

Giới thiệu Tu La Thiên Tôn

Truyện tiên hiệp đặc sắc nói về một thiếu niên thần bí, mang theo Thôn Thiên Thần Thú, lấy thân thành ma, giết hết cửu thiên vạn giới. Tàn sát vạn ngàn Thần, Ma. Thành tựu chí cao vô thượng Tu La Thiên Tôn.

Đột nhiên, Vô Thiên hai mắt khép hờ, ngón ngang tóc đen theo gió mà động, hai tay tựa ở trên đầu gối, ngắt lấy phức tạp đầu tay.

Đoán mệnh thuật!

Vô Thiên gia gia là lấy đoán mệnh mà sống, từ nhỏ tai mắt cấu kết, rất được chân truyền, có thể bốc người khác cát hung họa phúc, hần nghĩ thông suốt quá này thuật, nhìn thấy tương lai mình, tra tìm cha mẹ tăm tích.

Bấm chỉ chốc lát, Vô Thiên cái trán trung tâm một đạo nhũ quang bỗng nhiên lao ra, trước mắt xuất hiện một mảnh bao la Thiên Địa, Tinh Thần óng ánh, nguyệt quang hừng hực, tùy ý mà xuống, trong lúc mơ hồ nhìn thấy núi non sông suối, hoa cỏ cây cối.

Thiên Địa phần cuối, một toà hùng vĩ cự phong như ẩn như hiện, ở mông lung dưới ánh trắng, như một vị Thái Cổ hung thú ẩn núp, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Truyện hứa hẹn mang đến những khoảnh khắc chấn động, đầy thú vị, kịch tính và lôi cuốn bạn đọc ngay từ giây phút đầu tiên trải nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Vô Thiên

Núi Xích Dương cực kỳ hùng vĩ, quần sơn điệp điệp, nguy nga đứng vững.

Một sơn thôn nhỏ ẩn nấp ở đây, tên là Long thôn, thôn trang rất nhỏ, chừng mười toà nhà gỗ tạo thành, diện tích khoảng một dặm, hạ xuống sơn mạch, không hề bắt mắt chút nào.

Thôn trang sau, có một toà lâu đài phía sau núi, cao ngàn trượng, cây cỏ xanh um, cỏ thụ che trời, cao vút trong mây, như một lớp bình phong, chống đỡ từ từ mà đến gió lạnh.

Đêm đen, trăng tàn trên bầu trời, hàn tinh lấp lánh.

"Hỏa chi tinh, thổ chi tinh, thủy chi tinh, mộc chi tinh, kim chi tinh, ám chi tinh, quang chi tinh, bảy nguyên tố tinh nguyên dung hợp một thể, mở ra vô thượng Tiên Thể, kích phát vô tận tiềm năng. . ."

Đỉnh núi nơi, một tên thiếu niên tay nâng một tấm quyền da thú, ước mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình kiên cường, có thể có bảy thước, ngồi ở một khối khổng lồ trên tảng đá lớn, tập trung tinh thần nhìn, trên mặt tất cả đều là ngóng trông về.

Thiếu niên tên Vô Thiên, là Long thôn một thành viên, trong nhà ngoại trừ đi vào tuổi lục tuần gia gia ở ngoài, cũng không những thân nhân khác, ông cháu hai sống nương tựa lẫn nhau, tháng ngày nhưng trải qua rất thoải mái.

"Năm Tiên Thể già, có thể trích tinh thần, phá Sơn Hà, một tay che trời. . . Ai! Nói là quả thực, chân chính muốn làm đến nhưng gian nan cực kỳ, bây giờ ta cơ bản thể phách đều chưa mở ra, còn nói gì tới vô thượng Tiên Thể. . ."

Vô Thiên mặt đỏ răng trắng, hô hấp, hai đạo sương trắng từ lỗ mũi phun ra, con ngươi đen nhánh dõi quyền da thú, nhìn hướng về trăng tàn, sững sờ chốc lát, cuối cùng một tiếng thở dài.

Quyển da thú ghi chép, trên đại lục này tên Luân Hồi đại lục, rộng lớn mênh mông, đại lục chia làm ngũ lục địa, trung tâm Diệu Châu, tây Hồ Châu, nam Tước Châu, bắc Huyền Châu, Thanh Long châu, mỗi một châu đều bao la vô biên, nhân khẩu dày đặc.

Xích Dương sơn mạch thuộc về Thanh Long châu, Thanh Long châu địa lý bao la nhất, nhân khẩu đầu chỉ ngàn vạn, nhưng có thể trở thành là giả nhưng ít ỏi, chớ đừng nói một tay che trời!

"Gia gia từng nói, chỉ cần ta trở nên mạnh mẽ, mới có thể tìm được cha mẹ, nhưng ta bây giờ cũng đã mười sáu tuổi, vẫn như cũ không có thể trở thành là già, lẽ nào cái này một đời cũng không có duyên nhìn thấy bọn họ!"

Đột nhiên, Vô Thiên hai mắt khép hờ, ngón ngang tóc đen theo gió mà động, hai tay tựa ở trên đầu gối, ngất lỵ phức tạp đầu tay.

Đoán mệnh thuật!

Vô Thiên gia gia là lấy đoán mệnh mà sống, từ nhỏ tai mắt cấu kết, rất được chân truyền, có thể bốc người khác cát hung họa phúc, hần nghĩ thông suốt quá này thuật, nhìn thấy tương lai mình, tra tìm cha mẹ tâm tích.

Bấm chỉ chốc lát, Vô Thiên cái trán trung tâm một đạo nhũ quang bỗng nhiên lao ra, trước mắt xuất hiện một mảnh bao la Thiên Địa, Tinh Thần óng ánh, nguyệt quang hùng hực, tùy ý mà xuống, trong lúc mơ hồ nhìn thấy núi non sông suối, hoa cỏ cây cối.

Thiên Địa phần cuối, một toà hùng vĩ cự phong như ẩn như hiện, ở mông lung dưới ánh trắng, như một vị Thái Cổ hung thú ẩn núp, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Mà cự phong bên trên, lại có một tòa khổng lồ cung điện, tuy rằng chỉ là mơ hồ đường viền, nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận được huy hoàng cùng khí phách, phảng phất là một toà Tiên cung, chấn động người thị giác.

"Àm àm àm!"

Lúc này, bầu trời bỗng nhiên sấm vang chớp giật, cuồng phong nhả lại, Bạo Vũ mưa tầm tã, Lôi Điện trong mưa gió, một con bàn tay khổng lồ, âm âm mà rơi, giã thiên cái địa, che chắn tất cả.

"Phốc!"

Vô Thiên thân thể bỗng nhiên chấn động, phun ra một ngụm máu, trước mắt hình ảnh biến mất, chỉ có còn lại một vùng tăm tối.

"Đúng như gia gia từng nói, vận mệnh của ta không cách nào suy đoán", Vô Thiên mở mắt ra, ánh mắt âm đạm, hồi tưởng lại gia gia từng nói mà nói: "Thiên nhi, gia gia tuy có thể toán phát ra người khác vận mệnh, nhưng không cách nào nhìn ra cuộc đời của người, mỗi đến thời khắc mấu chốt, bâng như có một cái bàn tay vô hình, đem tương lai của người che lấp, không nhìn thấy một tia ánh sáng".

Nhìn trắng tã, Vô Thiên trong lòng không nói ra được buồn bực.

Vùng tinh không kia, hần cảm giác rất quen thuộc, phảng phất là trí nhớ của kiếp trước, hoặc là trong mộng ảo cảnh, có chút không chân thực. Cái kia cự phong bên trên bên trong cung điện, Vô Thiên mơ hồ cảm ứng được vài đạo không tên khí tức, thần thiết mà xa lạ, phảng phất là đang kêu gọi hần.

Mà cái kia bàn tay khổng lồ, như là kẻ thù sống còn giống như, để hần lòng sinh sự thù hận, không nhận được như muốn xé nát.

"Àm!"

Đột nhiên, một đạo tiếng va chạm tự thân sau vang lên, Vô Thiên dưới sự kinh hãi, sống lưng mồ hôi lạnh bốc lên, nhất thời nhập thần, càng quên ở nơi nào.

Ngon núi này tuy là thôn trang sản bản địa điểm, yêu thú mạnh mẽ không nhiều, nhưng nguy hiểm nhưng thời khắc tồn tại, một ít thực lực không mạnh, nhưng dị thường khủng bố Yêu thú, thường xuyên qua lại.

Như rắn độc, độc trùng, bò cạp độc, thần bí chủng loại độc thú, tuy tu vi không cao, nhưng độc tính kinh người, bị cắn một cái, không lấy ra chốc lát, tiện độc dịch công tâm mà chết.

Chuyện như vậy, cũng không phải chưa từng xảy ra.

"Phệ Huyết Trùng!"

Vô Thiên quay đầu, lập tức kinh ngạc thốt lên, sắc mặt biến hóa, thân thể xoay mình nhảy lên, trốn ở đá tảng sau, lỗ chân lông mở ra, cẩn thận đề phòng.

Đó là một con chỉ có to bằng nắm tay giống như phi trùng, cả người tỏa ra ánh sáng đỏ ngòm, hai con huyết sí lấp lóe, phát động ong ong âm thanh, ngoài miệng mọc ra một cái gai nhọn, vừa nhỏ vừa dài, ở tối tăm tia sáng dưới, khác nào một con cướp đoạt giả, bất cứ lúc nào cướp đoạt người khác tính mạng.

Trước mặt nó, có một con báo đen, có thể có dài một mét, đáng dấp dữ tợn, tỏa ra hung uy.

Nhưng mà ở nhìn về phía đối diện Phệ Huyết Trùng thì, cặp kia khổng lồ trong con người, lại lộ ra từng tia từng tia sợ hãi, thân thể cao lớn, càng là không ngừng hơi run rẩy.

Hai thú đối kháng, Vô Thiên không dám phát ra tiếng một tia vang động, bất kể là Phệ Huyết Trùng, vẫn là báo đen, đều là làm người sợ hãi Yêu thú, đặc biệt người trước, ngoài miệng gai nhọn dị thường sắc bén, có thể chọc thủng, mà tốc độ thật nhanh, như là ma, hoàn toàn không thể phòng bị.

"Hồng!"

Báo đen rít gào, hung quang lấp loé, hai trảo trên đất bảo, bụi bậm phân dương, nhưng không có đi tới, hung mâu thỉnh thoảng chăm chú vào bốn chiếc, tựa hồ đang tìm kiếm đường lui.

"Kỷ!"

Phệ Huyết Trùng hí lên, sắc bén chói tai, có lớn lao lực xuyên thấu, báo đen hai lỗ tai, lúc này từng sợi huyết dịch tràn ra, mặt lộ vẻ thống khổ.

"Phệ Huyết Trùng âm thanh có thể giết người, nghe đồn quả nhiên không giả", Vô Thiên che chảy máu hai lỗ tai, kinh ngạc trong lòng không ngớt, nếu không là khoảng cách khá xa, sợ là sẽ phải bị sóng âm, sóng sờ sờ đánh chết, thực sự là đáng sợ.

Cái này nháy mắt, Phệ Huyết Trùng huyết sí vỡ, như trong bóng tối một viên màu đỏ sao chổi, cất ra không khí, thẳng đến báo đen, ở tới gần thì, ngoài miệng gai nhọn, đột nhiên tăng trưởng, có tới một tấc.

"Phốc" một tiếng, hồng quang xẹt qua, báo đen đầu người bên trên nhất thời xuất hiện một to bằng nắm tay lỗ thủng, máu tươi ba mét, không kịp kêu thảm thiết, liền ngã xuống đất, đi đòi nhà ma.

"Xi!" Phệ Huyết Trùng đáp xuống, ngoài miệng gai nhọn, đâm vào báo đen da dẻ, lập tức cái kia thân thể cao lớn, giống như huyết nhục ở trôi đi giống như, nhanh chóng héo rút, khô quắt xuống.

Phệ Huyết Trùng hai mắt hiện ra khát máu ánh sáng, thoả thích hưởng thụ mỹ vị.

Vô Thiên hoảng sợ, Phệ Huyết Trùng quá khủng bố, báo đen thân thể cứng rắn trình độ, liền lưỡi dao đều không thể cắt vỡ, giờ khắc này lại bị dễ dàng xuyên thấu, cực kỳ đáng sợ!

Rút cổ một cái, Vô Thiên không dám lại tiếp tục xem tiếp, thân thể nằm phục xuống, sợ bị Phệ Huyết Trùng phát hiện, đến lúc đó Thiên vương lão tử hạ phàm, cũng cứu không được hân, một con đường chết!

"Độc Cô Đại Thần, Thi Không Đại Tiên, các lộ thần tiên, cầu các người phù hộ tiểu tử."

Vốn không tin cái gì Thần Minh Vô Thiên, giờ khắc này không khỏi âm thầm cầu khẩn, tìm kiếm che chở.

Nhưng mà, các đường đại thần thật giống cũng không che chở ý của hân, một đạo hí lên vang lên, trước người đá tảng, 'Oanh' một tiếng vỡ tung, đá vụn loạn xạ, Vô Thiên đứng mũi chịu sào, bị mấy khối đá vụn đập trúng ngực, hoành bay ra ngoài, treo ở bên cạnh vách núi.

"Xèo!"

Tiếng xé gió vang lên, Phệ Huyết Trùng nhanh như tia chớp đi tới Vô Thiên đỉnh đầu, đỏ như máu con mắt, lộ ra hung phấn ánh sáng, sắc bén gai nhọn, ở dưới ánh trăng lập loè màu máu vàng sáng, cực kỳ khiếp người.

"Đáng chết."

Vô Thiên trong lòng chửi bới, hai tay gắt gao giam ở bên cạnh vách núi, cẩn thận như vậy ẩn giấu, đều không thoát khỏi Phệ Huyết Trùng mũi, xem ra lần này lãnh ít dữ nhiều.

Trước có đáng sợ Phệ Huyết Trùng, sau có ngàn trượng vách núi, trừ phi kỳ tích phát sinh, bằng không khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng Vô Thiên xưa nay không tin kỳ tích, nếu như thật sự có kỳ tích, cái kia mười sáu năm sau, không sẽ không có cách nào mở ra thể phách, nửa đêm canh ba, sẽ không đụng với bực này khủng bố hung thú.

"Ông ơ!"

Phệ Huyết Trùng di chuyển, đáp xuống, sắc nhọn gai, hào quang đỏ ngầu lưu chuyển, như một mũi tên nhọn, nhanh mà tàn nhẫn!

Vô Thiên tê cả da đầu, trong đầu trong nháy mắt xuất hiện ngàn vạn ý nghĩ, cuối cùng hàm răng một cắn, chuẩn bị buông tay, rơi vào vách núi, nói không chắc còn có đường sống, mà đôi mắt Phệ Huyết Trùng, không một tia may mắn, chắc chắn phải chết, hài cốt không còn.

"Oa oa!"

Nhưng mà lúc này, một to bằng nắm tay bóng đen, từ trong đất bùn bật lên, lưỡi dài cuốn lấy, một màn kỳ dị xuất hiện, cái kia hình thể cùng với một kích cỡ tương đương Phệ Huyết Trùng, lại trực tiếp bị nạp vào trong miệng.

"Khách! !!"

Tiếp đó, như đồ nát xương vang lên giòn giã, liên tục vang lên.

Nghe được loại thanh âm này, Vô Thiên sờ cả tóc gáy, trong lòng hoảng hốt, cái kia đột nhiên xuất hiện sinh vật, lại đem có thể chọc thủng Phệ Huyết

Trùng, sống sờ sờ cắn nát, nuốt ăn.

Cảnh tượng như vậy, quá quý dị, quá kinh người.

Thần bí sinh vật nhanh chóng ăn đi Phệ Huyết Trùng, hẹp dài con mắt, có chưa hết thòm thèm về mặt, nó nhìn về phía Vô Thiên, lưỡi dài phun ra nuốt vào, nước miếng văng tung tóe, ở tại chỗ nhảy lên mấy lần, tựa như tìm tới ngon miệng đồ ăn, cực kỳ hưng phấn.

Ánh trắng nhàn nhạt dưới, rất khó nhìn rõ thần bí sinh vật đáng sợ, có điều, chỉ dựa vào nó có thể dễ dàng ăn đi Phệ Huyết Trùng, đủ để chứng minh là so với người sau còn muốn e sợ, Vô Thiên tâm tư rơi xuống đáy vực, vốn tưởng rằng tránh được một kiếp, không ngờ chung quy vẫn là khó thoát khỏi cái chết.

"Oa!"

Thần bí sinh vật một bất trong lúc đó, nhảy đến bên cạnh vách núi, bé nhỏ mũi, ngửi một cái Vô Thiên ngón tay, hai con mắt hào quang loé lên, hai hàm mở ra, liền gặm xuống.

"Cùng với bị nuốt sống, cái gì đều không dư thừa, còn không bằng ngã chết, nói không chừng gia gia còn có thể vì ta nhặt xác."

Vô Thiên trong mắt tuyệt vọng, buông ra bắt lấy bên cạnh vách núi ngón tay, rơi xuống, nhưng thần bí sinh vật thật giống cũng không ý bỏ qua cho hắn, thuận theo đồng thời nhảy xuống, thẳng đến đầu người.

Nhưng mà ngay ở thần bí sinh vật, đụng tới Vô Thiên cái trán thoi khắc, một luồng nhũ sắc ánh sáng lao ra, như một tia chớp, xông thẳng bầu trời, soi sáng bốn phương tám hướng.

Này mạng vừa hiện, trong nháy mắt bao vây Vô Thiên thân thể, phảng phất kén tằm giống như, hiện ra nhũ sắc vàng sáng, mà truy xuống thân thể, bỗng nhiên dừng lại, càng bỗng đứng trời nổi mà lên, chậm rãi lên không, hạ xuống đỉnh núi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, để Vô Thiên có chút tay chân luống cuống, trong óc loạn loạn, trở mắt đứng trên mặt đất, ngón tay xoa xoa cái trán, đầy mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

"Oa oa!"

Một đạo gấp gấp tiếng kêu, đem hắn thức tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một nắm đám lớn, cả người đen kịt sinh vật, đang điên cuồng giãy dụa, muốn thoát đi, có thể bị nhũ quang cuốn lấy, phảng phất bị cố định giống như, không thể thoát thân.

"Ma Oa? Không đúng, Ma Oa chỉ là phổ thông động vật, không thể có năng lực nuốt lấy Phệ Huyết Trùng."

Thấy thần bí sinh vật bị ánh sáng trói lại, Vô Thiên từ bên hông lấy ra quyền da thú, cẩn thận xem.

Không lâu lắm, Vô Thiên ánh mắt dừng lại ở nơi nào đó, cánh tay đột nhiên run lên, quyền da thú rơi trên mặt đất, nhưng không hề hay biết, hai mắt hết sạch lấp lánh, chết nhìn chòng chọc kêu to không ngừng sinh vật, thân thể càng là run không ngừng.

"Cả người đen kịt như mực, mọc đầy hình tròn hạt tròn vật, lõi lồi bất trí, chân trước thẳng tắp khá ngắn, sau đủ trường uốn lượn, mắt như trân châu, răng như cương nha, có thể cắn nát sắt đá, giống như Ma Oa, tướng mạo xấu xí, con thú này chính là dị thú bảng, xếp hạng thứ mười Thôn Nguyên Oa."

Quyền da thú bên trên miêu tả, cùng trước mặt thần bí sinh vật, hầu như hoàn toàn nhất trí, vậy thì mạng ý nghĩa, con này dễ dàng ăn Phệ Huyết Trùng gia hỏa, chính là e sợ tuyệt luân Thôn Nguyên Oa.

Nhưng chuyện này cũng không hề đủ khiến Vô Thiên kích động như thế, quan trọng nhất đó là, Thôn Nguyên Oa có một loại để vô số người đồ mất năng lực, vậy thì là có thể nuốt vạn vật, cũng lấy ra trong đó tinh hoa, luyện thành tinh nguyên, cung người luyện hóa.

Thôn Nguyên Oa còn có một đặc điểm, sơ sinh kỳ, lấy máu thịt làm thức ăn, lấy ra trong đó tinh lực, xúc mà trưởng thành. Ấu niên kỳ, có thể nuốt cây cối tinh thạch các loại. Thành thực kỳ, tiến vào giai đoạn này, có thể nuốt hết Sơn Hà đại địa, hấp tinh khí đất trời, có thể to nhỏ biến hóa, tiểu như hạt bụi, đại như ngọn núi, mạnh như nghịch thiên.

Nhưng Thôn Nguyên Oa trưởng thành rất gian nan, không chỉ có chậm chậm, mỗi đến một giai đoạn, trời cao cũng sẽ hạ xuống Cửu Dương Lôi Kiếp, trải qua vô thượng Lôi Kiếp gột rửa, cơ bản ở Ấu niên kỳ thì sẽ chết trẻ, vì vậy từ xưa đến nay, tiến vào Thành thực kỳ, thiếu chỉ rất ít.

Mà trước mắt này con Thôn Nguyên Oa, hiển nhiên là ở sơ sinh kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Rơi Lệ

Vô Thiên hoàn toàn quên trên trán bốc lên quý dị ánh sáng, trợn mắt ngoác mồm nhìn trước mắt sinh vật.

Thôn Nguyên Oa mạnh, rõ ràng, chỗ tốt cũng tương đối mê người, có nó, mở ra thể phách dễ dàng mà nâng, đến lúc đó trở nên mạnh mẽ, liền có thể đi ra thôn trang, tìm kiếm cha mẹ.

Có thể Vô Thiên khó khăn, như vậy tên lợi hại, muốn có làm sao hàng phục?

"Ong ong!"

Vô Thiên ý nghĩ này vừa phát lên, từng trận ong ong tiếng truyền ra, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy nhũ sắc ánh sáng, bỗng nhiên phân liệt phát ra vô số đạo, như nòng nọc loại, ở giữa không trung bay lượn, không lâu lắm, kết thành một to bằng lòng bàn tay ngũ giác tinh, tỏa ra mịt mờ khí tức.

Ngũ giác Tinh Quang mang lấp lánh, dường như một hạt Tinh Thần rơi rụng, thẳng đến Thôn Nguyên Oa.

Thôn Nguyên Oa giãy dụa, hẹp dài trong con người tràn ngập hoảng sợ, nhưng bị chùm sáng quán quanh, ngũ giác tinh trong nháy mắt hòa vào trong cơ thể nó, nhất thời, thân thể hào quang tỏa sáng, giãy dụa động tác dần ngừng lại, phảng phất sinh cơ bị rút khô loại, ánh mắt âm trầm, biểu hiện héo rút.

Làm xong tất cả những thứ này, nhũ quang dường như đèn tắt loại, tan rã với Thiên Địa.

Đồng thời, Vô Thiên trong Thức Hải có thêm một thứ, đó là một loại cảm giác, phảng phất khổng lồ Thôn Nguyên Oa sự sống còn, chỉ cần ý nghĩ hơi động, liền sẽ lập tức tử vong, cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng chân thực tồn tại.

"Oa oa!"

Ý nghĩ khẽ nhúc nhích, Thôn Nguyên Oa lập tức điên cuồng giãy dụa, sợ hãi kêu to, thân thể dường như co giật loại, co giật không ngừng, hai con như trâu châu con mắt, từ từ phóng to, trong miệng nuốt bọt chảy ròng, đây là bỏ mình dấu hiệu.

Vô Thiên cả kinh, vội vàng tản đi ý nghĩ, Thôn Nguyên Oa lập tức đình chỉ giãy dụa, khá là khiếp đảm mắt liếc Vô Thiên, trong đôi mắt không chỉ không có hung quang tức giận, trái lại tràn ngập nịnh bợ, bùng lên đỉnh đầu, tựa như lấy lòng loại, lưỡi dài cuốn lấy, gậy tóc đen.

"Hàng phục?"

Vô Thiên sững sờ chốc lát, mừng rỡ như điên, đồng thời trong lòng nghi hoặc, cái này nhũ quang đến tốt cùng là món đồ gì, tại sao lại từ cái trán xuất hiện, mười sáu năm có thể chưa từng từng xuất hiện, lần thứ hai xoa xoa cái trán, nhưng mà cũng không khác thường.

"Oa", lúc này, Thôn Nguyên Oa từ hán đỉnh đầu nhảy xuống, hạ xuống một khối đá vụn bên trên, kêu to một tiếng, thân thể lập tức nổi lên ánh sáng, miệng rộng mở ra, một viên đậu tương lớn, màu máu đen được hiện lên.

Nhìn thấy cái này một màn kỳ dị, Vô Thiên tản đi đầu nghi hoặc, nói: "Người dự định cho ta?"

"Oa oa!" Thôn Nguyên Oa gật đầu, hai con mắt bảo thạch loại tron bóng, thật là linh động.

Đưa tay tiếp nhận huyết hoàn, Vô Thiên nhất thời cảm giác được, một luồng tinh khiết tinh nguyên, từ lòng bàn tay xông vào cánh tay, chảy xuôi đến toàn thân, đuổi đi lạnh giá, lòng sinh ấm áp.

"Tinh nguyên. . ."

Cái này huyết hoàn, nguyên lai đây là Thôn Nguyên Oa trước nuốt Phệ Huyết Trùng, cũng đem tinh lực cùng tinh khí tinh luyện mà phát ra, ngưng tụ thành tinh nguyên. Vật này có thể tương đối quý giá, tinh khiết mà dày đặc, bao hàm Phệ Huyết Trùng hết thấy tinh hoa, nếu là luyện hóa, không nói có thể lập tức mở ra thể phách, ít nhất có thể rất tráng kiện thân thể, đặt xuống căn cơ.

Vô Thiên cũng không lập dị, nói cảm ơn tiếng, trực tiếp bỏ vào trong ngực.

Con đường tu luyện, nghênh triều dương, nạp phản chấn, hiệu quả gấp đôi, Vô Thiên thu hồi tinh nguyên, chuẩn bị sáng sớm ánh bình minh vừa ló rạng, lại luyện hóa.

Cúi người, Vô Thiên nâng lên Thôn Nguyên Oa, bắt đầu băng lạnh lẽo lưng, mà mang theo sền sệt cảm giác, định nhãn vừa nhìn, nguyên lai trên thân thể, che kín chất lỏng màu đen, có chút buồn nôn.

"Càng xem càng giống ma oa", Vô Thiên cười nói: "Con vật nhỏ, người sau đó theo ta, vậy ta cho người làm cái tên, ân, liền gọi Tiểu Ma Oa thế nào?"

Thôn Nguyên Oa oa oa thét lên, hẹp dài trong con người, có nòng đậm xem thường, phảng phất là Vô Thiên đưa nó cùng Ma Oa đánh đồng với nhau, mà bất mãn.

"Được kêu là Tiểu Hắc?"

"Oa oa!"

"Xem ngươi luôn tuyệt, không phải vậy gọi đũa ngọc?"

"Oa oa!"

"Ha ha, được rồi, không đùa ngươi, ta tên Vô Thiên, sau đó tên của ngươi, liền gọi Tiểu Thiên đi."

"Vèo" một hồi, Thôn Nguyên Oa nhảy đến Vô Thiên trên đầu, dùng sức gây tóc, hiển nhiên đối với danh tự này rất hài lòng, mà Vô Thiên trên đầu, trong chốc lát liền ướt nhẹp, sền sệt trù.

Vô Thiên cũng không thêm để ý, đang muốn rời đi, ánh mắt chợt khóa chặt ở cái kia từ lâu hóa thành bạch cốt báo đen trên người, nơi đó có một đạo yếu ớt tia sáng, lóe lên một cái rồi biến mất, bị hấn bắt đến.

Nhắc lên thi thể, một viên to bằng lòng bàn tay, đen thui lệnh bài xuất hiện, mặt ngoài ghép lại hoa văn, bóng loáng như gương, Vô Thiên đi tới, nghi hoặc nhặt lên, nhưng ở bắt đầu thời khắc, một luồng lạnh lẽo khí lưu, đột nhiên kéo tới.

Cái này khí lưu rất lạnh, như vạn niên hàn băng loại, đông lại người linh hồn, Vô Thiên thân thể, trong nháy mắt che kín sương lạnh, mà chính đang nhanh chóng ngưng tụ phát ra khối băng, trong lòng hấn hoảng hốt, muốn vứt bỏ, nhưng bàn tay hoàn toàn cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích.

"Oa oa", lúc này, Thôn Nguyên Oa nhảy xuống, miệng rộng một tấm, cắn ở Vô Thiên trên cánh tay, vài sợi huyết dịch tràn ra.

Vô Thiên nhất thời cảm giác, trong cơ thể khí lưu đang nhanh chóng trôi đi, ấm áp dần sinh, thân thể hơi hơi năng lượng, liền vội bận bịu ném mất lệnh bài, cái kia lạnh lẽo khí lưu biến mất.

Thì đến chốc lát, Thôn Nguyên Oa mới đưa trong cơ thể hấn hàn khí toàn bộ hấp thu, Vô Thiên hoạt động gân cốt, vẫn còn sợ hãi nhìn trên đất lệnh bài, vừa nãy nếu không có Thôn Nguyên Oa cứu giúp, hút đi trong cơ thể hàn khí, hiện đang sợ là đã bị thật sự đông chết, trở thành tượng băng.

"Oa oa!"

Thôn Nguyên Oa kêu to, miệng rộng mở ra, hành động này, để Vô Thiên lòng sinh nghi hoặc, lệnh bài kia trung tâm hàn khí, cũng là một loại năng lượng?

Đúng như dự đoán, Thôn Thiên oa cả người ánh sáng lấp lánh, một viên đậu tương đại loại, óng ánh long lanh tinh nguyên hiện lên, như là một viên hàn tinh, lóe mông lung ánh sáng, từng tia từng tia hấn ý tản ra.

Vô Thiên cẩn thận từng li từng tí một chạm đến, chỉ có nhàn nhạt hàn khí phun trào, ghép lại mới vừa mới trí mạng khí lưu, lúc này lòng sốt sắng hơi hoãn, đem tinh Nguyên Phóng bắt đầu tâm tư, nhìn kỹ một hồi, ẩn chứa trong đó tinh khí, phi thường kinh người, nhưng dù là không biết, có thể hay không hấp thu, hơn nữa luyện hóa.

Luân Hồi đại lục có thật nhiều siêu cường thể phách, tự nhiên có các loại tinh khí, như hỏa linh thể, cũng chỉ có thể hấp thu Hỏa nguyên tố tinh khí hoặc là nguyên tố "Gỗ" tinh khí, nhân mộc sinh hỏa, có tương sinh khả năng.

Mà cái này tinh nguyên chí hàn, thuộc về nguyên tố "Nước", chỉ có thủy linh thể, Kim linh thể mới có thể hấp thu. Còn Phệ Huyết Trùng tinh nguyên, là do huyết nhục cùng phổ thông tinh khí tinh luyện, không có nguyên tố tinh khí, bất luận người nào đều có thể luyện hóa.

Vô Thiên nói: "Tiểu Thiên, khiến cho bài bên trong hàn khí, chính ngươi có thể hay không hấp thu?"

Thôn Nguyên Oa lắc đầu, xem như là đáp lại.

"Như vậy a! Nguyên lai quyền da thú ghi chép là thật sự, sơ sinh kỳ thôn Nguyên Thú, chỉ có thể thu nạp huyết nhục tinh hoa", Vô Thiên cau mày lắm bầm, mắt có suy nghĩ.

"Tiểu Thiên, lấy thân thể ta là môi, có thể hay không hấp thu?"

"Oa oa", Thôn Nguyên Oa hẹp dài con mắt sáng sủa, gật gật đầu, linh động phi phàm.

Thấy thế, Vô Thiên cũng không do dự, một phát bắt được lệnh bài, lạnh lẽo hàn khí, lần thứ hai kéo tới, trong phút chốc, thân thể cứng ngắc như sắt. Không cần lên tiếng, Thôn Nguyên Oa một cái cắn vào cánh tay của hấn, đầm thũng da dẻ, dòng nước lạnh theo vết thương, tràn vào trong cơ thể.

"Tiểu Thiên, ngươi nếu như có thể luyện hóa hàn khí này, tăng cường tu vi, liền không cần ngưng tụ thành tinh nguyên, ta tạm thời cũng không cần."

"Oa!"

Thôn Nguyên Thú kích động gật đầu, sức hút xoay mình tăng cường, từng đạo từng đạo dòng nước lạnh, giống như thủy triều, chen chúc mà vào, đen kịt thân thể, dần dần tràn phát ra hàn quang, một tầng hơi nước, lan tràn ra.

Nhìn thấy cười híp mắt, phi thường hưởng thụ Thôn Thiên oa, Vô Thiên lắc đầu bật cười, ngừng đầu nhìn hướng về, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại,

trước bói toán phát ra tình cảnh đó.

"Cự phong . . Cung điện. . . Bàn tay khổng lồ. . . Những này đến tốt cùng là cái gì đây? Mà cha mẹ lại đang nơi nào, tại sao chưa từng có đến xem qua ta."

Vô Thiên yên lặng nghĩ, bất tri bất giác, buồn ngủ cuộn đến, nằm trên đất, tiến vào mộng đẹp, cái trán đoàn kia quang, lần thứ hai mơ hồ lấp loé, thu nạp ánh trăng.

. . .

Cộc cộc. . .

Chân trời mới vừa trở nên trắng, giữa sườn núi trung tâm, liền có một bóng người hành tại trong rừng.

"Thật là xui xẻo, phát ra đến một canh giờ, đều không có đụng với tốt con mồi, xem ra chỉ có đi đỉnh núi nhìn một cái."

Đây là một gã đại hán, có thể có cao tám thước, để trần trên người, bắp thịt nhô lên, hô hấp, dường như Cầu Long bơi lội, tràn ngập sức bùng nổ sức mạnh.

"Nhớ ta Long Hà, tốt xấu cũng là thoát thai Tiểu thành kỳ giả, còn muốn là những kia phạm phụ tục tử săn thú, cung bọn họ ăn mặc, dường bọn họ một đời, ta lại không phải bọn họ cha, làm gì như thế bán mạng."

Người này chính là Long thôn duy nhất giả Long Hà, sáng sớm lên săn thú, không đụng tới một con thích hợp con mồi, hoặc là quá mạnh, hoặc là không thể ăn, để tâm tình của hắn gay go đến cực điểm. Đặc biệt nhớ tới, làm tất cả, là vì một đám tay trái giả không chặt thôn dân, trong lòng giận không chỗ phát tiết, buồn bực cực điểm.

"Vô Thiên?"

Long Hà đứng đỉnh núi một cây đại thụ bên, khinh bỉ nói: "Rác rưởi chính là rác rưởi, lại có thể ngủ ở chỗ này, làm sao không bị Yêu thú ăn, ta cũng giảm bớt một phần gánh nặng".

"Đó là?"

Long Hà ánh mắt, khóa chặt ở Vô Thiên trong tay cái viên này lệnh bài bên trên, trong mắt có một vết nghi hoặc, chợt, như là nhớ tới cái gì, ánh mắt trong vắt, thân thể run không ngừng, trên mặt tràn ngập vẻ kích động.

"Thực sự là nó, không nghĩ tới truyền thuyết đồ vật, sẽ ở Vô Thiên tên rác rưởi này trong tay. Khả khả, lần này phát đạt. . . Có nó, muốn có ở Hóa Vân Tông hoặc là Viêm Tông hỗn cái Chấp pháp trưởng lão, hoàn toàn không thành vấn đề, đến lúc đó liền không cần là những kia chết tiệt thôn dân, làm trâu làm ngựa."

Đầu óc tâm tư xuất hiện, cuối cùng Long Hà khuôn mặt nghiêm lại, bình tĩnh không có gì lạ, tay trái phụ sau, nhanh chân đi ra.

"Oa oa!"

Tiếng bước chân đã kinh động Thôn Nguyên Oa, tương tự đem Vô Thiên thức tỉnh, bản năng trở về, đã thấy Long Hà đi tới.

"Thiên nhi, người đứa nhỏ này, tại sao lại ở chỗ này ngủ, không biết nơi này buổi tối Yêu thú qua lại, nếu như người có cái ba dài hai ngắn, ta như thế nào cùng Long Sơn lão gia từ bàn giao", Long Hà mắng.

Vô Thiên sao sao tóc: "Hà thúc, như thế đã sớm đi ra săn bắn, thực sự là cực khổ rồi, trong thôn nếu không có người, sợ là đều phải chết đói".

"Không khổ cực, Long thôn vốn là hà thúc gia, người trong thôn đều là thân nhân của ta, chỉ cần đại gia áo com không lo, ta cực khổ nữa cũng đáng giá", Long Hà khuôn mặt bằng phẳng, ngữ khí chính trực, xoay chuyển ánh mắt, ngạc nhiên nói: "Thiên nhi, trên tay người là cái gì? Làm sao khá quen".

"Cái này nha, Thiên nhi cũng không biết, tối hôm qua trong lúc vô tình nhặt được, thật giống là một lệnh bài", lúc này, Vô Thiên mới phát hiện, trải qua Thôn Nguyên Oa một đêm hấp thu, thần bí lệnh bài, không lại như vậy lạnh giá. Long Hà mất lộ ra mê hoặc, nói: "Thật giống ở nơi đó từng thấy, cho hà thúc xem dưới".

"Àn."

Vô Thiên đứng dậy, không nghi ngờ có hắn, quân lệnh bài đưa tới.

Mà ngay ở Long Hà bắt lấy lệnh bài thời khắc, chấp sau lưng tay trái, đột nhiên vung ra, vỗ vào Vô Thiên ngực.

"Hà thúc, người. . ." Một ngụm máu phun ra, Vô Thiên hai mắt tròn, khó có thể tin.

Vô Thiên thực sự không thể tin tưởng, cái này trong ngày thường hòa hòa khí khí, đối xử tử tế thôn dân, chăm sóc đại gia người, càng lại đột nhiên ra tay với hắn.

"Vô Thiên, cũng đừng oán ta, lệnh bài này ý nghĩa không giống người thường, không cho nửa điểm tiết lộ, vì lẽ đó ngươi nhất định phải chết", Long Hà cười gần, chường ánh sáng lấp loé, một nguồn sức mạnh tuôn ra, Vô Thiên sắc mặt nhất bạch, huyết dịch phun mạnh, hoành bay ra ngoài, rơi vào vách núi.

Mà ở rơi vào vách núi thời khắc đó, Vô Thiên ý thức mơ hồ, ngất đi.

"Ha ha! Khô cực nửa đời, ông trời rốt cục mở mắt, tử ta như vậy trọng bảo, ha ha! !!" Xem lệnh bài trong tay, Long Hà giống như điên, cười lớn không thôi.

Hung phấn Long Hà, chút nào không chú ý tới, bên cạnh có một con sinh vật khủng bố, đang dùng cái kia tràn ngập sự thù hận hai mắt, cừu thị hắn.

"Oa."

Một bóng đen vọt lên, tựa như tia chớp, thẳng đến Long Hà cái kia cầm lệnh bài tay, nó song hàm mở lớn, lộ ra trắng nõn cương nha, u quang lấp loé.

"Răng rắc" một tiếng, huyết dịch bão táp, bóng đen cắn nắm chặt lệnh bài tay, cấp tốc được xuống sườn núi.

"A! Ta tay."

Trên đỉnh núi, một đạo thống khô kêu thảm thiết, vang vọng đất trời, trong rừng rậm, điều quần kinh phi, Yêu thú chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thoát Thai Sơ Thành

Phía sau dãy núi, ở giữa nơi giáp ranh giữa trời và đất, có một sơn động tối tăm, cửa động không lớn, vừa vận dung một người tiến vào, ngoài đất nhưỡng mới mẻ, lượng nước vẫn còn, hiển nhiên là mới vừa mở ra không lâu.

Bên trong có thể có khoảng mười trượng, ở trong góc có một hố đất, một luồng sơn tuyến ồ ồ tuôn ra, trong suốt thấy đáy, hố đất đối diện có một tấm trượng trường giường đá, vừa lên thân trần trụi thiếu niên ngồi đằng hoàng ở bên trên, hấn sắc mặt hồng hào, cái trán xen lẫn mồ hôi, hai tay dựa vào với đầu gối, ngón tay nhanh chóng bắt.

Người này chính là Vô Thiên.

Từ khi rơi vào vách núi, đã mười ngày quá khứ, mười ngày này bên trong, Vô Thiên vẫn ẩn sâu này động, không có về quá làng một lần, cũng không phải hắn không muốn trở về, mà là Long Hà ban ngày ở trong núi tìm tòi, buổi tối canh giữ ở cửa thôn, để hắn bỏ tay hết cách.

"Xảy ra chuyện gì, gia gia vận mệnh cũng không cách nào dự đoán?"

Phun ra một ngụm máu, Vô Thiên mở hai mắt ra, khẽ nhú này, vốn định toán dưới gia gia có mệnh khỏe hay không, nhưng thời khắc máu chót, lại bị một nguồn sức mạnh vô hình đánh gãy, hấn chưa từng là gia gia coi số mạng, không ngờ cũng giống như chính mình, khó có thể nhìn thấu, không cách nào tính toán.

"Chỉ cần ta không trở về thôn, Long Hà cho rằng ta đã chết đi, hấn là sẽ không đối với gia gia thế nào."

Từ bên hông lấy ra lệnh bài, Vô Thiên nhìn kỹ, nhưng vẫn như cũ không hề phát hiện thứ gì, nhưng vì sao Long Hà nhìn thấy lệnh bài sẽ kích động như thế, thậm chí không tiếc giết mình diệt khẩu. Lúc đó nếu không là Tiểu Thiên cứu giúp, chính mình từ lâu rơi vào vách núi, rơi thành bánh thịt, giờ khắc này sợ là đã hài cốt không còn.

Nhưng mà không chết, nhưng cũng bị Long Hà một chương trọng thương, ngũ tạng lệch vị trí, hôn mê gần như năm ngày mới tỉnh lại, lại luyện hóa Tiểu Thiên biểu tạng tinh nguyên, lại ngũ ngày, mới có thể khôi hấn.

Mà dẫn đến tất cả những thứ này, cũng là bởi vì cái này lệnh bài.

"Lệnh bài kia khẳng định có bí mật gì, chỉ là ta từ nhỏ sinh sống ở trong thôn, không biết thôi", Vô Thiên lẩm bẩm, thu hồi lệnh bài.

Mười ngày này, Vô Thiên thu hoạch khá lớn, chữa thương thời gian luyện hóa tinh nguyên, một phần dùng cho trị thương, một bộ phận khác tự động trôi đi, biến mất không còn tăm hơi, một phen tìm kiếm bên dưới, hấn rốt cuộc tìm được nguyên do.

Nguyên lai trôi đi một phần tinh nguyên, lại hội tụ đến cái trán bên trong, trải qua hai, ba ngày tích lũy, nơi trán khi thì sẽ xuất hiện nhẽ nhàng trưởng cảm giác đau, thì đến cuối cùng, loại này trưởng cảm giác đau càng ngày càng lợi hại, tựa như da dễ nứt ra loại, đau đớn khó nhịn.

"Oa oa!"

Lúc này, Tiểu Thiên từ ngoài động nhảy lên mà đến, to bằng nắm tay loại thân thể, lại nâng một đầu, có thể có dài một mét lửa cái, lửa cái trên cổ có một cái lỗ thủng, huyết dịch đã khô khô, hiển nhiên từ lâu chết.

Đây là Tiểu Thiên đặc biệt vì Vô Thiên chuẩn bị đồ ăn.

Vào sơn động sau, Tiểu Thiên ném lửa cái, càng đến Vô Thiên trên vai, ướt nhẹ lưỡi dài, liếm láp gò má, hẹp dài hai con mắt, có một tia lấy lòng vẻ, cực kỳ linh động.

"Ha ha, tiểu tử, ngày hôm nay thu hoạch như thế nào."

Vô Thiên đứng dậy, rút ra một cái đen kịt chủy thủ, một bên hỏi, một bên cắt lấy một con phi chân, cắt da lông, đặt ở sơn tuyến nơi rửa sạch, trực tiếp ăn sống lên.

Sợ bị ở trong núi sâu tầm Long Hà phát hiện, hắn không dám nhóm lửa, không cách nào thịt nướng, chỉ có thể ăn sống, vì lẽ đó những ngày gần đây, hắn đều quá cuộc sống như thế, may là bên trong có sơn tuyến, không đến nỗi uống máu như mao.

Cứ việc khó có thể nuốt xuống, Vô Thiên nhưng ăn như hùm như sói, chỉ chốc lát, một con phi chân liền chỉ còn dư lại xương, nhưng ở một bên, uống khẩu sơn tuyến, lần thứ hai ngồi trở lại giường đá, chờ đợi Tiểu Thiên giao ra ngày hôm nay thu hoạch.

"Oa", không chờ dặn dò, Tiểu Thiên miệng rộng mở ra, từng viên từng viên huyết hoàn bắn ra, như màu máu hổ phách loại, óng ánh long lanh, ánh sáng lưu chuyển, tinh khí dồi dào, tràn ngập hang núi này.

"Huyết sư tinh nguyên, sơn viên tinh nguyên, ba màu xà tinh nguyên. . . A! Đây là thực người hạt tinh nguyên. . . Chà chà, tổng cộng mười lăm viên, Tiểu Thiên, ngày hôm nay thu hoạch rất tốt oa", Vô Thiên mừng rỡ, trong lòng đồng thời cũng khiếp sợ cực kỳ.

Cái này mỗi một loại tinh nguyên chủ nhân, ở sau núi trung tâm đều là nhân vật khủng bố, hung ác tàn bạo, là chúa tể một phương, không nghĩ tới đều bị Tiểu Thiên cho nuốt sống, chuyện này quả thật quá khó mà tin nổi. Đồi thành trước đây, Vô Thiên nhìn thấy những này Yêu thú, đều sẽ thắng thoát đào tẩu, tránh thật xa, làm sao như hiện tại, luyện hóa chúng nó tinh nguyên, hóa thành sức mạnh của bản thân.

"Oa oa!"

Tiểu Thiên kêu to, đứng thẳng lên, chân trước múa tung, dường như ở khoe khoang loại, thật là đắc ý.

Vô Thiên vỗ vỗ nó đầu, cười nói: "Biết ngươi lợi hại, đi đem lửa cái ăn, sau đó giúp ta luyện hóa lệnh bài trung tâm hàn khí, phỏng chừng sau đó không lâu, liền có thể mở ra thể phách, trở thành tu giả, nguyên tố "Nước" tinh nguyên đối với ta, khả năng có tác dụng lớn".

Mấy ngày nay, Vô Thiên phát hiện một kỳ quái dấu hiệu, mỗi khi hắn nắm chặt nguyên tố "Nước" tinh nguyên, thì sẽ có một tia khí lưu tràn vào trong cơ thể, khuếch tán toàn thân, cũng không có bài xích, chuyện này ý nghĩa là hắn có thể hấp thu nguyên tố tinh nguyên, loại này hấp thu tuy chậm chậm, nhỏ bé không đáng kể, nhưng ngờ ngờ có thể thấy được.

Tiểu Thiên lung lay đầu, chân trước phụ bối, đứng thẳng mà đi, linh động mà buồn cười.

Ở chung mười ngày, tiểu tử tuy nhìn qua bản thiêu, nhưng rất nhận người yêu thích, đương nhiên điều này cũng muốn có phân người nào, nếu như là nữ nhân, coi như Tiểu Thiên biểu hiện lại làm sao kỳ ảo, cũng sẽ không có người đồng ý đi chạm nó, mà đối với Vô Thiên tới nói, nhưng như người nhà loại, tình thiết cực kỳ.

Vô Thiên lắc đầu bật cười, nhặt lên một viên tinh nguyên, ném vào trong miệng, vừa vào miệng liền tan ra, trong nháy mắt hòa vào toàn thân, dường như cam lâm loại, thoải mái mỗi một tắc thể da, tinh thần thoải mái.

Hai mắt khép lại, Vô Thiên bình thần, khống chế tinh nguyên trùng kích Khí Hải, mà phá tan bức tường ngăn cản, mở ra Khí Hải cánh cửa, liền có thể mở ra thể phách, đào móc thân thể bảo tàng, trở thành võ giả.

Hắn có linh cảm, mười lăm viên tinh nguyên luyện hóa, tất có thể đột phá, tiến vào thoát thai Sơ thành kỳ.

Tu luyện bước thứ nhất, Thoát Thai Kỳ.

Thoát thai Sơ thành kỳ, mở ra thể phách, tinh khí nội liễm. Thoát thai Tiểu thành kỳ, ngưng tụ tinh nguyên, gột rửa thân thể, luyện hóa tạp chất, khiến thân thể đạt đến tinh khiết cảnh giới, trong sáng thánh khiết.

Thoát thai Đại thành kỳ, tinh nguyên xuất thể, hơn nữa thân thể, có tăng lên thân thể cứng rắn khả năng, tăng cao ngũ quan cảm ứng hiệu quả. Thoát thai Viên mãn kỳ, tinh nguyên lấy vật, ngưng hình huyền vật, cùng người chém giết.

Thoát Thai Kỳ chủ yếu là gột rửa thân thể, ngưng tụ thành tinh nguyên, đạt đến bước thứ hai Thác Mạch Kỳ, kích phát bảo tàng tiềm lực, khai phá sức

mạnh thân thể, mới xem như là chân chính mở ra cánh cửa tu luyện.

...

Long thôn!

Giờ khắc này, cửa thôn đứng một tên lục tuần lão nhân, đầu trát hai cái bánh quai chèo biện, tay xử gậy, nhìn phía sau núi, ngón tay không ngừng bấm toán.

Người này chính là Vô Thiên gia gia, Long Sơn.

"Long Sơn, cái này lại là cần gì chứ, Tiểu Thiên mất tích mười ngày, tin tức hoàn toàn không có, ngươi liền ở ngay đây không ăn không uống, không ngớt không ngủ bấm toán, không muốn người không phản trở về, ngược lại đem mình lôi đổ", bên cạnh một tên thôn dân lòng tốt khuyên nhủ.

Long Sơn mặt không hề cảm xúc, cũng không lên tiếng, ngón tay bấm toán động tác, càng lúc càng nhanh.

"Lão gia hoá, nghe chúng ta khuyên, như ngươi vậy cũng không phải biện pháp, vẫn là nhanh lên một chút đi về nghỉ ngơi đi!" Khác một thôn dân tận tình khuyên nhủ khuyên lớn.

"Vô Thiên cũng thật đúng, đại buổi tối chạy đến hậu sơn trên đỉnh ngọn núi ngủ, lẽ nào hắn không biết nơi đó có yêu thú mạnh mẽ qua lại, lần này được rồi, bị Yêu thú công kích rơi vào vách núi, sống chết không rõ, thậm chí còn liên lụy Long Hà, thực sự là không khiến người ta bớt lo."

"Không phải là, Long Hà vì cứu hắn, mất đi một bàn tay, thực lực giảm mạnh, sau đó trong thôn đồ ăn, có thể làm sao bây giờ a, chết thì chết, tại sao còn muốn liên lụy người trong thôn, thật là một sát tinh."

"Ài! Lúc trước thì không nên nhẹ dạ, để hắn vào thôn, bây giờ cũng sẽ không tạo thành này tám đất ruộng."

"Phốc." Lúc này, Long Sơn lồm khồm thân thể run lên, phun ra một ngụm máu, vẻ mặt héo rút, phảng phất lúc nào cũng có thể gần đất xa trời, nhưng mà hắn cái kia nhiều nếp nhăn trên mặt, nhưng tràn ngập ý cười.

Trải qua mười ngày cật lực suy tính, rốt cục bắt đến một tia dấu vết, vừa thấy Tôn nhi cát hung, cũng không lo ngại.

Long Sơn thu hồi ánh mắt, quét về phía mọi người, nói: "Thiên nhi tuy không thể tu luyện, nhưng từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, kính yêu các ngươi, coi các ngươi là kết thân người đối xử. Thường ngày các ngươi nói trào phúng cũng là thôi, hiện tại hắn tung tích không rõ, sinh tử chưa biết, các ngươi không chỉ không quan tâm, trái lại mặt lạnh chờ đợi, lạnh lời nói tương kì, lẽ nào cái này chính là các ngươi làm trưởng bối phẩm tính? Các ngươi vẫn tính là người sao?"

"Long lão đầu, nói lời từ biệt nói tới khó nghe như vậy, lúc trước nếu không là ngươi cố ý muốn đem cái kia tên rác rưởi mang vào thôn, hiện tại cũng không sẽ phát hiện chuyện như vậy, quái cũng chỉ có thể trách chính hắn, không có tự mình biết mình", nói chuyện người này là phụ thân của Long Hà, Long Tuyên.

"Long Tuyên, ngươi lời này liền quá đáng, Long Sơn không có dòng dõi, nhận nuôi một đứa bé cũng là nhân chi thường tình, coi như không thể tu luyện, nhiều như vậy năm mọi người cùng nhau sinh hoạt, từ lâu là trong thôn một phần tử, huống hồ Tiểu Thiên đứa bé kia, hiểu thuận hiểu chuyện, so với cái khác mấy đứa trẻ, mạnh hơn rất nhiều", ban đầu khuyên Long Sơn thôn dân, mặt đen lại nói.

Long Tuyên cả giận nói: "Vi cứu tiểu súc sinh kia, con trai của ta phế bỏ một cái tay, các ngươi còn che chở hắn, sau này không ai đi săn bắn, không ai đi kiếm tiền, không ai bảo vệ làng, ta xem các ngươi làm sao sinh hoạt? Hắn muốn có hiểu chuyện, nên chính mình đi chết, chớ liên lụy con trai của ta, liên lụy đại gia".

"Phụ thân."

Lúc này, Long Hà từ đằng xa nhanh chân đi tới: "Phụ thân, ngươi đừng nói, Tiểu Thiên chết, là trách nhiệm của ta, nếu như ta có đầy đủ năng lực, thì sẽ không tro mắt nhìn hắn rơi xuống vách núi".

"Ai! Tiểu Thiên vận mệnh đã như vậy, Long Hà ngươi cũng đừng tự trách."

"Đúng vậy! Tiểu Thiên không hiểu chuyện, nửa đêm đến hậu sơn ngủ, cái này cũng không trách ngươi được."

"Có hay không tìm được Tiểu Thiên thi thể, tốt xấu cũng là trong thôn một phần tử, cũng không thể để hắn phơi thây hoang dã a!"

Dù sao cũng là người của một thôn, đa số người đều có chút không đành lòng.

Long Hà mặt mày ừ ừ, nói: "Mười ngày này đến, ta tìm khắp phía sau núi mỗi một góc, đều không tìm được Tiểu Thiên thi thể, e sợ đã. . ."

"Thật sao?" Long Sơn chất vấn.

Long Hà gật đầu, quan tâm nói: "Long Sơn thúc, đừng có gấp, ngươi yên tâm, chỉ cần một ngày không tìm được Tiểu Thiên, ta đều sẽ không bỏ qua, nhưng ngươi không thể còn như vậy tiếp tục nữa, nếu như Tiểu Thiên một ngày kia bình yên trở về, nhìn thấy ngươi tiêu tụy như vậy, còn không thương

tâm chết rồi".

Long Sơn cười nhạt, quay về mọi người nói: "Ta lập lại lần nữa, bất luận Thiên nhi có hay không có thể tu luyện, hần đều là ta Tôn nhi, còn có từ nay về sau, không cho bất luận người nào ở trước mặt hần đề cập thân thể của hần, cũng không cho phép lại nói hần là cô nhi".

Dứt lời, Long Sơn xử gậy, hướng về một toà nhà gỗ bước đi, trên mặt cũng chẳng có bao nhiêu lo lắng.

"Người bảo thủ", Long Tuyền chửi nhỏ một tiếng, sau đó khuyên nhủ: "Hà nhi, người thương thể còn chưa lành, mau mau đi nghỉ ngơi thật tốt, không muốn vì một hại người mất đi tay người, không ngày không đêm đi tìm, không đáng a!"

"Phụ thân, Tiểu Thiên là làng một phần tử, chăm sóc hần vốn là ta phải làm, nói chuyện gì có đáng giá hay không, lời này sau đó chớ nói nữa."

Long Hà nhìn về phía người trong thôn, lớn tiếng nói: "Các vị phụ lão hương thân, Long Hà tuy mất đi một cái tay, năng lực yếu bớt, nhưng mời các người yên tâm, mặc kệ thể nào, ta cũng sẽ cùng thường ngày, bảo vệ làng, chăm sóc các người, để cho các người áo cơm không lo, bởi vì các người đều là ta người nhà".

"Ha ha, có câu nói này, chúng ta liền yên tâm", thôn dân ý cười mười phần, có cái hứa hẹn này, trong lòng tảng đá lớn, rốt cục hạ xuống.

...

Bên trong hang núi.

Vô Thiên ngồi ngay ngắn giường đá, bên ngoài thân bị sương máu bao phủ, ở âm u bên trong động, có vẻ hơi âm u đáng sợ. Theo năm viên tinh nguyên luyện hóa, Vô Thiên cảm giác cái trán trướng cảm giác đau, càng ngày càng mãnh liệt, hình như có món đồ gì, muốn rách da mà phát ra.

Làm luyện hóa đến thứ mười viên tinh nguyên thì, loại này trướng cảm giác đau biến mất rồi, nơi trán tựa hồ tiến vào trạng thái bão hòa, đình chỉ hấp thu tinh nguyên, hay hoặc là cần càng mạnh hơn năng lượng, mới có thể mở ra da dẻ, để đồ vật bên trong, rách da mà phát ra.

Tinh huyết như thế, Vô Thiên nghĩ mãi mà không ra, có điều hần mơ hồ minh tái một chút, mười sáu năm qua không cách nào mở ra thể phách, nguyên nhân khả năng liền ở đây.

Nếu trên trán thần bí chùm sáng đạt đến trạng thái bão hòa, như vậy không thì có khả năng có thể mở ra thể phách?

Nghĩ đến liền làm, Vô Thiên lập tức đem năm viên tinh nguyên tất cả đều vứt vào trong miệng, nhất thời bàng bạc tinh khí tán ra, đi khắp thân thể mỗi một tác vị trí, sau đó hội tụ một điểm, dường như một mũi tên nhọn, phần chấn hải vọt tới, nhanh chóng mà cương mãnh.

"Phốc", thân thể bỗng nhiên run lên, huyết dịch tràn ra, đau nhức như nước thủy triều lắng lại, bao phủ mỗi một cái thần kinh, nhưng Vô Thiên cắn chặt hàm răng, không có cau mày.

"Kháchch! ! !"

Từng trận âm thanh lạnh lạnh, tự Vô Thiên trong cơ thể truyền ra, tựa như thiên băng, tựa như địa nứt, tựa như phá tan bức tường ngăn cản, mở ra ràng buộc loại, càng ngày càng vang dội, son động bỗng nhiên lay động, khác nào bị thanh âm kia gây nên loại, mãnh liệt rung động.

"Ầm!"

Đột nhiên, Vô Thiên bên ngoài thân, sản sinh một luồng mạnh mẽ sức hút, ngoài động trầm trọng bên trong, hoa cỏ cây cối chỉ tinh khí, tung bay mà phát ra, như hải dương màu xanh lục loại, dưng vào hang núi, tiến vào vào thân thể.

"Đây chính là thoát thai Sơ thành kỳ, đây chính là võ giả, quả thật là mạnh mẽ", Vô Thiên hai mắt đột nhiên mở, hai chùm sáng bắn ra, tựa như sấm sét loại, chiếu sáng cả son động.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lời Cảnh Cáo

Khí Hải, tinh khí chảy xuôi, như sương mù dày đặc, hào quang phân tán. Nhận biết kéo dài, khả quan trầm trọng chi cảnh, tinh thần khí sáng, đây là một loại thăng hoa, tinh khí thần phá tan ràng buộc, đạt đến một loại khác cảnh giới.

Giờ khắc này, Vô Thiên cảm giác trong cơ thể sức mạnh dâng trào, tựa như như đại dương tuôn trào không thôi, muốn phá thể mà phát ra.

"Bạch!"

Bỗng nhiên đứng dậy, thân hình vọt tới trước, nắm đấm cực mạnh, bỗng nhiên oanh trên đất, mặt đất ầm ầm mà chấn động, son động kịch liệt lay động, đá vụn rơi rụng, bùn đất tung bay.

Vô Thiên có chút sững sờ, mở ra thể phách sau sức mạnh, so với dĩ vãng, căn bản là không cùng một đẳng cấp, đây giống như là một là thiên, một là địa, trung gian nằm ngang một đạo hồng cầu, chỉ có vượt qua cái này điều cầu, mới thấy được đối diện phong cảnh.

Loại này đáng sợ thoát biến, không trách mỗi người đều hi vọng trở thành tu giả.

Nhanh chóng chạy ra khỏi son động, Vô Thiên nhảy vào tầng lâm, biến mất không còn tăm hơi, mà ngay ở hán biến mất không lâu, một gã đại hán xuất hiện ở cửa động nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt trầm như nước.

"Thằng con hoang không chết? Không thể, ngàn trượng cao vách núi, căn bản không có cơ hội chạy trốn, khả năng là yêu thú nào ở đây tu luyện, có điều dễ ngửa vạ nhất, vẫn là phải tìm đến hán hải cốt."

Long Hà con mắt hàn quang lấp lánh, vài bước bước ra, hòa vào trong rừng rậm.

"Oa." Son động trầm trượng nơi, đại thụ thành đàn, cành lá xum xuê, trong đó một cây đại thụ trung tâm, truyền ra một tiếng oa minh.

"Tiểu tử, đừng âm ỉ, cẩn thận bị phát hiện", Vô Thiên che Tiểu Thiên miệng rộng, nhìn chòng chọc vào, cái kia ở trong rừng rậm qua lại bóng người.

"Y tình huống bây giờ xem, Long Hà thể tất sẽ không bỏ qua ta, chắc chắn lúc cửa thôn bảo vệ, xem ra chỉ có thể ở sau núi trốn một trận, đợi được Hòa Vân Tông đến đây chiêu thu đệ tử lại đi nữa, đến lúc đó dưới con mắt mọi người, nặc hán lại gan lớn, cũng không dám có tư cách."

Vô Thiên lăm bắm vài câu, từ thụ dưới nhảy xuống, nhảy mấy cái, liền biến mất ở trong núi.

Thời gian vội vã mà qua, trong nháy mắt, hai mươi ngày đã qua.

Ngày này sáng sớm, chân trời vừa trở nên trắng, tàn dư bóng đêm chưa tan hết, đại địa còn ở vào hôn trong bóng tối.

"Hồng!"

Phía sau núi nơi nào đó, một đạo tiếng gầm gừ vang lên, đỉnh tai nhức óc, chột nghe bên dưới, phảng phất là Yêu thú ở nghênh tiếp mặt trời, thô nạp phần chân, nhưng cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện âm thanh này trung tâm, mang theo một tia thống khổ cùng sợ hãi.

Tầm mắt rút ngắn, nguyên lai đây là một con lợn núi, thân thể khổng lồ, có thể có dài hai mét, tứ chi trắng kiện như trâu hoang, cả người mọc đầy dài một tác lông đen, uyển như là thép nguội, hiện ra từng tia từng tia hàn quang.

Lợn núi là phía sau núi thông thường Yêu thú, chất thịt ngọt ngào, là Long thôn tương đối thường ăn đồ ăn, nhưng nó có thoát thai Sơ thành kỳ thực lực, chỉ có Long Hà có thể săn giết, những người còn lại gặp phải, chỉ có thoát thân phần.

Mà giờ khắc này, Long Hà cũng không ở nơi này, nhưng này khổng lồ thân thể, nhưng thương tích khắp người, huyết dịch chảy ròng, đèn lồng đại loại con mắt, tràn ngập sợ hãi.

phía trước đứng một tên cầm trong tay chủy thủ huyết y thiếu niên, huyết y trung tâm có không ít bộ phận nhưng là màu đồng cổ, dù thấy cái này cũng không phải quân áo, mà là bị huyết dịch nhuộm đỏ thân thể, mũi máu tanh mùi phẫn.

Lợn núi phía sau là một nắm đấm đại Ma Oa, nhìn kỹ, sẽ phát hiện cái kia cũng không phải Ma Oa, mà là dị thú bảng xếp hạng thứ mười Thôn Nguyên Oa.

Cái này một người một oa, chính là Vô Thiên cùng Tiểu Thiên.

"Tiểu Thiên, tiền hậu giáp kích."

Vô Thiên quát nhẹ, thân thể lao ra, chủy thủ trong tay u quang lấp lánh, hướng về lợn núi đầu người đâm tới. Đồng thời, Tiểu Thiên oa minh một tiếng nhảy đánh mà lên, miệng rộng mở ra, lộ ra hai hàng trắng nõn cương nha, lóe hàn quang, cực kỳ dọa người.

"Hồng!"

Lợn núi phát điên, đứng thẳng người lên, nện ngực giẫm chân, hướng về Vô Thiên điên cuồng đánh tới, tốc độ cực nhanh, thoáng qua tới gần, duỗi ra thô mà mạnh mẽ chân trước, bất thiên bất ý, quay về chủy thủ quét tới.

"Phát điên lợn núi, lẽ nào đều là đáng về ấy?"

Vô Thiên có chút sững sờ, những ngày qua không ngừng săn giết một con lợn núi, mà mỗi lần đến cuối cùng, lợn núi đều sẽ phát điên, cùng giờ khắc này tình huống giống như đúc, hoàn toàn mất đi lý trí, đầu đá lung tung.

Có điều, trải qua những ngày qua huyết gột rửa, Vô Thiên động tác một điểm đều không tri động, thân thể ngửa ra sau, tránh thoát đi, cảm chủy thủ tay, trở tay đâm tới, vừa vận đâm vào lộn núi dưới bụng, phù một tiếng, huyết dịch biểu xạ.

"Oa."

Đồng thời, một vết bóng đen xuất hiện, Tiểu Thiên cắn ở lộn núi hầu nơi, răng rắc một tiếng, yết hầu tại chỗ cắn đứt, huyết dâng lên ầm ầm.

"Ồ!"

Lộn núi thân thể co giật, rên rĩ một tiếng, hai mắt trở nên trắng, đập xuống đất, Vô Thiên một dao nhanh chóng tách ra.

Chật vật trảm lên, liếc nhìn nhìn cả người huyết tương cùng bùn đất, Vô Thiên không khỏi cười khở, những ngày qua chỉ lo tu luyện, cùng Yêu thú chém giết, kinh nghiệm chiến đấu đúng là phong phú không ít, nhưng hoàn toàn không có chú ý tới, thân thể đã che kín dơ bẩn, toả ra từng trận tanh tưởi, hoàn toàn lại như một người tên là ăn mày.

Vô Thiên lắc lắc đầu, nhìn phía ánh bình minh vừa ló rạng chân trời, lầm bầm: "Ngày hôm nay chính là Hỏa Vân Tông đến đây chiêu thu đệ tử tháng ngày, nên về rồi."

...

Sáng sớm, mặt trời mọc lên ở phương đông, phần chân phồn thịnh.

Sáu tên hài tử, thân thể trần truồng, đón mặt trời, đứng thôn trang trước một khối trên đất trống, hanh ha hanh ha vung vẩy quyền cước.

"Bọn nhỏ, một ngày hướng tới ở chỗ sáng sớm, sáng sớm ánh bình minh vừa ló rạng, tinh khí dồi dào, dễ nhất nạp khí vào thể, hóa khí là nguyên, mở ra thân thể chi phách, trở thành mạnh mẽ tu giả!" Bên cạnh Long Hà tỉ mỉ giáo dục, vạch ra không đủ.

Những hài tử này chỉ có mười một mười hai tuổi, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là vẻ nghiêm túc, cứ việc là mùa đông, thân thể bên trên nhưng chảy xuôi mồ hôi.

"Chờ chút Hỏa Vân Tông đến đây chiêu thu đệ tử, nếu các ngươi có thể phách, liền có thể trở thành là tông môn đệ tử, tương lai tất là đỉnh thiên lập địa hán tử, cũng là Long thôn kiêu ngạo, tương lai bảo vệ làng trách nhiệm, liền bỏ quên cho các ngươi trên vai."

Nói đến chỗ này, Long Hà nhìn quanh, tiếng như hồng chung, quát lên: "Có lòng tin hay không".

"Có! !!"

Mấy đứa trẻ, tiểu đồ mặt lên, lớn tiếng đáp lại.

Cách đó không xa, mấy vị lão nhân ngồi ở trên ghế gỗ, thích ý phơi nắng, nhìn sáu tên hài tử, châu đầu ghé tai, ý cười mười phần, những thứ này đều là làng hi vọng.

Chỉ có một vị lão nhân, hoàn toàn không hợp, dung sắc tiêu tụy, hai mắt vô thần, từ đầu đến cuối nhìn phía sau núi, chưa từng dời quá. Tuy toán phát ra Tôn nhi cũng không nguy hiểm, nhưng một tháng đều qua, cũng không gặp trở về, Long Sơn trong lòng khó tránh khỏi vẫn còn có chút lo lắng bất an.

"Lú lo!"

Lúc này, một đạo chim hót tự phía chân trời truyền đến, âm thanh cao vút, sau đó trở nên sắc bén chói tai, tốc độ cực nhanh, mấy hơi thở liền tới đến Long thôn bầu trời, bỏ ra tầng lớn bóng tối.

Đây là một con chim khổng lồ, xòe hai cánh, có thể có dài mười mét, cả người không mao, che kín vảy giáp, như dung nham đúc mà thành, thông đỏ như lửa.

Hỏa Liệt Điều, yêu thú biết bay, tu vi không cao, nhưng tốc độ cực nhanh, có thể trở thành vật cưỡi, cung người điều động.

Đội một hồi, Hỏa Liệt Điều hạ xuống trên đất trống, một trận cuồng phong quát lên, bụi bậm nổi lên bốn phía, cây cỏ đều phi, trong không gian bị một luồng nóng bức tràn ngập.

Một trung niên áo đen nam tử, đứng ở điều bối, có thể có tám thước cao, ngón ngang tóc đen, đón gió bông bành, con ngươi đen nhánh bóng loáng lấp loé, có một loại thảo vật mùi vị.

Bên cạnh trung niên nam tử có một tên thiếu niên cùng một cô thiếu nữ, nam thân thể kiên cường, anh tuấn phi phàm, nữ khuôn mặt đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương, hai người tướng mạo đường đường, thân mang hoa phục, đứng cự trên lưng chim, nhìn xuống mọi người.

Đối mặt khổng lồ Hỏa Liệt Điều, Long thôn chùng loại người nhưng không cảm thấy kinh ngạc, phi thường thông dong, bởi vì cái này không phải lần đầu tiên nhìn thấy, dĩ vãng hàng năm đều sẽ có người điều động loại này chim khổng lồ trước tới một lần.

"Bái kiến Lâm trưởng lão. . ."

Long thôn mọi người, đan đầu gối địa, ánh mắt cực kỳ cung kính.

Người đàn ông trung niên tên Lâm Sơn, Hỏa Vân Tông chấp sự trưởng lão, tu vi ở thoát thai Viên mãn kỳ, đối với người này, người trong thôn cũng không xa lạ gì, dĩ vãng mấy chục năm trung tâm, đã tới mấy lần, đại gia đều thật là quen thuộc.

"Ha ha, không cần giữ lễ tiết, đều đứng lên đi."

Lâm Sơn mặt lộ vẻ mỉm cười, nhảy xuống, vung tay lên, mọi người chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đứng thẳng mà lên.

"Long Hà, mấy năm không gặp, tu vi không tăng trưởng tiến vào, cái này có thể không tốt!" Lâm Sơn cũng không cao nhân chỉ phong phạm, phi thường dễ thân, giờ tay một đạo tinh nguyên bắn ra, hòa vào Long Hà trong cơ thể.

Long Hà thân thể bỗng nhiên run lên, màu đen tạp chất không ngừng từ lỗ chân lông sắp xếp ra, cả người tinh khí thần bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, to lớn thân thể so với trước dường như mập mạp.

"Đa tạ Lâm trưởng lão", Long Hà thân thể run lên, màu đen tạp chất tiêu tan, cảm kích nói.

"Người và ta quen biết nhiều năm, nói cảm ơn liền không cần, chỉ hy vọng lần này, có thể có một hai đứa bé có thể phách, hả? Người tay xảy ra chuyện gì?" Lâm Sơn nghi ngờ nói.

Long Hà cười khổ nói: "Việc này nói rất dài dòng. . ."

"Vậy thì phủ nói rồi, mau mau làm chính sự, xong xuôi rồi đi", lúc này, hoa phục thiếu niên mở miệng, ngữ khí ngạo ý mười phần.

Long Hà thấp giọng nói: "Lâm trưởng lão, hai vị kia là?"

"Bọn họ một là Thiếu tông chủ, một là Đại trưởng lão đệ tử thân truyền, Hỏa Vân Tông trẻ tuổi người tài ba, thực lực rất mạnh, ngàn vạn không thể đắc tội", Lâm Sơn nhỏ giọng nói rằng.

"Cái gì. . ."

"Bọn họ lần này là theo ta đi ra đến rèn luyện, các người phải cẩn thận hành sự, nếu là chọc giận hai người này tiểu tổ tông, ngay cả ta đều không bảo vệ được người môn", Lâm Sơn nhắc nhở, quét một vòng hết nhìn đồng tới nhìn tây mấy đứa trẻ, nghi ngờ nói: "Vô Thiên tiểu tử kia đâu? Làm sao không ở?"

Long Hà nghe vậy, sắc mặt biến ảo không ngừng, không có đáp lại.

Long Tuyền nói: "Lâm trưởng lão, Vô Thiên một tháng trước, bị Yêu thú đặt xuống vách núi, đến nay cũng không trở về, cũng không tìm được hân hài cốt, khả năng đã chết rồi, ta xem liền không thể chờ hân".

"Chết rồi?" Lâm Sơn sững sờ, nửa tin nửa ngờ nhìn phía Long Sơn, mà người sau báo lấy cười nhạt, liền dời ánh mắt, nhìn kỹ cửa thôn.

"Lâm trưởng lão, Tiểu Thiên rơi xuống vách núi thì, tại hạ ngay ở cách đó không xa, chỉ là lúc đó ta bị Yêu thú cuốn lấy, không kịp cứu giúp, ta cái tay này chính là bị súc sinh kia gây thương tích, đến nay còn chưa hồi phục, ai, có trách thì chỉ trách quá vô dụng, không có năng lực cứu Tiểu Thiên."

Long Hà phi thường tự trách, kỳ thực trong lòng hận thấu Vô Thiên, cũng không dám biểu hiện ra, bởi vì hân biết, Lâm Sơn cùng Vô Thiên quan hệ vô cùng tốt.

"Lâm Sơn tiền bối, Vô Thiên căn bản không có thể phách, bất kể như thế nào tu luyện, cũng không cách nào mở ra thân thể bảo tàng, có hân không hân kỳ thực cũng không đáng kể nha", bên cạnh một đứa bé, giễu cợt nói.

"Chết rồi mới được, miễn cho trở thành làng phiền toái", khác một hài tử lạnh lùng nói.

"Ha ha!" Làng một số người âm âm cười to, đặc biệt vài tên hài tử, cười đến ngửa tới ngửa lui, thật không thoải mái.

Luân Hồi đại lực là một thực lực vi tôn thế giới, không có thể phách, báo trước không thể tu luyện, chỉ có thể bị trở thành người bình thường, cả đời bình thường, không hề chiến tích.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sắc Mặt

Vô Thiên không thể tu luyện, liền đại biểu sau đó thỉnh cầu cung ăn mặc, đối với đồ ăn nghiêm trọng khiếm khuyết Long thôn tới nói, không thể nghỉ ngơi là một bao quần áo, tự nhiên không có kết quả tốt.

"Các ngươi thông thạo cái lông, cút sang một bên", một tên khô ngô thiếu niên, lông mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, có thể có bảy thước cao, khác hẳn với người thường bàn tay lớn, đột nhiên đập hai đũa bé một cái tát.

Gã thiếu niên này gọi Long Hồ, tuy người cao mã đại, tướng mạo thô lỗ, nhưng thực tế mới mười ba tuổi, là Vô Thiên ở Long thôn chỉ có một người bạn, nguyên nhân, mỗi một lần đi ra ngoài săn bắn thì, đều sẽ để hắn bói toán bói toán, báo trước hung hiểm.

Đừng nói vẫn đúng là linh, mỗi lần dựa theo Vô Thiên chỉ thị, hắn đều có thể gặp dữ hóa lành, thu hoạch lớn trở về, lâu dần, hai người thành bạn tốt.

"Lâm Sơn tiền bối, đừng nghe bọn họ nói vậy, Vô Thiên những năm này vẫn rất nỗ lực, mỗi ngày sáng sớm đều sẽ đến hậu sơn đỉnh, thổ nạp phần chấn, năm này qua năm khác, chưa bao giờ từ bỏ, ta nghĩ hắn không thể mở ra thể phách, tất có cái khác quan hệ, hơn nữa ta cũng tin tưởng hắn sẽ không chết", Long Hồ nghiêm túc nói.

"Thật sao? Lẽ nào thật sự là ta đoán sai?"

Lâm Sơn trong lòng nghi hoặc, những thôn dân khác không biết, nhưng hắn đối với Vô Thiên thân thể, có thể rõ ràng, từ lúc mười năm trước, Long Sơn liền đem sự tình chuẩn bị, đối với hắn hết mức giảng giải, ở trong lòng của hắn, trước sau cho rằng Vô Thiên tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật không tầm thường, há liệu sẽ là kết quả như thế này.

Lâm Sơn lần thứ hai nhìn phía cách đó không xa lão nhân, hắn biết Long Sơn hiểu được bói toán thuật, nhất định biết Vô Thiên sự sống còn, muốn từ trung tâm nhìn ra một gì đó, nhưng người sau thanh thanh thần thần, khó có thể suy đoán trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Lâm trưởng lão, chết rồi thì thôi, nhanh lên một chút bắt đầu đi!" Hoa phục thiếu niên thiếu kiên nhẫn nói rằng.

"Ai nói ta chết rồi?"

Lúc này, một đạo khá là trêu tức tiếng âm vang lên, mọi người đưa mắt nhìn tới, đã thấy một đạo đồ như máu bóng người, nhanh chân được rồi lại đây. Đó là một tên thiếu niên, thân cao bảy thước, thân hình kiên cường, cả người vết máu, con mắt ngăm đen mà thâm thúy, khác nào một hồ đen, có thể đem tâm thần của người ta nhiếp tiến vào.

"Thiên nhi", Long Sơn bỗng nhiên đứng dậy, vẫn đục con mắt, rốt cục bốc ra một tia sắc thái.

"Gia gia", Vô Thiên bước nhanh chạy đến Long Sơn trước người, phù phù một tiếng, quỳ trên mặt đất, nhìn khuôn mặt tiều tụy lão nhân, lòng như đao cắt loại đau đớn, đập đại nước mắt, rơi xuống.

"Gia gia, Thiên nhi trở về, xin lỗi, để ngươi lo lắng nhiều ngày như vậy, Thiên nhi bất hiếu, Thiên nhi khốn nạn, Thiên nhi không phải người. . ." Vô Thiên vừa nói, một bên mạnh mẽ quạt khuôn mặt.

"Dừng tay!"

Long Sơn vội vàng ngăn cản, duỗi ra tay run rẩy, đem hắn đỡ lên đến, từ ái nói: "Có thể an toàn trở về, gia gia đã phi thường hài lòng, đừng tiếp tục thương tổn tới mình, gia gia cái này xương, có thể cũng lại không chịu nổi dằn vặt".

"Gia gia, xin lỗi, là Thiên nhi sai, để ngươi lo lắng."

Long Sơn nói: "Thằng nhỏ ngốc, ngươi làm sai chỗ nào, muốn trách chỉ có thể trách cái kia chết tiết Yêu thú, đưa ngươi bức dưới vách núi, ngươi bị khổ".

"Yêu thú?" Vô Thiên sững sờ, chợt tỉnh ngộ, liếc nhìn Long Hà, đang muốn mở miệng, liền bị cắt đứt.

"Tiểu Thiên a, ngươi rốt cục trở về, như thế nào, không có bị thương chứ", Long Hà quan tâm nói, nhanh chân tiến lên, phi thường nhiệt tình, mà tới gần sau đó, nhưng thấp giọng nói: "Ta cảnh cáo ngươi, nếu là dám đem sự tình tiết lộ ra ngoài, ta giết gia gia ngươi".

"Ngươi. . ." Vô Thiên tròn mắt nhìn nhau.

"Ta nói được là làm được."

Long Hà trong con ngươi hàn quang lóe lên liền qua, đưa tay đánh về Vô Thiên vai, nhưng rút trở về, sợ hãi nhìn một chút trên vai màu đen thú nhỏ, mỉm cười nói: "Không sai, không chỉ có an toàn trở về, thân thể cũng cường tráng không ít, sau đó có cơ hội mở ra thể phách".

Vô Thiên thân thể cứng đờ, Long Hà lời hung ác hắn tuyệt không nghi ngờ.

Nguyên bản hắn là dự định ở trước mặt mọi người, vạch trần Long Hà bộ mặt thật, nhưng hiện tại hắn không thể không thâm tàng cân nhắc, bây giờ hắn

mở ra thể phách, tiến vào Hỏa Vân Tông đã là nhất định sự thực, nếu là thật đem một tháng trước chuyện đã xảy ra nói ra, e sợ ở đây cũng không có mấy người sẽ tin tưởng, như vậy trái lại lượng dưới đại họa.

"Tiểu tử thú, không nhìn thấy lão nhân gia ta ở cái này? Mấy năm không thấy, vẫn là đáng về đạo đức như thế, một điểm kính già yêu trẻ phẩm đức đều không", Lâm Sơn tiến lên, gõ gõ Vô Thiên cái trán, cười mắng.

Vô Thiên bị đau, tạm thời đặt dưới vạch trần Long Hà ý nghĩ, cười ngậy ngậy nói: "Lâm thúc, thật nhiều năm không thấy, Thiên nhi cho rằng cả đời không thể gặp lại ni".

"Tiểu tử thú, mấy năm không gặp đều dài như thế cao", Lâm Sơn khá là cảm khái, hai tay ở Vô Thiên trên vai, Mạnh Lực đập xuống.

"Àm" một tiếng, chân cái kẻ tiếp lão đạo, Vô Thiên không có hình tượng chút nào bị đập ngã xuống đất.

Lâm Sơn kinh ngạc, sao sao đầu, lúng túng nói: "Tiểu Thiên, Lâm thúc quên ngươi không có tu luyện, thật không tiện ha! Lần sau hạ thủ nhẹ một chút".

"Một lần liền không chịu được, còn có lần sau, không muốn tiểu gia mạng nhỏ mới là lạ", Vô Thiên chật vật bò lên, tròn tròn mắt, cũng không muốn dưới người tu vi gì, coi như bây giờ mở ra thể phách, cũng không chịu được người cái kia một chương.

"Hừ, đẳng cấp tiểu gia mạnh mẽ sau, trấn áp ngươi một trăm lần."

Vô Thiên cũng chỉ là muốn nghỉ, trước mắt người này là gia gia bằng hữu, hẳn lại hiểu rõ có điều, tính cách ngay thẳng, không có cái khác võ giả cuồng ngạo, người ngoài hiền lành, đối với ông cháu hai chăm sóc rất nhiều, thỉnh thoảng đưa tới đồ ăn, cung hai người sinh hoạt.

Có lúc Vô Thiên đều sẽ hoài nghi, dựa vào bói toán mà sống gia gia, làm sao sẽ nhận thức Hỏa Vân Tông chấp sự trưởng lão.

Hỏa Vân Tông ở vào xích viêm sơn mạch hỏa vân sơn, Cự Long thôn ngàn dặm xung quanh, là Thanh Long châu là không nhiều đại tông, bên trong cao thủ như mây, nhân tài xuất hiện lớp lớp, có thể trở thành là lớn như vậy tông trưởng lão, có thể tương đương được người này khá là bất phàm.

Lâm Sơn cau mày nói: "Tiểu tử thú, đều mấy năm trôi qua, làm sao còn chưa mở khai thể phách, ngươi ở làm cái gì".

"Không mở ra liền không mở ra, có cái gì quá mức, ta còn muốn cả đời bạn ở gia gia bên cạnh, lấy bói toán mà sống, bình thân mà qua", Vô Thiên không thêm đề ý, lạnh nhạt nói.

Vô Thiên lời ấy xác thực thuộc về chân tâm, hiện tại hẳn thật không muốn rời đi, Long Hà mắt nhìn chăm chăm, không chắc lúc nào sẽ làm khó dễ gia gia. Hơn nữa bây giờ có Thôn Nguyên Oa, không thiếu tình nguyện, không đi tông môn như thường có thể tu luyện, nói không chắc so với tông môn đệ tử trưởng thành còn phải nhanh, khuyết điểm duy nhất, không có bí điển tập tu.

"Vô Thiên, lần này trở về, ngươi đúng là biết điều, xem ra không có rõ ràng rơi xuống núi."

"Hiểu được từ bỏ là chuyện tốt, sau đó cố gắng tập luyện bói toán thuật, cũng làm tốt làng chia sẻ một điểm."

"Ăn uống chùa, chúng ta có thể không đáp ứng, trong thôn có thể không nuôi nổi phế nhân."

Một ít thôn dân một điểm đều không vì Vô Thiên an toàn trở về mà cao hứng, trái lại như là nhìn thấy ôn thần loại, ngữ điệu, chê cười.

"Tất cả im miệng cho ta", Lâm Sơn lạnh nộ, khí thế bên ngoài, mọi người chột cảm thấy như cự thạch ngàn cân đè xuống, khó có thể hô hấp, âm thanh im bật đi.

"Tiểu tử ngươi đúng là nghĩ hay lắm, có thể Long lão đầu hẳn sẽ không đáp ứng, sự ở người làm, chỉ cần nỗ lực, không có không làm được sự tình, Long lão đầu, ngươi nói là ba", Lâm Sơn tiếng nói vang dội, khổ tâm giáo huấn, nhưng đối lấy hai người không nhìn.

"Các ngươi ôn chuyện tự đủ chứ", lúc này, Hỏa Liệt Điều bên trên nam tử mở miệng, trên mặt rõ ràng có thể thấy được tức giận.

Lâm Sơn cả kinh, nghiêm mặt, quét một vòng mấy đứa trẻ, quát lên: "Bắt đầu kiểm tra".

Lời nói, một con hộp gấm thoáng hiện, Cổ Mộc làm ra, có khắc hoa văn, Lâm Sơn tay áo lớn vung lên, nắp hộp xốc lên, hiện ra mấy viên đậu tương lớn, trái cây màu xanh.

Nguyên quả, một loại khá là đặc thù trái cây, có dự đoán thể phách hiệu quả dùng, ăn vào này quả, như có thể phách, thân thể sẽ tỏa ra bạch quang.

"Quy tắc cũ, tham gia kiểm tra đứng ra", Lâm Sơn nói.

Sáu tên thiếu niên lần lượt đi ra, khuôn mặt nhỏ tràn ngập căng thẳng, thấp thỏm bất an, lần này kiểm tra đối với bọn hắn tới nói, là nhân sinh một bước ngoặt điểm, thành công cá vượt long môn, thăng chức rất nhanh, thất bại như cá mắc cạn, bước đường cùng.

Lâm Sơn nhìn lại, mỉm cười gật đầu, dành cho cổ vũ, có thể Vô Thiên hơi lúng túng một chút, dư quang quét về phía Long Hà, do dự không dứt, cuối cùng ở Long Sơn dặn dò dưới, chậm rãi đi ra.

Ánh mắt như điện, nhìn quét một vòng, Lâm Sơn bàn tay lớn run lên, bên trong hộp gắm mấy viên trái cây bay ra, rơi vào vài tên hài tử trong tay.

Xem trong tay trái cây, mấy đứa trẻ đều giấu trong lòng bất an, không dám nuốt, sợ sẽ thất vọng.

Vô Thiên lăng lểng quan sát, không có nóng lòng nuốt, hiện nay hắn thể phách đã mở ra, kiểm tra chỉ là một quá trình.

Sau đó không lâu, một đứa bé rốt cục không nhịn được, đem nguyên quả nhét vào trong miệng, nhưng sau một chốc, đều không có một chút ánh sáng trán phát ra, mọi người lắc lắc đầu, trong lòng bị thất vọng dồi dào, dù sao một võ giả đối với thôn trang tới nói, ý nghĩa phi phàm, không thể thiếu.

"Ô ô, thất bại, không thể trở thành võ giả, không thể trở thành cường giả, giống như Vô Thiên, trở thành làng phiền toái", hài tử mới mười một mười hai tuổi, không chịu được sự đả kích này, không nhịn được ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc.

"Hài tử, không vội, năm nay không được, sang năm thử lại, nhất định có thể thành công", thiếu niên phụ thân an ủi.

"Ai!" Lâm Sơn trầm than, ánh mắt dòi.

Những thôn dân khác cũng như thế, ánh mắt ở trên người thiếu niên thoáng dừng lại, liền nhìn kỹ một cái khác nuốt vào nguyên quả thiếu niên, trong mắt tất cả đều là chờ đợi.

"Thất bại. . ."

"Thất bại. . ."

"Lại thất bại. . ."

Không lâu lắm, mặt khác bốn tên thiếu niên, từng cái nuốt vào nguyên quả, nhưng kết quả đều giống nhau, không có bất kỳ ánh sáng trán phát ra, vậy thì mang ý nghĩa không có thể phách.

Thôn dân trong mắt thất vọng, trước sau không tiêu tan, thậm chí có chút không thể tiếp thu, những hài tử này thường ngày tu luyện đặc biệt nỗ lực, đại gia đều nhìn ở trong mắt, không nghĩ tới hết thấy thất bại.

Giữa trường, chỉ còn dư lại Vô Thiên cùng Long Hồ không có ăn vào nguyên quả.

"Vô Thiên, là nguoi trước tiên vẫn là ta trước tiên", Long Hồ thần kinh đại điều, không có chút nào lo lắng.

Vô Thiên bật cười, cánh tay duỗi ra, bàn tay mở ra, hai mắt khép lại, cẩn thận cảm ứng Khí Hải tinh khí.

"Vô Thiên, nguoi làm gì thế? Sẽ không phải muốn trực tiếp buông tha đi", Long Hồ sao sao đầu, nghi ngờ nói.

Long Hà trầm nói: "Mười sáu năm đều không có thể mở khai thể phách, không chủ động từ bỏ, chẳng lẽ còn nghĩ ra được mất mặt".

Nhưng mà lúc này, Vô Thiên nơi lòng bàn tay, từng sợi từng sợi ánh sáng đột nhiên tràn ra, kéo dài không ngừng, còn như là nước chảy, bao trùm chính bàn tay, phóng ra ánh sáng chói mắt.

"Đây là. . . Đây là tinh khí. . . Làm sao có khả năng, hắn cư nhưng đã mở ra thể phách", Long Hà dùng sức dụi dụi con mắt, không muốn tin tưởng.

"Ha ha, Tiểu Thiên không sai a, rơi xuống núi có thể cho nguoi mở ra thể phách, đáng giá!" Lâm Sơn cười to nói.

"Đó là, đó là", Vô Thiên cười khỏ, này cùng rơi vào vách núi bán lông Tiền quan hệ đều không, có điều mặt ngoài còn muốn đáp lời.

"Hừ, có cái gì quá mức, mười sáu tuổi mới mở ra thể phách, sau đó thành tựu cũng có hạn", ngoại trừ Long Hồ ở ngoài, vài tên thất bại hài tử, trong lòng cũng không quá thoải mái.

"Võ giả bình thường đều là mười ba mười bốn tuổi nhập môn, hắn hiện tại đều mười sáu tuổi, tương lai nhiều lắm đạt đến thoát thai Đại thành kỳ, không có thành tựu to tát gì", trước còn ở sau lưng chế nhạo đối phương, mà hiện tại bình an trở về, cũng mở ra thể phách, bọn họ sắc mặt đều không thể nào đẹp dễ.

"Nhưng là hắn hiện tại tốt xấu cũng là một tên võ giả, tổng so với chúng ta không có thể phách tốt hơn nhiều a", mấy đứa trẻ cúi đầu ủ rũ, hồn bay phách lạc, trong lòng chua xót.

"Vô Thiên, chúc mừng", Long Hồ tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản, không có cái gì kè vặt, rất thẳng thắn, rất bằng phẳng.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, đặc biệt khuôn mặt đại ra Long Hà, Vô Thiên trong lòng phi thường thỏa mãn, đối với Long Hồ cười cợt, ra hiệu có lên, liền đi hướng về đây mặt nụ cười lão nhân, nói: "Gia gia, kính hi không".

"Kính hi, thiên đại kính hi, Thiên nhi, không nghĩ tới lần này nguoi sẽ nhân họa đắc phúc, cũng thật là nhờ có con yêu thú kia", Long Sơn vui vẻ nói.

"Hừm, là phải cảm tạ tên súc sinh kia, không phải vậy ta cũng sẽ không có ngày hôm nay", Vô Thiên mắt lé Long Hà, từng chữ từng chữ nói rằng.

Nghe vậy, Long Hà mặt đỏ tới mang tai, trong lòng tức giận không thôi, nhưng không thể phát tác, chỉ có thể chết kìm nén.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ước Định

Nhưng điều mà nhất làm cho Long Hà uất ức chính là còn muốn tiến lên phía trước nói chúc mừng, bởi vì có mấy chục con mắt nhìn, nếu là mình biểu hiện ra cái gì dị dạng, sẽ bị người hoài nghi.

"Tiểu Thiên, chúc mừng, rốt cục mở ra thể phách, trở thành tu giả, mười sáu năm nỗ lực, tích lũy lâu dài sử dụng một lần, sau đó thành tựu không thể đoán trước a", Long Hà mỉm cười nói.

"Hà thúc, toàn công lao người thường ngày có phương pháp giáo dục, hơn nữa tên súc sinh kia công lao, mới có thể toại nguyện thường, tương lai có cơ hội, Thiên nhi nhất định sẽ cố gắng báo đáp người, báo đáp đầu kia súc sinh", Vô Thiên nhếch miệng lên một tia độ cong, 'Súc sinh' hai chữ này, nói tới đặc biệt trùng.

Long Hà nụ cười cứng đờ, miệng vừa mở hợp lại, không hề có một tiếng động nói: "Ta chờ".

Mà khi nói xong câu đó, hắn đã đến nỗi giận biên giới, bắt đầu dĩ xoay người rời đi, rất sợ tiếp tục ở lại đây, sẽ không khống chế được tâm tình, trước mặt mọi người ra tay.

Hiện trường mấy người chú ý tới Long Hà rời đi, nhưng cũng không quá mức lưu ý, đều vây quanh ở Vô Thiên bên cạnh, nói cười hoan đàm luận.

Giờ khắc này chỉ còn lại Long Hồ, vượt quá bạn cùng lứa tuổi hắn, khá là thành thực, không giống những hài tử khác như vậy khiếp sợ, không chút do dự đem nguyên quả ném vào trong miệng, nhai mấy lần, mới thôn vào bụng, liếm môi một cái, còn đối với đại gia giả trang cái mặt quý, không có chút nào lo lắng.

"Dã tiểu tử", thôn dân cười mỉa.

Thì quá chốc lát, đều không trán phát ra một chút ánh sáng, ngay ở đại gia đều tràn ngập thất vọng thời gian, một đạo hỏa hồng ánh sáng, tự Long Hồ trong cơ thể lao ra, như một mảnh sóng lửa đi ngược dòng nước, nóng bức bao phủ Long thôn.

"Đây là. . . Hòa nguyên tố linh thể. . ."

"Cái gì, khó mà tin nổi, Long Hồ lại là nguyên tố linh thể", mấy cái thất bại hài tử vô cùng khiếp sợ, bọn họ tuy không thể tu luyện, nhưng đối với kiến thức căn bản, đúng là có biết một, hai.

"Ha ha, ông trời rốt cục mở mắt, ban tặng Long thôn một nguyên tố linh thể, sau này làng sinh hoạt không lo rồi!" Người trong thôn mừng rỡ như điên, lão lệ tung hoành, trong lòng không nói ra được kích động, bọn họ cũng đồng dạng biết được nguyên tố linh thể tầm quan trọng.

Nguyên tố linh thể phi thường hiếm thấy, Long thôn tồn tại ngàn năm lâu dài, đến nay cũng không từng xuất hiện, bây giờ đây là lần thứ nhất, đại gia đều rất kích động.

"Không sai, hiếm thấy hỏa linh thể, vào Hòa Vân Tông là thích hợp", Lâm Sơn nâng cằm, quan sát tỉ mỉ, nụ cười trên mặt, đại biểu hắn rất hài lòng.

Long Hồ gãi đầu, cười khúc khích không ngừng, hắn tuy có cao bảy thước, nhưng thực tế tuổi tác cũng mới mười ba tuổi, thấy mọi người vì hắn mà cười, vì vậy một mặt hàm tuống.

"Lại là nguyên tố linh thể, thực sự là hiếm thấy", Vô Thiên tán phục, nói không ước ao, có chút quá giả dối.

Đối với nguyên tố linh thể, Luân Hồi đại lục người không chỗ nào không biết, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Quang Âm, cái này bảy đại nguyên tố là Thiên Địa bản nguyên, phạm năm giữ bảy nguyên tố trung tâm mặc cho như nhau thân thể vốn có, tương lai thành tựu đều khó mà dự liệu, toàn thể tư chất phương diện so với phổ thông thể phách, cao không ngừng gấp trăm lần.

"Thú vị, loại này sơn thôn nhỏ càng sẽ xuất hiện nguyên tố linh thể", Hòa Liệt Điều trên lưng, cái kia vẫn không lên tiếng, bình tĩnh không có gì lạ thiếu nữ, vào thời khắc này, khuôn mặt đẹp trên mặt, có kinh ngạc.

"Xác thực không thể nào tưởng tượng được, to lớn tông môn, nguyên tố linh thể đều thật là ít ỏi, không ngờ ở đây tình cờ gặp một, không rõ ràng chạy cái này một chuyến", bên cạnh, hoa phục thiếu niên cười nói.

Thiếu nữ cười yếu ớt nói: "Hỏa sư huynh nói rất có lý, người này mang về tông môn sau, tí mị bồi dưỡng, mười năm sau, ở Thanh Long châu một trăm tông giải thi đấu trung tâm, định có thể đạt được không sai thành tích".

"Không sai, Hỏa Vân Tông chuyên tu Hỏa hệ bí điển, thân là hỏa linh thể người, tu luyện lên làm ít mà hiệu quả nhiều. Sư muội, việc này không nên chậm trễ, tức khắc dẫn người về tông, miễn cho ngày càng rắc rối", thiếu niên cười nói, nhưng lông mày nhưng cau lên đến.

"Hỏa sư huynh, người là sợ người này thân là hỏa linh thể sự tình bại lộ, Viêm Tông sẽ bán đạo cướp người."

Hỏa phục thiếu niên gật đầu, trong mắt trời lên một vết nghiêm nghị, tựa hồ đối với cái gọi là Viêm Tông, cực kỳ kiêng kỵ.

Thiếu nữ đại lông mày nhíu lên, suy nghĩ không ít, gật đầu đồng ý.

Hỏa phục thiếu niên nhảy xuống Hỏa Liệt Điều, quay về Lâm Sơn nói rằng: "Lâm trưởng lão, nếu cũng đã kiểm tra, cái kia mang theo Long Hồ, chúng ta lập tức trở về".

"Nhanh như vậy?"

Lâm Sơn kinh ngạc, dĩ vãng đến đây chiêu thu đệ tử, đều sẽ ở tạm một ngày, bất quá hôm nay nhanh như vậy liền muốn rời khỏi, nhưng Thiếu tông chủ cũng đã dặn dò, hẳn cũng không dám phản bác, liền hỏi: "Thiếu tông chủ, cái kia Vô Thiên đây?"

"Hắn tức đã thành là tu giả, tuy chỉ là phổ thông thể phách, nhưng cũng phù hợp đệ tử ký danh tiêu chuẩn, liền theo chúng ta cùng nhau về tông", nói đến chỗ này, thiếu niên nhìn bản thủ, toả ra mùi hôi Vô Thiên, nhíu mày lại, nói: "Người mau mau đi sửa sang lại".

"Làm phiền chờ chốc lát", Vô Thiên chấp tay, liếc mắt xa xa Long Hà, nâng đỡ gia gia, hướng về trong nhà đi ra, hoàn toàn không để ý tới, đang đứng ở hưng phấn trạng thái người trong thôn.

Chờ Vô Thiên sau khi rời đi, hỏa phục thiếu niên lần thứ hai nhìn phía Lâm Sơn, trầm giọng nói: "Lâm trưởng lão, vì lý do an toàn, chúng ta vẫn là bình chia làm hai đường, người mang theo Long Hồ đi trước, lấy thực lực của người, ta tin tưởng nhất định có thể đem hắn yên ổn trở lại".

Chuyện đều nói đến đây cái mức, Lâm Sơn tự nhiên biết rồi Thiếu tông chủ dụng ý, cũng rõ ràng đang lo lắng cái gì, không do dự, bàn tay vung lên, một con Bạch Hồ đột nhiên xuất hiện, có thể có dài ba mét, dáng dấp dữ tợn, hung uy từng tợn.

Này hồ vừa hiện, liền giương cao lên trời rít lên một tiếng, nghe răng nhếch miệng, con mắt giống như chuông đồng hung quang lấp lánh, hiện trường ngoại trừ Lâm Sơn ba người, đều biến sắc, sợ hãi lùi về sau.

Lâm Sơn mỉm cười nói: "Long Hồ, đi cùng mọi người nói phân li".

"A, hiện tại liền đi nha!"

Long Hồ gật đầu, không muốn nhìn mọi người, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, có thể thời gian vội vàng, chỉ có thể đơn giản cáo biệt một phen, liền theo Lâm Sơn, cười lên Bạch Hồ, nhanh như chớp mà đi.

"Bao nhiêu năm, rốt cục có cái oa tiến vào tông môn."

"Đúng đấy! Tự Long Hà qua đi, hơn mười năm qua, cũng không còn một người mở ra thể phách, trở thành tu giả, không nghĩ tới lần này lại xuất hiện hai cái."

"Long Hồ cùng Vô Thiên hai cái oa, cũng thật là có tiền đồ, sau đó Long thôn liền dựa vào bọn họ."

Thôn dân đầy mặt nụ cười, trong thôn có thể đồng thời xuất hiện hai cái có thể phách thiếu niên, đại gia trong lòng đều rất cao hứng, đặc biệt như Long thôn như vậy thôn trang nhỏ, nhiều một tên tu giả, liền mang ý nghĩa nhiều một cái sinh tồn chi đạo, không thể thiếu hụt.

"Làm sao có khả năng. . . Vô Thiên tiểu súc sinh kia trở thành tu giả không nói, Long Hồ lại là nguyên tố linh thể, ta không tin. . . Nhớ ta Long Hà mười mấy năm qua, làm trâu làm ngựa, nhần nhục chịu khổ, cũng không có như vậy Tạo Hóa, ông trời bất công a!"

Chỉ có Long Hà một người đứng ở đằng xa, mặt trầm như nước, vốn cho là Vô Thiên rơi vào vách núi, chắc chắn phải chết, chỉ cần hoa chút thời gian, liền có thể tìm được thi thể, được lệnh bài, đến lúc đó liền có thể nhất phi trùng thiên, bất quá người định không bằng trời định, Vô Thiên không chỉ có trở về, còn mở ra thể phách, thành Hỏa Vân Tông đệ tử.

Nhất làm cho hắn không thể nào tiếp thu được chính là Long Hồ, lại nắm giữ hiếm thấy hỏa linh thể, hỏa linh thể là cái gì, đó là tu luyện Hỏa hệ bí điển thiên tài, tiến vào Hỏa Vân Tông sau, tất có thể trở thành là thiên kiều một đời, thậm chí có thể sẽ bị tông chủ vừa ý, trở thành đệ tử thân truyền, tương lai thành tựu không cách nào phỏng chừng.

Những năm này gian khổ trả giá, thành tựu hai đứa bé, mà chính mình một điểm thu hoạch đều không, nghĩ tới đây, Long Hà liền không nhịn được phát điên.

"Tiểu súc sinh, ta sẽ không để cho các ngươi khỏe quá", Long Hà sắc mặt dữ tợn, nắm đấm khần nhín, phát sinh 'Răng rắc' lạnh lạnh tiếng, trong con

ngươi âm lãnh quang xuất hiện.

...

Bên trong gian phòng, Vô Thiên xông tới cái nước lạnh tắm rửa, chợt cảm thấy tinh thần thoải mái, vui sướng tràn trề, một thoáng mệt nhọc, quét qua mà phát ra, tinh thần gấp trăm lần.

"Thiên nhi, thành thật nói cho gia gia, một tháng trước, đến cùng xảy ra chuyện gì", Long Sơn một vừa sửa sang lại bọc hành lý, một bên nghi hoặc hỏi.

Trong phòng rất đơn sơ, nhưng sạch sẽ mà ấm áp.

"Gia gia, mặc quần áo này đẹp mắt không?" Vô Thiên nhặt lên một cái bạch y, nhanh chóng bộ được, không có chính diện trả lời.

Long Sơn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ngươi hiện tại lớn rồi, có chính mình chủ kiến, không muốn nói, gia gia cũng không miễn cưỡng, có điều có củ có cau nói tốt, trong núi không có ngày giờ, tu giả một bề quan chính là mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, lần này ngươi rời đi, gia gia không biết còn có cơ hội hay không gặp lại được ngươi."

Vô Thiên an ủi: "Gia gia, ngươi liền chớ suy nghĩ lung tung, Thiên nhi bảo đảm, hàng năm cuối năm thời gian, Thiên nhi đều sẽ trở về, bởi gia gia một quãng thời gian".

"Tiểu tử thú, bắt đầu lấy lòng ra về. Kỳ thực a, gia gia sớm biết sẽ có một ngày như thế, chỉ là trong lúc nhất thời không nỡ. À! Nam nhi chỉ ở bốn phương, ngươi có con đường của ngươi phải đi, gia gia cũng không tiện ngăn cản, chỉ cần trong lòng ngươi còn ghi nhớ ta lão già này, gia gia liền hài lòng."

"Nguyên lai gia gia là sợ ta đã quên ngươi nha, cũng không phải thật sự là quan tâm ta a. Khả khả! Lão nhân gia ngươi cứ yên tâm đi, Tôn nhi ta bất kể đi đến nơi nào, đều sẽ không quên lão nhân gia ngươi, bởi vì ngươi là Thiên nhi trên đời này thân nhân duy nhất."

"Tiểu tử thú, bắt đầu nói cẩn thận nghe."

Long Sơn ở trên đầu hấn gỗ ghi vào, dặn dò: "Sau đó ở bên ngoài, ngươi chính là một người, muốn học đối xử từ tế chính mình, chăm sóc chính mình, tin tưởng chính mình, để cho mình vui vẻ. Có chút hiểu lầm không cần giải thích, có chút oan ức không cần chịu đựng, nhìn thoáng được, nhẹ như mây gió, nhìn ra lãnh đạm, được mất thân nhiên, biết không".

"Thiên nhi ghi nhớ", Vô Thiên gật đầu, sau đó hỏi: "Gia gia, có thể hay không nói cho ta, cha mẹ ta đến tột cùng ở cái kia? Tại sao từ nhỏ đến lớn, đều không đến xem quá ta".

Long Sơn thân thể run lên, có chút lắp lóe từ: "Gia gia không phải đã nói, cha mẹ ngươi ở nơi xa xôi, có chuyện quan trọng phải làm, đợi được ngươi trở nên mạnh mẽ, tự nhiên có thể tìm tới bọn họ".

"Gia gia, ta đã không phải tiểu hài tử, không cần tiếp tục dùng như vậy lời nói dối qua loa lấy lệ, nói cho ta chân tướng được không?" Vô Thiên khẩn cầu, trong ngày thường người trong thôn lời đồn đãi phong lời nói, từ lâu truyền vào trong tai, nhưng hấn trước sau không muốn tin tưởng, mình là một không cha không mẹ cô nhi.

Nhưng mà theo chậm rãi lớn lên, hấn mơ hồ cảm thấy, có một số việc là sự thực.

Hơi trầm mặc, Long Sơn mỉm cười nói: "Quạt cường hài tử, thật bất ngươi hết cách rồi, đáng đáp như vậy đi, chờ ngươi lần sau khi trở về, gia gia liền đem tất cả mọi chuyện tất cả đều nói cho ngươi".

"Thật sự!"

"Tiểu tử thú, gia gia lúc nào đã lừa gạt ngươi, đi thôi! Đừng làm cho bọn họ chờ quá lâu", Long Sơn nói, đem bọc hành lý đưa tới, không có đưa tiễn tâm ý.

Vô Thiên tiếp nhận bọc hành lý, nói: "Gia gia, có thể đừng quên ước định của chúng ta, lần sau trở về, nhất định phải nói cho ta".

"Đó là đương nhiên, lão già nói chuyện giữ lời."

"Bái biệt gia gia!"

Vô Thiên quỳ xuống, liền khải ba con, đứng dậy lưu luyến nhìn quét một vòng sinh hoạt mười sáu năm gia, cuối cùng ánh mắt ở gia gia trên người dừng lại chốc lát, liền dứt khoát xoay người, đi ra ngoài.

"Thiên nhi, đừng trách gia gia lừa ngươi, bởi vì cuộc đời của ngươi rất nhấp nhô, cần chính ngươi kiên trì, nỗ lực tiến lên", Long Sơn ngồi trên ghế, xuyên thấu qua cửa phòng, nhìn cái kia hòa vào đoàn người bóng người, tự lẩm bầm.

Chương 7: Kẻ Xấu Xa

Làm Vô Thiên đi ra cửa lớn, thôn dân liền vội xúm lại, xông tới, dĩ vãng trào phúng, vào thời khắc này đã biến mất, thái độ hoàn toàn chuyển biến.

"Tiểu Thiên a, ngươi đã mở ra thế phách, sau đó có thể nên vì làng phát ra một phần lực lượng!"

"Đúng đây, những năm này đại gia không ít chăm sóc ngươi cùng Long lão đầu, có thể phải cố gắng báo đáp đại gia."

"Tiểu Thiên, hiện tại ngươi đã thành là Hóa Vân Tông đệ tử, liền không muốn cùng Long Tuyền gia gia tính toán, kỳ thực gia gia trước đây quả trách ngươi, cũng là vì tốt cho ngươi, hi vọng ngươi thành tài."

Đối với người trong thôn nịnh bợ, Long Tuyền trở mặt, Vô Thiên ghép lại có quá đa tình tự, nhàn nhạt đáp lại vài câu, liền trực tiếp hướng đi chờ đợi đã lâu Hóa Vân Tông hai người.

"Sư huynh sư tỷ, có thể đi rồi", Vô Thiên nói.

Hoa phục thiếu niên gật gật đầu, mặt không hề cảm xúc, nhảy lên Hóa Liệt Điều, thiếu nữ theo sát phía sau.

Vô Thiên sâu sắc liếc nhìn gia gia vị trí nhà gỗ, không nói một lời, nhảy lên.

"Lên." Nam tử quát lên.

Hóa Liệt Điều sắc bén kêu to, xông lên phía chân trời, nhanh chóng biến mất ở trước mắt mọi người.

"Tiểu súc sinh, đừng tưởng rằng đi tới Hóa Vân Tông là không sao, khả khả, trò hay còn ở phía sau", Long Hà nhìn lên bầu trời, liền tục cười lạnh.

Gió lạnh lạnh lẽo, Vô Thiên nằm nhoài trên lưng chim, không dám nhúc nhích, đây là lần lần thứ nhất cười lấy yêu thú biết bay, cũng là lần thứ nhất ở nằm ở vạn tượng không trung, trong lòng khá là thấp thòm, choáng váng liên hồi kéo tới, sắc mặt trắng bệch.

"Oa", Tiểu Thiên nằm nhoài trên đầu hán, hẹp dài con mắt, trước sau nhìn kỹ một nam một nữ kia, mang theo cảnh giác.

"A, Ma Oa, thật là ghê tởm", một đạo tiếng thét chói tai vang lên, cô gái kia bản năng lùi về sau, trốn ở phía sau nam tử, căm ghét nhìn nhau, liền đối Vô Thiên.

Ma Oa là yêu thú cấp thấp, thậm chí vẫn còn không tính là Yêu thú, mà tướng mạo buồn nôn, bất luận cái nào nữ tử nhìn thấy, đều sẽ căm ghét, tránh thật xa.

"Sư muội, không được vô lễ", hoa phục thiếu niên trách cứ, nhưng trong mắt đồng dạng có xem thường, có thể cùng Ma Oa làm bạn người, hẳn căn bản không lọt nổi mắt xanh, nếu không là đối phương tốt xấu cũng là tu giả, còn có Lâm Sơn tăng này quan hệ, xử lý đều chẳng muốn đi xử lý.

Vô Thiên dần dần bắt đầu thích ứng trên không, ngồi dậy đến, hai chân nhưng vẫn còn đang khẽ run, đem Tiểu Thiên nắm ở trong tay, nói xin lỗi: "Sư tỷ, thật không tiện, làm sợ người".

Nữ tử không đáp, dung nhan bên trên căm ghét càng nồng.

Vô Thiên không đáng kể cười cợt, cũng không nhiều lời, Tiểu Thiên tướng mạo xác thực không vừa ý người, nhưng trải qua khoảng thời gian này ở chung, là hẳn ngoại trừ gia gia ở ngoài, thứ hai người thân. Hơn nữa trải qua một tháng trước sự tình, hẳn rõ ràng hoài bích có tội đạo lý, nếu để cho hai người biết Tiểu Thiên thân phận thực sự, e sợ lại sẽ như Long Hà như vậy, giết người đoạt bảo.

Giờ khắc này, Vô Thiên mới chú ý tới, hai người tướng mạo khá là bất phàm, đều ở mười ba mười bốn tuổi, một thân thực lực giống như đại dương, không cách nào phỏng đoán.

Thoáng nhìn mấy lần, Vô Thiên đưa mắt dời về phía đại địa.

Hóa Liệt Điều cả người vẩy giáp, to bằng lòng bàn tay, như dung nham mà đúc, toàn bộ đỏ như lửa, lan truyền phát ra tia chút ấm áp, phía dưới son ảnh điệp điệp, nguy nga hùng vĩ, Vô Thiên vững vàng bắt lấy một mảnh vẩy giáp, hiểu kỳ đánh giá.

Xích Dương son mạch rất bao la, kéo dài vạn dặm, kỳ vật quái cảnh, nhiều không kể xiết, Vô Thiên lần đầu đi ra Long thôn, nhìn thấy cái này hùng vĩ một màn, trong lòng cảm giác chấn động, càng ngày càng không thể thu thập.

"Vô Thiên, ta là Hóa Vân Tông tông chủ con trai Hóa Thế. Vị này chính là Lưu Yến sư muội, đừng xem Lưu sư muội là nữ tử, nhưng nàng nhưng là Đại

trường lão đệ tử thân truyền, còn nắm giữ hỏa linh thể, ở Hỏa Vân Tông các đệ tử trung tâm, thực lực có thể xếp tới mười vị trí đầu", lúc này, hoa phục thiếu niên mở ra đề tài.

Vô Thiên kinh ngạc nói: "Mạnh như vậy!"

"Đừng nghe sư huynh nói vậy, muốn nói mạnh, sư huynh mới thật sự là mạnh, nắm giữ hỏa mộc song linh thể không nói, bây giờ mới mười bốn tuổi, tu vi cũng đã đạt đến thoát thai Viên mãn kỳ, cái này ở toàn bộ Thanh Long châu trẻ tuổi bên trong đều không thể nhiều thấy."

"Song nguyên tố linh thể!"

Vô Thiên khiếp sợ, Long Hồ có hỏa linh thể, cũng đã tương đối hiếm thấy, lại không nghĩ rằng, trước mặt vị này vẹn vẹn so với mình tiểu hai tuổi thiếu niên, càng sẽ là song linh thể kẻ nắm giữ, quả thật là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân.

"Xin chào hỏa sư huynh, Lưu sư tỷ, sư đệ mới đến, sau đó kính xin chăm sóc nhiều hơn", Vô Thiên chấp tay nói, tông môn bối phận đều là lấy thực lực cân nhắc, điểm ấy hẳn vẫn là thông thạo.

Hỏa Thể lạnh nhạt nói: "Chăm sóc có thể, nhưng cần đánh đổi, chính là không biết, Vô Thiên sư đệ có bỏ được hay không trả giá".

"Hỏa sư huynh nói giỡn, tiểu đệ một giới hương dã, thân không vật dư thừa, làm sao có khả năng sẽ có đồ vật, có thể đi vào sư huynh sư tỷ pháp nhãn", Vô Thiên rất khiêm thành.

"Cũng không hẳn vậy đi!" Nam tử lạnh nhạt nói, khoe miệng câu phát ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường.

"Oa!"

Lúc này, Tiểu Thiên kêu to, đối với Hỏa Thể hai người tới nói, đây chỉ là tầm thường tiếng kêu, nhưng Vô Thiên nhưng có thể rõ ràng cảm giác được, trong thanh âm này mang theo một tia nôn nóng.

Mà tạo thành hiện tượng như vậy, chính là Hỏa Thể nụ cười.

Trải qua một tháng ở chung, Vô Thiên đối với Tiểu Thiên tương khi hiểu rõ, đối với nguy cơ linh cảm, vượt qua thường nhân, hơn hai mươi ngày ở sau núi rèn luyện, nếu không là nó đặc biệt linh cảm, khủng từ lâu bỏ mình, táng vào Yêu thú trong bụng.

Mà giờ khắc này thân trên không trung, bên người không có hấn vật, không thể có Yêu thú đột kích, giải thích duy nhất, chính là Hỏa Thể hai người.

"Lẽ nào Tiểu Thiên thấy rõ cái gì?" Vô Thiên trầm nghĩ, động viên Tiểu Thiên, đồng thời cũng âm thầm cảnh giác lên.

Sau hai canh giờ, Hỏa Liệt Điều đi tới một dòng sông bầu trời.

"Sư muội, nếu không dưới đi nghỉ ngơi chốc lát?" Hỏa Thể nói.

Lưu Yến gật đầu nói: "Vô Thiên sư đệ lần thứ nhất cười lấy Hỏa Liệt Điều, sợ là khó có thể thích ứng, ngược lại không nhất thời vội vã, dưới đi nghỉ ngơi sẽ lại khởi hành cũng thật".

Hỏa Thể nghe vậy, dặn dò một tiếng, Hỏa Liệt Điều đáp xuống, dừng lại ở bên bờ.

Đây là một cái không có phần cuối dòng sông, có thể có rộng mười trượng, nước sông chảy xiết, nhưng rất sạch sẽ, bờ sông cây cỏ tươi tốt, quái thạch đá lăm chồm, như Yêu thú Thạch Hóa loại, dữ tợn mà đáng sợ.

"Vô Thiên sư đệ, đi lấy lướt nước đến", Hỏa Thể từ trong lòng lấy ra một con ấu nước, ném cho Vô Thiên, sau đó cùng Lưu Yến đi tới cách đó không xa một cây đại thụ dưới, ngồi trên mặt đất.

Vô Thiên tiếp nhận ấu nước, liếc nhìn hai người bóng lưng, đắm chiêu hướng đi bờ sông, ngón tay âm thầm bấm toán, hẳn tuy không tính ra bản thân họa phúc, nhưng có thể thông qua Hỏa Thể hai người, toán phát ra một ít đầu mối.

Bỗng nhiên, Vô Thiên thân thể run lên, cả người tóc gáy dựng đứng, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt cảm, bao phủ mà đến, đầu nguồn chính là đến từ Hỏa Thể hai người.

"Sư huynh, trên người hẳn thật sự có vật kia?" Lưu Yến nghi ngờ nói.

"Ta xem là thật sự, Long Hà không dám ở trước mặt ta nói dối."

"Vậy chuyện này liền quá nghiêm trọng, chúng ta vẫn là không muốn manh động, đẳng cấp trở lại tông môn, đến lúc đó giao không giao liền không thể kìm được hẳn."

Hỏa Thể nói: "Sư muội, không thích hợp, nếu như về tông sau lại để hấn giao ra đây, công lao liền không phải chúng ta, người nghĩ, vật kia quý giá trình độ, kinh thể hải tặc, Thanh Long châu không người không đo mất, như do chúng ta nộp lên trên tông môn, phải nhận được bao lớn ban thưởng".

"Nhưng là nếu như chúng ta cướp đoạt, hấn như không chịu thua, đem tin tức tiết lộ ra ngoài, chẳng phải là để tông môn rơi vào nguy cơ, thậm chí có thể sẽ bị diệt tông", Lưu Yến lo lắng nói.

Hỏa Thế trong mắt sát cơ thoáng hiện, không cần nói rõ, Lưu Yến cũng biết ý nghĩ trong lòng, giết người diệt khẩu.

Hỏa Thế kéo lên ống tay áo, lộ ra một con màu đen vòng tay, ánh sáng lấp lánh, một thước trường hợp giấu xuất hiện: "Sur muội, trong này là một con Phệ Huyết Trùng Trùng Vương, đã bị ta luyện thành thi khô, chờ hấn mang nước lại đây, liền thả ra Trùng Vương, đến lúc đó hấn đó là một con đường chết".

"Như vậy có thể hay không quá tàn nhẫn, huống hồ hấn vẫn là Lâm trường lão khá là người còn tốt hơn", Lưu Yến dù sao cũng là nữ tử, loại này hủy thi diệt tích, ác độc cách làm, có chút không thể nào tiếp thu được.

Hỏa Thế trầm giọng nói: "Sur muội, ta biết ngươi đầy lòng thiện lương, không đành lòng, nhưng làm đại sự không thể lòng dạ mềm yếu, không phải vậy đem hậu hoạn vô tận, còn Lâm Sơn, không phải một chấp sự trường lão mà thôi, tùy tiện tìm cơ lập liêm cho qua, lòng trước hấn cũng không dám nhiều hơn truy cứu".

"Vì tông môn chu toàn, xem ra chỉ có thể như vậy", Lưu Yến do dự một phen, gật đầu đáp ứng.

Vô Thiên ngồi xổm ở bên bờ, dư quang mật thiết nhìn kỹ xi xào bàn tán hai người, từ hai người giữa hai lông mày thoáng hiện sát cơ, rõ ràng trước toán trắc là chuẩn xác.

Có thể duy nhất để hấn không nghĩ ra chính là, hai người là vì loại nguyên nhân nào, muốn gây bất lợi cho hấn.

Trong đầu hết thấy vật phẩm hiện lên, cuối cùng Vô Thiên phát hiện, trên người ngoại trừ Tiểu Thiên, căn bản không có nửa điểm đồ vật, có thể làm cho Hỏa Thế hai người mơ ước.

"Lẽ nào bọn họ phát hiện thân phận của Tiểu Thiên? Hay hoặc là là —— lệnh bài? Không sai, khẳng định là lệnh bài!"

Thân phận của Thôn Nguyên Oa, trừ mình ra, ghép lại một người biết, huống hồ trước trên không trung, hai người thái độ đối với Thôn Nguyên Oa, vừa xem hiểu ngay, giải thích duy nhất chính là lệnh bài.

"Lẽ nào là Long Hà mật báo?" Nghĩ tới chỗ này, Vô Thiên tự nhiên liền tưởng đến Long Hà, chính mình nắm giữ lệnh bài sự, chỉ có hấn một người biết.

Nâng lên nước sông, cọ rửa mồ hôi trên mặt tí, đại mùa đông đầy mặt chảy mồ hôi, hiển nhiên Vô Thiên trong lòng căng thẳng đến cực điểm.

Nhìn chảy xiết dòng sông, Vô Thiên trong đầu ý nghĩ xuất hiện, cuối cùng vẫn là muốn xác nhận dưới, bởi vì trong lòng vẫn như cũ không thể tin tưởng, Long Hà sẽ vì lệnh bài mà bán đi chính mình, bán đi ở chung nhiều năm người trong thôn.

Vô Thiên âm thầm từ trong lồng ngực móc ra lệnh bài, đặt ở trong đất bùn, sau đó lớn tiếng nói: "Hỏa sư huynh, Lưu sư tỷ, các ngươi xem, nơi này có một tấm lệnh bài".

"Lệnh bài?"

Chính mặt mưu hai người nghe vậy, lập tức ngẩng đầu, nhìn sang, liền nhìn thấy Vô Thiên từ trên mặt đất nhặt lên một viên lệnh bài màu đen, trên mặt nhất thời xuất hiện ngạc nhiên nghi ngờ, sau đó lại chuyển biến thành sắc mặt vui mừng.

"Vô Thiên sư đệ, mau đem tới cho ta", Hỏa Thế hấp tấp nói.

Thấy thế, Vô Thiên trong lòng cái kia tia may mắn rốt cục phá diệt, hai người như vậy về mặt, nếu là còn nhìn không thấu, cái kia thuần túy chính là ngớ ngẩn.

"Long Hà, người tàn nhẫn a!" Vô Thiên trong lòng bi thiết.

Vô Thiên quanh năm sinh sống ở sơn thôn nhỏ, hơn nữa Long Sơn giáo dục, tâm địa mộc mạc mà thiện lương, cứ việc lúc đó Long Hà giết người đoạt bảo, hấn vẫn là không muốn đi tin tưởng đối phương sẽ như vậy mất đi lương tâm.

Nhưng Vô Thiên lại nào biết người tham dục, vĩnh viễn không có điểm dừng, lúc trước vì cái này tấm lệnh bài, Long Hà không tiếc đem hấn đặt xuống vách núi, mà bây giờ đem bí mật này báo cho người khác, lại có gì đáng kinh ngạc.

"Vô Thiên sư đệ, đừng sợ ở cái kia làm gì, mau mau lấy tới", thấy Vô Thiên không nhúc nhích, yên lặng không nói, Hỏa Thế thúc giục.

Nhìn một chút hai người, trở về nhìn dòng sông, Vô Thiên hàm răng một cắn, trực tiếp nhảy vào trong đó, hung đào nước sông trong nháy mắt đem hấn nhấn chìm, biến mất không còn tăm hơi, không thấy hình bóng.

Hỏa Thế hai người cũng sợ, khoanh khắc hoàn hồn, rõ ràng Vô Thiên dĩ kinh nhìn thấu âm mưu của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Long Thôn Kiếp Nạn

"A. . ." Nhìn thấy Vô Thiên nhảy vào dòng sông, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Hòa Thế giận không nhịn nổi, ngửa mặt lên trời thét dài.

"Tiểu súc sinh, trừ phi ngươi có thể lên trời xuống đất, không bị ta tóm lại, không phải vậy đưa ngươi lột da tróc thịt, sư muội mi, đi", Hòa Thế mặt trầm như nước, hai con mắt sát cơ phun trào, nhanh chóng nhảy lên điều bối.

Lưu Yên thở dài, đi theo, nàng vốn không muốn làm quá tuyệt, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có giết người diệt khẩu, vừa mới có thể xong việc.

Hỏa Liệt Điều phóng lên trời, trôi nổi ở trên sông ngòi không, Hỏa Thế ánh mắt sắc bén, nhìn quét mỗi một góc.

Cuồn cuộn nước sông, phóng tung như cơn bão, chảy xiết tựa như tiền!

"Hay, hay, không nghĩ tới ta Hỏa Thế lại mắc bẫy ngươi rồi", nhìn quét như mã chạy chồm dòng sông, cũng không một người, Hỏa Thế nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói.

"Sư huynh, làm sao bây giờ, Vô Thiên đào tẩu, hiển nhiên là đã biết chúng ta để tâm, nếu để cho hắn đào tẩu, đem lệnh bài bí mật tiết lộ ra ngoài, chúng ta chẳng phải là cũng lại không có cơ hội."

Hỏa Thế sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói: "Thoát khỏi hòa thượng chạy không thoát miếu, dòng sông hung đào, nói vậy hắn bị nước sông xông tới lại lưu, chúng ta dọc theo dòng sông tìm kiếm, tất có thể tìm tới hắn, đến lúc đó sẽ làm cho hắn sống không bằng chết".

"Đi."

"Thu!" Nhận được mệnh lệnh, Hỏa Liệt Điều minh kêu một tiếng, dọc theo dòng sông dưới đoàn bay đi.

"Oa!"

Ngay ở Hỏa Thế hai người rời đi không lâu, dòng sông trung tâm một tiếng oa vang lên lên, đã thấy một con to bằng nắm tay Ma Oa nổi lên mặt nước, hẹp dài hai mắt, bốn phía nhìn quét một vòng, linh động phi phàm, sau đó lại chìm vào trong nước.

Không lâu lắm, nước chảy xiết sông xuất hiện một con lốc xoáy, vòng xoáy trung tâm nơi, một cái đầu chui ra mặt nước, cảnh giới nhìn chung quanh một lần, thấy bốn phía không ai, nhảy lên một cái.

"Tiểu tử, đi mau." Nhảy lên bờ, Vô Thiên nhanh chóng chạy vào rừng rậm, đâm thẳng đầu vào.

"Oa."

"Đừng ầm ỉ", Vô Thiên che Tiểu Thiên miệng, trốn ở trong bụi cây, nhìn lên bầu trời.

Không lâu lắm, "Thu" một tiếng, Hỏa Liệt Điều mang theo Hỏa Thế hai người quay đầu trở lại, cách xa nhau thật xa, Vô Thiên cũng có thể cảm giác được, một luồng uy nghiêm đáng sợ sát cơ.

"Sư huynh, hắn có phải là đã bị chết đuối, hoặc là bị thủy thú giết chết", Lưu Yên lông mày thâm trầm, khẽ thở dài: "Ai, khiến cho lệnh bài không cướp được, người cũng chết, lần này trở lại muốn làm sao bàn giao nha".

Hỏa Thế nói: "Chuyện này can hệ trọng đại, sông phải thấy người, chết phải thấy thi thể, chúng ta lại tỉ mỉ sưu tầm một lần, không muốn buông tha từng tấc một. Nếu như còn không tìm được, liền tàn sát Long thôn, để hết thấy tất cả đều biến thành tro bụi, đặc biệt Long Hà, sau đó sẽ phái người đến đây vớt, nhất định phải được vật kia".

Hỏa Thế vô cùng căm tức, sớm biết Vô Thiên như thế khôn khéo, liền nên đăng cấp trở lại tông môn sau, lại dự định, có thể hiện tại đã không kịp, chỉ có giết làng tất cả mọi người, dập tắt tất cả chứng cứ, mới có thể bảo vệ bí mật này.

"Ai! Uống tạo sát nghiệt", Lưu Yên không đành lòng.

Hỏa Thế liếc nàng một chút, nói: "Đi".

Chờ Hỏa Thế hai người rời đi, Vô Thiên thò đầu ra, đâm chiều nghĩ đến một trận, xoay người bỏ trốn vào rừng rậm, hướng về Long thôn mà đi.

Hắn muốn đi biết rõ, khiến cho lệnh bài đến cùng là cái gì, Long Hà vì sao muốn có.

Mà trong lòng cũng sinh sôi phát ra một tia sát cơ, hai lần đều vì Long Hà suýt chút nữa làm mất mạng, Bò Tát cũng có ba trượng hỏa, huống hồ là một người.

Long Hà có Thoát Thai Tiểu Thành kỳ tu vị, nhưng bây giờ phỉ bỏ một cái tay, thực tế sức chiến đấu e sợ chỉ có thể làm với Thoát Thai Sơ Thành Kỳ, Vô Thiên ra tay toàn lực, hơn nữa Tiểu Thiên phối hợp, tuyệt đối có thể đem giết.

Đây là Vô Thiên từ nhỏ đến lớn, lần thứ nhất đối với một người sản sinh sát cơ, đồng thời cũng dần dần đã hiểu lòng người phức tạp, tuy nói nhân tính gây ra, tâm tư có dục vọng không quá đáng, nhưng lần này Long Hà cách làm, thật sự chọc giận hắn.

Hai ngày sau.

Vô Thiên trạm ở trên một ngọn núi, nhìn về phương xa, rốt cục nhìn thấy Long thôn mơ hồ đường viền, cái này một đường Yêu thú rất nhiều, nhưng có Tiểu Thiên ở, nhưng cũng hữu kinh vô hiểm.

"Vẫn là cười lấy Hỏa Liệt Điều tốt, nhìn như ngăn ngăn mấy trăm dặm, lại đi rồi hai ngày", Vô Thiên cả người dơ bản, vẫn còn có chưa khô vết máu, tóc đen một đồng một đồng dính vào nhau, ngồi ở trên một tảng đá, thờ dài nói.

Mấy trăm dặm lộ trình, nếu là cười lấy Hỏa Liệt Điều, chỉ ở hai canh giờ xung quanh, mà bộ hành nhưng bỏ ra hai ngày, điều này không khỏi làm cho Vô Thiên cảm khái không thôi, đương nhiên, nếu không là dọc theo đường đi có các loại Yêu thú chặn đường, cũng dùng không được lâu như vậy.

"Oa!" Tiểu Thiên oa mình, như là ở đáp lại.

"Tiểu tử, còn có mấy khoảng mười dặm lộ trình, chúng ta nhanh lên một chút chạy đi."

Ôm lấy Tiểu Thiên, Vô Thiên chính muốn đứng dậy rồi đi, nhưng mà lúc này một đạo sắc bén chim hót truyền đến, để hắn như chấn kinh thò, xèo một hồi xông vào trong bụi cỏ, ẩn giấu đi.

Trong chốc lát, một con Hỏa Liệt Điều gào thét mà qua, tỏa ra từng trận nóng bức, mà trên lưng chim thì lại đứng một nam một nữ, hai người này chính là Hỏa Thể cùng Lưu Yên.

Vô Thiên trạm lên, ngơ vực nói thầm: "Bọn họ đây là đi đâu?"

"Không được, mục tiêu của bọn họ là làng", Vô Thiên sắc mặt đại biến, như lửa thiêu mông loại, hướng về Long thôn đi vội vã.

...

Long thôn như thường ngày loại, gà chó tiếng mình, an lành an bình.

Trên đất trống, những kia không có mở ra thể phách hài tử, đang cố gắng vung vẩy nắm đấm, cả người đại hân tùy ý, nhưng không có ngừng lại, chuẩn bị năm sau nhất định phải mở ra thể phách, trở thành tu giả.

Bên cạnh hơn mười vị thôn dân, lười nhác ngồi ở trên băng đá, nhìn từng cái từng cái hài tử, xì xào bàn tán, ý cười mười phần.

Bọn họ đều rất cao hứng, năm nay làng là nhân tài xuất hiện lớp lớp, không chỉ có Long Hồ có hỏa linh thể, bị chiêu vào Hỏa Vân Tông, liền ngay cả Vô Thiên cũng đồng dạng mở ra thể phách, từ đây trong thôn liền có thêm hai tên tu giả, chờ bọn họ học thành trở về, trong thôn cũng sẽ không bao giờ làm thức ăn vật lo lắng.

Những này người trong thôn vô dục vô cầu, chỉ cần có cơm ăn, có địa trụ, liền có thể thỏa mãn, nhưng mà bọn họ cũng không biết, một trường kiếp nạn chính nhanh chóng giáng lâm.

"Hà thúc, người xem đó là cái gì?" Một tên hài tử dừng lại động tác trong tay, kinh hô.

"Ồ! Hỏa Liệt Điều, Hỏa Vân Tông người làm sao lại tới nữa rồi?"

"Ha ha, khẳng định là lại coi trọng sao thôn cái kia thẳng nhai con."

"Ha ha, khẳng định là như vậy, làng năm nay thật đúng là đi đại chó."

Người trong thôn mặt mày hớn hở, vui đến quên cả trời đất, dòn dập đứng dậy, đi đến cửa thôn nghênh tiếp.

"Ta Long Hà ra mặt cơ hội rốt cục đến rồi", Long Hà cười to trong lòng, song quyền nắm chặt, khá là kích động.

Hôm qua, hắn nhân lúc Vô Thiên rửa mặt thời khắc, đem bí mật kia thầm nói cho Hỏa Thể hai người, tuy biết lộ ra ánh sáng sau, sẽ gặp đến người trong thôn phi nhỏ, nhưng có thể đổi lấy Hỏa Vân Tông chấp sự trưởng lão vị trí, không lại thể những thứ vô dụng này thôn dân làm trâu làm ngựa, hết thảy đều đáng giá.

Huống hồ lệnh bài tầm quan trọng, Hỏa Thể không thể không biết, lường trước nhất định sẽ nhỏ cỏ tận gốc, một điểm dấu vết đều sẽ không lưu lại, cuối

cùng coi như phát hiện Vô Thiên đã chết, người trong thôn cũng không trách được trên đầu chính mình.

"Bái kiến Thiếu tông chủ."

Long Hà mơ màng sau khi, Hỏa Liệt Điều đã trôi nổi ở làng giữa không trung, thôn dân cung kính hành lễ.

"Xin chào Thiếu tông chủ", Long Hà khom người cúi đầu, nói: "Công tử chưa quên chúng ta hứa hẹn, thực sự là nói lời giữ lời người".

"Hứa hẹn? Long Hà ngươi có phải là quá ý nghĩ kỳ lạ, đừng nói Bồn thiếu chủ không được lệnh bài, coi như là chiếm được, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống mệnh?" Hỏa Thế cười lạnh nói.

Long Hà sắc mặt đột nhiên biến, tim đập nhanh hơn, tâm tình bất an, giống như thủy triều hiện lên, trầm giọng nói: "Công tử, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì".

"Ha ha, đón lấy ngươi liền rõ ràng."

Hỏa Thế cười gằn, vung tay lên, dưới chân Hỏa Liệt Điều hí lên, sắc bén điều mỡ mỡ ra, từng đạo từng đạo hào quang màu đỏ phun ra, đi ngược dòng nước, giữa không trung, chớp mắt hình thành một đạo trượng thô bạo tấp, ô ô vang vọng.

Bão tấp toàn bộ đỏ như lửa diễm, tỏa ra kinh người nhiệt, trong thôn hoa cỏ cây cối, gần như mất trần có thể thấy loại, cấp tốc khô héo, hóa thành tro tàn.

Làng khoảnh khắc bị cực nóng bao phủ, thôn dân như đang ở cát, miệng khô lưỡi khô, mồ hôi đầm đìa.

"Thiếu tông chủ, ngươi đây là làm gì a", người trong thôn không rõ.

Hỏa Thế con mắt sát cơ hiện lên, lạnh giọng nói: "Đưa các ngươi đi âm tào địa phủ —— bỏ quên!"

Theo quát to một tiếng, Hỏa Liệt Điều hai cánh vỗ, từng trận cuồng phong quát lên, giữa không trung xoay tròn không ngừng bão tấp, ầm ầm hạ xuống.

"A!"

Một tiếng hét thảm, một thôn dân cuốn vào trong đó, hỏa hồng đao gió, trong nháy mắt đem cắn giết.

Tiên huyết hiện ra!

Một viên chết không nhắm mắt đầu người, lăn xuống đi ra, rơi trên mặt đất, huyết dịch nhuộm dần mặt đất, đặc biệt chói mắt.

"Thiếu tông chủ, dừng tay", Long Hà gầm lên.

Hỏa Thế uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, song chưởng hồng quang lấp lánh, như lưỡi dao loại, tỏa ra kinh người sắc bén, sau đó nhảy xuống, rơi vào đoàn người.

"A! ! !"

Ngay sau đó tiếng kêu rên liên hồi, kêu rên vang vọng đất trời, chân tay cụt, chung quanh bay ngang, huyết dịch tựa như mưa loại, mưa tầm tã mà xuống, nhuộm đỏ đại địa.

Hỏa Thế vẻ mặt tàn nhẫn, như Địa Ngục đến Tử thần, chỗ đi qua, không ai có thể ngăn cản, thu gặt từng cái từng cái sinh mệnh. Hắn có Thoát Thai Viên Mãn tu vi, đối với những này tay trời gài không chặt thôn dân, thuần túy là một phương diện tàn sát, thủ đoạn hung tàn, khiến cho người giận sôi.

Bão tấp vô tình bao phủ, người trong thôn hoảng sợ chạy trốn, nhưng vẫn là miễn không được bị nuốt hết, tứ chi bay loạn, huyết cùng nội tạng hỗn hợp, tiên khắp mặt đất, đây là một màn cực kỳ bi thảm cảnh tượng.

Tàn nhẫn! Máu tanh! Khủng bố! Khó coi!

Lưu Yến không đành lòng lại nhìn, quay đầu, viên mắt có chút ướt át, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thấy máu tanh như thế cảnh tượng, trong lòng xúc động rất lớn.

Xa xa, lao nhanh Vô Thiên, trong lòng tâm tình bất an, một lần sóng vượt qua một lần sóng, trong mơ hồ, phảng phất cảm ứng được làng chính phát sinh khốc liệt bi kịch, đại đại nước mắt châu, không nhìn được nhỏ xuống.

"Gia gia, chờ ta. . ."

Chương 9: Chia Buồn

Người dân Long thôn kêu rên liên tục.

Hỏa Thế tựa như như ác quỷ, ra tay không chút tình, tay nâng lên chân hạ xuống, liền có một người ngã vào vũng máu, triệt để tử vong, cái này một bộ máu tanh tình cảnh, nhìn thấy mà giết mình.

"Thiếu tông chủ, thôn cùng người không thù không oán, vì sao phải như vậy tàn sát chúng ta", một ông lão bi thiết, lại bị bão táp trong nháy mắt cắn giết.

"Phụ thân, mẫu thân, cứu ta. . ." Một tên hài tử nằm ở vũng máu, đưa tay kêu cứu, là như vậy bất lực cùng hoảng sợ, nhưng bị vô tình bão táp trong nháy mắt nhấn chìm, máu thịt tung toé.

"Tại sao a, đây là tại sao a!"

Người trong thôn gào thét, trước một khắc còn hạnh phúc tràn trề thôn, giờ khắc này nhưng trở nên như Tu La Địa Ngục loại, vô cùng thâm, đại gia trong lòng đều tràn ngập tuyệt vọng cùng nghi hoặc, nhưng Tử Thần nhưng vẫn như cũ giáng lâm, thu gặt tính mạng của bọn họ.

"Thương Thiên không có mắt, hận a!" Long Tuyền chảy máu lệ, quỳ trên mặt đất, đau xót gần chết, sợ vỡ mật nứt, bị gió bạo cuốn lên, tứ chi đứt hết, chỉ còn dư lại một bộ không hoàn chỉnh thi thể bay ra, rơi trên mặt đất.

"Phụ thân."

Mất thấy phụ thân bị băm thành tám mảnh, nằm trong vũng máu, Long Hà tan nát cõi lòng, ruột gan đứt từng khúc, trong lòng hối hận, nếu không là nhất thời tham lam, đem tin tức tiết lộ cho người khác, thì sẽ không tạo thành tình cảnh này.

Hắn bản ý chỉ là không muốn bình thường một đời, bận rộn vô vi, cũng không hại chết người trong thôn chi tâm, cũng không muốn tạo thành này tâm tình cảnh.

Nhìn từng người từng người thôn dân chết đi, Long Hà trái tim chảy máu, mặc kệ hắn bình thường trong lòng không có nhiều tự nguyện, nhiều không nhanh, hoặc là oán giận, nhưng nơi này là hắn gia.

"Hỏa Thế, ngươi không chết tử tế được, Long thôn mấy chục người trong thôn, thành quỷ đều sẽ không bỏ qua ngươi", Long Hà tròn tròn đôi mắt, chỉ thiên tuyên thệ.

"Muốn làm quỷ? E sợ không thể tìm được ngươi, niệm tình ngươi có chút tu vi, liền đem ngươi luyện thành con rối." Hỏa Thế vung tay lên, một đạo khí lưu màu đỏ rực bắn ra, trói lại Long Hà thân thể, quyền đến trước người, hai tay vùng vẫy, ngưng tụ thành một huyền ảo dấu ấn, hòa vào trong đầu hắn.

Long Hà biến sắc, gãy dựa không ngớt, nhưng bị gắt gao trói lại, không cách nào thoát thân, dấu ấn thuận lợi tiến vào đầu óc, thẳng đến linh hồn mà đi, hai người trong nháy mắt dung ở cùng nhau, tuy hai mà một.

"Bái kiến chủ nhân", Long Hà gãy dựa đình chỉ, nằm rạp trên mặt đất, tôn kính đạo, trong mắt không có một tia sắc thái.

Hỏa Thế âm trầm nói: "Thôn có còn hay không người sống".

"Khởi bẩm chủ nhân, ngoại trừ Long Sơn, đã chết hết."

"Long Sơn, Vô Thiên gia gia sao. Ha ha, tiểu súc sinh, bất luận ngươi là sống hay chết, Bồn thiếu chủ đều phải đem gia gia ngươi luyện thành con rối, làm trâu làm ngựa, cùng ta điều động, sống mãi không thể Luân Hồi", Hỏa Thế cười gằn, hướng về Long Sơn vị trí phòng ốc, nhanh chân đi tới.

. . .

"Àm!"

Giờ khắc này, Vô Thiên trong lòng cái kia phân bất an càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí một luồng sợ hãi tâm tình chỗ ngồi trong lòng, tựa như muốn mất đi trong cuộc sống đồ vật quý giá nhất, lòng như đao cắt loại, đau đớn khó nhịn.

Chạy trốn, Vô Thiên ngón tay, điên cuồng bấm toán, cuối cùng rên lên một tiếng thê thảm, phun ra một ngụm máu, nửa quỳ ở địa. Hắn sắc mặt trắng bệch, che trong lòng, bò lên, tiếp tục chạy trốn.

. . .

Trong phòng, Long Sơn bán nằm ở trên ghế gỗ, già nua mà lợm khộm, uể oải, rất suy yếu, nhìn đi vào ba người, ánh mắt tan rã.

Hòa Thế đánh giá bốn phía một vòng, khinh bỉ nói: "Nơi như thế này cũng có thể ở người, y Bồn thiếu chủ xem, trụ con chó còn tạm được" .

"Ha ha, thiếu niên lang, lời ấy sai rồi, người sống một đời, chỉ cầu một góc nhỏ, bình thân sinh hoạt, vinh hoa phú quý, quyền lực tiền tài, mây khói phù vân mà thôi", Long Sơn cười nhạt nói.

Hòa Thế nói: "Lão gia hoà, lá gan rất lớn nha, Bồn thiếu chủ đồ toàn bộ thân , còn có thể bình tĩnh như thế, ngươi chẳng lẽ không sợ chết sao?"

"Người vốn là trời cao tạo, chết rồi đều quy về lên trời, có điều phương thức tồn tại không giống thôi, còn nói gì tới có sợ hay không, huống hồ chết có nhẹ tựa lông hồng, trùng với Thái Sơn, nếu lão già chết, có thể cho người trong lòng cảm hận cùng sát ý biến mất, cũng cũng đáng giá."

"Ha ha, rừng sâu núi thẳm bên trong, lại đứng với thế tục cao nhân, lão gia hoà, tâm tính của ngươi không sai, nếu không là Vô Thiên đắc tội ta, Bồn thiếu chủ vẫn đúng là muốn để lại ngươi một mạng."

"Lão phu cũng không phải cái gì thế tục cao nhân, chỉ là một thương yêu Tôn nhi lão nhân."

Hòa Thế âm trầm nói: "Ta mặc kệ ngươi là người nào, nhưng Vô Thiên đắc tội ta, lấy đi không nên nắm đồ vật, phải chết, mà ngươi, hừ, Bồn thiếu chủ đưa ngươi luyện thành con rối, xóa đi linh hồn, sống mãi không thể siêu sinh, ta muốn không trời mới biết, cùng ta đối nghịch kết cục, muốn hấn hối hận cả đời" .

"Ha ha, Thiên Địa Luân về, tự có định luật, là chính mình chạy không thoát, không phải là mình cầu không được, mọi việc có nguyên nhân có quả, không thể cưỡng đoạt, không phải vậy trúc lam mức nước công dã tràng, cuối cùng chỉ có thể vì chính mình mang đến vô tận tai nạn", Long Sơn nói xong, hai mắt chậm rãi đóng đi tới.

"Ha ha! Tai nạn, lão bất tử, ngươi vẫn là trước tiên lo lắng cho mình ba", Hòa Thế cười to, ngón tay vung lên, một mịt mờ dấu ấn, khác ở Long Sơn đỉnh đầu, nhưng không cách nào hòa vào bên trong.

"Hừ, liền chết đi như thế, lợi cho ngươi quá rồi", Hòa Thế sắc mặt tái nhợt, tản đi dấu ấn, bàn tay vung lên, một đạo hỏa diễm phá thế mà phát ra, trong phòng trong nháy mắt dấy lên lửa lớn rừng rực.

"Đi."

Hòa Thế ba người rời đi, đối với phía sau đại hỏa, không nổi một tia sóng lớn.

"Phốc!"

Vô Thiên tâm tư đột nhiên một súc, huyết dịch phun tung toé, hấn lẫn rơi trên mặt đất, hai tay che đầu nhức trong lòng, nhìn xa xa sơn thôn.

Giờ khắc này, hấn rốt cục toán ra gia gia cát hung, trong đầu thật sự hiện ra gia gia vị trí cảnh tượng, đó là một cái biển lửa, sóng lửa cuộn cuộn, ngọn lửa phun trào, một lão già nằm ở trong biển lửa, hai mắt khép hờ, hiền lành mà hòa ái, phảng phất không phải ở biển lửa, mà là ở Thiên Đường, an lành an bình.

"Gia gia. . ." Nhìn thấy hình ảnh kia, Vô Thiên như sấm sét giữa trời quang, hí lên bi thiết.

Hấn tâm tư, vào đúng lúc này, như bị ngàn vạn lưỡi dao tàn phá!

Thông!

Tan nát cõi lòng thông!

Sâu tận xương tủy, khó có thể hình dung thông!

Con đau này, như có ngàn vạn con kiến, điên cuồng gặm nhấm cốt nhục, đau đến không muốn sống, Vô Thiên thân thể co giật, không ngừng co giật, trong miệng huyết dịch không ngừng tuôn ra, choáng váng liên hồi kéo tới.

Nhìn cái kia liệt liệt đại hỏa, cái kia từ từ tiêu tan bóng người, Vô Thiên nội tâm thống khổ, thân thể run rẩy, hoảng sợ, kinh hoàng, tuyệt vọng vân vân tự, dường như làn sóng loại, đem hấn gất gao nhấn chìm, không cách nào vuron mình.

Thân thể của hấn, giống bị cái dùi quán lại chia năm xẻ bảy, đau đớn không chịu nổi, hai mắt của hấn, hai hàng huyết lệ lưu lại, nhỏ trên đất, nhuộm đỏ bùn đất.

"Gia gia, ngươi chờ ta, Thiên nhi tới cứu ngươi. . ."

Vô Thiên giống như điên, liên tục lăn lộn, hướng về Long thôn chạy như điên.

"Nơi này, từ đây đem không còn tồn tại nữa", Hòa Thế đứng cửa thôn, nhìn biển lửa cuộn cuộn thôn , lạnh như băng nói.

Lưu Yến phúc tạp nói: "Sur huynh, lần này ngươi làm quá mức rồi" .

"Nhỏ cô không nhỏ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, đạo lý này thế nhân đều hiểu", Hòa Thế hồn nhiên không thèm để ý, quay về Long Hà nói: "Người thủ tại chỗ này, nếu là Vô Thiên trở về, cho ta bất sống, như một tháng còn không xuất hiện, vậy hẳn liền thật sự chết rồi, người liền chính mình trở về".

"Vâng, chủ nhân", Long Hà quỳ lạy đáp.

"Sur muội, chúng ta lập tức trở về tông, phái người tìm tòi dòng sông, nhất định phải tìm tới lệnh bài kia", Hòa Thế nói.

Lưu Yến gật gật đầu, hai người lần lượt nhảy lên điều bối, Hòa Liệt Điều xòe hai cánh, phóng lên trời, như một viên sao chổi loại, nhanh chóng biến mất.

Mà Long Hà nhảy mấy cái, ẩn nấp với sau trong núi.

Sau bốn canh giờ.

Thôn đã không còn tồn tại nữa, ngoại trừ linh tinh ngọn lửa, chỉ còn dư lại một mảnh màu đen hôi.

Một đường gấp ghenh trắc trở, Vô Thiên rốt cục đi tới cửa thôn, dĩ vãng hết thảy đều biến mất không còn tăm hơi, đập vào mắt chỉ có tàn ngán bức tường đổ, tàn tạ khắp nơi.

Hắn cả người đều chiến, đi vào thôn, giẫm đen kịt hôi, đang chảy máu lệ hai mắt, nhìn cái kia từng bộ từng bộ ẩn ở trong đó bạch cốt, như uống máu vỡ tâm tư, bị ai cực điểm.

Những người này thường ngày tuy đối với hắn chê cười, nhưng dù sao cũng là ở chung mười sáu năm người trong thôn, đối với Vô Thiên tới nói, đây là hắn gia, những người này đều là thân nhân của hắn.

Mà hết thảy này đều không ở, Vô Thiên trong lòng rất lạnh!

"Gia gia!"

Vô Thiên gào lên đau xót, lao đảo chạy đến một bộ bạch cốt trước, quỳ trên mặt đất, điên cuồng đẩy ra màu đen hôi, đem bạch cốt ôm trong lòng ngực, thất thanh khóc lớn.

"Gia gia, không phải để người chờ ta sao, người tại sao muốn bỏ lại ta, tại sao. . . Gia gia, van cầu người mau trở lại, Thiên nhi cần người, Thiên nhi không nỡ người a! Van cầu người trở về đi, trở về đi. . ."

Vô Thiên khóc không thành tiếng, nội tâm thống, tan nát cõi lòng, loại kia đau đớn, không người nào có thể thông thạo, chỉ có hắn tự mình biết cảm giác trong đó.

"Tiểu tử thú, gia gia coi cho người một quẻ, nhìn sau đó có thể hay không tìm tới người vợ."

"Thiên nhi, còn nhỏ tuổi, hà tất mỗi ngày thờ dài, cẩn thận biến thành cùng ta như vậy già nua, sau đó người vợ cũng không tìm tới."

"Qua một thời gian ngắn Hỏa Vân Tông đến đây mộ binh đệ tử, người có thể phải cố gắng biểu hiện, nếu như có thể tiến vào bên trong, sau đó trở thành cường giả trong truyền thuyết, lão già còn hy vọng dựa vào người kéo dài tuổi thọ, sống thêm mấy năm nữa."

"Thiên nhi, gia gia tin tưởng, một ngày nào đó, người sẽ trở thành muôn người chú ý cường giả, có một không hai, cố lên, gia gia yêu quý người!"

Vô Thiên ngồi dưới đất, chăm chú ôm dính đầy màu đen hôi bạch cốt, mười sáu năm qua ký ức như thủy triều tuôn ra, một vài bức hình ảnh hiện ra ở đầu óc, là cỡ nào chân thực, phảng phất người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, đang ở trước mắt.

"Gia gia, người đã nói, chờ ta trở lại, liền nói cho cha mẹ chân tướng, hiện tại Thiên nhi trở về, mà người nhưng rời đi, gia gia, người mau trở lại, Thiên nhi không muốn cha mẹ, gia gia, van cầu người mau trở lại. . ."

"A! ! !"

Vô Thiên ngửa mặt lên trời bi kiêu, hẳn làm sao cũng không muốn tin tưởng, tất cả những thứ này là thật sự, nhưng trong lòng ngực bạch cốt, bốn phía cảnh tượng, để hắn không thể không tin tưởng, không dám không tin.

"Gia gia, người trở về a! Chúng ta còn có ước hẹn a!"

Vô Thiên gào lên đau xót, thê thương tâm ý, xuyên qua mây xanh, mỹ thật hạnh phúc gia, hiền lành hòa ái gia gia, liền rời đi như thế, chỉ còn dư lại một người, bất lực, cô độc, cô quạnh, xông lên đầu.

Trong lòng hắn bị ai mà không cam lòng, nhưng đây là hiện thực, không cách nào cứu vãn!

Không biết là trùng hợp, vẫn là trời cao thương hại, từng trận cuồng phong quét lên, mây đen từ chân trời gấp dưng mà đến, nương theo còn có đạo đạo thiểm điện, từng trận lôi minh.

Trong phút chốc, cuồng phong gào thét, mây đen già không, Lôi Điện cùng vang lên, lên trời như nứt ra rồi vô số đạo lỗ hồng, Bạo Vũ thành bọc, trút xuống!

Vô Thiên ngơ ngác nhìn lên bầu trời, nước mắt như trụ, hỗn hợp nước mưa, hòa vào đại địa.

Nộ vân lẫn lộn, tựa như có hàng vạn con ngựa chạy chồm, tiếng sấm nổ vang, tựa như thiên cổ gióng lên, mưa rào mưa tầm tã, quét mặt đất, mưa phi thủy tiên, mê oanh một mảnh, phảng phất là đang an ủi cái này viên cô tịch mà lạnh lẽo tâm tư, nhưng cái này trái tim nhưng càng ngày càng cô độc. . .

"Oa oa", Tiểu Thiên nằm nhoài trên vai hắn, duỗi ra lưỡi dài, ở Vô Thiên trên mặt liếm láp, hy vọng có thể mang đi âm áp.

Mà một người một oa cũng không có chú ý đến, Vô Thiên cái kia bị tóc ướt che đầy trên trán, đoàn kia ánh sáng càng ngày càng hùng hực, khác nào một vầng trăng, rạng ngời rực rỡ.

"Đất. . ."

Lúc này, từng đạo từng đạo bước chân nặng nề tiếng, ở trong mưa gió vang lên, Long Hà mặt không hề cảm xúc, hình cùng như tượng gỗ, đi nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thương Trảm Long Hà

Nước mưa tích tích, rơi xuống mặt đất; mê oanh mờ mịt!

Lôi Điện Phách không, dư âm âm âm, tựa như chặn đánh lớn, bầu trời tối tăm xám xịt, không hề có một tia sáng nào!

"Long Hà, ngươi không chết? !" Vô Thiên ngẩng đầu, đẩy ra trên trán cái kia mái tóc ướt nhẹp, như ngọc thạch đen con mắt, mang theo vô tận bi ai, nơi sâu xa một tia sát cơ điên cuồng hiện lên, âm thanh lạnh lẽo thấu xương.

Nếu như không phải người trước mắt, gia gia sẽ không chết, người trong thôn cũng sẽ không chết, thôn càng sẽ không dập tắt, hết thảy tất cả đều là hắn một tay tạo thành!

Long Hà không nói gì, hắn bị Hỏa Thế khống chế, bây giờ chỉ là một bộ con rối, xác chết di động, ý thức đã không tồn tại, chỉ còn dư lại thể xác, thậm chí cắt một miếng thịt, nát một khối cốt, cũng sẽ không để cho hắn đau đớn, không cảm giác chút nào!

"Hỏa Thế cho ngươi chỗ tốt gì, đáng giá ngươi bán đi ở chung mười mấy năm người trong thôn, mấy chục thôn dân một khi chết thảm, chết không toàn thây, bọn họ chết không nhắm mắt a, ngươi lương tâm ở đâu? ! !"

Giờ khắc này, Vô Thiên đã bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, không có chú ý tới Long Hà dị dạng, thấy biểu hiện lạnh lẽo, từng bước từng bước đi tới, chỉ cho là bị lợi ích làm mê muội, ngu xuẩn mất khôn, hắn sát ý càng sâu.

Đem trong lòng bạch cốt nhẹ nhàng để dưới đất, như là che chở trẻ con loại, động tác rất nhu, đây là gia gia lưu lại vật duy nhất, tồn tại chứng minh, không thể hư hao.

"Gia gia, Long Hà là cái thứ nhất, Tôn nhi chém hắn vì ngươi chôn cùng, không, hắn không tư cách chôn cùng, chỉ xứng bị trở thành dã thú trong bụng thực", Vô Thiên tỉ mỉ lau chùi bạch cốt bên trên vệt nước cùng màu đen hôi, hắn muốn chém giết cái này mất đi thiên lương người!

Tiểu Thiên nằm nhoài trên đầu hắn, hẹp dài con mắt cừu thị đối diện, hung quang trong vắt, nóng lòng muốn thử, lần trước Long Hà đem Vô Thiên đánh vào vách núi, đến nay nó còn nhớ, người này là đối tượng phải giết.

Vô Thiên ngăn cản nó, không có để nó ra tay, bởi vì đây là hắn chiến đấu, đại biểu Long thôn tất cả mọi người chiến đấu, hắn nên vì chết đi người trong thôn cùng gia gia, chém xuống người này, tề tựu chết thảm vong hồn!

"Àm!"

Một bước bước ra, nước bùn tung toé, bị nước mưa gội rửa mặt đất, nứt phát ra vài đạo lỗ hồng. Mượn cái này quán lực, Vô Thiên nhảy đánh mà lên, trong cơ thể tinh khí cuộn cuộn mà động, năm ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, răng rắc vang vọng, toả ra bạch quang.

Vừa ra tay, Vô Thiên liền vận dụng tinh khí, bao vây nắm đấm, uy lực tăng mạnh.

Hắn không thể không làm như vậy, một là Long Hà tu vi quá cao, cứ việc phé bỏ một cánh tay phé bỏ, nhưng luận kinh nghiệm thực chiến, không cách

nào so sánh cùng nhau, điều này làm cho Vô Thiên rất kiêng kỵ. Hai là, gia gia nợ máu, thôn thảm cảnh, khiến cho hấn tâm tư phần nộ đến cực điểm, gần như mất đi lý trí, chỉ biết đem hết toàn lực, giết người trước mắt.

Nắm nắm ánh sáng lưu chuyển, khác nào một vòng tháng thiếu lương, phóng thích kinh người ác liệt, Vô Thiên đáp xuống, nổi giận đánh tới, nơi này, nước mưa bị bốc hơi lên, hấn đã đem sức mạnh phát huy đến Đỉnh phong!

Long Hà đứng ở nơi đó, không có tâm tình, không tìm có đập, toả ra khí tức, như là một kẻ đã chết, không có một tia sinh mệnh dấu hiệu, con người sâu thẳm như hai cái hố đen, rất đáng sợ.

Lúc này, hấn di chuyển, tốc độ rất nhanh, hình cùng quỷ mị, chớp mắt đã tới, giơ lên bàn tay lớn màu xanh, không có tinh khí tuôn ra, chỉ dựa vào sức mạnh của thân thể, cùng nắm nắm đụng vào nhau.

Cũng không có đáng sợ sóng khí cuốn lên, nhưng Vô Thiên nhưng liên tiếp lui về phía sau, trên mặt đất lưu cái kế tiếp cái thôn thâm vết chân, hấn thân thể chấn động, hai chân thì lực, hăm sâu bùn đất, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Hấn hoảng sợ, cảnh giới chênh lệch quả nhiên không phải ngoại lực có thể dễ bù đắp, Long Hà đã tàn phế một cái tay, thực lực nhưng còn như vậy mạnh, mà không vận dụng tinh khí, liền có trình độ như thế, đầu một quyền, càng không chút nào di động, thực tại đáng sợ!

"Chỉ có một con tay có thể sử dụng, không sợ!"

Vô Thiên thân hình cử động nửa, song tung tung, bạo vút đi. Bàn tay như đao, ánh sáng tỏa ra, như ánh trăng phụ thể, đem hấn tôn lên cực kỳ thần thánh.

Cùng rất nhiều Yêu thú chém giết một tháng, thoát thân là thường thường sự, vì vậy tốc độ của hấn tăng lên rất nhiều, giờ phút này khổ tu thành quả, rốt cục thể hiện rồi đi ra.

Long Hà như là Từ Thần loại, ánh mắt lạnh lùng, nhìn vọt tới bóng người, phun ra hai cái đông cứng tự: "Bất sống!"

"Bất sống? ! Người phải bất sống ta? Vì Hòa Thế bất sống ta? Người. . . Thực sự là phát điên, không thể cứu chữa", Vô Thiên giận dữ, Khí Hải bên trong tinh khí lẫn lộn, còn như thủy triều loại, mãnh liệt mà phát ra.

Nổi giận một chương, trực tiếp quay về Long Hà môn vô tới, tinh khí dâng lên, hào quang rực rỡ, như một mảnh thần binh xẹt qua, nơi này thành hư không khu vực, nước mưa không lại hạ xuống, đình trệ giữa trời.

Lùi về sau một bước, Long Hà hai chân đan xen, vẽ ra một mảnh quỹ tích, thông dong tách ra, sau đó năm ngón tay mở ra, dường như ung trào loại, đối với Vô Thiên đầu chụp tới, nhanh chóng mà hung mãnh!

"Chủ nhân dặn dò phải bất sống", hấn lẩm bẩm một tiếng, thể đi biến đổi, chụp vào Vô Thiên vai, muốn đem hấn bắt giữ.

Bị luyện thành con rối người, không có ý thức, chỉ thông thạo phải tuân thủ chủ nhân dặn dò, dựa theo chỉ lệnh hành sự, có điều cứ như vậy, khiến Vô Thiên có đầy đủ thời gian thoát thân, cũng dành cho phản kích.

Liên trong chớp mắt này, Vô Thiên thân thể hơi chéch, hiểm chi lại hiểm tách ra công kích, sau đó cái kia tinh khí lưu chuyển bàn tay, có đáng sợ sắc bén, trở tay bỏ tới.

"Ầm" một tiếng, Vô Thiên dưới chân lao đảo, rút lui vài bước. Một chương này thực tại bỏ trống Long Hà dưới nách, hấn muốn đem cái tay này cũng phế bỏ, đến lúc đó tất là thực lực giảm mạnh, giết liền đơn giản hơn nhiều.

Có thể dễ hấn rất ngạc nhiên nghi ngờ, bao vây tinh khí chương nhận có thể chọc thủng, nhưng Long Hà cánh tay phảng phát tinh cương tạo nên, khó lay động nửa phần, trên da càng là có một loại lạnh.

Loại này lạnh cũng không phải trời đông giá rét trời mưa thì lạnh, mà là như hàn băng loại, xúc tu tâm tư lương, thậm chí có một loại sờn cả tóc gáy cảm giác!

Cái này chỉ có người chết mới sẽ như vậy cảm giác, lẽ nào Long Hà đã chết rồi?

Vô Thiên kéo dài trên trán tóc ướt, cẩn thận kiểm tra Long Hà thân thể trạng thái, rốt cục hấn biến sắc, nhìn ra đầu mối. hai mắt chỗ trống, về mặt thần thở, bộ ngực từ không có nháy lên, không có hô hấp, chuyện này ý nghĩa là người trước mặt đã là chết đi, linh hồn không còn tồn tại nữa, còn lại chỉ là xác không.

"Bị không chế, luyện thành con rối? !"

Liên quan với loại này thuật điều khiển rối, quyền da thú trên có ghi chép quá, lợi dụng tu vi mạnh mẽ, xóa đi linh hồn người khác, khiến cho trở thành một cụ tốt mã dễ cưỡi thể xác, cùng người chết căn bản cũng không có khác biệt.

Làm như vậy rất tàn nhẫn, bình thường rất ít người sẽ làm như thế, trừ phi là thủ đoạn tàn nhẫn, tội ác tày trời hàng ngũ.

Loại này thuật, kỳ thực cùng Vô Thiên không chế Thôn Nguyên Oa gần như, có điều một là ý thức linh hồn đều có, hành động như thường. Một thành

xác chết di động, coi như triệt để chết rồi, cũng không thể Luân Hồi chuyển thế.

"Hồng!"

Không cho phép hấn suy nghĩ nhiều, Long Hà phát sinh một đạo càn như là dã thú rít gào, trống trơn con mắt, xuất hiện một vết quỷ dị hào quang, hai chân trên đất Mãnh Lực giẫm dưới, cánh tay mở ra, tựa như đại bằng gương cánh loại, hạ xuống hấn trước người, vỗ tới một chương.

Một chương này không có hào quang chói mắt, cũng không có Lãng người khí thế, phi thường phổ thông, nhưng nơi này không gian, nhưng xuất hiện đình trệ trạng thái.

Vô Thiên khiếp đảm, hấn cảm nhận được mãnh liệt nguy cơ, bình thần không có gì lạ bàn tay, nhưng cho hấn vô cùng áp lực nặng nề!

Giờ khắc này, hấn cuối cùng đã rõ ràng rồi, vì sao Long Hà không sử dụng tinh khí, bị khống chế con rồi, không có trí khôn, chỉ có thể dùng sức mạnh của thân thể, tiến tới bản năng công kích.

Nghĩ thì nghĩ, phản ứng của hấn không có chút nào chậm, cái kia một chương tới gần thời khắc, Vô Thiên hai đầu gối uốn lượn, thân thể ngửa ra sau, né qua phong mang.

"Leng keng" một tiếng, hấn rút ra bên hông ngăm đen chủy thủ, tinh khí dâng lên, phát sinh hùng hực mang.

Lần này, chủy thủ của hấn đâm tới địa phương, vẫn như cũ là Long Hà dưới nách, hấn rõ ràng, chỉ có đem một cánh tay khác phé bỏ, mới có thắng lợi khả năng.

"Cheng!" Một đạo tiếng kim loại rung vang lên, Vô Thiên bị một nguồn sức mạnh đẩy lui, nhưng ngăm đen trong con người, nhưng bóng loáng lấp loé, chủy thủ mũi nhọn một giọt nhỏ máu đen nhỏ xuống, để cây chủy thủ này tăng thêm mấy phần dữ tợn.

Đòn đánh này cũng không phải là không có hiệu quả, chỉ ít cắt vỡ cái kia cứng rắn da dẻ, để huyết chảy xuống.

"Quả thực bị luyện thành con rồi!" Vô Thiên mất lạnh nhìn nhau, dưới nách là thân thể rất yếu đuối địa phương, thương tới nhất định đau đớn khó nhịn, nhưng Long Hà nhưng mặt không hề cảm xúc, thậm chí ngay cả mí mắt đều không động đậy, thân thể của hấn không có tri giác.

Vô Thiên trong lòng bi ai, lấy bán đi người trong thôn đánh đổi, nhưng đổi lấy biến thành con rồi kết quả, người định không bằng trời định, Long Hà đến cuối cùng e sợ cũng sẽ không không nghĩ tới, chính mình từ lâu là đợi làm thịt cừu con, mặc người hiếp đáp!

Thân hình bạo động, hấn vòng tới Long Hà phía sau, hữu chủy thủ trong tay u lóng lánh, phong mang phun ra nuốt vào, trực tiếp đâm vào dưới nách vết thương trung tâm, máu đen phun ra.

Long Hà rít gào, tóc đen cùng bay, khác nào Hỗn Thế Ma Vương loại, hung mãnh đáng sợ, hấn hồn nhiên không để ý thương thế, bàn tay lớn Mãnh Lực chộp vào Vô Thiên trên cánh tay, "Răng rắc" một tiếng vang giòn, lúc này gãy xương!

"Hi!"

Từng trận đau đớn truyền đến, Vô Thiên không nhịn được hấp một cái khí lạnh, nhin xuống xót ruột đau, hấn gân xanh nhô lên, tay trái tinh khí dâng trào, như sắt chùy loại, bỗng nhiên đập xuống.

Cự lực bên dưới, chủy thủ trước đoạn thâm nhập, xuyên thủng toàn bộ vai, Vô Thiên lấy sét đánh tư thế, một phát bắt được chủy thủ, toàn lực xoay tròn, cánh tay kia rớt xuống, kiên nơi Hắc Huyết như dừng tuyên loại, phun mạnh không ngừng!

Tất cả những thứ này đều phát sinh trong nháy mắt, Vô Thiên rốt cục đem Long Hà một cái tay khác dỡ xuống, tuy cánh tay mình cũng gãy xương, mất đi sức chiến đấu, nhưng mục đích đã đạt đến, mà chủy thủ cũng không chịu nổi gánh nặng, cắt thành hai đoạn!

"Hồng hồng. . ."

Liên tục rít gào, Long Hà khuôn mặt đáng ghét, cũng không phải đau đớn gây nên, mà là thời gian dài không thể hoàn thành chủ nhân bản giao nhiệm vụ, bắt đầu nôn nóng, hấn một cước đá lên đoạn rơi vào địa cánh tay, càng coi như bình khí, quét ngang mà phát ra

"Người đáng chết!"

Vô Thiên phun ra ba cái lạnh lẽo tự, không lùi mà tiến tới, tay trái nắm chặt thành nắm đấm nổ ra, "Ầm" một tiếng, cánh tay nổ tung, huyết nhục bay tán loạn, hấn ba bước đi tới trước người, nắm đấm ánh sáng bắn ra bốn phía, rọi sáng một mảnh trời!

Lần này, hấn mục tiêu là Long Hà hai mắt, hiện tại hấn vẫn chưa thể một đòn đem giết, hết thảy lựa chọn người nhược điểm, mất đi con mắt, chẳng khác nào mất đi mục tiêu, muốn giết chết liền đơn giản rất nhiều.

Con mắt yếu ớt nhất, Vô Thiên đòn đánh này, ẩn chứa toàn lực, chuẩn xác rơi vào mắt phải, lập tức Hắc Huyết tiên, con người bạo. Sau đó đánh tay, lần thứ hai đập về phía mắt trái.

"Ầm!" Đòn đánh này, Long Hà toàn bộ viên mắt đều bị đập nát. Vô Thiên đắc thế không tha người, ngón trỏ đưa ra, hào quang trong vắt, như tuyết thế

bảo kiếm khai quật, vang vọng leng keng, xen vào hai lỗ tai của hắn, huyết tựa như suối phun bắn mạnh phát ra.

Hai mắt cùng hai lỗ tai trong nháy mắt bị hủy, Long Hà tuy không hề có cảm giác gì, như vô sự người, nhưng mất đi hai thứ đồ này, đã không có uy hiếp. Vô Thiên ở bên há mồm thờ đốc.

Tất cả những thứ này tuy nhìn như đơn giản, nhưng chỉ có làm người trong cuộc mới biết, muốn ở gần gần trong nháy mắt, liên tục làm ra nhiều như vậy công kích, là khó khăn dường nào, nếu như không phải trước một tháng tôi luyện, hắn tự nhận không cách nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bỏ Đi

Mất đi cánh tay cùng hai mắt, còn có thánh lực, Long Hà giống như không đầu con ruồi, đầu đá lung tung, hướng về phía sau núi phương hướng mà đi, tuy không tinh nguyên hộ thể, nhưng mỗi lần xung kích, đều có từng mảng đại thụ ngã xuống, khối khối đá tảng vỡ vụn.

Hắn như một con trâu hoang, vùng lao nhanh, rung động ầm ầm, mặt đất xuất hiện đạo khe nứt, bùn nhão tiên phát ra cao mấy mét, xa xa điều quần kinh phi, dã thú chạy trốn!

Hít một hơi thật sâu, Vô Thiên ôm bị thương cánh tay, ở một bên mắt lạnh quan sát, không có ngăn cản, cũng không có ra tay, Long Hà bôn tiến vào rừng rậm, nhất định dẽ vào miệng cọp, trở thành Yêu thú trong bụng thực, đây là hắn có tội thì phải chịu, nơi đó mới là hắn nơi chôn chôn.

Trên đất màu đen tro bụi đã bị mưa to rửa sạch, chỉ còn dư lại từng bộ từng bộ không hoàn chỉnh bạch cốt, liềng xiềng, tung trên đất, cực kỳ bắt mắt, khác nào ở nói cho thế nhân, trước đây không lâu nơi này phát sinh một hồi thảm kịch.

Tiểu Thiên nằm nhoài trên vai hắn, ướt nhẹp lưỡi dài cuốn lên, liếm khuôn mặt của hắn, là đang an ủi.

"Tâm tư như bị nhốt, thiên hạ khắp nơi là lao tù. Tâm tư vị trí yên ổn, ái ngôi nhà nhỏ cũng là Thiên Đường."

Vô Thiên lăm bầm, hắn đại khái hiểu Long Hà làm tất cả những thứ này là vì cái gì, một khi dục vọng, không được hi vọng đồ vật, phân thành bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu người, cái này đều là tham dục quấy phá, hại người hại mình!

Bão táp xâm lược!

Cửa thôn, Vô Thiên quỳ rạp dưới đất, hiện ra ánh sáng tay, một cái một cái bảo. Sau ba canh giờ, một năm trường đại hồ sâu xuất hiện, đây là hắn dùng tay đào ra phần mộ, an táng người cả thôn nghĩa địa.

Nước mắt rơi như mưa, hắn tóc tai bù xù, ôm lấy từng bộ từng bộ bạch cốt, từng cây từng cây xương tay, từng cái từng cái xương đùi, còn có cái kia trắng nõn mà khiếp người, phảng phất ở kẻ ra oán hận xương sọ, đặt ở trong hồ sâu.

Hắn khắp khềnh, tìm khắp mỗi một góc, quân chi là một mảnh cốt tiết, cũng không có để sót, tất cả đều thả vào.

Hắn không có đi phân biệt nam nữ, hoặc ai là ai, đây là thôn tất cả mọi người, đoàn người đều là người một nhà, táng đồng thời không gì đáng trách, không cần thiết đi phân chia!

Cuối cùng, hắn lưu luyến không rời đem bộ kia hoàn chỉnh bạch cốt, nhẹ nhàng thả vào, lệ tuôn như suối, trong lòng không cách nào dứt bỏ, dường dục hắn mười sáu gia gia, ở chung mười sáu người trong thôn, bây giờ bụi quy bụi, đất trở về với đất, hắn khổ sở trong lòng.

"Hồng! !!"

Lúc này, phía sau núi trung tâm quần thú gầm hao, tựa như sóng lớn vỗ bờ, dư âm ầm ầm, trong rừng cổ thụ chấp chôn, núi đá nứt toác, bốn phía bắn nhanh, bụi bặm tung bay.

Bụi bặm trong lúc đó, mấy chục con dừ tợn Yêu thú vây quanh Long Hà, chúng nó cái miệng lớn như chậu máu, răng nanh hiện ra lệ quang, lôi kéo thân thể của hắn, từng khối từng khối thịt bị kéo xuống, bị nuốt.

"Ầm" một tiếng, một con Yêu thú nát tan, sương máu bay đầy trời, nhưng Yêu thú thực sự quá nhiều, cùng nhau tiến lên, hắn bị thú triều nhấn chìm, giãy giụa nữa cũng uống công vô ích!

Bên ngoài ngàn dặm, Hòa Liệt Điều cực tốc bay lượn, Hòa Thế cùng Lưu Yển đứng ngạo nghễ mà lên, quần áo bay phấp phật, nhìn xuống mệnh mạng đại địa.

Đột nhiên, Hỏa Thế sắc mặt nhất bạch, khóe miệng lại có một tia huyết dịch tràn ra, âm trầm xuống.

"Sư huynh, ngươi làm sao?" Lưu Yên nghi ngờ nói.

Hỏa Thế không nói, nhìn về phương xa cực địa, nơi đó là một toà vạn trượng ngọn núi, nguy nga mà rộng rãi, vách núi dường như bị lưỡi búa chém thành, bằng phẳng trơn bóng, xa xa vừa nhìn, tựa như một thanh cự kiếm, tung vào mây trời, chấn động lòng người!

Trên ngọn núi, quần điện kỳ ảo, khí thế huy hoàng, điện ngọc quỳnh lâu, trát với vách núi, biểu lộ ra bất phàm.

Sương trắng từ từ, ráng lạnh dâng lên, tinh khí nồng nặc, nơi này khác nào tiên sơn, Nhân Gian tịnh thổ.

"Hiện tại không phải truy tra Long Hà nguyên nhân cái chết thời điểm, khiến cho lệnh bài hiện thế, cần mau chóng báo cho phụ thân, xin hắn định đoạt", Hỏa Thế mặt trầm như nước, dưới chân khẽ giậm chân, Hỏa Liệt Điện réo vang, tốc độ gấp gấp tăng vọt, hóa thành một đạo hỏa mang, hướng về ngọn núi kia lao đi.

"Gia gia, các vị người trong thôn, Long Hà đã chết, hắn có tội thì phải chịu, tang với Yêu thú trong bụng, tương lai không xa, liền đến phiên kẻ cầm đầu."

Bồi bồi đất vàng, rơi tại bạch cốt bên trên, đem nơi này dần dần bao trùm, Vô Thiên tay đang run rẩy, tâm tư có quá nhiều không muốn, có quá nói nhiều muốn nói, nhưng hầu nông giống bị không tên vật thể ngăn chặn, không nói ra được, chỉ có huyết lệ nhỏ xuống, kể ra bị ai!

Theo cuối cùng một nắm cát vàng tung xuống, bạch cốt bị triệt để vùi lấp, người sống đã không tồn tại, người chết trở về với cát bụi, hắn ba quỳ chín lạy, bái tế chết oan vong hồn!

"Thiên nhi ở đây lập lời thề, định chém Hỏa Thế Lưu Yên đầu người, tế điện đại gia vong linh, các vị ngũ yên đi!" Vô Thiên song quyền nắm chặt, cọt kẹt tiếng không ngừng truyền ra, nước mắt của hắn không có, bởi vì đã cháy khô, trình bày hứa hẹn.

Cuối cùng hắn đứng dậy cúi đầu, mang theo vô tận bi thương, xoay người rời đi, biến mất ở sau trong núi.

Trận chiến này, Vô Thiên thương thế khá là nghiêm trọng, cánh tay gãy xương, tinh khí tiêu hao hết, nội phủ bị thương, hắn muốn đi vào phía sau núi trung tâm dưỡng thương.

Rất nhanh, hắn tìm kiếm một chỗ hang động, bên trong có một con vượn núi, thấy có nhân loại hi vọng chiếm lấy sào huyết của chính mình, nó phản nộ vô giết mà đến, nhưng bị Tiểu Thiên cản phá hầu nông, ngã xuống đất tử vong.

Mấy ngày sau đó, Vô Thiên trước sau ngồi xếp bằng ở trong động, Tiểu Thiên ở bên ngoài săn bắn, đề luyện ra tinh nguyên, cung hắn chữa thương sử dụng.

Tiểu Thiên hình thể tuy nhỏ, nhưng lực công kích thực tại không kém, bên trong dãy núi này, không có bất kỳ yêu thú gì là nó đối thủ, từng cái bị tàn sát!

Có cái này tiểu sát tinh, phía sau núi suốt ngày không được an bình, tu vi yếu Yêu thú, từ lúc ban đầu liền thẳng thốt thoát đi. Mà một ít tương đối yêu thú mạnh mẽ, lúc đầu tâm tư còn có không phục, nhưng kiến thức đến tiểu từ e sợ thực lực, chung tâm tư thấy sợ hãi, không cam lòng lui ra lãnh địa, trốn vào thâm sơn tị nạn.

Thời gian vội vã mà qua, Vô Thiên ở hang động đã sừng sờ nửa tháng.

Cái này nửa tháng, phía sau núi Yêu thú đã ít đến mức đáng thương, chết chết, chạy đã chạy, Tiểu Thiên trở thành nơi này bá chủ.

Luyện hóa Tiểu Thiên đề luyện ra tinh nguyên, Vô Thiên thương thế bên trong cơ thể đã cơ bản khôi phục, chỉ kém cánh tay gãy xương nơi, khi thì còn có thể truyền ra từng trận ngứa, đây là xương khép lại dấu hiệu, nhưng có thể sống động như thường.

Vô Thiên về thôn tế bái, nửa tháng trôi qua, đốt sạch thôn, rực rỡ hẳn lên, trên mộ địa, chồi non rút ra, hoa cỏ từ từ dần trường, một phái sinh cơ bùng bùng cảnh tượng, sẽ không có người nghĩ đến, nơi này đã từng đã xảy ra một hồi khốc liệt bi kịch.

Mà để hắn lo lắng Hỏa Thế, cũng không có đi mà quay lại, xem ra Long Hà chết, cũng không hoài nghi đến trên người hắn.

Vô Thiên không ngừng lại quá thời gian dài, ba bái sau đó, mang theo Tiểu Thiên rời đi.

Cư quyền da thú ghi chép, Xích Dương sơn mạch trung tâm cũng không chỉ Hỏa Vân Tông, cách xa nhau vạn dặm nơi, còn có một Viêm Tông, cái này tông môn cùng Hỏa Vân Tông không phân cao thấp, là sơn mạch trung tâm hai vị bá chủ, cắt cứ một phương, không can thiệp chuyện của nhau.

Vô Thiên mục đích, chính là Viêm Tông, bây giờ Hỏa Vân Tông khẳng định là không thể đi, muốn muốn báo thù, chỉ có gia nhập Viêm Tông, tập tu bí điển, tăng cường thực lực.

Ngần dặm lộ trình, đối với mới vừa tiến vào người tu luyện tới nói, đây là một con số trên trời, nghĩ cũng không dám nghĩ tới, nhưng Vô Thiên việc nghĩa chẳng từ nan, dựa vào hai chân, đi bộ tiến lên.

Xích Dương sơn mạch, bao la mênh mông, hiểm địa nhiều không kể xiết, Yêu thú san sát, nắm giữ từng người lãnh địa, xâm nhập giả sẽ lập tức bị điên

cuồng vô giết, nguy cơ ở khắp mọi nơi!

Vô Thiên một đường tiến lên, nguy hiểm tầng tầng, nhiều lần đi nhầm vào Yêu thú lãnh địa, bị phát điện Linh Chủ truy sát, nếu không là Tiểu Thiên đối với nguy cơ linh cảm rất mãnh liệt, không từ lâu chết.

Kết quả vẫn là miễn không được một cuộc ác chiến, gian nan thoát đi, nhưng cũng thương tích khắp người, máu nhuộm đỏ quần áo, cuối cùng khô héo, lưu lại máu đỏ tươi tí, lan ra từng trận mùi tanh.

Sau đó một lần, Vô Thiên xông vào một mảnh hẻm núi, ở hồ nước một bên nước uống, một con màu sắc sặc sỡ cá lớn, bỗng nhiên từ mặt nước nhảy ra, có thể có dài năm mét, to lớn trong miệng, càng mọc ra một loạt 5 tác răng nanh, khiếp người cực kỳ.

Cá lớn quá khủng bố, hồ nước bị khuấy lên mùi trượng. Vô Thiên bị vọt vào hồ nước, cùng với điên cuồng đại chiến, làm sao ở bên trong nước người không bằng ngư, hành động bất biến, bị cá lớn nuốt vào trong bụng.

Axit như Bạo Vũ loại đồ mà xuống, Vô Thiên thân thể mất trần có thể thấy tan rã, thành chất dinh dưỡng, đau đớn tịc thân, bất tỉnh nhân sự. Cuối cùng Tiểu Thiên phát uy, nó đối với cái kia axit miễn dịch, trắng nõn cương nha, sắc bén hiện ra u quang, xuyên thủng cá lớn, cuối cùng cũng được đào mạng!

Lần này Vô Thiên thương thế, trước nay chưa từng có trùng, tu dưỡng hai tháng, mới có thể khôi phục, có điều ở lượng lớn tinh nguyên dưới, tu vi của hắn cũng đang từng bước tăng trưởng.

Vô Thiên không cam lòng, cùng Tiểu Thiên liên thủ, đem cá lớn dụ dỗ lên bờ, kinh một phen chém giết, rút cục đem chém giết, tiểu tử công lao to lớn nhất, hai hàng hàm răng, không gì không xuyên thủng, vô cùng sắc bén!

Quyển da thú ghi chép, con cá lớn này tên Ngũ Thái Ngư, dung mạo rất mỹ lệ, nhưng tính cách tàn nhẫn, trong bụng axit có thể hòa tan Hắc Thiết, thịt là đại bổ, tinh khí nồng nặc, tu giả dùng, tăng tu vi, kiện thể phách!

Một người một thú vui sướng hưởng thụ một trận bữa ăn ngon, , vào miệng tức tan ra, hóa thành từng đạo từng đạo tinh khí, bổ dưỡng toàn thân.

Bọn họ gió cuốn mây tan, Ngũ Thái Ngư bị ăn một phần mười, trong bụng liền bắt đầu trướng thồng, tinh khí ở trong người cuộn cuộn như đào, thân thể nhiệt không nén được, khuôn mặt đỏ chót, lỗ mũi bốc khói. Tiểu Thiên sức ăn to lớn nhất, hơn nửa đều là nó ăn đi, Ngũ Thái Ngư là thuốc bổ, tinh khí kinh người, tiểu tử cũng là không chịu được, bụng nhỏ căng tròn, liều mạng lăn lộn trên mặt đất, gào gào thét lên. Theo Vô Thiên nhảy vào hồ nước, trải qua một ngày ngâm, mới hoàn toàn hấp thu!

Sau đó, bọn họ ở hẻm núi ở tạm mười mấy ngày, đem Ngũ Thái Ngư toàn ăn mới dừng tay, Vô Thiên tu vi từng ngày từng ngày tăng trưởng, Khí Hải tinh khí càng nồng, gần như sền sệt, nhanh ngưng tụ thành tinh nguyên.

Khí Hải ngân bạc cuộn cuộn, ráng lạnh tràn ngập, chỉ cần đem tinh khí hóa thành chất lỏng, như nước lưu lại, liền đến Thoát Thai Tiểu Thành kỳ.

Mà Tiểu Thiên cái này xứng danh kẻ tham ăn, bề ngoài cũng chưa từng xuất hiện cái gì dị dạng, cả người dính dính, hoạt không lưu tay, nhưng thực lực nhưng tăng lên rất nhiều, bên trong cốt những yêu thú khác, vừa mới bắt đầu đối với hai người này người xa lạ còn mắt nhìn chăm chăm, đều muốn đem coi như đồ ăn.

Những này Yêu thú đều rất hùng hổ, có ba cái chân người gấu, mọc ra hai cánh hóa tượng, ba cái đầu cự xà, trượng đại bò cạp độc, tất cả đều là không thông thường hung thú, hạp cốt này bá chủ, dữ tợn mà khủng bố!

Tiểu tử ban đầu còn có thể trốn tránh, nhưng quá mấy ngày, liền chủ động tìm tới cửa, trắng trợn khiêu khích, hung thú đại bại thoát đi, tiểu tử không biết đủ, ngày hôm nay canh giữ ở người gấu lãnh địa, ngày mai canh giữ ở cự xà hang động, nhất định phải tất cả đều cắn chết, luyện thành tinh nguyên.

Những hung thú này đều thành tinh, trí tuệ không so với nhân loại thấp, vẫn cũng không có xuất hiện, Tiểu Thiên vô vị, phá hủy chúng nó sào huyệt, phát tiết một trận, giục Vô Thiên rời đi, muốn đi gieo vạ dưới một chỗ.

Làm một người một thú lui ra hẻm núi, cách xa mà đi, những hung thú này mới lục tục xuất hiện, phóng tầm mắt tới cái kia tiểu sát tinh, trong con ngươi đều còn sót lại sợ hãi, cũng thờ phào nhẹ nhõm!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phi Thiên Hồ

Rời đi hẻm núi, tiểu tử như cá gặp nước, không trung phi, trên đất bò, trong nước bơi... Nó đều sẽ đi khiêu khích một hồi, cường thì lại trốn, nhược thì lại giết, chỉ có gặp phải Ma Oa, nó mới sẽ rất hữu hảo chào hỏi, biểu đạt thiện ý.

Có hay không lên trời cần thận, Tiểu Thiên mạnh mẽ, cái này một đường đúng là bình an vô sự.

Hỏa Vân Tông cái này hơn hai tháng bình tĩnh không được, từ khi Hỏa Thế đem tin tức mang về sau, Hỏa Vân Tông hầu như điều động trong tông các đệ tử, đi vào giữa sông điều tra. Nhưng từng ngày từng ngày quá khứ, từ đầu đến cuối không có tìm tới lệnh bài, cũng không phát hiện Vô Thiên hải cốt.

Cuối cùng Hỏa Vân Tông tông chủ Hỏa Chân người tự mình đứng ra, liên hợp thập đại trưởng lão, sử dụng đại thần thông, đem nước sông bốc hơi, xé ra hết thủy yêu, nhưng một điểm tri ty nãi tích cũng không tìm được, chớ nói chi là lệnh bài.

Hỏa Chân người giận dữ, răn dạy Hỏa Thế, đi tới Long thôn, hơn hai tháng quá khứ, nguyên bản tàn tạ không thể tả thôn, đã hoàn toàn bị cây cỏ bao trùm, nhưng không có bất kỳ yêu thú gì trụ sở, thậm chí ngay cả một con phi trùng đều không, hoàn toàn tĩnh mịch!

Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, một tên trưởng lão vận dụng pháp quyết, hiển hiện ra nguyên do.

Cửa thôn cây cỏ bên dưới có một nghĩa địa, táng mấy chục bộ bạch cốt, trẻ có già có, nữ có nam có, đây là một bãi tha ma.

Tại sao! ! !

Trả mạng cho ta! ! !

Trên mộ địa không, từng đạo từng đạo oán khí đan dệt, trước sau không tiêu tan, kể ra ai cùng hận, cái kia từng cái từng cái khuôn mặt dữ tợn, đang thét gào, ồ gào thét, ồ bi thiết, khiến Yêu thú không dám tới gần, để mọi người khiếp đảm!

"Hỏa Thế, đây chính là nơi làm chuyện tốt? !"

Hỏa Chân người đứng ngạo nghễ giữa trời, thân mang hồng đại bào, mặt mày hồng hào, thậm chí ngay cả tóc chòm râu đều là màu đỏ, cả người như một ngọn lửa, khí thế bàng bạc, sâu không lường được!

Tiếng nói của hắn rất lạnh, có một loại vô thượng uy thế, ở trước mặt hắn, Hỏa Thế không dám phát sinh nửa điểm âm thanh, cúi đầu kêu ngạo đầu người, hết sức sợ sệt.

"Về tông sau, đi Hỏa Diệm Sơn diện bích hồi lỗi, mười năm không thể bước ra nửa bước", ngữ khí rất bá đạo, đây là kẻ bề trên uy nghiêm.

Nghe vậy, tất cả mọi người hấp một cái khí lạnh, hiển nhiên Hỏa Diệm Sơn nơi này, cũng không phải cái gì nơi tốt lành.

"Đại ca, thế nhi lần này cách làm, xác thực khiếm khuyết cần nhắc, nhưng không gì đáng trách, hắn làm như vậy, là vì tông môn suy nghĩ, kính xin từ khinh xử lý", một người đàn ông trung niên cầu xin.

"Hắn kiên cường trong ngành, lạm sát kẻ vô tội, đều là bị các người quán đi ra. Lệnh bài là trọng yếu, nhưng tông môn danh tiếng càng quan trọng, việc này nếu là truyền ra, người để người trong thiên hạ làm cảm tưởng gì, những kia tin mặc chúng ta thôn xóm, còn ai vào đây đồng ý đem sau người yên lòng giao cho Hỏa Vân Tông?"

Hỏa Chân người không giận mà uy, hai con mắt bóng loáng lóe ra, tựa như hai vầng mặt trời chói chang, óng ánh loá mắt, không người dám nhìn thẳng.

"Đại ca, sao không cho thế nhi một lấy công chuộc tội cơ hội, Viêm Tông hai tháng sau muốn vùi thu đệ tử, liền để thế nhi dẫn người đi vào, nửa đường đem những kia có thể phách hải tử chặn lại, nhét vào ta Hỏa Vân Tông."

Người đàn ông trung niên người mặc Hoàng Kim giáp, kim quang lấp lánh, thân thể rất khô ngô, hắn là Hỏa Thế thúc thúc, tông chủ thân đệ đệ, Hỏa Vân Tông phó tông chủ, nơi này chỉ có hắn dám cùng Hỏa Chân người biện giải.

"Phó tông chủ nói rất có lý, Hỏa Thế ngàn sai vạn sai, nhưng bản ý là vì tông môn, tông chủ sao không mở ra một con đường, cho hắn một lấy công chuộc tội cơ hội. Yển nhi, lần này người cũng có lỗi, liền cùng hắn cùng đi tới."

Một giọng già nua từ đằng xa truyền đến, một bó thần quang năm màu cắt ra không khí, đứng ở giữa không trung, nơi đó diễm lành dâng lên, muôn màu muôn vẻ, mông lung một mảnh, nhìn không rõ ràng. Nhưng khí thế chất phác, có thể so với Sơn Hà, người này so với trước hai người còn cường đại hơn!

Lưu Yển môi đỏ khép mở, muốn nói cái gì, nhìn bên cạnh Hỏa Thế, nhưng không nói ra được, nằng gậy đầu đáp.

Hồi trầm mặc, Hỏa Chân nhân đạo: "Hỏa Thế, lần này đi vào, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không, Thiếu tông chủ vị trí nên thay đổi người".

Hỏa Thế thân thể run lên, sắc mặt trắng bệch, trước mặt vị này quen thuộc mà lại xa lạ người, từ trước đến giờ là nói một là một, hắn sẽ không đi hoài nghi thật giả.

"Hài nhi định không phụ kỳ vọng", Hỏa Thế cung kính nói.

Trong lòng hắn rất đau xót, nắm giữ đặc biệt thân phận, người ở bên ngoài xem ra, oai phong凛冽, ánh sáng vạn trượng. Trên thực tế, hắn vẫn sinh hoạt rất mệt, thời khắc đều phải đề phòng, cần thận, không dám có một chút thư giãn.

Đối với Thiếu tông chủ vị trí này, có người đã mơ ước đã lâu, hẳn không thể làm sai một chút chuyện, không phải vậy bắt đầu từ thần đàn rơi xuống, rơi tan xương nát thịt!

"Lão nhị, tức khắc phát sinh lệnh truy nã, tông môn kẻ phản bội Vô Thiên, thâm bí điển, giết đồng môn, tội ác tày trời, phát điển, phạm báo tin giả, thường năm trăm tinh nguyên, bất sống giả, thường năm ngàn tinh nguyên. Còn nơi này oan hồn, người tự mình xử lý, phân li lưu lại bất cứ dấu vết gì."

Hỏa Chân người nói xong, hỏa diễm ngập trời, lẩn lẩn đi.

"Yến nhị, cẩn thận nhiều hơn", năm màu ráng lạnh trung tâm, thanh âm già nua căn dặn, sau đó bay lên trời cao, không biết tung tích.

Những người khác cũng là độn quang rời đi, hiện trường chỉ còn dư lại giáp vàng trung niên, Hỏa Thế cùng Lưu Yến ba người.

"Ha, oán hận như thế thâm oan hồn, vẫn là lần thứ nhất gặp phải, vừa vặn thử xem tân luyện thành pháp bảo", giáp vàng trung niên vung tay lên, mi tâm ánh sáng lấp loé, một đạo hắc quang lướt ra khỏi, đứng ở giữa không trung.

Đó là một mặt màu đen cỡ nhỏ, có thể có to bằng lòng bàn tay, trên có khắc có thật nhiều phức tạp văn tự, như nòng nọc đang lẳng vẳng, toả ra từng trận Âm Hàn chi khí, âm u mà khủng bố!

"Ồ ô!" Cờ nhỏ đón gió thấy trướng, trong khoảnh khắc, liền có trượng lớn, Âm Hàn chi khí càng nồng, phía dưới trăm trượng bên trong, bày lên một tầng trắng nõn sương lạnh, lạnh thấu xương, lạnh lẽo cực điểm.

Người đàn ông trung niên thân mang giáp vàng, nhìn qua khác nào Chiến Thần loại, thần thánh mà thô bạo, nhưng dù là ai cũng không nghĩ ra, một người như vậy lại lấy ra như thế thâm độc pháp bảo, Hỏa Thế mặt của hai người bên trên cũng tràn ngập ngạc nhiên nghi ngờ, hiển nhiên hai người trước kia cũng không biết.

Dùng vong hồn tế luyện pháp bảo, bị hư hỏng lên trời cùng, đạo trời không tha, nếu là bị những người khác biết được, người này định khi danh dự quét rác, bị người thóa mạ, thậm chí ngay cả luy Hỏa Vân Tông.

Cờ nhỏ ô quang ngập trời, nửa cái bầu trời đều bị che lấp, ánh mặt trời bị tránh chi ở bên ngoài, nơi này như là U Minh, âm u đáng sợ!

"Thu!"

Giáp vàng trung niên quát khẽ, màu đen cờ nhỏ bắn ra vô số đạo ô quang, đem giữa không trung mấy chục oan hồn trối lại, thu vào cờ nhỏ trung tâm. Oan hồn gãy dựa, gào thét, oán khí trùng thiên, cờ nhỏ hào quang chói lọi, đem bọn họ bao quanh bao vây, không thể thoát thân.

"Tê!"

Ngón tay hắc hư không một điểm, nơi đó một huyền ảo dấu ấn xuất hiện, hòa vào tiểu bên trong, mặt cờ cái trước đen kịt mặt quỷ hiện lên, nó nhìn thấy những này oan hồn, hai mắt lộ ra hung phẫn mang, cái này đều là mỹ thực, nó muốn thoả thích hưởng dụng.

Mặt quỷ như ma giống như vậy, nó miệng rộng mở ra bỗng nhiên hút một cái, một oan hồn bị nạp vào trong miệng, tước động mấy lần, duỗi ra đen kịt đầu lưỡi, liếm láp môi, phi thường say sưa!

Miệng rộng lại hấp, nơi đó xuất hiện một loại nhỏ bão táp, mười mấy oan hồn trong nháy mắt biến mất, bị nó một cái nuốt.

Mặt quỷ dần dần nhạt đi, giáp vàng trung niên vẫy bàn tay lớn một cái, giữa không trung ô quang cực tốc thu nạp, tràn vào cờ nhỏ, ánh mặt trời phô tung đi, Âm Hàn chi khí xua tan, có cảm giác ấm áp.

Cờ nhỏ vụt nhỏ lại, hóa thành một tia ô quang, bắn vào trung niên mi tâm!

"Thế nhị, phụ thân ngươi nhất ngôn cửu đỉnh, nhớ kỹ, lần này muốn bảo đảm không có sơ hở nào, không phải vậy, Nhị thúc cũng giúp không được ngươi", giáp vàng trung niên căn dặn, sau đó hóa thành một vệt kim quang, nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

Một mảnh rừng hoang, Vô Thiên nằm ở trên một tảng đá, xuyên thấu qua che trời đại thụ, nhìn bầu trời trong xanh, trong lúc nhất thời trong lòng nghĩ nổi lên chưa từng gặp cha mẹ, bọn họ đến cùng ở cái kia?

Vùng rừng rậm này rất cổ xưa, ba, bốn người không cách nào vây kín đại thụ, đâu đâu cũng có, đại thụ bên trên dây leo già quấn quanh, lại có bằng thùng nước, đan xen chằng chịt, như từng cái từng cái cự mạng nằm xuống.

Trên đất phủ kín cành khô nát diệu, toả ra mục nát mùi vị, quanh năm không có ánh mặt trời chiếu, nơi này âm u ẩm ướt.

"Oa..." Tiểu Thiên búng lên đến trên tảng đá, đứng thẳng người lên, chân trước không ngừng vung lên, oa oa thét lên, phảng phất ở nói gì đó.

Nhìn nửa ngày, Vô Thiên vẫn là nhìn không hiểu, người cùng thú thực sự rất khó câu thông, đây là hắc ý nghĩ trong lòng.

Tiểu Thiên thẳng thắn nhảy xuống Thanh Thạch, ba bước vừa quay đầu lại, ý này là đi theo ta. Lần này Vô Thiên xem như là rõ ràng, lập tức hiếu kỳ đi theo, nhìn một cái tiểu tử đang giờ trò quỷ gì.

Đi rồi chốc lát, phía trước xuất hiện một vách núi, không cao lắm, nhưng rất chót vót, không dễ leo lên. Đến đến phía dưới, Tiểu Thiên chỉ chỉ đỉnh núi, khoa tay lên, ý kia là, chúng ta đi mặt trên.

Nhìn chăm chú vách núi, mặt trên phi thường bằng phẳng, không một chỗ có thể giúp đỡ, lần này Vô Thiên làm khó dễ, đối với Tiểu Thiên tôi nói, cái này hay là rất đơn giản liền có thể đi tới, nhưng đối với hần mà nói, e sợ chỉ có ngưỡng mộ phần.

Tiểu tử phảng phất biết hần ý nghĩ trong lòng, tròn tròn mắt, chỉ chỉ bên cạnh, búng lên nhảy tới.

Sau một canh giờ, bọn họ đi tới vách núi một bên khác, không giống trước như vậy, bên này trên vách núi mọc ra một loạt cây nhỏ, chột nhìn lại, như là cây thang loại, thẳng tới trên đỉnh ngọn núi.

"Oa!" Tiểu tử nhảy đến Vô Thiên trên vai, chỉ vào mặt trên, ý tứ là leo lên, về mặt tương đối nòn nóng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Lẽ nào mặt trên có bảo vật gì? Vô Thiên nghi hoặc nghĩ đến, một cước đột nhiên giẫm trên mặt đất, hần phi thân nhảy lên, bắt lấy một gốc cây viên cây nhỏ, dường như viên hầu loại, nhanh chóng mà nhanh nhẹn, mười mấy tức liền đến trên đỉnh ngọn núi.

Đứng lại sau, Vô Thiên nhất thời sáng mắt lên, nơi này thực sự quá mỹ lệ.

Trên đất phủ kín hoa tươi, muôn tía nghìn hồng, kiều xảo mê người. Mũi mấp máy, mùi hoa nồng nặc, khiến người sung sướng đê mê, muốn ngừng mà không được!

Vách núi hai bên, từng cây từng trúc đứng ngạo nghễ, mặt trên một trăm điều đến châu tư thái khác nhau, rực rỡ màu sắc, lú ra lú rú réo lên không ngừng, tấu ra êm tai chương nhạc.

Cổ xưa trong rừng hoang, lại tồn tại như vậy một mảnh thế ngoại đảo nguyên, thực sự là khó mà tin nổi.

Mỹ lệ như vậy phong cảnh, tiểu tử không nhìn thẳng, khả năng ở trong mắt nó, cái này cùng hoang vu nơi cũng không có khác nhau, xuyên qua khóm hoa, hần búng lên đến đối diện, nhìn thần thờ nhìn chăm chăm phía trước, ngum nước chảy ròng!

Vô Thiên nghi hoặc đi tới, tiểu tử xoay người khê kê, chân trước hướng phía dưới ép, ra hiệu hần leo xuống đi. Vô Thiên trán nổi gân xanh, nhưng cũng theo lời, bò qua.

"Đây là... Phi thiên hồ? !" Vô Thiên kinh ngạc thốt lên.

Trăm trượng nơi, có một mảnh không lớn mặt cỏ, mặt trên nằm phục một con màu trắng Yêu thú, có thể dài tới nửa mét, ngoại hình tựa như khuyển, miệng dài mà nhọn, lưng mọc hai cánh, tứ chi trọng đại, ngắn mà cường tráng.

Nó bộ lông trắng như tuyết, như tơ lụa từ loại sáng loáng, hai con mắt như trân châu đen, sáng lên lấp lánh, có một loại kỳ lạ linh động.

"Nơi này là nơi nào? Làm sao sẽ xuất hiện phi thiên hồ?" Vô Thiên lăm lăm, phi thiên hồ có thể không thông thường, cư quyền da thú ghi chép, từ lúc thời kỳ thượng cổ cũng đã tuyệt diệt, cơ bản đã bị người đời quên.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thi Thi

Phi Thiên Hồ là một loại rất đặc biệt linh thú, không có tu vi mạnh mẽ, lực công kích yếu kém, nhưng nó nhưng là hiếm thấy quang minh linh thể, chứa trị hiệu quả siêu cường, máu thịt của nó ẩn chứa sức sống mãnh liệt, có thể so với linh dược!

Tương truyền Thành thực kỳ Phi Thiên Hồ, một miếng thịt có thể khiến người cải tử hồi sinh, một khối nhỏ có thể bạch cốt sinh nhục, nắm giữ nó, chẳng khác nào nắm giữ một toà linh dược kho báu, dùng mãi không cạn, lấy mãi không hết!

Nhưng muốn hàng phục Phi Thiên Hồ, nhưng tất cả gian nan, cần tâm linh thuần khiết, tâm địa thiện lương, mà có chứa quang minh linh thể xử nữ, vì lẽ đó nó lại được gọi là thiên sứ Thủ Hộ giả, chỉ có thiên sứ mới xứng nắm giữ.

Hơn nữa, nó có một đôi mắt rõ tất cả con mắt, có thể nhìn ra người suy nghĩ trong lòng, thấy rõ người bản chất thiện ác, bất luận làm sao nguy trang, đều chạy không thoát.

"Người sẽ không muốn ăn nó chứ? !" Bắt lấy rục rà rục rịch tiểu tử, Vô Thiên mặt tối sầm lại, khổ tâm giáo dục, Phi Thiên Hồ là thiên địa linh vật, không

thề đánh nó chú ý, bị hư hỏng lên trời cùng.

"Oa!" Tiểu tử giãy dụa, con mắt tỏa sáng, nước bọt bay ngang, bốn cái chân múa tung, đánh hấn tay, chỉ kém không dùng miệng cắn.

Vô Thiên gắt gao đề lại, không cho nó thoát thân, không phải vậy y tiểu tử cá tính, con này Phi Thiên Hồ sợ là thật sẽ gặp đến vận rủi.

Hắn xem hướng bốn phía, trên vách núi ước chừng một dặm chu vi, bên cạnh vách núi ngoại trừ một loạt bài tùng trúc, còn có thật nhiều hoa dại, đáng ngọc yêu kiều, hương dật bát phương.

"Nơi đó là?"

Tầm mắt xuyên qua Phi Thiên Hồ, Vô Thiên nhìn thấy một mương trượng đại ao nước nhỏ, nước ao trong suốt xanh lam, trong ao mọc đầy lá sen, bích bản bì, trong sáng hoàn mỹ, hồng nhạt hoa sen, nụ hoa chờ nở, phong thái yểu điệu.

Bể nước bên, có một toà nhà thủy tạ lầu, tao nhã mà rất khác biệt!

Vô Thiên nghi hoặc, mảnh này không biết tồn tại bao nhiêu năm hoang lâm, không hề dấu chân người, hung thú thành đàn, mỗi thời mỗi khắc đều gặp nguy hiểm, nhưng càng sẽ có người ở lại, còn làm ra cái này một chốn cực lạc, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Oa oa. . ."

Tiểu tử chân sau loạn đạp, thấy cũng không buông tay đáng vẽ, nó đành chỉ giãy dụa, vỗ vỗ Vô Thiên tay, khoa tay mấy lần, ý kia là, ngươi buông tay, ta sẽ không ăn nó.

Vô Thiên lắc đầu.

Tiểu tử mắt tròn trắng, giơ lên chân trước, kêu vài tiếng, đáng dấp kia như là ở xin thề.

Vô Thiên nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng buông tay ra, nhưng chăm chú khóa chặt tiểu tử, như có nửa điểm dị động, liền sét đánh không kịp bưng tai tư thế bất.

Tiểu tử oan ức, như phơi nắng yên cà, phờ phạc, rầu rĩ không vui, dư quang nhưng thỉnh thoảng quét về phía trên sân cỏ Phi Thiên Hồ, con ngươi xoay tròn chuyển, không biết lại đang suy nghĩ ý định quỷ quái gì.

Bỗng nhiên, nó đứng thẳng người lên, khoa tay lên, một cái chân sau giơ lên, chỉ chỉ dưới khó.

Động tác này hàm nghĩa, Vô Thiên rõ ràng, tiểu tử ý tứ là, để hắn thu rồi Phi Thiên Hồ làm linh sủng. Không thể phủ nhận, Phi Thiên Hồ mê hoặc xác thực rất lớn, có nó, chẳng khác nào có một toà di động kho thuốc, nhưng Phi Thiên Hồ điều kiện nhận chủ, không có như thế hắn có thể phù hợp.

Tiểu tử phảng phất biết hắn suy nghĩ trong lòng, một cái chân chỉ mình, một cái chân chỉ về mặt cỏ, sau đó hai cái chân giao nhau, ý kia là, để ta đi, nó nếu không từ, liền đến ngạnh.

Cuối cùng còn dùng lực vỗ vỗ bụng dưới, một bộ lời thề son sắt đáng dấp, nó muốn nói cho Vô Thiên, nó tuyệt sẽ không làm thương tổn Phi Thiên Hồ, để cho đảng hoàng phục tùng.

Trầm ngâm không ít, Vô Thiên vẫn là không ngăn được mê hoặc, gật đầu đáp ứng.

Tiểu tử thấy thế, hẹp dài con mắt nhất thời híp thành một cái tuyến, khóe miệng không kìm lòng được chảy xuống một tia nước bọt, nó nhanh chóng lau, hi vọng che lấp, nhưng vẫn bị Vô Thiên nhìn thấy.

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, liền biết ngươi không có ý tốt", Vô Thiên gân xanh nhô lên, dùng sức đập vào trên đầu nó. Tiểu tử bị đau, xoa đầu, đáng dấp cực kỳ thương tâm.

Vô Thiên lắc lắc đầu, không để ý tới, đứng dậy hướng về mặt cỏ đi đến, hắn quyết định tự mình đi thử xem, nói không chắc nhân phẩm bạo phát, thật đem bảo bối này thu rồi.

Tiểu tử hùng hục theo sau, thương tâm đáng dấp đã biến mất, nhìn Phi Thiên Hồ như nhìn thấy mỹ thực loại, hai mắt hiện ra quang.

Một người một thú cũng không che giấu, đã kinh động Phi Thiên Hồ, nó ngẩng đầu nhìn sang, trần châu đen loại con mắt, không phải người thường tính hóa xuất hiện một tia nghi hoặc, nhưng nhìn kỹ mấy tức, nó dời ánh mắt, bắt đầu ngủ gật.

Vô Thiên kinh ngạc, người xa lạ xông vào, theo lý thuyết nó nên lập tức cảnh giác, nhưng nhìn đáng dấp, tựa hồ cũng không để ý.

Hắn nhanh chân đi tới, cúi người xuống, thử đi chạm đến, khiến cho hắn bất ngờ chính là, đẹp đẽ tiểu tử, cũng không có không khỏe, nó mở mắt ra, miễn cưỡng nhìn lướt qua, liền tiếp tục ngủ gật.

Tiểu tử bộ lông rất sáng, bắt đầu như tơ lụa từ loại tơ lụa, bên ngoài thân nhân nhạt mùi thơm ngát tiêu tán, hút vào trong cơ thể, khiến người ta cảm giác thư thích, tâm thần thoải mái!

"Thật nồng nặc sức sống, thật mạnh chữa trị năng lực", Vô Thiên thần phục, chỉ là tràn ra mùi thơm cơ thể, liền có thể làm cho trong cơ thể hắn mấy tháng này chịu đựng ám thương dần dần khôi phục, truyền thuyết quả thực không giả.

"Xèo "

Một đạo hắc quang phóng tới, hai hàng cương nha thiểm hàn quang, lao thẳng tới Phi Thiên Hồ, Vô Thiên dùng sức vỗ vỗ cái trán, một phát bất được còn không hết hi vọng Tiểu Thiên, thương một bạo lật, cũng mạnh mẽ răn dạy một câu, ném ra ngoài.

"Tiểu tử, có thể nghe hiểu ta mà nói sao?" Vô Thiên toà trên đất, vỗ về trắng như tuyết mà nhu thuận bộ lông, nhẹ giọng nói.

Phi Thiên Hồ hồ hững.

"Đây là địa phương nào? Có còn hay không những người khác?" Vô Thiên tiếp tục hỏi, thấy sang bắt quàng làm họ.

Lỗ tai giật giật, vẫn là không để ý đến hắn.

"Người có muốn hay không cùng ta đi, thế giới bên ngoài có thể mỹ, có cô nương xinh đẹp, mê người mỹ thực, so với nơi này khô khan tháng ngày cường có thêm", Vô Thiên bỏ ra vẻ tươi cười, từ khi gia gia chết đi, hắn cũng lại không cười quá, ngày hôm nay là lần thứ nhất, chỉ là nụ cười này quá mức đông cứng, so với khóc còn khó coi hơn.

Lần này Phi Thiên Hồ rốt cục mở mắt ra, ngăm đen con người chuyển động, liếc xéo mắt cái này thì thầm nói cái không ngừng mà người xa lạ, liền quay đầu đi chỗ khác.

Nó khác nào một kiều ngạo Tiểu công chúa, đối với Vô Thiên theo như lời nói xem thường, thậm chí đều không muốn nhiều liếc hắn một cái.

"Oa oa!"

Tiểu Thiên đứng thẳng người lên, bước chân nhỏ tử, tao nhã đi tới, nó dường như thân sĩ, đi tới Phi Thiên Hồ đầu trước, chỉ chỉ Vô Thiên đầu, bắt đầu khoa tay lên.

Bắt đầu Phi Thiên Hồ nhìn thấy xấu xí Tiểu Thiên, còn không muốn phản ứng, nhưng trải qua tiểu tử một phen khoa tay, dần dần xuất hiện thân mật, còn thỉnh thoảng quét về phía Vô Thiên. Cuối cùng tiểu tử khoa tay kết thúc, nó nhẹ nhàng gạt đầu, phát sinh một tia róc rách, âm thanh rất êm tai, như hoàng anh xuất cốc, uyển chuyển du dương.

Vô Thiên sắc mặt khó coi, từ Phi Thiên Hồ xem ánh mắt của hắn liền có thể biết được, tiểu tử khẳng định không nói gì lời hay.

"Người có phải là đang nói ta nói xấu, đừng tưởng rằng ta nghe không hiểu các người thú lời nói, cho ta thành thật khai báo", bắt lấy tiểu tử bấp đuôi, Vô Thiên đưa nó kéo lên trên không trung, chuẩn bị kỹ càng thật dạy dỗ một trận.

Lúc này, một đạo như tiếng trời tiếng âm vang lên.

"Nó mới vừa nói là ý nói, Đại ca ca người tâm tư rất xấu, đầu có vấn đề, muốn ăn Tiểu Y, vì lẽ đó gọi Tiểu Y không nên bị người bên ngoài mê hoặc."

Vô Thiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một tên bé gái nhắc theo một con lăng hoa, nhảy lên nhảy lên mà tới. Nàng thân mang y phục rực rỡ, ước chừng mười một mười hai tuổi, lông mày như trắng lười liếm, ngũ quan tinh xảo, hai cái thật dài tóc thắt bím đuôi ngựa, theo nhảy lên, lắc lư trái phải.

"Đại ca ca, đây là người linh sủng sao, tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng thật đáng yêu nha!"

Thiếu nữ như một con màu sắc sắc sỡ hồ điệp, uyển chuyển nhảy múa, nàng nâng lên tiểu tử, hiếu kỳ nhìn, mập mập trắng trắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tạo nên hai cái đáng yêu lúm đồng tiền nhỏ.

"Oa oa!" Tiểu tử kháng nghị, bốn chân cũng vũ.

"Nha, làm sao có khả năng mà, Đại ca ca rõ ràng là Nhân Loại, người là Thôn Nguyên Oa, làm sao sẽ là Đại ca ca đệ đệ, con vật nhỏ, nói dối có thể không đúng yêu", thiếu nữ sửa lại, cười đến mức vô cùng xán lạn, như tiểu thiên sứ loại thuần khiết.

Vô Thiên khuôn mặt đen kịt, mạnh mẽ trừng một chút tiểu tử, tạm thời trước tiên thả nó một con ngựa, sau đó lại chậm rãi làm giáo dục.

"Tiểu muội muội, người là ai, như thế lại ở chỗ này?" Vô Thiên hỏi.

Tiểu cô nương này không đơn giản, lúc trước Hóa Thể đẳng cấp người cũng không phát hiện Tiểu Thiên chân thân, nhưng nàng nhưng có thể một chút nhìn ra, còn có thể cùng Yêu thú giao lưu, chuyện như vậy, hắn vẫn là đệ vừa thấy được.

"Ta tên Lý Thi Thi, gọi ta Thi Thi là có thể, nơi này là ta gia, ta đương nhiên ở đây đi", bé gái hai con mắt to vụt sáng vụt sáng, đơn thuần mà đáng yêu.

"Nơi này là nhà người?"

Vô Thiên cẩn thận nhìn kỹ bé gái, cô xua trong rừng hoang, tồn tại một mảnh mỹ lệ tinh thổ, một tên đáng yêu bé gái đột nhiên xuất hiện, tất cả những thứ này cũng làm cho hắn cảm thấy có chút quý dị.

"Đúng rồi, ta từ nhỏ liền ở ngay đây lớn lên, còn có Tiểu Y, nó vẫn luôn bồi tiếp ta", Thi Thi ngồi xổm người xuống, xoa xoa Phi Thiên Hồ bộ lông, động tác của nàng rất nhẹ nhàng, như là đối xử người nhà loại.

Phi Thiên Hồ ở trên người nàng nhẹ nhàng vuốt, biểu hiện rất thân mật.

Vô Thiên nói: "Không có những người khác sao?"

"Có nha, hàng năm cuối năm cha đều sẽ tới xem ta, tính toán thời gian, còn có ba tháng lễ sáu lên trời liền đến cuối năm, lại có thể nhìn thấy cha."

"Đúng rồi, Đại ca ca, người tên là gì, kỳ thực người vừa tới, ta liền nhìn thấy, chỉ là muốn chăm sóc tiểu Hoa, vì lễ đó trì hoãn lại", Thi Thi ngẩng đầu, mắt to rất sáng sủa, khác nào tiểu Tiên tử loại, có một loại khác mỹ.

Vô Thiên thực sự không thể nào tưởng tượng được, một như thế đơn thuần bé gái, sẽ một thân một mình ở nơi này, hơn nữa còn không phải một hai ngày, thiên hạ tại sao có thể có như thế tàn nhẫn phụ thân, một năm mới đến thăm một lần.

Từ bé gái trong giọng nói, hắn có thể rõ ràng cảm giác được có một loại sâu sắc cô độc, cùng với người nhà khát vọng, mỗi một ngày quá khứ, nàng đều nhớ kỹ, chỉ ngóng trông một ngày kia mau chóng đến.

"Ta tên Vô Thiên, tùy tiện xông vào nơi này, nếu như quấy rối đến người, ta có thể lập tức rời đi", Vô Thiên trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, đây là xuất phát từ nội tâm cười, Thi Thi nhân sinh cùng hắn như vậy.

Không, cuộc đời của hắn so với Thi Thi muốn may mắn hơn nhiều, chỉ ít mười sáu năm qua gia gia vẫn bồi ở bên người.

Mà Thi Thi đây, một năm một lần, ròng rã mười hai năm, chỉ cùng người nhà gặp mười hai lần, phần này cô độc, một mười hai tuổi bé gái làm sao có thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vương Phủ

Có thể chính là bởi vì như vậy, nàng mới sẽ đơn thuần như vậy, phát ra nước bùn mà không nhiễm, đối mặt người xa lạ cũng không hề phòng bị.

"Vô Thiên ca ca, người không có quấy rầy đến ta, những năm này, ngoại trừ cha cùng Tiểu Y, ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua những người khác, người là người thứ nhất, Vô Thiên ca ca, người có thể hay không lưu lại chơi mấy ngày, theo ta trò chuyện", Thi Thi cười thật ngọt ngào, mang theo khẩn cầu, khiến người ta không đành lòng từ chối.

Vô Thiên nói: "Người không sợ ta là người xấu sao?"

"Vô Thiên ca ca không phải người xấu, Tiểu Y có thể nhìn thấu lòng người, nếu như người đây lòng không quen, nó sẽ không để cho người tới gần, càng sẽ không để người xoa xoa."

Phi Thiên Hồ nhẹ giọng khẽ kêu, đầu lưỡi đỏ thắm, liếm láp nàng tay nhỏ, nàng bị chọc cho khanh khách cười không ngừng.

"Vô Thiên ca ca, Tiểu Y nói, trong lòng người có rất sâu oán hận, hóa không ra bi thương, nhưng sẽ không làm thương tổn ta, có thể cùng người chơi", nàng khẽ vuốt Tiểu Y bộ lông, thanh âm chất chứa êm tai, mắt to nháy, tất cả đều là chờ đợi.

Bé gái quá đáng yêu, Vô Thiên thực sự không cách nào tàn nhẫn quyết tâm khéo léo từ chối, trầm mặc không ít, mỉm cười nói: "Mỹ lệ như vậy địa phương, còn có như thế đáng yêu tiểu muội muội giữ lại, ta nếu không đáp ứng. . ."

"Ừ! Vô Thiên ca ca đáp ứng rồi, Thi Thi thật là vui", không chờ hắn nói xong, bé gái liền búng lên nhảy lên, khác nào một tiểu Tinh Linh, ở trên sân cỏ hoan hô nhảy nhót.

Thi Thi rất tự nhiên kéo Vô Thiên cánh tay, nói: "Vô Thiên ca ca, kỳ thực người cười lên rất ưa nhìn, sau đó liền đừng cả ngày khóc lóc mặt, học ta cũng như thế, mỗi ngày hài lòng vui vẻ, không buồn không lo, mới sẽ không thay đổi lão ác!"

Vô Thiên gật đầu cười, Thi Thi thiện lương hồn nhiên, đem hắn cảm hoá, trong lúc nhất thời càng quên rất nhiều buồn phiền, trong lòng một hồi thả lỏng không ít.

"Vô Thiên ca ca, ta dẫn ngươi đi xem tiểu Hoa, nó có thể đẹp đẽ, ngươi nhất định sẽ yêu thích nó, nói cho ngươi yêu, ngươi có thể phân li bất nạt nó, nó nhưng là Thi Thi bằng hữu tốt nhất."

"Vô Thiên ca ca, ta cho ngươi biết cái bí mật, ngày hôm qua ta quên cho tiểu Hoa tưới nước, hại nó suyết chút nữa chết rồi, buổi sáng ta đến xem nó thời điểm, nó vô lực ngồi ở chậu hoa, ta đều nhanh thương tâm chết rồi, may là nó lại sống, ta thật là cao hứng."

Lôi kéo hần hướng về lầu các đi đến, Thi Thi dọc theo đường đi nhảy nhảy nhót nhót, lú ra lú rú, nói không ngừng, dường như muốn đem cái này mười hai thật tốt chuyện, một lần nói không ra.

Vô Thiên tươi cười rạng rỡ, lắng lắng nghe.

Nơi này phong cảnh hợp lòng người, thanh tịnh mà tao nhã, cách xa thế tục, là một tu thân dưỡng tính địa phương tốt, Vô Thiên đơn giản thả ra lòng mang, đem tất cả mọi chuyện tạm thời thả xuống, thật thật dễ dàng dưới.

Hần bồi Thi Thi đến xem tiểu Hoa, đó là một cây rất phổ thông hoa đại, sơn mạch trung tâm đầu đầu cũng có, nhưng Thi Thi nhưng đem nó cho rằng bằng hữu, tỉ mỉ dưỡng dục, không gián đoạn tưới nước tu bổ, ngày qua ngày, năm này qua năm khác.

Tiểu Thiên trong lòng đắc ý, tuy được đến cảnh cáo, không cho phép có ý đồ với Tiểu Y, nhưng chỉ cần có thể lưu lại, liền không lo không có cơ hội. Mà Phi Thiên Hồ tựa hồ cũng không cho nó một tia cơ hội, thời khắc đều theo tới Thi Thi cùng Vô Thiên bên cạnh, để nó không cách nào ra tay.

Điều này làm cho nó lòng ngứa ngáy nghiêng răng, toàn thân đều ngứa.

"Mau nhìn bên kia, thật nhiều cát tường lộc, còn có bên này, mỹ lệ tước hoàng, oa! Mười mấy con rõ ràng lân, Vô Thiên ca ca ngươi mau nhìn nha, chúng nó đều đi ra cùng ngươi chào hỏi."

Bốn phía thành đàn Yêu thú đi ra, vây quanh Thi Thi trêu chọc, chúng nó dữ tợn đáng sợ, nhưng ở cái này tiểu thiên sứ trước mặt, như cừu loại dụ ngoan, không hề có một chút hung khí.

Ngày đó, Vô Thiên đi tới rất nhiều nơi, nhìn thấy đủ loại kiểu dáng hoa đại, người hiền lành linh thú. Nơi này coi là thật là một chốn cực lạc, không có giết chóc, không có tranh cãi, cũng không có cừu hận, càng không có tham dục, hết thấy đều là đơn giản như vậy, hồn nhiên!

Buổi tối, trăng sáng giữa trời, ánh sao óng ánh, hai người hai thú ngồi ở ven hồ nước, thưởng thức ánh trăng.

Thi Thi ngẩng lên đầu nhỏ, nói: "Cha nói, trên bầu trời mỗi một vì sao đều đại biểu một người, mà hần chính là rực rỡ nhất cái kia viên, vì lẽ đó mỗi lần ta nghĩ niệm cha thời điểm, đều lại ở chỗ này xem tinh tinh, hy vọng có thể tìm tới thuộc về cha cái kia viên, nhưng mỗi một viên đều như vậy sáng sủa, đến cùng cái kia một viên mới là cha, Vô Thiên ca ca ngươi biết không?"

Nàng hai cái cánh tay ôm chân, khá nhỏ thân thể rúc vào một chỗ, như đá quý màu đen đôi mắt đẹp trung tâm, hình chiếu tinh nguyệt, tràn ngập nhớ nhưng cùng cô tịch, làm cho đau lòng người.

"Thi Thi, cha ngươi nói rất đúng, mỗi người đều là một vì sao, trong đó có mấy viên chính là nhà của chúng ta người, khi bọn họ không ở chúng ta bên người thì, bắt đầu ở trên trời yên lặng nhìn kỹ, quan tâm chúng ta, bọn họ chưa từng rời khỏi, vẫn luôn đang lắng lắng bảo vệ."

Đã từng khi nào, hần cũng như thế, buổi tối ngắm nhìn bầu trời, hi vọng cha mẹ có thể xuất hiện ở trước mặt, nhưng mười sáu năm trôi qua, người vẫn không xuất hiện, chỉ là không kỳ vọng. Nhưng hần không muốn để cho Thi Thi hi vọng phá diệt, không muốn để cho nàng bởi vì cha lời nói dối mà khổ sở, chưa có nói ra sự thực.

"Thi Thi, ngươi xem, cái kia viên sáng sủa tinh tinh chính là cha ngươi, hần vụt sáng vụt sáng, ở đối với ngươi chớp mắt nè", Vô Thiên chỉ vào bầu trời, mỉm cười nói.

"Có thật không?"

"Hừm, ca ca làm sao sẽ gạt ngươi chứ", Vô Thiên gật đầu.

Thi Thi vui sướng, quay về bầu trời đêm, lớn tiếng nói: "Cha, ta rốt cuộc tìm được ngươi, Thi Thi rất nhớ ngươi".

Đêm đó, Thi Thi nói rồi rất nhiều chuyện, Vô Thiên đại khái đoán được, thân phận của Thi Thi bất phàm, cha nàng là một cường giả, khả năng ở toàn bộ Thanh Long châu cũng là số một số hai, còn tại sao lại để con gái ở nơi này, Thi Thi nói rất mơ hồ.

Đêm khuya, Thi Thi mệt mỏi, buồn ngủ, ngã vào Vô Thiên trong lòng ngực ngủ, nàng là như vậy cô độc, tóm chặt lấy hần tay, sợ tỉnh lại sau giấc ngủ, người đã không gặp.

Gò má nàng bên trên mang theo ý cười, khác nào ở làm mộng đẹp, ngủ đến mức rất chân thật, Vô Thiên không làm kinh động nàng, cởi áo khoác, đắp ở trên người nàng, ngăn trở gió lạnh.

"Có thể bản ý của bọn họ, chỉ là muốn bảo vệ chúng ta, không cho chúng ta chịu đến nguy hiểm, nhưng bọn họ như thế nào sẽ hiểu, chúng ta kết thân tình khát vọng, chỉ cần có thể cùng người nhà sớm chiều ở chung, nhiều hơn nữa nguy hiểm, lại khó khăn sinh hoạt, cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc cùng ấm

áp!"

Vô Thiên lặng lặng nhìn bóng đêm, trong lòng thế Thi Thi bi ai, cũng là vì chính mình khổ sở, hai người đều là một loại người, chưa bao giờ được phụ yêu tình mẹ người.

Ngày mai, mặt trời dần dần thăng tới, xua tan buổi tối lạnh giá.

Vô Thiên đem ngủ say bé gái ôm lấy, đi vào lầu các, đặt ở trên giường, vì nàng đắp kín mền, trên khuôn mặt lộ ra rõ ràng nụ cười.

Hắn đi tới bên cạnh vách núi, bắt đầu thổ nộ phản chấn, theo lệ mỗi ngày bài tập.

Sáng sớm phần chân phồn thịnh, hào quang dâng lên, mỹ lệ làm rung động lòng người, thân thể hắn trải lên một tầng sắc thái. Tinh khí từ tứ phương cuộn mà đến, nơi này trở nên mong lung.

Vô Thiên cả người toàn bộ thái, nơi này tinh khí phi thường dày đặc, là bên ngoài vài lần, tu luyện lên làm ít mà hiệu quả nhiều. Hắn Khí Hải bên trong tinh khí càng thêm nồng nặc, như ngân bạc loại, cuộn cuộn không ngừng, tỏa ra nhu hòa mang.

Nơi này không khí tinh khiết, không có một tia tạp chất, cách xa thế tục náo động, yên tĩnh quy chân, hắn có thể cảm giác tâm linh đang dần dần thăng hoa, đạt đến một trước nay chưa từng có cảnh giới.

Hắn có linh cảm, không tốn thời gian dài, tinh khí bắt đầu hóa nguyên, đột phá Thoát Thai Sơ Thành Kỳ, đến Thoát Thai Tiểu Thành kỳ.

Thi Thi tỉnh rồi, thấy thân không người bên ngoài, tìm kiếm khắp nơi, lớn tiếng la lên, mắt to vụt sáng vụt sáng, chảy xuống nước mắt. Rốt cục nàng tìm tới bên cạnh vách núi, nhào vào Vô Thiên trong lòng ngực, thất thanh khóc lớn.

"Vô Thiên ca ca, ta cho rằng ngươi bỏ lại ta đi rồi, Thi Thi thật là khổ sở."

Nàng khóc đến rất thương tâm, tay nhỏ gắt gao bắt lấy Vô Thiên ống tay áo, không chịu buông tay, kiều tiểu thân thể run không ngừng, nàng rất sợ sệt, sợ lại là một người.

"Nha đầu ngốc, ca ca làm sao có khả năng sẽ bỏ lại Thi Thi đi một mình đây, đừng khóc, đều sắp thành con mèo mập nhỏ", Vô Thiên nhẹ giọng an ủi, trong lòng sinh sôi phát ra một ý nghĩ, hắn hi vọng chăm sóc cái này lẻ loi hiu quạnh bé gái.

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh sẽ tan đi, hắn không thể cả đời lưu lại nơi này, hắn còn có nợ máu chưa báo, còn có cha mẹ không có tìm được.

"Thi Thi mới không phải con mèo mập nhỏ", nàng rất đơn thuần, nín khóc mà cười, khác nào một con mỹ lệ hồ điệp, ở khóm hoa trung phi vũ.

"Ca ca, ta dẫn ngươi đi một chỗ, nơi đó có thật nhiều sáng lấp lánh bảo bối", nàng lôi kéo Vô Thiên tay, xuyên qua khóm hoa, lướt qua bể nước, hướng về lầu các mặt sau đi đến.

Tiểu Y vội vàng đuổi theo, trắng nõn bộ lông dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng dịu dịu, hai con mắt to chuyển động, có một loại hiếm thấy linh tính, thân di phi phàm.

Tiểu Thiên vẫn là chưa từ bỏ ý định, giờ nào khắc nào cũng đang đánh Tiểu Y chủ ý, nó cũng rõ ràng hiện đang muốn ăn đi Phi Thiên Hồ đã không thể, nhưng có thể mò đến một miếng thịt, một giọt máu cũng được, cũng không thể một chuyển tay không đi.

Rất nhanh, Thi Thi mang theo Vô Thiên đi tới bên cạnh vách núi phần cuối, nơi này có một khoảng năm trượng Sơn Khâu, mặt trên mọc đầy bích lục cỏ nhỏ, mở ra tươi đẹp hoa đại, vách núi có một cái cửa động, bên trong đen kịt không thể nhận ra vật, đây là một động phủ.

Thi Thi đối với nơi này rất quen thuộc, trực tiếp đi vào cửa động, nàng tiểu vươn tay ra, một đoàn nhũ rờ rờ ánh sáng tràn ra, hình thành một quả cầu ánh sáng, nhu hòa mà mỹ lệ, rọi sáng nơi này.

"Quang minh linh thể. . ."

Vô Thiên kinh ngạc, Thi Thi lại là hiếm thấy quang minh linh thể, không trách Phi Thiên Hồ có thể đi theo bên người nàng, còn có những kia dữ tợn Yêu thú sẽ đối với nàng như vậy thân mật, nguyên lai nguyên nhân ở đây. Quang đại biểu hi vọng, trong vắt, tiêu trừ tất cả âm u, để hết thấy sự vật hiện ra mỹ mãn tốt, nó có thể vượt lên lòng người, khiến cho kỳ ảo.

Ánh sáng là một sức mạnh kỳ dị, chỉ có tâm linh thuần khiết, tâm địa người hiền lành, mới có thể được quang truyền thừa, quang tán thành.

"Ca ca vì sao lại như thế bất ngờ, thật kỳ quái sao?" Thi Thi ngoẹo cổ, nghi ngờ nói.

Vô Thiên cười không nói, quang minh linh thể tâm linh càng thuần khiết, tốc độ tu luyện càng nhanh. Trong lòng hắn đại khái đoán được, Thi Thi cha mẹ đưa nàng đưa tới đây nguyên nhân, có thể vì để cho nàng không bị thế tục ảnh hưởng, duy trì phần này đồng trình.

"Oa", Tiểu Thiên nhảy đến Thi Thi trên vai, ánh sáng dịu dịu hòa vào trong cơ thể, nó phi thường hưởng thụ, lộ ra say sưa.

"Gào gào. . ." Cái này xấu xí gia hỏa, lại chạy đến mỹ lệ Thi Thi trên vai, Tiểu Y không làm, đứng thẳng người lên, có thể có cao hơn một mét, móng vuốt

vỗ, đuổi nó xuống.

Tiểu tử nhảy lên, nhanh nhẹn tách ra, chỉ vào nó, nâng bụng dưới oa oa thét lên, đáng dấp kia như là đang cười nhạo, có bản lĩnh người cũng nhỏ đi nha!

"Tiểu Y, không thể bắt nạt Tiểu Thiên, kỳ thực nó rất đáng yêu", Thi Thi vẻ mặt tươi cười, không để ý chút nào tiểu tử trên người dính dính chất lỏng.

"Gào. . ." Thi Thi bởi vì tên ghê tởm này nằng nằng, Tiểu Y rất oan ức, mạnh mẽ trừng đi.

Thi Thi đi ở phía trước, trong tay ánh sáng rọi sáng con đường, đi mấy bước, nàng ngừng lại, nói: "Vô Thiên ca ca, những này sáng lấp lánh đồ vật rất ưa nhìn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chấm Niệm Biểu

Quang Nguyên tổ sáng sủa lấp loé, đem nơi này chiếu thông suốt.

Động phủ ước khoảng ba trượng, ở trong góc bày ra một chiếc giường đá, chiếm gần phân nửa không gian. Giường đá trước mặt là một hộp đá, rộng nửa mét, có thể dài tới 1 mét, có một loại cổ điển mùi vị, bên trong chứa đầy đá cuội to bằng tình khối, óng ánh long lanh, sáng lên lấp lánh.

"Cái này động ta rất sớm trước đây liền phát hiện, mỗi lần cha đến đây, ta đều muốn nói cho hắn, nhưng là hắn tới cũng nhanh đi đến nhanh, xem ta một chút liền đi, không có cơ hội nói."

Vô Thiên an ủi: "Cha người khẳng định có chuyện quan trọng gì muốn làm, không thể dừng lại quá lâu".

"Vô Thiên ca ca, làm sao người biết? Cha mỗi lần cũng nói như vậy, nhưng là ta thật sự rất nhớ hắn ở thêm mấy ngày", Thi Thi khuôn mặt nhỏ vùng lên, béo mập nộn, mang có một tia thất lạc.

"Bởi vì mỗi người đều có việc muốn làm, người không phải cũng phải chăm sóc tiểu Hoa sao?" Xoa xoa tiểu nha đầu đầu nhỏ, Vô Thiên an ủi, sau đó đi tới hộp đá trước, nhặt lên một viên tình khối, cẩn thận nhìn, lông mày dần dần cau lên đến.

Tình khối có lẳng có sừng, khác nào Kim Cương loại, ánh sáng mê người. Bỗng nhiên, một dòng nước nóng từ tình khối tràn ra, tràn vào lòng bàn tay, hội tụ đến Khí Hải.

"Tình nguyên", Vô Thiên kinh ngạc, cái này nhiệt lưu mang đến cho hắn một cảm giác, cùng Tiểu Thiên tình luyện tình nguyên giống như đúc, thậm chí càng thêm tinh khiết, như to lớn đại dương loại khí thế.

Hắn thả xuống tình nguyên, giẫm giẫm mặt đất, trên đất rất phong phú, phi thường cứng rắn. Sau đó, đắm chiều hướng đi vách đá, mặt trên rất bằng phẳng, không có một tia vết rách, hắn đưa tay đi mò, một tảng vôi rơi xuống.

Vô Thiên ngắm nhìn bốn phía, trong mắt có hiểu ra.

Cái này động phủ rất kỳ quái, như là ở một tầng đá lớn trung tâm, mạnh mẽ tạc mở một không gian. Hắn hoài nghi khả năng này là một cổ nhân động phủ tu luyện, bởi vì đây là một loại tên là thiết nham tầng đá, loại này tầng đá so với hắc thiết còn cứng rắn hơn, như phải có phong hoá bột mịn, thấp nhất đều muốn ngàn năm lâu dài.

"Thi Thi, người phát hiện nơi này thời điểm, có còn hay không những vật khác", Vô Thiên hỏi.

Thi Thi thắc quái hàm nghi đến một trận, nói: "Thật giống có một bộ bạch cốt, ta nhìn hắn thật đáng thương, liền chôn ở bên ngoài".

"Xem ra thực sự là như vậy."

Vô Thiên phi thường hiếu kỳ, quan sát tỉ mỉ mỗi một góc, ngàn năm trước cổ nhân, động phủ tu luyện, chắc chắn sẽ không chỉ có những này tình nguyên, nói không chắc còn có thể lưu lại cái gì dị bảo.

Tiểu Thiên đã sớm vui cười hơn hờ, nó nhảy đến tình nguyên bên trên, nhìn trái, nhìn phải, nướ bọt bay ngang, cuối cùng nó nằm ở phía trên, hai chân treo ngược, trong mắt có ngôi sao nhỏ ở đảo quanh, đồng thời cảnh giác quét Tiểu Y, hiển nhiên nó muốn chiếm làm của riêng.

Nguyên lai nó không ngừng tham ăn, còn tham tài!

Tiểu Y mắt tròn trắng, trắng như tuyết đầu người tăng lên, phi thường xem thường, ý kia là, người cảm được rồi, những này phá hạt châu ta căn bản không lọt nổi mắt xanh.

"Vô Thiên ca ca, người đang tìm cái gì", Thi Thi kỳ quái nhìn hần vòng tới vòng lui, nghi ngờ nói.

"Tìm bảo bối", Vô Thiên cũng không quay đầu lại, bên này gõ gõ, bên kia nhìn, không buông tha mỗi thốn địa phương.

"Hi hi!" Thi Thi cười rất vui vẻ, nói: "Nơi này là người chết động phủ, có thể có vật gì tốt nha".

"Àch! Không chắc yêu, những này tinh nguyên chính là thứ tốt, chỉ là người không hiểu, ta xem khẳng định còn có cái khác vật phẩm", Vô Thiên mặt không đỏ, muốn phát của cái người chết, hần đi tới giường đá trước, bò xuống, đưa tay ở dưới giường lung tung mò.

"Hả? Thật giống tìm tới", ở bên dưới giường đá, hần tìm thấy một vật cứng cứng, có chút lạnh lẽo: "Thi Thi, mượn người chỉ dùng dưới".

Thi Thi hiếu kỳ chạy tới, nằm trên mặt đất, đưa tay luôn vào dưới giường, bên trong bị chiếu sáng trung, có thể nhìn ra rõ ràng.

"Ồ, thật sự có đồ vật ư!" Thi Thi kinh ngạc, muốn đi lấy ra, có thể phát hiện tay không đủ trường.

"Tiểu tử, mau tới đây hỗ trợ", Vô Thiên tay cũng đủ không được, gọi Tiểu Thiên hỗ trợ.

Nghe nói có bảo bối, tiểu tử hùng hục chạy tới, hẹp dài con mắt xem xét nhìn, nhất thời tỏa sáng, hưng phấn chạy tiến vào, nhưng đi ra thì, nhưng một bộ hứng thú khuyết khuyết đáng vẽ, ném đồ vật, liền nhảy về trên hộp đá.

Cái này một viên rất phổ thông nhẵn, đen thui, phi thường cổ xưa, tầng ngoài có bóc ra dấu vết, không có cái khác trang sức, nhưng chạm trở ba cái nhỏ bé tự, vụn vụn vụn vụn, khó có thể nhận biết.

"Chiếc nhẫn này xấu quá", Thi Thi xẹp xẹp miệng, thích chung diện là nữ nhân thiên tính, tiểu nha đầu cũng không ngoại lệ.

Cầm nhẫn liếc nhìn nửa ngày, Vô Thiên cũng nhìn không ra nguyên do đến, trong lòng có chút thất vọng, vốn tưởng rằng là bảo bối gì, kết quả chỉ là một bình thường đồ vật. Hần không cam lòng, lại tìm chốc lát, nhưng cái gì cũng không phát hiện, hần từ bỏ.

Có thể cái này động phủ chủ nhân, cũng không mạnh bao nhiêu, vì lẽ đó vật quý giá không nhiều, tiện tay đem nhẫn bỏ vào trong lòng ngực, Vô Thiên bắt đầu hành chuyển động.

Bảo vật tuy không có, nhưng những này tinh nguyên cũng không kém, tồn tại ngàn năm lâu dài, tinh khí còn như vậy dồi dào, tinh khiết mà lại dày đặc, như tất cả đều luyện hóa hấp thu, định có thể đột phá càng cao hơn một tầng.

"Oa oa..." Tiểu tử không nghe theo, gắt gao nằm ngoài ở phía trên, giường nanh múa vuốt, ý kia là, cái này là của ta, không cho phép nắm.

"Con vật nhỏ mau buông tay, không thể cùng ca ca cướp", Thi Thi bị chọc cho khanh khách cười không ngừng, tiến lên khuyên bảo, nhưng tiểu tử khó chơi, như là một tiểu tài nô, bảo vệ tài sản tư hữu, đánh chết không đồng ý.

"Chết đi", Vô Thiên gân xanh nhô lên, trên mặt như xoa màu đen tro bụi, đen kịt một mảnh, nhưng nghênh đón càng mãnh liệt chống lại, tiểu tử thè không buông tay.

Tiểu Y than nhẹ, liếc xéo mà đến, như là đang cười nhạo, tiểu tử khó chịu, hướng về phía nó gào lớn, ý kia là, tiểu Bạch cầu, cho đại gia chờ, chờ sau đó không phải lột da của người ra làm quần lót.

Một người một thú tròn mắt nhìn nhau, cuối cùng Vô Thiên nói một người một nửa, tiểu tử nghĩ đến một trận, mới bắt đầu dĩ hòa vi quý, nhưng nó không yên lòng, muốn đích thân phân phối.

Tiểu tử từng viên từng viên lấy ra, chia làm hai đồng, mỗi một lần ném về thuộc về Vô Thiên cái kia chồng thì, nó đều sẽ dừng lại một hồi, da ở co giật, cực kỳ không muốn cùng không muốn. Vô Thiên mấy người ở bên nhìn, phi thường không nói gì.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Vô Thiên ở đây đã dừng lại mười ngày.

Mười ngày trung tâm, hần bồi tiếp Thi Thi chung quanh du ngoạn, vùng tịnh thổ này mỗi một tác đất, đều lưu lại dấu chân, hần kiến thức muốn hình muôn vẻ hoa cỏ, thiên kỳ bách quái Yêu thú, chúng nó đều rất hòa thuận, từ không chủ động công kích.

Tiểu Thiên từ khi được tinh nguyên, liền không lại có ý đồ với Tiểu Y, cũng không bồi Vô Thiên đi lung tung, nó đem tinh nguyên chuyển tới trên sân cỏ, cả ngày nằm ngoài ở bên trong, ngủ ngon.

Mỗi lần đi qua nơi này, Vô Thiên đều sẽ nhìn trời không nói gì, lòng sinh hờn dỗi.

Nếu như tiểu tử cướp những này tinh nguyên, là vì tăng cường thực lực, hần sẽ không nói cái gì, ngược lại sẽ chống đỡ. Nhưng nó chỉ là làm bãi trang sức, làm nệm, thuần túy chơi vui, cái này không phải ở phung phí của trời? Hần rất tức giận.

Phá gia chi tử, đây là hần là tiểu tử lên bí danh.

"Vô Thiên ca ca, ngươi lại đang tu luyện nha, thật không biết tu luyện có gì vui, còn không bằng khoải khoải lạc lạc, dễ dàng sinh sống", Thi Thi hôm nay mặc toàn thân áo trắng, mắt to chớp chớp, như cái tiểu Tinh Linh.

Nàng xưa nay không giống những ngày qua nhanh như vậy nhạc quá, trong lòng chỗ trống phảng phất bị lấp đầy, cảm thấy rất phong phú, rất ấm áp, đối với cái này ở chung không lâu Đại ca ca, trong lòng sinh sôi phát ra ý lại, đây là với người nhà ý lại.

Vô Thiên mở mắt ra, trong con ngươi tinh mang lấp lánh, những ngày qua mỗi đến ánh bình minh vừa ló rạng thì, hắn cũng có đến bên cạnh vách núi tu luyện, thu nạp tinh nguyên tinh khí, cũng không hổ là ngàn năm trước đồ cô, tinh khí đầy đủ đến dọa người mức độ, một viên đầy đủ hắn luyện hóa một ngày.

Tự động phù trung tâm, hắn được chín mươi viên tinh nguyên, đến nay mới luyện hóa mười viên, Khí Hải bên trong tinh khí cũng đã nồng nặc gấp mấy lần, khác nào hồ dán loại sền sệt, cách đột phá đã không xa.

Dùng khí thể, Vô Thiên lập thân mà lên, quát lại nàng cái mũi nhỏ, cười nói: "Tu luyện không phải là chơi, tu luyện có thể trở nên mạnh mẽ, có thể để bảo vệ người nhà không bị bắt nạt, bảo vệ Thi Thi không bị Yêu thú điều đi".

"Ca ca phải bảo vệ Thi Thi, có thật không?" Tiểu nha đầu ngược đầu, nghi ngờ nói.

"Ân, đương nhiên là thật sự, Thi Thi là ca ca ngoan muội muội, đương nhiên phải bảo vệ ngươi nha."

Thi Thi vui mừng nói: "Cái kia ca ca cả đời đều phải bảo vệ ta, không cho phép khiến người ta bắt nạt ta, không cho phép để ta khóc, ngoéo tay câu, không cho phép đối ý".

"Được, ca ca cả đời đều bảo vệ Thi Thi", Vô Thiên cung chiều đạo, cùng tay nhỏ ngoéo tay, dành cho hứa hẹn.

"Hi hi, ca ca, chúng ta thời điểm rời đi nha, từ nhỏ đến lớn ta đều không từng đi ra ngoài, thật muốn gặp gỡ thế giới bên ngoài", Thi Thi lòng tràn đầy vui mừng hỏi.

Rời đi? Ạch! Vô Thiên sững sờ, hoá ra lên tiểu nha đầu làm?

"Thi Thi, ca ca không thể mang ngươi đi, ca ca còn có rất nhiều chuyện muốn đi làm, theo ta, chỉ làm cho ngươi mang đến nguy hiểm, hơn nữa ngươi nếu như rời đi, cha đến không thấy được ngươi, còn không lo lắng chết rồi."

Lời còn chưa dứt, Thi Thi nụ cười biến mất rồi, con mắt dần dần sưng đỏ, nước mắt tràn mi mà phát ra: "Ca ca, ngươi mới vừa nói mà nói là ở lừa gạt Thi Thi sao? Ngươi nói phải bảo vệ Thi Thi cả đời, không cho Thi Thi khóc, đều là ở gạt ta sao?"

Tiểu nha đầu lã chã rơi lệ, khóc đến rất thương tâm, làm cho đau lòng người.

Vô Thiên đưa nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Thi Thi, ca ca không có lừa ngươi, ca ca kẻ địch rất mạnh mẽ, ngươi nếu như theo ta, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Ngươi xem tốt như vậy không được, đẳng cấp ca ca làm xong chuyện, liền đến cùng ngươi".

"Sự tình, sự tình, đều là sự tình, cha như thế, ca ca cũng như thế, đều dùng như vậy lời nói dối đến lừa dối ta, ta hận các ngươi!" Thi Thi đem hân đầy ra, xoay người chạy hướng về lầu các. "Đát "

Một giọt óng ánh nước mắt châu, rơi vào Vô Thiên trong tay, băng lạnh lẽo lương, ngâm vào linh hồn. Hắn thật muốn cho mình một cái tát, biết rõ không cách nào thực hiện lời hứa, còn đi hứa hẹn.

"Gia gia, lúc trước ngươi cho ta hứa hẹn, cũng là như vậy lời nói dối sao?" Vô Thiên lẩm bẩm, vẻ mặt âm u.

Hắn đuổi theo, kéo tiểu nha đầu, nói: "Thi Thi, xin lỗi, ca ca để ngươi khóc, ca ca đáp ứng ngươi, ngày mai chúng ta liền rời đi".

Vừa nhưng đã hứa hẹn, liền muốn làm được, hắn không muốn Thi Thi cũng như lúc trước hắn như vậy thương tâm, đây là một loại chấp niệm, cũng là hoàn thành trong lòng hắn tức nuôi.

"Thật sự? Lần này ca ca không gạt ta?" Thi Thi mắt to nháy, có chút không tin.

"Ân, " Vô Thiên gật đầu.

"Hi hi, liền biết ca ca thương ta nhất", tiểu nha đầu miệng cười triển khai, vui mừng khôn xiết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là ngóng trông, rốt cục có thể rời đi nơi này, đối với thế giới bên ngoài, nàng rất chờ mong.

Ngày đó, Thi Thi làm rất nhiều chuyện, đi khám hoa trung tâm nhỏ cỏ, căn dặn tiểu Hoa môn phải cố gắng trưởng thành, thế từng tưới nước, là mặt trên điều quần cho ăn, còn đến xem vùng tịnh thổ này hết thấy Yêu thú, cùng chúng nó nói lời từ biệt.

Buổi tối, cả một đêm nàng đều ngồi ở ven hồ nước, nhìn bầu trời tinh tinh, đối với cha kể ra, nàng muốn rời khỏi.

Mãi đến tận chân trời trở nên trắng, ánh bình minh vừa ló rạng, mới đứng dậy trở lại lầu các, nàng không muốn cha lo lắng, lưu lại một phong thư.

Nàng lưu lyển không rời, nơi này là nàng sinh hoạt mười hai năm gia, nhất thời không cách nào bỏ qua, cuối cùng mấy giọt nước mắt rơi xuống, phát sinh âm thanh lạnh lạnh, nàng mang theo Tiểu Y, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ép Mua

Thi Thi đi ra lâu các, Vô Thiên đã đang chờ đợi, Tiểu Thiên người đứng ở bên, ôm một màu đen bao quần áo, so với nó thân thể còn muốn lớn hơn vài lần, con người trực chuyển, lộ ra cảnh giác.

Trong túi trang chính là tinh nguyên, bảo bối của nó, hẳn thời khắc đều ở phòng bị, để ngừa Vô Thiên cướp giật.

"Thi Thi, chúng ta đi thôi!" Vô Thiên ngữ khí mềm nhẹ, tiếp nhận trong tay nàng bọc hành lý, hướng về bên cạnh vách núi đi đến.

"Gào gừ...."

Bên cạnh vách núi, vạn thú sớm đang đợi, thấy mấy người đi tới, dồn dập giương cao lên trời rít gào, như là ở cáo biệt. Có giống như núi hùng sư, cả người đỏ như máu huyết hồ, dài mười trượng cự xà, chúng nó hung lệ mà tàn nhẫn, nhưng giờ khắc này từ song trong mắt lộ ra tâm tình, đó là không muốn!

"Tiểu sư, tiểu hồ, sâu nhỏ, còn có các vị ngoan bảo bảo môn, Thi Thi đi rồi, các người phải bảo vệ thật nơi này", tiểu nha đầu xoa xoa mấy con hung thú, nước mắt Hoa Hoa nói rằng.

"Ồ ồ "

Ở trong mắt người ngoài, những này là hung tàn Yêu thú, nhưng lúc này lại cúi đầu, ở Thi Thi trên người kì kèo, cái kia cự xà phun ra dài mấy mét xà tín, đưa nàng tay nhỏ trở lại, đáng đáp kia như là ở giữ lại, không nên rời đi.

"Sâu nhỏ, người muốn ngoan, phân li bất nạt đại gia, Thi Thi sẽ trở lại gặp người."

Đây là một con năm màu phúc xà, cả người che kín to bằng lòng bàn tay vây giáp, muôn màu muôn vẻ, như là khoác lên kiện y phục rực rỡ, hoa lệ mà huyền thái, nó là nơi này Đế Vương, thống ngự vùng tịnh thổ này vạn thú.

"Tê. . ." Nó như ngoan bảo bảo loại gật đầu, sau đó giương cao lên trời hí, âm thanh cực kỳ đất đỏ, như là sơn băng địa liệt loại, vang tận mây xanh.

"Thu "

Một con chim lớn đáp xuống, xòe hai cánh, có thể có ba trượng, Linh Vũ ngấm đen, như tơ lụa từ loại, lưu chuyển ánh sáng, nó đứng ở bên cạnh vách núi, sắc bén mở chim nhẹ nhàng đựng tiểu nha đầu khuôn mặt, khác nào che chở hài tử loại, phi thường ôn nhu.

Năm màu phúc xà lưỡi dài cuốn lấy, trở lại tiểu nha đầu thân thể, đặt ở đại trên lưng chim. Sau đó nó nhìn phía Vô Thiên, như chuông đồng loại con mắt, hàn quang lấp lánh, xà tín không ngừng phụt ra hút vào, ý kia là, chăm sóc tốt Thi Thi, nếu như nàng bị thương tổn, ta sẽ không bỏ qua người.

"Yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt nàng", Vô Thiên trịnh trọng cam kết.

"Gào gào", Tiểu Y nhảy lên chim lớn, quay về vạn thú than nhẹ, xem như là nói lời từ biệt, nó sinh ra liền ở ngay đây, cùng những này Yêu thú đều rất quen thuộc, hình cùng một nhà, lúc này ly biệt, có chút thương cảm.

"Những năm này đa tạ các vị chăm sóc Thi Thi, chúng ta hữu duyên tạm biệt", Vô Thiên chấp tay nói, sau đó nhìn tiểu tử, nhảy lên đại trên lưng chim.

Chim lớn hí lên, hai cánh vỗ, cuồng phong đột nhiên nổi lên, nó phóng lên trời, dường như một viên thiên thạch, lướt về phía chân trời.

"Hồng hồng! ! !"

Phía sau, vạn thú ngang nhau khiêu, chấn động Sơn Hà, chúng nó ở tiễn đưa, trong lòng không muốn, từ nhỏ nhìn Thi Thi lớn lên, từ lâu xem là là con của chính mình.

"Thi Thi, người có rất nhiều bạn tốt", Vô Thiên mỉm cười nói, chúng nó tuy là hung thú, nhưng cũng có cảm tình, so với một ít ra về đạo mạo nhân loại, được rồi quá nhiều.

"Cha không ở thời điểm, đều là chúng nó chơi với ta, ta thật không nỡ lòng bỏ rời đi, nhưng là ta lại muốn đi bên ngoài nhìn", tiểu nha đầu chảy nước mắt, khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng hồng, rất là đáng yêu.

Vô Thiên an ủi: "Đừng khóc, sau đó ta cùng ngươi thường trở về xem chúng nó".

"Ân, ca ca, nói cho ta nghe một chút thế giới bên ngoài là hình dáng gì, được không?" Tiểu nha đầu lau khô nước mắt, một mặt hiếu kỳ.

Tiểu nha đầu còn nhỏ, tâm tính tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Vô Thiên gật gù đầu, ngồi ở đại trên lưng chim, giảng giải rất nhiều chuyện, tiểu nha đầu cả kinh một đột nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là ngóng trông, năng rất chờ mong, rất muốn sớm chút bay ra mảnh này hoang lâm, kiến thức những kia sự vật mới mẻ.

Kỳ thực không trời mới biết cũng không nhiều, hắc tử nhỏ sinh sống ở trong ngọn núi, xưa nay không từng đi ra Long thôn, có điều quyền da thú có ghi chép, thêm vào từ nhỏ mưa dầm thấm đất, ngược lại không sẽ như tiểu nha đầu loại, không còn gì cả, đơn thuần như tờ giấy trắng.

Chim lớn tốc độ kinh người, so với Hỏa Liệt Điều phải nhanh hơn vài lần, nửa ngày liền thoát ly hoang lâm phạm vi, cái này rất khó mà tin nổi, sau đó Vô Thiên kiểm tra quyền da thú, biết được đây là một con Thiểm Điện Ưng, thực lực không chỉ so với người cùng cảnh giới loại mạnh hơn, tốc độ càng là thật nhanh.

Vô Thiên tính sơ qua, Long thôn khoảng cách Thi Thi vị trí trụ sở có ba ngàn dặm lộ trình, hắc tử bước gần như ba tháng, mà mảnh này hoang lâm ước chừng bốn ngàn dặm chu vi, vậy thì mang ý nghĩa Thiểm Điện Ưng nhanh hơn hắc tử trăm lần, vẫn đúng là như tên, nhanh như chớp giật.

Sau một ngày, Vô Thiên đi tới một khối trên vùng bình nguyên không, bình nguyên phần cuối xuất hiện một trấn nhỏ, hắc tử dẫn dò Thiểm Điện Ưng ở cái này hạ xuống.

Thiểm Điện Ưng hung uy ngập trời, cả kinh trên vùng bình nguyên đã thú, hốt hoảng thoát đi, nó hạ xuống trên đất, chờ đợi mấy người nhảy xuống.

"Tiểu Thiểm Thiểm, đưa tới đây là có thể, ngươi nhanh lên một chút trở về đi thôi, sâu nhỏ cùng tiểu hồ còn có tiểu sư, chúng nó đang chờ ngươi đấy, nhớ tới yêu, phải bảo vệ thật nhà của chúng ta", tiểu nha đầu thân tay sờ xoạng, nhẹ giọng căn dặn.

"Lú lo "

Thiểm Điện Ưng kêu khê, lông cánh vẫy, sắc bén con mắt, xuất hiện nhu sắc, nó đã thành tinh, có trí tuệ của nhân loại, biết lần này ly biệt, lần sau gặp lại, không biết muốn năm nào tháng nào.

"Ta nhớ kỹ, ta nhất định sẽ chăm sóc thật tốt chính mình, các ngươi cũng giống như vậy", tiểu nha đầu nói, nước mắt lần thứ hai rơi xuống, Vô Thiên trong lòng phức tạp, lần này mang Thi Thi rời đi, không biết là đúng hay sai.

Thiểm Điện Ưng gật gù đầu, nhìn về phía Vô Thiên, réo vang vài tiếng, ánh mắt cùng năm màu phúc xà như thế, muốn hắc tử cố gắng bảo vệ tiểu nha đầu.

"Nàng là muội muội ta, có người muốn thương tổn nàng, trừ phi bước qua thi thể của ta."

Được Vô Thiên bảo đảm, Thiểm Điện Ưng ánh mắt rốt cục nhu hòa xuống, thân thể run lên, một giọt đỏ sẫm huyết tự nó ngực bắn ra, tươi đẹp ướt át, toả ra hung lệ khí tức, cực kỳ khiếp người.

Nó đối với Vô Thiên hí lên, huyết dịch bay lên, hạ xuống trong tay hắc tử, trước sau không tiêu tan, như kim cương máu loại, óng ánh long lanh.

"Ca ca, Tiểu Thiểm Thiểm nói, nếu như chúng ta sau đó gặp phải nguy hiểm, chỉ cần nuốt vào giọt máu này, nó liền có thể cảm ứng được, đến lúc đó nó sẽ mang theo sâu nhỏ tiểu hồ đến đây cứu giúp", Thi Thi giải thích.

Vô Thiên trong lòng cảm động, ai có Yêu thú vô tình, giờ khắc này dưới cái nhìn của hắc tử, Yêu thú so với nhân loại còn muốn có tình có nghĩa, hắc tử đối với Thiểm Điện Ưng gật gù đầu, tỏ ra hiểu rõ.

"Thu" một tiếng réo vang, Thiểm Điện Ưng lông cánh triển khai, cuồng phong từng trận, nó phóng lên trời, bỏ ra tảng lớn bóng tối, sau đó đường cũ trở về, nhanh chóng biến mất.

"Oa! Thảo nguyên thật lớn", nhìn theo Thiểm Điện Ưng sau khi biến mất, tiểu nha đầu xem hướng bốn phía, hoan hô lên, ở trên thảo nguyên nhảy tới nhảy lui, như cái búp bê sứ, hoạt bát mà đáng yêu.

"Ồ, con kia tiểu lang thật đáng yêu."

"Tiểu lang!" Vô Thiên không nói gì, rõ ràng là một con Khiếu Thiên lang, hình thể khổng lồ, có thể có cao hai mét, con ngươi đỏ như máu, hung khí từng trận, cái này hung tàn Yêu thú, ở tiểu nha đầu trong mắt, càng đã biến thành tiểu lang, xưng hô đáng yêu, e sợ nàng là người số một.

"Gào gừ. . ." Khiếu Thiên lang nhe răng nhếch miệng, hiển nhiên đối với tiểu lang danh xưng này cực kỳ bất mãn, lộ ra hung hình, nhưng nhìn thấy tiểu nha đầu trên vai Tiểu Thiên, con ngươi đột nhiên co rút lại, cong đuôi đảo tấu.

'Vèo' một hồi, tiểu tử nhảy đến trên lưng nó, móng vuốt nhẹ nhàng vỗ một cái, Khiếu Thiên lang thân thể mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, rì rào run.

Tiểu tử phi thường hài lòng, đứng thẳng người lên, giẫm giẫm đầu của nó, ý kia là, ngươi thật biết điều, tiểu gia ngày hôm nay nên tha cho ngươi một mạng.

Nó ngao khí mùi phần, dương dương tự đắc, hi vọng đối với Tiểu Y khoe khoang một phen, lại phát hiện mấy người đã rời đi. Nó phần nộ gào thét, dùng sức đá một cước đáng thương Khiếu Thiên lang, đuổi theo.

Tiểu Thiên cái này thủ đoạn, đúng là đưa đến nhất định uy hiếp, một đường đi tới trần nhỏ cửa ải, cũng không có một con Yêu thú tập kích.

"Ca ca, người ở đây thật nhiều nha", Thi Thi nhảy nhót nhót nhót, vui cười liên tục, như cái tiểu Tiên tử loại, linh động phi phàm, gây nên tăng lớn ánh mắt quang tới.

Thiết Thạch trấn, Xích Dương sơn mạch là không nhiều đại trấn, lui tới, ra ra vào vào người nhiều vô cùng, nhưng phần lớn đều là thợ săn, bọn họ đến từ sơn mạch các góc thôn, buôn bán da thú, thú huyết các loại tài liệu.

Thiết Thạch trấn thuộc về Viêm Tông quản hạt, nhân khẩu hơn vạn, kinh tế phát đạt, có đại tông hùng hậu tài lực chỗ dựa, ở đây thợ săn môn có thể bán ra tốt giá tiền, tuy đường xá nguy hiểm tầng tầng, thỉnh thoảng sẽ có cá biệt người bị chết hung thú trong bụng, nhưng lợi nhuận tương đối khả quan, một lần đầy đủ mấy chục người thôn xóm sinh hoạt một năm, cũng cũng đáng giá.

"Ồ, tốt lắm như là Phi Thiên Hồ? Nhìn dáng dấp còn chưa tới nơi thành niên kỳ, không thể phi hành, có điều nghe nói chữa trị bản lĩnh không sai, bé gái kia là con cái nhà ai, càng sẽ nắm giữ hầu như tuyệt tích dị thú làm linh sủng, thực sự là ước ao."

Đi ngang qua người đi đường, ánh mắt đều bị Phi Thiên Hồ hấp dẫn, tiểu tử quá thần tuấn, trắng như tuyết bộ lông như ngọc chi loại, sáng loáng sạch sẽ, con người ngăm đen mà linh động, thần dị phi phàm, khiến người rất khó không chú ý.

"Huynh đệ, khuyên ngươi phân li xem thêm, nghe nói còn có hơn một tháng chính là Viêm Tông chiêu thu đệ tử tháng ngày, bọn họ khả năng là tham gia sát hạch người, nói không chắc vẫn là cái gì con em của đại gia tộc, không thể trêu chọc. . . A, mịa nó, ta hoa mắt sao? Thiếu niên kia linh sủng càng là một con Ma Oa."

Tên này khuyên bảo thợ săn, suýt nữa ngã nhào một cái, ngã xuống đất.

"Thật sự ư, hẳn lại tìm Ma Oa làm linh sủng, cái này cũng thật là thiên hạ kỳ văn, lần thứ nhất gặp phải."

Từng đạo từng đạo ánh mắt kỳ quái, tìm đến phía Vô Thiên trên vai tiểu tử, đều có chút khó mà tin nổi. Tiểu tử bản tính quái đản, khi nào được quá khuất nhục như vậy, lập tức liền chuẩn bị phát tác.

Vô Thiên bắt lấy nó, khuyên nhủ: "Người khác thấy thế nào cũng không đáng kể, chỉ cần ta họa thơ yêu thích ngươi, biết ngươi có bao nhiêu vĩ đại là có thể, không cần quan tâm người ngoài ánh mắt".

Tiểu tử rầm rì rầm rì, trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng coi như thôi.

"Ca ca, bọn họ tại sao nói như vậy con vật nhỏ, thực sự là quá phận quá đáng", tiểu nha đầu cắn giận bất bình, là tiểu tử nói chuyện.

Tiểu tử đầu nhỏ như đảo toán loại, vẫn cứ bỏ ra hai giọt oa lệ, phần đáng thương.

"Con vật nhỏ, ngươi đừng thương tâm nha, Thi Thi xưa nay đều không chán ghét quá ngươi, bọn họ có mắt không trông, ngươi có thể phân li bình thường tính toán, miễn cho tổn thương thân thể", tiểu nha đầu an ủi.

Tiểu tử nước mắt Hoa Hoa, trong lòng cái kia cảm động, xưa nay đều không có ai như thế quan tâm tới nó. Nó nhảy đến Thi Thi trên vai, cắn giận nhìn chăm chăm Vô Thiên, móng vuốt giơ giơ, ý kia là, bye bye, sau đó ta họa thơ thơ lẫn lộn.

"Tiểu muội muội, này con Phi Thiên Hồ là ngươi linh sủng sao?"

Lúc này, một cô gái áo đỏ đi tới, ước mười bảy mười tám tuổi, sắc đẹp vẫn còn có thể, hoá trang cực kỳ diễm lệ, nhìn trang, hẳn là gia tộc lớn đi ra người. "Tỷ tỷ, ngươi thật là đẹp", Thi Thi mở hai mắt thật to, nói.

"Thật sao? Tiểu muội muội ngươi miệng thật ngọt", diễm lệ nữ tử nhẹ nhàng lắc lắc tiểu nha đầu gò má, mỉm cười nói: "Tiểu muội muội, ngươi này con linh sủng bán cho tỷ tỷ có được hay không, bất luận bao nhiêu tinh nguyên cũng có thể".

"Tỷ tỷ, Tiểu Y là bằng hữu ta, không phải linh sủng, ta không bán", Thi Thi ngồi xổm người xuống, xoa xoa Phi Thiên Hồ, phi thường thân mật.

"Tiểu Y, danh tự này rất êm tai", diễm lệ nữ tử càng xem càng yêu thích: "Tiểu muội muội, có phải là ghét bỏ tinh nguyên không đủ, vậy ta dùng bảo vật cho ngươi đổi, đây là một viên tinh tú, đầy đủ đổi lấy 10 ngàn tinh nguyên".

"Tỷ tỷ, ta nói rồi không bán", Thi Thi đại lòng này cau lên đến.

"Tiểu muội muội, phân li như thế cố chấp mà, nếu không ta lại thêm ba viên tinh tú", nữ tử còn không chịu từ bỏ.

Vô Thiên nhủ mày lại, che ở tiểu nha đầu trước người, nói: "Thi Thi nói không bán, lẽ nào không nghe thấy?"

Diễm lệ nữ tử ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lẽo, nói: "Người là ai?"

"Ta là ca ca của nàng, Tiểu Y là chúng ta bằng hữu, sẽ không bán, người xin mời", Vô Thiên lạnh nhạt nói.

Diễm lệ nữ tử lạnh lùng nở nụ cười: "Tiểu đệ đệ, e sợ không thể kìm được người, Phi Thiên Hồ ta muốn định, tốt nhất bé ngoan ra cái giá, không phải vậy, chờ sau đó cái gì cũng không chiếm được, khả năng còn có thể để cái này đáng yêu tiểu muội muội, chịu đến một chút thương tổn".

"Người đang uy hiếp ta?"

Vô Thiên sắc mặt chìm xuống dưới, con mắt tỏa ra như dã thú ánh trắng, chăm chú nhìn chăm chăm nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Triệu Gia Trang

Đem Thi Thi che chở ở phía sau, trên mặt hấn lạnh lẽo một mảnh, Khí Hải bên trong tinh khí, đã ở cuộn cuộn lưu động, cô gái này tu vi cũng là ở Thoát Thai Sơ Thành Kỳ, Vô Thiên vẫn có niềm tin tất thắng.

"Ha ha, coi như là đi, khuyên người thức thời điểm, không phải vậy đây, không có quả ngon ăn", diễm lệ nữ tử không thèm để ý, vẻ mặt hồ hững, giễu giễu nói.

Thảo nguyên bình địa, không có che chắn vật, tầm mắt rất trống trải, nơi này có phân tranh, rất nhanh hấp dẫn đến rồi tăng lớn ánh mắt, đoàn người chậm rãi tụ lại lại đây, hiếu kỳ nhìn.

"A, nàng thật giống là trong trấn Triệu gia Nhị tiểu thư Triệu Thanh, nghe nói người này kiêu căng ương ngạnh, ý vào gia tộc thực lực, không ít bắt nạt người, lần này lại coi trọng Phi Thiên Hồ, nếu như bọn họ không bán, có thể sẽ người tài hai thất."

"Thành thật mà nói, Triệu gia tiểu thư thật kỳ cục, thường ngày bắt nạt bá trong thôn cũng là thôi, hiện tại càng làm khó dễ như thế đáng yêu bé gái, thật không phải là người."

Mấy cái người qua đường xì xào bàn tán, nhưng rơi vào Triệu Thanh trong tai, sắc mặt nàng lạnh lẽo, trừng mắt mắt dọc, nhìn sang, mấy người thức thời ngậm miệng lại, vội vàng rời đi.

Triệu gia là Thiết Thạch trấn chúa tể một phương, nắm giữ nơi này hơn nửa tài nguyên, bọn họ cũng không dám đắc tội, không phải vậy sau đó nghĩ đến buồn bán vật phẩm, sẽ bị gây khó khăn đủ đường.

Vô Thiên cẩn thận lắng nghe, biết được chủ nhà họ Triệu là Viêm Tông chấp sự trưởng lão, điều này cũng làm cho hấn bắt ngờ, không nghĩ tới mới vừa tới đây, liền chọc tới có thể cùng Lâm thúc tương đối tồn tại.

Một đại tông, đệ tử hơn vạn, càng khỏi nói còn có trưởng lão loại hình người, gộp lại mấy vạn không ngừng, bọn họ chi tiêu rất lớn, đặc biệt một ít đệ tử thiên tài, cần thiết tài nguyên là những đệ tử khác vài lần, vì lẽ đó tông môn sẽ phái ra một ít thảo vạt đệ tử, phụ trách quản lý thế tục sự vật, là trong tông kiểm lấy của cải cùng tài nguyên.

Trên thực tế, những người này tu vi không đứng cao, tư chất không tốt, khó có cái gì thành tựu, tiếp tục tu luyện, chỉ có thể lãng phí tài nguyên, nhưng có một chút không gì đáng trách, bọn họ đối với tông môn trung thành tuyệt đối, kháng kháng một mực, không đúng vậy sẽ không miễn tuyên ra, chương quản một phương của cải.

Như vậy địa đầu xa, rất khó chơi.

Triệu Thanh kích thích trước ngực một lọn tóc, ung dung thông thả nói: "Xem người thật giống như là tới tham gia sát hạch, đáng đáp như vậy, ta cũng không làm khó người, người đem Phi Thiên Hồ tặng cho ta, cái này ba viên tinh túy như thường là người, mặt khác ta sẽ hướng về phụ thân bảo đảm nâng các người, bảo đảm để cho các người thuận lợi tiến vào Viêm Tông".

"Thanh nhi, chớ có hồ đồ."

Lúc này, xa xa một đạo vang dội tiếng quát truyền đến, trong trấn, một con dừ tợn Yêu thú chạy băng băng mà đến, con thú này thân thể tựa như hổ, cao 1 mét, có thể dài tới hai mét, toàn thân ám hắc hạt.

Đây là Phong Lôi báo, hành động nhanh nhẹn, tứ chi trắng kiêu mạnh mẽ, bay nhanh, mặt đất chấn động, ầm ầm tiếng không ngừng, bụi bặm vung lên một mảnh. Ở trên lưng nó, có một người thanh niên, thân mang hắc y, thân thể kiên cường, có thể có bảy thước, tóc dài cùng bay, có một loại lạnh lùng mùi vị.

Hắn là Triệu gia thiếu chủ, Triệu Khuông, nghe nói yêu thích gây sự sinh sự muối muối, ở cửa ải gây sự, vội vàng tới rồi ngăn cản, người vây xem đều biết thân phận của hắn, tự động nhường đường ra.

Một cá chép vurun mình, hắn rơi trên mặt đất, khiến trách: "Thanh nhi, không được vô lễ".

"Ca, ngươi làm sao đến rồi", Triệu Thanh cúi đầu, vội trước mắt người thanh niên này có chút sợ sệt, không dám nhìn thẳng.

"Hừ, ta nếu là không nữa đến, ngươi không phải lại muốn gặp rắc rối. Vì một tháng sau sát hạch, phụ thân đã bận bịu đến sát đầu mê trán, ngươi ngược lại tốt, không biết hỗ trợ cũng là thôi, trái lại chung quanh thêm phiền, chuyện này phụ thân nếu như biết, khoảng thời gian này ngươi cũng đừng nghĩ đi ra khỏi cửa nữa bước."

Triệu Thanh vội vàng nói: "Ca, ngươi đừng nói cho phụ thân có được hay không, cả ngày ở nhà ngoại trừ tu luyện, vẫn là tu luyện, cũng không có tán gẫu chết rồi".

"Ngươi đều huyền não đầy trán đều biết, còn muốn phụ thân không biết? Chờ được xử phạt ba", Triệu Khuông nói rằng, nhìn về phía Vô Thiên, chấp tay nói: "Vị huynh đệ này, thật không tiện, ta tiểu muội trẻ người non dạ, có chỗ mạo phạm, xin hãy tha lỗi".

"Thi Thi, chúng ta đi", Vô Thiên không để ý đến, lôi kéo tiểu nha đầu, trực tiếp rời đi.

"Huynh đệ, vân vân."

Như vậy lại, Vô Thiên không vui nói: "Còn có việc?"

"Đừng hiểu lầm, tại hạ không có ác ý. Nói vậy huynh đệ cũng biết, hơn một tháng sau là Viêm Tông sát hạch tháng ngày, vì lẽ đó mấy ngày qua không ít người, thôn trấn từ lâu đã đầy ngập khách, các người hiện tại tiến vào trấn, e sợ muốn đầu đường xó chợ, không bằng đi nhà chúng ta, cũng coi như là là tiểu muội bồi tội", Triệu Khuông nói.

"Không cần", Vô Thiên nhàn nhạt đáp lại, lôi kéo tiểu nha đầu, tiến vào thôn trấn.

"Không biết phân biệt", Triệu Thanh xệch miệng, kéo Triệu Khuông cánh tay, làm nũng nói: "Ca, con kia cáo nhỏ thật đáng yêu, có thể hay không mua cho ta, ta thật sự thật thích nha".

Triệu Khuông nhắc nhở nói: "Đừng quên phụ thân bàn giao, mấy ngày nay thôn trấn Long Xà hỗn tạp, không thiếu có con cháu đại gia tộc, hoặc là cùng hung cực ác người, tới thật hành sự cẩn thận, miễn cho đưa tới tai họa".

"Không phải hai cái thằng nhóc, có cái gì quá mức", Triệu Thanh lẩm bẩm.

Triệu Khuông lắc đầu, cô em gái này chưa va chạm nhiều, không biết mùi vị, không coi ai ra gì, nói: "Thanh nhi, tuyệt đối đừng coi khinh hai người này, vừa nãy ta ở nhìn thấp, xem thấy bọn họ thừa Thiêm Điện Ứng mà đến, hơn nữa, bé gái linh sủng là Phi Thiên Hồ, chuyện này ý nghĩa là nàng khả năng là hiếm thấy quang minh linh thể, chuyện này can hệ trọng đại, muốn mau nhanh báo cho phụ thân".

Nói xong, hắn mang theo Triệu Thanh, nhảy lên Phong Lôi báo, nhanh chóng đi.

"Ca ca, nơi này quá ồn ào."

Đi vào thôn trấn, đầy trời náo động tiếng, hét to tiếng lập tức truyền vào trong tai, phóng tầm mắt nhìn tới, mùi dấm trường nhai, bóng người qua lại, chen vai thích cánh, ngựa xe như nước, qua lại không dứt.

Hai bên đường phố trong cửa hàng, thương phẩm đủ loại kiểu dáng, rực rỡ muôn màu.

"Oa, những thứ đồ này đều thật là đẹp, lão bá bá, ta có thể nhìn sao?"

Thi Thi như cái trắng nõn tiểu thiên sứ, nơi này nhìn, nơi đó sờ sờ, nàng rất đáng yêu, tiểu thương đều rất yêu thích, không tiếc chọn một hai kiện ngoạn ngoạn trang sức, tặng cho nàng.

"Lão bá bá, cảm tạ ngài", Thi Thi miệng rất ngọt, các bạn hàng đều vẽ mặt tươi cười, rất yêu thích tiểu nha đầu.

Vô Thiên cũng là lần đầu tiên tới như vậy đại trấn, chung quanh hiếu kỳ nhìn, tiếng rao hàng, ra giá tiếng, tiếng bàn luận, tiếng cười vui, náo động tiếng đan dệt, nơi này phồn hoa tựa như cảm, phi thường náo nhiệt.

"Thi Thi, đói bụng không, ca ca dẫn ngươi đi ăn đồ ăn."

Lôi kéo tiểu nha đầu, Vô Thiên tìm tới một quán rượu, người ở đây triều biển người, nữ có nam có, bọn họ xì xào bàn tán, thảo luận Viêm Tông tình

huống, xem ra cũng là tới tham gia sát hạch người.

Vô Thiên tìm phòng gần, lên rất nhiều món ngon, Tiểu Thiên từ lâu thèm nhỏ dãi ba thước, ăn như hùm như sói. Tiểu Y hiềm thấy không có rứt rề, cùng tiểu tử tranh đấu đôi lập, gió cuốn mây tan, như trần châu đen loại con mắt, hiện ra dị dạng mang, hiển nhiên phi thường yêu thích.

"Ca ca, những thứ kia ăn thật ngon", tiểu nha đầu ăn được say sưa ngon lành, khuôn mặt nhỏ bóng mỡ, như cái con mèo mướp nhỏ, linh động mà đáng yêu.

Hai thằng nhóc khẩu vị lão đại, trên tủ lâu món ăn cũng không kịp, mãi đến tận năm con heo sữa quay, bốn con khảo toàn dương vào bụng, chúng nó mới đình chỉ, vẫn như cũ chưa hết thòm thèm, để tính tiền đồng nghiệp, trợn mắt lú lờ.

Vô Thiên muốn ở lại nơi này, nhưng đồng nghiệp nói đã không có thừa phòng khách, bắt đắc dĩ hần lòi kéo tiểu nha đầu rời đi, tìm kiếm nơi ở, Viêm Tông sát hạch còn có hơn một tháng, cũng không thể thật sự đầu đường xó chợ, hần cũng không đáng kể, nhưng Thi Thi như thế nhu nhược, không thể cùng hần chịu khổ đi.

Thái Dương tây dưới, màn đêm dần dần giáng lâm.

Vô Thiên tìm khắp thôn trấn to to nhỏ nhỏ hết thấy tủ lâu, đều không có tìm được một gian trống không phòng khách, thậm chí dân túc cũng đã đầy ngập khách là mối họa, có người kiến nghị, đi cửa ải đáp cái lều vải, trước tiên chiếm cái địa phương, không phải vậy qua mấy ngày, người sẽ càng ngày càng nhiều.

"Ca ca, có thể hay không lại chơi dưới dưới, buổi tối nơi này cũng rất đẹp nha", tiểu nha đầu chơi cả ngày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là vẻ hưng phấn, nàng còn không tận hưởng, không đứng muốn rời đi.

Vô Thiên thấy buồn cười, đi dạo cả ngày, hần đều cảm thấy hai chân vô lực, đau nhức tê dại, tiểu nha đầu nhưng không có chút nào uể oải, hứng thú tăng vọt, còn phải tiếp tục.

"Chơi quá muộn, sẽ tổn thương thân thể, sau đó thời gian có vắng."

Hần uyển chuyển từ chối, lôi kéo tiểu nha đầu, đi tới cửa ải, nơi này đã là người ta tấp nập, trên đất đắp từng cái từng cái trướng bông nhỏ, lít nha lít nhít, bên trong đèn đuốc sáng choang, đêm nơi này chiếu sáng trung, khác nào ban ngày.

"Huynh đệ, ta chờ ngươi đã lâu."

Lúc này, một tên thanh niên bước nhanh tiến lên đón, hần vóc người kiên cường, tướng mạo xuất chúng, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười, nhưng có chút cứng nhắc, có chút không tự nhiên, đủ để chứng minh, người này trong ngày thường nghiêm túc thận trọng, rất nghiêm túc.

Người đến chính là Triệu Khuông, tự hần trở lại sau đó, lập tức đem tin tức bẩm báo cho phụ thân, như hần dự liệu, phụ thân lúc đó liền kinh ngạc, dặn dò hần bắt luận làm sao cũng phải đem hai người mang về, rất dần xấp.

Thiết Thạch trấn lớn như vậy, muốn tìm một người không thể nghi ngờ mò kim đáy biển, vì lẽ đó hần vẫn ở đây chờ hậu. "Là ngươi, chuyện gì?" Trải qua sáng sớm một màn, Vô Thiên tự nhiên không có sắc mặt tốt, lạnh lùng nói.

Triệu Khuông nói: "Huynh đệ, ta tên Triệu Khuông, rất hân hạnh được biết ngươi".

"Nếu như không có chuyện gì, xin mời đừng quấy rầy chúng ta nghỉ ngơi."

"Xem ra sáng sớm tiểu muội cách làm, vẫn để cho huynh đệ không cách nào tiêu tan, kỳ thực nàng thật không ác ý, chỉ là nhìn thấy tiểu muội muội Phi Thiên Hồ, nhất thời động lòng, cái này không đúng, sau khi trở về phụ thân đã phạt nàng diện bích hối lỗi. Lần này ta đến, là chân tâm xin ngươi đi quý phủ làm khách", Triệu Khuông giải thích một phen, nói ra lần này mục đích.

Hần lại nói: "Ta biết huynh đệ là tu giả, địa là giường, bầu trời là mền, là chuyện rất bình thường, nhưng tiểu muội muội liền không giống nhau, nơi này buổi tối hàn khí bức người, nàng như vậy nhu nhược kiêu tiểu, khả năng thừa không chịu được".

Vô Thiên cau mày, nhìn về phía Thi Thi, thân thể nàng đơn bạc, hai tay vây quanh, mơ hồ ở run run rẩy rẩy, sợ hần làm khó dễ, tiểu nha đầu đối với hần cười cợt, biểu thị không liên quan.

Thấy thế, trong lòng hần rốt cục có quyết định, chấp tay nói: "Như vậy, chúng ta liền quấy rầy".

"Vậy các ngươi đi theo ta, gian phòng đã sớm an bài xong."

Không lâu lắm, mấy người đi tới một đồng trước phủ đệ, tử đàn cửa lớn, biểu lộ ra khá là đại khí, hai vị thạch sư, đặt tại hai bên, trông rất sống động, trên cửa là một khối tam biến, có khắc hai cái màu vàng đại tự, "Triệu phủ" bút lực cứng cáp, rồng bay phượng múa.

"Huynh đệ, đây chính là hàn xá, các ngươi trụ sở ở phía sau viện, đi theo ta."

Đi vào cửa lớn, Triệu Khuông dẫn hai người, đi tới một mảnh hồ nước trước, hồ nước trong suốt, mấy đôi uyên ương ở nghịch nước, mấy chục đồng lâu các, vì hồ mà đứng, nơi này yên tĩnh mà nhã trí, là một nơi đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trò Chuyện

"Cái kia vài tiểu con ngỗng thật là đẹp, Triệu Khuông thúc thúc, ta có thể cùng chúng nó chơi sao?" Tiểu nha đầu vung lên khuôn mặt nhỏ, mắt to lóe ánh sáng long lanh, sáng sủa hoàn mỹ, được người ta yêu thích.

"Àch! Thúc thúc đi đâu vậy?"

Triệu Khuông da mặt co giật, thật giống ta năm nay mới mười tám tuổi, không như vậy lão già đi, trong lòng hần khổ rồi, tiểu nha đầu quá đáng yêu, khiến người ta thương tiếc, cũng không hiểu động nóng tính, hần cười gật đầu, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

"Tạ ơn thúc thúc."

Thi Thi búng lên đến bên hồ, tiểu vượn tay ra, xoa xoa vài con uyên ương, nàng lòng bàn tay một tia nhân nhật nữ quang tràn ra, tràn vào chúng nó trong cơ thể, vài con 'Tiểu con vịt' mắt nhỏ nhắm lại, phi thường hưởng thụ.

"Quang minh linh thể, quả thực bất phàm", Triệu Khuông hăm mộ nói.

Tiểu nha đầu chơi đùa trận, hứng thú khuyết khuyết đi tới, giờ lên đầu nhỏ, nói: "Ca ca, ta hơi nhớ sâu nhỏ cùng tiểu thiêm, nếu như chúng nó có thể ở thật tốt".

"Qua một thời gian ngắn ca ca cùng người về nhà thăm chúng nó, có được hay không", Vô Thiên an ủi, tiểu nha đầu còn nhỏ, cùng ở chung nhiều năm đồng bọn chia lìa, trong thời gian ngắn còn không cách nào quên.

"Gào gào. . ." Tiểu Y than nhẹ, trắng như tuyết đầu tiểu nha đầu này trên người nhẹ nhàng cọ sát, như là an ủi.

"Tiểu Y, ta biết chúng nó không thể tới cái này, nhưng là ta thật sự rất nhớ chúng", Thi Thi mặt mày ủ rũ, rầu rĩ không vui.

"Tiểu muội muội, phân li khổ sở, thúc. . . Triệu Khuông ca ca ngày mai cho người bắt mấy con hồ điệp, chim nhỏ đến chơi với người, có được hay không", tiểu nha đầu như cái tiểu Tiên tử, dù là ai thấy nàng thương tâm, cũng không nhịn được hi vọng che chở, an ủi.

"Thúc thúc, ta không có chuyện gì", Thi Thi còn không chịu đổi giọng, điều này làm cho Triệu Khuông không có gì để nói.

"Ca ca, Thi Thi mệt mỏi, hi vọng nghỉ ngơi."

"Các người trụ sở ở Thiên tự lâu số chín, ta mang bọn người quá khứ", Triệu Khuông trong lòng rất uất ức, Thiết Thạch trấn trẻ tuổi trung tâm, không nói đẹp trai nhất, nhưng cũng có tên tuổi, nhưng ở tiểu Tinh Linh trong mắt, chỉ có làm thúc thúc phẫn.

Một cái trường kiều ngoạn ba, Cổ Mộc làm ra, tron bóng bằng phẳng, nói thẳng hai bờ sông, mấy người đi ở trên cầu, Triệu Khuông giục, bên trong hồ nước có thủy thú, thỉnh thoảng hội công kích, cần mau mau tới.

"Ầm" một tiếng, mặt nước nổ tung, dâng lên cao mấy trượng, đem nơi này gội rửa, một con thủy yêu vọt lên, có thể có dài năm trượng, có vảy chi chít, ngăm đen hiện ra quang, cực kỳ dữ tợn.

"Đáng chết, nó làm sao đi ra", Triệu Khuông cau mày, che ở mấy người trước người.

Đây là một con Hắc Thiết Ngạc, thân thể như hắc thiết loại cứng rắn, đao kiếm khó thương, đèn lồng đại con mắt, hung quang bắn mạnh, nhiếp tâm hồn người, thô mà mạnh mẽ bắp đùi, có thể có dài hai mét, cực kỳ dọa người.

"Huynh đệ, các người đi mau, tên súc sinh này vừa ra tới, không thấy máu không đứng bỏ qua", Triệu Khuông sắc mặt nghiêm nghị, Hắc Thiết Ngạc là mãnh này hồ nước Đế Vương, hung tàn đáng sợ, hần đề Vô Thiên dẫn người rời đi trước.

Vô Thiên cũng là hoảng sợ, con này Yêu thú thực lực, tuy không sánh được năm màu phúc xà Thiêm Điện Ứng, nhưng rất quá hung tàn, um tùm vậy giáp, hiện ra u quang, cực kỳ nguy hiểm.

Hần đưa tay đi bắt Thi Thi, thủ đoạn thất bại, đã thấy tiểu nha đầu búng lên đến cầu nói trước mặt, mắt to thuần khiết như gương, hình chiếu tinh nguyệt, tiểu vượn tay ra, nàng muốn trảo Hắc Thiết Ngạc.

"Hồng", rít lên một tiếng, Hắc Thiết Ngạc đáp xuống, cái miệng lớn như chậu máu mở ra, dài năm tấc răng nanh, lộ hết ra sự sắc bén, làm người ta sợ hãi.

"Tiểu muội muội, cẩn thận!"

"Thi Thi", Vô Thiên sốt sắng, một gấp vượt, ôm lấy tiểu nha đầu, chạy đi liền chạy, nhưng nàng nhưng tránh thoát khỏi, càng nhảy lên, lao thẳng tới tên to xác mà đi.

"Cá nhỏ, phân li như thế hung mà, chơi với ta có được hay không", nàng không đứng khó hơn nữa quá, mắt to trong suốt, bạch y bông bông, nhũ quang lượn lờ, khác nào tiểu "Trích Tiên" giáng thế, thần thánh mà thuần khiết.

Hắc Thiết Ngạc hung quang trong vắt con mắt, một hồi trở nên nhu hòa, miệng rộng nhắm lại, rơi vào trong hồ, nổi mặt nước. Thi Thi rơi xuống người nó, nó hồng gào, không có thương tổn tiểu nha đầu, nhưng có một tia không thích, càng đối với đồ ăn dưới không được khẩu, điều này làm cho nó rất khó chịu.

Tiểu nha đầu cũng mặc kệ, nàng nằm nhào tên to xác trên đầu, tinh khiết không một hạt bụi mắt to, đối diện Hắc Thiết Ngạc hai con mắt, nói: "Tiểu Ngư Ngư, Thi Thi đáng yêu như thế, ngươi còn muốn ăn ta, Thi Thi thật đau lòng".

"Ồ ồ"

Tên to xác khẽ kêu, chấn động mặt nước, bọt nước cuốn lên, nó bơi hướng về xa xa, không thương tổn tiểu nha đầu, cùng nàng chơi đùa.

"Huynh đệ, Thi Thi mới vừa nói sâu nhỏ, tiểu thiểm cái gì, có phải là cũng là loại này Yêu thú?" Triệu Khuông tròn mắt ngoác mồm, Hắc Thiết Ngạc hung tàn trình độ, hẳn so với bất luận người nào đều rõ ràng, nhưng giờ khắc này, càng sẽ như tiểu bảo bảo loại, bởi tiểu nha đầu chơi đùa, cái này hoàn toàn vượt quá hẳn có thể hiểu được phạm trù.

"Triệu huynh, kính xin mang ta đi nơi ở", Vô Thiên cười khỏ, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Triệu Khuông sững sờ, nói: "Liền như vậy đem muội muội ngươi để ở chỗ này?"

Vô Thiên nhún vai một cái, vô cùng nhạt nhiên.

"Được rồi, đi theo ta", Triệu Khuông lần thứ hai liếc nhìn mặt hồ, chính sung sướng trên chọc tiểu nha đầu: "Quang minh linh thể thật khó mà tin nổi".

Vô Thiên lắc lắc đầu, có thể làm cho Hắc Thiết Ngạc khéo léo như thế, quang minh linh thể chỉ là thứ yếu, nguyên nhân chủ yếu, hẳn là nàng tâm linh tinh khiết, trong sáng thánh khiết, hiểu được cùng Yêu thú giao lưu, có thể phía trên thế giới này, chỉ có tiểu nha đầu có thể làm được điểm ấy.

Rất nhanh, hẳn đi tới một tòa lầu các trước, Cổ Mộc kiến, ngẩng đầu nhìn lại, màu xanh Thần Long, điêu khắc với môn đình bên trên, uốn lượn vu hồi, sinh hoạt sinh hoạt hiện.

Nơi này dựa vào núi, ở cạnh sông, cổ điển trang nhã, quả thật một chỗ tu thân vị trí.

"Cột kẹt", đi vào cửa phòng, trên vách tường mang theo một vài bức đàn thanh, khắc họa phát ra cổ hương cổ sắc, ưu cực kỳ xinh đẹp.

"Nơi này chính là trụ sở của ngươi."

Triệu Khuông từ trong lồng ngực lấy ra một tấm lệnh bài, có thể có to bằng lòng bàn tay, trên có khắc có một "Triệu" tự: "Đây là thông hành khiên, có nó, ngươi có thể tùy ý ra vào, đứng rồi, không biết huynh đệ xưng hô như thế nào".

"Cổ Dật", Vô Thiên tiếp nhận lệnh bài, thoáng liếc mắt nhìn, bỏ vào trong ngực, hẳn để lại cái tâm nhãn, chưa có nói ra tên thật.

Triệu Khuông nói: "Cổ Dật huynh, có chuyện muốn bàn giao dưới, nơi này cái khác lầu các cũng có người ở, giống như ngươi đều là tới tham gia sát hạch người, bọn họ đều là các loại thôn xóm hoặc là trần nhỏ nhân vật thiên tài, khó tránh khỏi sẽ có mấy người tính cách cổ quái, vì lẽ đó không có chuyện gì tận lực đừng đi quấy rối, miễn cho phát sinh xung đột".

"Đa tạ cho biết."

"Được, sau đó có nhu cầu gì, xin cứ việc phân phó, vậy tại hạ liền cáo từ", Triệu Khuông chấp tay nói xong, liền xoay người rời đi.

Vô Thiên đi ra cửa phòng, nhìn Triệu Khuông phía sau lưng, cau mày, suy nghĩ sâu sắc chốc lát, hẳn đi tới bên hồ, ngồi trên mặt đất, lấy ra một viên tinh nguyên bắt đầu luyện hóa, tinh khí dâng lên, đem nơi này ánh đến hoàn toàn mờ lung.

Tiểu Y nằm phục ở bên cạnh hẳn, dưới ánh trăng, trắng như tuyết bộ lông, tỏa ra ánh sáng dịu dịu, nó đang hấp thu tinh khí, lớn mạnh bản thân.

Tiểu Thiên thì lại chạy đến Hắc Thiết Ngạc trên người, cùng Thi Thi chơi không còn biết trời đất đâu, khởi đầu tên to xác còn bắt mẫn, muốn đem nó làm tiến vào trong hồ, nhưng ở tiểu tử cương nha, không chút khách khí xé khỏi tiếp theo thịt sau, Hắc Thiết Ngạc sợ, như cái ngoan bảo bảo loại, nghe lời răm rắp.

Sau hai canh giờ, tiểu nha đầu tựa hồ chơi mệt rồi, trở lại bên bờ, cả người ướt nhẹp, Vô Thiên mau mau thu công, đưa nàng ôm chặt trong phòng, để ngừa sinh bệnh.

Ngày đó chơi phi thường phong, nàng rất nhanh nằm ở trên giường ngủ, tiểu Y Y dựa vào bên, tiểu tử cũng muốn đi tham gia trò vui, nhưng mền Vô Thiên một phát bắt được, trở lại phòng của mình.

Đêm khuya, ánh trăng phô tung, đại địa phủ lên một tầng áo bạc.

Hậu viện yên tĩnh không hề có một tiếng động, nhưng bỗng nhiên một đạo yếu ớt tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, trong ngủ mê Vô Thiên, hai lỗ tai giật giật, lập tức tỉnh lại, vươn mình bò lên, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy một bóng người, đang từ trường kiều đi tới.

"Triệu Khuông? Nửa đêm, hán tới nơi này làm gì."

Nhanh chóng bộ thật quần áo, ôm không tỉnh nguyện Tiểu Thiên, lặng lẽ đi ra cửa phòng, theo đuôi mà đi. Không lâu lắm, hán theo Triệu Khuông đi tới bên phải đệ nhất động lầu các, Thiên tự số một lầu.

Triệu Khuông đứng cửa, tựa hồ đang do dự cái gì, mấy tức sau, hán than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng gõ xuống cửa phòng, rất nhanh, 'Cột kẹt' tiếng vang lên, Triệu Khuông đi vào, nhưng bên trong gian phòng không đốt đèn, đen kịt một mảnh.

Vô Thiên đem Tiểu Thiên đặt ở trên vai, ra hiệu cầm khẩu, khom người, lặng yên không một tiếng động đi tới một cánh cửa sổ dưới, cẩn thận lắng nghe. Nhưng hán không phát hiện, trên nóc nhà, cũng có một bóng người, đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hán.

"Hôm nay tới Thiên tự số chín chính là người nào", bên trong một đạo thanh âm khàn khàn truyền ra.

"Bọn họ chỉ là tới tham gia Viêm Tông sát hạch người bình thường", đây là Triệu Khuông âm thanh.

"Người bình thường? Người bình thường có thể nắm giữ Phi Thiên Hồ? Cô bé kia là quang minh linh thể đi! Ha ha, lần này cũng thật là may mắn, càng đụng tới một thể chất đặc biệt. Đúng rồi, Triệu Hạ nói thể nào, cân nhắc được chưa?"

"Phụ thân đề ta tiện thể nhấn cho người, hi vọng năm nay có thể xóa bỏ kế hoạch, dù sao năm ngoái đã gây nên tông môn chú ý, nếu lại xuất hiện trạng huống như vậy, Triệu gia đem đối mặt diệt tộc nguy cơ, Triệu gia diệt vong, đối với các người cũng không chỗ tốt."

"Hừ, các người sợ Viêm Tông, chẳng lẽ không sợ chúng ta? Lần này là phụ thân tự mình ra lệnh, nếu là chưa hoàn thành nhiệm vụ, các người như thể muốn chết."

"Người cái này không phải nói rõ đem ta Triệu gia hướng về Hỏa Khanh bên trong đây", Triệu Khuông ngữ khí rất phẫn nộ.

"Ha ha, Triệu gia thay ta bán mạng nhiều năm, ta cũng không phải kẻ vô tình, chỉ cần lần này có thể thành công, ta sẽ bảo đảm phụ thân, để hán thưởng Triệu Hạ một trường lão vị trí, người cũng sẽ trở thành phụ thân đệ tử thân truyền, nói không chắc còn có thể giải trừ đối với các người khổng chế."

Triệu Khuông hơi trầm mặc, nói: "Ta không thể tự ý làm chủ, phải cùng phụ thân thương lượng dưới".

"Ta thời gian có hạn, biết rõ nhất định phải cho ta trả lời chắc chắn", âm thanh này nói xong, liền có bước chân vang lên.

Vô Thiên lặng yên rút đi, trở lại lầu các, đứng trước cửa sổ, cau mày, người bí ẩn kia âm thanh, cho hán một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng thủy chung không nhớ ra được.

"Cột cộc. . ." Không lâu lắm, Triệu Khuông đi tới, ánh trăng nhàn nhạt dưới, có thể mơ hồ nhìn thấy, hán sắc mặt khó coi, lông mày khấn nhai, một bộ tâm sự nặng nề đáng vẻ.

"Xem tới nơi này cũng không tầm thường."

Vô Thiên nằm ở trên giường, ngày đó hán so với Thi Thi còn mệt mỏi, rất nhanh sẽ tiến vào mộng cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Khiêu Khích

Ngày mai, ồn ã náo động tiếng phố, đem Vô Thiên từ trong giấc mộng đánh thức.

Hắn đứng dậy bộ thật quần áo, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn lại, Thi Thi thân mang bạch y, bó hai cái bím tóc, đứng Hắc Thiết Ngạc trên người, thoả thích chơi đùa, bên cạnh cũng không có thiếu khổng lồ thú thú, đều vô cùng mạnh mẽ, dữ tợn mà không bỏ.

Nàng như là cái Tiểu công chúa loại, mọi người vờn quanh, hấp dẫn đến rồi tăng lớn ánh mắt, bên hồ lập đầy người ảnh, nữ có nam có, trẻ có già có, đều là từ bỏ tu luyện, hiếu kỳ nhìn.

"Tiểu nha đầu là thần thánh phương nào? Có thể để như vậy hung tàn Yêu thú, quy củ, đẳng hoàng", trong lòng mọi người nghi hoặc, cảm giác thấy hơi không thể tưởng tượng nổi.

"Nhìn thấy bên người nàng thú nhỏ trắng như tuyết không, là trong truyền thuyết Phi Thiên Hồ, cho nên nàng hẳn là quang minh linh thể", có người một chút nhận ra, nói ra chân tướng.

"Có người nói quang minh linh thể chữa trị năng lực lợi hại, lực công kích không phải rất mạnh mẽ, nhưng y tính huống lúc này xem, so với cái khác linh thể đáng sợ hơn nhiều, hơi một tí liền có thể đưa tới một đám hung thú, ai nhận được a", nhìn thấy bức tranh này, không người bất động dung.

"Nghe nói tiểu nha đầu có cái ca ca, muội muội đều như thể hung tàn, ca ca lại là hạng người gì", ánh mắt của mọi người nhìn phía Thiên tự lầu số chín, đều rất tò mò.

Vô Thiên thu hồi ánh mắt, đơn giản rửa mặt một phen, đi tới lầu hai lầu, ngồi trên mặt đất, lấy ra mười viên Tinh nguyên, lần này hắn muốn vượt cửa ải, một lần ăn vào mười viên Tinh nguyên, thử nghiệm dưới có thể hay không đột phá.

Một mạch đem Tinh nguyên nhét vào trong miệng, trong nháy mắt hóa thành từng luồng từng luồng tinh khí tràn vào trong cơ thể, tinh khiết mà hùng hậu. Khí Hải bên trong, ánh sáng dâng lên, như là nộ hải cuộn cuộn, ráng lạnh phân tán.

Khí Hải trung tâm, tinh khí khóa thành một đoàn, điên cuồng cô đọng, trong đó khác nào thai nghén một sinh vật, không ngừng nhúc nhích, muốn phá thể mà phát ra. Vô Thiên ngồi đẳng hoàng ở địa, thần sắc bình tĩnh, thân thể miễn một tầng vàng sáng bao phủ, nhìn qua thần thánh mà mờ ảo.

Thời gian một chút quá khứ, một giọt nước từ trong đó rơi xuống, rơi vào Khí Hải nơi sâu xa, va chạm phát ra âm thanh lạnh lạnh, Vô Thiên thân thể run lên, từ trong lòng cấp tốc lấy ra mười viên Tinh nguyên, nhét vào trong miệng.

"Oanh "

Khí Hải bạo di chuyển, lượng lớn tinh khí mãnh liệt mà vào, nơi này, sương mù dâng trào, như Hỗn Độn sơ khai, không thể coi vật.

"Cộc cộc. . ." Tinh khí đoàn trung tâm, một giọt tích thủy dịch liên tiếp xuất hiện, khác nào tinh xuyên loại, óng ánh long lanh, nhỏ xuống với phía dưới, tạo nên từng vòng gọn sóng, hào quang rực rỡ, mỹ đến không gì tả nổi.

Đây chính là Tinh nguyên, tinh khí cô đọng đến mức tận cùng kết quả.

Vô Thiên trong lòng kích động, không nghĩ tới cái này may mắn ý nghĩ, lại thành công, lần thứ hai lấy ra hai mươi viên Tinh nguyên, không chút do dự ăn vào, dày đặc tinh khí, khí thể tựa như biển, đầu đá lung tung, Khí Hải tựa như muốn nứt ra loại, đau nhức cực kỳ.

"Ồ ồ. . ." Thủy dịch không đứng lại một giọt nhỏ rơi xuống, mà là thành cột nước, một chuỗi xuyên truyền vào Khí Hải.

Nửa cái thời điểm sau, Vô Thiên Khí Hải hết thấy tinh khí đã biến mất, chỉ còn dư lại một mảnh hồ nước, uyển như mặt gương loại, bóng loáng bằng phẳng, thật yên lặng, không nổi một tia sóng lớn.

Thoát Thai Tiểu Thành kỳ, hóa khí là chủ yếu, tinh luyện thân thể tạp chất, khiến cho trong sáng thánh khiết, hoàn mỹ không dấu vết. Đến cảnh giới này, Khí Hải bên trong không đứng lại sương mù mông lung, mà là hóa thân một cái ao, tụ trạng như là nước chảy Tinh nguyên, đây là một chất tăng lên, năng lực của thân thể, sẽ tăng cao vài lần có thừa.

Hắn bên ngoài thân che kín màu đen đồ vật, tỏa ra từng trận tanh tưởi, những này trong cơ thể tạp chất. Tinh nguyên một khi hình thành, thì sẽ tự chủ rèn luyện thân thể, thời khắc liên tục, khiến thân thể từ đầu tới cuối duy trì toàn bộ thái.

Lần này đột phá, bỏ ra bốn mươi viên Tinh nguyên, khó có thể tưởng tượng. Hắn vốn cho là chỉ cần mười viên, nhiều nhất hai mươi viên liền có thể làm được, dù sao đây là ngàn năm trước bảo bối, tinh khí nồng nặc đến dọa người mức độ. Nhưng vẫn là đánh giá thấp nhu cầu lượng, đột phá Tiểu thành kỳ liền cần nhiều như vậy, vậy nếu như đột phá Đại thành kỳ, đến cần bao nhiêu Tinh nguyên, Vô Thiên trong lòng bắt đầu có ý đồ với Tiểu Thiên.

Lấy ra từ động phủ trung tâm được nhẫn, hắn tỉ mỉ quan sát lên, ngàn năm trước lưu lại đồ vật, luôn cảm thấy không phải là vật phẩm, trong đó tất nhiên giấu điểm huyền cơ gì, nhưng là ánh mắt hắn cũng bắt đầu chưa đau, cũng nhìn không ra cái nguyên cớ đến.

Vô Thiên thất vọng lắc đầu, móc ra lệnh bài màu đen, khiến cho lệnh bài trung tâm hàn khí, đã miễn Tiểu Thiên hút sạch, không đứng lại tồn gấp nguy hiểm.

Có thể nói, cái này lệnh bài thay đổi hẳn một đời, nếu như không phải nó, gia gia cùng người trong thôn sẽ không chết, hẳn cũng sẽ không như vậy hao tổn tâm cơ, đến đây Viêm Tông. Hơn nữa, nếu như lúc trước Long Hà nói rõ yêu cầu, Vô Thiên sẽ đưa cho hắn, không đến nỗi tạo thành thảm kịch như vậy.

Lệnh bài rất thần bí, Vô Thiên ở quyền đa thủ bên trên không có tìm được một chút dấu vết, có dẫm vào vết xe đổ, hần cũng không dám trắng trợn đi có vấn người khác, bây giờ đối với hần mà nói, đây là một điều bí ẩn, một đề hần cấp thiết muốn phải mở ra mê.

Đứng thẳng mà lên, hần nhất thời cảm thấy thân thể nhẹ nhàng vài lần, khác nào có thể chân không chạm đất, ngự không mà đi, bây giờ tốc độ so với dĩ vãng lại tăng rất nhiều.

Hần đi xuống lầu đài, rửa sạch bên ngoài thân dơ bẩn, đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, nhất thời đưa tới tảng lớn ánh mắt, song khi nhìn thấy Vô Thiên trên vai Tiểu Thiên thì, vẻ mặt đều trở nên rất quái dị lên.

"Xảy ra chuyện gì, muội muội linh sủng là Phi Thiên Hồ, ca ca nhưng là Ma Oa, chuyện này. . . Ánh mắt ta có phải là có vấn đề?" Mọi người nghi vấn, đều cảm thấy khó mà tin nổi.

"Oa", tiểu tử ánh mắt không quen, lại bị Vô Thiên làm yên lòng, nơi này tự đều là thiên tài, tận lực không cần có xung đột, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa trải qua tối hôm qua dạ tham, hần cảm thấy nơi này rất thần bí, không nếu cần, vẫn là khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.

Căn dặn Tiểu Y cố gắng chăm nom Thi Thi, hần mang theo Tiểu Thiên hành hướng ra phía ngoài viện, tìm tới Triệu Khuông, muốn thỉnh giáo có hay không có Tàng Thư Các bên trong địa phương, cuối cùng hần thất vọng mà về, Tàng Thư Các đúng là có, thiên kỳ bách quái hung thú, đáng vẻ khác nhau kỳ mộc dị quả đều có ghi chép, nhưng duy độc không có lệnh bài tư liệu.

Lẽ nào đây là một cấm kỵ, không thể nói truyện?

Đi ra Tàng Kinh Các, Triệu Khuông tiến lên đón, vẫn là trước sau như một lạnh lùng, nghiêm túc thận trọng, Vô Thiên cẩn thận lưu ý, nhưng không cách nào từ trên nét mặt nhìn ra một điểm vấn đề, biểu hiện rất bình thản.

"Cô Dật huynh, thứ tại hạ nói thẳng, Thi Thi hoạt bát đáng yêu, linh động phi phàm, làm người thương yêu yêu, nhưng vẫn đề cho nàng phân li biểu hiện quá mức chói mắt, miễn cho gây nên một ít còn có lòng xấu xa người mơ ước", Triệu Khuông xin khuyên nói.

Hai người tọa ở một cái trong lương đình thưởng thức trà, hàn huyên rất lâu, Vô Thiên biết được một điểm, phạm là mền mời được Triệu gia người, lần này sát hạch đều không cần tham gia, trực tiếp tiến vào Viêm Tông. Hơn nữa, hậu viện chỗ ở cũng có nhất định hàm nghĩa, phân Thiên Địa Huyền Hoàng, bốn đẳng cấp, chữ "Thiên" lầu cao nhất, hoàng tự thấp nhất.

Tu vi càng cao, tư chất càng tốt, thực lực càng mạnh, trụ chỗ ở càng cao. Triệu Khuông rất thẳng thắn, nói là bởi vì Thi Thi quan hệ, mới sẽ an bài hần vào ở Thiên tự lầu số chín. Vô Thiên rất hồ hững, loại này ngoại tại danh tiếng, đối với hần mà nói không có chút nào trọng yếu, chỉ cần có thể yên lặng, không ai quấy rối, trụ hoàng tự lầu số chín cũng không liên quan.

Triệu Khuông còn nói, khoảng cách Viêm Tông sát hạch còn có hơn một tháng, vì đại gia không đứng nhằm chán như vậy, cấp thấp nơi ở người, có thể hướng về Cao cấp nơi ở người khiêu chiến, nếu là thắng, hai người muốn trao đổi nơi ở, địa điểm ngay ở bên bờ hồ.

Hàn huyên biết, Vô Thiên cáo từ rời đi, trở lại hậu viện, tiểu nha đầu không biết uể oải, vẫn còn tiếp tục chơi đùa, mà bên hồ như Triệu Khuông từng nói, đã có người ở so đấu.

Đây là hai tên thiếu niên, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, nhìn trang, trong nhà điều kiện tương đối tốt, hai người người tới ta đi, thể hiện ra thực lực tương đương khả quan, bàng quan người đều gật đầu không ngọt.

"Này, người, nói chính là người, nghe nói người trụ Thiên tự lầu số chín, ta là Địa tự số một lầu Trương Đình, bốn tiểu thư muốn khiêu chiến người, chuẩn bị tiếp chiêu đi."

Có người hướng về Vô Thiên khiêu chiến, rất nhiều người nhìn lại, bọn họ đều muốn nhìn một chút, ca ca có phải là cũng như muội muội như vậy hung tàn, nhưng là đại gia thất vọng rồi.

Vô Thiên liếc mắt thiếu nữ mặc áo vàng này, tu vi ở Thoát Thai Sơ Thành Kỳ, xem như là qua loa, sau đó hần xoay người rời đi, loại này tiểu hài tử xiếc, hần không rảnh để ý tới.

"Không dám nhận được bốn tiểu thư khiêu chiến, có phải là chột dạ nha", thiếu nữ bám vào không tha, dùng phép khích tướng.

Vô Thiên ghép lại trở về, trực tiếp đi vào gian phòng, đóng cửa phòng, đi tới lầu các lầu, nơi này tầm mắt rất trống trải, có thể mang toàn bộ hồ nước thu hết đáy mắt, có thể thời khắc chú ý tới Thi Thi hướng đi.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức mạnh mẽ hiện lên, hần con người co rụt lại, nghiêng người nhìn lại, sát vách Thiên tự lầu số tám trên ban công, ngồi xếp bằng một tên thanh niên mặc áo tím, khí tức chính là người này biểu lộ mà phát ra.

Thanh niên ước mười sáu, mười bảy tuổi, dung nhan cực kì đẹp đẽ, mi thanh mục tú, da thịt trắng hơn tuyết, như thác nước tóc đen ngồn ngang vẩy lên người, lông mày như mặc họa, tựa như đao cắt loại chính tề, hẹp dài phong mắt, nhìn chăm chú với mặt hồ, đắm chìm.

Nếu không là cổ họng nhô ra, Vô Thiên sẽ cho rằng người này là cái nữ tử.

"Này, huynh đệ, ca có phải là rất tuấn tú, rất đẹp", thanh niên nhìn lại, mở miệng nói.

Vô Thiên sững sờ, không có đáp lại, bàn ngồi ở địa, lấy ra Tinh nguyên, bắt đầu luyện hóa, vừa đột phá, hân muốn cùng cố tu vi.

"Ca biết ngươi là ở mặc cảm không bằng. Kỳ thực, ca cũng rất bất đắc dĩ, đã từng có bao nhiêu nữ tử ở ca trước mặt không cách nào ngẩng đầu lên, bao nhiêu thiếu nữ tử là ca dung mạo mê. Thành thật mà nói đi, quá tuần tú cũng là một loại gánh nặng, ca chân tâm không muốn như vậy, tiếc rằng cha mẹ ta ghen quá tốt", thanh niên mặc áo tím vuốt khuôn mặt, cực kỳ tự yêu mình.

Gặp không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy như vậy không biết xấu hổ, nổi tới đến bình tĩnh trầm ổn Vô Thiên, cũng không nhận được muốn cảm lấy một cục gạch, mạnh mẽ đánh về hân mặt. Da mặt giật giật, hân chuyên tâm luyện hóa Tinh nguyên, không đúng mền phân thần.

"Huynh đệ, có hứng thú luận bàn dưới?" Thanh niên bên trên một khắc còn cả lo phát phờ, sau một khắc nhưng như biến thành người khác loại, hai con mắt tinh sáng loè loè, tựa như hai vòng trắng sáng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Không có", Vô Thiên cũng không thêm nhìn tới, lạnh lẽo trả lời.

"Ha ha, ta xem ngươi là không dám đi! Nếu không là tiểu nha đầu kia là quang minh linh thể, chỉ sợ ngươi liền bước vào Triệu gia cửa lớn tư cách đều không có", thanh niên cười gằn, ánh mắt sắc bén, nhắm thẳng vào lòng người.

Vô Thiên không nói.

"Hừ, xem ngươi có thể bình tĩnh đến khi nào", thanh niên mặc áo tím thả người nhảy một cái, hạ xuống trên đất, sau đó chân không chạm đất, đạp lên hồ nước, thẳng đến Thi Thi mà đi.

Đột nhiên xuất hiện tình hình, khiến bên hồ mọi người sững sờ, chợt đều là lộ ra vẻ kinh ngạc, có thể đạp thủy mà đi, chuyện này ý nghĩa là này người đã tới thoát thai Đại thành kỳ.

Thanh niên mặc áo tím tốc độ nhanh chóng, chớp mắt đã tới, một cái nhìn tiểu nha đầu, đứng Hắc Thiết Ngạc trên lưng. Tên to xác phẫn nộ, cự vĩ quét tới, sóng nước tiên phát ra cao mấy mét, có vậy chi chút, hết sức mạnh mẽ.

"Hừ, cho ta thành thật một chút", hừ lạnh một tiếng, thanh trẻ măng một giẫm, dưới chân một mảnh kim quang xuất hiện, ác liệt khí lộ ra. Hắc Thiết Ngạc kêu rên, một luồng huyết biểu xạ, nó cự vĩ thu hồi, yên tĩnh phù với mặt nước, không đúng dám nhúc nhích.

"Thật mạnh!"

Bên hồ mọi người hấp một cái hơi lạnh, Hắc Thiết Ngạc da dẻ cứng rắn như sắt, đao kiếm khó thương nửa phần, thanh niên nhưng nhẹ nhàng một cước liền có thể phá tan, thật là đáng sợ!

"Ha ha, ngươi như không ra tay nữa, ta liền đem tiểu nha đầu ném vào trong hồ, chết chìm mà chết", thanh niên cười to.

Khiêu khích, tên đó toàn thân tràn trệ, khiêu khích!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đôi Tốt

Thanh niên mặc áo tím như thần tử giáng lâm, khí thôn sơn hà, mạnh mẽ vô cùng, chấn động lòng người. Hân đứng thẳng với Hắc Thiết Ngạc bên trên, thủ đoạn nhắc theo tiểu nha đầu, giờ lên cao mà lên, lúc nào cũng có thể buông tay.

Bên cạnh một đám hung thú mắt nhìn chăm chăm, hi vọng giải cứu tiểu nha đầu, nhưng không dám lên trước, gặp phải thanh niên khí thế làm kinh sợ.

Trên mặt hân mang theo cười khẩy, ánh mắt hùng hổ dọa người, quyết tâm muốn tham Vô Thiên hư thực, cùng với một so sánh.

Bên hồ mọi người tỉnh ngộ, rõ ràng thanh niên mặc áo tím để tâm, đều là quay đầu nhìn về lầu số chín lầu, cái kia như bàn thạch mà ngồi bóng người, có vẻ mong đợi, bọn họ đều muốn biết lai lịch của người này, có phải là cũng như muội muội như vậy cường tung.

Đặc biệt trước kia gặp phải Vô Thiên cự chiến thiếu nữ mặc áo vàng, trong veo con mắt, tràn ngập trời tức ánh sáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ, thanh niên mặc áo tím hành vi, rất được nòng ý, nếu như nòng có khả năng như thế, không sợ trong hồ hung thú, có thể đạp thủy như giẫm trên đất bằng, cũng sẽ làm như vậy.

"Đại ca ca, ngươi muốn làm gì?" Tiểu nha đầu mắt to sáng sủa, không có sợ sệt, chỉ có không rõ, nhìn chằm chằm thanh niên nói rằng.

"Đừng sợ, ta chỉ là muốn cùng ca ca ngươi tranh tài dưới", thiếu niên mặc áo tím mỉm cười, đối với cái này đáng yêu bé gái, hẳn không có thật sự muốn muốn thương tổn, chỉ là hoàn toàn bắt đắc dĩ, lấy này áp chế, bức Vô Thiên ra tay.

"Oa", Tiểu Thiên lộ mình, cùng Thi Thi ở chung rất lâu, sớm có thâm hậu cảm tình, thấy gặp nạn, con mắt hung quang trong vắt, hai hàng trắng nõn cương nha, mào phát ra "Cột kẹt" lạnh lạnh tiếng.

"Ngươi thật sự không ra tay, cái kia đừng trách ta không khách khí", thanh niên mặc áo tím đại lỏng tay ra, tiểu nha đầu kinh ngạc thốt lên một tiếng, rơi xuống.

"Ầm" một tiếng, Vô Thiên đứng thẳng người lên, một cước đá vào lầu trên hàng rào, nơi này nhất thời nổ tung ra, mấy cây vụn gỗ qua lại mà phát ra, hạ xuống mặt nước, tiền phát ra một vòng bọt nước.

Đồng thời, bóng người của hắn di chuyển, như đại bàng giương cánh, từ lầu nhảy lên, trực tiếp bước ra mấy trượng, xẹt qua bờ hồ, hạ xuống mặt nước vụn gỗ bên trên.

Hắn dáng người phiêu dật, nhanh nhẹn như sấm gió báo, giẫm từng cây từng cây vụn gỗ, chớp mắt đã tới, một phát bắt được tiểu nha đầu, ôm vào trong ngực, sau đó một cước bước qua thiết ngạc trên người, phóng người lên, chuẩn bị rời đi mặt nước. Hắn còn chưa tới đại thành kỳ, Tinh nguyên không cách nào xuất thế, ở thủy bên trên tác chiến đối với hắn rất bất lợi.

"Khà khà, nếu đến rồi, hãy theo ta cố gắng chơi một chút."

Thanh niên mặc áo tím không có như hắn nguyện, cánh tay giương lên, một mảnh hào quang tùy ý, mịt mờ bốc hơi, thả ra khí tức kinh khủng, đem vùng không gian này phong tỏa, chặn lại đường đi.

Vô Thiên hừ lạnh, năm ngón tay thành quyền, tinh khí dâng lên, lan ra như đồng thau loại ánh sáng lộng lẫy, tràn ngập sức bùng nổ sức mạnh. Hắn một quyền đánh ra, hào quang tán loạn, như hơi nước loại tán ra, điểm điểm tinh quang bốc hơi lên, tan rã với Thiên Địa.

Thanh niên mặc áo tím trong mắt có một tia kinh ngạc, tuy không vận dụng toàn lực, nhưng cũng không phải Tiểu thành kỳ tu giả có thể dễ dàng đột phá, hắn cảm thấy bất ngờ, trong tay động tác cũng không ngừng, một mảnh kim quang hốt hiện, phảng phất bảo kiếm ra khỏi vỏ, leng keng vang vọng, ác liệt khí lao ra, tràn ngập ở vùng thế giới này trong lúc đó, tựa như có thể tước cắt vạn vật.

"Kim lực lượng, người này là Kim linh thể", quan chiến trong lòng mọi người cả kinh, kim đại biểu sắc bén, không gì không xuyên thủng, nắm giữ kim lực lượng người, sẽ không phòng thủ, chỉ hiểu được công kích, bởi vì công kích đối với bọn họ tới nói, chính là tốt nhất phòng thủ.

Kim quang như thiên hàng thần binh, phong mang đoạ người, đem vùng không gian này đều chém thành hai khúc, thành trạng thái chân không, cực đoan đáng sợ!

Vô Thiên trong lòng một bầm, rõ ràng kim lực lượng khủng bố, không có đi liệu, thân thể của hắn lẳng không xoay tròn, kim quang tự thân thể gào thét mà qua, mãnh liệt mà sắc bén, ông tay áo gấp phải chém xuống một đoạn, trên da xuất hiện một đạo vết máu, tràn ra vết máu.

Vô Thiên lòng sinh tức giận, cùng người này cũng không có bất luận cái gì quan hệ, nhưng vẫn đuổi đánh tới cùng, chiều nào chiều nấy tàn nhẫn, nếu không là trải qua một vạn dặm máu tanh rèn luyện, e sợ đã bị trở thành thủ hạ vong hồn, thủy yêu món ăn trong bụng.

"Tiểu Thiên", hắn quát lên.

"Oa "

Tiểu Thiên tự trên vai hắn bắn ra, như một đạo thiên thạch, không có ánh sáng chói mắt, nhưng lại có một loại rộng rãi khí thế, áp bức lòng người.

Một vạn dặm rèn luyện, không ngừng Vô Thiên tu vi tăng trưởng, Tiểu Thiên thực lực càng là tăng vọt, nó là dị thú bảng xếp hạng thứ mười Thôn Nguyên Oa, mỗi nuốt một con Yêu thú, phần lớn tinh huyết đều sẽ gặp phải bản thân hấp thu, còn lại một phần mới gặp phải tinh luyện thành tinh chủ yếu.

Mấy tháng này, nó không biết ăn bao nhiêu Yêu thú, hấp thu tinh huyết so với Vô Thiên còn nhiều hơn, tu vi trong lúc vô tình, đã cao lên tới một cảnh giới khủng bố, đặc biệt hàm răng của nó, trắng như tuyết trung tâm mang có một chút màu bạc, đây là muốn thoát biến dấu hiệu.

Mang mạnh mẽ khí lưu, nó gào thét mà qua, mặt hồ xuất hiện một cái hồng cầu, sóng nước nhấc lên cao mấy trượng, trong hồ khổng lồ thủy yêu hoàn toàn nơm nớp lo sợ, rít gào một tiếng, hốt hoảng thoát đi, lặn xuống nước.

"Biến dị Ma Oa?"

Thanh niên mặc áo tím kinh ngạc, vung tay lên, một vệt ánh vàng ở đầu ngón tay hiện lên, vô cùng sắc bén, cuộn cuộn mà đến sóng nước, gặp phải cắt thành vô số mảnh, sau đó rớt xuống, hòa vào trong hồ.

"Xèo" một tiếng, ánh vàng thoát ly đầu ngón tay, tựa như một thanh lưỡi dao sắc, cắt ra không gian, cấp tốc qua lại, nơi này không khí không đứng lại lưu động, sóng nước đình chỉ cuộn cuộn, hần tiện tay một đòn, tạo thành cái này đáng sợ hình ảnh, thật là kinh người!

Ánh vàng như một tia chớp, có một loại chân thực kim loại cảm xúc, sắc bén cực kỳ, đâm nhói da dẻ. Tiểu Thiên trong con ngươi nhưng có xem thường, trắng nõn cương nha mang có một chút điểm màu bạc, tựa như bầu trời đêm hàn tinh, lập lòe hào quang.

"Răng rắc" một tiếng, ánh vàng vỡ tan, tan rã trong vô hình.

Tiểu tử đắc thế không tha người, hung hãn xuất kích, cắn về phía thanh niên mặc áo tím cánh tay, hàm răng hiện ra quang, thân thể nho nhỏ vào thời khắc này, như một vị Thượng Cổ cự thú, làm cho người ta một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Nhưng nó không thể toại nguyện, thanh niên mặc áo tím một cước đá vào Hắc Thiết Ngạc trên lưng, thân thể điên cuồng thối lui, đứng ở bên ngoài hơn mười trượng trên mặt nước, con ngươi co rút lại, xuất hiện vẻ nghiến tức. Tiểu tử quá mạnh, hần không dám khinh thường.

Một tiếng gào thét, Hắc Thiết Ngạc sống lưng vết thương càng to lớn hơn, huyết dịch tuôn ra, nó trong con ngươi hung hiểm ngập trời, phần nộ rít gào, Tiểu Thiên hạ xuống trên người nó, khoa tay lên, ý kia là, đừng có gặp, gia thể ngươi dạy hần.

"Đó là cái gì Ma Oa? Lại mạnh mẽ như vậy, thanh niên có Đại thành kỳ tu vi, đều muốn tránh né mũi nhọn, quá khó mà tin nổi", bên bờ, mọi người đánh bóng con mắt, trong lòng như có hàng vạn con ngựa chạy chồm loạn, không thể bình tĩnh.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng tiểu tử chỉ là Ma Oa, khá là xem thường, nhưng lúc này thể hiện ra thực lực, khủng bố kinh người, căn bản không phải yêu thú cấp thấp Ma Oa nên có, bọn họ cũng bắt đầu phỏng đoán, tiểu tử thân phận thực sự.

Lúc này, Vô Thiên cũng ồm hạ xuống bên bờ, nhìn kỹ một chút Thi Thi, thấy cũng không bị thương, tâm tư mới thả lỏng không ít.

Hần căn dặn tiểu nha đầu cách xa nơi đây, sau đó xoay người mặt hướng hồ nước, thanh niên mặc áo tím không nên ra tay với Thi Thi, đây là hần không cách nào khoan dung.

"Nếu muốn chiến, vậy thì đánh đi! Hắc Thiết Ngạc giúp ta", Vô Thiên quát lên.

Tên to xác rít gào, thân thể cao lớn chìm vào đáy nước, sau đó đột nhiên nhảy lên thật cao, hạ xuống bên hồ, tiên phát ra cao mấy trượng sóng nước, đem nơi này rửa sạch.

Hần nhanh chân vượt đi tới, con ngươi đen nhánh, như hai cái hố đen, khiến người sợ hãi thần, trong cơ thể đằng phát ra một luồng mãnh liệt chiến ý, khuấy lên mãnh này hồ nước, cuộn cuộn lên!

Từ đầu đến cuối, hần đều là cùng Yêu thú chém giết, chưa từng cùng nhân loại cao thủ giao chiến quá, lần này thanh niên hùng hổ dọa người, để hần trong huyết mạch tiềm tàng nhiệt huyết, triệt để sôi vọt lên.

"Ca ca, ngươi phải cẩn thận, hần rất mạnh", tiểu nha đầu lớn tiếng căn dặn, trong đôi mắt to có lo lắng.

Vô Thiên đối với nàng khẽ mỉm cười, ra hiệu thả xuống, sau đó nhìn về phía thanh niên, hần đứng ở mặt nước, dưới chân Tinh nguyên dâng lên, đẩy ra vô số gợn sóng.

"Thoát thai Đại thành kỳ, hiếm thấy đối thủ, mượn cùng hần giao chiến, có thể càng nhanh hơn cùng cô cảnh giới."

Thanh niên mặc áo tím tu vi cao hơn một nấc thang, xác thực đáng sợ, so với bên bờ tất cả mọi người mạnh hơn, nhưng Vô Thiên không sợ, muốn lợi dụng trận chiến này, vững chắc cánh giới.

"Hồng "

Hắc Thiết Ngạc rít gào, sống lưng huyết dịch ồ ồ tuôn ra, nhuộm đỏ hồ nước, nó là mãnh này hồ nước Đế Vương, mấy chục năm qua xưa nay không ai dám thương tổn nó, nó rất phần nộ, hận không thể đem xa xa cái kia đáng ghét thanh niên xé nát, băm thành tám mảnh.

Nó thân thể khổng lồ, tốc độ nhưng cực nhanh, chỗ đi qua, sóng nước cuộn cuộn, hơi nước bốc hơi, đem nơi này bao phủ.

Tiểu Thiên nhảy đến Vô Thiên trên vai, lưỡi dài cuốn lấy, ngụm nước chảy ròng, nó ăn Yêu thú ăn chán, hi vọng thường hạ nhân loại thịt tư vị.

Nó con ngươi xoay tròn chuyển động, đang suy nghĩ từ chỗ nào đánh lên, có thể một đòn tắt trung tâm, không cho kẻ nhân loại này né ra.

"Sớm chút cùng ta luận bàn không là tốt rồi, cần gì phải để ta phát ra hạ sách này", thanh niên mặc áo tím tóc dài cùng bay, bên ngoài cơ thể đằng xuất đạo đạo ánh vàng, đem hần bao phủ bên trong, hần như một pho tượng chiến thần, liếc chéo thiên hạ, phong thái yếu diệu.

"Như ngươi mong muốn."

Vô Thiên trầm giọng đáp lại, Khí Hải trung tâm Tinh nguyên trong phút chốc bạo động, tựa như mở ra miệng cống hồng thủy, sôi trào mãnh liệt, cơ thể hần một hồi cường tráng không ít, có một loại như hắc thiết loại cứng rắn mùi vị, sức mạnh khí thể tựa như biển, muốn phá thể mà phát ra.

Hắc Thiết Ngạc hét giận dữ, tới gần thời khắc, cự vĩ quét ngang mà phát ra, vẩy giáp u sâm, chói mắt người ta.

Thời khắc này, mặt hồ sôi trào, sóng dữ rít gào, che ngợp bầu trời, tiếng ông ông một mảnh, nơi này gặp phải nhấn chìm, xem không thấy bóng người.

Sóng nước trung tâm, thanh niên mặc áo tím như đá rắn đứng ngạo nghễ, lòng bàn tay kim quang thoáng hiện, ráng lạnh bốc hơi, vỗ vào cự vĩ bên trên, "Oanh" một tiếng, tên to xác không địch lại, gặp phải một đạo cự lực đẩy lui, nhấc lên trượng cao sóng biển, bên bờ mọi người biến sắc, cấp tốc lùi về sau.

Cùng lúc đó, Vô Thiên di chuyển, hấn phóng người lên, nắm đấm cứng rắn như sắt, quyền phong tựa như bạo gió thổi qua, mang theo một đạo "Ồ ồ" tiếng, đánh về thanh niên ngực, hấn nằm ở hung đạo sóng nước trung tâm, con mắt tỏa ra như dã thú ánh sáng, cực kỳ dọa người!

Thanh niên mặc áo tím mặt không biến sắc, một cánh tay khác dò ra, tuôn ra hào quang xán lạn, khí thế khủng bố ngập trời, Vô Thiên bị đánh lui, ngũ tạng lục phủ rung động không ngừng, phun ra một ngụm máu, nhuộm đỏ tảng lớn hồ nước, hấn hoảng sợ, một cảnh giới chênh lệch, khác nào một cái hồng cầu, khó có thể vượt qua.

"Kém, quá kém", thanh niên mặc áo tím lắc đầu, dưới chân ánh vàng phun trào, hồ nước gặp phải quấy đục, thân thể hấn nghiêng về phía trước, bốn chi thu nạp, lấy chỉ tay lực lượng điếm đi, nhưng thả ra khí tức, so với năm ngón tay cùng xuất hiện trả lại đến khủng bố, quả thực là kinh người!

"Oa "

Sóng nước kịch liệt cuộn cuộn, hơi nước che kín bầu trời, Tiểu Thiên bắt được cơ hội, mở ra miệng rộng, cắn trúng hấn ngón tay, nhưng một mảnh kim lưu lao ra, tiểu tử gào thét một tiếng, nhanh chóng buông ra miệng, thò ra ngón tay, mang ra một chuỗi huyết.

Ngón tay nhưng cũng bị cắn phá, từng sợi huyết dịch không ngừng bốc lên.

"Nguyên lai nó cũng không phải Ma Oa, cũng không phải biến dị Ma Oa, mà là Thôn Nguyên Oa."

Thanh niên mặc áo tím kinh ngạc, nhận ra tiểu tử thân phận, hiển nhiên cũng biết Thôn Nguyên Oa mạnh mẽ, sắc mặt biến đến nghiêm nghị mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chiến Ý

Tiểu tử rơi xuống với Hắc Thiết Ngạc trên lưng, thân thể co giật, che miệng rộng, kêu rên liên tục, đen nhánh môi, không ngừng có huyết dịch tràn ra, hàm răng của nó càng bị nứt toác mấy viên.

Vô Thiên hoảng sợ, kim lực lượng quả nhiên không tầm thường, tiểu tử hàm răng độ cứng rắn, hấn nhưng là sâu sắc lĩnh giáo qua, rất : gì quá bí ẩn cũng không quá đáng, nhưng không nghĩ càng xuất hiện vết rách, tổn thương khoang miệng, huyết không ngừng chảy ra.

"Oa oa. . ."

Tiểu tử mạnh mẽ dưới phiên bò mà lên, hẹp dài con mắt đỏ chót, nhìn chòng chọc vào thanh niên mặc áo tím, phun lửa giận, lần thứ nhất vẫn lấy làm kiêu ngạo cương nha gặp phải nứt toác, hiển nhiên nó bị tức hồng rồi.

Tiểu tử tay chân cũng vũ, một bộ tức đến nổ phôi đáng vẽ, đối với thanh niên hận tới cực điểm, "Vèo" một hồi, nó hóa thành một đạo hắc quang, phá không mà đi, bên ngoài thân bốc ra đen kịt mang, như ngọn lửa loại nhảy lên. Trong lúc hoảng hốt, thân thể nho nhỏ so với dĩ vãng cường tráng mấy phần, càng lớn hơn không ít.

Thanh niên mặc áo tím hai tay ở trước ngực xẹt qua, hai mảnh kim quang xuất hiện, dường như hai vầng mặt trời chói chang treo lơ lửng, rạng ngời rực rỡ. Hấn không dám khinh thường, vẻ mặt nghiêm túc, chưởng ánh vàng dâng lên, hai mảnh ánh vàng rừng rực, óng ánh loá mắt.

Tiểu tử há mồm phun ra một viên màu đen cầu, hắc quang lấp lánh, như một viên màu đen Lưu Tinh, điên cuồng đập tới. Hai vòng kim nhật bay lên, hào quang hùng hực, cùng với va chạm vào nhau.

"Oanh", giữa không trung như tinh thần va chạm, nổ tung phát ra một đạo hào quang chói mắt, trong phút chốc, thiên địa thất sắc, chỉ còn dư lại ánh vàng cùng khói đen, nơi này gặp phải nhấn chìm.

Tiếp đó, một luồng mạnh mẽ khí lưu quét ngang mà phát ra, hồ nước vỡ tổ, hồ nước kịch liệt cuộn cuộn, như có tuyệt thế hung thú hiện thế, sóng biển nhấc lên cao mấy chục trượng, lần lần đi, đánh về phía bên bờ.

"Cột kẹt" một tiếng, trường kiều không chịu nổi sóng lớn xung kích, ầm ầm sụp đổ, vụn gỗ đầy trời bắn nhanh, đây là một tai nạn, sóng lớn thế tới hung hăng, ung dung nuốt hết trường kiều, nhưng còn không đình chỉ, cuốn lấy vô số cọc gỗ cùng tấm ván gỗ, nhằm phía một mảnh lau các.

Nơi đó là hoàng tên cửa hiệu lâu.

"Cột kẹt. . ."

"Ào ào. . ."

Sóng dữ đào dũng, không có gì có thể kháng cự, nhấn chìm tất cả, mấy đồng lâu các lúc này sụp đổ, ầm ầm tiếng không ngừng, nơi này, trong nháy mắt biến thành khắp nơi bừa bộn, tàn tạ không thể tả.

"Tên khốn kiếp kia phá hủy trụ sở của ta", sóng nước trung tâm nhảy ra mấy bóng người, bọn họ cả người ướt đẫm, các loại tang vật treo đầy trên người, vô cùng chật vật, vừa ra tới liền chúi ầm lên, tìm kiếm hung phạm.

"Đó là. . ."

Mấy người hai mắt tròn tròn, trần ngập khó mà tin nổi, chính giữa hồ nước một người một thú điên cuồng ác chiến, ánh vàng che trời, hắc mang té nhạt, như kim nhật cùng màu đen nguyệt ngang trời, mỗi một lần va chạm, đều sẽ thiên địa rung động, sóng lớn ngập trời.

Ban đầu những kia khoảng cách gần người xem cuộc chiến, đã rút đi đến chỗ cao nhất, miễn cho gặp phải lan đến, trong lòng bọn họ đều rất khiếp sợ, một con Ma Oa, càng cùng thoát thai Đại thành kỳ tu giả bình cái bất phân cao thấp, lực lượng ngang nhau, quá khó có thể tin.

Đặc biệt bắt đầu muốn muốn khiêu chiến Vô Thiên người, sau lưng đều là không nhận được trực đồ mồ hôi lạnh, dù là ai đều không đúng sẽ nghĩ tới, trên vai hắc thú nhỏ, sẽ như vậy hùng hổ, bọn họ bắt đầu vui mừng, đối chiến người không phải là mình, không phải vậy sớm bị đánh vào trong hồ nuôi cá.

Hiện tại bọn họ đánh có chết cũng không tin, đây chỉ là một con Ma Oa, đùa giỡn, có ai từng thấy Ma Oa có thể có như vậy mạnh mẽ? Không bằng nói là một con Thượng Cổ hung thú, trả lại đến thực tế.

Giữa không trung, ánh vàng cùng khói đen trần ngập, tiểu tử như một con hình người bạo thú, đập sóng nước mà đi, như giẫm trên đất bằng, cả người hắc quang xông trời, tựa như minh hỏa đang thiêu đốt, sóng nước còn chưa gần người, liền gặp phải trong nháy mắt bốc hơi lên, hóa thành hơi nước, tan rã với Thiên Địa.

Tiểu tử triệt để nổi giận, hàm răng là nó để ý nhất, tới tự hào đồ vật, lại gặp phải thanh niên nứt toác, không thể tha thứ. Nó mỗi một lần ra tay, cũng có thể làm cho vùng không gian này rung chuyển, vô cùng mạnh mẽ!

Thanh niên mặc áo tím càng đánh càng kinh ngạc, trước mặt con thú nhỏ này, quả thực chính là tiền sử quái vật, càng đánh càng hăng, tốc độ càng ngày càng nhanh nhẹn, chiến đến lúc này, cánh tay hắc cũng bắt đầu mất cảm giác, dưới chân di động dần dần bắt đầu trì độn, lại có điểm theo không kịp tiết tấu.

"Quái vật, tiểu quái vật a, xem ra tiếp tục giấu dốt xuống, bắt đầu bị đánh bại nha, đến lúc đó liền mất mặt ném lớn."

Thanh niên thâm than, tốc độ của hắc đột nhiên tăng nhanh, như thay đổi một người, động tác nhảy bén mau lẹ, tựa như một đạo Kinh Phong, một bước bước ra, có thể có mười trượng khoảng cách, khiếp sợ toàn trường!

"Đây là phong lực lượng. . . Hắc càng là song linh thể. . ." Có người kinh ngạc thốt lên, nhận ra được.

"Có người nói khổng chế phong lực lượng người, tốc độ không ai bằng, có thể so với Thiểm Điện Ứng. Người này không đúng nhưng có chí cương kim lực lượng, còn có năm giữ nhẹ nhàng phong lực lượng, nhìn đáng đáp, thú nhỏ muốn thất bại."

"Cũng chưa chắc, người xem người kia vẫn thờ ơ không động lòng, vẻ mặt bình thản, thú nhỏ đều mạnh mẽ như thế, chủ nhân nên cũng không kém, chờ sau đó nói không chắc sẽ xuất thủ", một mảnh ánh mắt đầu quá khứ, đều là vô cùng hy vọng.

Vô Thiên cũng không phải thờ ơ không động lòng, mà là tiểu tử trưởng thành tốc độ quá kinh người, hắc nhớ rõ, ở bên trong cốc Ngũ Thái Ngư vừa mới bắt đầu liền có thể thất bại nó, vậy thì mang ý nghĩa, tiểu tử thực lực là trong khoảng thời gian này cấp tốc tăng trưởng, ngắn gọn hơn một tháng, càng trưởng thành đến mức kinh khủng như thế, thực sự là đáng sợ!

Hơn nữa, tiểu tử cùng thanh niên mặc áo tím chiến đấu kịch liệt, khiến cho hắc trong huyết mạch dòng máu triệt để sôi trào lên, trong cơ thể hắc chiến ý đang điên cuồng thiêu đốt, rất muốn tham dự vào, hắc chưa từng có đối với chiến đấu như vậy ngóng trông quá.

Hắc vượt trong lòng, trái tim ở điên cuồng loạn động, thùng thùng vang lên không ngừng, va chạm bàn tay, mà huyết dịch cả người, tựa như đang thiêu đốt, cả người trở nên đỏ chót, nhiệt không nén được.

Đang lúc này, trong lồng ngực của hắc đen kịt nhẵn, bỗng nhiên phun ra một tia ánh sáng đỏ, hòa vào trái tim của hắc, Vô Thiên thân thể run lên, phun ra một ngụm máu, sau đó cả người khí chất đại biến.

Làn da của hắc cấp tốc biến hồng, tóc cũng ở biến, thậm chí ngay cả hai con ngươi đều đang nhanh chóng biến hồng, cuối cùng ngoại trừ trắng nõn nha ở

ngoài, cả người mỗi một tác vị trí, đều trở nên đỏ chót, khác nào một vị Huyết Tu La, ngạo đứng ở đó.

"Oanh "

Một luồng chiến ý phá thể mà phát ra, xông thẳng lên trời, tầng mây đều gặp phải đánh tan, lao ra một cái lỗ thủng. Hắn quanh thân bàng như có một vô hình bão táp, hồ nước điên cuồng phun trào, sóng lớn cao mấy trượng, đánh bờ hồ.

"Đó là. . ."

Ánh mắt mọi người 'Loạch xoạch' quăng tới, vừa mới bắt đầu kinh ngạc, sau đó ngạc nhiên nghi ngờ, cuối cùng khiếp sợ, này cỗ chiến ý quá mãnh liệt, có một loại phách tuyệt thiên hạ, mình ta vô địch tư thế. Bọn họ thân thể run không ngừng, hai chân vô lực, lại có muốn lễ bái ý nghĩ!

"Hấp "

Mọi người cũng không nhận được hấp một cái hơi lạnh, người này đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại đáng sợ như thế.

Thiếu nữ mặc áo vàng kia, dung nhan trắng xám, cái trán dật hẳn, trong lòng sợ không thôi, vui mừng lúc đó không có ý khiêu chiến, phóng thích chiến ý đều kinh người như vậy, thực lực lại nên làm như thế nào!

Tiểu tử cùng thanh niên mặc áo tím cũng đình chỉ chiến đấu, nhìn sang, trên mặt vẻ mặt đồng dạng đang không ngừng biến hóa, này cỗ chiến ý có một loại vô địch khí phách, bên trên chiến bầu trời, dưới chiến địa, bàng như chính là một vị chân chính Chiến Thần xuất thế, được vạn người cùng bái!

Hắc Thiết Ngạc thân thể như nhũn ra, nom nớp lo sợ, nó khoảng cách gần nhất, cảm thụ càng rõ ràng, chiến ý trung tâm bí mật mang theo một loại vô thượng uy nghiêm, kinh sợ vạn vật tâm linh, bất kỳ sinh linh ở trước mặt hắn, đều muốn cúi đầu, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

"Bá "

Vô Thiên thân hình nhảy lên, đập sóng nước mà đi, thẳng đến giữa không trung, trùng thiên chiến ý phun trào, quấy nhiễu mảnh này hồ nước không cách nào bình tĩnh, sóng dữ lẫn lộn, Yêu thú chìm nổi!

"Tiểu Thiên, ngươi xuống", hắn phun ra một đạo thanh âm xa lạ, ngữ khí uy nghiêm, không cho làm trái, tiểu tử do dự lại, hạ xuống bên bờ, nằm ngoài Thi Thi trên vai, nhìn chăm chú giữa không trung bóng người, đắm chìm.

"Đám này!"

Một chương vỡ phát ra, không có lửa mắt hào quang, không có khí thế tinh khí, bình thường vu quy thật, nhưng trong không khí nhưng tiền ra đốm lửa, hư không như là gặp phải cắt chém loại, xuất hiện một lỗ hồng, bên trong đen kịt một mảnh, có Hỗn Độn bức bội tuôn ra.

Thanh niên mặc áo tím con người co rút lại, hư không vỡ tan, như vậy mạnh mẽ thủ đoạn, chỉ có trường lão trong môn phái cấp trở lên nhân vật thời điểm chiến đấu mới phải xuất hiện.

Không đứng, phải nói hai người hoàn toàn khác nhau, người trước là cắt chém hư không, tiết diện như gương loại bằng phẳng bóng loáng, mà người sau là dùng sức mạnh to lớn, đánh tan hư không.

Đừng xem chỉ là hiệu quả như nhau, trên thực tế, hai người chênh lệch rất lớn, điều này cần đối với sức mạnh khổng lồ, đạt đến tỉ mỉ cảnh giới, có thể thu thả như thường, tình diệu không chế, ngưng tụ một điểm, như vậy mới có thể làm đến.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tẩu Hỏa Nhập Ma

Thanh niên mặc áo tím trong lòng khiếp sợ, có thể đem sức mạnh khổng lồ chế đến như vậy cực hạn cảnh giới, hắn chưa từng thấy, cái này không phải thời khắc luyện tập, thông thạo sinh xảo liền có thể làm được, mà là phải có phương diện này thiên phú.

Một chương phản phác quy chân, bình tĩnh không có gì lạ, nhưng xúc động thiên địa tư thế, son hà oai, nơi này tình khí bạo động, sóng biển cuộn cuộn, đây là một hình ảnh đáng sợ, chấn động lòng người!

Thanh niên mặc áo tím ánh mắt cực nóng, đây mới là hắn hi vọng chiến đấu, huyết dịch thiêu đốt, sôi trào.

Hắn thân thể uốn lượn xuống, hai tay tựa như vô lực buông xuống, hình như một con súc thể trâu đực, hắn cả người khí thế điên cuồng tăng vọt, cùng với

trước tuyệt nhiên không giống, khác nào biến thân thành một con hung thú, có một loại hung hãn dã tính.

Hắn thủy đã hạ thủ cánh tay cùng nhau đuổi ra, sáp nhập với đồng thời, kim lực lượng như dừng tuyền loại tuôn ra, trong khoảnh khắc ánh sáng vạn trượng, đâm người nhần cầu. Đồng thời, hắn hai cái chân thượng phong lực lượng quán quanh, ô ô vang vọng, khác nào từng mảng từng mảng lưỡi dao sắc đang xoay tròn, ống quần vỡ tan, hóa thành bột mịn.

"Kim Ngu Kịch Thiên!"

Thanh niên mặc áo tím quát âm, phong lực lượng quán quanh hai chân, mạnh mẽ giẫm một cái, một nguồn sức mạnh vô hình lao ra, dưới thân hồ nước nổ tung, hồ nước tiên phát ra cao mấy trượng, hắn như một con màu vàng trâu hoang, vung lao nhanh, bức bội trùng sơn hà, rất nhiều phá thiên tư thế, quả thực là hung mãnh!

"Hắn càng nhưng đã tập tu hành bí điển, khó mà tin nổi, hơn nữa còn là Kim linh thể chuyên tu bí điển, người này thân phận không đơn giản", một quan chiến người cả kinh nói.

"Không chỉ là như vậy, hắn không ngừng sử dụng bí điển, còn đem phong lực lượng gia trì ở trên đùi, trong nháy mắt bùng nổ ra tốc độ kinh người, làm cho chiều này Kim Ngu Kịch Thiên uy lực càng lớn mấy phần, người này nắm giữ song linh thể, thiên tư sâu đậm, sau đó thành tựu không thể đoán trước."

Mọi người khiếp sợ sau khi, lại có chút đổ kị, thanh niên mặc áo tím cùng tuổi bọn họ xấp xỉ, thậm chí một nhóm người còn lớn tuổi vài tuổi, nhưng biểu hiện ra thực lực, căn bản không cùng một đẳng cấp, có không thể vượt qua khoảng cách.

"Đến rồi."

"Oanh "

Như sao chổi va kim nhật, ầm ầm tiếng vang vọng đất trời, đại địa ầm ầm chấn động, sóng khí cuồng bạo mà hung mãnh, hồ nước đi ngược dòng nước, hình thành một màn thủy liễm, che khuất bầu trời.

"Mọi người cùng nhau ra tay!"

Mọi người biến sắc, dồn dập ai nấy dùng thủ đoạn, đồng lòng hợp lực, đem sóng lớn cách ngăn trở ở bên ngoài.

"Phốc. . ."

Sóng dữ như biển gầm cuộn cuộn, thế tới hung hăng, mau lẹ mà hung mãnh, hợp tất cả mọi người lực lượng, đều suýt chút nữa chống lại không được, đều là phun ra một ngụm máu, ánh mắt ảm đạm, tràn ngập kinh hãi!

"Đây chính là thực lực của ngươi, thật là làm cho ta mở mang tầm mắt", thanh niên mặc áo tím sắc mặt trắng bệch, ở sóng nước trung tâm điên cuồng rút lui, một đôi tay máu thịt be bét, bạch cốt âm u lộ ra, huyết dừng không thôi.

Vô Thiên cả người hồng quang lấp lánh, đứng ngạo nghễ giữa không trung, dưới chân sóng nước phun trào, đem hắn tôn lên cùng như thần, bề ngẩng thiên hạ, thô bạo lẫn liệt.

Kỳ thực, Vô Thiên cũng không biết vì sao lại như vậy, hắn chỉ nhớ rõ trước một luồng sức mạnh thần bí, bỗng nhiên tiến vào trái tim, đã khống chế thân thể, xua đuổi hẳn ý thức. Mà chính hắn như là một người đứng xem, nhìn thân thể của chính mình muốn làm gì thì làm.

Hắn cũng là khá là khiếp sợ, cái này cụ thuộc về với thân thể của chính mình, từng chiêu từng thức, bình thường mà đơn giản, nhưng có thể phát huy ra vượt quá tưởng tượng uy lực, hơn nữa, hắn cảm giác Khí Hải bên trong Tinh nguyên ghép lại giảm thiểu, vậy thì mang ý nghĩa, đây chỉ là thuần sức mạnh thân thể.

Không dùng tới tinh khí, chỉ dùng sức mạnh thân thể, có thể có uy thế như vậy, khó mà tin nổi.

"Ta thu hồi vừa nãy chuyện, ngươi rất mạnh!"

Thanh niên mặc áo tím cười nhạo, cười rất vui vẻ, qua nhiều năm như vậy, cùng thế hệ bên trong hắn chưa từng có tình cò gặp quá mạnh mẽ như vậy đối phương, đây là lần thứ nhất.

Hắn lắng không một chương vỗ dưới, hồ nước phun tung toé, bao phủ kín nơi này, sau đó hai tay hắn đuổi ra, tuôn ra một đạo bạch lực ánh sáng, máu thịt be bét vết thương, càng nhanh chóng khép lại.

Sóng nước tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, mà khi sóng nước thối lui, lộ ra bóng người của hắn thì, vết thương của hắn hách nhưng đã phục hồi như cũ, thậm chí không hề có một chút vết sẹo lưu lại, hoàn hảo không chút tổn hại.

"Ào ào "

Vô Thiên lại di chuyển, một cước bước ra, hồ nước như là chịu đến triệu hoán, đi tới đó, sóng nước hãy cùng tới đó, hắn ổn lập giữa không trung, dưới chân bọt nước cuộn cuộn, khác nào một vị cái thế Quân Chủ, nhìn xuống đại địa.

"Dừng lại, hôm nay tôi đây thôi", thanh niên mặc áo tím đạo, có nguyên nhân nào đó, hẳn không thể tiếp tục đánh tiếp nữa. Nhưng Vô Thiên mắt điếc tai ngơ, một cước quét ngang mà đi, cương phong lạnh lẽo, khiến người ta da dẻ đau đớn.

"Huynh đệ, nhanh lên một chút dừng tay, ngày khác tìm một chỗ, chúng ta lại cẩn thận đại chiến một trận", thanh niên thân thể một bên, hiểm chi lại hiểm né qua, sau đó quát lên.

"Àm "

Đáp lại hẳn chính là một nắm đấm, như hắc thiết loại cứng rắn, đập ầm ầm ở trên ngực, hẳn bóng người điên cuồng rút lui, cho đến trăm trượng có hơn, mới tan mất đáng sợ kia cự lực, ổn định thân thể, sau đó phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

"Dừng tay. . ."

Vô Thiên khác nào ma loại, dưới chân liên tục bước ra, cuồng phong ô ô vang vọng, chấn động mảnh này hồ nước. Hẳn một chỉ điểm ra, cực kỳ phổ thông, không hề có một chút xinh đẹp, nhưng thanh niên như gặp phải một khối vạn cân đá tảng đập trúng, bóng người liên tiếp lui về phía sau, huyết dịch lần thứ hai phun ra.

"Người này thật mạnh, thanh niên mặc áo tím có Đại thành kỳ tu vi, nhưng bị ép vào tuyệt cảnh, không có sức lực chống đỡ lại."

"Hắn tu vi còn ở Tiểu thành kỳ, liền có thể nghịch chiến thảo phạt, hơn nữa các người thấy không, hẳn một quyền một cước, từng chiêu từng thức, nhìn như đơn giản, nhưng phảng phất tự nhiên mà thành, phát huy ra cực hạn sức mạnh, thực sự là đáng sợ!"

"Không đơn thuần như vậy, hẳn không điều động Tinh nguyên, chỉ là dùng thuần túy sức mạnh thân thể, cái này chỉ sợ cũng là trong truyền thuyết Nhập Vi cảnh giới, tương truyền, có thể làm được điểm này, chỉ có ngàn năm trước được xưng Chiến Thần Tư Không Liệt."

Trong lòng mọi người mặc không kinh hãi, cư ghi chép, Tư Không Liệt năm đó ngộ ra Nhập Vi cảnh giới, trăm trận trăm thắng, bất kỳ phổ thông chiêu thức, ở trong tay hắn đều có thể gặp phải làm cho xuất thần nhập hóa, vô cùng nhuần nhuyễn, có thể so với thần thông oai, danh chấn nhất thời, phong hào Chiến Thần.

"Đáng sợ, thực sự là đáng sợ, ta phảng phất nhìn thấy Chiến Thần phá giới trở về, tái hiện ngày đó Thần uy", mọi người hoảng sợ, cũng có chút ngạc nhiên, người này chẳng lẽ là tư không Chiến Thần truyền nhân?

"Tư không Chiến Thần", thanh niên mặc áo tím che đau nhức ngực, cười khổ nói: "Nếu không là còn có sư tôn bàn giao việc cần hoàn thành, bất tiện bại lộ thân phận, sao lại như vậy chặt vật" .

"Àm "

Lại là một cuồng vũ đến, thanh niên mặc áo tím thân thể run lên, hoành bay qua, tạt ở bên hồ, hẳn chặt vật bò lên, đầy mặt phẫn nộ, đều nói không ra, người làm gì thể còn muốn đuổi tận cùng không buông, ta sai rồi còn không được sao.

"Ào ào "

Vô Thiên không có ngừng tay, lướt sóng mà đến, một cước đá tới, thanh niên mặc áo tím biến sắc, hai tay vội vàng che ngực, "Àm" một tiếng, hẳn điên cuồng lùi về sau, trên đất cạo sạt ra một cái rãnh lớn hoành cấu.

"Huynh đệ, mau dừng tay a, ta biết sai rồi, ta không nên nhắm vào tiểu nha đầu, ta tội ác tày trời, người tha thứ ta ba", thanh niên mặc áo tím gào thét, lẫn vào đoàn người, nắm mọi người làm bia đỡ đạn.

"Vị bằng hữu này, người đã đem hắn đánh thành như vậy, hơn nữa hẳn cũng đã biết sai rồi, cũng đừng truy cứu nữa, kính xin giờ cao đánh khẽ", một thanh niên tóc đỏ khuyên nhủ, kết quả một nắm đấm rơi vào trên mặt hắn, nhất thời huyết dịch tung toé, khuôn mặt nở hoa.

"Ta chỉ là khuyên can, không phải đến đánh nhau a", thanh niên tóc đỏ oan ức, vung lao nhanh, bộ này không có cách nào khuyên, các người đánh chết làm công đều mặc kệ ta sự.

"Này, người làm sao có thể như vậy, nhân gia chỉ là khuyên nhủ, làm gì làm sao hung a, quá phận quá đáng."

Một tên mười bốn, mười lăm thiếu nữ mặc áo trắng, chống nạnh cầm gậy bất bình, một bàn chân nhưng che ở trên mặt của nàng, "Àm" một tiếng, nàng rơi trên mặt đất, bùn đất bắn ra bốn phía, bụi bặm tràn ngập.

"Ồi, người cái vương bát đần, dám nắm bàn chân đến huân ta, thật khó người, người cái quy tôn từ, cô nãi nãi muốn tốt cho người xem."

Thiếu nữ trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên có một đỏ tươi vết chân, đặc biệt bắt mắt, nàng bị tức hôn mê, eo người run rẩy, khác nào gọi phụ chửi đồng, chửi ầm lên. Tay nhỏ vung lên, một mảnh ánh sáng màu xanh bắn ra, nhanh chóng cực kỳ, sát ý dịu dàng, nhưng mới vừa trung tâm mang nhu.

Thủy lực lượng, mọi người kinh ngạc, thiếu nữ mặc áo trắng càng là thủy linh thể, xem ra có thể gặp phải mới đến quả nhiên không có một nhân vật đơn giản.

Nhưng mà, một bàn tay lớn dò ra, nhẹ nhàng sờ một cái, ánh sáng màu xanh tán loạn, ánh huỳnh quang điểm điểm, tan rã với trong thiên địa.

"Như thế cường", mọi người trợn mắt liú lười.

"Trước tiên không tính toán với ngươi, cái này một cước nội tình cô nãi nãi tạm thời nhớ rồi", thiếu nữ mặc áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi, chạy trốn chết.

"Các vị bằng hữu, ta nhìn hấn là đã phát điên, đại gia hợp lực trấn áp", thiếu nữ mặc áo vàng khê kêu, nàng đối với Vô Thiên không có ấn tượng tốt, nghĩ kếp, để mọi người liên thủ.

"Đúng, hấn tuy rất lợi hại, nhưng chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ cần đại gia đồng lòng, định có thể đánh đánh hấn", thanh niên mặc áo tím lau đi huyết dịch, nghĩa chính ngôn từ quát, nhưng đứng ở cuối cùng.

Một tên khôi ngô đại hán nói: "Cái này đều là ngươi gây ra sự, ngươi đi phía trước, hấp dẫn sự chú ý của hấn, chúng ta từ bên hiệp trợ".

"Ha ha, nhiều người sức mạnh lớn, các ngươi nhiều người mới có thể dời đi tầm mắt của hấn, ta vòng tới phía sau đi đánh lén, ân, cứ làm như thế, các ngươi nỗ lực ngăn cản hấn", thanh niên mặc áo tím nói xong, xoay người liền chạy, nhưng cũng không phải nhiều đi phía sau, mà là đạp lên mặt nước, chạy trốn tới đối diện đi tới.

"Tiểu tử này quá không đúng ngay thẳng", đại hán lắc đầu.

"Àm! !!"

Vô Thiên khác nào Hỗn Thế Ma Vương, nhảy vào đoàn người, bóng người bay ngang, kêu rên không ngừng.

"Chúng ta không phải hấn đối phương, chạy mau."

Rốt cục có người không chống đỡ nổi, hồng một tiếng bên dưới, đoàn người giải tán lập tức, có thừa loài chim, phóng lên trời, có chạy vào lau các, phòng cửa đóng chặt, tu vi đủ cường đạp sóng mà đi, có trực tiếp chìm vào trong hồ, nơi này một mảnh ồn ã, như gà bay trứng vỡ.

"Con vật nhỏ, ca ca là làm sao?" Thi Thi nghi ngờ nói.

"Oa", tiểu tử hẹp dài con mắt cũng có một tia nghi hoặc.

"Ta cảm giác ca ca trong cơ thể có cái đồ vật ở, Tiểu Ngư Ngư, đưa ta tới."

Hắc Thiết Ngạc không lò đầu, kịch liệt lay động, nói cái gì cũng không chịu.

"Yên tâm, ca ca sẽ không làm thương tổn ta", Thi Thi mắt to như nước trong veo rất sáng sủa, Hắc Thiết Ngạc không cưỡng được, bắt đắ dĩ mang theo nàng bơi tới.

"Tiểu nha đầu, ngươi đừng tới nha, ca ca ngươi đã phát điên, lực thân không nhận", thanh niên mặc áo tím lớn tiếng nói, có lo lắng.

"Cảm tạ, không có chuyện gì", Thi Thi không có thù dai, đối với thanh niên lộ ra nụ cười, đơn thuần mà đáng yêu.

Hắc Thiết Ngạc nhanh chóng bơi tới bên bờ, chờ đợi tiểu nha đầu nhảy xuống sau, "Hồng hồng" rít gào vài tiếng, ý kia là, cẩn thận một chút, sau đó lên vào đáy nước, biến mất không còn tăm hơi, chỗ này nó cũng không dám ở lâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chiến Thần Long Dao

"Ca ca", tiểu nha đầu chạy tới.

Tiểu Thiên con mắt co rút lại, trước khoảng cách xa không có cảm giác gì, giờ khắc này tiếp xúc gần gũi, phát hiện trước mặt cái này toàn bộ đồ như lửa thanh niên, khác nào một chưa từng quen biết người, rất xa lạ, nó thậm sức thể, chỉ cần có một điểm không đúng, liền phát động Lôi Đình công kích, đánh ngắt lại nói.

"Tiểu muội muội, đừng tới", một giấu ở trong bụi cỏ thiếu niên, kéo tiểu nha đầu vấy, khuyên nhủ.

"Đại ca ca, ngươi làm sao? Làm gì như thế sợ ca ca, ca ca không phải người xấu", tiểu nha đầu giải thích.

Thiếu niên da mặt co giật, hận không thể phiến chính mình mấy cái bạt tai, thậm chí ngu xuẩn, mù loáng, hắn phát rồ vốn là bởi vì bé gái gặp phải bất nạt.

"Vậy ngươi nhanh đi khuyên nhủ, không muốn đang tiếp tục tiếp tục như vậy, còn có nhường hay không chúng ta quá", thiếu niên về mặt đưa đám, khẩn cầu nói.

"Đúng rồi, nhanh đi khuyên nhủ, không phải vậy nơi này cũng bị hắn hủy đi", lại một đầu xông ra, nói rằng.

"Được rồi, các ngươi đừng sợ, kỳ thực ca ca hắn rất hiền lành", tiểu nha đầu nói như thế, hai người giận dữ, cái này còn gọi thiện lương? Nếu như hắn thiện lương, trên thế giới không có ác ma.

"Cứu mạng a!"

Một mười ba mười bốn thiếu niên nhanh chân lao nhanh, thỉnh thoảng nhìn phía phía sau, hắn tu vi rất yếu, không biết bơi, càng xui xẻo chính là, hắn là hoàng tôn của hiệu lâu người, nơi ở bị phá hủy, không chỗ có thể trốn, chỉ có thể ở bên hồ thoát thân.

"Ca ca, dừng tay", tiểu nha đầu tay nhỏ mở ra, nằm ngang ở thiếu niên phía sau, mắt to vụt sáng vụt sáng, nhẹ giọng nói.

"Àm "

Một nắm nắm nghênh đón, thiếu niên xoay người, bắt lấy tiểu nha đầu, một cho vay nặng lãi, tránh thoát đi, nắm nắm rơi xuống đất, bùn đất bay tán loạn, cát đá bắn ra bốn phía.

"Dừng tay", Vô Thiên không hề có một tiếng động gào thét, bộ thân thể này hoàn toàn không bị khống chế, càng tấn công về phía Thi Thi, hắn muốn đuổi đi sức mạnh thần bí, đoạt lại nắm quyền trong tay, nhưng không thể nào bắt tay.

"Ca ca, ngươi làm sao, ngươi tên đại bại hoại mau rời đi ca ca thân thể", tiểu nha đầu trong đôi mắt to có hơi nước, vừa nãy xác thực dọa sợ, nhưng nàng biết cái này không phải ca ca bản ý, mà là tiềm núp ở bên trong bại hoại.

Bộ thân thể này thờ ơ không động lòng, một chưởng vỗ lại đi, Vô Thiên sốt sắng, một chưởng này nếu là đập trúng, tiểu nha đầu không chết cũng sẽ trọng thương.

"Oa "

Tiểu tử cả người hiện ra hắc quang, nhảy lên một cái, như một viên thiên thạch va về phía nắm nắm, "Oanh" một tiếng, nó gào thét, bay ngang xa mấy chục trượng, đập vào hồ nước.

"Mau dừng tay", Vô Thiên gào thét, nhưng không làm nên chuyện gì, quyền phong cương mãnh, tiểu nha đầu quần áo tung bay, văng lên ào ào, ánh mắt của nàng ướt, nước mắt chảy xuống, miệng nhỏ không ngừng mà lầm bầm, đại bại hoại rời đi ca ca thân thể, làm người thấy chua xót.

"A! Cút ra ngoài. . ."

Vô Thiên tuyệt vọng, Thi Thi đáng yêu như thế, nói cẩn thận muốn chăm sóc nàng cả đời, nhưng không nghĩ thành quái từ tay.

Bỗng nhiên, cái trán một đạo nhũ quang phun ra, đem thân thể hắn bao vây, nắm nắm ngừng lại, mái tóc màu đỏ nhanh chóng biến thành đen, đón lấy, màu sắc của da thịt cũng cấp tốc khôi phục bình thường, cuối cùng, con ngươi cũng biến thành ngăm đen, như hai viên như ngọc thạch đen, thậm chí mà trong suốt.

"Àm "

Hắn quỳ rạp dưới đất, vừa nãy trận chiến đó, khác nào là hắn tự mình gây nên, cả người không còn chút sức lực nào, hắn gian nan trạm lên, đi tới tiểu nha đầu bên người, đưa nàng ôm vào hoài đến, trong lòng sợ không thôi.

"Thi Thi, xin lỗi, ca ca suýt nữa giết ngươi", Vô Thiên xin lỗi, cực kỳ tự trách.

"Hi hi, ca ca, không trách ngươi, đều do cái kia đại bại hoại, đoạt ca ca thân thể", tiểu nha đầu nín khóc mà cười, rất là xán lạn.

Tiểu tử từ trong nước nhảy lên, nghe răng nhếch miệng, cực kỳ phẫn nộ cùng bất mãn, nó chỉ chỉ chảy máu bụng, sau đó xoa tay mấy lần, ý kia là, ngươi phải bồi thường gia thương tổn tổn thất, không phải vậy không dễ yên.

"Chúng ta vào nhà lại nói", Vô Thiên rất suy yếu, choáng váng đầu hoa mắt, không muốn ở cái này lưu lại, không phải vậy trước đó tội những người kia đánh tới, liền không thể hiểu rõ.

"Các vị, có lỗi với ", hắn không có giải thích, xin lỗi một tiếng, trở lại trong phòng, cửa phòng gặp phải đóng thật chặt.

"Hô, rốt cục xong việc."

Thấy thế, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, nếu tiếp tục nữa, toàn bộ Triệu gia e sợ đều sẽ gặp phải hủy đi.

"Thực sự là khủng bố gia hỏa, sau đó tuyệt đối không thể trêu chọc hắn", trong lòng mọi người, đều là đem Vô Thiên xếp vào danh sách đen, ngộ thì lại trốn.

"Ai, mệt chết, không nghĩ tới hắn mạnh như vậy."

Thanh niên mặc áo tím nằm ở bên hồ, hít sâu một hơi, may là không xuất hiện thương vong, chuyện này vốn là hắn gây nên, nếu là xuất hiện chuyện gì đã qua đời, hắn cũng khó từ tội lỗi.

"Hả?"

Thanh niên móc ra một khối lệnh bài màu tím, có thể có to bằng lòng bàn tay, trên có khắc có một chữ, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ ràng. Hắn nhìn về phía lệnh bài, lẩm một hồi, sau đó nở nụ cười, cái nụ cười này thấy thế nào, đều có một loại không có ý tốt cảm giác.

"Ha ha, thú vị, chính là ngươi."

Hắn cười rất tà khí, đứng thẳng người lên, hướng về tiền viện bước đi, hắn muốn đi khắc phục hậu quả, xử lý cái này hỗn loạn.

"Ca ca, vừa nãy dọa chết ta rồi", bên trong gian phòng, Thi Thi vỗ vỗ ngực, một bộ lòng vẫn còn sợ hãi đáng vẽ, đáng yêu cực điểm.

"Gào. . ." Tiểu Y giờ lên trắng như tuyết đầu nhỏ, con ngươi xinh đẹp có vẻ nghi hoặc.

"Ca ca, Tiểu Y nói, vừa mới cái kia bại hoại là món đồ gì, vì sao lại ở ca ca trong cơ thể", tiểu nha đầu giải thích.

"Oa oa", tiểu tử mắt lộ ra không quen, giương nanh múa vuốt.

"Con vật nhỏ nói, để ngươi gọi hắn ra đây, nó muốn nuốt sống, luyện thành Tinh nguyên", tiểu nha đầu đảm đương phiên dịch.

"Chiến Thần Tư Không Liệt."

Vô Thiên lấy ra trong lòng ngực nhẫn, nhúu mảy lên, trước mọi người nghị luận, hắn đều có nghe thấy, dựa theo bọn họ từng nói, lại xác định động phủ tinh huồng, chiếc nhẫn này nếu như không sai, thực sự là cái nào cái gì Tư Không Liệt.

"Ca ca, chính là cái này xấu nhẫn đang tác quái?" Tiểu nha đầu nghi ngờ nói.

Tiểu tử tròn tròn đôi mắt, đánh tới, một cái cắn vào nhẫn, tước lên, "Cheng", một đạo tiếng kim loại va chạm từ trong miệng nó vang lên, một viên rõ ràng trung tâm mang ngân hàm răng cùng nhẫn, cùng nhau bay ra.

"Oa oa!"

Tiểu tử che miệng lại ba, nhảy tới nhảy lui, kêu rên không ngừng.

"Như thế kiên cường", Vô Thiên kinh ngạc, Tiểu Thiên hàm răng có thể ung dung đá vụn, nhưng ở nhẫn bên trên không có để lại một tia dấu vết, trái lại vỡ rơi mất một viên.

Tiểu tử lúng túng sao sao đầu nhỏ, nhặt lên hàm răng, ấn vào miệng, ánh sáng lấp loé, càng lần nữa tân trang trở về tại chỗ, lúc này, nó mới phần nộ nhìn nhau, nhìn chòng chọc vào nhẫn, cũng không dám có động tác nữa.

Vô Thiên đem quyền da thú lấy ra, cẩn thận nhìn, một lát sau, ánh mắt của hắn định ở một cái nào đó nơi, có khó mà tin nổi ánh sáng.

Cư quyền da thú ghi chép, ngàn năm trước thật có một người gọi là Tư Không Liệt người, người này vô cùng mạnh mẽ, không có tuyệt thế thần thông, chỉ dựa vào thân thể, đánh ra huyền hách Thần uy, gặp phải hậu nhân xưng là Chiến Thần.

Thời đại kia, hắn nhuệ không mà khi, không người không đứng tránh né mũi nhọn, có thể nói, hắn chính là vùng thế giới kia chúa tể, thống nhất Luân Hồi đại lục, mà tí mỉ cảnh giới, chính là hắn độc nhất thủ đoạn.

Nhưng quyền da thú không có ghi chép nhẫn tư liệu, không thể nào kiểm chứng.

"Ca ca, cha ta cha đã nói, Thượng Cổ cứ thế Viễn Cổ có rất nhiều cường giả, bọn họ chết rồi đều sẽ lưu lại một tia chiến hồn, ký thác ở một vật nào đó Bất Hủ thần vật trung tâm, hy vọng có thể thông qua phương thức này, tìm tới người thừa kế", tiểu nha đầu nói.

"Chiến hồn?"

Vô Thiên lông mày, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe tới có vừa nói như vậy, nhưng nếu như đúng như tiểu nha đầu từng nói, trong nhẫn thật sự có một tia chiến hồn, cái kia tất nhiên là Tư Không Liệt.

Vậy hán không chế thân thể của ta, triển khai Nhập Vi cảnh giới, lẽ nào là đang ám chỉ cái gì? Vô Thiên nghi hoặc.

Hán nhắm mắt lại, trong đầu trôi lên trước hình ảnh, từng chiêu từng thức, một quyền một cước, từng cái hiện ra ở trước mắt, trong lúc hoảng hốt, hán có một tia hiểu ra, cái này thật giống là một bộ quyền pháp, càng như là một oa môn thập cẩm, dung hợp bách gia trường, tập cùng kiêm, tinh luyện tinh túy trong đó vị trí, không câu nệ với biểu tượng, chỉ ở với chân lý.

Bỗng nhiên, Vô Thiên đứng thẳng mà lên, hai mắt khép hờ, dần dần, hai tay hán giãn ra, khi thì nắm chặt thành nắm đấm, khi thì năm ngón tay khuát trương, khi thì một chỉ điểm ra.

"Oa", tiểu tử oa mình, còn chỉ chỉ đầu của hán.

"Con vật nhỏ, chớ nói lung tung, ca ca đầu không hư, cũng không phải phát điên cuồng, khả năng hán ngộ ra một chút cái gì, chúng ta không nên quấy rầy", tiểu nha đầu nói.

Tiểu tử mắt tròn trắng, rất muốn một cước đá tới, lại bị tiểu nha đầu ngăn cản, nàng khuyên bảo, lĩnh ngộ thời điểm, cũng không thể tùy ý đánh gãy, nhẹ thì hủy cảnh giới của hán, nặng thì thương tới tính mạng, loại này chuyện cười có thể không mở ra được.

Tiểu tử môi giật giật, trừng mắt nhìn ngẩn người, nghĩ thầm, cái này đen thui cục sắt vụn, càng sẽ là thần vật? Chẳng trách có thể đem gia nha tan vỡ, lúc trước cũng thật là mù oa mắt, đang yên đang lành bảo bối không muốn, chấp tay tặng người, lúc đó đầu có phải là hỏng rồi.

"Bá "

Quyền kinh cương liệt, chương phong nhu hòa, chỉ bức bội mãnh liệt, chân phong trầm ổn, Vô Thiên ở trong đầu đánh kén bác tía, đem then chốt một quyền một chương, chỉ tay một giữa hai chân tinh túy tinh luyện mà phát ra, chậm rãi, hán có chút rõ ràng.

Mới vừa trung tâm mang nhu, lấy nhu thắng cương, nhanh trung tâm có chậm, lấy chậm chế nhanh, có thể đây chính là Tư Không Liệt chiến hồn đánh đầu thắng đó hàm nghĩa, mà, không ngừng điểm này, ở bề ngoài hán không vận dụng Tinh nguyên, chỉ là thuần sức mạnh thân thể.

Trên thực tế, Tư Không Liệt là đem Tinh nguyên hòa vào thân thể trung tâm mỗi một hạt tế bào, tích tụ một điểm. Lượng lớn Tinh nguyên quyền thành một tuyến, tuy rằng bé nhỏ không ít, uy lực nhưng vài lần tăng cường, mà tiêu hao tốc độ cũng giảm bớt.

Vô Thiên dáng người vừa mới bắt đầu rất cứng nhắc, thỉnh thoảng sẽ sai lầm, dây dưa dài dòng, trải qua mấy hiệp luyện tập, dần dần mà bắt đầu quen thuộc, động tác cũng nhanh nhẹn không ít.

Thời gian một chút quá khứ, Triệu Khuông từ bên ngoài trở về, mang theo vài tên thiếu niên, nhìn dáng dấp là hán từ bên ngoài mời mà đến thiên tài, làm đi vào hậu viện, nhìn thấy trước mắt này tám tàn tạ cảnh tượng, nhất thời sửng sốt.

Phía sau vài tên thiếu niên, tròn mắt ngoác mồm, run lên một hồi lâu mới nói: "Triệu Khuông huynh, đây chính là ngươi nói, hoàn cảnh tao nhã, yên tĩnh thích ý, tu luyện địa phương tốt?"

"Cái này, ta cũng không biết, ta trước tiên đi hỏi một chút", Triệu Khuông sắc mặt lúng túng, lại phát hiện kiểu cũng không còn, cái này xảy ra chuyện gì?

"Ai nha, Triệu Khuông huynh, ngươi hại ta dễ tìm a", lúc này, thanh niên mặc áo tím nhanh chân đi đến, phi thường thân thiết, kề vai sát cánh.

"Hán Thiên huynh đệ, làm sao biến thành dáng vẻ ấy?" Triệu Khuông nghi ngờ nói.

Thanh niên mặc áo tím mặt già đơ ửng, nói: "Ta tìm ngươi chính là vì việc này, vừa nãy ta cùng sát vách lâu số chín huynh đệ luận bàn, vừa mới hơi mất tập trung, liền đem nơi này cho làm cho lung tung, tiểu đệ trong lòng vạn phần hổ thẹn, muốn tìm ngươi thỉnh tội, bất quá nửa bóng người cũng không nhìn thấy". "Thì ra là như vậy, không lo lắng, đại gia tận hứng là tốt rồi", Triệu Khuông lạnh nhạt nói, nhưng da mặt không ngừng nhảy lên, có thể thấy được trong lòng không dễ chịu.

Thanh niên mặc áo tím nói: "Triệu Khuông huynh đệ thực sự là lượng lớn, ngươi người bạn này, ta hàn bầu trời giao định, đúng rồi, xin hỏi dưới, quý phủ người đều đi nơi nào? Trống rỗng, một Quỷ ảnh từ đều không có".

"Hán Thiên lão đệ không phải không biết, còn có hơn một tháng, sát hạch tháng ngày liền muốn đến, gia phụ bọn họ không đứng đều vì việc này ở trong trấn chung quanh bốn ba", Triệu Khuông nói.

"Ha ha, Triệu Khuông huynh một nhà đối với Viêm Tông thật đúng là trung thành tuyệt đối, vậy tiểu đệ không quấy rầy", thanh niên mặc áo tím nói xong, đạp sóng mà đi, tiến vào Thiên tự lâu số tám.

Triệu Khuông chấp tay nói: "Mấy vị, nơi này e sợ tạm thời không thể ở, các ngươi theo ta đi biệt viện, nơi đó cùng cái này xê xích không nhiều, đều rất thanh tịnh, sẽ không bị người quấy rầy".

"Làm phiền", vài tên thiếu niên cười nói, theo hán cùng rời đi.

Thái Dương tây dưới, bóng đêm giáng lâm, đại địa một mảnh tối tăm

Trải qua mấy cái canh giờ luyện tập, Vô Thiên động tác càng ngày càng lưu loát, hắc đem đề luyện ra tinh túy hàm nghĩa, nhào nặn thành một đoàn, cũng có hình , còn trong đó thần ý, không phải trong thời gian ngắn có thể nắm giữ, cần dựa vào sau đó chậm rãi lĩnh ngộ.

"Uống "

Theo cuối cùng đám ra một quyền, hắc thu hồi đáng người, con mắt mở ra.

"Bộ công pháp này, là môn võ công do Chiến Thần Long Đao sáng tạo và truyền dạy , còn được gọi là Chiến Thần bí điển, một món công pháp hạng thừa."

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hợp Tác

"Ca ca, người rốt cục luyện thành rồi! Ta đều ngủ vừa cảm giác."

Tiểu nha đầu ngồi ở đầu giường, hai con bàn chân nhỏ xa xôi lắc lư, trong tay cầm một viên tuyết lê, say sưa ngon lành ăn, đáng đáp cực kỳ đáng yêu, được người ta yêu thích.

"Đây là Triệu Khuông ca ca đưa tới, nói người đang tu luyện, ta không để hắc quấy rối", tiểu nha đầu rất hiểu chuyện, không đứng để cho người khác quấy rối hắc tu luyện.

"Sớm lắm đây, chỉ đồ vật bên ngoài, không có ý nghĩa, còn tốt hơn thật suy nghĩ một chút."

Vô Thiên cười cợt, từ quả bàn lấy ra trái cây, cắn một cái, lạnh lạnh thơm ngọt. Hắc đi tới cửa, bầu trời không có Tinh Thần long ánh, nguyệt quang giấu ở hắc vân sau, đại địa đen kịt một màu, chỉ có vài chiếc đèn lồng treo cao, đèn đuốc chớp chớp, lu mờ âm đạm.

"Đêm nay thích hợp làm một ít không thấy được ánh sáng sự."

Vô Thiên lẩm bẩm, Triệu gia hiệu suất làm việc không sai, hủy hoại lâu các, đã hết mức kiến được, bên trong hồ nước tạp vật cũng vớt sạch sẽ, ban ngày tạo thành thảm cảnh, rực rỡ hắc lên, không còn tồn tại nữa.

"Thi Thi, khí trời nguội, nghỉ sớm một chút ba", Vô Thiên đóng cửa phòng, cười nói.

Tiểu nha đầu xẹp miệng nhỏ: "Ta vừa mới mới vừa tỉnh ngủ, ca ca, liền để ta đang đùa một hồi mà!"

"Ngoan, ca ca ngày mai chơi với người, bây giờ nghe chuyện."

"Há, người nói yêu, không thể dối ý, ngày mai nhất định phải chơi với ta, ngoéo tay câu, còn có chờ ta ngủ, người mới có thể rời đi."

"Thật", Vô Thiên mỉm cười, cùng nàng tay nhỏ ngoéo tay, cứ việc hắc có chút không muốn, nhưng chỉ cần là Thi Thi thỉnh cầu, hắc cũng có nghe theo.

"Ca ca, cho ta kể chuyện xưa ba", tiểu nha đầu không buồn ngủ, mắt to chớp, cực kỳ linh động.

Vô Thiên sao sao đầu, cái này có thể làm khó hắc, từ nhỏ đến lớn, thật giống xưa nay đều không có làm cho người ta giảng quá cố sự, hắc suy nghĩ kỹ một trận, mới bắt đầu nhẹ giọng nói rằng.

"Trước đây có cái đứa nhỏ, hắc sinh ra liền không có cha mẹ, nhưng yêu gia gia của hắc nhưng lừa hắc, nói cha mẹ hắc đi tới một chỗ thật xa, có chuyện rất trọng yếu làm . . ."

"Ca ca, đứa trẻ này là ai nha, làm sao giống như ta", tiểu nha đầu hỏi.

"Đừng chuyển động, nhắm mắt lại, bé ngoan ngủ, không phải vậy ca ca không nói", Vô Thiên giả bộ tức giận, tiểu nha đầu le lưỡi một cái, con mắt hợp đi tới.

"Đứa nhỏ lớn rồi, đã biến thành thiếu niên anh tuấn, gia gia rốt cục đồng ý nói cho hắc chuyện của cha mẹ, nhưng bọn họ có cái ước định, bởi vì thiếu niên muốn đi xa nhà, chỉ có chờ hắc lần sau trở về, mới có thể nói cho hắc, sau đó không lâu, thiếu niên trở về, nhưng gia gia đã chết rồi."

Tiểu nha đầu mở mắt ra, thấp giọng nói: "Hắn thật đáng thương, mẹ cha không còn, gia gia cũng không còn, Thi Thi so với hắn hạnh phúc hơn nhiều, có cha ở, còn có ca ca theo ta".

"Hà?" Vô Thiên tròn mắt nhìn sang.

"Lần này ta chuyên tâm ngủ", tiểu nha đầu nói.

Vô Thiên lác lác đầu, tiếp tục nói: "Thương yêu nhất gia gia của hắn đã chết rồi, thiếu niên đã biến thành cô nhi, hắn muốn đi tìm cha mẹ, muốn đi hỏi bọn họ, lúc trước vì sao sinh ra hắn, nhưng phải bỏ xuống hắn, thiếu niên xuất phát, ở dọc đường gặp phải một đáng yêu bé gái. . ."

"Vù vù "

Thi Thi ngủ, nằng ngủ đến mức rất chân thật, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có ý cười nhàn nhạt, đây là nụ cười hạnh phúc. Vô Thiên ôn nhu buông ra nằng tay nhỏ, sau đó đắp kín mền, vắt lên tiểu tử, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

"Oa", tiểu tử bất mãn, mông lung hai con mắt đều không muốn mở, xem ra thực tại buồn ngủ.

Vô Thiên nói: "Đừng âm ỉ, mang người tìm bảo bối".

Nghe nói như thế, tiểu tử nhất thời tròn to hai mắt, tinh thần vừa đưa ra, khác nào con kiến trên chảo nóng, hưng phấn có phải hay không, hai chân khoa tay, ý kia là, bảo bối gì? Ở nơi nào? Đáng giá sao?

"Đáng giá "

Vô Thiên gật đầu, đi tới lầu hai lầu.

"Ca rất tuần tú, soái đến thiên địa âm dương phai mờ, này, huynh đệ, ta chờ người rất lâu", mới vừa đi tới lầu, một đạo quen thuộc mà lại căm ghét tiếng âm vang lên.

"Oa", tiểu tử nhe răng nhếch miệng, cả người hắc mang hiện lên, khí thế điên cuồng tăng vọt, cương nha hiện ra hàn quang, nóng lòng muốn thử.

Thanh niên mặc áo tím vội vàng nói: "Đình chỉ, ta không phải tới tìm các người đánh nhau".

"Vậy người có chuyện gì?" Đối với người này, Vô Thiên không có sắc mặt tốt.

"Ha ha, đương nhiên là thương lượng với người dưới, làm sao đi nhìn trộm mới sẽ không bị phát hiện", thanh niên nhếch miệng nở nụ cười, trong mắt có khó có thể dự đoán mang.

Vô Thiên mặt không biến sắc, nói: "Ta không biết người đang nói cái gì, nếu như không có chuyện gì khác, xin người rời đi".

"Ha ha, hà tất tránh xa người ngàn dặm, ta tên Hàn Thiên, xin hỏi người xưng hô như thế nào?" Hàn Thiên tung nhiên nở nụ cười, không để ý chút nào.

"Tê nhạt", Vô Thiên lạnh giọng đáp lại, xoay người rời đi.

"Ha ha, nắm giữ Thôn Nguyên Oa, mà có thể đem bản thiên tài đánh cho toi bởi hoa lá người, lại không dám nói ra tên thật của chính mình, đúng là mỉa mai a, Vô Thiên, người nói là chứ?"

"Oanh "

Vô Thiên thân thể chấn động, khí thế tăng vọt, hắn xoay người, ánh mắt lấp lánh, nói: "Người là ai, làm sao biết tên của ta?"

"Ta là ai, ta không phải đã nói", Hàn Thiên giễu giễu nói.

"Người biết ta hỏi không phải cái này", Vô Thiên ánh mắt lạnh lẽo, sát ý nhảy lên cao, tiểu tử khề kêu một tiếng, răng nanh lộ, u quang lấp lánh.

Hàn Thiên cười nói: "Hai vị, đừng như vậy dễ dàng nổi giận mà, có câu nói, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, ta là muốn cùng các người hợp tác, yên tâm, ta thật không ác ý".

Hắn cường điệu.

Vô Thiên mặt trầm như nước, hơi trầm mặc, thấy cũng không nói đối đáp về, hắn thu lại khí thế, đồng thời dặn dò tiểu tử, sau đó nói: "Ta cùng người có thể có cái gì có thể hợp tác?"

Hàn Thiên trầm giọng nói: "Ta hi vọng người trợ giúp ta, tiêu diệt Triệu gia kẻ phản bội".

"Tiêu diệt Triệu gia? !"

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, kỳ thực ta là Viêm Tông đệ tử thân truyền của tông chủ, lần này phụng sự tôn pháp chỉ nguy

trang đến đây, mục đích chính là vì đối phó Triệu gia."

Vô Thiên nghi ngờ nói: "Chủ nhà họ Triệu không phải Viêm Tông chấp sự trưởng lão?"

"Không sai, hẳn đúng là Viêm Tông chấp sự trưởng lão, nhưng hẳn nhưng phản bội tông môn, là Hỏa Vân Tông bán mạng, sờ đi tìm người hỗ trợ, cũng là bội vì người là Hỏa Vân Tông kẻ phản bội, đối với Hỏa Vân Tông người cùng sự đều hiểu khá rõ, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng mà."

"Kẻ phản bội?" Vô Thiên kinh ngạc.

"Khà khà, ta thật sự rất tò mò, y thực lực của người, coi như trộm bí điển, đã thương trưởng lão, lại có cái gì quá mức. Vì điểm ấy chuyện vật vãn việc nhỏ, bọn họ lại đem người trục xuất tông môn, còn ban phát lệnh truy nã, Hỏa Vân Tông tông chủ đầu có phải là gặp phải lừa cho đá choáng váng, lão hồ đồ."

"Thâu bí điển? Thương trưởng lão?" Vô Thiên trở mặt.

Hàn Thiên nói: "Người không biết?"

Vô Thiên lắc lắc đầu.

"Làm sao có khả năng, toàn Thanh Long châu người đều biết, làm người trong cuộc lại hào không biết chuyện, hiểm thấy, thật là một trăm phần trăm không hơn không kém hiểm thấy", Hàn Thiên kỳ quái nhìn hắn, sau đó lấy ra cái viên này lệnh bài màu tím, ném tới.

"Chính mình xem đi!"

Vô Thiên tiếp nhận lệnh bài, phiên sang đây xem vượt qua đến xem: "Cái này món đồ gì?"

"Ach! Đụng phải quỷ", Hàn Thiên nhìn trời không nói gì, thực lực như thể cường người, thậm chí ngay cả "Vạn Tượng Lệnh" cũng không biết, hẳn xoa xoa cái trán, vô lực nói: "Đây là Vạn Tượng Lệnh, người đem ý niệm hòa vào bên trong, tự nhiên liền biết rồi, hoặc là trực tiếp truyền vào tinh khí".

Vô Thiên sờ sờ, ý niệm tan ra tiến vào, nhất thời một bức tranh, mấy hàng chữ lớn xuất hiện ở đầu óc, lập tức hắn vì đó giận dữ, dờ khóc dờ cười, đồng thời, trong lòng đối với Hỏa Vân Tông căm hận, lại nhiều hơn mấy phần.

"Lời nói vô căn cứ", quân lệnh lệnh bài ném tới, Vô Thiên lạnh lùng nói.

"A, lẽ nào trong đó còn có cái khác ẩn tình? Có phải là người phá hủy nhân gia con gái? Ta nói mà, đang yên đang lành, không thể là một điểm việc nhỏ, đưa người vị thiên tài này cho trục xuất tông môn", Hàn Thiên nói.

Vô Thiên cau mày nói: "Ta có thể giúp người, nhưng người muốn nói rõ ràng đầu đuôi sự tình".

"Thật là không có có khôi hài."

Hàn Thiên xep xep miệng, nghiêm mặt, nói: "Mấy năm gần đây tông môn mỗi lần chiêu thu đệ tử, Triệu gia phụ trách bên này một người đều không giao ra được, có người nói là nửa đường gặp gỡ phi khẩu, đem người đưa hết cho giết, một không còn lại. Khởi đầu sư tôn không nghi ngờ có hắn, không có nhiều hơn truy cứu, nhưng đón lấy mấy năm đều là như vậy, sư tôn bắt đầu hoài nghi.

Cuối cùng kiểm chứng, Triệu gia lại đem thông qua sát hạch đệ tử, tất cả đều bí mật chuyển đến Hỏa Vân Tông, nhưng sư tôn cũng không chứng có xác thực, dù sao Triệu gia mấy chục năm qua trung thành tuyệt đối, ở tông môn nhân duyên cũng tương đối khá, mạnh mẽ ra tay, sẽ khiến cho rất nhiều người bất mãn, vì lẽ đó sư tôn mới sẽ làm ta đến đây, bí mật điều tra".

Vô Thiên nói: "Vậy có manh mối?"

"Ha ha, Vô Thiên huynh đệ, hà tất biết rõ còn hỏi, đêm qua người không đứng cũng ở đây."

"Thì ra là như vậy", Vô Thiên cuối cùng đã rõ ràng rồi Triệu Khuông nói tới kế hoạch là cái gì.

Hàn Thiên nói: "Hơn nữa ta còn tra được Thiên tự số một ôm lấy chính là ai, hẳn chính là Hỏa Vân Tông Thiếu tông chủ, Hỏa Thế, còn có Đại trưởng lão đệ tử thân truyền, Lưu Yên".

"Là bọn họ", Vô Thiên một chương vỗ ở trên hàng rào, nơi này ầm ầm nổ tung, hóa thành bột mịn.

"Làm sao? Vô Thiên huynh đệ cùng bọn họ có cừu oán?"

"Ha ha, cừu, đương nhiên là có cừu, hơn nữa còn là huyết hải thâm cừu", Vô Thiên cười nhạo, coi như đối mặt Thi Thi, hẳn cũng không cười đến như vậy xán lạn quá, có thể nụ cười này rơi vào Hàn Thiên trong mắt, nhưng như là ác ma đang mỉm cười, làm người ta sợ hãi!

Hàn Thiên rung mình một cái, nói: "Đã có cừu, chúng ta thì càng nên hợp tác, đến lúc đó Hàn mỗ ôn hòa trợ người chém giết Hỏa Thế cùng Lưu Yên, để giải người mối hận trong lòng".

"Hừ, đòi đi nhiều người như vậy, Hỏa Vân Tông nhất định sẽ phái ra cường giả, hơn nữa Triệu gia thế lực, chỉ bằng hai người các ngươi lực lượng, càng vọng tưởng tiêu diệt bọn họ, chém giết bọn họ, ngươi có phải là có chút quá ý nghĩ kỳ lạ?"

Vô Thiên muốn báo thù không già, nhưng còn không cừu hận gặp phải xông tới đầu óc, uổng đưa tính mạng.

"Ha ha, cái này Vô Huỳnh liền không cần phải lo lắng, có cái này ở, chỉ muốn chiếm được bằng cơ cù thể, Hỏa Vân Tông đến bao nhiêu người, đều là bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không có về", Hàn Thiên xoa xoa trong tay lệnh bài, con mắt xuất hiện một vết hàn quang.

Trầm ngâm không ít, Vô Thiên nói: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi nhất định phải giúp ta bắt sống Hỏa Thế cùng Lưu Yến hai người, ta muốn đem bọn họ ngàn đao băm thây, để bọn họ sống không bằng chết, vĩnh viễn không được siêu sinh".

Hàn Thiên một cái giật mình, cả người lạnh lẽo, cái này đến bao lớn thù hận, mới có thể có mãnh liệt như thế sự thù hận, hẳn thậm chí chưa từng bầu trời trong giọng nói, cũng có thể cảm giác được ác liệt sát cơ, quả thực là khiếp người!

"Ha ha, ta quả nhiên không tìm lộn người, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ", Hàn Thiên cười nói, đưa tay lấy lòng.

"Đừng "

Vỗ bỏ bàn tay, Vô Thiên nói: "Lần này chỉ là hợp tác, Thi Thi sự tình vẫn chưa xong".

"Ạch! Tốt xấu cũng là cái đại nam nhân, đừng như thế tiểu gia bức bối nha, lại nói, ta vốn là không có thương tổn tiểu nha đầu ý nghĩ, thế nhưng ai kêu ngươi như vậy duệ, không chấp nhận bản soái ca khiêu chiến, bắt đặc dĩ mới làm như thế."

"Im miệng."

Vô Thiên đem hán ấn xuống, núp ở trên ban công, ánh mắt nhìn chăm chăm trường trên cầu, nơi đó, một bóng người mờ ảo, chính nhanh chóng đập kiêu mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thương Nghị Tiểu Gia

Càng đi càng gần, xuyên thấu qua yếu ớt ánh nến, có thể xác định, người đến chính là Triệu Khuông.

Hắn đi tới đầu cầu, cũng không trực tiếp hướng đi Thiên tự số một lầu, mà là đứng tại chỗ, hạ thấp đầu, phảng phất đang suy nghĩ cái gì, có chút do dự.

Sau một chốc, bước chân hắn rốt cục bước ra, khi đi đến lầu số chín thì, hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn, có sâu sắc ngạc nhiên nghi ngờ.

"Xuýt "

Vô Thiên làm cái cảm khẩu động tác, khí tức thu lại đến mức tận cùng, không dám thở mạnh.

Rốt cục, Triệu Khuông rời đi, hắn đi tới số một cửa lầu, không có lập tức đi vào, đứng ở nơi đó, nhìn bầu trời đen nhánh, đang đợi cái gì, khi thì sẽ phát sinh một tiếng yếu ớt thở dài, lộ ra bất đắc dĩ.

Vô Thiên hai người đối diện, đều có một tia nghi hoặc.

Thời gian một chút quá khứ, mãi đến tận vào lúc canh ba, một trận gió nhẹ quét đến, treo lơ lửng trên nhánh cây vài chiếc ánh nến, "Phốc" một tiếng tắt, nơi này triệt để trở tối, không thể coi vật.

"Cộc cộc. . ."

Hồ đối diện ngỗng ngang tiếng bước chân vang lên, mà cực kỳ yếu ớt, như không lưu ý, căn bản là không có cách nghe thấy. Vô Thiên tâm thần xao động, biết đêm nay nhân vật chính lên sân khấu, trong cơ thể sát cơ không bị khống chế bốc hơi, tràn ra.

Hàn Thiên phát hiện không đúng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào hán phía sau lưng, một luồng nhu hòa sức mạnh tràn vào trong cơ thể, thoải mái toàn thân. Hắn nôn nóng tâm tình, nhanh chóng vuốt lên xuống, sát cơ cũng cấp tốc biến mất, ngọt ngọt ở trong người, không có nửa điểm dị dạng.

Tiếng bước chân đi qua cầu gỗ, tuy xem không thấy bóng người, nhưng nghe tiếng bước chân, nên có ba người, trong đó một cước bộ nhẹ nhàng, một

đạo khác có chút tùy tiện, Vô Thiên suy đoán hẳn là Lưu Yến cùng Hỏa Thế hai người, một đạo khác thì lại khá là trầm trọng, người này nên chính là Hỏa Vân Tông lần này phải tới cường giả.

Tiếng bước chân rất nhanh trải qua lầu số chín, không có dừng lại, không lâu lắm, xuất hiện "Cột kẹt" tiếng cửa mở.

Vô Thiên hai người không có lập tức hành động, chờ đợi chốc lát, mới nhảy xuống lầu, bốn số một lầu mà đi, đi lại nhẹ nhàng, không có phát sinh một tia vang động.

Bên trong gian phòng như tối hôm qua như thế, không có đốt đèn, đen kịt một mảnh, Vô Thiên hai người ngồi xổm ở bên dưới bệ cửa sổ, vênh tai lên cẩn thận lắng nghe, chỉ có tiểu tử khó chịu, không phải nói tìm bảo bối? Nó cảm giác gặp phải lừa.

"Cân nhắc thật không?" Vẫn như cũ là cái kia thanh âm khàn khàn vang lên, đang chất vấn.

"Chúng ta có thể nghe theo, nhưng có hai cái điều kiện, một, đây là một lần cuối cùng, sau đó không muốn trở lại tìm Triệu gia, chúng ta cũng sẽ không đi Hỏa Vân Tông. Hai, giao dịch xong sau, nhất định phải giải trừ đối với khống chế của chúng ta", Triệu Khuông ngữ khí, như chặt đinh chém sắt.

Thanh âm khàn khàn, mang có một tia kinh ngạc, nói: "Các ngươi thật không theo ta về tông, phải biết, lần này cơ hội ngàn năm một thuở, bỏ qua liền không còn".

"Ha ha, Viêm Tông đối với Triệu gia on trọng như núi, mà chúng ta nhưng làm ra bất trung như vậy việc. Đã nhiều năm như vậy, chúng ta cũng nghĩ thông suốt, danh dự quyền lực địa vị, đều là một chuyện cười, còn không bằng dễ dàng, tự do tự tại quá một đời. Các ngươi cứ việc yên tâm, làm xong lần này, Triệu gia tất cả mọi người đem hoàn toàn biến mất, sẽ không cho các ngươi mang đến phiền phức."

Bên trong phòng trầm mặc chốc lát, thanh âm khàn khàn, nói: "Được rồi, các ngươi đã ý đã quyết, ta không bằng làm về việc thiện, tác thành các ngươi, Ngô trưởng lão, đem 'Tủy Hồi Mộng' cho hắn. Đúng rồi, nghe nói ban ngày phát sinh một trận đại chiến, một là gió thu song linh thể, một cái khác là Chiến Thần Tư Không Liệt truyền nhân, có thể là thật?"

"Tình huống cụ thể, ta cũng không biết, lúc đó ta ở trong trấn tìm kiếm thiên tài, sau khi trở lại chỉ là nghe người ta nói về, có điều xem chiến hậu cảnh tượng, hai người này xác thực bất phàm", Triệu Khuông như thực chất nói.

"Ha ha, thú vị, hai người này trọng điểm chăm sóc, không thể để cho bọn họ chạy, được rồi, ngươi đi ra ngoài đi!"

Vô Thiên bản muốn rời đi, nhưng gặp phải Hàn Thiên kéo, ra hiệu tiếp tục.

"Cột kẹt", theo nhẹ nhàng tiếng cửa mở, Triệu Khuông đi ra, sau đó hướng về trường kiều đi đến, nhanh chóng biến mất.

"Thiếu tông chủ, ngươi thật dự định giải trừ đối với Triệu gia khống chế?" Bên trong phòng, một trung khí mười phần âm thanh truyền ra, có một tia nghi hoặc.

"Ha ha, ta là lòng dạ mềm yếu người sao. Sau lần này, tông môn đệ tử đã có hơn ba vạn chúng, đã đầy đủ, Triệu gia cũng không có giá trị lợi dụng. Vừa nãy cái kia đều là kế tạm thời, dù sao bọn họ thể lực của nơi này không sai, nếu như bức cuồng lên, sẽ mang đến phiền phức không tắt yếu."

"Thiếu tông chủ cao minh."

"Ngô trưởng lão, dặn dò những nơi khác người, lần này không cần tập hợp đồng thời, từng người đều mở ra giới môn rời đi, đây là một lần cuối cùng, ta không muốn có cái gì bất ngờ."

Cái này thanh âm khàn khàn, Vô Thiên rốt cục có thể xác định, chính là Hỏa Thế, chẳng trách đêm qua sơ ngửi thì, sẽ có một loại cảm giác quen thuộc.

Hắn song quyền nắm chặt, gia gia chết, người trong thôn chết, bây giờ còn rõ ràng trước mắt, ký ức chưa phai, trong cơ thể cái kia ngọt ngào sát cơ, không nhịn được bốc hơi mà lên.

"Ai."

"Àm" một tiếng, cửa sổ nổ tung, vụn gỗ lấp bắp, một bóng người mơ hồ xuất hiện, hắc ánh mắt lấp loé, như hai ngọn đèn sáng, quét về phía chung quanh.

"Oa", một tiếng oa minh, một con Ma Oa, nhảy vào bụi cỏ.

"Là người nào?"

"Thiếu tông chủ, chỉ là một con Ma Oa."

"Ma Oa? Sẽ như vậy sao?"

"Sur huynh, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta vẫn là nhanh lên một chút rời đi cho thỏa đáng."

"Ân, chúng ta đi."

"Cột kẹt", môn lần thứ hai bị mở ra, ba đạo tiếng bước chân đi ra, hướng về hồ đối diện bước đi, mãi đến tận tiếng bước chân hoàn toàn biến mất sau. Cửa sổ cái khác một bụi cây trung tâm, vang lên 'Sàn sạt' âm thanh, hai bóng người lần lượt đi ra.

"Thực sự là dọa chết ta rồi, Vô Huyễn, ngươi cùng bọn họ đến cùng lớn bao nhiêu cừ hận, càng sẽ không không chế được tâm tình của chính mình, nếu không là tiểu tử, ngươi và ta cũng đã chơi xong", Hàn Thiên vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, hồ nghi nói.

"Huyết hải thâm cừ", Vô Thiên nhàn nhạt đáp lại, vất lên tiểu tử, liền đi trở lại nơi ở.

"Thật là một cô quái người", Hàn Thiên lăm bằm, đuổi theo.

Bên trong gian phòng, Vô Thiên ngồi ở trên ghế gỗ, lông mày khấn vất, hần đem sự tình nghĩ đến quá mức đơn giản, Hỏa Thế đẳng cấp người lần này là có chuẩn bị mà đến, không ngừng ba người, liền tên kia Ngô trưởng lão, khoảng cách thật xa, đều có thể cảm nhận được một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt, nếu đối chiến, một cái tát liền có thể đem hần đập nát, điều này không khỏi làm cho hần trùng động thủ cân nhắc.

"Ta cần càng nhiều thù lao", Vô Thiên nói.

Hàn Thiên ngây cả người, nói: "Vừa nãy chúng ta không phải đàm luận tốt, đến lúc đó trợ giúp ngươi chém giết Hỏa Thế?"

"Không đủ", Vô Thiên lắc đầu, chuyện lần này quá nghiêm túc, không có càng nhiều chỗ tốt, hần không muốn đi mạo hiểm, đều có thể đi thẳng một mạch.

Hàn Thiên nhíu mày lại, trầm ngâm không ít, nói: "Lần hành động này cơ bản không có nguy hiểm gì, chỉ cần làm bộ ăn vào 'Túy Hồi Mộng', sau đó theo bọn họ đi, đến giao dịch địa điểm, tự nhiên sẽ có người cứu giúp".

Vô Thiên không nói gì, ánh mắt thẳng tắp theo dõi hần.

"Ngaoan cố gia hỏa, được rồi, ngươi nói, muốn cái gì", Hàn Thiên bắt đầu dĩ.

"mười ngàn Tinh nguyên."

Hàn Thiên cự tuyệt nói: "Không thể, một thiên tài một thánh tài nguyên mới một ngàn Tinh nguyên, cho ngươi tối đa là hai ngàn".

"Chín ngàn."

"Quá cao, ta không cách nào làm chủ."

Vô Thiên trầm giọng nói: "Sáu ngàn Tinh nguyên, không được, ta lập tức rời đi".

"Ngươi. . ." Hàn Thiên trợn mắt nhìn nhau, chỉ hần nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng thỏa hiệp, nói: "Sáu ngàn liền sáu ngàn, có điều hết thầy đều muốn nghe từ ta sắp xếp".

"Ngươi muốn làm gì?" Thấy hần đưa tay, Hàn Thiên nghi ngờ nói.

Vô Thiên mặt không hề cảm xúc, nói: "Tiền đặt cọc, trước tiên phó một nửa, ta không tín nhiệm ngươi".

"Àch! Mịa nó, vương bát đần, thật là hiện thực", Hàn Thiên trong lòng chửi bới, bắt đầu dĩ, hần lấy ra một màu đen túi, ném tới, cả giận nói: "Đây là ba ngàn Tinh nguyên, cầm lấy".

"Giới cả túi!"

Vô Thiên nhìn chăm chú trong tay màu đen túi, thứ này lại có thể là giới tử túi, có thể trữ vào lượng lớn vật phẩm, nhưng trọng lượng không có chút nào sẽ tăng cường, mang theo phi thường thuận tiện, vật này hần nằm mơ đều nếu muốn một.

"Thật không phải ngươi trước đây ở Hỏa Vân Tông làm sao lẫn lộn, liền cái giới tử túi đều hiểu kỳ như vậy, quái thai", Hàn Thiên khinh bỉ nói.

"Oa", tiểu tử ánh mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm màu đen túi, trực chảy nước miếng, nó vừa ý không phải giới tử túi, mà là bên trong sáng lấp lánh Tinh nguyên.

"Vèo" một hồi, nó vọt tới, một phát bắt được túi, đoạt quá khứ. Nó rơi trên mặt đất, ánh chừng một chút, sau đó ô ở ngực, đối với Vô Thiên gào thét, ý kia, ngươi vừa nãy lừa ta, hơn nữa ta còn cứu ngươi, cái này xem như là cho ta bồi thường cùng khen thưởng.

Vô Thiên gân xanh nhô lên, nhưng cũng không có phát tác.

Thấy hần không có lên tiếng, tiểu tử cho là ngầm thừa nhận, đối với trước lừa dối, nó còn vẫn ghi hận trong lòng, lần này toàn không còn, trong lòng đắc ý, như ăn mật đường loại.

"Chà chà, đệ thủ bảng xếp hạng thứ mười Thôn Nguyên Oa, quả nhiên không hề tầm thường, Vô Huỳnh, tiểu đệ thực sự là ước ao a", Hàn Thiên liên tục lấy làm kỳ.

"Oa", có người khen nó, tiểu tử càng thêm đắc ý, nháy mắt, thật không thoải mái. Vô Thiên nghiêm mặt nói: "Ngươi có thể có kế hoạch gì?"

"Tạm thời không có", Hàn Thiên lắc đầu nói: "Chúng ta trước tiên phải nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng, Triệu gia cùng Hòa Thế gặp mặt địa điểm, mới có thể làm dự định, hơn nữa ta suy đoán, lần giao dịch này địa điểm cùng năm rồi khả năng không giống nhau".

"Cái này có chút không dễ xử lý", Vô Thiên cau mày, như vậy việc trọng yếu, Triệu gia cùng Hòa Thế chắc chắn sẽ không đem tin tức tiết lộ, miệng kín như bưng.

"Ha ha, Vô Huỳnh, xem ra ngươi có chút đánh giá thấp ta Viêm Tông thế lực. Chỉ cần bọn họ giao dịch địa điểm ở khu vực này, đều chạy không thoát truy tra, có điều cần một chút thời gian, mà chúng ta cần phải làm là cái gì cũng không biết, như thường ngày."

Hàn Thiên lấy ra hai cây thảo dược, nói: "Đây là Hồi Xuân Thảo, có thể giải một trăm độc, ta phỏng chừng Triệu gia gần nhất liền sẽ bắt đầu hành động, dù sao có nhiều người như vậy, nếu như lượng lớn dòi đi sẽ khiến cho chú ý. Ta nghĩ, bọn họ sẽ từng cái ra tay, vì lẽ đó trước tiên đem thuốc giải cho ngươi, đề phòng bất trắc".

"Chỉ có hai cây?"

"Ta biết Vô Huỳnh đang lo lắng cái gì, yên tâm đi, Túy Hồi Mộng chỉ là một loại mê dược, chỉ cần ở trong vòng bảy ngày dùng thuốc giải liền có thể, đối với tiểu nha đầu thân thể sẽ không có tổn thương gì", Hàn Thiên cười nói.

Vô Thiên lắc đầu nói: "Ta không tin ngươi, thuốc giải cho ta".

"Ach! Vô Huỳnh, ngươi có thể hay không hàm súc điểm?"

Hàn Thiên phi thường phiền muộn, chính mình là một nhân tài, anh tuấn tiêu sái, thấy thế nào cũng không giống như là người xấu đi, ngươi tại sao tổng không tin đây, không tin cũng coi như, làm gì còn muốn nói ra đây? Hơn nữa còn không ngừng một lần.

Hàn Thiên lần thứ hai lấy ra hai cây Hồi Xuân Thảo, ném tới, nói: "Lời không hợp ý, cáo từ".

Nói xong, hắn phẩy tay áo bỏ đi, không ngoảnh mặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đạo Sĩ Thối

Chờ chờ Hàn Thiên sau khi rời đi, Vô Thiên pha một chén trà, nhẹ nhàng phun một cái, như ghen ở cổ họng, khó có thể nuốt xuống.

Hắn không biết lần này quyết định có chính xác không, nhưng nếu như không làm như vậy, trong lòng hắn sẽ rất khó chịu, cảm thấy xin lỗi gia gia, xin lỗi phụ lão hương thân, xin lỗi hóa thành tro tàn thôn.

Không ít sau, hắn thở dài một tiếng, tản đi tạp niệm, bắt lấy Tiểu gia hỏa, ba ngàn Tinh nguyên không phải là số lượng nhỏ, đây là một món của cải lớn phú. Trước hắn còn đang sầu lo, đột phá Đại thành kỳ thì cần thiết Tinh nguyên, lần này thừa sức.

"Oa", Tiểu gia hỏa kêu to, đem giới tử túi gấu gao theo vào trong ngực, nói cái gì cũng không cho.

Lần này Vô Thiên không có như nó mong muốn, mạnh mẽ đoạt tới.

Tiểu gia hỏa không nghe theo, nhe răng nhếch miệng, giương nanh múa vuốt, liều mạng bái, một bộ không đúng đạt mục đích, thế không bỏ qua đáng vẽ.

"Đừng nhúc nhích, ngươi cảm có ích lợi gì? Lần trước còn sót lại nhiều như vậy, cũng không gặp ngươi luyện hóa tu luyện", Vô Thiên cả giận nói.

Tiểu gia hỏa khô cần nhìn hấn, móng vuốt dùng sức vuốt mắt, vẫn cứ bỏ ra mấy giọt nước mắt, phần đáng thương.

Vô Thiên làm sao có khả năng bị lừa, lập tức một tay tóm lấy, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ. Giới tử túi đồ chơi này, trước đây nghe nói thì, hấn cũng đã mơ tưởng mong ước, bây giờ liền bãi ở trước mắt, cũng không thể để Tiểu gia hỏa lãng phí.

"Hống! ! !"

Tiểu gia hòa hoãn, nó nắm Vô Thiên không chặt, nhưng mảnh này hồ nước mất đi yên tĩnh, trong nước Yêu thú không ngừng phần nộ rít gào, cuối cùng biến thành gào thét.

"Nháo cái gì nháo, có còn nên người ngủ", lầu các có người mắng.

"Oanh "

Tiểu gia hòa cũng mặc kệ, làm theo ý mình, mãi đến tận phát tiết xong, mới buông tha những kia đáng thương hung thú. Nó giận đùng đùng trở về phòng, cũng không thèm nhìn tới Vô Thiên, liền nhảy vào Thi Thi gian phòng, ngủ đi tới.

Vô Thiên không để ý đến, hần ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm giới tử túi không rời mắt, trong lòng nghi ngờ, liền như thế nhỏ nhỏ một cái túi, lại có thể đựng vào mấy mới vật phẩm, thực tại có chút khó mà tin nổi!

Kỳ thực cũng chỉ có như hần như vậy, từ nhỏ sinh sống ở hương dã sơn thôn, không từng va chạm xã hội người, mới sẽ kinh hãi như vậy tiểu quái. Giới tử túi ở tông môn là phổ biến nhất, phẩm là có thể xưng tụng là luyện khí đại sư, đều có thể luyện chế ra, cơ bản trong tay mỗi người có một cái, không phải vậy Hàn Thiên cũng sẽ không như thế tùy tiện liền cho hần.

Nghiên cứu một hồi, Vô Thiên rốt cuộc biết làm sao thao tác, lợi dụng một tia ý niệm tan vào đi, liền có thể trang lấy vật phẩm

Hần nhiều lần thí nghiệm mấy lần, thoả mãn gật gật đầu, thất ở bên hông, sau đó ngẫm nghĩ sau lần đó chuyện sẽ xảy ra, để chuẩn bị sớm. Lần này có thể không thể khinh thường, không phải vậy tính mạng đáng lo.

Ngày mai.

Mặt trời mới mọc mọc lên ở phương đông, bầu trời một mảnh màu đỏ.

Bên hồ đã có người ngồi xếp bằng, ở nuốt phần chân, rèn luyện một trăm hải, rèn luyện thân thể, loại bỏ dơ bẩn. Bọn họ toàn thân phát sáng, óng ánh óng ánh, khí thể Lăng người!

Thiên tự lâu số chín cửa trên đất trống, Vô Thiên thân mang bạch y, hai chân chậm rãi di động, hai tay nhẹ nhàng vung vẩy, khi thì quyền kinh phun trào, khi thì tiếng vỗ tay nổ vang, hần đang luyện tập Chiến Thần bí điển.

Trải qua sáng sớm luyện tập, động tác của hần càng ngày càng lưu loát, một quyền một cước, một chương chỉ tay, đánh cho ra dáng. Bốn phía ngồi xếp bằng người, thỉnh thoảng sẽ dùng dư quang quét tới, đều là cực kỳ ước ao.

Hôm qua trận chiến đó, phảng phất vừa phát sinh, ký ức chưa phai, bọn họ nhất trí cho rằng, Vô Thiên chính là Chiến Thần Tư Không Liệt truyền nhân. Thượng Cổ Chiến Thần truyền nhân, chỉ dựa vào thân phận này, đủ để khinh thường thiên hạ cùng thế hệ tuấn nạc.

Cơ duyên như thế này, có thể gặp mà không thể cầu, bọn họ lại có chút đồ kị.

"Ha ha, Cổ Dật huynh đệ, như thế đã sớm lên tu luyện, thực sự là khổ nhá", lầu số tám phòng cửa bị mở ra, Hàn Thiên một thân tử y, cười ha ha đi ra.

Vì không ảnh hưởng kế hoạch, khoảng thời gian này đều muốn xưng hô Vô Thiên giả danh.

"Oanh "

Vô Thiên một bước bước ra, đâm tới một quyền, quyền kinh cực kỳ cương liệt, bùn đất nổ tung, đá vụn phun ra, trên đất xuất hiện một hố sâu, có thể có nửa mét, rất là kinh người!

Hàn Thiên vung tay lên, chặn lại nắm đấm uy thế, chân như cắm rễ ở mặt đất, một bước cũng không động tới, hần giữu giữu nói: "Huynh đệ, sáng sớm sẽ đưa tới một món lễ lớn, tiểu đệ nhưng là không khách khí".

Lời còn chưa dứt, Vô Thiên thủ thế biến đổi, nắm đấm buông ra, lòng bàn tay một luồng nhu hòa sức mạnh lao ra.

Hàn Thiên nụ cười cứng đờ, dưới chân lão đảo, điên cuồng lùi về sau, "Ầm" một tiếng, hần giẫm chân một cái, thâm nhập bùn đất, mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

"Lấy nhu thắng cương, Cổ Dật huynh đệ, xin mời chi giáo", hần hai mắt tỏa sáng, trong cơ thể chiến ý, cấp tốc tăng vọt, chuẩn bị luận bàn một hồi.

"Ca ca, ngươi lại muốn đánh nhau, còn có ngươi, ngươi cái bại hoại, không cho lại bắt nạt ca ca ta."

Lúc này, tiểu nha đầu mắt buồn ngủ xoa tung đi ra, khi nhìn thấy hai người thủ thế chờ đợi, nhất thời chỉ trích lên.

Hàn Thiên sững sờ, chỉ vào mũi của chính mình, nói: "Ta là bại hoại? Tiểu muội muội, ngươi đừng lầm, ngày hôm qua là ca ca ngươi bắt nạt ta, đuổi theo ta đánh, đại gia đều nhìn thấy".

"Đáng đời người, ai bảo người muốn đem ta ném vào trong hồ, hanh", Thi Thi giả trang cái mặt quý, cái mũi nhỏ nhắn lại, linh động mà đáng yêu, được người ta yêu thích.

Hàn Thiên vỗ vỗ cái trán, nói: "Trời ạ, đều niên đại nào sự, người còn muốn thù dai, có ra sao ca ca, sẽ có cái đó dạng muối muối, lời này một điểm đều không sai" .

"Hôm qua mới phát sinh sự", tiểu nha đầu sửa lại, sau đó vung lên đầu nhỏ, nói: "Ca ca, người không phải nói ngày hôm nay chơi với ta mà, chúng ta đi đi dạo phố có được hay không" .

"Đi dạo phố, ta thích nhất, Đại ca ca cùng người đi có được hay không."

"Không muốn, ta chỉ cần ca ca bồi", tiểu nha đầu nói như thế, thanh âm chất chứa, khác nào chim sơn ca loại, dễ nghe êm tai.

Hàn Thiên thương tâm nói: "Ai, vốn định dẫn người đi tìm kĩ chơi, nếu không cảm kích, vậy cho dù" .

"Àn, chính người đi chậm rãi chơi ba", tiểu nha đầu xác thực không có chút nào cảm kích.

Vô Thiên lắc đầu, lôi kéo tiểu nha đầu, đi vào bên trong phòng, Tiểu gia hỏa còn ở trên giường sinh hồn dỗi, nhìn thấy hấn đi vào, kéo qua đệm chần, che khuất con mắt, nhắm mắt làm ngơ.

Thi Thi nói rằng: "Tiểu Y, rời giường rồi, ca ca đáp ứng theo ta đi dạo phố đi!"

Tiểu Y còn không lên, Tiểu gia hỏa nhưng "Vèo" một hồi trốn ra, nó nhảy đến Thi Thi trên vai, oa oa hét lên, móng vuốt khoa tay, ý kia là, ta cũng muốn đi. Sau đó nó trừng mắt về phía Vô Thiên, móng vuốt nhỏ giờ giờ lên, một bộ hung thần ác sát đáng đáp, hấn không thể ăn hấn.

Đơn giản sửa sang lại, hai người hai thú đi ra cửa phòng, hướng về ngoại viện đi đến, tiểu nha đầu dọc theo đường đi nơi này nhìn một cái, nơi đó sờ sờ, lú ra lú rú, nói cái liên tục.

Khoảng cách Viêm Tông chiêu thu đệ tử tháng ngày gần rồi, Thiết Thạch trấn càng ngày càng náo nhiệt, trên đường phố người người nhốn nháo, chen vai thích cánh, một mảnh ồn ã.

"Lão bá bá, ta lại tới nữa rồi", hai người kinh mấy ngày nữa trước buôn bán tiểu trang sức bán hàng rong thì, tiểu nha đầu mỉm cười chào hỏi.

"Đáng yêu tiểu bằng hữu, mấy ngày không thấy, lại cao lớn lên, thích gì, chính mình chọn, bá bá miễn phí đưa cho người", bán hàng rong còn nhớ Thi Thi, về mặt tươi cười, muốn đưa nàng đồ vật.

"Lão bá bá, không cần rồi!"

Tiểu nha đầu như cái tiểu Tinh Linh, đưa tới tảng lớn ánh mắt, cũng khoe nàng đáng yêu.

Cáo biệt bán hàng rong, bọn họ ở trên đường đi dạo, bỗng nhiên, phía trước một mảnh náo động, nơi đó đầy ắp người quần, bọn họ hiếu kỳ đi tới.

"Huynh đệ các bằng hữu, đi qua đi ngang qua tuyệt đối không nên bỏ qua, linh đan diệu dược, phượng lông máu rồng, lân thịt điều bì, không thiếu gì cả, chỉ có người không nghĩ tới, không có người không mua được. . ."

Bên trong hét to tiếng không ngừng.

"Linh đan diệu dược?"

Vô Thiên kinh ngạc, mang theo tiểu nha đầu tràn vào đoàn người, đẩy ra phía trước, đã thấy một bụng phệ, tai to mắt lớn đạo sĩ, trạm ở trung ương một quầy hàng trước, không ngừng hét to, sau lưng cắm vào một mặt cờ hàng, bên trên viết có ba cái màu đỏ đại tự 'Một trăm bảo than' .

Đạo sĩ béo vừa thấy Vô Thiên, hai mắt ứa ra tặc quang, từ trên mặt đất nhẩy lên một cữ nát lọ sứ, tiến tới gần, nói: "Vị tiểu huynh đệ này, xem người vàng trán cao, thể trạng cường tráng, tất là tu luyện người, đến bình máu rồng như thế nào, đây chính là tư thận bù dương, cường thân kiện phách bảo huyết" .

"Bảo huyết? Ta xem là máu heo còn tạm được", bên cạnh nhất thời có người ồn ào.

"Thiếu niên, đừng bị lừa, cái này đạo sĩ bất lương chuyên lừa các người loại này tiểu hài tử", có người khuyên nhủ.

Đạo sĩ béo mặt đen lại nói: "Đi đi, không mua liền ngốc đi sang một bên" .

"Tiểu huynh đệ, đừng nghe bọn họ nói vậy, ta một trăm bảo than thành lập trăm năm lâu dài, xưa nay đều là hàng thật đúng giá, không dối trên lừa dưới, không tin người có thể đi hỏi thăm một chút", đạo sĩ béo vỗ ngực thịt mỡ, lời thề son sắt nói rằng, nhưng đoàn người không một biết hấn.

Vô Thiên cúi đầu ngửi một cái, nồng nặc mùi máu tanh xông vào mũi, sắc mặt hấn quái dị, không nhìn được cười, trong này dòng máu, cũng thật là hàng thật đúng giá máu heo.

"Khắc khắc, nguyên lai dụng tới Hành gia."

Đạo sĩ béo vội ho một tiếng, tiện tay ném xuống lọ sứ, phịch một tiếng, trước mặt khắc còn nổi là máu rồng bình, một hồi gấp phải rơi nát tan, máu nhuộm đỏ mặt đất.

Hắn tiếp theo nhặt lên một cái màu vàng Linh Vũ, nói: "Tiểu huynh đệ, đây là ngàn năm khó gặp Phượng Hoàng lông thần, lần này bản đạo sĩ không lừa ngươi, tuyệt đối xứng danh".

Tiếp nhận Linh Vũ, Vô Thiên cẩn thận liếc nhìn, cái này không phải chim hoàng yến lông chim sao? Hắn còn chưa nói, tiểu nha đầu nhưng trước tiên nói: "Ca ca, cha nói, Phượng Hoàng rất lớn, có thể chiếc lông chim này thật nhỏ ác".

"Tiểu muội muội, Phượng Hoàng cũng có phần to nhỏ, có phải là, cha ngươi nói chính là đại Phượng Hoàng, mà cây này lông thần là từ mới vừa vừa ra đời tiểu Phượng Hoàng trên người rút đến, tuyệt đối hàng thật, ngươi xem thúc thúc như thế hàm hậu thành thật, như là ở lừa ngươi sao?"

Thi Thi vung lên đầu nhỏ, nói: "Cha ta cha còn nói, Phượng Hoàng là màu đỏ, ngươi cái này là màu vàng, còn nói không gạt ta, có phải là cho rằng ta tiểu hài tử, là tốt rồi lừa gạt nha!"

"Ha ha, đạo sĩ bất lương, lần này khừu lớn hơn đi, một đứa bé đều có thể nhận ra ngươi là tên lừa đảo. Còn rút Phượng Hoàng lông đây, xem ngươi là rút chim sẽ lông còn tạm được, mau mau cuốn gói kịp lúc rời đi, đừng tiếp tục mất mặt xấu hổ", bàng quan đoàn người ồn ào cười to.

Đạo sĩ béo phì đỏ đỏ trên mặt, màu xanh đen đan xen, cực kỳ khó coi.

"Ai nói ta không thật bảo bối", hắn từ trong lòng móc ra một cái túi nhỏ, nhưng lại có chút do dự bất định, do dự không quyết định.

Vô Thiên con ngươi co rút lại, từ đạo sĩ bất lương trong tay cái túi nhỏ, hắn cảm ứng một luồng kỳ lạ năng lượng, chính xác nói là đồ trong túi, rất yếu ớt.

"Đạo sĩ bất lương, ngươi còn không hết hi vọng a, đừng lại nắm rác rưởi làm bảo bối yêu, ha ha", có người cười trên nói.

Đạo sĩ béo cắn răng một cái, cũng không lấy ra, trực tiếp hỏi: "Tiểu huynh đệ, không cần mở ra xem, ngươi có dám hay không dùng một ngàn Tinh nguyên trao đổi, nếu như dám, vật này chính là ngươi".

"Một ngàn Tinh nguyên! Đạo sĩ bất lương ngươi có phải là điên rồi, xem đều không khiến người ta xem, liền giờ công phu sư tử ngoạm, ngươi làm nhân gia là kẻ ngu si?" Đoàn người gây rối, đều cảm thấy đạo sĩ bất lương cách làm có chút không được điều, vô căn cứ, hơn nữa rất khổ nạn.

Vô Thiên khẽ nhủ mày, thành thật mà nói hắn cũng không chắc chắn, đồ vật bên trong nhất định chính là bảo bối, nhưng loại này kỳ lạ năng lượng, làm nổi lên hắn lòng hiếu kỳ, không nhịn được hi vọng chứng kiến hình dáng.

"Được, nhưng ta còn muốn ở ngươi trên quày, chọn một cái vật phẩm", Vô Thiên nói.

"Cái gì, thiếu niên thật muốn? Đáng vẻ đều chưa thấy liền dám mua, hắn có phải là choáng váng", đoàn người đều cảm thấy khó mà tin nổi, cái này không nói rõ bị lừa bị lừa.

"Ngươi thật mua?" Đạo sĩ bất lương nghi ngờ nói.

Hắn vẽ mặt đưa đám, da không ngừng mà co giật, một bộ cực kỳ không muốn đáng vẻ, điều này làm cho mọi người sững sờ, chẳng lẽ còn thực sự là bảo bối?

"Thật mua", Vô Thiên gật đầu, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trăm viên Tinh nguyên từ giới tử túi bay ra, óng ánh long lanh, rơi trên mặt đất, sáng lên lấp lánh.

"Được, thành giao."

Hắn thoải mái đáp ứng rồi, đem túi tiện tay ném đi, nằm trên mặt đất, hai mắt tỏa sáng, ngum nước chảy ròng, thịt mỡ run rẩy.

Xem đáng đáp kia, đại gia một hồi rõ ràng, nguyên lai trước không muốn, vẽ mặt thống khổ, đều là giả ra đến, lần này bản tính lộ ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thiên Thần Hay Ác Quỷ?

Đám đạo sĩ thoắt tay chân rất nhanh nhẹn, trong chớp mắt, Tinh nguyên đã biến mất không còn tăm hơi, gấp phải đóng gói lên.

"Tiểu huynh đệ, những thứ đồ này tất cả đều là nguoi, sau này còn gặp lại", hần mặt mày hớn hờ, chỉ chỉ bên cạnh quầy hàng, kiếm bọn rồi một bút, quầy hàng đều không muốn thu, như một làn khói chạy.

Vô Thiên ngẩn ra, không khỏi mỉm cười.

Hắn cúi người xuống, từ quầy hàng trung tâm nhặt lên một cây cỏ, chỉ có hai cái lá cây, có thể có dài một tấc, bên trong lượng nước đã bị bốc hơi lên, hiện khô vàng sặc.

Cái này viên thảo từ bắt đầu Vô Thiên liền chú ý tới, giờ khắc này đặt ở chóp mũi người một cái, chứng thực ý nghĩ trong lòng. Cỏ này chính là huyền hình thảo, dùng sau đó, có thể thay đổi dung mạo, duy trì ba ngày.

Huyền hình thảo nguyên bản đáng vẻ là màu xanh lục, đạo sĩ bất lương hẳn là không nhận ra, không đúng vậy sẽ không tha dưới ánh mặt trời bạo phơi nắng. Bởi vì huyền hình thảo đa số sinh trưởng ở âm u ẩm ướt địa phương, ngộ quang bắt đầu ố vàng, hiệu quả cũng sẽ từ từ trôi đi.

"Tuy không có toàn bộ được hiệu, nhưng cũng có thể hơi hơi thay đổi dung mạo, không đúng gặp phải nhận ra", Vô Thiên đựng vào gói từ túi, sau đó sẽ có tác dụng lớn. Cũng cùng nhau đem cái túi nhỏ thu vào, đẳng cấp sau khi trở về lại nghiên cứu.

"Ca ca, chúng ta đi bên kia chơi ba", tiểu nha đầu lôi kéo hắn, xâm nhập đoàn người, nhanh chóng biến mất rồi.

"Thiếu niên này xảy ra chuyện gì? Ta cho rằng hắn đùa giỡn, không nghĩ tới vẫn đúng là mua lại."

"Khả năng túi trang thực sự là bảo bối, cũng có thể thiếu niên là con cháu một gia tộc lớn nào đó, không thiếu điểm ấy Tinh nguyên."

Đoàn người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, bọn họ cho rằng, thiếu niên nếu như không phải người ngu, liền có thể có thể là một gia tộc lớn nào đó người, bác không xuống mặt mũi, ở bãi hiện ra xa hoa.

"Quản hắn là cái gì, trên quầy còn sót lại chút máu heo, thịt chó, vừa vặn lấy về cho ăn nhà ta sủng vật, còn miêu yêu bì, có thể cho nó làm kiện áo khoác."

Nghe vậy, một đám người một hồng mà lên, những thứ đồ này tuy đều không đáng giá, nhưng dù sao cũng hơn không có cường đi. Trong khoảnh khắc, trên chỗ bán hàng một lông không dư thừa, thậm chí ngay cả không bình đều bị cướp đi rồi.

Hai người hai thú tiếp tục đi dạo biết, đi tới ban đầu từ lâu nào, ăn uống thỏa thuê một trận. Mỹ thực trước mặt, lúc này Tiểu Thiên, mới mặt mày hớn hờ, ăn như hùm như sói, xem như là tha thứ Vô Thiên.

Cùng Tiểu Thiên ở chung lâu, Tiểu Y cũng không có lúc trước như vậy rụt rè, hai thằng nhóc nguoi tới ta đi, một hồi kịch liệt phản khởi chiến đấu bạo phát, phòng ngăn bên trong, com thừa canh cận, xương vỡ thịt chưa, đầu đầu cũng có.

Rời đi từ lâu, không cưỡng được Thi Thi, Vô Thiên cùng nàng đi dạo cả ngày, mãi đến tận Thái Dương tây dưới, chân trời còn lại hạ tối hậu một vệt màu đỏ thì, mới lưu luyến trở lại hậu viện.

Nàng quá mệt mỏi, trở lại lầu các, liền nằm ở trên giường ngủ.

Trên ban công, Vô Thiên ngồi trên mặt đất, lấy ra cái túi nhỏ, kỳ quái nhìn biết.

Đạo sĩ bất lương đầy đồ phi dầu, cả người không hề có một chút tu giả khí tức, hẳn là người bình thường mới đúng, nhưng tại sao lại được vật này, còn có huyền hình thảo, nếu như nói là trùng hợp nhặt được, hẳn đánh chết không tin.

Mở ra cái túi nhỏ, nhất thời một luồng cổ xưa mà tang thương khí tức, nhào tới trước mặt.

Đây là một cái tay bộ, đáng vẻ rất cổ xưa, khác nào tồn tại vạn năm lâu dài, ở bề ngoài còn có thật nhiều dấu vết, không phải năm tháng tàn dấu vết lưu lại, mà là đao kiếm cắt thành vết thương.

Vô Thiên kinh ngạc, gắng tay cảm giác rất mềm mại, nhưng lòng bàn tay cùng chưởng bối nơi, nhưng thô ráp cực điểm. Hơn nữa, màu sắc đặc biệt kỳ quái, gần như cùng da dê giống như đức, nếu như không đúng nhìn kỹ, sẽ cho rằng là một bộ không có cốt nhục túi da, khiến cho người hoảng sợ!

"Ồ, đây là. . ."

Lúc này, Hàn Thiên đẩy cửa phòng ra, đi ra, một tiếng ngạc nhiên nghi ngờ, "Vèo" một hồi nhảy lại đây, đoạt lấy gắng tay, nhìn kỹ lên, ánh mắt càng lúc sáng sủa.

Hắn bàng như nhìn thấy hi thế trần bão, ánh mắt cực nóng, nói: "Vô Huynh, đây là nguoi?"

Vô Thiên gật đầu, có một tia nghi hoặc, lẽ nào hắn biết vật này lai lịch?

"Vô Huynh, nguoi bằng hữu ta một hồi, có thể hay không đem nó bán cho ta, tiểu đệ đồng ý phát ra 10 ngàn Tinh nguyên."

10 ngàn Tinh nguyên? !

Vô Thiên tâm thần rung chuyển, lại không biểu hiện với điện, nhàn nhạt lắc lắc đầu.

"Cái kia 20 ngàn, không được nữa 3 vạn?"

Hàn Thiên tha thiết mong chờ nhìn hấn, hô hấp có chút gấp gáp, thấy lắc đầu, hàm răng một cắn, nói: "Vô Huỳnh, người ra cái giá, chỉ cần có thể bán cho ta, bao nhiêu Tinh nguyên ta đều đồng ý cho, nói chuyện giữ lời".

Vô Thiên bình tĩnh nói: "Người nói cho ta biết trước đây là cái gì, để ta biết giá trị của nó, mới thật định giá, không phải vậy thiết thòi người, trong lòng ta sẽ bắn khoăn".

"Achl!"

Hàn Thiên kinh ngạc, nhưng cũng như nói thật nói: "Không dối gạt Vô Huỳnh, đây là thời đại thượng cổ, thiên thủ Quan Thế Âm Ngọc tiên từ găng tay. Có người nói năm đó nàng cùng kẻ thù sống còn đại chiến, bàn tay gặp phải chém xuống. Cuối cùng nàng lãnh đời trăm năm, khổ tâm nghiên cứu, dung hợp mấy trăm loại hi thể dị bảo, đưa bàn tay luyện chế thành tuyệt thể thần binh 'Thiên Thần Tả Thủ'. Tương truyền, 'Thiên Thần Tả Thủ' luyện thành thời khắc, sấm vang chớp giật, dị tượng diễn sinh, khiếp sợ Luân Hồi đại lục."

"Như thế cường", Vô Thiên khiếp sợ.

Hàn Thiên gật gật đầu, nói: "Năm đó nàng luyện chế ra Thiên Thần Tả Thủ sau, tái chiến ngày xưa đại địch, hầu như dễ như ăn bánh, liền đem chém giết, tên nòi như côn, sau đó nàng biến mất rồi, tung tích không rõ. Có lời đồn nói, nàng lợi dụng bản thân, luyện chế pháp bảo, là trời cao không cho, bị trời phạt, thần hồn câu diệt, Thiên Thần Tả Thủ cũng không biết tung tích, không có dấu vết mà tìm kiếm".

Vô Thiên trong lòng rung động không ngớt, thiên thủ Quan Thế Âm Ngọc tiên từ, hấn cũng có biết một, hai, so với Chiến Thần Tư Không Liệt còn phải xa xưa hơn mấy ngàn năm, chính là thời kỳ thượng cổ cự nghiệt. Tuy rằng xưng là tiên từ, nhưng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, hơi một tí chính là đồ thành diệt tông, hai tay dính đầy máu tanh.

Không nghĩ tới ngày xưa kinh sợ đại lục thần binh, lại sẽ xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn là ở một cái vô lượng đạo sĩ trong tay, điều này làm cho hấn không thể không lại bắt đầu hoài nghi, bắt lương thân phận của đạo sĩ.

"Vô Huỳnh, người ra giá đi, bất luận muốn cái gì, ta đều đáp ứng", Hàn Thiên hai mắt tỏa sáng.

Vô Thiên lạnh nhạt nói: "Không bán".

Hấn nhanh chóng đoạt lại, cảm giác mặt trên có rất yếu ớt Lôi Điện chi lực, không khỏi kinh ngạc, lẽ nào thiên thủ Quan Thế Âm thật gặp Thiên Kiếp?

"Người vừa nảy đều là ở gạt ta? Đang mặc lên ta chuyện?" Hàn Thiên trở mặt.

Vô Thiên tròn tròn mắt, như vậy vật quý giá, làm sao có khả năng bán đi, bây giờ hấn tập đến Chiến Thần bí điển, như đao kiếm thương vũ khí, cơ bản không cần. Mà Thiên Thần Tả Thủ khinh bạc, không có gánh nặng, quả thực chính là vì hấn chế tạo riêng.

"Được rồi, quân tử không đúng đoạt người được, Vô Huỳnh không bán, tiểu đệ cũng không miễn cưỡng, nhưng xin mời Vô Huỳnh báo cho tiểu đệ, Thiên Thần Tả Thủ người là từ chỗ nào đoạt được", Hàn Thiên không có dính chặt lấy, trong con người có dị dạng mang.

"Làm sao?"

Hàn Thiên mặt đen nói: "Sẽ không trở lên người làm, nói cho ta biết trước".

"Ban ngày bởi Thi Thi đi dạo phố, từ một đạo sĩ nơi đó mua", Vô Thiên nói.

"Mua? ! Cái gì đạo sĩ, bao nhiêu Tinh nguyên mua?"

"Liền một tai to mặt lớn đạo sĩ béo, bỏ ra một ngàn Tinh nguyên, đau lòng chết rồi", Vô Thiên da mặt co giật, lời này một chút cũng không giả, Thiên Thần Tả Thủ là rất quý giá, nhưng một lần một ngàn Tinh nguyên không còn, hấn vẫn là cực kỳ thiệt đau.

"Một ngàn Tinh nguyên? !"

Hàn Thiên miệng mở lớn, một bộ khó có thể tin đáng vẽ, đồng thời trong lòng hối hận không ngớt, làm sao liền không đúng bởi tiểu nha đầu cùng đi đi dạo phố đây? Nếu như lúc đó đi theo, còn có công bằng cơ hội cạnh tranh, nhưng hiện tại đã thành đồ vật của người khác, một cơ hội nhỏ nhoi đều không còn.

Sắc mặt hấn thanh một trận, rõ ràng một trận, cực kỳ khó coi.

Đặc biệt nghe được Vô Thiên câu nói sau cùng, hấn đều có dừng khí muốn tấn hấn một trận trái tim. Người, có biết hay không Thiên Thần Tả Thủ giá trị, đó là bảo vật vô giá, một ngàn Tinh nguyên liền có thể được, người xem như là chó ngáp phải ruồi, đời trước tích đức, còn ở cái kia leo nha leo nhéo, như vậy khó chịu, làm gì bắt đứt khoát cho ta.

"Nói cho ta đạo sĩ béo tằm tích", Hàn Thiên ngữ khí rất gấp gáp.

Vô Thiên lạnh nhạt nói: "Đi rồi, không biết cái kia đi tới" .

"Cái kia tên gọi là gì?"

"Không biết."

Hàn Thiên đình đầu phun yên, tức giận nói: "Người làm sao có thể như vậy a, được loại bảo bối này, không hỏi người khác địa chỉ, tốt xấu cũng hỏi thăm thân phận a, ta hoài nghi đầu người có phải là gặp phải lừa cho đá choáng váng, ngu xuẩn, ngu ngốc" .

"Xong, xong, triệt để không có cơ hội", sau đó hắn vô lực ngồi dưới đất, trong miệng không ngừng mà lầm bầm, một bộ phờ phạc đáng vẽ, trong lòng thất vọng vô cùng.

Vô Thiên nghi ngờ nói: "Làm sao? Hắn rất trọng yếu?"

"Trọng yếu. . ." Hàn Thiên lầm bầm, cuối cùng gần như gầm hét lên: "Hắn đương nhiên trọng yếu, người có biết hay không Thiên Thần Tả Thủ là một đôi, có biết hay không còn có một Thiên Thần Hữu Thủ, người. . ."

"Cái gì? !" Vô Thiên bỗng nhiên đứng dậy, đầu một mảnh mơ hồ, thân thể quơ quơ, nói: "Chúng ta nhanh đi thôn trấn tìm xem, nói không chắc hắn còn không rời đi" .

Hàn Thiên vội vàng nói: "Đúng, đúng, chúng ta nhanh đi, nhất định phải tìm tới hắn" .

"Ta đi gọi bên trên Tiểu Thiên, nó mũi linh, có thể đến giúp đại ân", hai người xuống lầu, vọt lên Tiểu gia hỏa, liền đi ra cửa phòng, đi vội vã.

"Oa." Tiểu gia hỏa oa oa hét lên, liềm mạng giấy dựa.

Vô Thiên nói cho nó biết chân tướng, Tiểu gia hỏa không đứng kêu, hẹp dài hai mắt, bóng loáng trong vắt, vẫn cứ muốn coi trộm một chút, hắn làm sao có khả năng sẽ đáp ứng, chỉ nói nếu như tìm tới đạo sĩ béo, liền đem Thiên Thần Hữu Thủ cho nó, lần này nó hưng phấn, "Vèo" một hồi thoát ra, nhanh như chớp giật!

Tối nay, một vòng trăng tròn trên bầu trời, tung xuống trắng bạc ánh sáng, đại địa như phủ lên một tầng ngân trang.

Rất nhanh, ba người đi tới nguyên lai quầy hàng trước. Dưới ánh trăng, trên đường phố hành người ít ỏi, hoàn toàn yên tĩnh, Tiểu gia hỏa cái mũi người khứ, hưng phấn đối với hai người gật gật đầu, ý kia là, không thành vấn đề, tìm được.

Vô Thiên hai người hoàn toàn yên tâm, tùy tùng sau lưng Tiểu gia hỏa, một đường chạy về phía trước.

Trải qua một toà tử lâu thì, Tiểu gia hỏa dừng lại, hướng bên trong nhìn một chút, trong mắt hiện ra vẻ nghi hoặc, sau đó nó quẹo đi, vòng tới tử lâu mặt sau, nơi đó cách đó không xa chính là thôn trấn cửa ải.

"Lẽ nào hắn phát ra trấn? Lần này có thể không dễ xử lý", Hàn Thiên cau mày.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa kêu to, vỗ vỗ bộ ngực từ, chỉ chỉ mũi, ý kia là, các người yên tâm, hắn trốn không thoát oa gia mũi.

Ba người chạy đi cửa ải, ở vừa nhìn bình nguyên vô tận bên trên, nhanh như chớp, bên người cánh vật điên cuồng rút lui.

"Ào ào. . ."

Sau một canh giờ, ba người đi tới thảo nguyên phần cuối, phía trước có một dòng sông dài, uốn lượn chảy xuôi, ba quang đập dòn, hà đối diện có một toà cự phong, mọc lên Cực Thiên, khí thế hào hùng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một Viên Trứng!

Vô Thiên ngắm nhìn bốn phía, nghi ngờ nói: "Biến mất rồi?"

Tiểu gia hóa cái mũi ngửi khứu, móng vuốt chỉ về nước sông, không cần phải nói hai người cũng biết, đạo sĩ bắt lương mùi biến mất rồi.

"Đi đối diện nhìn", Hàn Thiên thả người nhảy một cái, đạp thủy mà đi.

"Oa", một tiếng oa minh, Tiểu gia hóa tung nhảy ra, như như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt), theo sát phía sau.

Vô Thiên nhú nhú mày, từ trên mặt đất nhật lên mấy cây cây khô, dương tay tung, chân vừa bước mặt đất, như đại bằng giương cánh loại, giẫm phủ mộc, đến đối diện.

Ba người đứng lại sau, Hàn Thiên nói: "Tiểu gia hóa, có hay không đạo sĩ béo mùi?"

Tiểu Thiên ngửi một cái, trong mắt nhất thời có sắc mặt vui mừng, chỉ vào cự phong nơi sâu xa, ý kia là, đi bên trong.

Nhưng Hàn Thiên không có lập tức lên đường, nhìn cao vút trong mây cự phong, lông mày dần dần nhăn lại.

Toà này cự phong rất quái dị, cao tới vạn trượng, đỉnh núi bình hành kéo dài, vĩ phong nhỏ hẹp kiêu bên trên, hình như một con cự hạt nằm xuống.

"Làm sao?" Vô Thiên nghi hoặc.

Hàn Thiên ngưng trọng nói: "Ngọn núi này tên là Thiên Hạt Lĩnh, tương truyền là một con Hoang Cổ Thiên Hạt ngã xuống ở đây, nhưng hải cốt bất hủ, lâu dần hình thành một toà cự phong. Bên trong địa thế hiểm trở, yêu thú thành đàn, hung hiểm vạn phần, đã từng đi vào người, không có người nào có thể sống sót mà đi ra ngoài, là một chỗ hung địa!"

"Vậy làm sao bây giờ, lẽ nào liền từ bỏ như vậy?"

Hàn Thiên cười khẩy nói: "Ta Hàn Thiên trong tự điển, chưa từng có từ bỏ hai chữ. Ta đã sớm muốn thăm dò cái này khiến người ta sờn cả tóc gáy hung địa, xem nó đến tột cùng có gì đặc biệt. Vô Huyễn, ngươi có dám hay không cùng ta tiến vào đi một chuyến".

"Không dám", Vô Thiên rất trực tiếp trả lời, hắn đã có Thiên Thần Tả Thủ, không cần thiết đi mạo hiểm.

Hàn Thiên gân xanh nhô lên, đỉnh đầu bốc khói, phiền muộn đến cực điểm, ngươi không dám liền quay đầu trực tiếp rời đi, làm gì còn hỏi ta làm sao bây giờ? Cố ý sai ta đúng không.

"Oa "

Tiểu gia hóa oa minh, không để ý tới hai người, nhanh chóng lướt tiến vào.

"Đứng lại." Vô Thiên biến sắc, vội vàng quát lên, nhưng lần này Tiểu gia hóa không có nghe lời, mất điếc tai ngo. Nó nhìn Thiên Hạt Lĩnh nơi sâu xa, càng hiểm thấy có một tia khát vọng, nơi đó phảng phất có món đồ gì, đang hấp dẫn nó.

"Thôi, xông vào một lần lại có làm sao", Vô Thiên hàm răng một cắn, hắn không thể bỏ lại Tiểu Thiên mặc kệ.

"Khà khà, rốt cuộc là thứ gì, sẽ làm Thôn Nguyên Oa như vậy khát vọng? Thực sự là chờ mong", Hàn Thiên cười khẩy, hắn nhìn thấy Tiểu gia hóa trong mắt hàm nghĩa, đi theo.

Thiên Hạt Lĩnh rất lớn, nhìn xa vẫn không cảm giác được, nhưng tiến vào bên trong sau, ba người mới phát hiện, nơi này so với tưởng tượng còn còn rộng rãi hơn, nhìn không thấy bờ.

Cỏ thụ dày đặc, đầy cành mậ điệp, núi đá đá lôm chôm, khắp nơi đầm lầy.

Tốc độ của ba người không triển khai được, bó tay bó chân, đi rồi hai canh giờ, còn phía bên ngoài khu vực.

Vô Thiên cũng biết Tiểu Thiên vì sao phải cố ý đi vào, cư nó thuật, bên trong có một luồng khí tức thần bí, đối với nó trưởng thành có lớn vô cùng trợ giúp, nếu như có thể luyện hóa hấp thu, có thể sẽ bắt đầu bước thứ nhất tiến hóa.

Vô Thiên là vừa vui vừa lo, Tiểu gia hóa có thể tiến hóa, hắn đánh trong lòng cao hứng, như thành công, bên người đem có thêm một chiến lực mạnh mẽ, nhưng nghĩ đến Thôn Nguyên Oa tiến hóa gian nan trình độ, lại không nhìn được lo lắng.

"Dừng lại, phía trước gặp nguy hiểm", Hàn Thiên cảnh báo, hai mắt híp lại, nhìn chăm chăm phía trước cách đó không xa một thỏ pha.

Thỏ pha không đứng cao, có thể có chừng mười trượng, mặt trên mọc đầy thực vật, nơi đó truyền ra 'Sàn sạt' âm thanh, như là có thật nhiều yêu thú ở cất bước.

"Cẩn thận một chút", Hàn Thiên nhắc nhở, sau đó khom người chậm rãi tới gần.

Tiểu gia hóa hiếm thấy không có gây sự, bé ngoan ở tại Vô Thiên trên vai, không có phát sinh một điểm âm thanh.

"Yêu lang?" Bọn họ còn không tới gần, liền có một luồng nồng nặc tanh tưởi, xông vào mũi, khiến cho người buồn nôn.

Một lát sau, ba người nằm nhoài thỏ pha bên trên, nhìn về phía trước, đã thấy trăm trượng có hơn, hai ngọn núi đặt ngang hàng đứng vững, có thể có hơn ngàn trượng, trung gian là một mảnh hẻm núi. Trong cốc có lít nha lít nhít bóng đen đang đi lại, chúng nó hai mắt đỏ chót, hung khí bức người!

"Nhiều như vậy yêu lang? ! Lẽ nào nơi này là lang hang ô?"

Sắc mặt hai người khó coi, trong cốc ít nhất đều có hơn ngàn con, chúng nó thực lực tuy không mạnh, nhưng vượt qua số lượng khổng lồ, nếu muốn toàn bộ chém giết, muốn lãng phí rất nhiều thời gian.

Hàn Thiên thấp giọng hỏi: "Tiểu gia hỏa, có hay không nghe thấy được mùi?"

Tiểu Thiên ngửi một cái, nhất thời che mũi, chỉ vào trong cốc, tuy tanh tươi quá nặng, che lấp mũi, nhưng vẫn bị nó bắt lấy.

"Hết cách rồi, chỉ có thể giết đi vào", Hàn Thiên bắt đầu dĩ.

"Hắn là làm sao đi vào?" Vô Thiên nghi hoặc, đạo sĩ bắt lương là phạm nhân thân thể, không ngừng dám xông vào vào hung địa, còn tiến vào hang sói, điều này làm cho hắn cảm thấy khó mà tin nổi.

"Quản hắn làm sao đi vào, tốc chiến tốc thắng, không cần thiết dính chặt lấy, Tiểu gia hỏa, ngươi chú ý lần theo đạo sĩ béo mùi."

Hàn Thiên nói xong, đứng thẳng mà lên, kim lực lượng mãnh liệt mà phát ra, như một vòng màu vàng Thái Dương, ánh sáng vạn trượng, rọi sáng nơi này, dưới chân phong lực lượng quán quanh, "Xèo" một hồi, hắn lướt âm âm ra, khí thế kinh người!

"Gào gừ! ! !"

Trong cốc yêu lang gặp phải kinh động, giương cao bầu trời rít gào, chấn động sơn hà. Chúng nó nhào giết tới, trong phút chốc đem hắn vây quanh, răng nanh lộ, hai mắt đỏ chót, hung khí ngập trời, khiến cho người run rẩy.

Nhưng Hàn Thiên há lại là người bình thường, giẫm chân một cái, mặt đất âm âm chấn động, một đạo vòng tròn màu vàng sóng khí, giống như thủy triều, lần lần đi.

Phốc! ! !

Màu vàng sóng khí, đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, giống như là cát đậu phụ, mười mấy con yêu lang chia năm xẻ bảy, huyết nhục loạn xạ, tứ chi bay ngang, mở ra một lối ra.

"Đi!" Hàn Thiên hét lớn, hướng về trong cốc lao đi, chỗ đi qua, dường như gạt lúa mạch loại, liên miên liên miên yêu lang ngã xuống.

Vô Thiên âm thầm lưu luyến, kim lực lượng được xưng công kích mạnh nhất, quả nhiên không giả. Hắn cũng không cần ra tay, chỉ cần theo ở phía sau liền có thể.

"Âm"

Mấy con yêu lang đánh lén, hắn quyền lên quyền bỏ quên, không giống Hàn Thiên như vậy óng ánh hoa lệ, nhưng mỗi đánh ra một quyền, liền có một con yêu lang nổ tung, sương máu bay là tả, nhuộm đỏ đại địa.

Hai người nhanh chóng vọt tới trước, như quá chỗ không người. Yêu lang bản tính hung tàn, ghép lại lùi bước, đặc biệt thấy máu sau, tựa như kẻ liều mạng, không sợ sinh tử.

Trong cốc vạn hác ngàn nham, chật hẹp tiểu đạo, dẫn tới bốn phương tám hướng, rắc rối phức tạp, lại như một đại mê cung.

Không lâu lắm, hai người đã giết độ sâu cốc, mơ hồ có thể nhìn thấy phần cuối có một toà cự phong, đỉnh đầu mình nguyệt, nguy nga đứng sừng sững. Hẻm núi phần cuối, chính là Thiên Hạt Lĩnh trung bộ.

Lúc này, Tiểu gia hỏa hai mắt sáng ngời, móng vuốt chỉ vào một cái lối nhỏ, oa oa thét lên.

"Tìm tới?" Hàn Thiên đại hỉ, theo Tiểu gia hỏa chỉ dẫn giết tiến vào, hắn như là một vị giáp vàng Chiến Thần, không ai địch nổi, không có gì có thể kháng cự.

"Oa oa."

Tiểu gia hỏa rơi trên mặt đất, mũi trên đất ngửi một cái, một đường lần theo xuống, rốt cục nó dừng lại.

Nơi này có một hang động, cửa động không lớn, vừa vặn có thể chứa một người đi vào, bên trong đen kịt một mảnh.

Hàn Thiên tay cầm màu vàng Thái Dương, tham tiến vào, hang động gặp phải chiếu lên sáng trưng.

Đã thấy trong hang động có một con màu đen tiểu lang, có thể có dài nửa mét, cuộn mình một đoàn, rì rào run, đuôi bên trên cột một cái màu trắng quần

lót, mặt trên viết một hàng chữ lớn, "Tiểu đạo, cùng đạo gia chơi, các người còn non nớt cực kì, cái này quần lót là lẽ ra mất, không nên khách khứa".

Hàn Thiên nụ cười trên mặt, một hồi động lại, thay vào đó chính là vô tận phần nộ.

"A, tên béo đáng chết, ta cùng người không để yên!"

Bình nguyên phần cuối, dòng sông trung tâm bỗng nhiên xuất hiện một con lốc xoáy, một bụi bặm đầu chui ra.

"Hô, ngọt ngọt chết bản đạo gia."

Người này chính là đạo sĩ bất lương, hấn gian nan bò lên bờ, về mặt gian xảo chung quanh liếc một cái, thấy không một người, mới đưa một cái bọc bội.

"May mà đạo gia cơ linh, đã sớm chuẩn bị, không phải vậy liền gặp phải bất được, con cháu của đại gia tộc quả nhiên không một là thứ tốt, ra về đạo mạo, chết rồi đáng đời", đạo sĩ béo đứng bên bờ, nhìn hùng vĩ cự phong, hùng hùng hổ hổ.

"Tình nguyên đến trên tay của ta, còn muốn đoạt lại đi, cánh cửa đều không có."

Hắn vỗ vỗ bên hông màu đen túi, sau đó sờ sờ cái bụng, thầm nói: "Né mấy cái canh giờ, cái bụng đều chết đói, mau đi trở về ăn uống no đủ, lại đi tìm cái cô nàng vui cười, hắc, đạo gia nhân sinh thực sự là hạnh phúc nha".

Hắn khẽ hát, lắc lắc 'Tê' eo, khoái khoái lạc lạc hướng về thôn trấn đi đến.

Hàn Thiên giận không nhịn nổi, liều lĩnh xông vào hung địa, thật vất vả tìm tới, không nghĩ tới nhưng là một quần lót. Hắn là Viêm Tông đệ tử thân truyền của tông chủ, lại gặp phải một tên béo đáng chết cho sái, tuyệt không có thể tha thứ.

Bốn phía yêu lang bị tội, từ thương tăng lớn, kêu rên liên tục.

Vô Thiên da mặt cũng là giật giật, mập mập chết bầm này quá thiếu đạo đức, nhọc nhằn khổ sở đuổi lâu như vậy, kết quả đây, chỉ nhìn thấy một cái quần lót.

Chỉ có Tiểu gia hòa không có cái gì dị dạng, nó đã đối với cái gì 'Thiên Thần Hữu Thủ' mất đi hứng thú, duy nhất hi vọng. Chính là nhanh lên một chút tìm tới cái kia sức mạnh thần bí khởi nguồn.

Lần theo đạo sĩ bất lương có một kết thúc, ba người ai nấy dùng thủ đoạn, một đường thế không thể đỡ, tốc độ tăng nhiều. Đặc biệt Hàn Thiên, khác nào phát điên trâu hoang, kinh chỗ, tất là sương máu đầy trời, thấy chất đầy đông.

Trải qua bốn cái canh giờ máu tanh giết chóc, ba người rốt cục đi tới hẻm núi phần cuối.

Phía trước là một mảnh rộng rãi bình địa, có thể có khoảng trăm trượng, không có hoa cỏ cây cối, nhưng có hai cây hình thù kỳ quái thực vật, toả ra từng trận mùi thơm ngát.

"Linh dược", Hàn Thiên kinh ngạc thốt lên. Hai cây thực vật hình như uốn lượn con rắn nhỏ, thân cây bên trên chỉ có một chiếc lá, bích lục óng ánh, dâng lên hào quang.

Xích Dương sơn mạch trung tâm linh dược cực kỳ ít ỏi, ngàn dặm nơi có thể có một cây cũng đã phi thường hiếm thấy, nói là mười năm khó gặp cũng không quá đáng.

"Oa oa "

Tiểu gia hòa nhìn chăm chăm một chỗ, không ngừng oa minh, tay chân cũng vũ, cực kỳ hưng phấn.

"Đó là? !" Vô Thiên hai người theo nhìn tới, đã thấy linh dược phía trên cao trăm trượng không, một màu trắng viên cầu trôi nổi, dường như một vầng minh nguyệt, tỏa ra mông lung hào quang.

"Thùng thùng "

Màu trắng viên cầu như là một cơ thể sống, có yếu ớt tiếng tim đập truyền ra, nó nổi giữa không trung, ánh trăng lưu chuyển, mị mị bốc hơi, có một loại kỳ lạ linh tính.

Hàn Thiên nói: "Đây là vật gì, làm sao khá giống một trứng chim, Tiểu gia hòa tìm chính là nó?"

"Ta trong cảm giác diện thai nghén một sinh mệnh, có một loại đến từ linh hồn hồi hộp, vật ấy khả năng là Tiên Thiên linh vật, hai cây linh dược là bạn nó mà sinh", Vô Thiên ngưng trọng nói.

"Oa", Tiểu gia hòa gật đầu, nó rất kích động, tiểu thân thể bản nhện không được run rẩy, hận không thể lập tức nuốt vào một mình, ngậm nước chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hỏa Ma Sơn Động

Màu trắng viên cầu rắng lạnh lấp loé, dâng lên hào quang, nhu hòa mà sáng sủa, cực kỳ mỹ lệ. Bầu trời đêm như có hai vòng mặt trăng treo lơ lửng, hào quang xán lạn, tung xuống đại địa.

Đây là một viên trứng, thai nghén Tiên Thiên linh vật, toả ra thần thánh khí tức, khiến người ta không dám xâm phạm.

Thành đàn yêu lang nghi chân hẻm núi phần cuối, hào tiếng từng trận, cũng không dám tới gần, đối với nơi này rất sợ hãi, nơi này phảng phất chính là đường ranh giới, vẽ ra hai khối thiên địa.

"Sách cổ ghi chép, có một loại Tiên Thiên linh thú, tụ thiên địa tinh hoa mang thai, vừa ra đời con non đều mạnh mẽ phi phàm, nhân loại hào kiệt cùng với khó có thể tranh đấu, trưởng thành sau đó, càng là có thể làm thần linh loại tồn tại, khủng bố tuyệt luân."

Hàn Thiên nhớ tới cổ sự, tương truyền đã từng có một con Tiên Thiên linh thú, có thể nói thần linh, thống nhất Luân Hồi đại lục, lưu lại huy hoàng lịch sử.

Thời đại kia, yêu thú trở thành bá chủ, nhân loại luân làm đầy tớ, trở thành khẩu phần lương thực, không có vùng lên hướng tới, cả ngày hoảng sợ mà sống. Đó là một đoạn hắc ám lịch sử, sử ký rất ít ghi chép, nhưng Viêm Tông là Thanh Long châu đỉnh cấp đại tông, bảo tồn một chút mơ hồ đoạn ngắn.

Rốt cục có một ngày, một nhân tộc thiếu niên thiên tài quật khởi, lúc tuổi nhỏ, độc xông các đại hung địa, chém hết bát hoang, hung thú nghe tiếng đã sợ mất mật. Lúc thành niên, độc chiến Tiên Thiên linh thú, trận chiến đó kinh thiên động địa, kinh thế hãi tục, thiên hạ sinh linh đồ thán, đại lục nứt thành mấy khối.

Cuối cùng, người này chém giết linh thú, y đại pháp lực sáp nhập đại lục, chính mình nhưng cũng thân tử đạo tiêu.

Mấy trăm năm sau, Nhân tộc nhân kiệt hưng thịnh, khôi phục vạn linh đứng đầu, thống ngự đại lục, hung thú cúi đầu xưng thần. Vì kỷ niệm hắc hào quang sự tích, hậu nhân tôn hắc là chém linh Đại Đế.

"Không biết đây là một con cái gì linh thú, nhưng tuyệt không thể để cho nó xuất thế, không phải vậy thiên hạ đem lại đại loạn", Hàn Thiên lo lắng lo lắng, cái này trùng hiện thế, không biết ở ý vị như thế nào, hay là ở hướng về thế nhân cảnh báo, hung thú sắp hưng khởi.

Ba người đi tới, tốc độ rất chậm, vật này quá quý dị, khiến nhân loại để lại rất nhiều không thể xóa nhòa thương tích, bọn họ không dám khinh thường.

Tiểu gia hỏa hai con mắt phát sáng, như hai vòng tháng thiếu lượng, trong lòng phi thường khát vọng, nhưng nó biết sự tình tầm quan trọng, không có quá mức nôn nóng.

"Gào gừ. . ."

Phía sau bày sới gào thét, như là đang tức giận, lại khác nào ở cười trên sự đau khổ của người khác, chúng nó nhìn về phía rõ ràng trứng, ánh mắt chỉ có hoảng sợ cùng kính nể, không có cái khác. Sau đó chúng nó từ từ tản đi, nuốt chết đi đồng bạn, thanh lý chiến trường.

Yêu lang sinh sôi năng lực rất mạnh, điểm ấy thương vong không đúng tính là gì, dùng không được hai năm, chỉ có thể càng nhiều.

Chúng nó là một loại cực kỳ hung tàn hung thú, nuốt đồng bạn thi thể, lớn mạnh bản thân.

Toàn bộ hẻm núi dần dần yên ổn yên lặng xuống, mà khối này bình địa càng thêm yên tĩnh, nhìn như không gặp nguy hiểm, ba người nhưng từng bước kinh tâm, cái trán tràn ra mồ hôi lạnh. Càng dựa vào càng gần, phảng phất có một toà vô hình cự sơn đè xuống, hô hấp dồn dập, hai chân rất cứng khó dời đi động.

"Đáng chết, ta chán ghét bầu không khí như thế này", Hàn Thiên đỏ cả mặt, thân thể ánh vàng lượn lờ, nhưng vẫn là xua tan không được loại này áp bức, để hắc buồn bực.

Hai cây linh dược đón gió đong đưa, hào quang lấp loé, linh tính kinh người, từng trận mùi thơm ngát truyền ra, khiến người cả người toàn bộ thái, tinh thần thoải mái.

"Lần này cuối cùng cũng coi như không rõ ràng chạy, Tiểu gia hỏa lấy trứng, ta cùng Vô Huyết trích linh dược, luyện hóa sau tu vi định có thể bên trên một nấc thang", Hàn Thiên hai con mắt tỏa sáng, thêm nhỏ dãi.

Vô Thiên ngưng trọng nói: "Nơi đây có gì đó quái lạ, Tiên Thiên linh thú cực kì trọng yếu, không thể liên nó lẻ loi ở cái này, khả năng có hung thú bảo vệ".

Ba người càng ngày càng gần, khoảng cách rõ ràng trứng chỉ có hơn mười trượng, áp bức càng ngày càng nặng, bọn họ cả người khó chịu, tựa như có một bàn tay lớn đè lại, thân thể ngốc không thể tả, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn.

"Oành "

Ngay ở hần tiếng nói rơi xuống đất, rõ ràng trứng phía dưới bùn đất bỗng nhiên nổ tung, nhất thời cuồng phong đột nhiên nổi lên, cát bay đá chạy, một không lồ sinh vật đột nhiên xuất hiện, hung khí tựa như nộ hải phun trào, cuộn cuộn mà tới.

Ba người sắc mặt kịch biến, bóng người lao đảo lùi về sau, vền vền một luồng khí thế, liền để bọn họ hải hùng khiếp vía, không bị khống chế lui về phía sau mười trượng, mới ổn định thân hình.

Định nhãn vừa nhìn, Hàn Thiên nhất thời kinh ngạc thốt lên.

"Hỏa Ma bò cạp? ! !"

Đây là một con to lớn bò cạp, có thể dài tới ba trượng, thân thể toàn bộ đỏ như lửa, một luồng dị thường nóng bức, tràn ngập ở vùng thể giới này.

Nó hung uy xông trời, cả người ngọn lửa nhấp nháy, dưới bụng mười cái sắc nhọn móng vuốt, song bài đặt ngang hàng, có tới dài hai mét, ở dưới ánh trăng, hiện ra khiếp người huyết quang, dữ tợn mà khủng bố.

Nó đuôi có tới hai trượng, trường mà mãnh, đỉnh một đoàn hắc quang lấp loé, âm trầm mà đáng sợ, trong không khí một luồng chua hủ mùi tràn ngập. Đây là nọc độc của nó, chạm vào cốt nhục tan rã, hóa thành máu mủ, cực kỳ đáng sợ.

"Một con Thượng Cổ lưu lại di loại, đòi đòi kiếp kiếp bảo vệ cái này, rất khó đối phó", Hàn Thiên lông mày khẩn vắt, cái này bò cạp độc thật đáng sợ, khiến người không rét mà run.

"Ta đại khái đoán được cái này rõ ràng trứng bên trong là cái gì, khả năng là Hoang Cổ Thiên Hạt ở đây thoát biến", Vô Thiên suy đoán.

Từ quyền da thú hần giải đến, vạn vật đa số là Luân Hồi chuyển thế, mà có một ít hiếm thấy sinh linh, được vượt qua thường nhân Tạo Hóa, trực tiếp bỏ đi bản thể, thai nghén tân sinh thân thể, liền có thể thoát thai hoá cốt, trở thành mới tinh một chính mình, hóa thân thành Tiên Thiên linh thể.

"Không trách Tiểu gia hóa sẽ như vậy trông mà thêm."

"Hồng "

Hỏa Ma bò cạp rít gào, vang vọng đất trời, một mảnh sóng âm chọc thủng, uyển như thủy triều vọt tới, nhanh chóng mà mãnh liệt, nơi này luân hãm, đại địa chìm nổi, khủng bố cực điểm.

Nó ở đây bảo vệ gần trăm năm, tính cách tàn nhẫn, phàm là kẻ xâm lấn không một chạy trốn, đề trong này đã biến thành một mảnh hung địa, không người dám xông vào.

Khoảng cách lần trước đánh giết, đã qua mấy năm, nó rất lâu không ném trái mồi mẽ huyết nhục, đèn lồng to bằng con mắt, huyết quang ngập trời, hóa thành một mảnh dài lụa, che khuất giữa không trung.

Bầu trời, một vầng huyết nguyệt treo lơ lửng, nhàn nhạt huyết quang tùy ý, nơi này như một mảnh Tu La Địa Ngục, âm u mà vẫn đục.

Ba người hai lỗ tai chảy máu, trong lòng kinh hãi, sóng âm quá khủng bố, căn bản không thể nào phòng ngự, nếu như tiếp tục nữa, màng tai đều sẽ phá vỡ.

Kéo xuống một mảnh góc áo, tắc lại hai lỗ tai, ba người thân hình nhảy lên, cấp tốc lao đi, bọn họ nhất định phải đánh gãy sóng âm, không phải vậy không tồn thời gian dài, bắt đầu thật sự gặp phải đánh chết.

Hàn Thiên một bước bước ra, chạy xéo mà lên, như một cái Kim Long bay lượn, cả người kim sáng loè loè, chói mắt người ta. Hần chạy như bay, hai đạo con bão nhỏ xoay quanh, ô ô vang vọng.

"Đâm này "

Một cái dài nhỏ móng vuốt vung đến, tựa như một viên cự thú răng nanh, lộ hết ra sự sắc bén, có thể tòi vạn vật, Hàn Thiên chưa thành công, gặp phải đánh xuống đến, đập xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Vô Thiên trong lòng rung mình, Hỏa Ma bò cạp cường quá kinh người, lúc trước Hàn Thiên cùng hần đại chiến mấy trăm hiệp, vẫn là ở Tư Không Liệt chiến hồn bám thân tình huống, nhưng giờ khắc này nhưng một hiệp đều kiên trì không được, gặp phải đặt xuống xuống ngựa.

"Tiểu Thiên", Vô Thiên quát lên.

Hai người trước đây sống nương tựa lẫn nhau, đi qua mấy ngàn dặm hoang lâm, đi qua không biết bao nhiêu hung địa, đại chiến vô số về, tuy không đạt đến tâm linh tương thông cảnh giới, nhưng cũng hiểu ngầm mười phần.

Vô Thiên thân thể nhảy lên, tựa như tốc độ của tia chớp, một cái dài nhỏ móng vuốt, ngang trời bỏ tới, cuồng bạo mà hung hãn, đại địa ầm ầm nổ tung, bùn đất lấp bắp, nhưng hấn hấp hối không sợ, không vội không nóng nảy, vẫn như cũ hướng phía trước phóng đi.

Nhưng mà Tiểu gia hóa di chuyển, một luồng hắc quang phá thể mà phát ra, nơi này biến thành đen kịt một màu, màu đen sương mù mông lung, sau đó nó nhảy lên thật cao, phá tan khói đen, há mồm cắn vào móng vuốt.

"Răng rắc răng rắc" tiếng liên tục truyền ra, Hỏa Ma bò cạp thống khổ hét giận dữ, Tiểu gia hóa hàm răng thật đáng sợ, càn trực tiếp cắn đứt một đoạn, từ trung tâm mà đứt, rơi trên mặt đất, va chạm phát ra trầm trọng tiếng vang.

Hỏa Ma bò cạp sát khí lạnh lẽo, nhận ra thân phận của Tiểu gia hóa, trong con ngươi có một tia nghiêm nghị, Thôn Thiên oa cá thể tuy nhỏ, nhưng thực lực kinh người, hàm răng vô cùng sắc bén, liền ngay cả loại này hung thú đều có chút kiêng kỵ.

"Hồng", nó gào thét, phảng phất đang chất vấn, tại sao phải giúp trợ nhân loại.

Tiểu gia hóa oa kêu một tiếng, chỉ về rõ ràng trứng, khoa tay mấy lần. Hỏa Ma bò cạp nhất thời phần nộ, một cái lợi trào phá không đánh xuống, hừ không nổ tung phát ra điểm điểm ánh lửa, cực kỳ kinh người, nó muốn giết cái này, còn muốn ăn đi Tiên Thiên linh vật thú nhỏ.

Tiểu gia hóa thân thể lóe lên, lợi trào phách không, đại địa ầm ầm chấn động, một khối trượng đại mặt đất, vọt lên từ mặt đất, bắn về phía xa xa vách núi, xô ra một cái lỗ thủng.

Tiểu gia hóa tốc độ cực nhanh, mấy cái nhảy tránh, đi tới khác một cái lợi trào bên, mở ra miệng nhỏ liền gặm xuống, nó miệng rất nhỏ, không kịp lợi trào một phần mười, nhưng hiệu suất không có chút nào kém, hầu như trong chớp mắt, móng vuốt gãy vỡ, rơi xuống.

"Bá "

Một cái đuôi dài kéo tới, phần cuối màu đen lông lánh, chua hủ mùi tràn ngập bát phương, một giọt chất lỏng màu đen nhỏ xuống đi, mặt đất khói đen bốc hơi, một hố sâu hiện ra, Tiểu gia hóa không có liều, thân thể nhỏ bé từ linh hoạt như tiếp báo, một cái xoay người đến Hỏa Ma bò cạp dưới bụng, tránh thoát một đòn.

Nói là chậm, trên thực tế, cái này liên tiếp công kích, liền phát sinh trong nháy mắt.

Có Tiểu gia hóa dẫn dắt, Vô Thiên thuận lợi xông tới Hỏa Ma bò cạp trước người, hấn đột nhiên giẫm một cái, bay lên trời, không có kinh người khí tức, nhưng có một luồng làm người thần phục thô bạo.

Hỏa Ma bò cạp rít gào, sóng âm như biển, che ngợp bầu trời mà tới. Vô Thiên hai lỗ tai phun máu, đầu vang lên ong ong, choáng váng cuốn tới, nhưng hấn không lùi mà tiến tới, một quyền hung hãn nổ ra, một luồng sức mạnh mạnh mẽ, như ngựa hoang mất cương, bạo trùng mà phát ra.

Nguồn sức mạnh này cuồng bạo mà mãnh liệt, Hỏa Ma bò cạp miệng rộng huyết dịch phun tung toé, mấy cây đèn kịt răng nanh lúc này gãy vỡ, theo huyết dịch phun ra ngoài.

"Hồng "

Hỏa Ma bò cạp triệt để nổi giận, hai con lợi trào hung mãnh hạ xuống, khác nào hai cái sắc bén bảo đao, tỏa ra hùng hực liệt diễm, nơi này, đột nhiên chột nổ tung, vết nứt kéo dài tới xa xa vách núi.

"Phốc "

Vô Thiên thân thể loáng một cái, tránh thoát một cái móng vuốt, nhưng không có may mắn thoát khỏi, gặp phải một cái khác móng vuốt bắn trúng ngực, xuyên ra một hố máu, hai bên thông suốt, huyết phun mạnh mà phát ra.

Tiểu gia hóa thấy thế, phần nộ kêu to, hóa thân thành tia chớp màu đen, cắn về phía lợi trào, móng vuốt từ gián đoạn nứt, Vô Thiên có thể thoát vậy, chưa từng do dự, thân hình điên cuồng lùi về sau.

Tiểu gia hóa lại do dự, ôm lấy ba cái to lớn móng vuốt, quay về Hỏa Ma bò cạp khiêu khích trừng mắt nhìn, mới hấp tấp rời đi, từ đầu đến cuối, nó đều không hề có một chút thương thế, thực tại khó mà tin nổi.

Hỏa Ma bò cạp tuy là Thượng Cổ di loại, nhưng trải qua mấy chục đời truyền thừa, thời gian cọ rửa, huyết dịch đã không đúng thuần, tu vi không có đạt đến Đỉnh phong, năm Tiểu gia hóa không có biện pháp chút nào.

Chương 30: Tàn Sát

"Đi mau, đưa nó đi đến hẻm núi", Vô Thiên tình bên điện bước, từ Hàn Thiên bên người xẹt qua, để lại một câu nói.

Xác thực, Hỏa Ma bò cạp vô cùng mạnh mẽ, cứ việc gặp phải Tiểu gia hỏa đỡ xuống ba cái móng vuốt, nhưng đối với nó tới nói, căn bản không có cái gì, vẫn như cũ không phải mấy người có thể đối phó, chỉ có đem dẫn tới hẻm núi, lợi dụng chật hẹp địa thế, mới có thể chậm rãi dây dưa đến chết.

Cái này cũng là mục đích của hắn, triệt để đem làm tức giận, không phải vậy nó bảo vệ rõ ràng trứng, sẽ không rời đi.

Tiểu gia hỏa ôm ba cái cự móng vuốt, so với nó bản thể còn muốn lớn hơn mấy trăm lần, đáng đáp khá là buồn cười. Nó hướng về phía Hàn Thiên nháy mắt, lắc lắc đầu nhỏ, ý kia là, ngươi không được nhá, một hiệp liền thất bại.

Nó miệng nhỏ không ngừng lại, một bên chạy, một bên gặm móng vuốt, muốn phải nhanh một chút để luyện ra Tinh nguyên, cung hai người chữa thương, còn có thể miễn dịch độc, không đúng gặp phải thương tới.

Hàn Thiên ngăn người, nhanh chóng đi theo, hắn quả thật có chút kinh ngạc, hai người quá khỏe khoắn, không chỉ có làm dưới Hỏa Ma bò cạp ba cái móng vuốt, còn đập nát to lớn miệng, khiến cho không cách nào lại dùng sống âm.

Xác thực nói, là một người một thú phối hợp tương đối có hiểu ngầm, đặc biệt Tiểu gia hỏa, tài cao oa gan lớn, không chút nào tiết Hỏa Ma bò cạp mạnh, Hàn Thiên thậm chí hoài nghi, Tiểu gia hỏa một người liền có thể đem từ từ thổi chết, khả năng nó là hiếm phiền phức, quá mệt mỏi.

"Hồng "

Hỏa Ma bò cạp rít gào, bảy cái lợi trảo nộ đâm, không gì không xuyên thủng, ầm ầm tiếng nổ vang, nơi này, bùn đất bay tán loạn, đá vụn phun ra, xuất hiện một năm trượng hố sâu, trong hố tất cả đều là bạch cốt âm u.

Những thứ này đều là vô số năm qua, tiến vào Thiên Hạt Linh sản bắn người, gặp phải Hỏa Ma bò cạp cùng với nó các trường bồi giết chết, sau đó ăn đi, đem bạch cốt tất cả đều chôn cất đồng thời, chói mắt vừa nhìn, có thể có hơn một ngàn bộ!

Nó nhìn bay nhanh mấy người, đỏ như máu con mắt có một chút do dự, tổ tiên có di ngôn, không thể rời đi mảnh đất trông này, nhưng ngoài miệng cùng móng vuốt truyền đến đau nhức, để nó triệt để bỏ đi ý nghĩ, phản nộ bỏ phát ra.

Thân thể hắn không lờ, tốc độ nhưng cực nhanh, đi mỗi một bước, đại địa đều sẽ kịch liệt chấn động, khối khối trượng đại bùn đất, vọt lên từ mặt đất, rơi xuống đất, hóa thành bột mịn.

"Xèo "

Còn không tới gần, đuôi bò cạp liền hắc mạng ngập trời, chua hủ mùi vị gay mũi, ba đạo hắc quang bắn ra, nhắm ngay ba người, cực kỳ nhanh chóng. Nhưng ba người thân thủ đều rất nhanh nhẹn, thân thể lóe lên, dễ dàng né tránh.

Trên đất có thêm ba cái hố sâu, hắc thủy 'Ồ ồ' nổi bong bóng.

Thành đàn yêu lang chặn đường, ba người tốc độ giảm nhiều, Hàn Thiên giận dữ, bàn tay lớn giương lên, hai đạo to lớn lốc xoáy bão táp cuốn tới, đao gió cực kỳ sắc bén, như thiết đưa hầu loại, liên miên yêu lang nứt ra, máu nhuộm đỏ đại địa.

Nhưng bày sới thực sự quá nhiều, không tiếc tất cả, không để ý sinh tử, vô giết tới, ba người gặp phải hoàn toàn vây quanh, phía sau Hỏa Ma bò cạp rít gào liên tục, lợi trảo vung vẩy, son băng địa liệt, mấy ngàn cân, mấy vạn cân đá tảng rớt xuống, bụi bặm đầy trời, cực kỳ đáng sợ!

"Các ngươi đáng chết."

Hàn Thiên giận dữ, thủ đoạn màu xám bão táp, thủ đoạn màu vàng sóng khí, còn giống như là biển gầm, cuộn cuộn mà động, mấy chục con yêu lang biến thành tro bụi, sương máu đầy trời.

Ba người theo ở phía sau, nhanh chóng di động, màu xám bão táp cùng màu vàng sóng khí, đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, từng con yêu lang còn đến không kịp kêu thảm thiết, liền chia năm xẻ bảy, tứ chi bay loạn.

Nơi này khác nào địa ngục, xác chết trôi khắp nơi, máu chảy thành sông.

Ba người cả người đỏ như máu, thậm chí cùng liền con người đều có một tầng nhàn nhạt sương máu. Hàn Thiên quần sát lực công kích quá mạnh, ngộ lang giết lang, ngộ núi lở son, căn bản không có cái gì có thể đỡ mấy người bước chân.

Vô Thiên trong lòng ước ao, lực lượng nguyên tố quá hung tàn, đơn đả độc đấu hắn không thua với Hàn Thiên, nhưng phạm vi lớn giết địch, hắn mặc

cảm không bằng.

Cuối cùng, những này yêu lang sợ, tính cách hung tàn chúng nó, gặp phải Hàn Thiên điên cuồng tàn sát làm kinh sợ, trong lòng có bóng tối, không dám ở tiến công, vắt chân lên cổ chạy trốn.

"Tiến vào tiểu đạo."

Đây là một cái rất hẹp hiệp đạo, vừa vặn đủ Hòa Ma bò cạp dung thân, ba người chạy tiến vào, trạm ở trung ương, thủ thế chờ đợi, chỉ chờ nó vừa đến, liền triển khai Lôi Đình công kích.

Tiểu gia hỏa phun ra ba viên màu đỏ Tinh nguyên, như kim cương máu loại, óng ánh trong suốt, lấp lánh hào quang.

"Thật là tinh khiết tinh khí", Hàn Thiên tán phục.

Hai người nuốt vào sau, một luồng sức sống mãnh liệt chảy xuôi toàn thân, thương thể cấp tốc khôi phục. Đặc biệt Vô Thiên, ngực lỗ thủng, huyết nhục điên cuồng nhúc nhích, càng nhanh chóng mọc ra thịt mới.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa miệng nhỏ nứt ra một cái lỗ, móng vuốt nhỏ vỗ ngực, thật là đắc ý.

"Thùng thùng "

Hòa Ma bò cạp quá khổng lồ, một đường chạy như điên tới, như là ở địa chấn loại, núi đá đánh rơi xuống, bụi bặm tung bay.

Nó rút cục nhìn thấy nhân loại đáng chết cùng thú nhỏ, đèn lồng đại con mắt, càng ngày càng đỏ như máu, sát cơ Xông Tiêu, hung khí che ngập bầu trời, quả thực là khủng bố!

"Hồng!"

Nó gào thét, bảy cái lợi trào cùng chuyển động, vách núi chấn động, như gỗ mục loại yếu đuối, từng khối từng khối đá tảng bóc ra, hướng về ba người gào thét mà đi, lít nha lít nhít một đám lớn, tựa như mưa sao sa loại, thanh thế khiếp người!

Ba người liên tục tránh né, động tác nhất là nhanh nhẹn thuộc về Tiểu gia hỏa, nó vốc dáng tiểu, rất dễ dàng tách ra. Vô Thiên hai người liền không may mắn như vậy, hiệp đạo quá nhỏ, tương tự cũng hạn chế sự tự do của bọn họ, né qua mấy khối đại đá tảng, vẫn bị một khối to bằng đầu người hòn đá nhỏ đập trúng, rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Hòa Ma bò cạp là Thượng Cổ di loại, trí tuệ không thua kém nhân loại, tự nhiên biết mấy người tính toán. Nó không có đi vào, móng vuốt múa tung, ngay ở tiểu đạo khẩu đánh túi bụi.

"Tên đáng chết thành tinh, không lên làm."

Hàn Thiên nổi cả gân xanh, Vô Thiên cũng đầy mặt đen kịt, Hòa Ma bò cạp quá thông minh, càng nhìn thấu âm mưu của bọn họ, lần này hai phe vị trí trao đổi.

"Đi vào trong lủ."

Bọn họ tiếp tục thâm nhập sâu, một tảng đá lớn hạ xuống, nên ở vị trí ban đầu, mặt đất ầm ầm chấn động, đá tảng nát tan, đá vụn bắn trúng hai người, làm dưới lão đạo một cái, suýt chút nữa đánh gục.

"Lão tử không phải lột da của ngươi ra không thể", Hàn Thiên tức giận mắng, hán cảm thấy rất uất ức, xưa nay đều là truy sát người khác, giờ khắc này càng bị một con hung thú lấp lầy đánh, nghiêm trọng tổn thương tự tổn.

Hòa Ma bò cạp lợi trào quả thực lại như là khai sơn cơ khí, tạc mở hai bên vách núi, trùng hướng bên trong, phía sau đá vụn che trời, một mảnh đen kịt, tiếng ầm ầm vang vọng phía chân trời, nó mạnh mẽ đem hiệp đạo mở ra năm, sáu trượng.

Thâm nhập trăm trượng, bọn họ rút cục cũng ngừng lại, Tiểu gia hỏa hóa thành một đạo hắc quang, ở trên vách núi nhảy lên, muốn xông tới Hòa Ma bò cạp phía sau chặn lại.

"Xèo "

Một vệt đen phóng tới, chua hủ mùi, khiến cho người buồn nôn, Tiểu gia hỏa thông dong tách ra, nhưng dưới thân tảng đá, khối đen bốc lên, "Xi xi" tiếng không ngừng, lại đem vách núi ăn mòn phát ra một thâm động.

Lại là mấy vệt đen phóng tới, ngăn cản đường đi, nó phải đem Tiểu gia hỏa bức về bên trong.

Vô Thiên hai người nhìn nhau, đồng thời lướt ra khỏi, liên tục né tránh, né qua từng khối từng khối bay tới thạch, đột nhiên, vài đạo hắc quang ẩn ở đá tảng sau, bắn lại đây, hầu như sượt qua người. Hàn Thiên trên ống tay áo khối đen dựng lên, đầu ngón tay kim quang lấp lánh, cắt đứt mảnh này góc áo, hán khiếp đảm, thiếu một chút liền đụng tới da thịt.

"Oanh" một tiếng, hấn đánh nát một tảng đá lớn, hai đạo màu xám bão táp lao ra, tàn phá tất cả, phóng tới quần thạch theo tiếng nát tan, tro bụi che kín bầu trời, nhấn chìm nơi này.

"Chết tiệt súc sinh, xem ngươi còn hung hăng", Hàn Thiên một trận đắc ý.

Màu xám bão táp, ác liệt mà hung mãnh, tiêu diệt vạn vật, nhưng đến cự bò cạp trước người, nó phun ra một đạo màu đen dịch, càng cũng nhanh chóng hòa tan, thành một bãi hắc thủy, Hàn Thiên nụ cười đọng lại, sắc mặt tái xanh, cái này đến tột cùng là quái vật gì, liên phong cũng có thể hòa tan, thật đáng sợ đi!

Tiểu gia hỏa nhân cơ hội chạy tới Hóa Ma bò cạp phía sau, sau đó mạnh mẽ đạp vách núi, nhảy lên thật cao, cả người hắc quang xông trời, che khuất mặt trăng, đại mà sa vào trong chốc lát hắc ám, không thể coi vật.

"Oa oa."

Tiểu gia hỏa hai con mắt bóng loáng lấp loé, như hai ngọn sáng sữa, rọi sáng nơi này, nó xem chuẩn phía dưới cự bò cạp, dường như một viên sao băng, va chạm lại đi.

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn, trong giây lát vang lên, chấn động núi sông, kinh động vạn thú, một luồng khủng bố tuyệt luân sóng khí, nhanh chóng tràn ngập mà mở, hủy diệt tất cả.

Vách núi nứt toác sụp đổ, trên đất một cái trượng rộng vết nứt, kéo dài không biết bao nhiêu trượng.

Đây là một bức kinh thể cảnh tượng, dù là ai nhìn thấy đều sẽ không nhịn được run rẩy!

Tiểu gia hỏa không có giấu dốt, dốc hết sức, có thể thấy được nó đối với rõ ràng trúng khát vọng, muốn tốc chiến tốc thắng.

"Tiểu gia hỏa trưởng thành tốc độ cũng quá nhanh đi. Vô Huynh, nó nếu không là huynh đệ của ngươi, ta. . . Ta thật mẹ nhà hấn muốn cướp đến, quả thực chính là cái cục cưng quý giá."

Hàn Thiên không nhịn được bạo thô khẩu, trong lòng không ngừng hâm mộ, Tiểu gia hỏa biểu hiện ra thực lực, so với mấy ngày trước cùng hấn lúc chiến đấu mạnh hơn vài lần, vền vẹn hai, ba ngày, liền trưởng thành nhiều như vậy, đủ để kinh thể hãi tục.

Vô Thiên cười khổ, hấn hiện tại đều có dũng khí muốn ý muốn đâm đầu vào tường, chính mình mỗi ngày nỗ lực tu luyện, Tiểu gia hỏa ngủ suốt ngày lười biếng, nhưng hai người chênh lệch nhưng càng lúc càng lớn.

Hóa Ma bò cạp cả người vụn vặt, móng vuốt lớn phá hủy năm cái, huyết dịch tuôn ra, đuôi bò cạp từ trung tâm mà đứt, chất lỏng màu đen phun một chỗ, ăn mòn phát ra một to lớn hố sâu, nếu không là huyết thống hệ thể, đòn đánh này chuẩn muốn cái mạng nhỏ của nó.

Hai cái móng vuốt đã không cách nào ổn lập, nó lao đà lao đảo, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, rơi vào vết nứt.

"Hống "

Cự bò cạp gào lên đau xót, đuôi bò cạp đứng thẳng, phun ra một luồng màu đen dịch, có tới bắp đùi thô, đây là trong cơ thể nó cuối cùng nọc độc, làm một đòn tới hậu. Tiểu gia hỏa bức bối đạp xuyt xuyt, đòn đánh này hầu như tiêu hao hết sức mạnh trong cơ thể, thân thể như nhũn ra, không cách nào nhúc nhích.

"Àm! ! !"

Vô Thiên lướt âm âm ra, bàn tay lớn liên tục vung lên, mấy khối đá tảng bắn ra, che ở Tiểu gia hỏa trước người, 'Xi xi' khói đen bốc hơi, hầu như trong nháy mắt hòa tan, hắc thủy rơi ra một chỗ.

Ngay ở cuối cùng một tảng đá lớn hòa tan xong thời khắc, Vô Thiên một phát bắt được Tiểu gia hỏa, hướng về bên tránh đi, màu đen dịch tung trên đất, bùn đất nhanh chóng hòa tan, hiện ra một hố sâu, không thể nhận ra để.

"Oanh "

Lúc này, Hàn Thiên khí thể bạo phát, kim lực lượng phá thể mà phát ra, thành thác nước loại đi ngược dòng nước, "Leng keng" một tiếng, một thanh màu vàng quang kiếm ngưng tụ thành, có thể dài tới mười mét, dựng đứng ở không trung, hào quang rực rỡ, kiếm khí ngang dọc, lạnh lẽo cực điểm!

"Chém!"

Hai tay hấn nắm chặt chuôi kiếm, gầm lên một tiếng, cự kiếm hoành bổ xuống, nhất thời phong tiếng nổ lớn, khủng bố kiếm khí càn quét tất cả.

"Oanh "

Màu vàng quang kiếm chém xuống, núi đá tan vỡ, đại địa chìm nổi. Hóa Ma bò cạp một tiếng bị gào, gấp phải chém thành hai đầu, huyết dịch như dòng

suối nhỏ loại chảy xuôi, nhuộm đỏ nơi này, gay mũi mũi máu tanh, nhào tới trước mặt.

Chờ tất cả bụi bặm lắng xuống, cự bộ cạp thoi thóp, còn chưa có chết tuyệt, nó con người phóng to, có sâu sắc không cam lòng cùng hối hận.

"Vù vù "

Hàn Thiên há mồm thờ đốc, đi tới Hòa Ma bò cạp trước người, quang kiếm đột nhiên xen vào đầu, triệt để chấm dứt tính mạng của nó, lúc này hắn mới đưa một cái bọc bội, đặt mộng tảng ngồi dưới đất, cả người vô lực.

Bỗng! Một ánh sáng lạ

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hồn Bi Trấn

Nghỉ ngơi chốc lát, Hàn Thiên đứng thẳng người lên, đá đá chết không nhắm mắt cự bộ cạp, cười to nói: "Ha ha, không nghĩ tới chúng ta sẽ chém giết một con Thượng Cổ lưu lại loại, truyền đi không biết sẽ có hay không có người tin tưởng" .

Vô Thiên cũng là vui mừng, con này Thượng Cổ lưu lại loại thực lực tương đương với Thoát Thai Viên Mãn kỳ, ba người bình quân thực lực xê xích không nhiều, nhưng cùng Hòa Ma bò cạp so với, còn kém một cảnh giới, có thể thuận lợi chém giết, đúng là không dễ.

Tiểu Thiên nằm ở trong tay hắn, rất suy yếu, sức mạnh tiêu hao hết, toàn thân vô lực, nó chỉ chỉ Hòa Ma bò cạp. Vô Thiên lập tức sáng tỏ, nhanh chân đi tới, đưa nó đặt ở cự bộ cạp trên người, Tiểu gia hòa mở ra miệng nhỏ, liền gặm huyết nhục.

Hòa Ma bò cạp huyết nhục, tinh lực dồi dào, tinh khí dồi dào, chính là đại bổ.

Tiểu gia hòa như cá voi hút nước, không lấy ra chốc lát, trên đất dòng máu cơ hồ bị uống cạn, nó bên ngoài thân hồng quang lấp lánh, sương máu bốc hơi, suy yếu bằng tốc độ kinh người khôi phục.

"Tiểu gia hòa, đừng độc chiếm a!" Hàn Thiên kêu to, lấy ra một chiếc vại lớn, có thể có cao một mét, đường kính cũng có 1 mét.

Hắn tay cầm lu lớn, vội vàng chạy tới, đặt ở Hòa Ma bò cạp bên cạnh, lòng bàn tay kim quang lấp lánh, trên cổ nứt ra một lỗ hồng khổng lồ, huyết dịch tuôn trào ra, chảy vào lu lớn, ồ ồ vang vọng.

Vô Thiên cũng không hàm hồ, Thượng Cổ lưu lại loại huyết nhục là bảo dược, xương cốt cùng xác ngoài cũng là hiếm có tài liệu luyện khí, không chỉ có thể tăng cường thực lực, còn có thể bán cái giá tiền cao, hắn vung tay lên, trực tiếp đem nửa thân thể, thu vào giới tử túi.

Hàn Thiên cuống lên, oa oa hét lên, nhắm vào mấy cái sắc nhọn móng vuốt lớn, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hết mức thu rồi.

Lần này đến phiên Tiểu gia hòa khó chịu, chém giết thời điểm, không thấy các người bỏ công như vậy, thu hoạch chiến lợi phẩm, các người so với ai khác đều gấp. Làm sao nó không giới tử túi, nhưng cũng không phải kẻ tầm thường, trực tiếp tiến vào nửa kia thân thể, điên cuồng bắt đầu gặm.

Hàn Thiên thịt đau, tức giận mắng không ngừng, bắt lấy Tiểu gia hòa tiểu bắp chân, liều mạng ra bên ngoài xả, nếu không là còn ở lấy máu, hắn liền trực tiếp thu hồi đến rồi.

"Oa oa!"

Tiểu gia hòa nhe răng nhếch miệng, khác nào một khối kim cương, lực lớn vô tận, tốc độ cực nhanh, không tới chốc lát, nửa đoạn thân thể chỉ còn dư lại một nửa. Hàn Thiên đầy mặt đen kịt, đau lòng thêm vị đau, Tiểu gia hòa lớn như vậy nhanh cắn ăn, quả thực chính là lãng phí.

Hung thú huyết nhục, cần đi qua linh dược, kỳ mộc, linh tụy các loại, dung hợp đồng thời rèn luyện, mới có thể phát huy ra to lớn nhất hiệu quả, Tiểu gia hòa như vậy ăn như hùm như sói, chính là ở lãng phí Hòa Ma bò cạp quý giá tinh hoa.

"Răng rắc răng rắc. . ."

Huyết còn không thả xong, Tiểu gia hòa cũng đã đem nửa thân thể ăn xong. Nó chưa hết thòm thèm, chăm chú vào lu lớn bên trong Tiên huyết, lúc này tràn ra dòng máu, càng không có mùi máu tanh, ngược lại có một loại thấm vào nội tâm mùi thơm ngát, khiến người cả người cực kỳ toàn bộ thái.

Hàn Thiên vung tay lên, lu lớn biến mất không còn tăm hơi, tiến vào giới tử túi, Tiểu gia hòa tròn tròn mắt, dán mắt vào Vô Thiên giới tử túi, mâu sáng loè loè.

"Vèo" một hồi, nó vọt ra ngoài, muốn cướp giật, bắt quả một lão đảo, ngã ồm ồm trên mặt đất, nó tức giận cực điểm, muốn nhìn một chút là món đồ gì vấp chân, nhưng khi nó nhìn thấy vật kia thì, nhưng ánh mắt lấp lánh, ngậm nước chảy ròng.

Đó là ba viên màu đen hàm răng, có thể to bằng nắm tay, mặt trên dính đầy huyết nhục, hiện ra từng sợi màu đen viêm, lại có loại khiến người ta run sợ cảm giác.

Cái này chính là Hỏa Ma bò cạp hàm răng, cứng rắn cực kỳ, là luyện khí tài liệu tốt.

"Ha ha, còn có bảo bối này, suýt chút nữa lãng quên", Hàn Thiên hai người cùng nhau tiến lên, người cuối cùng phân một viên, Tiểu gia hòa tạm thời do Vô Thiên bảo quản, còn cuối cùng thuộc về, liền rất khó nói.

Ba người tiếp tục tìm kiếm, nhưng một viên cuối cùng cũng không phát hiện, khả năng rơi vào vết nứt, điều này làm cho bọn họ rất đáng tiếc, thậm chí đáng tiếc.

Tiểu gia hòa con mắt tinh lóng lánh, hóa thành một đạo tia chớp màu đen, đi đầu một bước, hướng về đất trống lao đi.

"Con ba ba nhỏ, sẽ không để cho ngươi thực hiện được", Hàn Thiên gào thét, hần cũng nghĩ tới, trước ở trên đất trống, Vô Thiên đập nát Hỏa Ma bò cạp miệng thì, rơi ra mấy cái răng.

Vô Thiên lắc lắc đầu, đi theo, đối với loại này Thượng Cổ lưu lại loại lưu lại bảo thể, cũng là có chút động lòng.

Nơi này tổng cộng có bốn viên, đương nhiên là miễn cho một hồi cướp giật, cuối cùng Vô Thiên phân phối, Tiểu gia hòa công lao to lớn nhất, lấy hai viên, hần cùng Hàn Thiên một người một viên.

Rõ ràng trứng treo thật cao, nhũ quang dâng lên, diễm lành bốc hơi, so với mặt trăng còn muốn sáng sủa, một luồng thần thánh mà hơi thở làm người ta sợ hãi, không ngừng lan ra, tràn ngập ở vùng thế giới này.

"Tiểu gia hòa, đây là ngươi, chúng ta sẽ không cướp, nhưng là như thế cao, ngươi làm sao làm hạ xuống nì", Hàn Thiên giễu giễu nói, đón lấy, hần lại cảm khái nói: "Nếu có thể đem nó áp phát ra, đem hàng phục, sau đó mang đi ra ngoài nhiều uy phong a, không biết có thể mê chết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp".

Dứt lời, hần lại lắc đầu, ý nghĩ này quá không thiết thực, Tiên Thiên linh vật lấy tính khí thai nghén, là thiên địa chi linh tử, kiêu căng khó thuần, coi trời bằng vung, coi như có thể đưa nó áp phát ra, cũng không đúng phải nhận được tán đồng.

"Oa oa "

Tiểu gia hòa sao đầu nhỏ, thủ sẵn mũi, trong mắt có suy tư ánh sáng, nó nhìn phía đất trống đối diện, nơi đó có một tấm bia đá, có thể có mùi hương, khác nào một khối bầu trời bi, lớn vô cùng, tỏa ra hùng hậu khí tức.

Nó hứng thú bưng bưng chạy tới, móng vuốt nhỏ ôm bia đá, xem đáng đáp là muốn rút lên đến, Vô Thiên hai người mỉm cười, Tiểu gia hòa quá buồn cười.

"Oa oa "

Như con kiến lay động voi lớn, bia đá không nhúc nhích, Tiểu gia hòa giận dữ, bàn chân nhỏ đá đi tới, kết quả đau đến oa oa thét lên. Nó không cam lòng, cả người hắc mang bốc hơi, ôm lấy bia đá tiếp tục lại rút.

"Oanh" một tiếng, bia đá chấn động một chút, Tiểu gia hòa đại hỉ, hắc mang dâng trào, càng thêm ra sức.

Hàn Thiên cau mày nói: "Vô Huynh, ngươi có phát hiện hay không bia đá không đúng".

Vô Thiên ánh mắt ngưng lại, trên bia đá có khắc ba cái đen kịt đại tự "Trần Hồn Bì", toả ra tang thương khí tức, chợt nhìn lại không đúng sẽ phát hiện cái gì dị dạng, nhưng cẩn thận cảm ứng, nhưng có một cảm giác sợ hết hồn hết vía.

"Tiểu Thiên, ngừng tay."

Vô Thiên ngăn cản, nhanh chóng đi tới gần, con ngươi lúc này co rút lại, Tiểu gia hòa một tay vung xuất lực lượng, có tới nặng mấy vạn cân, nhưng nó xúc tu chỗ, một điểm dấu vết đều không có, ngoại trừ ba chữ lớn, những nơi khác đều rất bằng phẳng, nhưng cực kỳ thô ráp.

"Quả thật có quái lạ."

Vô Thiên đưa tay chạm đến, nhưng mà, làm ngón tay đụng chạm đến bia đá thì, một luồng mãnh liệt khí tức vọt vào trong cơ thể, hần thân thể run rẩy dữ dội, Khí Hải bạo động, Tinh nguyên không bị khống chế tán loạn, tổn thương ngũ tạng lục phủ.

Bỗng nhiên, hần nhìn thấy một mảnh tối tăm thiên địa, trên mặt đất các loại sinh vật hoành hành, có dài mấy ngàn trượng Cửu Đầu Cự Mãng, như núi non loại phi thiên thần viên, cả người kim quang óng ánh Kim Long, hỏa diễm ngập trời Phượng Hoàng, hầu như tất cả đều là trong truyền thuyết Viễn Cổ hung thú.

Chúng nó đang điên cuồng giết chóc, Cửu Đầu Cự Mãng chín cái đầu tựa như Sơn Khâu to bằng, phun ra vô số chớp giật, mấy ngọn núi nổ thành nát tan. Phi thiên thần viên hai cánh vỗ, một đạo chùm sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, đại địa nứt thành vô số khối.

Hoàng Kim Cự Long thân như dãy núi, nhìn không gặp phần cuối, nó phun ra một viên quả cầu ánh sáng màu vàng óng, nhảy vào giữa không trung, nơi đó như một vầng mặt trời nổ tung, nổ phát ra một hố đen. Phượng Hoàng bay lượn phía chân trời, một mảnh thao thiên hỏa điểm rơi ra, nửa cái đại địa hóa thành dung nham.

Đây là một bức thế giới tận thế cảnh tượng, màn trời vỡ tan, đại địa chìm nổi, vô số sinh linh hét giận dữ, nhắm phía một chỗ.

"Hồng "

Nơi đó phát sinh rít lên một tiếng, kinh thiên động địa, bầu trời vặn vẹo, hố đen cái này tiếp theo cái kia xuất hiện, Hỗn Độn chi khí mãnh liệt mà phát ra, che kín bầu trời, bầu trời càng thêm tối tăm.

Trên đất nứt ra rồi vô số đạo khe nứt to lớn, như mạng nhện loại, lan tràn đến đại địa phần cuối, dung nham phun trào, ngọn núi nứt toác, nước biển chảy ngược, làm người ta sợ hãi!

"Oanh "

Một con to lớn hung thú hiển hiện ra hình dáng, nó đầu đội trời, chân đạp đất, mười cái muôn màu muôn vẻ lợi trào, khác nào cột chống trời loại, đứng giữa trời. Nó phóng thích khí tức khủng bố tuyệt luân, mặt đất rung chuyển, hư không tan vỡ, nơi này hóa thành một mảnh hư vô.

"Phốc "

Vô Thiên thân thể run lên, phun ra một ngụm máu, càng hòa vào bia đá, gặp phải nó hấp thu.

Hàn Thiên Tiểu Thiên ngạc nhiên nghi ngờ, lớn tiếng la lên, thậm chí lay động thân thể của hắn, nhưng hắn không phản ứng chút nào, tiếp tục phun máu.

Hàn Thiên lông mày khấn vất, chú ý tới Vô Thiên tay, hắn một chương vỡ phát ra, như muốn bàn tay vỗ bốp, bất quá không cần thận đụng tới bia đá, thân thể nhất thời chấn động, huyết dịch phun ra, hai mắt si ngốc, không nhúc nhích.

Hắn nhìn thấy cùng Vô Thiên giống như đúc cảnh tượng, nơi này rất quá Tu La địa ngục, vô cùng thâm trầm.

Tiểu gia hóa đầy một cái hai người, nghi hoặc nhìn phía bia đá, móng vuốt nhỏ sờ soạng đi tới, nhưng căn bản không có dị dạng, nó nghe răng nhếch miệng, cảm giác công kích bia đá, nhưng khác nào đá chìm biển lớn, một điểm dấu vết đều không lưu lại.

Nó ôm hai người bấp dùi, điên cuồng ra bên ngoài kéo, nhưng tay của hai người chương, tựa như vững vàng dính ở phía trên, mặc nó làm sao dùng sức, đều không thể dời đi mấy mảy.

"Ông ơng "

Lúc này, Vô Thiên trên trán đoàn kia lâu không gặp nhũ quang bỗng nhiên tràn ra, đem hai người bao vây, hai người thân thể run lên, bàn tay tựa bia đá bóc ra, tựa như vô lực co quắp ngã trên mặt đất, cả người mồ hôi lạnh tràn trề, trong mắt sợ hãi cùng chấn động thật lâu không tiêu tan.

Thì đến chốc lát, hai người mới hơi hơi ổn quyết tâm thần, nhìn nhau không ít, đồng thời búng lên phát ra một câu nói: "Hoang Cổ Thiên Hạt!"

Vô Thiên đứng dậy, nhìn về phía bia đá, trong mắt vẫn như cũ lưu lại vẻ kinh hãi, vừa nãy tình cảnh đó mới đáng sợ, trời sập, địa nứt, trong truyền thuyết hung thú kết bệ kết lũ, vậy căn bản không phải là loài người có thể tiếp xúc tồn tại.

Hàn Thiên kinh nghi nói: "Lẽ nào nơi này thực sự là Hoang Cổ Thiên Hạt biến thành, vẫn là nói nó căn bản là không chết, này bị ở trấn áp nó?"

Bạch! !

Ánh mắt của hai người, đồng thời nhìn phía giữa không trung rõ ràng trướng, trong lòng đều là sinh sôi phát ra cùng một ý nghĩ.

"Tiểu gia hỏa, bất luận làm sao, ngày hôm nay ngươi cũng phải đem cái kia trứng cho ta ăn", Vô Thiên ngữ khí nghiêm nghị, Hàn Thiên theo gật đầu.

Vô Thiên ban đầu suy đoán, vào đúng lúc này tìm được chứng minh, hai người cũng hoài nghi, trướng bên trong khả năng thực sự là Hoang Cổ Thiên Hạt ở thoát biến, chuyện đó liền nghiêm trọng.

Vật ấy nằm đó liên cường hãn vô địch, Vạn Thú Tề Xuất, thương vong hơn nửa, mới đem trấn áp nơi đây. Huống hồ hiện tại đã thoát biến thành Tiên Thiên linh thú, nếu là xuất thế, so với một đời trước còn cường đại hơn vài lần, bây giờ Luân Hồi đại lục, e sợ không có sinh linh gì có thể chống đỡ được.

Vì lẽ đó nhất định phải ở nó chưa có xuất thế trước, phá hủy nó đi!!

Chương 32: Thiên Hạt Thức Tỉnh

Trần Hồn Bì bên trong lan truyền phát ra hình ảnh thật đáng sợ, Vô Thiên hai người hãi hùng khiếp vía, nếu như cái này mà họa không ngoại trừ, lại như là một bom hẹn giờ, khiến người ta ăn ngủ không yên.

Tiểu gia hỏa mắt tròn trắng, không cần phải nhắc tới tình, nó cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì đó là ngon miệng đồ ăn.

Nó nhanh chóng chạy vào hẻm núi, "Oanh" một tiếng, mặt đất chấn động mạnh một cái, Tiểu gia hỏa giờ một tảng đá lớn, khác nào một gò núi nhỏ, có thể có tám, chín vạn cân, lao đảo đi tới.

"Tiểu quái vật."

Hàn Thiên da mặt co giật, Tiểu gia hỏa khác nào Hoang Cổ tiểu hung thú, tám, chín vạn cân trọng lượng, liền như vậy gặp phải giờ lên, nhìn như cũng không phải rất vất vả.

Còn có Trần Hồn Bì, bọn họ đều suýt chút nữa gặp phải hại chết, có thể nó một điểm đánh rắm đều không có, hẳn đều có chút hoài nghi, Tiểu gia hỏa có phải là Thôn Thiên oa.

Đỉnh đầu to lớn đá tảng, phía dưới cách mặt đất hầu như không có khe hở, khác nào chính mình đang di động, Tiểu gia hỏa hắc quang nhấp nháy, sương mù bốc hơi, từng ngụm từng ngụm thở dốc, đáng ghét rất buồn cười, lại cực kỳ hung tàn, dù là ai nhìn thấy đều sẽ giật nảy cả mình.

"Oa. . ."

Nó oa kêu, gọi ra hầu nông, đen kịt khuôn mặt nhỏ ức đến đỏ chót, mạnh mẽ tung, đá tảng gào thét mà đi, thanh thế hùng vĩ, "Leng keng" một tiếng, như là nện ở tinh cương bên trên, tiếng vang cực kỳ sắc bén, chọc thủng.

Rõ ràng trứng quá cứng rồi, tám, chín vạn cân đá tảng, hơn nữa Tiểu gia hỏa toàn lực, tính toán lên không xuống mười mấy vạn cân, nhưng nó chỉ là hơi rung động một hồi, phản chi đá tảng đỏ nát, bắn về phía xa xa vách núi, nơi này, khói thuốc súng tràn ngập, dư âm ầm ầm, phá hủy một đám lớn.

Tiểu gia hỏa tức giận, son thoan dưới nhảy, trào nhĩ nhiều quai hàm.

Rõ ràng trứng nổi giữa không trung, thủy vực bội dâng lên, hào quang phân tán, tinh khí cuộn cuộn mà động, khác nào Tiên Giới ngoan thạch, cứng rắn không thể phá vỡ.

"Oa oa "

Tiểu gia hỏa bùng lên đến Vô Thiên trên vai, chỉ chỉ bầu trời, nghe răng nhếch miệng, khoa tay mấy cái động tác, ý kia, đem ta ném lên đi, đem cái kia trứng chim trực tiếp gặm nát, nó nhụt chí, bắt đầu rơi xuống.

Vô Thiên sững sờ, nói: "Như vậy thành sao?"

Tiểu gia hỏa gật đầu liên tục, lộ ra một yên tâm mỉm cười, đối với hàm răng của chính mình, nó phi thường có tự tin.

"Xèo "

Vô Thiên bắt lấy Tiểu Thiên bắp chân, đột nhiên tung, như một viên sao chổi bắn ra, Tiểu gia hỏa rơi vào rõ ràng trứng bên trên, cắn giận đá mấy đá, miệng nhỏ mở ra gặm xuống.

"Cột kẹt" một tiếng, Tiểu gia hỏa đau răng, che miệng lại ba, con ngươi xoay tròn trực chuyển, chăm chú vào phía dưới, sợ bị hai người phát hiện sẽ chê nhạo.

Mặc dù như thế, một viên rõ ràng trung tâm mang ngân hàm răng từ tay phùng trung tâm chuồn ra, Tiểu gia hỏa cảm tức không ngớt, một phát bắt được, ấn vào trong miệng lần nữa tân trang được, sau đó phần nộ đập mấy quyền bộ ngực từ, vùi đầu tiếp tục cố gắng gặm.

"Cót ca cốt kết!"

Liên tục sụp đổ mấy cái răng, rõ ràng trứng bên trên rốt cục có một tia dấu vết, phun trào khỏi miệng lung hào quang, Tiểu gia hỏa một trận mừng như điên, miệng nhỏ cùng móng vuốt cùng sử dụng, ra sức cắn, bảo!

"Ào ào "

Hào quang năm màu bay lên trời cao, rõ ràng trứng bên trên nứt ra một đạo móng tay tiểu nhân : nhỏ bé vết rách, nơi này rắng màu phun trào, tinh khí Xông Tiêu, khác nào một viên to lớn năm màu bảo thạch, cực kỳ mỹ lệ.

Tiểu gia hỏa đại hỉ, ngưng nước chảy ròng, hướng về phía hai người nháy mắt, sau đó "Leng keng" một tiếng, rốt cục đẩy ra một mảnh to bằng ngón cái vỏ trứng, một giọt nước dịch tràn ra, óng ánh long lanh, hào quang năm màu phun ra, tinh khí lẫn, cả viên trứng diệu nổi lên màu sắc rực rỡ hào quang.

Đây là rõ ràng trứng bên trong tinh hoa, khác nào rượu tiên nước thánh, sáng lên lấp lánh, mùi thơm thanh thần, có một loại đáng sợ linh tính, nghe ngóng khiến người tinh khí thần thăng hoa.

"Àm âm âm "

Lúc này, Trần Hồn Bi bỗng nhiên chấn động, càng ngày càng kịch liệt, tiếng ông ông một mảnh, khác nào có tuyệt thế hung thủ muốn tránh thoát ràng buộc, muốn thoát vây mà phát ra. Đón lấy, vùng đất này cũng bắt đầu rung động, sơn băng địa liệt, đại thụ ngã xuống, yêu thú kêu rên!

"Oanh "

Một luồng ngập trời hung khí phóng lên trời, bao phủ nơi này, Vô Thiên hai người đứng mũi chịu sào, như gặp phải có hàng vạn con ngựa chạy chồm va quá, thân hình điên cuồng lùi về sau, huyết không ngừng phun mạnh.

Tiểu gia hỏa bất lấy rõ ràng trứng vết nứt, không đứng gặp phải cuốn đi, hướng về phía Trần Hồn Bi kêu một tiếng, như là đang gây hấn với, lưỡi dài cuốn lấy, một giọt chất lỏng năm màu gặp phải nhét vào trong miệng, nhất thời nó cả người nổi lên ánh sáng năm màu.

"Rầm rầm! !!"

Trần Hồn Bi run rẩy càng ngày càng mãnh liệt, đại địa từng khối từng khối nứt ra, lan tràn toàn bộ đất trống, thậm chí phía trước cự phong cũng chịu ảnh hưởng, nửa bên ngọn núi đều nứt toác, đá tảng bay ngang, cổ thụ nổ đoạn, bụi bặm nhấn chìm tất cả.

"Không được, Tiểu gia hỏa phá tan vỏ trứng, đã kinh động Hoang Cổ Thiên Hạt bản thể, nó phát điên, Tiểu Thiên, người nhanh nhẹn điếm!", Vô Thiên sắc mặt, giục Tiểu gia hỏa nhanh lên một chút.

Hàn Thiên quát: "Nguy hiểm, mau lui lại, Trần Hồn Bi muốn nứt, e sợ khó có thể đang chấn nhiếp".

Vừa dứt lời, một luồng kinh thiên hung khí phun trào, xông thẳng lên trời, bầu trời nứt ra rồi một lỗ hổng khổng lồ, Hồn Động bộc phát lao ra. Bọn họ xưa nay không cảm thụ quá đáng sợ như thế khí tức, tàn nhẫn, máu tanh, cuồng bạo, khác nào nhìn thấy một cái xác chết trôi ngàn vạn Huyết Hà, hoành hành trời đất!

Thiên địa thất sắc, sơn hà chìm nổi, vạn thú sợ hãi, mặt trăng trốn ở tầng mây sau, không đứng dám ra đây, quá khủng bố, toàn bộ sơn mạch âm âm âm một mảnh, phảng phất là Thiên Lôi hạ xuống, chấn động chu vi mấy vạn dặm.

"Xảy ra chuyện gì, địa chấn sao?"

Thiết Thạch trấn kịch liệt lay động, vô số người từ trong giấc mộng thức tỉnh, thẳng thốt chạy ra gian phòng, đứng trên đường cái, trên vùng bình nguyên, ngóng nhìn Thiên Hạt Lĩnh.

Nơi đó ánh sáng năm màu nhiễm mây đen, thay thế mặt trăng, rọi sáng nửa cái bầu trời, một luồng ngập trời hung khí, chính từ nơi nào cuộn cuộn mà tới.

"Truyền thuyết Thiên Hạt Lĩnh là Hoang Cổ Thiên Hạt biến thành, dị tượng này lẽ nào cùng nó có quan hệ? Lẽ nào nó phục sinh?" Có người nói ra khiến vô số người trong lòng run sợ.

"Không thể, coi như đồn đại là thật, vậy cũng quá khứ mấy chục triệu năm, nó không thể vĩnh tồn hậu thế, đã hóa thành cặn bã."

Có người phản bác, nhưng coi như là nói ra lời này, trong lòng cũng không muốn tin tưởng, đều không nhìn được sợ hãi, bộc phát hung uy, ngoại trừ kinh sợ Hoang Cổ quá cổ xưa cổ Thượng Cổ, cứ thế hôm nay Hoang Cổ hung thú, e sợ không ai có thể làm được.

Cái này như là một hồi xưa nay chưa từng có động đất, động tĩnh quá to lớn, khí thế quá khủng bố, Xích Dương sơn mạch trung tâm mỗi một cái thôn xóm, mỗi một cái tông môn đều có thể cảm ứng được, đều là nghi hoặc mà kinh ngạc trông lại.

Thiên Hạt Lĩnh ngoại vi, cách yêu lang hẻm núi ngàn dặm chỗ, có âm u khắp chốn hoang lâm, một khối hơn trăm trượng trên tảng đá lớn đứng mấy chục người, bọn họ nữ có nam có, trẻ có già có. Chăm đầu một nam một nữ, hai người đều ở mười ba mười bốn tuổi khoảng chừng, thân mang bạch y, khí vũ hiên ngang, khí chất bất phàm.

Ngoại trừ phía sau một tên trên người trần trụi đại hán ở ngoài, những người khác ở nhìn về phía hai người này thì, ánh mắt đều là cực kỳ cung kính cùng thành kính.

Nếu như Vô Thiên ở đây, định có thể một chút nhận ra hai người, bọn họ chính là Hóa Thế cùng Lưu Yến.

Hóa Thế nhìn sơn mạch nơi sâu xa, chau mày, trầm giọng nói: "Ngô trường lão, việc này người thấy thế nào? Lẽ nào Hoang Cổ Thiên Hạt thật sự phục

sinh?"

Đại hán nhìn chăm chú chốc lát, lắc đầu nói: "Hoang Cổ Thiên Hạc ai cũng không thực sự được gặp, rất khó nói, có điều xảy ra chuyện như vậy, thế tất sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý, chúng ta không thể không phòng. Thiếu tông chủ, người xem có phải là muốn chuyển sang nơi khác?"

"Sur huynh, Ngô trưởng lão nói có lý, lần này động tĩnh quá lớn, nhất định sẽ có người đến đây tra xét, nếu chúng ta bị phát hiện, cái kia hết thảy đều kiểm cũi ba năm thiêu một giờ".

"Đáng chết, kế hoạch lâu như vậy, cho rằng lựa chọn chỗ này hung địa sẽ không có sơ hở nào, không nghĩ tới lúc mấu chốt, dĩ nhiên sẽ xảy ra bất trắc." Hòa Thế mặt trầm như nước, ánh mắt lấp lánh, hơi trầm mặc sau, trên mặt trời lên nụ cười quái dị, nói: "Không cần thay đổi, vẫn là giữ nguyên kế hoạch hành sự".

"Làm sao?" Đại hán kinh ngạc.

"Ha, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, mặc cho Viêm Tông lại thông minh, e sợ cũng không đúng sẽ nghĩ tới chúng ta sẽ tại bọn họ dưới mí mắt dò đi đệ tử", Hòa Thế âm hiểm cười, sau đó xoay người quét mắt mười mấy tên đệ tử, nói: "Các người phân tán ra, nấp trong chỗ tối, thả ra Mê Hồn Vụ, tiến vào tới một người giết một người, thoả thích hưởng dụng huyết nhục, để nơi này triệt để trở thành hung địa".

"Đúng", một đám đệ tử nghe vậy, trên mặt đều là lộ ra nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt tràn phát ra khát máu mang, sau đó thả người nhảy một cái, hướng về bốn phương tám hướng vọt tới, chớp mắt liền biến mất không còn tăm hơi không còn hình bóng.

Đại hán cau mày nói: "Thiếu tông chủ, như vậy e sợ không ổn đâu, tông chủ đã thông báo, thôn linh ma điện là ma công, không thể lộ ra ánh sáng hậu thế. Hơn nữa những đệ tử này tu vi nông cạn, nếu như trắng trợn nuốt tinh huyết, e sợ sẽ thừa không chịu được ma điện ăn mòn, sẽ biến thành không hề linh hồn ma vật."

"Hê hê, ta chính là muốn bọn họ trở thành ma vật, biến thành chỉ biết giết chóc cơ khí, như vậy Hòa Văn Tông mới có thể lấy tốc độ nhanh nhất chứa tể Thanh Long châu, thậm chí thống ngự Luân Hồi đại lục."

"Nhưng là tông chủ hấn. . ."

Đánh gãy hấn, Hòa Thế lãnh đạm nói: "Người tùy tùng phụ thân nhiều năm, lẽ nào còn không rõ lão nhân gia người dụng ý? Mà những năm này khắp nơi cướp giết mấy vạn đệ tử, người cho rằng chỉ là yêu nhân tài?"

"Nói như vậy, cái này vốn là tông chủ thụ ý", đại hán kinh nghi nói.

"Ha ha", Hòa Thế thần bí cười cợt, nói: "Đi bên trong nhìn, ta còn chưa từng ăn Hoang Cổ hung thú huyết nhục, phỏng chừng rất ngon miệng, rất mỹ vị".

"Ầm ầm ầm. . ."

Thiên Hạc Lĩnh toàn bộ sơn mạch đều đang chấn động, nơi này phát sinh động đất, ngọn núi sụp đổ, như núi lớn đá tảng, phá không bay ra, lít nha lít nhít hạ xuống, đại địa thùng trăm ngàn lỗ, tàn tạ không thể tả!

"Hồng hồng!" Vạn thú rít gào, tràn ngập hoảng sợ, hoảng sợ thoát đi, như một dòng lũ lớn, Đại Địa Chấn Động, cây cỏ loạn xạ, chỗ đi qua gặp phải đạp lên đến thương tích đầy mình!

"Tiểu Thiên, đi mau a", Vô Thiên rống to, con khí thế này căn bản không phải mấy người có thể chống đỡ được. Trần Hồn Bi ở rung động kịch liệt, trung gian xuất hiện một cái khe, bất cứ lúc nào cũng sẽ gãy vỡ.

"Oa oa "

Tiểu gia hỏa nằm nhoài rõ ràng trướng bên trên, bắt lấy vỏ trướng, chết đều không buông tay, nó cả người màu đen viêm bốc hơi, móng vuốt nhỏ đột nhiên đập xuống, rõ ràng trướng ầm ầm run lên, phát sinh cực kỳ sắc bén tiếng vang, nhưng cũng giảm xuống mấy tấc.

Nó đại hì, móng vuốt hắc mang lóe ra, từng quyền từng quyền ném tới, bú sữa lực đều xuất ra, không phụ kỳ vọng, rõ ràng trướng giảm xuống tốc độ, càng lúc càng nhanh, cách mặt đất chỉ có chừng mười trượng.

"Ong ong "

Trần Hồn Bi lao ra một đạo chói mắt kim quang, ba chữ lớn lấp lánh tinh mang, tự trên bia đá thoát ly, quang tổ mê ly, ở bán không xoay tròn bay lượn, từng cái từng cái dải lụa hạ xuống, óng ánh trong suốt, lóa mắt cực điểm. Hoang Cổ Thiên Hạc gãy dựa, thức tỉnh ngủ say bị linh, bắt đầu trấn áp.

Bia đá cổ điển thô ráp, nhưng giờ khắc này nhưng phát sinh ba động khủng bố, như là thiên uy giáng lâm, uy chấn bát phương, cùng Hoang Cổ cự bò cạp muốn so sánh với, chỉ có hơn chứ không kém, nơi này hư không, như chiếc gương loại vỡ tan, "Răng rắc" tiếng vang lên, Hỗn Độn bức bối mơ mơ hồ hồ, che kín bầu trời.

Ngũ thái hà quang cấp tốc thu nạp, quay về ba cái màu vàng đại tự trùm tới, nhất thời nổ tung một mảnh xán lạn khói hoa, sóng khí giống như là biển gầm

lăn, một ngọn núi nổ tung, đá vụn bay đầy trời xạ, hào quang tán loạn, dải lụa đi vào bùn đất.

Phốc! !

Vô Thiên hai người đã tiến vào yêu lang hẻm núi, nhưng vẫn là bị liên lụy, sóng khí thao thao bất tuyệt, nhanh chóng mà mãnh liệt, hai người gặp phải hất bay, đánh vào trên vách núi, xô ra một cái lỗ thủng, huyết phun mạnh mà phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bia Đá Thần Uy!

Hai người chặt vật bò lên, ánh mắt tan rã, sắc mặt tái nhợt, bị thương rất nặng.

Lấy ra mười mấy viên Tinh nguyên, một mạch nhét vào trong miệng, tinh khí cuộn cuộn lưu động, chữa trị bị thương thân thể, Vô Thiên hàm răng một cắn, chiết thân trở về, hẳn không thể bỏ lại Tiểu gia hỏa.

"Vô Huynh, người. . ." Hàn Thiên trong lòng nào đó điều tiếng lòng gặp phải xúc động, do dự lại, dậm chân, đi theo.

"Thùng thùng "

Tiểu Thiên liều mạng đâm vào, trứng còn chưa rơi xuống đất, mặt trên đã xuất hiện rất nhiều nhỏ bé vết rách, từng sợi từng sợi tinh hoa tràn ra, tinh lỏng lánh, tinh túy ngào ngạt, nó tất nhiên là sẽ không lãng phí, lưỡi dài cuốn lấy, hết mức hút vào trong cơ thể, thân thể hào quang năm màu càng ngày càng hùng hực.

"Rầm rầm "

Cách đó không xa, ba cái màu vàng đại tự, xoay tròn xoay tròn, điệu xán lạn mang, nơi này như tắm rửa ở đại dương màu vàng óng. Từng cái từng cái thần liên buông xuống, trong suốt như thần ngọc, bao phủ xuống, lòng đất có chốc lát vắng lặng.

"Hồng "

Một đạo tiếng gầm gừ vang lên, tựa như thiên cổ cùng vang lên, như lôi đình cùng vang lên, thiên địa ầm ầm vận vẹo, núi sông rung động vỡ tung, quần thạch bay loạn.

Dưới nền đất vực sâu mấy ngàn dặm nơi, dung nham cuộn cuộn, ngọn lửa chuyển động loạn lên, đột sóng hóa nhắc lên cao mấy trượng.

Đây là một mảnh mệnh môn biển lửa, dung nham mãnh liệt phun trào, bên trong có một con khổng lồ sinh vật, hào quang năm màu lấp loé, ánh sáng bên dưới là một tầng cứng rắn giáp xác, hỏa tương ở bên trên lăn, càng không có cách nào thương tới mây may!

Nó có mười cái sắc nhọn mà trắng kiện móng vuốt, phong mang phun ra, khí thế khủng bố ngập trời, khiến người ta trong lòng run sợ, xẹt qua chỗ, khối khối nham thạch bóc ra, rơi vào biển lửa, hóa thành màu đỏ dung nham.

Nó tuy vô cùng to lớn, dữ tợn mà hung hãn, nhưng bị vô số màu vàng thần liên khóa lại, như là thần thiết cứng rắn, ánh sáng thần thánh nhấp nháy, mặc nó gãy gục như thế nào, đều không thể tránh thoát, nó gặp phải vững vàng trời lại.

"Leng keng "

Một đạo âm thanh lạnh lạnh nổ tung, dung nham nhất thời kịch liệt phun trào, bọt nước mấy cao trăm trượng. Đang quái vật phản sau, có một cái như núi non loại cái đuôi to dài, đang điên cuồng đong đưa, vô số điều màu vàng thần liên, đưa nó cầm cố.

Dung nham đang gầm thét, sóng lửa đang gào thét, cái này điều Cự Vĩ đứt đoạn thần liên, ráng màu bốc hơi, thẳng vào mà lên, cứng rắn đại địa, uyển như là đầu hũ yếu đuối.

Nơi này hà sáng loè loè, nham thạch tan vỡ, bùn đất tung bay, một cái cự trường đuôi bò cạp hướng xuống đất nhanh chóng chạy trốn, thanh thể cuộn cuộn!

"Ta đến giúp người."

Trên mặt đất, Vô Thiên một bước bước ra, bay lên trời, năm ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, đột nhiên đánh tới, bùng nổ ra một luồng kinh khí mạnh mẽ, sau đó năm ngón tay triển khai, một luồng nhu hòa sức mạnh lao ra, rõ ràng trứng giảm xuống xu thế tăng nhiều.

"Ta cũng tới."

Hàn Thiên bay người lên, một luồng thổ khí lưu màu vàng tuôn ra, trầm trọng khí tức tràn ngập, phịch một tiếng, dùng sức đập xuống.

Vô Thiên kinh nghi nói: "Thổ lực lượng?!"

"Vô Huỳnh, hiện tại không phải lúc nói chuyện", Hàn Thiên miễn cưỡng bỏ ra vẻ tươi cười, một nắm đấm kim quang lấp lánh, một nắm đấm hoàng mang tràn ngập, liên tục oanh tạc.

Có hai người gia nhập, Tiểu gia hỏa nhiệt tình mui phần, ba người ai nấy dùng thủ đoạn, đánh tung loạn tạp, rốt cục, rõ ràng trứng "Oanh" một tiếng, rơi trên mặt đất, bắn lên đầy trời bụi bặm. Thần tình phân tán, ngũ sắc xán lạn, ánh sáng loá mắt.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa mặt đỏ tới mang tai, trứng chỉ có cái gầu lớn, lại hết sức trầm trọng, hầu như hai mươi vạn cân, chuyện này thực sự khó mà tin nổi.

"Oành "

Đang lúc này, phía sau vang lên một đạo kinh thiên động địa nổ vang, Trần Hồn Bi bên trên vết rách trong nháy mắt mở rộng, nửa đoạn bia đá bóc ra bản thể, phóng lên trời, đập về phía phương xa, nơi đó ầm ầm chấn động, một ngọn núi hóa thành bột mịn.

Ba cái màu vàng đại tự, vào đúng lúc này trở nên lu mờ đậm, thân liền "Đùng đùng" gãy vỡ, hóa thành kim quang điểm điểm, tan rã với thiên địa.

Một đạo thân quang năm màu dưới đất chui lên, thâm nhập bùn đất nửa đoạn bia đá bay vút lên trời, đánh về đỉnh núi, "Oanh" một tiếng, khác nào tuyệt thể thân binh chém tới, cự phong chặn ngang chặt đứt, tiết diện chính tề tron nhãn, nơi này yêu thú kêu rên, một con như gò núi đại hung thú, không kịp thoát đi, trong nháy mắt hóa thành bột máu.

Hung cầm thành đàn kinh phi, nhưng nửa đoạn ngọn núi rớt xuống, trong phút chốc, tất cả đều nổ tung, sương máu đầy trời, cánh chim đồn dập, không một may mắn thoát khỏi!

"Rầm rầm "

Đại địa run rẩy, một cái Cự Vĩ đột nhiên xuất hiện, trực vào mây trời, mặt ngoài có vảy chi chít, hào quang năm màu phân tán, nhìn từ đằng xa, sẽ cho rằng là một đạo cầu vồng. Nhưng đang ở cái khác Vô Thiên ba người, nhưng như gặp được quỷ giống như vậy, sắc mặt trắng bệch, không có một chút hồng hào.

"Hoang Cổ Thiên Hạt. . ." Hàn Thiên nói thẳng run cầm cập, thân thể không ngừng run rẩy, trong mắt tất cả đều là ngo ngác.

"Chạy mau a!"

Ba người ôm lấy rõ ràng trứng, hốt hoảng mà chạy.

"Bạch!"

Cự Vĩ phá không mà đến, chặn ở trước mặt bọn họ, ngăn cản đường đi, phần cuối ngũ thái hà quang lấp lánh, như một màu sắc rực rỡ mặt trời nhỏ, rọi sáng bát phương, vừa đẹp đẽ, lại khủng bố!

Một luồng nồng nặc mùi hoa xông vào mũi, nhưng Vô Thiên ba người nhưng không chút nào say sưa tâm tình, trái lại có một loại sồn cả tóc gáy cảm giác, bởi vì cái này ngũ thái hà quang, cũng không phải tinh khí, cũng không phải mùi hoa, mà là Thiên hạt nọc độc.

"Nó thật sự không chết, lần này làm sao bây giờ", Hàn Thiên bấp đuôi run rẩy, niệu đều sắp dọa đi ra.

"Phốc", Cự Vĩ đâm tới, tốc độ quá nhanh, như bầu trời đêm chớp giật, để người không thể phòng bị, Hàn Thiên ngực lập tức gặp phải xuyên qua, trước sau trong suốt, máu tươi tuôn ra.

Hắn vẻ mặt sững sờ, căn bản không biết khi nào bị tập kích, mãi đến tận mấy tức sau, hắn mới phát sinh một đạo thống khổ rít gào.

Cự Vĩ lần thứ hai kéo tới, Vô Thiên kinh hãi, hắn có phòng bị, tránh đi, nhưng vẫn không có may mắn thoát khỏi, trên đùi gặp phải xé rách tiếp theo huyết nhục, huyết dâng lên, nhuộm đỏ mảnh bùn đất.

"Xèo", Cự Vĩ tốc độ thật đáng sợ, trong nháy mắt, đâm hướng về Tiểu gia hỏa, nó càng không có lảng tránh, mở ra miệng nhỏ, cắn đi tới, kết quả hàm răng tan vỡ mấy viên, đau nó oa oa gào thét.

Cự Vĩ như là không có muốn lập tức giết chết ba người ý nghĩ, một hồi dưới đâm tới, ở trên người bọn họ lưu lại không thể xóa nhòa vết thương, nó ở tàn phá ba người, muốn bọn họ chảy máu mà chết.

"Nghiệt súc, cho gia đến cái thoải mái."

Ba người ở trước mặt nó, không có một chút nào sức hoàn thủ, chỉ có thể lẳng lặng đợi gặp phải lăng trì xử tử.

"Oa oa!" Tiểu gia hòa giận dữ, há mồm quay về trứng lớn táp tới, sắp chết cũng muốn làm cái no ma quỷ, nhưng Cự Vĩ chặn ở phía trên, sụp đổ rồi mấy cái hàm răng.

Cự Vĩ quá dài, khác nào một cái năm màu cự mẫm xoay quanh, đem bọn họ bao quanh vây nhốt, trời cao không đường, dưới địa không cửa.

"Oanh", một luồng khí tức kinh khủng truyền đến, nửa đoạn bia đá từ đằng xa vọt tới, kim quang bắn ra bốn phía, Thần uy từng trận.

"Đâm này", Cự Vĩ vùng dưới, tựa hồ có hơi sợ hãi, thần quang năm màu tỏa ra, óng ánh chói mắt, nhưng sát khí lạnh lẽo, hung khí ngập trời, muốn một lần giải quyết ba người, cũng cướp đi trứng lớn.

Ầm! ! !

Ba người hoành bay ra ngoài, nện ở Cự Vĩ trên vách nhục, nhưng như Huyền Thiết loại cứng rắn, lúc này miệng phun huyết dịch, ngũ tạng lục phủ nát tan, Khí Hải che kín lít nha lít nhít vết rách, Tinh nguyên bạo động, bất cứ lúc nào cũng sẽ nứt ra.

"Vương bát đản, sắp bị nó phế bỏ", Hàn Thiên rít gào, âm thanh nhưng cực kỳ yếu ớt, vì rít gào tác động thương thế, đau đớn cảm càng thêm kịch liệt, thân thể dường như muốn chia năm xẻ bảy loại.

Vô Thiên cũng là như vậy, đòn đánh này quá mạnh mẽ, tựa như Thiên Phật Lô Kiếp loại, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Tiểu gia hỏa cả người đầm máu, khốc liệt cực điểm, nhưng móng vuốt nhỏ vẫn như cũ chăm chú ôm trứng lớn, chết cũng không tha, lưỡi dài cuốn lấy, còn điên cuồng liếm năm màu thần dịch, điều này làm cho Vô Thiên hai người không còn gì để nói, đều sắp muốn chết, vẫn như thế tham ăn.

"Sàn sạt!"

Cự Vĩ đột nhiên cấp tốc co rút lại, muốn sống sờ sờ ghì chết ba người, nhưng vào lúc này, vô số thần liên phá không mà đến, hào quang trong vắt, thần tính kinh người, có một loại kinh sợ vạn linh uy thế.

Trần Hồn Bì tới rồi, ba cái đã lơ lơ đại tự, bỗng nhiên tuôn ra hùng lực mang, "Oanh" một tiếng, mặt đất chấn động mãnh liệt, đại địa trầm luân, từng cái từng cái thần liên ràng buộc Cự Vĩ, bốc hơi dật thái, muốn trấn áp nó.

"Hồng!"

Thiên Hạt Linh một đầu khác, vang lên một đạo gào thét, tựa hồ đang tỏ nói gì đó.

Trần Hồn Bì như tuyết thế Đế Vương, đứng ngạo nghễ giữa không trung, ánh sáng thần thánh lưu chuyển, nó đã thông linh, tinh phách nuôi thành, hiện tại triệt để thức tỉnh, tuy gãy vỡ nửa đoạn, uy thế cũng không thể đỡ.

"Ào ào!" Thần liên trải ra, hào quang vạn trượng, khác nào bó bầu trời tác, trói buộc bầu trời tác địa, Cự Vĩ gặp phải trấn áp, hăm sâu mặt đất, nhưng vẫn còn đang giãy dụa. Nơi này sục, dung nham bạo phát, sóng lửa cuộn cuộn, hòa tan tất cả.

"Cứu mạng a, ta tinh nguyên bị giết chết, cũng không muốn sống sinh hoạt gặp phải thiêu chết, quá thống khổ", Hàn Thiên gào khóc thảm thiết.

Bạch! ! !

"Các ngươi tự lo lấy, hôm nay vì, ngày mai quả, Hoang Cổ Thiên Hạt cần dựa vào các ngươi hàng phục, đi tìm ta nửa đoạn bản thể, sau đó có thể giúp đỡ cho các ngươi", ba cái thần liên kéo dài, cuốn lên ba người, vứt ra ngoài, cứu bọn họ một mạng, cũng truyền ra một đạo thần niệm.

Ầm ầm ầm!

Thần liên chìm nổi, rung động hư không, như đạo đạo tia chớp màu vàng óng, khí thế khủng bố mà kinh người, nơi này triệt để bao phủ lại. Nửa đoạn bia đá rớt xuống, tung xuống mông lung ánh sáng lộng lẫy, cắm rễ đây, trấn áp Thiên hạt.

Cự Vĩ biến mất rồi, hung khí không gặp, đại địa bình tĩnh lại, nơi này thành một cái biển lửa, dung nham cuộn cuộn, ngọn lửa phun trào, nung nấu tất cả, Trần Hồn Bì đứng sừng sững trung ương, cổ điển mà tàn tạ.

"Cái gì vì cái gì quả, ta đánh chết cũng sẽ không tới", Hàn Thiên nằm trên đất, thờ không ra hơi, ngơ ngác nhìn bầu trời đêm dần lộ minh nguyệt, cảm giác thoáng như làm một con ác mộng.

"Nửa đoạn bia đá sao."

Vô Thiên hai mắt nhắm lại, Trần Hồn Bì không phải là vật phạm, có thể trấn áp Hoang Cổ Thiên Hạt, coi như chỉ còn nửa đoạn, cũng là hiếm có hung khí. Còn bị linh nói cái gì Nhân Quả, hấn trực tiếp loại bỏ đi, loại này nhân vật khủng bố, gặp phải trốn cũng không kịp, đừng nói hàng phục.

"Ai nha, làm sao quên trích linh dược, nương, bỏ ra lớn như vậy công phu, đều suýt chút nữa bị mất mạng nhỏ, kết quả cái gì đều không gặp may", Hàn Thiên tức giận ngồi dậy, hận không thể chặt tay của chính mình, càng quên như thế chuyện quan trọng, sau đó hấn ánh mắt sáng ngời, nhìn chăm chú Tiểu gia hỏa bên cạnh trứng lớn, ý tứ rất rõ ràng.

Lần này Tiểu gia hòa không có không phóng khoáng, nhếch miệng nở nụ cười, gật đầu một cái, biểu thị đồng ý.

"Rời khỏi nơi này trước, tìm cái chỗ an toàn lại luyện hóa thần dịch", Vô Thiên nhìn xa xa trầm giọng nói, nơi đó mấy bóng người, chính nhanh chóng lướt tới.

Trứng lớn rất quý dị, giới tử túi không cách nào thu vào đi, ba người bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là một bên luyện hóa Tinh nguyên, chờ đợi thương thế, một bên giờ lên trứng lớn hướng về ngoại vi một bên khác chạy đi.

Bọn họ không có lựa chọn tiến vào Thiên Hạt Lĩnh nơi sâu xa, trung bộ liền có kinh khủng như thế gia hòa, ai biết bên trong còn ẩn giấu đi nhân vật đáng sợ nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sự Cố Bất Ngờ

Loạch xoạch! !

Mấy bóng người nhanh như chớp giật, hầu như ở Vô Thiên ba người biến mất thời khắc, liền xuất hiện ở yêu lang hẻm núi trên một vách núi, bọn họ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ.

"Nơi này đến tột cùng xảy ra chuyện gì? ! Điều này cần rất mạnh sức chiến đấu, mới có thể tạo thành như vậy tàn tạ tình cảnh, chẳng lẽ Hoang Cổ Thiên Hạt thật phục sinh", Ngô trưởng lão cả kinh nói.

Hỏa Thế ngẩng nhìn bốn phía, ánh mắt lấp lánh, trầm giọng nói: "Xem ra chúng ta tới chậm, sai rồi một hồi trò hay".

"E sợ cũng không phải một hồi trò hay, mà là một hồi kinh tâm động phách chém giết, thật khó có thể tưởng tượng, sẽ là người nào đang cùng Hoang Cổ Thiên Hạt chiến đấu", Lưu Yên đại lộng mày nhăn nhó.

"Bất kể là ai cũng không liên quan gì đến chúng ta, hiện nay quan trọng nhất chính là hoàn thành phụ thân bàn giao nhiệm vụ", Hỏa Thế quay đầu nhìn về phía đại hán, nói: "Kế hoạch có thể bắt đầu thực hành, ta cùng Lưu sư muội đi Triệu gia, người đi thông báo mọi người, phạm là tiến vào Thiên Hạt Lĩnh người, một cũng không muốn buông tha".

"Đúng", Ngô trưởng lão hơi có do dự, nhưng cũng gật đầu đáp. Sau đó nhảy mấy cái, biến mất ở sơn.

"Sư huynh, thật muốn làm như thế tuyệt sao? Nếu như chúng ta Hỏa Vân Tông tu luyện Thôn Linh Ma Điện tin tức tiết lộ ra ngoài, có thể sẽ xúc động Xích Dương sơn mạch hết thầy danh môn chính tông vậy quết", Lưu Yên lo lắng nói.

Hỏa Thế cười lạnh nói: "Cái gọi là danh môn chính tông, có điều là một tấm ngăn nắp vỏ ngoài mà thôi, lên lút ai mà không nguy quân tử? Huống hồ coi như phát hiện có thể thế nào? Hỏa Vân Tông lúc này thực lực, đủ để hủy diệt Xích Dương sơn mạch bất luận cái nào tông môn, Viêm Tông cũng không ngoại lệ".

"Đi thôi, là thời điểm bắt đầu hành động", Hỏa Thế nói xong, sâu sắc liếc nhìn phía dưới hồ dung nham bạc, sau đó xoay người rời đi.

Lưu Yên trong lòng có chút phức tạp, sư huynh tính cách càng ngày càng âm u, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn, nàng không biết đây là đối với vẫn là sai, nhưng nàng sẽ trước sau yên lặng chống đỡ, to lớn hiệp trợ, bởi vì đó là nàng yêu nhất người.

Nàng thở dài một hơi, bóng người bỗng bồng bềnh, khác nào một con màu trắng hồ điệp, đi theo.

Lúc này, bầu trời vừa bắt đầu dần dần trở nên trắng, buổi tối hàn khí, đang từ từ tản đi.

Yêu lang hẻm núi một bên khác, có một mảnh vô tận đầm lầy địa, lùm cây sinh, độc trùng ẩn núp, sương mù tràn ngập, phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ có thể nhìn rõ trăm trượng bên trong cảnh vật.

Đầm lầy khu vực bình thường đều là sơn mạch hung hiểm nhất địa phương, bên trong độc thú chiếm đa số, mà ẩn giấu ở trong đầm lầy, sương mù trung tâm, rất khó phòng bị. Luân Hồi đại lục mỗi ngày chết thảm ở mỗi cái đầm lầy địa người hoặc thú, nhiều vô số kể, số lượng kinh người.

Vì lẽ đó, trong tình huống bình thường, gặp phải đầm lầy địa, đều sẽ đi đường vòng mà đi. Mà giờ khắc này, mảnh này đầm lầy địa, nhưng có ba người

chủ động tiến vào.

"Ai nha, không có một khối rắn chắc bùn đất, làm sao vượt qua mà", nói chuyện chính là một tên thanh niên mặc áo tím, hần nhìn xa xa một khối đồng đất, tả oán nói.

Đồng đất có thể có hơn trăm trượng địa, cây cỏ rậm rạp, mặt trên có thật nhiều Hắc Thạch đột ngột san sát, nói rõ nơi này có thể đặt chân. Mà đồng đất bốn phía, tất cả đều là đầm lầy, bùn nhão đen kịt, ồ ồ nổi bong bóng, tanh tưởi nồng mũi.

"Vô Huynh, nơi này mùi hôi tói tận trời, căn bản không có cách nào chuyên tâm luyện hóa thân dịch. Hơn nữa bốn phương tám hướng đều là đầm lầy, cũng không ai biết bên trong sẽ có hay không có cái gì hung thú, y người và ta hiện tại tình trạng cơ thể, e là cho dù là Tiểu thành kỳ yêu thú, đều đủ để để chúng ta bị chết nơi đây, ta xem vẫn là chuyển sang nơi khác đi."

Chuyển này chính là Vô Thiên ba người, ba người đứng đầm lầy bên bờ, nhìn quét bốn phía tình huống, bên cạnh cái gàu đại trũng lớn hào quang lấp lánh, hào quang bốc hơi, Tinh nguyên cuộn cuộn mà phát ra, xua tan bốn phía chướng khí.

"Chính là chỗ này, không đổi", Vô Thiên đạo, nơi này chướng khí tràn ngập, là cái ẩn thân địa phương tốt, sẽ không có người tìm tới.

Trước rồi đi yêu lang hẻm núi, hần nhìn thấy mấy cái bóng người lướt tới, nói rõ trước đây gọn sóng, đã đã kinh động người bên ngoài, những người kia khả năng chỉ là đột thứ nhất, nói không chắc còn có nhiều người hơn đến đây.

Trũng lớn ánh sáng thần thánh trong vắt, vừa nhìn liền không phải là vật phạm, nếu là bị phát hiện, e sợ sẽ khiến cho vô số người đỏ mắt, đến lúc đó lại sẽ rơi vào vô tận tranh cướp cùng chém giết, vì lẽ đó vẫn là tìm một chỗ kín đáo, sau khi luyện hóa lại đi nữa.

Mà nơi này không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, đồng đất tọa lạc với trong vùng đầm lầy tâm tư, bốn phía sương mù mông lung, rất khó bị phát hiện.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa gật đầu, biểu thị đồng ý. Nó nhìn trũng lớn, ngậm nước chảy ròng, hận không thể lập tức khởi động.

Hàn Thiên nghi ngờ nói: "Nhưng là cái này muốn làm sao vượt qua đây, luôn không khả năng ở trong đầm lầy bơi đi, ta có thể không lớn như vậy năng lực".

Tiểu gia hỏa dừng cảm đứng ra, vỗ vỗ ngực, ý kia, ta có biện pháp, xem ta.

Nó từ nơi không xa giờ lên một tảng đá lớn, có thể có hai, ba vạn cân, đột nhiên ném mạnh mà phát ra, "Oanh" một tiếng, bùn nhão bắn toé, tanh tưởi đập tới.

"Hồng "

Khẩn đón lấy, một đạo rít gào vang lên, một con đen thui hung thú, từ bùn nhão trung tâm lao ra, uyển giống như núi nhỏ khổng lồ, hai viên thùng nước đại con người, hung quang nhấp nháy.

Vật ấy nửa người trên hiện hình tròn, khác nào là một viên to lớn quả cầu thịt, hoạt không lưu tay, nửa người dưới sinh có mấy chục điều xúc tu, lớn có nhỏ có, có mọc ra ngắn, tựa như từng cây từng cây cứng cáp mạn đắng, lại tựa như từng cái từng cái cự xà, uốn lượn vận vẹo.

Đây là nước bùn thú, quanh năm sinh sống ở trong đầm lầy, cả người đen thui như mực, tanh tưởi gay mũi, cực kỳ buồn nôn, nhưng nó có thể phun ra đen kịt chất lỏng, có ăn mòn năng lực.

Nước bùn thú phản nộ, mấy chục điều tua vòi điên cuồng đong đưa, đầm lầy sôi trào, bùn nhão nhấc lên cao mấy trượng.

Khoảng thời gian này con mồi càng ngày càng ít, vốn là để nó phiền lòng ý táo, thậm chí đang suy nghĩ có hay không phải thay đổi một chỗ, nhưng không ngờ ở nó trong trầm tư, một khối to lớn tảng đá rớt xuống, vừa vọt đập trúng đầu.

"Hồng "

Nhưng mà, khi nó nhìn thấy bên bờ đứng hai nhân loại thời điểm, nhất thời không nhận được hưng phấn kêu to, đồ ăn a, đồ ăn rất cực xuất hiện, lần này không cần dọn nhà.

"Bá", mấy cái xúc tu xuất hiện giữa trời, đều có bằng thùng nước, nó một hồi phát động rồi thô nhất mấy cái xúc tu, xem ra xác thực là đối bụng hồng rồi, muốn một lần đắc thủ.

Tiểu gia hỏa oa kêu một tiếng, không né không tránh, một phát bắt được xúc tu, trực tiếp luồn lên, một tiếng hét thảm, nước bùn thú gặp phải đập vào trong đầm lầy, nước bùn phun tung toé!

Nó miệng nhỏ nứt ra một cái lỗ, móng vuốt dùng sức, lần thứ hai vung mạnh, nước bùn thú kêu rên, bay lên trời cao, sau đó cấp tốc rơi rụng.

Tiểu gia hỏa tuy có thương tại người, nhưng dọc theo đường đi thỉnh thoảng nuốt tràn ra thân dịch, thương thể cũng khôi phục không ít, đối phó nước bùn thú, vẫn là thừa sức.

"Àm! ! !" Tựa như Sơn Khâu đại nước bùn thú, ít nói cũng có mấy vạn cân, lại bị nó luân phiên vung vẩy, như là vút bóng cao su như thế ung dung.

"Ồ ô "

Nước bùn thú ô ô thét lên, bắt đầu xin tha, nó trong lòng cực kỳ khó chịu, vốn tưởng rằng là đồ ăn chính mình đưa tới cửa, nhưng không nghĩ tới là một con Hoang Cổ tiểu hung thú, không đúng, so với Hoang Cổ tiểu hung thú còn khủng bố, ở nó trên tay, chút nào sức lực chống đỡ lại đều không có.

Tiểu gia hỏa đình chỉ, oa oa kêu vài tiếng, nước bùn thú gật đầu liên tục, như là con mèo nhỏ loại ngoan ngoãn nghe lời.

Nó không đúng dám không nghe chuyện, bởi vì tiểu hung thú đang nhe răng nhếch miệng, tuy nói mình rất hôi thối, nhưng thịt vẫn là rất phì, vì không đúng gặp phải ăn, vẫn là bé ngoan tòng mệnh tốt.

"Ào ào "

Nó bơi tới bên bờ, nhìn mấy người, đầu đại nước mắt chảy ròng, như cái nhận hết oan ức cô đầu nhỏ, điều này làm cho Vô Thiên hai người nổi da gà đi một chỗ, không nhìn được rừng mình một cái.

Vô Thiên lấy ra nửa đoạn Hỏa Ma bò cạp huyết nhục, đặt tại nó trước mắt, nói: "Chỉ cần ngươi bé ngoan nghe lời, tài chúng ta bình an quá khứ, những thứ này đều là ngươi".

Dù sao cũng là ở đầm lầy địa, bọn họ không có đất đặt chân, nếu là nửa đường nước bùn thú trở mặt, những người kia liền chơi xong, vì lẽ đó Vô Thiên không thể không phòng.

"Hồng hồng "

Nước bùn thú đầu to như đảo tòi già loại, gật đầu liên tục, hai mắt tỏa sáng, Thượng Cổ lưu lại loại huyết nhục, đối với yêu thú sức mê hoặc rất lớn, nuốt đầy đủ phân lượng, nói không chắc liền có thể đột phá ràng buộc, huyết thống Phản Tổ.

Hàn Thiên đuổi ra ngón tay cái, hấn vừa nãy cũng rất lo lắng, nước bùn thú sẽ lâm trận phản chiến, may mà Vô Thiên nghĩ đến điểm này, lần này rốt cục yên tâm.

Ba người giờ lên trướng lớn, đi tới nước bùn thú đỉnh đầu, mặt trên rất mềm mại, duy nhất khuyết điểm chính là quá thối, coi như nắm mũi, đều có thể cảm nhận được một luồng làm người buồn nôn tanh tưởi.

"Àm", trướng lớn quá nặng nề, nước bùn thú thân thể cao lớn chấn động, suýt chút nữa đi vào bùn nhão, ba người mồ hôi lạnh tràn trề, rất sợ nhiễm phải nước bùn.

Nước bùn thú ngạc nhiên nghi ngờ, nó cảm nhận được một luồng dị dạng năng lượng, từ đỉnh đầu quán vào thân thể, tinh khí thần cực kỳ khoan khoái, dĩ vãng chém giết lưu lại ám thương, càng trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu, thật lâu không nhúc nhích cảnh giới, cũng xuất hiện một tia buồn lòng.

Nó ánh mắt biến ảo không ngừng, tựa hồ đang tính toán cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn từ bỏ, bé ngoan hướng về đồng đất bơi đi.

Trên đường không thiếu một ít hung thú ngăn lại nói, xấu xí mà buồn nôn, lại bị Tiểu Thiên nhanh nhẹn giải quyết.

Nước bùn thú hưng phấn nhất, những hung thú này cùng nó như thế, từng người chiếm lĩnh một khu vực, không can thiệp chuyện của nhau. Lần này được rồi, chết hết, sau đó nơi này chỉ còn dư lại nó một, không cần tiếp tục phải làm thức ăn vật phát sầu.

Nửa khắc đồng hồ sau, mấy người rốt cục đi tới đồng đất, Vô Thiên dùng một cái Hỏa Ma bò cạp móng vuốt, đem nước bùn thú đuổi đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Khởi đầu nó còn không muốn, không phải nói đưa hết cho ta sao, làm sao chỉ có một cái bắp đùi, nhưng được Vô Thiên hứa hẹn, nói là lần sau đưa bọn họ sau khi rời khỏi đây, một lần cho nó, lần này nó mới hưng phấn gật gật đầu, mang theo móng vuốt đắc ý chìm vào bùn nhão trung tâm.

"Ồ, lại có tấm bia đá?"

Ba người giờ lên trướng lớn, đi tới đồng đất chỗ cao nhất, đã thấy một tấm bia đá đứng sừng sững, cùng Trần Hồn Bi to nhỏ cùng với hình dạng gần như giống như đúc, mặt trên có khắc ba chữ lớn "Trần Phách Bi".

Nơi này cùng với nói là đồng đất, còn không bằng nói là một hòn đảo nhỏ, hơn trăm trượng hướng tới, quái thạch đá lồi chồm, cây cỏ phong phú, lớn đến năm đầm, nhỏ đến hạt gạo phi trùng độc thú, nhiều không kể xiết. Nhưng bia đá trong vòng mười trượng, không có một con độc trùng tới gần, thậm chí một cây cỏ đại đều không, trọc lốc, hoàn toàn tĩnh mịch.

"Lẽ nào cùng Trần Hồn Bi như thế, ở trấn áp Hoang Cổ Thiên Hạt?"

Có dẫm vào vết xe đổ, hai người không có đi chạm đến, chỉ là cau mày xem lên.

Vô Thiên suy đoán nói: "Trần Hồn Bi trấn áp Hoang Cổ Thiên Hạt ba hòn, Trần Phách Bi hẳn là trấn áp Thiên Hạt bảy phách, Thiên Hạt Linh khả năng còn có mấy khối trấn bị, phân tán đến các nơi, hợp lực trấn áp Thiên Hạt."

"Nói không chắc Thiên Hạt Linh thực sự là Hoang Cổ Thiên Hạt biến thành, nếu như là thật, vậy thì quá khó mà tin nổi. Ai, vật này không phải hiện tại chúng ta có thể tiếp xúc, không nói, vẫn là mau mau luyện hóa thần dịch, ", Hàn Thiên lắc lắc đầu, đánh về phía trứng lớn.

"Con vật nhỏ, đừng ăn một mình, chia chút cho ta."

Tiểu gia hỏa đã mở di chuyển, đẩy ra mấy khối vỏ trứng, năm màu thần dịch rắng lạnh bốc hơi, thần tính kinh người, trên hòn đảo nhỏ những sinh vật khác đều nhìn lại, tràn ngập ngạc nhiên nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chín Mười Chín Cực Ải!!

Thần Dịch chảy xuôi mà phát ra, ánh sáng phân tán, cực kỳ đẹp đẽ.

Một luồng khí hướng tới, phá vào mặt, từ chớp mũi chậm rãi thấm đến yết hầu, toàn thân có một loại không nói ra được ung dung cùng khuấy khoả, bốn phía tanh tưởi đều bị đuổi tản ra.

Tiểu Thiên oa oa thét lên, đầu nhỏ hầu như chui vào, lưỡi dài điên cuồng cuốn lấy, răng giáp lưu hương, một mặt say sưa.

Nó bên ngoài thân hào quang năm màu càng ngày càng hùng hực, như một viên mỹ lệ thái xuyên, tỏa ra mông lung ánh sáng lộng lẫy, đồng thời thương thể mất trần có thể thấy loại khôi phục, vết thương vảy, nhanh chóng bốc ra, da thịt tựa như đứa bé sơ sinh loại, bóng loáng nhẵn nhụi!

Nó dần dần nhiều hơn một loại thần tính, hai cái con ngươi ngăm đen như hổ đen, phảng phất có thể đem tâm thần của người ta nhiếp đi vào, buồn nôn niềm dịch bốc hơi lên, tiêu tan với thiên địa, đen kịt màu da, từ từ có thêm một tầng bí ngân loại sắc thái, thần tuần phi phạm!

Nó cương nha cũng ở thoát biến, màu bạc càng rõ ràng, càng bốc ra như minh nguyệt ánh sáng, rực rỡ trung tâm mang theo phong mang, khác nào có thể cản nát Huyền Thiết, khiến người ta nhìn mà phát khiếp!

"Tên nhóc khôn nạn, đừng ăn sạch", Hàn Thiên kêu to.

Hắn nhào tới, bắt lấy Tiểu gia hỏa tiểu bấp chân, liều mạng ra bên ngoài xả, một cái tay khác cũng không đứng nhàn rồi, nâng lên một cái năm màu thần dịch, đưa vào trong miệng. Nhất thời hắn sững sờ, cái này quá mỹ vị, như bát trân ngọc thực, vị vô tận.

Hàn Thiên phát điên, cũng không để ý Tiểu gia hỏa, vung lên nắm đấm đập xuống, "Leng keng" một tiếng, vỏ trứng bay vụn, hiện ra một to bằng chậu rửa mặt lỗ thủng. Thần dịch óng ánh long lanh, sáng lên lấp lánh, thần tính kinh người!

Hắn đem đầu chôn lại đi, như cá voi hút nước, liền đầu lưỡi đều nuốt chút nữa cắn được.

Thần dịch công hiệu cực cường, Hàn Thiên thân thể cũng nổi lên ngũ thái hà quang, phá nát ngũ tạng lục phủ tân sinh, bộ ngực vết thương cũng nhanh chóng khép lại, cuối cùng liền một điểm vết tích đều không lưu lại, trắng nõn như ngọc!

"Nóng quá, xong, ăn không vô."

Nuốt ăn một phần mười, Hàn Thiên liền không chịu được, trong cơ thể phảng phất có hỏa diễm đang thiêu đốt, nhiệt không nén được. Hắn lưu luyện, cẩn thận mỗi bước đi đi tới năm trượng có hơn, ngồi trên mặt đất, bắt đầu luyện hóa thần dịch, hấp thu tinh hoa.

Hắn quét mắt lang thỏ hồ yết, gió cuốn mây tan Tiểu gia hỏa, bụng nhỏ căng tròn, mũi lỗ tai con mắt đều không ngừng có năm màu thần dịch tràn ra, càng một chút khác thường đều không có, Hàn Thiên trong lòng khổ rồi, mà đau lòng thêm vị đau.

"Con vật nhỏ, ổn điểm, đừng ăn hết", hắn căn dặn một tiếng, bắt đầu chuyển tâm luyện hóa.

Tiểu gia hỏa rốt cục cũng chống đỡ không xuống, đánh ợ no, thần dịch không ngừng từ bảy lỗ hồng phun ra, tinh lỏng lách. Nó hai cái móng vuốt không đủ dùng, ngăn chặn lỗ tai, thần dịch từ lỗ mũi tràn ra, ngăn chặn lỗ mũi, lại từ trong đôi mắt phun ra, điều này làm cho nó rất khổ não, nhìn chăm chăm trứng lớn than thở.

"Oa oa."

Bất đắc dĩ, nó quay về Vô Thiên gào thét, nghe răng nhếch miệng. Ăn gần như hai phần mười, nhưng nó còn không thỏa mãn, muốn Vô Thiên cho hắn chia chút. Sau đó bung lên đến Hàn Thiên bên cạnh, ra dáng bán địa mà ngồi, bắt đầu luyện hóa hấp thu, ánh mắt nhưng thỉnh thoảng quét hướng bên này.

Vô Thiên mỉm cười, lắc lắc đầu, đi tới trướng lớn bên, trong lúc nhất thời cảm thán không thôi, trải qua thiên tân vạn khổ, thậm chí suýt chút nữa bị mất mạng, mới được vật ấy. Có điều xem hai người đáng đáp, lần này liều mạng là đáng giá.

Thần dịch màu sắc sỡ, tinh quang dịu dàng, thơm ngát ngào ngạt, vền vền tỏa ra mùi vị, Vô Thiên liền có thể cảm giác, phá nát ngũ tạng lục phủ đang dần dần nhúc nhích, một loại tê dại mà ngứa cảm giác truyền ra, cũng không có đau đớn.

Hắn ăn rất nhả nhận, từ Giới Tử trong túi lấy ra một bát sứ, đem đựng, sau đó xếp bằng trên mặt đất, nhẹ nhàng phun một cái, vừa vào miệng liền tan ra, gần bó lưu hương, một luồng tinh khiết dòng năng lượng chảy toàn thân, cả người toàn bộ thái, tinh khí thần đang thăng hoa.

"Ừng ục", một hơi nuốt xong, Vô Thiên mặt lộ vẻ si mê, thân thể hào quang lấp lánh, ngũ tạng lục phủ nhanh chóng sống lại, hầu như mấy tức, liền khôi phục như lúc ban đầu, trên da thịt vết thương, cũng đang nhanh chóng phục hồi như cũ, liền một điểm dấu vết đều không để lại.

Bất luận mùi vị, vẫn là công hiệu, đều kinh thế hãi tục, so với Tinh nguyên mạnh hơn vô số lần, chẳng trách hai tên này sẽ ăn như hùm như sói, Vô Thiên cũng không nhận được lại xối một chén, một mạch rót vào trong miệng, nhất thời thân thể sôi trào.

Thần dịch như bát tử Thần Tuyền, có thể bạch cốt sinh nhục, cải tử hồi sinh, thoải mái hấn mỗi thốn da thịt, vỡ tan Khí Hải, theo năng lượng tràn vào, càng nhanh chóng nhúc nhích, không tới chốc lát, liền rực rỡ hẳn lên!

Hơn nữa năng lượng đang tiếp tục vững chắc Khí Hải, khiến cho tính dai gấp bội, bên trong Tinh nguyên như ngân bạc dập dòn, ráng lạnh bốc hơi, mơ mơ hồ hồ!

Đồng thời, bắp thịt cũng đang nhanh chóng rèn luyện, từng tia một tạp chất không ngừng từ lỗ chân lông bài trừ, đen kịt mà mang theo mùi hôi, không lâu lắm, Vô Thiên liền cảm giác thân thể càng thêm tinh khiết, sức mạnh ở cấp tốc tăng vọt.

Trước hắn một tay lực lượng, có thể có tám, chín ngàn cân, mà hiện tại chính đang phá tan 10 ngàn cửa ải lớn.

Thoát Thai Tiểu Thành kỳ tu giả, một tay phát lên có thể có 10 ngàn cân, ở Xích Dương sơn mạch cũng không thấy nhiều đây.

Cái này còn nhờ vào Chiến Thần Bí Điển, cái khác bí điển phương pháp tu luyện, đều là đem sức mạnh cùng Tinh nguyên truyền xuất thân thể, gia trì đến tứ chi hoặc là vũ khí bên trên, khiến uy lực tăng mạnh.

Chiến Thần Bí Điển thì lại không phải vậy, nó là đem sức mạnh cùng Tinh nguyên không chế ở trong người, cô đọng đến thân thể mỗi một hạt tế bào, khiến thân thể trở nên mạnh mẽ cùng rắn chắc.

Không có huyền lệ bề ngoài, nhưng có mạnh mẽ nội tại, vậy thì Chiến Thần Bí Điển chỗ bắt đồng.

Có điều Nhập Vi cảnh giới rất khó điều khiển, Vô Thiên mãi đến tận hiện tại còn không vừa tìm thấy đường. Điều này cần ngộ, có lẽ có một ngày cơ duyên đến, một hồi liền có thể tinh ngộ thấu, hay là cả đời cũng không thể.

Ba người xếp bằng trên mặt đất, chuyên tâm luyện hóa hấp thu, thân thể hiện ra thần quang năm màu, khí thể dần dần lan ra.

Bốn phía phi trùng độc thú tụ lại đây, chúng nó không dám tới gần bia đá, ở mười trượng ở ngoài dừng lại, hai mắt đều lộ ra vẻ say mê.

Trướng lớn là Tiên Thiên linh vật, bên trong tinh hoa, bất luận đối với người vẫn là yêu thú, đều có mạnh mẽ thần hiệu, chúng nó lỗ chân lông mở lớn, tham lam hấp thu, thân thể đều bốc ra ánh sáng long lẫy.

Sau một canh giờ, Vô Thiên trước tiên mở mắt ra, thân thể chấn động, bên ngoài thân dày đặc nước bùn, quét một cái sạch sành sanh, làn da của hắn đang phát sáng, bắp thịt rắn chắc, khác nào cầu long xoay quanh, có sức bùng nổ sức mạnh.

Hấp thu thần dịch tinh hoa, Vô Thiên rốt cục đột phá 10 ngàn cửa ải lớn, hơn nữa còn đang kéo dài kéo lên, trong cơ thể mỗi một hạt tế bào đều óng ánh trong suốt, khác nào từng viên từng viên tinh xuyên, vô cùng đẹp đẻ!

Hắn Thiên cùng Tiểu Thiên hai người, nuốt quá nhiều, ráng màu trùng thiên, tinh khí cuộn cuộn, khí thể kinh người, trong cơ thể như là đang vang rền loại, cọt kẹt vang vọng, đây là xương cốt va chạm âm thanh, đang nhanh chóng tiến hóa.

Vô Thiên ánh mắt lấp lánh, Hàn Thiên người này không đơn giản, nắm giữ Kim linh thể, Phong Linh thể, Thổ Linh thể, nhưng vẫn như cũ gặp phải một tấm khăn che mặt bí ẩn bao phủ, khiến người ta khó có thể nhìn thấu, lường trước không phải chỉ ở đây, còn có lá bài tẩy không hiện.

"Giết Hóa Thể hai người, là gia gia cùng người trong thôn báo thù sau, cùng người này muốn giữ một khoảng cách", quá thần bí người, Vô Thiên không thích.

Tiếp theo hắn lại thịnh ba bát thần dịch, ục ục nuốt vào, năng lượng mạnh mẽ vọt vào trong cơ thể, đầu đá lung tung, thân thể leng keng vang vọng, đây là ở thoát biến.

10 ngàn cân! 11,000 cân! 12,000 cân! 13,000 cân. . . 20 ngàn cân!

Vô Thiên sức mạnh thân thể ở kịch liệt tăng vọt, thoáng qua đột phá đến 20 ngàn cảnh giới, thân thể hắn hiện ra bảo huy, phảng phất là một cái tuyệt thể

thần binh, ác liệt mà thô bạo!

Tiếp đó, hấn một bát một bát ăn, thần dịch tinh hoa như thánh dược, cụ có vô thượng thần hiệu, thân thể hấn khác nào một lò lửa, từng sợi khói đen bốc hơi, da thịt càng ngày càng sáng loáng.

"Oanh "

Một luồng cuồng bạo khí thể phá thể mà phát ra, còn như sóng triều loại, hướng về bốn phương tám hướng phóng đi, nơi này, cát bay đá chạy, cây cỏ loạn xạ, phi trùng kinh phi, độc thú thoát đi!

3 vạn!

Vô Thiên đột phá 3 vạn cảnh giới, mà vẫn còn tiếp tục tăng trưởng!

Tiên Thiên linh vật phơi thai, thiên cổ khó gặp, một giọt thần dịch, so với trăm vạn Tinh nguyên hàm tinh khí còn muốn dồi dào, xưng chi Tiên đan thần dược cũng không quá đáng, Vô Thiên lần này đi đại chỗ.

Vô Thiên kích động, nếu là dựa theo thường ngày tu luyện, hấp thu Tinh nguyên tinh khí, muốn đạt đến như vậy cảnh giới, không biết muốn đến năm nào tháng nào, không thể không nói, đây là Thiên Tứ cơ duyên.

Hấn một bát tiếp một bát ăn vào, thân thể điên cuồng tiến hóa, hào quang xán lạn, hà vụ bốc hơi, thân thể của hấn khác nào một động không đáy, đến chi không đúng cự, căn bản không có thỏa mãn cảm giác.

40 ngàn. . . 50 ngàn. . . 60 ngàn!

Liên tục ăn vào một nửa thần dịch, hấn sức mạnh cao lên tới 60 ngàn cảnh giới, đây là một đáng sợ con số, khiến người ta ngưỡng mộ độ cao.

Hiện nay thời đại, Thoát Thai Tiểu Thành kỳ tu giả, có thể ứng với 20 ngàn lực lượng, một trăm trung tâm không một, nắm giữ 3 vạn lực lượng, không tới một phần ngàn, nắm giữ 40 ngàn lực lượng, càng là vạn người chưa chắc có được một, huống chi là 60 ngàn Thần lực.

Hấn bên ngoài cơ thể khác nào có một vô hình bảo giáp, hoa cỏ cây cối, cát đá bụi bặm, ô ô cuốn lấy.

Vô Thiên sức mạnh thân thể quá mạnh mẽ, không gian đều sắp không chịu đựng nổi nữa, một trượng bên trong hư không, rung động vạn vạo, dường như muốn nứt ra loại, quả thực là kinh người!

"Oanh "

Hấn đột phá 70 ngàn Thần lực!

Khí thể mạnh mẽ, không ngừng từ trong cơ thể hấn lao ra, toàn bộ tiểu đảo đều gặp phải nhấn chìm ở bão cát trung tâm, phi trùng thoát đi khu vực này, độc thú ẩn cư hang động, không dám thò đầu ra, trong đầm lầy hung thú nom nớp lo sợ.

"Đáng chết địa, người ôn nhu một chút không được sao!"

Như vậy động tĩnh lớn, đã kinh động Hàn Thiên cùng Tiểu Thiên, mở mắt ra, đã thấy Vô Thiên ôm trứng lớn, trực tiếp rót vào trong miệng.

"A! Người im miệng "

"Oa oa!"

Hai người bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng nhào tới, chuyện này làm sao đạt được, toàn bộ trứng lớn Hàn Thiên ăn một phần mười, Tiểu gia hỏa ăn hai phần mười, mà còn lại lại muốn gặp phải Vô Thiên một người ăn?

Thần dịch thần hiệu, hai người thân thân thể sẽ, trong đó thoải mái tràn trề, thực sự khó có thể dùng lời nói mà hình dung được, bọn họ làm sao có thể không vội.

Thế nhưng đã không kịp, không chờ bọn hấn đáp tới, Vô Thiên cũng đã đem hết thấy thần dịch nuốt vào bụng, chỉ còn dư lại một trứng tròn vỏ trứng.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa gấp hóng rồi, gương nanh múa vuốt, còn muốn tiến vào hấn trong miệng.

"Đại gia người, nhanh phun ra", Hàn Thiên tức đến nổi phổi, mãnh liệt vỗ Vô Thiên phía sau lưng, muốn cho hấn phun ra, hấn sẽ không chú ý ăn Vô Thiên ăn qua đồ vật.

Nhưng mà, một luồng khủng bố tuyệt luân khí thể, đột nhiên chưa từng thiên thể bên trong lao ra, hai người khác nào thiên thạch loại, hoành bay ra ngoài, nện ở nước bùn thú đỉnh đầu.

"Hống!"

Nước bùn thú kêu thảm thiết, nó vốn là hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ vừa ló đầu ra, liền có hai tên này bay vọt mà đến, hơn nữa vừa vịn nện ở trên đầu, đau nhức hầu như để nó bất tỉnh đi.

Có điều, cũng nhờ có nước bùn thú, không phải vậy Hàn Thiên hai người liền rơi vào trong đầm lầy.

"Răng rắc", tiểu đảo bắt đầu chấn động kịch liệt, ngoại trừ bia đá trong vòng mười trượng, trên mặt đất đều là xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt, khác nào mạng nhện loại, vụn vụn!

Vô Thiên sức mạnh điên cuồng tăng vọt!

70 ngàn. . . 80 ngàn. . . 90 ngàn!

Ầm ầm ầm! ! !

Làm Vô Thiên sức mạnh cao lên tới 90 ngàn cảnh giới, tiểu đảo đổ nát, đầm lầy khác nào sôi trào nước sôi, ồ ồ nổi bong bóng, sau đó bùn nhão cuộn cuộn, có thể có cao mấy chục trượng, che ngợp bầu trời. Nhưng còn không đình chỉ, sức mạnh của hắn còn ở tầng vọt!

Hàn Thiên vội vàng quát lên: "Mau bỏ đi".

Không cần phải nói, nước bùn thú đã sớm vất chân lên cổ lao nhanh, mấy chục điều xúc tu cùng sử dụng, rốt cục ở bùn nhão lần sóng vọt tới thời khắc, tránh đi.

"Vương bát đàn, tiện nghi hắn", Hàn Thiên oán hận nói.

92,000! 95,000! 99,999!

"Ầm ầm ầm "

Một luồng khí thế kinh thiên động địa, xông lên tận trời, chướng khí tán loạn, toàn bộ đại địa đều đang rung động, như phát sinh xưa nay chưa từng có động đất, tiểu đảo triệt để luân hãm, bùn nhão nộ dũng, phi trùng, độc thú, hung thú gặp phải nhấn chìm, tiếng kêu than dậy khắp trời đất!

"Cửu cửu cực cảnh!"

Hàn Thiên khuôn mặt đại ra, thậm chí không có đến xem vọt tới bùn lầy, trong con ngươi tràn ngập khó mà tin nổi mang!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tả Thủ Chi Thực

Thiên địa đại đạo, mười là Viên mãn, vòng đi vòng lại, biến hóa vô tận, diễn biến chư thiên vạn vật, diễn sinh vạn giới sinh linh, chứa tể thế giới mạch máu.

Nhưng đây là đạo của đất trời, vạn vật sinh linh hết thảy đều là trời cao giao cho, tự nhiên không thể dễ dàng đạt đến mười mấy Viên mãn cảnh giới, cùng với bình đẳng.

Đây là một vòng xiềng, một đạo lạch trời, rất khó đánh vỡ, rất khó vượt qua, vì vậy cửu cửu là cực!

Muốn đột phá Viên mãn cảnh giới, trừ phi là thiên địa con cung, được Thiên Đạo tán thành, vừa mới có thể vượt qua, nhưng cũng sẽ là cửu tử nhất sinh.

Nhưng mà, có một loại người khác với tất cả mọi người, bọn họ không muốn đành phải Thiên Đạo bên dưới, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, tìm kiếm nghiên cứu sức mạnh, thế muốn vượt qua Thiên Đạo, đánh vỡ thương quy, loại người này được gọi là nghịch thiên giả.

Nghịch thiên giả cái này tục danh, ở Luân Hồi đại lục là một cấm kỵ, phạm là hiện thế, sẽ gặp đại lục hết thảy cường giả tiêu diệt. Hơn nữa, bọn họ đột phá cảnh giới, trời cao sẽ hạ xuống cửu thiên lôi kiếp, vượt qua, một khi bay ra cửu trùng thiên, không bị thiên địa ràng buộc, thất bại, nát tan xương vỡ, hồn phách đều diệt!

Người như thế rất ít, từ xưa đến nay, có thể bình yên vượt qua hiếm có mấy người, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ đều là một thời đại chúa tể, hậu nhân lan truyền thần thoại.

Mà thuận theo mệnh trời sinh linh, cửu cửu chính là cực cảnh, cũng không tiếp tục có thể đột phá, quản chi chỉ có như vậy một chút xiu. Mặc dù như thế, có thể đạt đến cửu cửu cực cảnh sinh linh, tạm thời chỉ rất ít, tiến vào bước đi này, liền mang ý nghĩa gần gũi nhất thiên địa đại đạo, giả làm vạn linh bên

trên.

Thoát Thai Kỳ, rèn luyện một trăm hải, tinh chế thân thể, bỏ đi phạm thai, bước lên Đại Đạo chi đồ, đây chỉ là bước thứ nhất, cũng là tối nhỏ bé một bước. Mà ở cảnh giới này Viên mãn sau, có thể đạt đến cực cảnh số lượng, đều là hiếm như lá mùa thu, thiên tư phi phạm hạng người, gặp phải tôn xưng là Thiên Chi Tử!

Không ngừng Thoát Thai Kỳ có cực cảnh, mỗi một cảnh giới đều có một con số cực hạn, một ràng buộc, Thác Mạch Kỳ con số cực hạn, chính là hai mươi chín vạn sức mạnh.

Vô Thiên có thể ở Thoát Thai Tiểu Thành kỳ, liền có thể đạt đến cực cảnh, không thể bảo là không đúng hung tàn, việc này nếu là truyền ra, không biết muốn gây nên bao lớn phong ba.

Khí thể kinh khủng, còn giống như là biển gầm, cuốn sạch lấy tất cả. Vô Thiên ngồi xếp bằng Trần Phách Bi bên, hai mắt khép hờ, an lành mà bình tĩnh, tóc dài bay lượn, quần áo phản phát, như là dương chi ngọc đa thịt, khỏe mạnh mà sáng trung, có dùng mãi không hết khí lực.

"Thôi, đây là hần cơ duyên, Tiểu gia hỏa, chúng ta đi tu luyện đi, có thể đột phá Viên mãn kỳ, cái này một chuyển cũng coi như là có thu hoạch."

Hàn Thiên thờ dài, Tinh nguyên phun trào, trên người nước bùn bốc hơi lên, sau đó dãn dò nước bùn thú bơi tới bên bờ, hai người nhảy xuống sau, ngồi trên mặt đất, bắt đầu đột phá.

Hàn Thiên ăn thần dịch, cũng không phải là không có thu hoạch, vừa đột phá không lâu cảnh giới, nhanh chóng vững chắc, mà đang tiếp tục tăng trưởng, nhanh chóng đột phá Đại thành kỳ, đạt đến Viên mãn kỳ.

Tiểu gia hỏa buồn bực nhất, vốn muốn mượn trợ Tiên Thiên linh vật tiến hóa, lại không nghĩ rằng tác thành Vô Thiên, nó cũng chỉ đành nhận, ai để cho mình than cái trước lòng lang dạ sói người đầu, sau đó cơ hội lại mò trở về.

Nó cũng lười tu luyện, ngã trên mặt đất ngủ ngon, nhưng thân thể nhưng ở tự chủ biến hóa, trên da hơn nửa gặp phải màu bạc che kín, hai hàng cương nha đã hoàn toàn biến thành màu bạc, như bí ngân loại, phong mang kinh người!

Hàn Thiên lần thứ hai thờ dài, Thôn Nguyên Oa thật là khiến người ta đổ kị, ngủ đều có thể tăng cường thực lực, hần đều hận không thể hóa thân thành Tiểu gia hỏa, cả ngày ăn ngủ, ngủ rồi ăn, không có việc gì, cảnh giới nhưng ở tăng vọt.

Trần Phách Bi có một loại thần tính, bảo vệ mười trượng hướng tới, mặc cho Vô Thiên khí thể mạnh mẽ đến đâu, nơi này đều không hề có một chút hủy hoại dấu vết, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Vô Thiên mí mắt giật giật, sau đó mở, nhưng có một tia bất đắc dĩ, cừu cừu cực cảnh quả nhiên không thể vượt qua, trong cơ thể thần dịch tinh hoa, tuôn trào tựa như biển, qua lại không dứt, nhưng làm sao cũng không cách nào phá tan đạo kia gông xiềng, lên cấp Viên mãn.

"Hay là ta quá tham lam." Vô Thiên lắc lắc đầu, hiện nay thời đại có thể đạt đến cừu cừu cực cảnh, đều có thể nói Thiên Chi Tử, huống hồ là Viên mãn cảnh giới, có chút không đúng quá thực tế.

Khí thể của hần thu lại, đại địa khôi phục lại yên lặng, hần thân thể phản phác quy chân, khác nào một người bình thường, không có nửa điểm cảm giác cường hãn, nhưng chỉ có hần tự mình biết, sức mạnh của thân thể, còn giống như đại dương, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Hần mơ hồ cảm thấy cơ sở còn chưa đủ, cũng không đột phá đến Đại thành kỳ, còn lại thần dịch tinh hoa, gặp phải trên trán thần bí vật cho hấp thu.

Lâu không gặp trưởng cảm giác đau lần thứ hai truyền đến, hơn nữa so với trước đây càng thêm mãnh liệt, bên trong phảng phất thai nghén một sinh vật, chính tham lam hút tinh hoa, nhanh chóng trưởng thành.

Vô Thiên vuốt cái trán, nghi ngờ vạn ngàn, cái này đồ vật bên trong, thật giống đều là bị động xuất hiện. Lúc trước là Tiểu Thiên, sau đó là Tư Không Liệt chiến hồn bám thân, lần này là Trần Hồn Bi, ba người đều là kỳ vật dị thú, tựa hồ chỉ có đụng tới nhân vật như vậy, nó mới sẽ chủ động đi ra cứu giúp.

Đến tốt cùng là cái gì đây?

Vô Thiên xoa xoa đầu, không suy nghĩ thêm nữa, tùy ý nó hấp thu thần dịch tinh hoa.

Hần lấy ra nhẫn cùng Thiên Thần Tà Thú, hai thứ đồ này, từ khi hần được sau, vẫn không có gắng nghiên cứu qua.

Hần nhìn đen nhánh nhẫn, lúc đó gặp phải chiến hồn khổng lồ, cùng Hàn Thiên đại chiến, suýt chút nữa tổn thương Thi Thi hình ảnh, còn rõ ràng trước mắt, nếu không là cái trán bên trong thần bí vật đứng lúc ngăn cản, sợ là tiểu nha đầu đã bị chết dưới tay hần, bây giờ nhớ tới đều sợ không thôi.

"Phải như thế nào mới có thể khổng lồ chiến hồn, không đúng tiến vào cuồng bạo trạng thái?"

Vô Thiên nghi hoặc, tinh khí đưa vào nhẫn, nhỏ máu thí nghiệm, ý niệm khổng lồ, nhưng nhẫn ngấm đen mà lạnh lẽo, không hề có một chút phản ứng.

Kỳ thực trong lòng hần cũng rất mâu thuẫn, hi vọng kích hoạt nhẫn, nhòm ngó Tư Không Liệt chiến hồn Nhập Vĩ cảnh giới, nhưng lại sợ thân thể mất khổng lồ, tiến vào cuồng bạo trạng thái, làm ra một ít không phải bản ý sự tình.

"Hô, tất cả tùy duyên đi, tư không chiến giới", hần thở ra một hơi, không dùng cường cầu nữa, cũng cho nhẩn lấy tên.

Đem tư không chiến giới đái ở ngón trỏ tay phải bên trên, hần liền chăm chú nhìn chăm chăm Thiên Thần Tả Thủ, vật ấy từ tới tay sau, liền vẫn truy tìm đạo sĩ bất lương tâm tích, sau đó gặp phải Hỏa Ma bò cạp, Hoang Cổ Thiên Hạt, còn không khảo nghiệm qua, uy lực làm sao, có phải là như trong truyền thuyết mạnh như vậy.

Hần đem Thiên Thần Tả Thủ đái ở trên tay trái, nhưng lập tức lại tuột xuống, nhiều lần từng thử mấy lần, lại không cách nào mang tới.

"Ồ! Chuyện gì thế này?" Vô Thiên cau mày, đưa tay bộ vượt qua đến, điều tới, muốn xem rõ ngọn ngành, nhưng mặt trên ngoại trừ từng sợi điện quang ở ngoài, cũng không cái khác.

"Tí tách "

Hần cắn phá ngón tay, một giọt máu tràn ra, nhỏ xuống ở găng tay bên trên, bởi vì hần ở quyền da thú bên trong hiểu được đến, rất nhiều thần binh lợi khí, đều cần nhỏ máu nhận chủ, liền hần y dạng họa hồ lô.

"Ông ơng!"

Quả nhiên, làm huyết dịch nhỏ xuống ở găng tay bên trên thì, nhất thời bốc hơi phát ra mông lung mang, trong nháy mắt tiếp theo, găng tay đã tự động đái ở trên tay trái, đón lấy, một luồng khí thể tản ra, cũng không phải rất mạnh mẽ, lại có một loại khiến người ta run sợ cảm giác.

Vô Thiên nhìn chăm chăm không chớp mắt xung quanh nhìn kỹ, Thiên Thần Tả Thủ rất mềm mại, mà cực kỳ nhẹ nhàng, như là cùng bàn tay tan ra hợp lại cùng nhau, cánh tay vung lên, không có một tia lực cản.

Bỗng nhiên, hần thân thể run lên, từng sợi tóc dựng đứng, bên trên có từng tia từng tia hồ quang du động.

Thiên Thần Tả Thủ Lôi Điện chi lực, nhìn như rất bé nhỏ mà yếu ớt, nhưng Vô Thiên cảm giác như gặp phải bầu trời sét đánh trúng loại, cả người bốc hơi Thanh Yên, quần áo từng tác từng tác vỡ tan, da thịt đen kịt một màu.

Vô Thiên trong lòng hoảng hốt, giữa lúc hần chuẩn bị gỡ xuống găng tay thì, hết thấy hồ quang, càng nhanh chóng dâng tới cái trán, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Cuối cùng, Thiên Thần Tả Thủ trung tâm một tia Lôi Điện chi lực đều không còn lại, thậm chí thần dịch ẩn chứa khổng lồ tinh hoa, cũng ở ngắn thời gian ngắn ngủi, gặp phải hết mức hút sạch, trường cảm giác đau dần dần tản đi. Vô Thiên ngạc nhiên nghi ngờ vạn phần, càng ngày càng muốn làm rõ cái trán bên trong cất giấu chính là cái gì.

Phải biết, đây là Tiên Thiên linh vật tinh hoa, thiên địa lôi kiếp lực lượng, cũng không phải Tinh nguyên tinh khí, phổ thông máu tươi của yêu thú, lại liền như vậy gặp phải nhanh chóng hấp thu, một chút khác thường đều không, thật là kinh người!

Nhưng Vô Thiên lại cảm giác vô lực, trên trán thần bí vật, hần đã đại khái đoán được, hần là từ lúc sinh ra đã mang theo, nói cách khác, từ sinh ra lên liền vẫn nương theo hần, nếu như có thể làm rõ, cũng không cần chờ đến hôm nay.

"Ai! Tùy duyên, tùy duyên."

Tuy là nói như vậy, nhưng Vô Thiên trong lòng vẫn là không cam lòng, sinh trưởng ở chính mình trên người gì đó, nhưng không cách nào làm rõ, không biết là tốt hay xấu, điều này làm cho hần rất uất ức.

Hần bỗng nhiên đứng dậy, tay trái nắm chặt thành nắm đấm, đột nhiên đập về phía mặt đất, "Oanh" một tiếng, mặt đất chấn động, nhưng không có một tia vết rách.

"Kỳ quái", Vô Thiên sao đầu, trước đây toàn lực một quyền, liền có thể đập ra một hố sâu, hiện tại sức mạnh đạt đến cửu cửu cực cảnh, ở thêm vào Thiên Thần Tả Thủ, lại không thương tới nửa tác.

"Ồ ồ. . ."

Lúc này, đầm lầy khu vực bỗng nhiên rung động, như là vỡ tổ loại, càng ngày càng kịch liệt, sau đó bùn nhão lần sóng một lần sóng tiếp một lần sóng, đứng lên, có tới hơn trăm trượng, che ngập bầu trời, thanh thế dọa người!

Vô Thiên biến sắc, vội vàng trốn ở bia đá sau, né qua một kiếp, nhưng cả người nhưng dính đầy đen kịt bùn nhão, tanh tươi gay mũi, nôn mửa không thôi.

"Tên đáng chết, đáng đời", Hàn Thiên tức giận mắng, thân hình chợt lui, đứng chỗ cao nhìn xuống, da mặt liên tục co giật.

"Oa oa!" Tiểu gia hỏa hé miệng nhỏ, tay chân cũng vũ, một bộ cười trên sự đau khổ của người khác đáng vẽ, đáng yêu mà linh động!

Nước bùn thú liền không may mắn như vậy, nó thân hình không lồ, ở trên đất bằng tốc độ thật chậm, gặp phải nộ lân mà đến bùn lầy hát bay, "Àm" một tiếng, tạt ở một gò núi bên trên, nơi này núi đá đồ nát, đại thụ bẻ gãy.

"Ồ ô "

Nó oan ức cực kỳ, đầu đại nước mắt bay ngang, cảm giác gặp phải mấy người xui xẻo cực độ, trước đây chỉ là làm thức ăn vật lo lắng, hiện tại đây, nhưng muốn thường xuyên lo lắng mạng nhỏ.

Nó hy vọng đường nào, cái này mấy cái so với hung thú còn kẻ đáng sợ, có thể mau chóng rời khỏi, nếu như tiếp tục ở tiếp tục như vậy, nó không biết có thể hay không nhìn thấy ngày mai Thái Dương.

Vô Thiên bóp mũi lại, từ bia đá sau đi ra, ánh mắt lấp lánh, Trần Phách Bi không đơn giản a, không biết cái kia nửa đoạn Trần Hồn Bi bay đến nơi nào, nếu như có thể tìm được, không thể nghĩ ngờ là một cái khủng bố hung khí, rất quá Thiên Thần Tà Thủ.

Vô Thiên lẩm bẩm: "Thiên Thần Tà Thủ sức mạnh cũng không chỉ dừng lại tại đây, ta không cảm ứng được khí linh tồn tại, khả năng gặp phải Thiên Kiếp đánh tan, hiện tại phát huy uy lực, khả năng chỉ là Đỉnh phong thời kì một phần vạn."

Hắn sức mạnh của thân thể đã đạt đến cửu cửu cực cảnh, Thiên Thần Tà Thủ không cách nào lại tiếp tục tăng cường sức mạnh, nhưng nó có giá trị tác dụng.

Cư Vô Thiên tính toán, hắn vùng ra một quyền sức mạnh, trên thực tế mới 50 ngàn, còn lại một nửa, đều là Thiên Thần Tà Thủ giá trị đi tới.

Vô Thiên kích động, Thiên Thần Tà Thủ năng lực này, thực sự quá cường hãn, vì hắn tiết kiệm một nửa sức mạnh, nguyên bản một đòn cần thiết sức mạnh, bây giờ có thể làm hai kích, như vậy ở trị cửu chiến trung tâm, liền không cần sợ sẽ sức mạnh khô cạn.

Hơn nữa, Thiên Thần Tà Thủ phòng ngự kinh người, dĩ vãng hắn một quyền xuống, cánh tay sẽ có mất cảm giác cảm giác, nhưng giờ khắc này, một chút khác thường đều không có.

Giờ khắc này, tay trái của hắn, thành đòn sát thủ, cũng là hắn chỗ dựa lớn nhất.

"Nên về rồi, tiểu nha đầu tinh lại phát hiện ta không gặp, nhất định sẽ rất lo lắng", đối với lần này tiến vào Thiên Hạt Lĩnh mạo hiểm, mà đổi lấy thành quả, hắn phi thường hài lòng.

"Hồng!"

Nước bùn thú cực kỳ hài lòng, không nhận được liên tục rít gào, ba con hung thú rốt cục muốn rời khỏi, vùng lĩnh vực này rốt cục có thể an bình, hơn nữa từ nay về sau, nó chính là chỗ này bá chủ, vạn thú đều muốn thân phục.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngô Phục

"Hồng hồng "

Đến bên bờ sau, thấy Vô Thiên trực tiếp rời đi, nước bùn thú vùng lên đầu to, tròng mắt mắt to, ngậm nước chảy ròng, ý kia là, ngươi có phải là đã quên cái gì? Ta đồ ăn đây?

Vô Thiên lắc lắc đầu, đem Hòa Ma bò cạp nửa đoạn thả tới, nước bùn thú hai mắt tỏa sáng, nâng nửa đoạn thân thể, hưng phấn gào thét vài tiếng, liền chìm vào đầm lầy.

"Vô Huynh, không đúng, hiện tại nên xưng hô ngươi Thiên Chi Tử, sau đó có thể chiếm được cổ găng che chở huynh đệ điểm nhá!" Hàn Thiên xep xep miệng, quái gờ nói rằng.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa nhảy đến trên vai hắn, da thịt như bí ngân loại, lấp lánh hào quang, màu bạc cương nha không ngừng mài, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Vô Thiên thấy buồn cười, nói: "Đi thôi, sau đó được bảo bối, đều là ngươi, ta không cùng ngươi cướp".

Lúc này, Tiểu gia hỏa mới an ổn xuống, móng vuốt nhỏ giờ giờ, ý kia là, nói chuyện giữ lời, không nên gạt ta, không phải vậy có ngươi quả ngon ăn.

Ba người một bên trêu chọc, một bên hướng về yêu lang hẻm núi bước đi, bởi vì nơi đó là duy nhất toàn bộ hướng ra bên ngoài con đường.

Mấy cái canh giờ trôi qua, nơi này vẫn tàn tạ không thể tả, không lớn bao nhiêu biến hóa, trong không khí còn tràn ngập một loại khốc liệt mùi vị, phảng phất đang kể trước đây không lâu khoảng thế đại chiến, dung nham 'Ồ ồ' nổi bong bóng, ăn mòn bốn phía vách núi, nơi này càng lúc càng lớn.

Hàn Thiên trầm giọng nói: "Chúng có một ngày, ta sẽ đi nơi sâu xa cùng với đỉnh núi đi một lần".

Ba người lui ra nơi đây, tiến vào yêu lang hẻm núi, bày sỏi hung quang lấp lánh, nhưng tự động tránh ra con đường, không có công kích, chúng nó cũng không ngu ngốc, trải qua trước một trận chiến, biết ba người bất phàm, không có đi gây sự.

"Thời đại này, hay là muốn có thực lực mạnh mẽ làm hậu thuẫn, mới có thể kinh sợ vạn vật, muốn làm gì thì làm!"

Đêm đó trải qua rất nhiều, thoáng như là một giấc mộng. Hàn Thiên tư chất bất phàm, lại là Viêm Tông tông chủ đệ tử thân truyền, kiên cường khó thuận, phóng đảng bất kham, đối với tu luyện luôn luôn xem thường. Nhưng giờ khắc này hẳn rõ ràng thực lực tầm quan trọng, trong lòng âm thầm tính toán, đẳng cấp nhiệm vụ lần này sau khi kết thúc, liền bế quan chuyên tâm tu luyện.

Ba người xe nhẹ chạy đường quen, chỉ chốc lát liền đến đến đồng đất bên trên, nhìn lại nhìn tới, đều là ước ao không ngớt.

"Đi thôi, phỏng chừng Triệu gia đã bắt đầu hành động, chúng ta phải nhanh một chút dám trở lại", Vô Thiên lo lắng Thi Thi, thân hình nhảy lên, hóa thành một tia chớp, nhanh chóng biến mất.

Đến cửu cửu cực cảnh, tốc độ cũng tăng gấp đôi tăng cường, so với Phong Lôi báo vẫn là hơi nhanh một bậc, chớp mắt mười trượng.

"Ồ ồ", phong lực lượng gia trì, như một mũi tên vọt tới, Hàn Thiên tốc độ cũng không kém chút nào, rất nhanh sẽ đuổi theo.

Dọc theo đường đi khó tránh khỏi có yêu thú tập kích, nhưng đều gặp phải Vô Thiên một quyền đánh nổ, huyết nhục đầy trời lấp bắp.

"Ầm" một tiếng, một khối như gò núi đá tảng cản đường, Vô Thiên tay phải nổ ra, đá tảng nứt toác, đá vụn phun ra.

"Oanh", mấy cây ba người không thể vây kín cổ thụ, tung vào mây trời, Vô Thiên nhẹ nhàng một chưởng vung tới, mấy cây cổ thụ theo tiếng vỡ vụn, đập ngã tảng lớn cây cối.

Đến cửu cửu cực cảnh, Vô Thiên tiện tay vung lên, liền có mấy vạn sức mạnh. Hẳn khác nào một con Hoang Cổ Man Ngưu, ngộ núi lở son, cùng thụ nát thụ, chỗ đi qua, không có gì có thể kháng cự.

Không tới nửa canh giờ, ba người là được sử một nửa lộ trình.

"Biến thái a. . ." Một bên Hàn Thiên lén lút tự nhủ.

"Vèo! ! !"

Đột nhiên, từng trận tiếng xé gió truyền đến, vài đạo ác liệt khí tức, từ tứ phương bạo lược mà đến, ba người cau mày, lòng sinh không thích, phản ứng nhưng không chậm, liên tục né tránh.

"Phốc phốc", một nhánh mũi tên thi, sáng lấp lánh, tinh mang khiếp người, mãnh liệt cực điểm, xuyên thấu một gốc cây cổ thụ, chưa từng đình chỉ, biến mất ở trong rừng rậm.

"Ai, đi ra cho ta", Hàn Thiên gầm lên, thân thể phiến diện, một mũi tên gặp thoáng qua, phía sau màu xanh đá tảng, va chạm phát ra tia lửa chói mắt, ầm ầm vỡ vụn, hòn đá bay ngang đi, đập trúng mấy viên đại thụ, đều là chặn ngang bề gãy.

Không có đáp lại, chỉ có thể có càng nhiều hơn mũi tên nhọn phóng tới, sức mạnh trầm trọng, tốc độ cực nhanh, liền miên đại thụ ngã xuống, bụi cây thảo tiết bay loạn.

"Hừ!" Vô Thiên hừ lạnh, tay trái dò ra, bất thiên bất ý, chộp vào mấy chi đầu mũi tên bên trên. Mũi tên là màu đen sắt chế tạo, mỏng như cánh ve, cứng rắn mà sắc bén, nhưng ở trong tay hắn, không lật nổi nửa điểm sóng gió, "Răng rắc" một tiếng, nắm thành bụi phấn.

"Ồ", trong rừng rậm truyền ra một đạo kinh ngạc tiếng.

Đang lúc này, Hàn Thiên ngón tay một điểm, một mảnh kim quang xuất hiện giữa trời, mấy mũi tên thi theo tiếng chặt đứt, tiết diện bằng phẳng như gương. Kim quang ác liệt, nhanh như chớp giật, nơi đó lúc này vang lên một đạo kêu thảm thiết.

"Bắn cung, ba người tinh lực dồi dào, là đại bổ", đây là một đạo cực kỳ âm trầm âm thanh.

Tiếng nói rơi xuống đất, đạo đạo tiếng xé gió vang lên, một nhánh mũi tên nhọn cắt ra không khí, khác nào mưa sao sa loại, ánh sáng lấp lánh, lít nha lít nhít một đám lớn, rất là dọa người!

Như đổi thành những người khác, nhất định bị mất mạng tại chỗ, biến thành cái sàng, nhưng bọn họ rất bất hạnh, gặp phải Vô Thiên ba người.

"Muốn chết", Hàn Thiên giận dữ, không phải là bởi vì bị người đánh trộm mà nộ, mà là bởi vì đối phương dám coi khinh chính mình, chỉ dựa vào nho nhỏ mũi tên đã nghỉ ngơi tồn được chính mình? Nhìn cái gì chuyện cười.

Kim lực lượng phá thể mà phát ra, lấy ba người làm trung tâm, giống như là biển gầm lẫn lẫn đi, uy thế quá hùng vĩ, đại thụ gãy vỡ, cây cỏ bay ngang, nham thạch nổ tung, đầy trời loạn xạ, không một may mắn thoát khỏi.

Đến Viên mãn kỳ, Hàn Thiên thực lực càng bên trên một bước bậc thang, kim lực lượng nhanh chóng mà ác liệt, không gì không xuyên thủng, xệt qua chỗ, hoàn toàn trong nháy mắt hóa thành bột mịn, mũi tên còn không tới gần, liền đứt thành từng khúc, cực kỳ hung hãn!

"A . . ."

Huyết quang hiện, tiếng kêu rên liên hồi!

"Ha, càng nắm mũi tên đến đánh lén, quá xem thường người", Hàn Thiên cười khẩy, chu vi trăm trượng bên trong, nham thạch hoa cỏ cây cối toàn bộ biến mất, trống rỗng một mảnh, tầm nhìn một hồi trở nên rộng rãi.

Trên đất trống, nằm mười mấy bộ thi thể, thương tích khắp người, máu tươi trực đứng, nhuộm đỏ bùn đất, hầu như trong chớp mắt công phu, gặp phải kim lực lượng sát quang.

Chỉ có một người không chết, hần quần áo lam lũ, máu thịt be bét, không thấy rõ tướng mạo, chỉ còn dư lại một hơi, nhưng trong tròng mắt, tràn ngập sợ hãi cùng oán độc.

"Trùng cái gì trùng, chưa từng thấy anh chàng đẹp trai sao?"

Hàn Thiên nhanh chân đi lên phía trước, nhặt lên trên đất một cây gậy, đột nhiên luân trôi qua, nói: "Nói, tại sao đánh lén chúng ta, cho người cái thoải mái, bằng không, hay dùng cây này đánh chó bông cổ gắng chiêu đãi người".

"Phi", người này phun một ngụm máu mặt, còn có mấy viên phá nát hàm răng, càng nộ nộ cười gần, khề động trên mặt thịt rữa, dữ tợn mà buồn nôn.

"Rất có cốt khí nhá!" Hàn Thiên cười khẩy, vung lên gậy đập xuống, cánh tay kia tại chỗ gãy vỡ, không nhịn được kêu thảm một tiếng, nhưng không nói gì.

"Ầm ầm . . ."

Hàn Thiên miệng rộng nứt ra, gậy liên tục luân dưới, "Răng rắc" tiếng không ngừng, hai chân hai tay đều gãy vỡ, ngực xương sườn đứt đoạn mất không biết bao nhiêu cái, nhưng vẫn không có nói chuyện.

"Không nói đúng không, cái kia đi chết ba", Hàn Thiên tức giận, một gậy quét ở phía trên đầu, đầu nở hoa, huyết dịch phun tung toé, triệt để chấm dứt tính mạng của hần.

Hàn Thiên lại đá một cước, nghi ngờ nói: "Vô Huyễn, người đang nhìn cái gì?"

"Người có phát hiện hay không, cái này vụ rất kỳ quái", Vô Thiên lông mày khấn vắt, trong không khí có một tầng nhàn nhạt sương trắng, nếu không là nhìn kỹ, rất khó phát hiện, sau đó hần ngẩng nhìn bốn phía, mũi hơi co rúm, nói: "Có hay không nghe thấy được, trong không khí có nhàn nhạt mùi máu tanh?"

Hàn Thiên quét về phía chu vi, mãnh hít một hơi, nói: "Quả thật có mùi máu tanh, nhưng không có cố định vị trí, còn cái này vụ, cho ta một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng là trong lúc nhất thời không nhớ ra được".

Hần cúi đầu, xoa đầu, một lát sau, hần đột nhiên ngẩng đầu, cả kinh nói: "Đây là Mê Hồn Vụ, không sai chính là nó".

"Mê Hồn Vụ?" Vô Thiên nghi hoặc.

Hàn Thiên giải thích: "Mê Hồn Vụ là một loại kỳ lạ thảo dược 'Mê hồn thảo' luyện chế mà thành, có lạc lối thần trí hiệu dụng, một khi hút vào trong cơ thể, tạm thời sẽ tu vi hoàn toàn biến mất, như xác chết di động, không còn sức đánh trả chút nào, chỉ có đạt đến Thác Mạch Kỳ đại tu giả, mới sẽ không được ảnh hưởng".

"Vậy chúng ta làm sao không có chuyện gì?"

"Cái này cũng là ta cảm thấy nghi hoặc địa phương."

Hàn Thiên chau mày, suy đoán nói: "Ta nghĩ, khả năng là chúng ta ăn trứng lớn thần dịch nguyên nhân, này vụ không có giải dược, chỉ có dựa vào Tinh nguyên chậm rãi ăn mòn, hay là thần dịch tinh túy quá mạnh mẽ, tự chủ luyện hóa Mê Hồn Vụ".

Vô Thiên hai mắt hí lại, nhớ tới tối hôm qua khi đến, cũng không có Mê Hồn Vụ, mà cái này nhàn nhạt mùi máu tanh, cũng không giống như là yêu thú huyết, càng như là nhân loại. Lẽ nào là bởi vì tối hôm qua nơi này kịch liệt gọn sóng, gây nên đại gia đến đây kiểm tra, sau đó tạo yêu thú giết chết?

Không đúng, nếu như gặp phải yêu thú giết chết, nhất định sẽ lưu lại bộ phận thi thể, sẽ không như hiện tại như vậy, một giọt máu đều không có, cái kia

giải thích duy nhất, chính là có người trong bóng tối phục kích.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Vô Thiên cũng là rõ ràng, nhất định là những người trước mắt này, thả ra Mê Hồn Vụ, mai phục giết ra vào người, bọn họ ác độc như thế, tựa hồ đang che giấu cái gì, hay hoặc là đang ẩn núp cái gì.

"Ta biết là người nào, Vô Huynh, người tới", lúc này, Hàn Thiên tiếng âm vang lên.

Vô Thiên hoàn hồn, đôi mắt, đã thấy Hàn Thiên đẩy ra một bộ thi thể áo khoác, bên trong có một khối lệnh bài màu đỏ, có thể có to bằng lòng bàn tay, có từng sợi hỏa diễm bốc hơi.

Hàn Thiên dùng sức kéo xuống lệnh bài, phiên sang đây xem, mặt trên thỉnh thoảng có khắc một "Hỏa" tự.

"Hỏa Vân Tông!"

Hai người nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện lên một cái tên, vậy thì là Hỏa Vân Tông.

Hàn Thiên lập tức bốn ba bốn phía, không lâu lắm, trở lại tại chỗ, trong tay có thêm mười mấy viên lệnh bài, tất cả đều là cùng một màu màu đỏ.

"Những này lệnh bài màu đỏ, chỉ có Hỏa Vân Tông đệ tử nòng cốt, mới có thể có tư cách nắm giữ. Vô Huynh, ta nghĩ, ta biết Hỏa Vân Tông dời đi đệ tử địa điểm".

Vô Thiên nói tiếp: "Vì lẽ đó, bọn họ mới sẽ lớn như vậy phí hoảng hốt, giết người diệt khẩu, là chính là không đứng bị người gặp được!"

"Khả khả, Hỏa Vân Tông cho rằng nơi này là hung địa, không ai dám tiến vào, vì lẽ đó lựa chọn ở đây dời đi. Lại không nghĩ rằng Hoang Cổ Thiên Hại, gây ra động tĩnh khổng lồ. Ta hiện tại đều có chút tin tưởng Trần Hồn Bì mà nói, hôm nay vì, ngày mai quả, mọi việc đều có nguyên nhân quả, nếu như không phải là bị chúng ta như vậy gặp lại đặng, sợ là đến cuối cùng đều sẽ gặp phải chẳng hay biết gì".

"Nói như vậy, Hỏa Thế nhất định cũng ở", Vô Thiên ánh mắt âm trầm, âm thanh lạnh lẽo, sát cơ phun trào.

Hàn Thiên nói: "Vô Huynh, thiết không thể mạnh động, lúc trước tên kia Ngô trưởng lão, thực lực hùng hậu, chỉ sợ là Thác Mạch Kỳ Đại tu sĩ, bằng người và ta cùng Tiểu gia hỏa, căn bản không phải là đối thủ. Chúng ta vẫn là tra tra rõ ràng địa điểm, sau đó thông báo tông môn trưởng lão, chờ bọn hắn đến, Hỏa Thế chấp cánh khó thoát".

Vô Thiên gật đầu, hắn là người thông minh, người thông minh yêu quý nhất sinh mệnh, không có niềm tin tuyệt đối, hắn sẽ không đi làm

"Những lệnh bài này trong lúc đó có nhỏ bé liên hệ, ta có thể tìm được Hỏa Thế đăng cấp người ẩn thân địa điểm", Hàn Thiên hai mắt khép hờ, lòng bàn tay bốc hơi phát ra một tia ánh sáng, nhất thời, khiến cho lệnh bài lan ra một tia ngọn sóng, phi thường yếu ớt, rất khó bắt lấy.

Hàn Thiên mở mắt ra, chỉ vào phương bắc, nói: "Ở bên kia, chúng ta đi".

Ba người hóa thành đạo đạo tàn ảnh, trong khoảnh khắc, liền biến mất ở trong rừng rậm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chạy Trốn..?

Ba người ở trong rừng rậm cấp tốc qua lại, đạp cây cỏ mà đi, gặp phải yêu thú tận lực tránh né, không có phát sinh nửa điểm âm thanh.

"A!" Bỗng nhiên, phía trước một đạo kêu thảm thiết vang lên, quần điều kinh phi, Vô Thiên ba người dừng bước lại, trốn ở một tảng đá lớn sau, thò đầu ra nhìn tới.

Phía trước trăm trượng chỗ có một sơn oa, một tên người áo đen đứng thẳng trong đó, trên mặt hắc quang mờ mịt, nhìn không rõ ràng!

Người áo đen dưới chân, một tên ước chừng hai mươi tuổi thanh niên, ngã vào vũng máu, trên ngực cắm vào một thanh trường kiếm, hỏa diễm bốc hơi, phong mang lấp loé.

"Hê hê, lại là một trận bữa ăn ngon."

Hắn phát sinh khàn khàn cười gằn, khuôn mặt tuy bị hắc quang bao phủ, nhưng hai mắt cái kia màu đỏ tươi ánh sáng, nhưng có thể nhìn ra rõ ràng rằng, trần ngập cảm giác tàn nhẫn, nếu lộ ra hình dáng, định là một tâm cực kỳ khuôn mặt dữ tợn.

Người áo đen hai tay đưa ra, trắng xám cực điểm, khác nào là một đôi tay của người chết, không có nửa điểm màu máu.

Hắn mười ngón vùng vẫy, kết ra một phức tạp Pháp Ấn, mà hai tay cùng với cánh tay, bốc lên phát ra từng đạo từng đạo khói đen, khác nào ma khí loại, nơi này gặp phải nhân chìm, mơ mơ hồ hồ, âm u mà khiếp người!

Pháp Ấn trôi nổi ở giữa không trung, lan ra từng trận âm hàn khí tức, dần dần, từng đạo từng đạo ô ô tiếng kêu vang lên, như là oan hồn đang hét gào, ở bi thiết, ở kêu rên!

Người áo đen ngón tay một điểm, Pháp Ấn hướng về thanh niên trùn tói, nhất thời, khiến người ta sờn cả tóc gáy một màn xuất hiện.

Pháp Ấn phun ra tảng lớn khói đen, nhanh chóng ngưng tụ thành một đứ tợn mà vận vẹo mặt quỷ, khác nào Ác Quỷ đập giới mà đến, kinh sợ đáng sợ!

"Ô ô", mặt quỷ tiếng kêu, thâm trầm khiếp người, nó duỗi ra đen kịt lưỡi dài, liếm láp lại thanh niên thi thể, con người đen nhánh, càng bốc ra u ám mang cực kỳ quỷ dị!

Nó miệng rộng mở ra, một luồng đen thui khói đặc, đem thanh niên thân thể bao vây, bàng như có mạnh mẽ ăn mòn lực, trên thi thể huyết nhục, càng nhanh chóng hòa tan, hóa thành đạo đạo đỏ như máu tinh khí, tràn vào mặt quỷ trong miệng.

Mặt quỷ hai mắt càng ngày càng u ám, khác nào đang hưởng thụ bữa ăn ngon, phi thường say sưa.

Không lâu lắm, thanh niên trên thân thể huyết nhục, hầu như biến mất hơn một nửa, tất cả đều hòa vào mặt quỷ bên trong, nó đường viên càng bắt đầu từ từ lớn lên.

"Thật là ác độc bí điển, không nghĩ tới Hóa Vân Tông như vậy táng tận thiên lương, làm ra bức này cực kỳ tàn ác ác sự", Hàn Thiên thấp giọng nói.

"Ăn thịt người huyết nhục, hóa tinh huyết để bản thân sử dụng, cái này thật giống là một loại ma điển!"

Vô Thiên đáy mắt nơi sâu xa, căm ghét cùng sát cơ cùng tồn tại, Hóa Vân Tông người đã mất đi nhân tính, ha ha yêu thú cũng là thôi, lại đối với đồng loại ra tay, nếu như không phải bận tâm đánh răn động cơ, hắn đã sớm ra tay, đem lột da tróc thịt.

Nói chuyện, thanh niên huyết nhục đã bị mặt quỷ ăn sạch, thậm chí ngay cả xương đều không buông tha, trên đất chỉ còn dư lại một đồng tóc đen, cùng với vết máu loang lổ quần áo.

"Hê hê", người áo đen nanh cười một tiếng, năm ngón tay cùng chuyển động, mặt quỷ hóa thành khói đen, hòa vào trong cơ thể hắn. Lập tức thân thể hắn gặp phải khói đen nhân chìm, hai mắt huyết quang hừng hực, khí thể đột nhiên một hồi tăng cường không ít!

"Thật là mỹ vị, tu vi đang điên cuồng kéo lên, sức mạnh ở thêm tăng lên gấp bội, không lấy ra mấy ngày, liền có thể đột phá Đại thành kỳ, đến Viên mãn kỳ, ha ha, tiếp đó sẽ là ai đó", hắn tham lam liếm môi, hóa thành một đạo khói đen, biến mất không còn tăm hơi.

"Chó chết, đáng chết", Hàn Thiên rốt cục không nhịn được, nhảy ra ngoài, thấp giọng mắng.

Vô Thiên nói: "Xem ra Hóa Vân Tông chung quanh cướp giết đệ tử, cũng không giống như là mặt ngoài đơn giản như vậy, có cái khác mục đích".

"Quần hắn có mục đích gì, đẳng cấp tông môn trưởng lão đến rồi, lão tử không phải bói bọn họ bị, giết bọn họ gần, chặt thành từng khối từng khối, ném cho chó ăn."

Vô Thiên lắc đầu nói: "Chuyện không cần nói quá sớm, nhanh lên một chút dẫn đường ba".

"Hừ, chờ xem", Hàn Thiên tay áo lớn vung lên, hướng về lệnh bài chỉ dẫn phương hướng lao đi.

Dọc theo đường đi, ba người lại gặp được vài tên Hóa Vân Tông đệ tử, lợi dụng thủ đoạn giống nhau, nuốt người khác tinh huyết, tăng cường thực lực của tự thân, ác độc hành vi làm người giận sôi, hơn nữa ba người còn phát hiện, bọn họ là chuyên tìm người ra tay, đối với yêu thú chẳng quan tâm.

Như vậy quá nửa canh giờ, Vô Thiên ba người né qua yêu thú, tránh thoát Hóa Vân Tông đệ tử, đi tới một gò núi bên.

Hàn Thiên nhẹ giọng nói: "Nhỏ giọng một chút, mục tiêu ngay ở phía trước".

Son Khâu có thể có hơn năm mươi trượng, cây cỏ sum xuê, lùm cây sinh, trong đó không ngừng có 'Kỳ kỳ' trùng kêu truyền ra, ba người nằm trên mặt đất, chậm rãi bò lên, không dám phát sinh một điểm vang động.

Mấy chục tức sau, rốt cục bò đến trên đỉnh ngọn núi, bọn họ trốn ở một mảnh trong bụi cây, nhìn xuống phía dưới. Đã thấy phía dưới có một khối to lớn Thanh Thạch, tọa lạc với giữa núi rừng, bên trên ngồi xếp bằng một tên khôi ngô đại hán, tóc ngắn từng chiếc dựng đứng, đầy mặt râu tua tủa, thân thể hắn đang phát sáng, da thịt ngăm đen, phi thường khỏe mạnh.

"Tướng mạo thật giống một hàm hậu người đẳng hoàng, nội tâm nhưng như ác ma loại tà ác", Hàn Thiên xep miệng.

Vô Thiên quét một vòng bốn phía, nhỏ giọng nói: "Người này khí thế hào hùng, nên chính là Ngô trường lão, nhưng Hòa Thế hai người làm sao không có ở?"

"Phòng chừng đi Triệu gia."

Vô Thiên nói: "Nhớ kỹ phương vị, chúng ta đi trước".

Khôi ngô đại hán biểu lộ khí thế thật đáng sợ, khác nào một toà cự phong loại, áp lực tăng gấp bội, Vô Thiên bước đầu phòng chừng, hẳn có ít nhất mười lăm vạn sức mạnh, nếu như bị phát hiện, tuyệt đối là một con đường chết.

"Xem, Thanh Thạch bên cạnh trong bụi cây có một tấm bia đá, thật giống là Trần Linh Bi, Trần Hồn Bi, Trần Phách Bi, Trần Linh Bi, xem ra chúng ta suy đoán hoàn toàn chính xác", Hàn Thiên thấp giọng nói.

Bia đá ẩn ở trong bụi cây, như không đúng từ quan sát kỹ, rất khó bị phát hiện.

"Trần Linh Bi, hẳn là trấn áp Hoang Cổ Thiên Hạp linh hồn", Vô Thiên nhìn chằm chằm Trần Linh Bi, ánh mắt lấp lánh không yên.

Hàn Thiên nói: "Sau đó có cơ hội trở lại nghiên cứu, chúng ta vẫn là đi trước ba".

Nói xong, hắn chậm rãi lùi về sau, nhưng lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn bên chân, sắc mặt tái nhợt.

"Hả?" Vô Thiên nghi hoặc, theo nhìn lại, đột nhiên biến sắc.

Nơi này có một con rắn độc, có thể có dài ba mét, to bằng cánh tay, trên da thịt có bảy loại màu sắc, trán mõng lung hào quang. Nó nửa đoạn thân thể đứng thẳng, hẹp dài hai mắt hiện ra ánh sáng lạnh, xà tín phun ra nuốt vào không ngừng, từng sợi từng sợi nuốt bọt tràn ra, óng ánh trong suốt.

Con rắn này, dị thường mỹ lệ, thất sắc cùng tồn tại, như màu sắc rực rỡ sa tanh loại rực rỡ, nhưng Vô Thiên hai người như là quái đản loại, sắc mặt phi thường khó coi.

Mà Tiểu gia hỏa thì lại híp lại mắt nhỏ, lười biếng nhìn quét, cũng không để vào mắt đáng vẻ.

"Làm sao xui xẻo như vậy, càng đụng với Thất Bộ Truy Mệnh Xà", Hàn Thiên lẩm bẩm, cũng không dám nhúc nhích.

Thất Bộ Truy Mệnh Xà, nghe tên liền không phải hiền lành gì, rắn này tuy không phải rất khổng lồ, nhưng lực công kích vô cùng cường hãn, mấy viên lợi nha cùng Tiểu gia hỏa có thể liều một trận, nhưng mà, chủ yếu nhất là tốc độ của nó, cực kỳ kinh người.

Sở dĩ xưng là Thất Bộ Truy Mệnh Xà, chính là chỉ tốc độ của nó, chỉ cần là ở tầm mắt của nó bên trong phạm vi, chỉ cần bảy bộ liền có thể đuổi theo.

Nếu là không có khôi ngô đại hán, Hàn Thiên hai người cũng không ngại, có thể ung dung giải quyết, nhưng lúc này nếu như phát sinh đánh nhau chết sống, chắc chắn kinh động đại hán, đến lúc đó chỉ có một con đường chết một cái.

Làm sao bây giờ đây?

Hai người trong đầu liền mạng nghĩ kế sách, nhưng từ đầu đến cuối không có manh mối.

Thất Bộ Truy Mệnh Xà trường tín phun ra nuốt vào, như là ở xem kỹ ba người, lăm lăm về phía Tiểu Thiên thì, con người hơi co rút lại, hiển nhiên có chút kiêng kỵ.

"Oa. . ." Tiểu gia hỏa đi son đi vào, nhẹ giọng oa kêu, móng vuốt vung vẩy, như là ở thuật nói gì đó.

Thất Bộ Truy Mệnh Xà tê hí lên gọi, khi thì lắc đầu, khi thì gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo tựa hồ nhu hòa không ít.

Tiểu gia hỏa chỉ chỉ Vô Thiên hai người, ở chỉ chính mình, hai cái móng vuốt nhỏ chống nạnh, một bộ đại lão khí thế.

"Tê hí!" Thất Bộ Truy Mệnh Xà lắc đầu, nhu hòa dưới ánh mắt, đột nhiên trở nên lạnh lẽo cực điểm, đuôi dài đong đưa, xà tín cuốn lấy, tựa hồ đàm phán vỡ tan, muốn phát động công kích.

"Vô Huynh, tốc độ của chúng ta, có thể hay không trước ở đại hán đến trước biến mất", Hàn Thiên hỏi.

Vô Thiên rất thẳng thắn lắc đầu.

Hàn Thiên trầm ngâm không ít, than thở: "Xem ra chỉ có thể dùng cái này một chiêu".

Hắn từ Giới Tử túi lấy ra hai viên tinh khối, có thể có trứng gà lớn, hiện màu xám, củ ấu rõ ràng, trên có một con biao nhỏ ở xoay quanh, nguyên tố "Gió" cực kỳ nồng nặc.

"Đây là nguyên tố "Gió" Tinh nguyên, vốn định giữ ở ngưng tụ phong đàn thì lại luyện hóa, xem ra là không có cơ hội", hắn lấy ra một viên ném cho Vô

Thiên, nói: "Nguyên tố "Gió" Tinh nguyên năng lượng, có thể làm cho tốc độ tăng lên gấp mười lần, nhưng thời gian rất ngắn ngủi, chỉ có mười tức, nếu như mười tức bên trong, không thể trốn thoát, chúng ta cũng chỉ có thể một trận chiến đến cùng" .

"Tê tê", lúc này, Tiểu Thiên cùng Thất Bộ Truy Mệnh Xà đàm phán thất bại, nó đầu đáp xuống, miệng rộng mở ra, lộ ra bốn viên sắc nhọn răng nanh, quay về Hàn Thiên bắt đầu tập tót, nhanh như chớp giật.

"Đi!"

Hàn Thiên một cái nuốt lấy nguyên tố "Gió" Tinh nguyên, đồng thời, chân to đột nhiên đá ra, đánh vào Thất Bộ Truy Mệnh Xà đầu, "Ầm" một tiếng, hấn càng lùi về sau một trượng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

"Ồ ô", hấn cũng không có đáng báo cừu, chạy như bay, như một làn khói không còn bóng.

Hàn Thiên chuẩn mất đồng thời, Vô Thiên dưới chân cũng dâng lên hai cái gió xoáy, thân thể một hồi nhẹ vài lần, một bước bước ra có tới hơn một trăm trượng, hấn nắm lên lao nhanh trung tâm Tiểu gia hỏa, hai chân liên tục bước ra, có thể chân không chạm đất, đạp không mà đi.

"Tê tê", Thất Bộ Truy Mệnh Xà hí lên, thân thể loáng một cái, tốc độ càng một điểm không thể so hai người kém, theo sát ở phía sau.

Ngay ở Vô Thiên hai người biến mất trong phút chốc, một bóng người xuất hiện ở Sơn Khâu bên trên, thân thể hấn rất cường tráng, có thể có cao tám thước, khí thế hào hùng tựa như đại dương, sâu không lường được.

"Thất Bộ Truy Mệnh Xà?" Đại hán cau mày, hấn chỉ nhìn thấy Thất Bộ Truy Mệnh Xà cái bóng, cũng không phát hiện Vô Thiên ba người tung tích.

"Rắn này bắt phạm, nắm bắt trở lại cho bọn tiểu bối làm linh sủng không sai." Đại hán lẩm bẩm, một bước bước ra, càng cũng có tới trăm trượng, nhanh khó mà tin nổi.

"Gặp, đại hán đuổi theo, xem ra là phát hiện chúng ta, còn có bảy tức, chạy mau", Hàn Thiên kinh hãi, phía sau khí thế quá mạnh mẽ, không cần quay đầu lại, đều có thể cảm ứng được.

Vô Thiên mặt trắng như nước, hai dặm lộ trình hay dùng thời gian ba cái hô hấp, còn lại bảy tức có thể chạy đi nơi nào? Phải biết phía sau hai người, tốc độ vốn là lại nhanh như vậy, có thể lâu dài không ngừng!

"Đi dòng sông", Vô Thiên nghĩ đến Thiên Hạt Lĩnh biên giới dòng sông, chỉ có đến nơi đó, mới có chạy trốn cơ hội.

Hiện nay vị trí cách dòng sông có tiếp cận bốn dặm lộ trình, còn có bảy tức thời gian, nên được rồi.

Ba người thể đi biến đổi, hướng về dòng sông phương hướng, nhanh chóng lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tân Sinh Liên Minh!!

Luận tốc độ, giờ khắc này Vô Thiên ba người so với đại hán, Thất Bộ Truy Mệnh Xà, còn nhanh hơn một bậc.

Đại hán một bước trăm trượng, Thất Bộ Truy Mệnh Xà xê xích không nhiều, Vô Thiên hai người có thể có 110 trượng hơn, nếu như đây là hai người bản thân tốc độ, cái kia sự chênh lệch, sẽ càng kéo càng lớn.

Đáng tiếc, hai người là dùng nguyên tố Phong Tinh nguyên, ngoại lực gia trì, chỉ có thể kéo dài mười tức, nếu như mười tức còn không thoát đi đại hán tầm mắt, lần này sợ là lãnh ít dữ nhiều.

Bốn dặm lộ trình, chính là sinh mạng tuyến, ba người không dám có một chút thư giãn, Khí Hải tình khí dâng lên, tốc độ lại tăng một bậc.

Tiếng gió rít gào, khiến người ta da dẻ đau đớn, Tiểu gia hỏa chăm chú ôm Vô Thiên cái cổ, ánh bạc nhấp nháy, tinh khí huyền hình, tựa như một thanh kiếm sắc, cắt ra không khí, vì hấn giảm bớt lực cản.

Hàn Thiên nói: "Đại hán thật giống không có phát hiện chúng ta, tận lực sát nặt đất, ngăn trở tầm mắt của hấn" .

Trong rừng cây cối rất rậm rạp, Sơn Khâu thổ pha khắp nơi đứng sừng sững, tốc độ của ba người lại cực nhanh, rất khó bị phát hiện. Nhưng Thất Bộ

Truy Mệnh Xà dựa vào xà loại cường hãn nhảy cảm lực, trước sau treo ở ba người phía sau, mà không ngừng áp sát.

Rất nhanh ba tức trôi qua, ba người toại nguyện bay nhanh hai dặm, đưa mắt nhìn tới, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy dòng sông cái bóng, trong lòng bọn họ phần khởi, nếu như không có bất ngờ, chạy trốn có hi vọng!

"Kỳ quái, Thất Bộ Truy Mệnh Xà tốc độ, từ đầu tới cuối duy trì ở Đỉnh phong, lẽ nào ở truy kích con mồi? Có thể cùng tốc độ của nó đánh đồng với nhau, thậm chí hơn một chút, cái này con mồi lại là cái gì?" Đại hán lăm lăm, dăm chiêu.

"Có gì đó quái lạ!"

Đại hán tốc độ đột nhiên tăng nhiều, rất quá chớp giật, ở hán hai chân bên trên, có ba mươi điều như ẩn như hiện rõ ràng tuyến, có thể có chiếc đĩa loại độ lớn, tỏa ra mông lung ánh sáng, quanh co khúc khuỷu, nổi thẳng Khí Hải.

Hán ở trong rừng rậm qua lại, một bước càng vượt qua 120 trượng hơn, không ngừng áp sát, tốc độ cực kỳ dọa người!

"Gặp, đại hán tốc độ tăng lên dữ dội, nhanh lên một chút, còn có nửa dặm", Hàn Thiên kinh hãi, trước đại hán tốc độ cũng không phải cực hạn.

Dòng sông không phải rất chảy xiết, rất trong suốt, một con cá tới trượng trường cá lớn, đằng phát ra mặt nước, bắn lên cao mấy mét bọt nước.

Thái Dương đã bay lên, mặt trời phô tung mà xuống, rừng rậm hàn khí, dần dần tiêu tan, thay vào đó là từng tia một ẩm áp, thấm vào cả người.

Nhưng ba người không có cảm nhận được chút nào ẩm áp, trái lại như thân hăm băng cốc, lạnh thấu xương. Bọn họ giẫm một cây đại thụ, rơi vào một tảng đá lớn sau, hướng về dòng sông nhanh chóng áp sát.

Ba mươi trượng . . Hai mươi trượng . . Mười trượng . .

"Hà?" Đại hán nghi hoặc, Thất Bộ Truy Mệnh Xà phía trước cũng không yêu thú, nhưng nó tại sao lại một đường truy kích tới đây?

Hán vùng tay lên, một đạo sức mạnh vô hình lao ra, phía trước đá tảng, ầm ầm nổ tung, đá vụn phun ra, đùng gậy vô số đại thụ.

"Thùng thùng!"

Đang lúc này, Vô Thiên hai người lần lượt nhảy vào dòng sông, bởi hết sức áp chế, không có bắn lên quá to lớn sóng nước.

Dòng sông rất sâu, có tới hơn trăm trượng, mà cực kỳ lạnh giá, bọn họ ẩn núp ở đáy nước, trào ở cùng nhau rơi xuống thạch, thân thể run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch.

"Nghịch súc, chạy trốn nơi đâu", đại hán nổ nát đá tảng, không có nhìn thấy Vô Thiên ba người, đã thấy Thất Bộ Truy Mệnh Xà đứng ở bờ sông, nóng lòng muốn thử, tựa hồ muốn nhảy xuống sông.

"Tê Hi!"

Thất Bộ Truy Mệnh Xà dư quang đảo qua phía sau, con mắt càng ngày càng lạnh lẽo, trong đó còn có một tia sợ hãi, "Dùng" một tiếng, nó trực tiếp nhảy xuống nước, biến mất không còn tăm hơi.

"Đáng tiếc, con thú này nếu là trưởng thành đến Thành thực kỳ, có thể sánh được một tông chi chủ", đại hán đi tới bên bờ, không có nhảy xuống nước, tiếc hận lắc lắc đầu, liên xoay người rời đi.

Nhưng hán không biết, trong nước chính phát sinh buồn cười một màn!

Làm Thất Bộ Truy Mệnh Xà chìm vào đáy nước, nhìn thấy Vô Thiên ba người thì, xà đồng trung tâm bắn ra kích động mang.

Nó sờ dī theo sát không muốn, nguyên nhân ở chỗ trên người hai người mùi, đó là một loại kỳ lạ thần tính, Tiên Thiên linh vật tinh hoa khí tức. Nó cảm giác nếu là ăn hai người, định có thể tiến hóa đến một trình độ đáng sợ.

"Bá "

Thất Bộ Truy Mệnh Xà lướt ầm ầm ra, ở bên trong nước không có chịu đến nửa điểm ảnh hưởng, chớp mắt đã tới, miệng rộng mở ra, bốn cái nanh sắc bén mà sắc bén.

"Hừ", Vô Thiên mũi hanh một cái bức bối, trước ở bên ngoài, có đại hán không thể phản kích, nhưng ở hơn trăm trượng đáy nước, e sợ không thể kim được ngưoi ngông cuồng.

"Ầm "

Hán đằng phát ra tay phải, vỗ tới một chưởng, răng nanh gãy vỡ, Thất Bộ Truy Mệnh Xà thân thể chấn động, như đạn pháo loại, hoành bay ra ngoài, nơi này như đun sôi nước sôi loại, bong bóng ồ ồ ứa ra.

Thất Bộ Truy Mệnh Xà giận dữ, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo, nó nhanh chóng lao tới, đuôi rắn quét ngang mà phát ra, sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, nơi này thành khu vực chân không, nước sông đình trệ bất động.

Vô Thiên mặt không biến sắc, bàn tay lớn bắt thiên bắt ý chộp tới, thân thể không di động mấy may, hần chăm chú gãi đuôi rắn, cửu cửu cực cảnh sức mạnh, há lại là Thất Bộ Truy Mệnh Xà có thể chịu đựng, lập tức da thịt vỡ tan, từng sợi từng sợi máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ nước sông.

"Tê tê", nó kêu thảm thiết, xà tín không ngừng phụt ra hút vào, hẹp dài con mắt ánh sáng lạnh biến mất, thay vào đó là sợ hãi, nhân loại trước mắt quá mạnh mẽ, càng không có sức lực chống đỡ lại.

Vô Thiên bàn tay uyển như kim sắt, Thất Bộ Truy Mệnh Xà ra sức gãy dựa, khuấy lên mảnh này nước sông, bần ô đều bốc hơi mà lên, nhưng trước sau không cách nào tránh thoát, da thịt vết thương càng lúc càng lớn, huyết không ngừng tuôn ra.

"Tê tê", nó bắt đầu xin tha, trong con người có lấy lòng về.

Chiến đấu gọn sóng cùng với mùi máu tanh, lập tức đưa tới không ít thủy thú, có trượng đại cá trắm đen, có vảy chi chít rắn nước, đen thui đen như sắt hung ngạc, hình thể tựa như đồng đất loại bạch tuộc chờ chút, chúng nó nhanh chóng bơi tới, đem ba người vây quanh.

Vô Thiên hai người lông mày, đang muốn ra tay, nhưng Tiểu gia hỏa cướp trước một bước, như một nhánh kéo đầy cung mũi tên, bạo lướt ra khỏi đi, hai hàng cương nha ngân lóng lánh, chỗ đi qua, huyết dịch phun ra, nước sông gặp phải triệt để nhuộm đỏ.

"Oành oành", từng con thủy thú, lần lượt ngã xuống đất, nhưng không có chết đi, Tiểu gia hỏa miệng dưới lưu tình, cũng không công kích chỗ yếu.

Không tới mười tức, Tiểu gia hỏa trở về chỗ cũ, đứng Vô Thiên trên đầu, một móng vuốt chống nạnh, một móng vuốt chỉ vào chúng thú, khác nào đang chỉ trích đại gia, khí thế mười phần.

"Ô ô", một đám thủy thú càng nằm nhòai nằm trên mặt đất, liên tục chấp tay, ánh mắt cực kỳ sùng bái.

Tiểu gia hỏa trừng mắt mắt dọc, thiếu kiên nhẫn phát phát tay móng vuốt, một đám thủy thú hai mặt nhìn nhau, sau đó sẽ độ dập đầu chấp tay, ô ô thét lên, tựa như ở nói gì đó.

Lần thứ hai vung lên móng vuốt, Tiểu gia hỏa nhe răng nhếch miệng, trong đôi mắt có một tia vẻ không vui, chúng thủy thú thấy thế, giải tán lập tức, chạy mất dép.

Lúc này, Vô Thiên lông mày triển khai, khí thế của đại hán đang nhanh chóng biến mất, hần là rời đi.

Hần bắt chuyện một tiếng, bắt lấy Thất Bộ Truy Mệnh Xà, chậm rãi bơi tiếp nước diện, bóc lên một cái đầu, bốn phía liếc nhìn nhìn, cũng không đại hán cái bóng, lúc này mới đưa một cái bực bội, sau đó hướng về bờ bên kia bơi đi.

Không lâu lắm, ba người bò lên bờ, không nhận được rừng mình một cái, tinh khí chảy xuôi toàn thân, đem hàn khí loại bỏ, mới cảm nhận được một tia ấm áp.

"Nguy hiểm thật, suýt chút nữa bị phát hiện", Hàn Thiên vỗ vỗ ngực, sau đó dán mắt vào Thất Bộ Truy Mệnh Xà, hung hăng nói: "Đều do cái này chết tiết súc sinh, hại ta mất đi hai viên nguyên tố Phong Tinh nguyên, ta muốn sinh hoạt tấn người, bù đắp sự tổn thất của ta".

"Tê tê", Thất Bộ Truy Mệnh Xà sợ hãi, đầu đột nhiên bắn lên, cắn về phía Vô Thiên bàn tay, muốn muốn trốn khỏi.

Vô Thiên mặt mày dựng đứng, vỗ tới một chương, Thất Bộ Truy Mệnh Xà ngất đi, hần nhưng cho Hàn Thiên, nói: "Rửa sạch sẽ, chờ sau đó trở lại ăn xà canh".

"Thật nhếch!" Hàn Thiên tiếp được Thất Bộ Truy Mệnh Xà, hứng thú bưng bưng đi tới bờ sông, bắt đầu mổ bụng phá dỡ, bận việc lên, hần nói: "Con vật nhỏ, vừa nãy những kia thủy thú muốn làm cái gì? Tại sao đối với người dập đầu chấp tay".

Nghe vậy, Tiểu gia hỏa mặt mày hớn hờ, đứng trên mặt đất không ngừng mà khoa tay, hai người nhìn nửa ngày mới rõ ràng, ý kia là, chúng nó đều muốn làm tiểu đệ của ta, muốn cùng ta lang bạt đại lục.

"Hoàn công", Hàn Thiên đứng thẳng người lên, Thất Bộ Truy Mệnh Xà bì đã gặp phải vạch trần, hiện ra tươi mới thịt rắn, dưới ánh mặt trời, lóe mông lung bảo huy, máu thịt của nó cũng là thuốc bổ, đối với người tu vi hữu ích.

"Vậy người tại sao không đáp ứng nha, có như thế một đám tiểu đệ, mang đi ra ngoài nhiều uy phong nha", Hàn Thiên chế nhạo, nhắc theo thịt rắn hướng về Thiết Thạch trấn, nhanh chóng lao đi.

Tiểu gia hỏa thả người nhảy một cái, hóa thành một đạo ánh bạc, giương nạnh múa vuốt, đuổi theo.

"Con vật nhỏ, người làm gì! Đừng ăn vụng, đây là muốn lấy về tấn."

"Oa oa!"

Sau một canh giờ, ba người rốt cục đi tới Thiết Thạch trấn cửa ải, nơi này đáp không ít lều vải, đoàn người lít nha lít nhít, có ở lẫn nhau luận bàn, có một

mình ngồi trên mặt đất, nuốt tinh khí đất trời, có ở chuyện trò vui vẻ, náo nhiệt cực điểm!

"Này, huynh đệ, xem các người như là mới tới, có hay không nơi đi, nếu như không có, hoan nghênh gia nhập Tân Sinh Liên Minh", có người tiến lên mời.

"Tân Sinh Liên Minh?" Vô Thiên nghi hoặc.

Hàn Thiên giải thích: "Người mới tiến vào Viêm Tông, khó tránh khỏi sẽ bị lão nhân bắt nạt, vì lẽ đó vì bảo vệ mình, tranh cướp tài nguyên, đều sẽ đoàn kết cùng nhau, đồng sức đồng lòng, lẫn nhau trợ giúp".

"Vị huynh đệ này nói đúng lắm, chúng ta những người mới mới vừa gia nhập Viêm Tông rất khó hỗn, nếu như không đoàn kết nhất trí, sợ là chỉ có uống phong phân, hai vị huynh đệ, có hứng thú hay không gia nhập, là liên minh phát ra một phần lực."

Đây là một tên thanh niên, tuổi tác cùng hai người tương đối, mái tóc dài màu đỏ ngắn ngang khoác ở phía sau búi, cực kỳ bắt mắt, hần ngũ quan rõ ràng, có lãng có sừng, ý cười dịu dàng, ngậm đen con mắt rất trong suốt, khiến người ta rất dễ dàng có ấn tượng tốt.

"Bằng hữu, thật không tiện, chúng ta muốn trước tiên đi trong trấn đi dạo", Hàn Thiên uyển chuyển cự tuyệt nói.

Thanh niên tóc đỏ nói: "Thành, nếu như huynh đệ mấy cái ở bên trong gặp phải phiền phức, thông báo tại hạ một tiếng, liên minh chúng ta lập tức đi vào giúp đỡ. Đúng rồi, hai vị huynh đệ, tại hạ Hứa Viêm, các người xưng hô như thế nào?"

"Cổ Dật."

"Hàn Thiên."

Hai người ôm quyền nói.

"Cổ huynh, Hàn huynh, nơi này có thể không thể so ở nông thôn, Long Xà hỗn tạp, tam giáo cửu lưu, loại người gì cũng có, tận lực không nên đi chọc sự, có câu nói, nhấc nhất thời gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng", Hứa Viêm nhắc nhở nói.

Hai người sững sờ, cười khổ một tiếng, chấp tay nói: "Chúng ta nhớ kỹ, cáo từ".

Nói xong, chậm rãi đi vào cửa ải.

"Vô Huynh, người xem y phục của người, lam lũ không thể tả, cả người bẩn thỉu, tóc một đống một đống, như là nửa năm không tắm quá, mùi hôi tới tận trời, người xem, mấy con ruồi đều gặp phải người hun chết", Hàn Thiên cười trêu nói.

Vô Thiên lắc đầu không nói.

Rất nhanh, ba người liền tới đến Triệu gia cửa lớn, cửa có bốn cái thị vệ, vốn tưởng rằng là ăn mày thảo tới cửa, đang chuẩn bị quát mắng. Lúc này, hai người lấy ra lệnh bài, mấy người biến sắc, vội vàng tránh ra con đường, cung kính đứng ở một bên.

Trên người hai người thực sự quá bẩn, quá thối, dọc theo đường đi, đụng tới người đều là bóp mũi lại, tránh ra thật xa, ánh mắt cực kỳ quái dị, nếu không là tin tưởng Triệu gia thực lực, bọn họ vẫn đúng là sẽ hoài nghi, hai người này là vụng trộm hỗn tiến vào

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Quét Ngang

Đối với thứ ánh mắt này, Vô Thiên làm như không thấy, nhưng Hàn Thiên liền không chịu được, sắc mặt đen kịt, nổi cả gân xanh, nếu như ánh mắt có thể giết người, những người kia không biết chết rồi bao nhiêu lần.

Hắn cả giận nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy anh chàng đẹp trai?"

"Ta nhỏ vào, còn anh chàng đẹp trai, rõ ràng liền một ả cùng tòa, còn trang cái gì trang, giả bộ cũng sẽ không thay đổi thành Cao Giàu Đẹp Trai", có người mắt tròn trắng, khinh bỉ nói.

"Có dũng khí lặp lại lần nữa, đúng, chính là người, đây mặt chim sẻ ban bà tám."

"Đây mặt chim sẻ ban? A! Khó ngửi ăn mày, ta muốn cùng người quyết đấu", nữ tử tức điên, eo người run rẩy, mông lớn run run, kỳ thực nàng không

đúng xấu, ngược lại rất đẹp, trên mặt là một nốt ruồi, sinh trưởng ở cái trán trung ương, tục xưng mỹ nhân chí (nốt ruồi duyên).

Lúc này lại gặp phải cho rằng là đầy mặt tàn nhang, phụ nữ đều là nghiệp dư động vật, nghe được lời nói như vậy đương nhiên không chịu được, nàng hai mắt phun lửa, muốn tìm tên ghê tởm này quyết chiến, phát tiết tức giận.

Hàn Thiên ánh chùng chân, dương dương tự đắc, chỉ vào phía sau, nói: "Bà tám, người cùng ta không phải một cấp bậc, đi tìm hấn, người chỉ xứng cùng hấn quyết đấu".

"Ài cùng tóa, ta. . . Muốn. . . Giết người", nữ tử tức giận đến chuyện đều nói không trôi chảy, tay ngọc ánh sáng lấp lánh, một thanh màu đỏ thẫm mảnh kiếm xuất hiện, "Leng keng" một tiếng, mảnh kiếm xuất khiếu, hỏa diễm bốc hơi, lộ hết ra sự sắc bén!

"Bá", nữ tử cầm kiếm, bay nhào mà đến, tóc đen từng sợi bông bành, khác nào tiên tử giáng trần, siêu phàm thoát tục.

"Huynh đệ ta thực lực nhưng là rất mạnh. . . Ach! Làm sao là con chó?" Hàn Thiên lui sang một bên, chuẩn bị xem kịch vui, đã thấy một cái màu xám đại cầu, lưỡi dài phun ra, nuốt bọt chảy ròng.

Hấn bản ý là chỉ Vô Thiên, nhưng chẳng biết lúc nào biến mất rồi, càng có thêm một cái đại tro bụi cầu, lần này hấn cuối cùng đã rõ ràng rồi, tại sao nữ tử sẽ tức giận như vậy, hóa ra là bởi vì cái này điều súc sinh.

"Đại tro bụi cầu, đưa người cái khó ngủ bà tám, cùng người rất xứng đôi nhá!" Hàn Thiên sờ sờ đại cầu đầu, chỉ vào phía sau đập tới nữ tử, nói rằng.

"Lưng tròn", đại tro bụi cầu càng gật gật đầu.

"A! Vương bát đản, ta cùng người không dễ yên!"

Hàn Thiên có ý rất lớn tiếng, nữ tử tự nhiên nghe thấy, nàng mặt cười mặt hồng hào, cái này khó ngủ ăn mỳ quá thiếu đạo đức, lại. . . Lại. . . Nói mình cùng đại tro bụi cầu rất xứng đôi, hơn nữa đại tro bụi cầu càng còn ra dáng, phối hợp gật đầu, nàng muốn điên rồi, mảnh ánh kiếm huy lấp lánh, kiếm khí ác liệt, muốn cắt nát khó ngủ ăn mỳ nát miệng.

"Khà khà, bà tám, cố gắng cùng tướng công của người đi sinh sống, đừng đi ra đáng sợ, Vô Huynh, đừng đi như vậy nhanh mà, chờ ta nha", Hàn Thiên cười khẩy, như một làn khói không còn bóng.

"Khó ngủ ăn mỳ, chạy đi đâu", nữ tử nổi giận, nhưng Hàn Thiên tốc độ quá nhanh, mấy cái trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm hơi, nàng cầm giận thu hồi mảnh kiếm, mạnh mẽ trừng mắt đại tro bụi cầu.

"Lưng tròn", đại tro bụi cầu lè lưỡi, liếm liếm nữ tử tay ngọc, ý kia thật giống là nói, người vợ, nhanh cho ta về nhà.

"Đi chết", nữ tử một cước đá vào đại tro bụi cầu trên người, đau đến nó lưng tròn thét lên, cong đuôi chạy trốn.

"Cho bốn tiểu thư chờ, người sẽ biết tay."

Nữ tử nhìn chằm chằm xa xa, nơi đó chính là hậu viện phương hướng, nàng mặt lộ vẻ hung thái, nghiêng răng nghiêng lợi, lộ ra hai viên con thỏ nhỏ nha, phi thường đáng yêu. Sau đó hừ một tiếng, xoay người nhảy nhảy nhót nhót, hướng về Triệu gia cửa lớn bước đi.

"Vô Huynh, người làm sao có thể một câu nói đều không nói liền đi cơ chứ? Vốn định quyến rũ dưới cái kia tiểu mỹ nữ, làm cho người tiểu bạn gái, ai biết người như thế không biết khôi hài", Hàn Thiên đuổi về phía trước, tả oán nói.

Vô Thiên lạnh nhạt nói: "Chuyện nhảm chán, ta không có hứng thú".

"Chuyện này làm sao sẽ là chuyện nhảm chán đây, yếu điệu thực nữ, quân tử thật cầu, nhân chi thường tình mà", Hàn Thiên nói.

"Tê nhạt."

"Không phải tê nhạt, mà là người không có tư tưởng, gổ đầu một."

Nói chuyện, hai người đi tới trường kiều, đưa tới tảng lớn ánh nắng, bọn họ đều rất tò mò, cái này hai ăn mỳ có phải là đi sai chỗ?

"Ồ, thật giống là Thiên tự lâu số chín cùng Thiên tự lâu số tám hai người kia, sáng sớm không thấy bóng người, làm sao liền khiến cho chật vật như vậy?"

"Xuyt! Đừng lăm mệng, chờ sau đó khả năng có tràng trò hay trình diễn."

Vô Thiên lông mày khấn vắt, luôn cảm thấy những người này vẻ mặt không đúng.

"Ô ô! Ca ca."

Lúc này, trường kiều một đầu khác, một đạo thân ảnh nho nhỏ, tiểu chạy tới, vừa chạy một bên khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bản thiêu, quần áo lam lũ, trắng nõn trên cánh tay còn có mấy đạo đỏ như máu dấu, tựa hồ là gặp phải cái gì đã thương.

"Ong ong!" Vô Thiên như sấm sét giữa trời quang, thân thể quơ quơ, suýt chút nữa ngã xuống đất, cái này không phải Thi Thi sao? Nàng làm sao biến thành bộ dáng này?

"Ca ca", tiểu nha đầu nhào vào trong lồng ngực của hắn, thất thanh khóc lớn, khóc không thành tiếng, đáng vẻ thương tâm cực kỳ.

Vô Thiên sững sờ thật nửa ngày, mới lấy lại tinh thần, vội vàng cúi người xuống, hỏi: "Thi Thi, làm sao? Trên tay ngươi vết thương, là xảy ra chuyện gì?"

"Ca ca, Tiểu Y bị người cướp đoạt, ô ô, ta nghĩ bảo vệ Tiểu Y, nhưng người kia rất nói lý, dùng roi đánh vào Thi Thi trên người, đau quá", tiểu nha đầu nước mắt chảy ròng, mập mập trắng trẻo trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là bụi đất, khác nào một con mèo mướp nhỏ.

Vô Thiên kéo tiểu nha đầu quần áo, như mỡ đông loại trên da, che kín từng đạo từng đạo máu đỏ tươi ảm, đập vào mắt kinh người.

"Đây là người nào làm, tiểu nha đầu đáng yêu như thế, làm sao có thể xuống tay được", Hàn Thiên không đành lòng, nhẹ nhàng xoa xoa, tiểu nha đầu thân thể hơi co lại, hiển nhiên cực kỳ đau đớn.

Thi Thi chảy nước mắt, nói lầm bầm: "Hắn quay lưng ta, không có nhìn rõ ràng".

"Oa oa", Tiểu gia hòa cùng Thi Thi cùng Tiểu Y cảm tình tốt nhất, thấy tiểu nha đầu bị người bắt nạt, Tiểu Y bị người cướp đoạt đi, nó hai mắt đỏ chót, sát cơ ngập trời, đem toàn bộ hậu viện bao phủ.

Vô Thiên con mắt ướt át, bàn tay ôn nhu chạm đến ở vết máu bên trên, lòng bàn tay tinh mạng bốc hơi, luyện hóa năm màu thân dịch sau, tinh huyết của hắn có mạnh mẽ chữa trị hiệu quả, phàm là bàn tay trải qua vị trí, vết máu đều sắp tốc biến mất, một điểm dấu vết đều không lưu lại.

Tiểu nha đầu khóc thút thít nói: "Ca ca, Thi Thi có thể chính mình chữa thương, nhưng là ta thật sự thật lo lắng cho Tiểu Y".

"Thi Thi, đừng nhức nhích, ca ca đem ngươi thương thế chữa khỏi, liền dẫn ngươi đi tìm Tiểu Y", Vô Thiên sắc mặt âm trầm, âm thanh nhưng rất nhu hòa, động tác cực kỳ ôn nhu, chỉ lo làm đau tiểu nha đầu.

"Oa oa", Tiểu gia hòa nhảy đến tiểu nha đầu trên vai, phun ra đầu lưỡi, ở tiểu trên gương mặt liếm, như là đang an ủi.

"Con vật nhỏ, ngươi biến đẹp đẽ, nhưng là Tiểu Y không nhìn thấy, không phải vậy nó nhất định sẽ rất cao hứng", tiểu nha đầu mắt to không đứng lại sáng sủa, tràn ngập sầu lo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh sầu dung.

Tiểu gia hòa vỗ bộ ngực từ, một bộ lời thể son sắt đáng vẻ, con mắt đảo qua bốn phía đoàn người, hung quang lấp lánh.

"Được rồi", Vô Thiên là tiểu nha đầu thu dọn thật quần áo, đưa nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Ca ca nhất định sẽ đem Tiểu Y tìm trở về, cũng sẽ đề thương tổn Thi Thi ngươi, trả giá đánh đổi nặng nề".

"Ta tin tưởng ca ca", tiểu nha đầu gật đầu.

Vô Thiên sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nàng trứng, lộ ra một nụ cười xán lạn, sau đó đứng thẳng mà lên, đối với Hàn Thiên nói: "Giúp ta chăm sóc tốt Thi Thi".

"Vô Huynh, ngươi... Ai, xin đừng nên lạm sát kẻ vô tội, bọn họ đều là Viêm Tông tương lai đệ tử", Hàn Thiên vốn định khuyên bảo, nhưng xem đáng đáp, cùng với trong ngày thường đối với tiểu nha đầu quan tâm, liền biết giờ khắc này Vô Thiên, căn bản không nghe lọt, chỉ có thể thỉnh cầu không nên giết sai người.

Vô Thiên gật đầu, sau đó quét hướng về đám người chung quanh, trầm giọng nói: "Nói, ai làm".

Gia gia chết, để hắn tâm tư trở nên cô tịch, lạnh lẽo, trống vắng, khác nào một bộ xác chết di động, hắn cho rằng sẽ vĩnh viễn tiếp tục như vậy, nhưng Thi Thi xuất hiện, thay đổi tất cả những thứ này, nàng dùng ấm áp, quan tâm, tình thân, đem cái này viên tâm tư thoải mái, lấp kín.

Nếu như nói trước đây gia gia là hắn ràng buộc, vậy bây giờ Thi Thi chính là vậy ngược của hắn, người đụng đến hắn phải chết!

Đám người chung quanh, người nhìn ta, ta xem người, không nói gì, một phần trong mắt lộ ra mờ mịt, một phần trong mắt có một tia xem thường cùng trào phúng, tuy người là Chiến Thần Tư Không Liệt truyền nhân, cũng không cần lớn lối như thế đi!

"Ta đang hỏi một lần, ai làm", Vô Thiên ánh mắt lấp lánh, âm thanh lạnh lẽo cực điểm.

"Này, ngươi cái này thái độ gì nha, có như ngươi vậy hỏi sự sao, chính là biết cũng không nói cho ngươi", thiếu nữ mặc áo vàng trừng mắt trừng mắt, hai tay chống nạnh, quát lên.

"Nguy rồi", Hàn Thiên thấy tình thế không ổn, liền muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

"Ầm", Vô Thiên một cước bước ra, cửu cửu cực cảnh sức mạnh phá thể mà phát ra, trường kiếm ầm ầm nứt toác, vụn gỗ đầy trời lấp bắp, hồ nước bắn lên cao nẩy chục trượng, nơi này trong nháy mắt biến thành tàn tạ.

Hắn một bước vọt đến thiếu nữ mặc áo vàng bên người, một cái nắm ở trắng như tuyết trên cổ, như vắt con gà con, đè ở giữa không trung.

"Cái gì, thật nhanh. . ."

"Thiếu nữ mặc áo vàng là thủy linh thể, lại đều không có nửa điểm sức lực chống đỡ lại, thật là đáng sợ."

Đoàn người kinh ngạc, đều vì Vô Thiên biểu hiện ra tốc độ cùng thực lực cảm thấy khiếp sợ.

"Ồ ô, ngươi làm gì, mau buông tay a, ta cái gì không biết a", thiếu nữ sắc mặt đỏ chót, trong lòng sợ sệt, đặc biệt nhìn thấy trong mắt của người đàn ông này, đáng sợ kia sát khí, biết nếu là tiếp tục tùy hứng hồ đồ xuống, chắc chắn bị giết chết.

Vô Thiên không có buông tay, trái lại càng thêm dùng sức, hần nhìn quét bốn phía mọi người, ánh mắt sắc bén cực kỳ, không người dám đối diện.

"A a, ta đều nói không biết, ngươi mau buông tay", thiếu nữ mặc áo vàng dùng sức bái bắt tay chỉ, nhưng mặc cho nàng dốc hết sức lực toàn thân, cũng đi động không được chút nào.

Vô Thiên nói: "Ta đáp ứng người khác, không loạn sát người, cũng không có nghĩa là ta không dám giết, nếu như lại không ai lái khẩu, các ngươi một đừng nghĩ sinh hoạt".

Lời này vừa nói ra, nơi này sôi trào, Vô Thiên ngữ khí quá ngông cuồng, có thể người ở chỗ này, mỗi một cái đều là thiên tài, đều nắm chắc lệnh bài, mà từ trước đến giờ đều là cao cao tại thượng, nhìn xuống đồng nhất thể hệ tồn tại, khi nào gặp phải uy hiếp như vậy quá.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Thật coi mình là Chiến Thần giáng thế? Nói giết liền giết?"

"Đừng quá đề cao bản thân, lần trước mặc ngươi làm xằng làm bậy, không có nghĩa là chúng ta chỉ sợ ngươi, chân chính đánh tới đến, hươu chết vào tay ai còn chưa chắc chắn."

Bọn họ đều là khinh thường cùng thể hệ thiên tài, thiên tài tự nhiên có thiên tài tự phụ, không thể là một câu nói mà khuất phục.

Vô Thiên không nói gì, trực tiếp dùng hành động chứng minh.

Hần một gấp vượt, vắt thiếu nữ mặc áo vàng, xông vào đoàn người, đâm tới một quyền, phịch một tiếng, một bóng người hoành bay ra ngoài, đập xuống đất, phun ra một ngụm máu, vẻ mặt héo rút xuống.

"Hắn chỉ có một người, chỉ cần chúng ta không đứng giầu dốt, định có thể trấn áp hắn", có người hò hét.

Kẻ nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét, Vô Thiên một chỉ điểm ra, một nguồn sức mạnh vô hình lao ra, nhanh chóng mà mãnh liệt, cát bay đá chạy, khí thế kinh người!

Nói chuyện chính là một tên thanh niên mặc áo trắng, tu vi ở Đại thành kỳ, hai tay hắn nắm chặt thành nắm đấm, quyền kinh cương mãnh mà lạnh lẽo, nhưng vẫn là không chịu nổi chỉ tay lực lượng, da dẻ từng tắc từng tắc nứt ra, huyết dịch phun tung toé, có thể thấy được bạch cốt âm u.

"Mọi người cùng nhau tiến lên."

Bốn phía đoàn người cùng nhau tiến lên, ai nấy dùng thủ đoạn, tinh khí dâng lên, muôn màu muôn vẻ, rực rỡ mà đẹp đẽ, kiếm khí ngang dọc, kinh khí tràn ngập, bao phủ tất cả.

Vô Thiên đứng thẳng trung ương, đem thiếu nữ mặc áo vàng ngăn trở phía sau, bàn tay lớn liên tục vùng tới, sức mạnh hào hùng, tựa như đại dương chạy chồm, hết thầy thể tiến công, trong phút chốc biến thành tro bụi, tan rã với thiên địa.

Ầm! !

Lần lượt từng bóng người bay ngang, đập xuống đất, bắn lên đầy trời bụi bặm. Dòng máu của bọn họ phun mạnh, ngũ tạng lục phủ bị thương, không có sức tái chiến.

"Khó người vương bát, mau thả ta xuống, ôi, ta tiểu thí thí, đau quá", thiếu nữ mặc áo vàng kêu thảm thiết.

Vô Thiên xoay người, nắm đấm xoay chuyển, đây là thân thịt cùng bí diễn va chạm, hần như một con hình người bạo long, mỗi đi một bước, đều có một bóng người ngã xuống, đáng sợ thể tiến công rơi vào hần thân thịt bên trên, cũng như cùng đá chìm biển lớn.

Hắn không hạ sát thủ, chỉ muốn ép hỏi ra thương tổn Thi Thi, cướp đi Tiểu Y người, hần cũng tin tưởng, không có ở những người này ở trong, nhưng đều sẽ có người nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Uy Lực!

Ầm ầm ầm! Một tiếng động lạ!

Lần lượt từng bóng người bay ngang mà phát ra, đập xuống đất, bụi bậm đầy trời, tiếng kêu than dậy khắp trời đất!

Vô Thiên độc chiến mấy chục người, càng không mất một sợi tóc, đồng thời, nơi này mỗi một vị đều là từng người thôn xóm hoặc gia tộc thiên tài, một đời kiêu dương, có sự kiêu ngạo của chính mình, nhưng không nghĩ bại ở đây.

Đối với bọn hắn tới nói, đây là sỉ nhục, nhưng càng như là đang cảnh cáo, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu như cho rằng thế giới bên ngoài, vẫn là như gia tộc hoặc là thôn xóm như vậy có thể muốn làm gì thì làm, ngộ công cuồng tự đại, vậy thì mui phần sai.

Luân Hồi đại lục không thiếu hụt thiên tài, huống chi thật sự tính ra, bọn họ chỉ có thể ở đây được gọi là thiên tài, mà ở toàn bộ đại lục, chẳng là cái thá gì.

Đây chính là hiện thực!

Vô Thiên mặt không hề cảm xúc, như Thần Ma đứng ngạo nghễ ở trong, một sợi tóc tia cũng không gặp phải thương tổn được, mà bốn phía nằm đầy người bệnh, đều là sắc mặt trắng bệch, mũi chảy máu, trong con ngươi mang theo sâu sắc khiếp sợ cùng kính nể.

Bất luận làm sao, có thể lấy sức lực của một người, ngăn cản mấy tức thời gian đánh bại mấy chục người, ung dung thắng lợi, đều đáng giá tôn trọng!

"Hắn sức mạnh quá mạnh mẽ, không có sử dụng tinh khí, liền đem chúng ta đánh cho toi bời hoa lá, nếu như khiến xuất toàn lực, sợ là chúng ta đã. . . Đã bị mất mạng."

"Không chỉ có như vậy, cơ thể hắn rất rắn chắc, cảm giác như là đánh vào trên nhám thạch, khó mà tin nổi, hắn là làm thế nào đến?"

Trong lòng mọi người vui mừng, đồng thời vừa nghi hoặc, là người nào ở bảo vệ mình đẳng cấp người, bàn giao hắn không muốn hạ sát thủ?

"Ta cũng không cách nào làm được, Vô Thiên đạt đến cửu cửu cực cảnh sau, đã không phải Xích Dương sơn mạch trẻ tuổi có thể so với, hắn đã bước lên đến toàn bộ Thanh Long châu thiên tài trong hàng ngũ", Hàn Thiên lâm bẩm.

Trong lòng hắn có một tia không cam lòng, làm lúc mới gặp mặt, hai người giao đấu, tuy thất bại, nhưng này là ở không có sử dụng lá bài tẩy tình huống, mà hiện tại đây, coi như dùng ra hết thảy lá bài tẩy, hay là kết quả cũng giống nhau—— bại!

"Ta hỏi lần nữa, nếu như vẫn như cũ không ai trả lời, như vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác."

Vô Thiên ánh mắt âm trầm, sắc mặt từ từ trở nên lạnh, mọi người cảm giác được một luồng đáng sợ sát khí, bao phủ mà đến, sinh ra hàn ý trong lòng!

"Thành thật mà nói, chúng ta cũng không biết, buổi sáng đi ra lâu các thời điểm, liền nhìn thấy tiểu nha đầu ngồi ở cửa, quần áo lam lũ, nước mắt lượn quanh, cũng chưa thấy những người khác", thanh niên mặc áo trắng trầm giọng nói, da tróc thịt bong tay, huyết dừng không ngừng, đau đớn cực kỳ.

"Kỳ thực chúng ta cũng rất kỳ quái, tiểu nha đầu như thế hồn nhiên cùng thiện lương, sẽ là người nào nhẫn tâm xuống tay", mọi người ngóng nhìn hồ nước đối diện Thi Thi, có chút không đành lòng.

Vô Thiên cau mày, xem vẻ mặt của bọn họ, cũng không đứng tựa như nói hoang, cái kia lại sẽ là người nào? Lại có ai đối với Tiểu Y mơ ước?

"Lẽ nào là nàng?" Vô Thiên nhớ tới trước ở trên đường tình cờ gặp cô gái kia, từ quần áo cùng khí chất bên trên xem, gia thế bối cảnh khẳng định bất phàm, hơn nữa ở trong hậu viện, hắn cũng từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

Thiếu nữ mặc áo vàng cả giận nói: "Đồ lưu manh, ngươi có thể buông tay sao?"

Vừa xoay người thời khắc, Vô Thiên tay bắt tri bất giác buông ra cái cổ, chộp vào trên ngực của nàng, thiếu nữ bộ ngực mềm tuy rằng chưa hề hoàn toàn phát dục, nhưng cũng ra dáng, khiến cho người mơ màng.

Nàng là thiên kim đại tiểu thư, là cha mẹ hòn ngọc quý trên tay, từ nhỏ đến lớn không ai dám nhìn nhiều, giờ khắc này lại bị một nam tử xa lạ khinh nhờn, nàng vừa giận vừa thẹn, thậm chí giết Vô Thiên tâm tư đều có.

Vô Thiên phảng phất không nghe thấy, cúi đầu đang trầm tư.

Thiếu nữ gấp hông rồi, chu vi mấy chục đôi con mắt đều ở xem, cái này không phải cố ý muốn ta khó coi sao? Cô nài nài sau đó còn làm người như thế nào a! Nàng dùng sức vận, hy vọng có thể thoát ly ma chướng. Nhưng không chỉ có không có buông ra, trái lại Vô Thiên vô ý thức càng trào càng chặt, bộ ngực mềm từng trận đau đớn truyền đến, điều này làm cho nàng tuyệt vọng!

"Vương bát đân, ta cùng ngươi không đội trời chung", thiếu nữ điên rồi, sau đó thái độ đột nhiên biến đổi, năn nỉ nói: "Đại ca, ta sai rồi, sau đó không dám, cầu ngươi trước tiên buông tay, đang chậm chậm muốn vấn đề của ngươi, bốn tiểu thư bảo đảm, lập tức biến mất ở trước mặt ngươi" .

"Achl!"

Người xung quanh trở mắt, ánh mắt kỳ quái, cũng thật là đáp lại câu kia tục ngữ, nữ nhân tâm tư dò kim đáy biển, khó có thể dự đoán.

"Cái kia. . . Ta chào buổi sáng như nhìn thấy một người từ phòng ngươi bên trong đi ra", lúc này, một đạo nhọc nhọc tiếng âm vang lên.

Vô Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn trời qua, đã thấy một tên thiếu nữ áo đỏ, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, tóc dài xõa vai, nhu thuận mà đen bóng, nàng có một đôi mắt rất đẹp con mắt, lam nhạt con ngươi, tựa như suối nước loại trong suốt, lông mi thật dài rung động, kiều tiểu thân thể cuộn mình, tựa hồ đối với hắn rất sợ hãi.

Tiện tay ném đi, Vô Thiên nhanh chân đi tới.

"Àm!"

Thiếu nữ mặc áo vàng không có hình tượng chút nào lẫn xuống ở địa, nàng bị đau, chặt vật bò lên, xoa cực kỳ đau đớn móng lớn, vừa định chửi ầm lên. Lúc này, Vô Thiên xoay mình trở về, trong con ngươi ánh sáng lạnh lấp loé, nàng thân thể hơi co lại, trợn mắt nhìn nhau, cuối cùng lùi bước, dậm chân, nhô lên quai hàm hướng về Địa tự số một lầu chạy đi.

Vô Thiên thu hồi ánh mắt, đi tới thiếu nữ áo đỏ trước người, nói: "Ngươi nhìn thấy?"

Thiếu nữ áo đỏ ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Sáng sớm ta ở thu thập giọt sương thời điểm, nhìn thấy một người mặc áo đen đại hán, ôm Phi Thiên Hồ từ ngươi trong phòng đi ra, về phía trước viện đi tới, lúc đó ta không nghĩ ngờ có hắn, cũng không có hỏi nhiều" .

"Hắn là ai?"

"Lúc đó bầu trời còn rất mờ, ta cũng không thấy rõ, có điều nhìn hắn mặc, thật giống là Triệu gia quân gia. . ."

Còn chưa đăng cấp nói xong, Vô Thiên mặt trầm như nước, thân thể nhảy lên, đạp sóng mà đi.

Không cần phải nói cũng biết là ai, Vô Thiên bắt đầu cũng có hoài nghi, nhưng lúc này đang ở nàng trong nhà, hơn nữa Triệu gia cùng Hòa Vân Tông kế hoạch thi hành sắp tới, lẽ ra nên sẽ không như thế trắng trợn không kiêng dè, làm người khác chú ý, không nghĩ tới vẫn là đánh giá thấp lòng can đảm của nàng.

Trong cơ thể hắn sát cơ, kịch liệt bốc lên, đối với người này hắn có phải giết trái tim.

"Lam Diệu Diệu, ngươi thật sự nhìn thấy?" Vô Thiên sau khi rời đi, mọi người đối với thiếu nữ áo đỏ hỏi.

Lam Diệu Diệu gật gật đầu.

"Nghe nói Cổ Dật hoạ thơ vừa tới Thiết Thạch trấn thời điểm, Triệu Thanh định ép mua Phi Thiên Hồ, nếu không là Triệu Khuông đứng ra, e sợ hiện tại đã huyền não đầy trán mưa gió."

"Có người nói vị này Triệu gia tiểu thư, hung hăng bá đạo, không coi ai ra gì, mạnh mẽ lấy cướp đoạt là chuyện thường, ở thêm vào Triệu gia ở Thiết Thạch trấn địa vị, đại gia gần mà không dám nói gì. Mà Cổ Dật đối với cô em gái này vô cùng thương, nếu như chuyện này thực sự là nàng làm, phỏng chừng sẽ không như vậy dễ dàng dễ dàng."

"Xác thực, Cổ Dật thực lực mọi người đều nhìn ở trong mắt, e sợ có thể cùng Viên mãn kỳ cao thủ một so sánh, Triệu gia đạt đến Viên mãn kỳ tu vi cũng chỉ có Triệu Hạ. Mặt khác, còn có con kia cường quá mức Ma Oa, lần này có trò hay nhìn."

"Đi, đại gia đi nhìn một cái."

Mới xây trường kiều, lại bị Vô Thiên phá huỷ, mọi người chỉ được đạp thủy mà đi, một nhóm người không có như thế cường tu vi, chỉ có thể làm nhìn, hoặc là tìm người mang theo trôi qua.

"Vô Huynh", Hàn Thiên che ở Vô Thiên trước người, khuyên nhủ: "Triệu Thanh cùng ngươi sự việc của nhau, ta cũng nghe nói, nhưng lúc này không phải lúc truy cứu, hơn nữa ngươi gặp phải Hòa Vân Tông truy nã sự, Triệu Hạ khả năng đã biết, đến lúc đó nếu như gặp phải hắn nhận ra, đối với ngươi rất bất lợi" .

"Tránh ra!"

Vô Thiên ngữ khí lạnh lẽo cực điểm, khi nhìn thấy Thi Thi vết thương trên người thì, hắn lòng như đao cắt, tự trách không tốt.

Lúc trước hứa hẹn phải chăm sóc kỹ lưỡng nàng, nhưng vừa mới đi ra không mấy ngày, liền xảy ra chuyện như vậy, nếu như không đứng lấy lại công đạo, hắn sau đó còn có mặt mũi gì đi đối mặt năm màu phúc xà, Thiểm Điện Ứng, còn có cái kia thiên thiên vạn vạn yêu thú, quan trọng nhất hắn quá

không được nội tâm cái kia quan.

Hàn Thiên nói: "Vô Huỳnh, ngươi không nên vọng động, Hòa Thế không có ở Thiên Hạt Lĩnh, nhất định ở Triệu gia, nếu như sự tình làm lớn, thân phận của ngươi thế tất lộ ra ánh sáng, sẽ ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta".

"Cái gì chó má kế hoạch, cùng ta có quan hệ gì đâu?" Vô Thiên trầm giọng nói, lôi kéo tiểu nha đầu tay nhỏ, lướt qua Hàn Thiên, trực tiếp bước đi.

Tiểu Thiên đứng trên vai hắn, đối với mặt sau Hàn Thiên nhe răng nhếch miệng, lệ khí mườì phần, móng vuốt nhỏ ở cái cổ vạch một cái, ý kia là, dám làm tổn thương Thi Thi cùng Tiểu Y người, đều phải chết.

"Ai, làm sao bây giờ đây?"

Hàn Thiên khổ não, một đôi mắt chung quanh nhìn quét, rốt cục ánh mắt của hắn khóa chặt ở nơi nào đó, nơi đó có một khối ngăm đen hòn đá, có thể có gạch lớn, cái này chính là thiết nham. Hắn hai mắt tỏa sáng, nhanh chân đi lên phía trước, nhặt lên thiết nham, thả ở trên tay ánh chừng một chút, rất nặng, rất cứng rắn.

Hắn vắt thiết nham tay chấp sau lưng, gấp vội vàng đuổi theo, bất đắc dĩ nói: "Vô Huỳnh, tính tình của ngươi cũng thật là như trâu hoang, được rồi! Nếu ngươi cố ý như vậy, cái kia xem ở đêm qua chúng ta sinh tử hoạn nạn phần bên trên, ta liền giúp ngươi một tay, có điều ngươi phải đáp ứng ta, không muốn đem sự tình làm lớn, tìm về Phi Thiên Hồ liền có thể, có cái gì ân oán đợi được sau đó lại toán".

Vô Thiên kinh ngạc nói: "Triệu Hạ là Viêm Tông trưởng lão, nói vậy nhất định nhận thức ngươi, lẽ nào ngươi liền không sợ bại lộ thân phận?"

"Ha ha, Vô Huỳnh có chỗ không biết, tiểu đệ ta thiên tư phi phàm, chủ yếu nhất ta soái rồi tính rồi mùi, vì không cho ta gieo vạ trong tông nữ đệ tử, sự tồn tại ta vẫn nhốt tại Linh Sơn bế quan tu luyện, vì lẽ đó tông môn biết có ta tồn tại chỉ có số ít mấy vị trưởng lão", Hàn Thiên cười nói. UU

Tuy chỉ là một câu chuyện cười chuyện, nhưng Vô Thiên ý nghĩ trong lòng nhưng tìm được chứng minh, Hàn Thiên người này bất phàm, không đúng vậy sẽ không gặp phải Viêm Tông tông chủ như vậy nghiêm cẩn bảo vệ.

"Ân, ta đáp ứng ngươi", Vô Thiên gật đầu, con mắt nhưng xuất hiện tàn khốc, mang theo Thi Thi nhanh chân đi về phía trước.

Đang lúc này, Hàn Thiên trên mặt hiện ra một vết cười xấu xa, lòng bàn tay thổ lực lượng hiện lên, thiết nham nổi lên mông lung hoàng mang, hắn cảm trong tay gạch đá, đột nhiên hướng Vô Thiên sau gáy vỗ tới, nhanh chóng mà mãnh liệt!

"Ầm" một tiếng, Vô Thiên còn chưa kịp phản ứng, gạch đá liền rắn chắc đập ở trên đầu, đau đớn kịch liệt kéo tới, choáng váng liên hồi bao phủ, hắn nhắm hai mắt lại, ngã trên mặt đất, hôn mê đi.

"Khà khà, cái này gạch đá uy lực không sai nha! Cứu cứu cục cảnh thiên tài càng bị một hồi đập hôn mê, thật là giết người lược hàng lợi khí, phải cố gắng bảo tồn lại", Hàn Thiên cười bí ồ, như coi trân bảo loại cất vào Giới Tử túi.

"Ca ca. . ." Tiểu nha đầu cuống lên, cúi xuống tiểu thân thể, dùng sức lay động, nhưng không có phản ứng, nằng nặc tức Hàn Thiên, nói: "Ngươi làm cái gì, tại sao phải đánh ca ca?"

"Oa", Tiểu gia hỏa thân thể hiện ra hắc mang, khí thế ác liệt, một nhảy lên, bạo vút đi, nó trực tiếp ra tay.

"Chờ đã", Hàn Thiên cả kinh, thân hình lóe lên, hiểm chí lại hiểm tách ra, vội vàng nói: "Nghe ta giải thích".

Tiểu gia hỏa sững sờ, ngừng lại, đứng Thi Thi trước người, bảo vệ hai người, thân thể nhỏ bé bên trên hắc mang càng ngày càng hùng hực, nếu là Hàn Thiên giải thích thuyết phục không được nó, nó sẽ lập tức phát động thể tiến công.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bát Nháo

Tiểu gia hỏa biến thành màu bạc sau, thực lực tăng mạnh, mơ hồ có Thác Mạch Kỳ uy thế, hai hàng lợi nha không gì không xuyên thủng, vô cùng sắc bén.

Hàn Thiên xuất mồ hôi trán, không dám qua loa, giải thích: "Các ngươi không biết, Triệu gia không phải tưởng tượng đơn giản như vậy, có người nói phụ thân của Triệu Hạ, cũng chính là tiền nhiệm gia chủ, ở một năm trước đã đột phá đến Thác Mạch Kỳ Sơ Thành, chỉ dựa vào chúng ta mấy người, e sợ rất khó cùng chống lại, vẫn là chờ ta tông môn trưởng lão đến đây, lại tính toán sau".

"Oa", Tiểu gia hòa oa kêu, ánh mắt lấp lánh, hiển nhiên đối với lý do này bất mãn.

"Ta biết các ngươi không sợ, nhưng dù sao nơi này là Triệu gia địa bàn, cường long không đứng ép địa đầu xà, đạo lý này các ngươi sẽ không không hiểu sao, huống hồ thân phận của Vô Huynh, giờ khắc này sợ là toàn bộ Thanh Long châu đều biết, nếu như các ngươi tùy tiện hành sự, nhất định sẽ bại lộ thân phận, đến thời điểm đem Thiên Hạp Lĩnh Ngô trưởng lão hấp dẫn đến, hơn nữa Triệu gia thế lực, các ngươi coi như có thể lên trời xuống đất, e sợ cũng chạy trời không khỏi nắng", Hàn Thiên nói.

Tiểu gia hòa cúi đầu, móng vuốt nhỏ thào quai hàm, ra dáng suy nghĩ.

"Nhưng là ngươi cũng không thể đánh gãy ca ca, ngươi là cái người xấu", Thi Thi thở phì phò trừng mắt hằn, mắt to đều có chút ướt át.

Hàn Thiên khòe lóc mặt nói: "Ngươi cho rằng ta muốn a, ngươi cũng không phải không biết ca ca ngươi tính cách, nhận định sự, mười con yêu ngu đều kéo không trở lại, ngoại trừ cái biện pháp này, ngươi đến nói cho ta phải nên làm như thế nào? Còn có, giả như cùng Triệu gia phát sinh mâu thuẫn, ca ca ngươi cùng Tiểu gia hòa phải đi, là không hề có một chút vấn đề, nhưng là ngươi đây? Ngươi bây giờ đối với bọn hắn tới nói, là phiền toái, sẽ liên lụy bọn họ".

Tiểu nha đầu mím mím miệng nhỏ, nói: "Hừ, không cần ngươi quan tâm, người xấu".

"Ta người xấu? Ta không đứng đầu là các ngươi khỏe, thực sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được lòng tốt", Hàn Thiên kêu oan.

Tiểu gia hòa rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn trôi qua, ý kia là, phải nên làm như thế nào?

"Chúng ta đi về trước, lại động thủ thương nghị", Hàn Thiên cười nhạt, vác lên Vô Thiên, liền hướng lầu các đi đến.

"Đại bại hoại, dựa vào cái gì nói ta là ca ca phiền toái, Hừ!" Thi Thi không phục, có vẻ không vui theo ở phía sau, Tiểu gia hòa lè lưỡi liếm láp nàng cái kia mập mập trắng tròn gò má, ý kia là, đừng suy nghĩ nhiều, ngươi mãi mãi cũng là oa gia tiểu muội muội, không phải phiền toái.

Tiểu nha đầu trừng mắt trừng mắt, nói: "Con vật nhỏ, ngươi nói như thế nào đây, ai là tiểu muội của ngươi muội, ngươi nên gọi tỷ tỷ, biết chưa".

"Oa oa. . ."

"Ồ! Bọn họ không phải đi tìm Triệu gia phiền phức, làm sao bán đạo trở về cơ chứ?" Tới rồi người xem náo nhiệt, nhìn thấy mấy người, đều là cực kỳ nghi hoặc.

Thiếu nữ mặc áo vàng nghi ngờ nói: "Kỳ quái, đồ lưu manh làm sao hôn mê, lẽ nào là gặp phải chủ nhà họ Triệu một chương võ hôn mê?"

"Làm sao có khả năng, Triệu Hạ thực lực ngươi lại không phải không rõ ràng, có thể đem Cổ Dật một chương võ ngắt, đùa gì thế", thanh niên mặc áo trắng lập tức phản bác, trên tay còn chưa khép lại thương thế, đủ để chứng minh Vô Thiên chỗ lợi hại.

"Ai, vốn đang cho là có tràng trò hay xem, không nghĩ tới nhanh như vậy liền kết cuộc, các vị bằng hữu, đi, trở lại tu luyện."

Mọi người hứng thú dần dần, chiết đạo mà phân.

Thiên tự lầu số chín bên trong.

Vô Thiên nằm ở trên giường, sắc mặt hồng hào, hô hấp đều đặn, cũng không lo ngại, nhưng trên trán nhưng có thêm một to bằng nắm tay trẻ con bao thịt, tràn ngập tơ máu.

Tiểu nha đầu vẫn như cũ tức giận bất bình, tên bại hoại này ra tay quá nặng, đem ca ca trên đầu đập ra một gò núi, quá khó coi, cái này sau đó còn làm sao tìm được người vợ a!

"Khoảng thời gian này tạm thời liền để Vô Huynh ngủ say, miễn cho phát sinh cái gì bất ngờ, còn có, chuyện này không thể liền như vậy dễ dàng quên đi, làm đáng một chút vẫn có cần phải", Hàn Thiên trầm ngâm không ít, nói: "Tiểu gia hòa, ngươi rảnh rồi liền đi Triệu gia tiền viện làm ồn ào, thế nhưng đừng nghịch quá to lớn, có chừng có mực".

Tiểu gia hòa con mắt sáng ngời, vội vã gật gật đầu, sau đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Hàn Thiên.

"Trên người ta có cái gì không?" Hàn Thiên quét nhìn quét toàn thân, nghi ngờ nói.

Tiểu gia hòa nhìn chăm chăm Hàn Thiên, miệng nhỏ có một tia độ cong cong lên, nó chỉ chỉ Vô Thiên trên đầu bướu thịt, ý kia là, tiểu tử ngươi xong đời, đẳng cấp Vô Thiên tính rồi, có ngươi quả ngon ăn.

Hàn Thiên sắc mặt tái nhợt, hận không thể phiến chính mình mấy bạt tai, lúc trước làm chuyện này thời điểm, làm sao liền không nghĩ tới hậu quả, lần này đùa lớn rồi, lấy Vô Thiên tính khí, tính lại e sợ sẽ nổi giận, không phải giết mình không thể.

"Đây là Túy Hối Mộng cùng Hối Xuân Thảo, nhớ kỹ mỗi quá bảy ngày cho hắn dùng một lần."

Hắn da mặt giật giật, mạnh mẽ bỏ ra vẻ tươi cười, căn dặn vài câu, lưu lại một bình viên thuốc cùng mười mấy cây dược thảo, tựa như lừa thiêu mông

loại, như một làn khói không còn bóng. Hấn muốn cân nhắc sau đó làm sao chịu đựng Vô Thiên lửa giận, sớm tính toán.

Túy Hối Mộng, hiện màu xanh nhạt, chỉ có to bằng đậu tương, toả ra từng trận mùi thơm ngát, nghe ngóng khiến người ta buồn ngủ. Mà xuân về thảo, giống như ngón tay cái, mặt trên có từng mảng từng mảng màu xanh đậm tiểu Diệp tử, có ánh sáng lưu chuyển, được tính kinh người.

Tiểu gia hỏa đem hai loại đồ vật, tất cả đều kín đáo đưa cho Thi Thi, sau đó nhảy ra lầu các, hướng về Triệu gia tiền viện lao đi.

Cũng không lâu lắm, tiền viện liền truyền ra một đạo âm âm âm tiếng vang, đình tai như óc, Tiểu gia hỏa đứng một gốc cây mườì người không thể ôm hết cỏ thụ bên trên, như có một vị Yêu Vương, nhìn xuống phía dưới, vênh vào hung hăng!

"Phương nào tiểu nhi, dám ở Triệu phủ ngang ngược", một đạo âm thanh vang dội, rít gào ra, đây là một tên trung niên áo đen, có thể có Cửu Xích cao, khuôn mặt thô lỗ, màu đồng cổ da thịt, lập loè mỏng lung ánh sáng lộng lẫy, có vô tận sức mạnh.

Người này chính là chủ nhà họ Triệu Triệu Hạ, sau người còn có mấy tên bạch y trung niên, biểu lộ khí tức đều thực lực mạnh mẽ, biểu lộ ra bất phàm.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa oa kêu, chỉ vào phía dưới, như là ở quờ trách.

"Lẽ nào có lí đó, một con Ma Oa dám hủy ta Triệu phủ, bắt lại cho ta", nhìn thấy là một con Ma Oa, đứng chỗ cao, vênh vào tự đắc đáng vẻ, Triệu Hạ liền giận không chỗ phát tiết, vung tay lên, dạn dò thù hạ bắt.

Vài tên bạch y trung niên sắc mặt đen kịt, tinh khí bốc hơi, một cước bước ra, giẫm từng cây từng cây cành cây, trực vọt lên.

Tiểu gia hỏa nhếch miệng nở nụ cười, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng vỗ một cái, sau đó nhảy đến một viên khác cỏ thụ bên trên, mà trước dưới chân cỏ thụ theo tiếng nứt toác, thân cây nứt ra mấy bán, như là một thanh lưỡi búa đánh xuống, tiết diện bóng loáng bằng phẳng.

"Cột kẹt. . ."

Đại thụ gãy vỡ, ngã xuống, "Oanh" một tiếng, mấy tòa trạch viện đổ nát, tro bụi che kín bầu trời, không kịp thoát đi người gặp phải đè ở phía dưới, chết chết, thương thương, tiếng kêu rên liên hồi!

Ầm! !

Không có cỏ thụ đồ lót chuông, vài tên bạch y trung niên thân hình loáng một cái, dòn dập rơi xuống, tầng tầng đập xuống đất, mặt đất gặp phải đập ra mấy cái trượng đại hồ sâu, mấy người đều là miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa tay chân cứng vũ, như là đang cười nhạo, tức giận đến phía dưới mấy người, lần thứ hai phun ra một ngụm máu.

"Biến dị Ma Oa? Lẽ nào chính là hấn con kia linh sủng?" Triệu Hạ nhận thức Tiểu gia hỏa bất phàm, liền tưởng đến nhi tử từng nói với hấn, hấn trong lòng nghi ngờ, người này đến tột cùng là người nào?

"Hừ, một con súc sinh mà thôi, cũng dám gây sóng gió", Trương Hách sắc mặt tái nhợt, vung tay lên, một đạo sắc bén mà đất đỏ hí dài, từ đằng xa truyền đến, đón lấy, một con màu đen chim lớn xuất hiện ở tầm mắt, xòe hai cánh, có thể có ba trượng, bỏ ra tầng lớn bóng tối.

Đây là Xà Lân Ứng, đầu tựa như Kỳ Lân, dáng dấp dữ tợn mà đáng sợ, thân tựa như đại bàng, Linh Vũ cứng rắn mà sắc bén, vĩ tựa như phúc xà, to bằng lòng bàn tay vậy, u quang lấp loé.

Có người nói loại này hung cầm là Kỳ Lân cùng Đại Bàng Điều cùng với phúc xà biến chủng, có tam đại hung thú huyết mạch, nhưng cũng không đứng thuần, chỉ có thể làm với Viên mãn kỳ. Nó đáp xuống, rơi vào Triệu Hạ bên cạnh, to lớn đầu người ở tại trên người làm phiền, biểu hiện cực kỳ thân mật.

Triệu Hạ nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể của nó, sau đó một nhảy lên, hạ xuống trên lưng, chỉ vào cỏ thụ bên trên Tiểu gia hỏa, trầm giọng nói: "Đi tới".

"Thu!"

Một tiếng réo vang, Xà Lân Ứng xông lên tận trời, hung khí doạ người!

"Oa oa", Tiểu gia hỏa tà mắt, thủ sẵn lỗ mũi, dáng dấp cực kỳ xem thường, điều này làm cho Xà Lân Ứng giận dữ, nó tuy không sánh được tổ tiên, nhưng dù gì cũng nắm giữ cao quý huyết thống, khi nào gặp phải yêu thú coi khinh quá? Huống hồ vẫn là một con yêu thú cấp thấp Ma Oa!

"Tiểu Lân, không nên vọng động, con thú này bất phàm, không thể coi thường", Triệu Hạ nói.

Xà Lân Ứng cái kia có thể nghe vào, bên ngoài thân Linh Vũ bốc ra, trời nổi ở trước người, há mồm càn phát thành rít lên một tiếng, một đạo hỏa diễm từ trong miệng phun ra, Linh Vũ trong nháy mắt trở nên đỏ chót, khác nào từng chuỗi thiêu hồng mũi tên nhọn, phong mang kinh người, bắn mạnh tới!

Linh Vũ chớp mắt đã tới, Tiểu gia hỏa nhưng không tránh không đứng di, bình tĩnh đứng ở đó, nơi này gặp phải nhấn chìm, sóng lửa trùng thiên, nhiệt không nén được!

Xà Lân Ứng đắc ý, liền chút thực lực này còn trâu bò cái gì? Song khi tất cả lắng lại, bình tĩnh lại sau, nó hai mắt tròn tròn, không lồ thân thể loáng một cái, suýt chút nữa mất đi cân bằng, rơi xuống.

Đã thấy Tiểu gia hóa vẫn như cũ vẫn là cái kia phó tư thái, móng vuốt chụp lỗ mũi, đầy mặt xem thường, Linh Vũ không có cho nó mang đến một tia thương tổn, thậm chí ngay cả dưới chân cỏ thụ, đều chưa lấy được lan đến.

"Lú lo!"

Xà Lân Ứng nộ kêu, trong con ngươi bí mật mang theo khiếp sợ, hỏa diễm Linh Vũ luôn luôn đều là thuận buồm xuôi gió, không biết chém giết bao nhiêu kẻ địch, nhưng giờ khắc này lại uống công vô ích, nó không thể tiếp thu, thân thể chấn động, vô số Linh Vũ thoát ly, muốn lần thứ hai phát động thể tiến công.

Đang lúc này, Tiểu gia hóa di chuyển, thân thể hiện ra ánh bạc, lẳng không vọt tới.

"Răng rắc" một tiếng, dưới chân cỏ thụ chặn ngang tách ra, hung mãnh đập xuống, vài tên bạch y trung niên kinh hãi, nhanh chóng tách ra, cỏ thụ đập xuống đất, đại địa ầm ầm chấn động, lại là mấy tòa trạch viện luân hồi, nơi này người ngã ngựa đổ, khắp nơi bừa bộn!

"Súc sinh, chó có càn rỡ", Trương Hách giận dữ, đỉnh đầu bốc khói, hai mắt đỏ chót, một quyền hung ác đánh tới.

Tiểu Thiên lắc lắc đầu, ý kia là, không đáng chú ý a!

Nó duỗi ra móng vuốt nhỏ, hào không né tránh liền đi tới.

"Oanh "

Một vòng óng ánh ngân nhật lên không, che khuất Thái Dương, một luồng khủng bố tuyệt luân kinh khí, từ giữa hai người lao ra, cỏ thụ, trạch viện vọt lên từ mặt đất, nhắm phía xa xa, quét ngang tất cả.

"Ầm", ở mọi người kinh hãi dưới ánh mắt, Triệu Hạ cùng Xà Lân Ứng dường như thiên thạch loại, điên cuồng rơi rụng, mạnh mẽ đập xuống đất, lập tức miệng phun huyết dịch, sắc mặt trắng bệch. Mà đầu kia to bằng lòng bàn tay Ma Oa, rơi vào trên một cây đại thụ, nhìn đáng sợ cũng không có quá đáng lo!

Triệu gia mọi người ngơ ngác, cái này vẫn là Ma Oa sao? Đại lục có như thế cường Ma Oa? Bọn họ cảm giác ngày này thay đổi, một con không đủ tư cách Ma Oa, lại có thể ung dung đánh bại Viên mãn kỳ tu giả, cộng thêm một con Viên mãn kỳ Xà Lân Ứng, cái này quá buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hoang Cổ Tiểu Hung Thủ

Tiền viện cảm như hén, từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm, trên mặt mọc đầy khó có thể tin.

Gia tộc trụ cột, tộc trong lòng người thần, dĩ nhiên thất bại, bị bại nhanh như vậy, một tháp đồ địa!

Xa xa, hai nam hai nữ chạy nhanh đến, nhìn thấy hiện trường cảnh tượng, đều là một hồi sửng sốt, nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

"Phụ thân", Triệu Khuông biến sắc, vội vàng chạy tới, đỡ lên Triệu Hạ, kinh nghi nói: "Phụ thân, chuyện gì thế này?"

"Cha, là ai ở Triệu gia ngang ngược?" Triệu Thanh thân mang một bộ lụa trắng quần áo, gần như trong suốt, da thịt trắng nõn như ả như hiện. Cao vót bộ ngực mềm, khéo đưa đẩy mà đầy đặn, tóc dài xõa vai, thân hình đường cong ưu mỹ, rất có sức mê hoặc.

Nàng đã mười sáu tuổi, có rồi thành thực khí chất của nữ nhân, khiến người ta sẽ không nhìn được muốn nhìn nhiều, mà giờ khắc này, nàng trong con ngươi xinh đẹp nhiều một vết ỷ lạnh.

"Người xem cái kia, nhìn liền biết, khắc khắc!" Triệu Hạ nói, khí huyết không khoái, ho ra mấy cái tị huyết.

"Hà? Màu bạc Ma Oa? Lẽ nào là nó?" Triệu Khuông nghi hoặc, nghĩ đến Vô Thiên bên người Tiểu Thiên.

Triệu Thanh hồ nghi nói: "Ca, lẽ nào là Cổ Dật bên người con kia Ma Oa? Làm sao biến không giống nhau?"

"Trong hậu viện ngoại trừ Cổ Dật, không ai nắm giữ Ma Oa, khẳng định là nó không sai, nhưng nó tại sao lại công kích phụ thân, phá hủy Triệu gia", Triệu Khuông khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt có tức giận.

Triệu Thanh hừ lạnh nói: "Hừ, không biết điều, chúng ta đem bọn họ tôn sùng là thượng tôn, rất chiều đãi, không nghĩ tới bọn họ vong ân phụ nghĩa, lại đem trong nhà hủy thành như vậy, thật sự coi ta Triệu gia không người?"

"Đừng kích động, ta xem Cổ Dật không phải là người như thế, đợi ta đi vào hỏi rõ ràng lại nói", Triệu Khuông cau mày, nói: "Thanh nhi, người trợ giúp phụ thân đi về nghỉ trước".

Dứt lời, hắn xoay người đối mặt một nam một nữ, chấp tay nói: "Hỏa huynh, Lưu Yến cô nương, các người tạm thời tránh dưới, miễn cho bị người khác nhận ra, gây nên hoài nghi".

Hai người này chính là Hỏa Thế cùng Lưu Yến.

"Thật sự có như thế xảo sự?"

Hỏa Thế nhìn chăm chăm trên cây to Ma Oa, trong lòng nghi hoặc, nhiệm vụ lần này, một mặt là cướp giật Viêm Tông đệ tử, mặt khác là trong bóng tối tìm Vô Thiên tâm tích, khiến cho lệnh bài quá trọng đại, không thể rơi vào người khác trong tay, phải đến.

Hắn cũng sẽ không ngây thơ cho rằng, Vô Thiên liền như vậy quên đi, một thôn trang hủy diệt, gia gia chết, như vậy thâm cừ đại hận, nhất định sẽ ngược lại nghĩ cách trả thù, mà Viêm Tông là cơ hội duy nhất, vì lẽ đó hắn vẫn luôn ở điều tra cẩn thận, tra tìm Vô Thiên tâm tích.

Lưu Yến nhẹ nhàng đẩy một cái, nói: "Sur huynh, làm sao?"

"Không có chuyện gì", Hỏa Thế lắc lắc đầu, khả năng là trùng hợp đi! Hắn đối với Triệu Khuông liền ôm quyền, liền xoay người rời đi.

Triệu Khuông sâu sắc liếc nhìn hai người, sau đó đối với trên không lớn tiếng nói: "Con vật nhỏ, người vì sao công kích ta Triệu gia?"

Tiểu gia hỏa cũng không để ý tới, mà là chăm chú nhìn chăm chăm Hỏa Thế hai người, con mắt lệ quang lấp lánh, nó sẽ không quên, lúc trước Vô Thiên bị ai, bắt lực, mà hết thảy này đều là hai người này mang đến.

"Giờ chết của các người sắp đến rồi, cho oa gia đem cái cổ tẩm sạch chờ".

Tiểu gia hỏa gặp phải Vô Thiên khổng lồ, có thể rõ ràng cảm thụ đối phương trong lòng tâm tình, đoạn thời gian đó, nó cảm nhận được trong lòng tuyệt vọng cùng cô tịch, may là mặt sau có Thi Thi xuất hiện, mới lấp kín cái kia chỗ trống, sinh cơ toả sáng!

"Oa", Tiểu gia hỏa không nao loạn, nhảy xuống đại thụ, cũng không thèm nhìn tới Triệu Khuông, trực tiếp hướng hậu viện lao đi, dọc đường lại đụng với thiếu nữ mặc áo vàng đẳng cấp người.

"Xảy ra chuyện gì? Nhanh như vậy liền kết thúc?" Thanh niên mặc áo trắng kinh ngạc.

"Tiểu gia hỏa, hiệu suất của người có thể hay không quá nhanh? Chúng ta còn chưa kịp xem đây, đi, trở lại tiếp tục", thiếu nữ mặc áo vàng giật giây, nâng hai mắt tỏa sáng, khác nào một tiểu ma nữ, hận không thể Tiểu Thiên có thể đem Triệu gia cho hủy đi, e sợ cho không đúng loạn.

Tiểu gia hỏa giờ giờ lên móng vuốt, ý kia là, đi sang một bên, oa gia không rảnh. Sau đó "Vèo" một hồi, nó biến mất ở trước mắt mọi người.

"Đừng chạy ai", thiếu nữ mặc áo vàng truy đuổi, nhất định phải Tiểu gia hỏa lại đi.

"Lúc này mới bao nhiêu thời gian, liền chơi xong, thật chán", đám người lần thứ hai có vẻ không vui rồi đi, dự định lần sau kịp lúc, không thể lại bỏ qua trò hay.

Triệu Khuông đứng tại chỗ không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, con vật nhỏ này cũng quá có cá tính đi, phá hủy nửa cái Triệu gia, liền cái xin lỗi đều không có, phải mong một cái liền đi người?

"Đại thúc, Nhị thúc, các người không có sao chứ", Triệu Khuông nhìn vài tên bạch y trung niên, quan tâm nói.

"Chỉ là bị thương ngoài da", một tên tuổi tác hơi trường nam tử lắc lắc đầu, khổ sở nói: "Cái này Ma Oa thật sự rất lợi hại, tứ đệ cùng Tiểu Lan liền thủ, đều không phải là đối thủ."

"Hừ, việc này không thể liền như thế quên đi, nhất định phải để Cổ Dật cho chúng ta một câu trả lời."

Triệu gia ở Thiết Thạch trấn là nhân vật có máu mặt, giờ khắc này càng bị người hủy đi trạch viện, cái này nếu là truyền đi, còn có hà bộ mặt đối mặt thể nhân, nhất định phải đưa cái này bãi tìm trở về.

"Đại thúc, người sai người đem nơi này thu dọn, ta đi hỏi một chút đến tột cùng xảy ra chuyện gì", Triệu Khuông bó tay toàn tập, lần này Triệu gia tổn thất quá nghiêm trọng, nửa cái trạch viện gặp phải hủy đi không nói, tộc nhân tử thương gần như mấy trăm, nếu không biết rõ nguyên do, chắc chắn sẽ không dễ dàng dễ dàng.

"Quái vật a quái vật", Triệu Khuông lầm bầm, về phía sau viện đi vội vã.

Thiên tự số chín trong lầu các.

Hàn Thiên cả giận nói: "Con vật nhỏ, không phải đã nói để ngươi có chừng có mực, lần này ngược lại tốt, phá hủy nửa cái Triệu gia, càng đem Triệu Hạ cũng đánh thành trọng thương, ngươi nói khắc phục hậu quả ra sao".

Tiểu gia hỏa hai mắt liếc xéo, chỉ chỉ Thi Thi, tức giận kêu to.

"Đại bại hoại, con vật nhỏ nói, ai bảo bọn họ cướp đi Tiểu Y, thương tổn ta, đáng đời bọn họ. Nó còn nói, nếu là không giao ra Tiểu Y, nó sẽ hủy đi toàn bộ Triệu gia", tiểu nha đầu giải thích, đối với Tiểu gia hỏa trừng mắt nhìn, biểu thị chống đỡ.

Hàn Thiên xoa xoa cái trán, đứng dậy rồi đi, hai người này tiểu ma đầu không còn Vô Thiên ràng buộc, e sợ khuyên là khuyên không được, chỉ hy vọng sau đó có thể ôn nhu một chút, hẳn bắt đầu là Triệu gia cầu khẩn.

Không lâu lắm, Triệu Khuông đến rồi, thấy Vô Thiên rơi xuống ngủ không tỉnh, hẳn chỉ được hỏi dò Tiểu gia hỏa, may là có Thi Thi làm phiên dịch, đem tất cả mọi chuyện giảng giải một lần.

Triệu Khuông nghe xong, đương nhiên sẽ không tin tưởng tộc nhân sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng Tiểu gia hỏa hoá thơ thơ một mực chắc chắn chính là, bất đắc dĩ, hẳn chỉ có thể tạm thời thả xuống truy cứu trách nhiệm, trở lại điều tra dưới.

Hắn đứng dậy cáo từ, vội vã chạy về phòng nghị sự, đem chuyện đã xảy ra tỉ mỉ nói ra.

Nghe vậy, Triệu Hạ cùng vài tên anh em ruột, lập tức giận dữ, vì loại này có lẽ có tội danh, lại phá hủy hơn một nửa cái Triệu gia, thương thế hơn trăm người, như vậy tổn thất nặng nề, coi như Triệu gia gia đại thế lớn, cũng không thể chịu đựng, sau khi thương nghị, bọn họ nhất trí tán đồng, nhất định phải Cổ Dật cùng Ma Oa phụ trách.

Nhưng vào lúc này, Triệu Thanh đi vào, cố gắng phát ra một bình huyết dịch, làm Triệu Khuông mở ra bình ngọc, một luồng sức sống mãnh liệt lao ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ phòng khách, trong đó còn có nồng nặc quang nguyên tố, Triệu Hạ đẳng cấp người thương thế, càng nhanh chóng khép lại.

"Phi Thiên Hồ tinh huyết. . ."

Bọn họ rõ ràng, Ma Oa đến đây tìm việc, cũng không phải không có lựa mà lại có khó, quả thật có có chuyện như vậy.

Nhưng đón lấy vấn đề là như thế nào giải quyết chuyện này kiện, Phi Thiên Hồ sức mê hoặc, chỉ cần là cá nhân đều sẽ không thờ ơ không động lòng, có nó, chẳng khác nào ủng hộ vô cùng vô tận linh được, chỗ tốt khó có thể tưởng tượng.

Triệu Khuông lấy đại cục làm trọng, kiên trì trả, kế hoạch lập tức liền muốn triển khai, không thể bởi vì chuyện này xuất hiện cái gì bất ngờ, nếu là phát sinh chỗ sơ suất, mệnh đều không còn, nắm giữ Phi Thiên Hồ thì có ích lợi gì, nhưng rất nhanh gặp phải phản bác, mấy vị trưởng bối thà chết cũng phải lưu lại.

"Ta cũng tán thành lưu lại", Triệu Hạ cân nhắc luôn mãi, rốt cục làm ra quyết định, hẳn nhìn Triệu Thanh, trầm giọng nói: "Thanh nhi, ngươi mang tới Phi Thiên Hồ, bí mật đi tới gia gia ngươi cái kia, có hẳn tọa trấn, Cổ Dật coi như tìm tới, cũng không tạo nổi sóng gió gì".

Triệu Khuông bỗng nhiên đứng dậy, ngăn cản nói: "Phụ thân, không thể. . ."

"Vi phụ ý đã quyết, không cần nhiều lời", Triệu Hạ khoát tay áo một cái, nhìn phía vài tên bạch y trung niên, nói: "Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Ngũ đệ, Lục đệ, phỏng chừng lần này Hóa Vân Tông sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta, vì lẽ đó các ngươi mang tới bộ phận tộc nhân cùng với toàn bộ gia sản, theo Thanh nhi đồng thời rời đi, cũng coi như là vì gia tộc bảo tồn một ít thực lực".

"Tứ đệ, đại ca không thể đáp ứng, chúng ta rời đi, cũng chỉ còn sót lại ngươi cùng Khuông nhi, nếu như Hóa Vân Tông trở mặt, các ngươi là một con đường chết", cầm đầu nam tử nói rằng.

Triệu Hạ lắc đầu nói: "Đại ca, giả như Hóa Vân Tông thật sự trở mặt, các ngươi lưu lại có thể có tác dụng sao? Chỉ có thể nhiều thêm mấy cái vong hồn mà thôi. Lúc trước phụ thân đem nơi này gia nghiệp giao cho ta, ta không thể không phòng ngừa chu đáo, sắp xếp đường lui, các ngươi yên tâm đi thôi, nơi này liền giao cho ta cùng Khuông nhi".

"Ta Triệu gia là Hóa Vân Tông bán mạng nhiều năm, không tiếc trên lưng phản bội tông môn ác danh, bọn họ nếu thật dám trở mặt, quá mức đồng quy vu tận, cả chết lưới rách", nói chuyện chính là một tên gầy gò nam tử, lệ khí mườì phần.

Lúc này, Triệu Khuông nói: "Lục thúc, chất nhi lời nói không nên nói, ngại quá ngại thơ. Triệu gia ở Thiết Thạch trấn là rất uy phong, nhưng đối mặt tông môn, nhưng là châu chấu đá xe, giờ tay bắt đầu bị phá hủy, đến lúc đó vòng không phá, chúng ta những này cá nhỏ, không tri kỷ kinh chết rồi bao nhiêu lần".

Tiếng nói rơi xuống đất, không nhân sinh bức bối, bởi vì Triệu Khuông nói chính là sự thực, Triệu gia còn không mạnh đến có thể cùng tông môn một so sánh, lưu lại không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ có thể chịu chết uổng.

"Được, ta đáp ứng ngươi, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, nhất định phải bảo vệ tính mạng của chính mình, Triệu gia cần các ngươi phải", cầm đầu nam tử cuối cùng gật đầu, trong lòng nhưng bị ai cực điểm, người ở bên ngoài xem ra, Triệu gia phong quang vô hạn, ai sẽ nghĩ tới chỉ là người khác chung bản bên trên hiếp đáp, nặc cho xấu xí.

Thoáng thương nghị một hồi, mấy người cùng Triệu Thanh lần lượt đi ra phòng khách, chuẩn bị tất cả công việc, muốn dời đi nhiều như vậy tộc nhân, cần hành sự cẩn thận, phòng ngừa tiết lộ.

"Khuông nhi, vì phụ lưu lại người, người sẽ không trách ta chứ", Triệu Hạ ánh mắt từ ái, trước mắt đứa bé này, từ nhỏ đã phi thường hiểu chuyện, trợ giúp hẳn quản lý tất cả việc nhà, vì gia tộc làm ra công hiến, không thua gì chính mình.

Triệu Khuông cười nhạt nói: "Phụ thân nói nói gì vậy, coi như phụ thân không ở lại ta, ta cũng không thể rời đi, những năm này cơ bản đều là ta cùng Hóa Vân Tông người tiếp xúc, nếu như ta biến mất, bọn họ thế tất sẽ sinh nghi".

Triệu Hạ gật gù đầu, vô lực nói: "Cổ Dật linh sủng muốn ồn ào sẽ theo nó đi thôi, ngược lại nơi này sắp không còn".

Nói xong, hắn phát phát tay, ra hiệu đi ra ngoài, chờ Triệu Khuông sau khi rời đi, Triệu Hạ nhìn nóc nhà, phảng phất một hồi lão mấy chục tuổi, trên mặt có không nói ra được cô đơn cùng tang thương.

Tiểu gia hỏa không có phụ lòng Triệu Hạ kỳ vọng cao, cơ bản mỗi ngày đều sẽ đi tiền viện dạo vặt mấy lần, như quá chỗ không người, phảng phất nơi này chính là nó vương quốc, không người dám anh phong mang.

Hậu viện thiếu niên thiên tài môn, hiện tại ngoại trừ tu luyện, tối đáng để mong chờ chính là Tiểu gia hỏa xuất hiện, chỉ cần nó đi ra lầu các, đại gia liền cùng nhau tiến lên, như mọi người vòn quanh loại, cùng sau lưng nó, đi vào tập hợp náo nhiệt.

Theo Tiểu gia hỏa lần lượt ra tay, đại gia càng ngày càng khó mà tin nổi, trong lòng đều có một nghi vấn, nó thực sự là Ma Oa sao?

Có một lần Tiểu gia hỏa giết tới chủ trạch, Triệu Hạ bị bức ép ra tay, nhưng trực tiếp gặp phải nó một quyền đánh bay, tình huống mười mấy ngày, thương thế mới có thể khỏi hẳn, tin tức này truyền ra, đại gia chấn kinh rồi.

Quá điên cuồng, quá cường hãn, cái này vẫn là Ma Oa? Đây chỉ có Hoang Cổ tiểu hung thú mới có thể làm đến. Lâu dần, Tiểu gia hỏa ngoại trừ 'Phá gia chi tử', lại thêm một người bí danh 'Hoang Cổ tiểu hung thú'.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Biến Cố Bất Đắc Dĩ

"Hoang Cổ tiểu hung thú đi ra, đại gia đi mau đi!"

Một ngày mới gây sự bắt đầu, Tiểu gia hỏa người lập mà đi, bước tao nhã bước tiến, hung hăng khí phách hiên ngang, phía sau theo một đám thiếu niên thiên tài, thật không náo nhiệt!

Thiên tự lầu số tám trên ban công, Hàn Thiên lắc đầu cười khổ, con vật nhỏ này hiện tại đã đem phá hủy Triệu gia, xem là chuyện thường như cơm bữa, mỗi ngày không thể thiếu.

Mười mấy ngày nay, hắn cũng nhận ra được một chút dị dạng, hậu viện người ở từ từ giảm thiểu, ban đầu có tiếp cận năm mười người, mà hiện tại ít đi mười mấy cái, không hiểu ra sao mất tích, hắn biết, Triệu gia bắt đầu hành động.

Sau đó mỗi ngày buổi tối, hắn cũng có tiềm tàng đang âm thầm quan sát, mà Triệu Khuông mỗi đến vào lúc canh ba, thì sẽ mang tới vài tên người mặc áo đen đến đây, tiến vào bên trong trong một tòa lầu các, không lâu lắm, liền giờ lên một hai người rời đi.

Hàn Thiên trong lòng tuy giận dữ, nhưng vì không đứng đánh rắn động cỏ, cũng không lỗ mắng hành sự, chỉ là trong bóng tối theo dõi, cuối cùng hắn phát hiện, Triệu gia cùng Hóa Vân Tông giao hàng địa phương, thật sự ở Trần Linh Bi cái kia. Hắn còn phát hiện một dị thường hiện tượng, Triệu gia phần lớn người biến mất rồi, chỉ còn dư lại một số ít tộc nhân cùng Trương Hách cùng với Triệu Khuông, tương đương với một xác không.

"Phòng ngừa chu đáo, trước tiên lưu sao, hừ, có thể chạy đi nơi nào."

Hàn Thiên đem tin tức này, thông qua Vạn Tượng Lệnh truyền quay lại tông môn, Viêm Tông tông chủ lập tức phái người bắt tay điều tra, quá mấy ngày rốt cục điều tra rõ nguyên do, nguyên lai Triệu gia Địa Ngục Chi Thành có một bí mật căn cứ địa, mà Triệu gia phần lớn tộc nhân đều di chuyển trôi qua.

Hắn còn phải đến một cái tin, Địa Ngục Chi Thành Triệu gia, trong bóng tối cất giấu một con Phi Thiên Hồ, lần này tất cả trong sáng, Hàn Thiên trước còn đang nghi ngờ, Tiểu gia hỏa như vậy trắng trợn không kiêng dè dân vật, Triệu gia tại sao lại bỏ mặc, hóa ra là có tật gậy mình.

Thời gian vội vã mà qua, lại là mười mấy ngày trôi qua.

Viêm Tông sát hạch tỷ thí, chỉ lát nữa là phải đến, mà hậu viện người càng ngày càng ít, mãi đến tận hiện tại chỉ còn dư lại chữ "Thiên" lâu người. Còn những người kia hướng đi, Triệu Khuông cũng đã làm giải thích, nói người nơi này đều là hiếm có thiên tài, muốn sớm đưa đi tông môn đưa tin, nhưng bởi vì nhân thủ quan hệ, vì lẽ đó mỗi ngày chỉ có thể trực xuất hai đến ba tên.

Đối với cách nói này, những người khác tự nhiên kinh hi vạn phần, có thể không thông qua sát hạch, trực tiếp tiến vào Viêm Tông, bọn họ cao hứng còn đến không kịp. Chỉ có Hàn Thiên khịt mũi con thường, những người này hướng đi, hẳn lại quá là rõ ràng, chỉ là không cách nào vạch trần.

Đêm hôm ấy, Hàn Thiên đi tới Thiên tự số chín lầu các, cùng Tiểu Thiên họa thơ thơ tiến hành thương nghị, bởi vì sát hạch ngày mai sẽ bắt đầu rồi, Triệu Khuông nhất định sẽ ở buổi tối đem còn lại người toàn bộ dời đi, không khỏi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đem hết thầy chú ý sự hạng đều bàn giao một lần, hẳn rồi đi.

Cũng không lâu lắm, Triệu Khuông dẫn người đến đây, đưa lên ngon miệng món ngon, Tiểu Thiên họa thơ thơ phảng như vô sự, thoả thích hưởng thụ bữa ăn ngon. Nhưng Tiểu gia hóa nhưng ở trong lúc lơ đãng, đem Hối Xuân Thảo bỏ vào món ăn com trung tâm, một mạch toàn ăn, tiểu nha đầu ghép lại làm như vậy.

Ban đêm, bọn họ rất sớm liền ngủ, mãi đến tận vào lúc canh ba, mấy đạo bóng đen lên vào gian phòng, ôm mấy người, biến mất ở hậu viện.

Sáng sớm, mặt trời bay lên, ánh mặt trời phô tung mà xuống, đại mà hiện lên phát ra một mảnh màu đỏ nhạt.

Thiết Thạch trấn trung tâm ngủ say người, lục tục từ trong giấc mộng thức tỉnh, buổi tối yên tĩnh an lành, từ từ gặp phải não động đánh vỡ.

Ngày hôm nay là sát hạch tháng ngày, thông qua, thăng chức rất nhanh, thất bại, thì lại hoàng hôn đường cùng, chỉ có chờ đến sang năm trở lại.

Hết thầy tham gia sát hạch người, đều là ngồi trên mặt đất, nuốt phấn chán, ngưng thần tụ khí, làm cuối cùng nỗ lực.

Mãi đến tận cuối cùng một tia phấn chán tan hết, đại gia mới thu công, đứng thẳng mà lên, đều tinh thần gấp trăm lần, thần thái sáng láng, sau đó đi ra khỏi phòng, hướng về Thiết Thạch trấn cửa ải bình nguyên tụ lại, nơi này chính là ngày hôm nay sát hạch địa điểm.

Không lấy ra chốc lát, nơi này tụ đầy bóng người, người người nhốn nháo, ít nói cũng có hơn năm trăm người, may mà bình nguyên rất lớn, có đầy đủ chỗ dung thân, không đến nỗi người đông như mắc cửi.

"Ồ! Kỳ quái, Triệu gia người phụ trách chủ yếu, làm sao một cũng không có xuất hiện?"

Đại gia phát hiện dị thường, phía trước dựng trên đài cao, vài tên thân mang Triệu gia trang phục người đàn ông trung niên đang chủ trì, mà như Triệu Hạ đẳng cấp nhân vật cao tăng, càng một đều chưa từng xuất hiện.

"Quản hán, chỉ cần có thể tham gia sát hạch là tốt rồi, lần này nhất định phải thông qua, không đúng sợ các ngươi chuyện cười, cái này đã là ta lần thứ ba đến đây, nếu như lần này còn không thành công, chỉ có thể về thôn làm một tên thợ săn."

"Không biết lần này sát hạch là cái gì, không muốn vừa giống như năm rồi như vậy, tất cả mọi người tất cả hỗn chiến, bằng thực lực của ta, sợ là hiệp một lại cũng bị đào thải."

Nhưng mà không như mong muốn, người này vừa dứt lời, trên đài cao, một người đàn ông tuổi trung niên, ngắm nhìn bốn phía, lớn tiếng nói: "Như năm rồi như thế, hiệp một là hỗn chiến, chỉ có thể có một nửa người lưu lại, nhớ kỹ điểm đến mới thôi, không thể gây thương tích mạng người, bắt đầu!"

"Mia nó", tất cả mọi người cũng không nhận được bạo thô khẩu, hỗn chiến, liền mang ý nghĩa từng người là chiến, mỗi người đều là đối với tay, một bên muốn cùng người giao thủ, một bên còn muốn cảnh giác có người từ phía sau lưng đánh lên, đây là đối với lực lượng tinh thần tối luyện.

Ầm! !

Nơi này quá nhiều người, khó để phòng bị, người đàn ông trung niên lời còn chưa dứt, liền có mấy chục người gặp phải đánh lên, bay ngang mấy trượng, phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, hiện ra nhưng đã mất đi sức chiến đấu, gặp phải đào thải!

Thiên Hạt Linh, Trần Linh Bi.

Nơi này cùng trên vùng bình nguyên so với, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Trần Linh Bi phía trước, trăm trượng chỗ, có một toà ngọn núi cao vút, phong bích chói vót, không có một ngọn cỏ, trọc lốc, khó có thể leo lên. Mà ở ở giữa nơi, có một trượng đại cửa động, bên trong đen kịt một mảnh, không thể coi vật.

Một vệt kim quang đột nhiên xuất hiện, không phải rất sáng sủa, nhưng cũng có thể thấy rõ hang động cảnh vật.

Hàn Thiên bò lên, nhìn trên đất nằm mấy chục người, những này rõ ràng là Triệu gia hậu viện thiếu niên, một không nhiều, một không ít, hẳn sắc mặt âm trầm, trong lòng phần nộ, nói: "Hừ, tông môn đối xử các ngươi không tệ, càng làm ra chuyện như vậy, thực sự là tội đáng muôn chết!"

"Oa", một đạo oa vang lên lên, Tiểu gia hóa từ Thi Thi trong lồng ngực chui ra, quét một vòng bốn phía, sau đó chỉ về Vô Thiên, khoa tay lên, ý kia là, hiện tại có thể cho hán thuốc giải đi.

Hàn Thiên gật gù gật đầu, hần có loại dự cảm xấu, tiếp đó sẽ phát sinh đại sự gì.

Tiểu gia hòa từ tiểu nha đầu trong ống tay áo, lấy ra Hồi Xuân Thảo, nhét vào Vô Thiên trong miệng, sau đó đối với Hàn Thiên trêu tức nở nụ cười, nằm ở Thi Thi trong lòng ngực, hai mắt hợp lại, giả chết.

"Vương bát đản, quá không nghĩa khí", Hàn Thiên chửi rủa.

Hồi Xuân Thảo được hiệu rất mạnh, mười mấy tức, Vô Thiên đóng chặt hai mắt, hơi giật giật, sau đó, chậm rãi mở, lộ ra mê man: "Đây là cái kia, làm sao cảm giác ngủ thời gian thật dài, há? Ta không phải đi tìm Tiểu Y, làm sao nằm ngủ ở đây giấc?"

Vô Thiên dùng sức vỗ vỗ ảm ảm đầu, cái này vỗ một cái bên dưới, phủ đầy bụi ký ức, giống như thủy triều hiện lên, hần toàn nghĩ tới.

Đứng thẳng mà lên, hần mặt trầm như nước, con mắt hàn quang lấp lánh, từng sợi sát cơ bốc hơi, lạnh như băng nói: "Nói, vì sao làm như vậy?"

"Cái này. . . Vô Huynh, không nên vọng động, ngươi cũng biết, ta là vạn bất đắc dĩ", Hàn Thiên vội vàng lùi về sau, giải thích: "Ngươi đã ngủ say một tháng, hiện tại chúng ta ở Trần Linh Bi, Hòa Thế đẳng cấp người liền ở phía dưới, mau nhanh đem sát cơ thu lại, không phải vậy sẽ bị phát hiện".

"Một tháng. . . Đã một tháng!" Vô Thiên thân thể loáng một cái, cúi đầu nỉ non, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hùng hục, hùng hổ dọa người: "Cái kia Tiểu Y đây? Có tìm được hay không?"

"Tìm tới, như ngươi dự liệu, là Triệu Thanh phái người làm ra, nhưng vì không đúng đánh rần động cỏ, ta không có báo cho Tiểu Thiên họa thơ thơ, có điều, Phi Thiên Hồ tâm tích ta đã tra được, chỉ cần chuyện nơi đây vừa kết thúc, ta tự mình cùng ngươi đi một chuyến", Hàn Thiên bảo đảm, đem tông môn điều tra ra được tin tức, đơn giản nói một lần.

"Đúng là nàng, cái kia Triệu Khuông đẳng cấp người thế tất cũng biết", Vô Thiên sắc mặt lạnh lẽo, Triệu Thanh có điều là một hung hăng vô lý kiêu tiểu tử, nếu như không có được Triệu Hạ đẳng cấp người cho phép, tuyệt không dám đem Tiểu Y mang đi.

"Địa Ngục Chi Thành sao, liền coi như các ngươi đi tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ không bỏ qua."

Hần xem hướng bốn phía, trong lòng một hồi rõ ràng, xem ra Triệu gia cùng Hòa Vân Tông kế hoạch đã bắt đầu, hần không phải không nói xử lý người, việc đã đến nước này, nhiều truy cứu cũng vô dụng, vẫn là trước tiên giải quyết trước mặt vấn đề.

Vô Thiên nhìn chằm chằm giả chết Tiểu Thiên, không cần phải nói, nó khẳng định là Hàn Thiên đồng bọn, hần một cước đá vào, Tiểu gia hòa một tiếng hét thảm, hoành bay ra ngoài, đập vào vách đá, bụi bặm bay loạn. Nó chật vật bò lên, móng vuốt nhỏ chống nạnh, trợn mắt nhìn nhau, oa oa thét lên, ý kia là, ngươi có ý gì? Không nói rõ ràng, oa gia cùng ngươi trở mặt.

Vô Thiên không để ý đến, cúi người xuống, nhẹ nhàng xoa xoa tiểu nha đầu khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt tất cả đều là cưng chiều. Tiểu nha đầu ngủ đến mức rất ngọt, khoe miệng tràn ra một tia nước bọt, hần không có lập tức vì nàng ăn thuốc giải, ôm lấy thân thể nhỏ bé, đi vào hang động nơi sâu xa, thu xếp ở một góc bên trong.

Sau đó sẽ là một trận đại chiến, hần khả năng không thời gian chăm sóc.

"Những người này xử lý như thế nào?" Vô Thiên hỏi.

Hàn Thiên xep miệng nói: "Còn có thể xử lý như thế nào, coi như toàn bộ tính lại, cũng chỉ là phiền toái, chỉ có thể trước hết để cho bọn họ ngủ thôi!"

"Ngươi tông môn người lúc nào đến?"

"Nửa tháng trước liền thông báo, nên đều đến đi, có thể ẩn giấu ở nơi nào", Hàn Thiên có chút không yên lòng, lấy ra Vạn Tượng Lệnh, phát sinh một đạo tin tức, muốn xác nhận dưới.

"Chờ chút bắt đầu hồi phục, chúng ta trước tiên đi xem xem tình huống bên ngoài", Hàn Thiên nói xong, hướng về cửa động đi đến.

Vô Thiên cau mày, trầm ngâm không ít, đi theo.

Hai người nằm ngoài cửa động, thò đầu ra nhìn tới.

Trần Linh Bi cái khác trên tảng đá, Hòa Thế, Lưu Yên, Ngô trưởng lão, Triệu Hạ phụ tử ngồi trên mặt đất, châu đầu ghé tai, tựa như ở thương nghị cái gì. Phía sau bọn họ, đứng từng người từng người nam tử mặc áo đen, đều thân thể thẳng tắp, mặt không hề cảm xúc, biểu lộ một loại tà ác khí tức.

Hàn Thiên nhỏ giọng nói: "Nhìn dáng dấp, bọn họ là đang thương lượng khi nào mở ra giới cánh cửa".

"Sớm mở muộn mở, không phải như thế?"

"Vô Huynh, ngươi có chỗ không biết", Hàn Thiên giải thích: "Giới cửa mở ra là có hạn chế, chỉ có thể kéo dài nửa canh giờ, thời gian vừa đến, liền sẽ tự động biến mất. Theo ta suy đoán, bọn họ ngay lập tức sẽ mở ra giới cánh cửa, dù sao người nơi này, tư chất đều khá là bất phàm, so với Thiết Thạch trấn chính đang sát hạch người, mạnh hơn không chừng một hai bậc, nhất định sẽ trước tiên đưa đi, chờ sau đó phê đến, lại từ mới mở ra giới cánh cửa"

. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Quả nhiên gặp phải Hàn Thiên nói trung tâm, Ngô trưởng lão đứng thẳng mà lên, bàn tay xẹt qua Giới Tử túi, một vệt kim quang lấp lánh, một to bằng lòng bàn tay màu vàng cửa nhỏ xuất hiện, tỏa ra một mùi hương khó tả.

"Lên!" Ngô trưởng lão quát nhẹ, dựa vào hư không, phía trước không khí bạo động, không gian vặn vẹo, còn như sóng lớn tản ra, đón lấy, hấn vung tay lên, màu vàng cửa nhỏ bắn ra, hòa vào vặn vẹo trong không gian tâm tư, nơi này kim quang óng ánh, sương mù bốc hơi!

Màu vàng cửa nhỏ hoàn toàn mờ nhạt, nhìn không rõ ràng, giống bị cố định lại, không nhúc nhích.

"Trưởng!"

Ngô trưởng lão lại uống, Tinh nguyên cuộn cuộn mà động, dâng tới màu vàng cửa nhỏ, loảng xoảng một tiếng, cửa nhỏ đón gió thấy trưởng, cấp tốc bành trướng, mãi đến tận khoảng ba mét, thả mới đình chỉ.

"Mời!" Cửa nhỏ ánh vàng lấp lánh, ánh sáng loá mắt, trung ương nứt ra rồi một cái khe, dần dần mở ra, lộ ra một cái vàng rực rỡ con đường, dẫn tới nơi chưa biết.

"Đây chính là giới cánh cửa, thật thần kỳ", Vô Thiên kinh ngạc.

"Ong ong", lúc này, Hàn Thiên trong tay Vạn Tượng Lệnh chấn động, tỏa ra mông lung ánh sáng lộng lẫy, lập tức đem ý niệm chìm vào trong đó, hấn sắc mặt đột biến, cực kỳ khó coi.

Vô Thiên nghi ngờ nói: "Làm sao?"

"Vô Huynh, lần này sợ là chúng ta xong đời."

Hàn Thiên sắc mặt tái nhợt, nói: "Su tôn vừa phát tới tin tức, cái khác mấy chỗ địa phương, Hòa Vân Tông phát động rồi vài tên Thác Mạch Kỳ Viên nắm trưởng lão, tông môn đại tu giả tạm thời không cách nào thoát thân, vì lẽ đó nơi này chỉ có thể dựa vào chúng ta trước tiên chống đỡ".

"Đùa gì thế", Vô Thiên sắc mặt kịch biến, chỉ dựa vào hai người thêm vào Tiểu gia hỏa, làm sao có khả năng đối phó được lại mới một đám người.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Ngô Trưởng Lão!!

Mấy người tu vi đều rất cao, đại hán càn là Thác Mạch Kỳ đại tu giả, Hóa Thế, Triệu Hạ đều là Thoát Thai Viên Mãn kỳ cường giả, hơn nữa Lưu Yên cùng Triệu Khuông, còn có mấy chục đệ tử nòng cốt, lấy ba người lực lượng, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá.

Hàn Thiên bất đắc dĩ nói: "Điều này cũng hết cách rồi, hiện đang muốn rút đi cũng đã không kịp, có điều, nơi này dù sao cũng là Viêm Tông địa bàn, chỉ cần chúng ta kiên trì chốc lát, trưởng lão trong môn phái thì sẽ chạy tới".

Hắn cũng rất căm tức, ba người thực lực, thuộc về Tiểu gia hỏa cao nhất, nhưng muốn đối kháng Ngô trưởng lão, vẫn là chênh lệch rất nhiều, mà Triệu Hạ, Hóa Thế cũng không phải kẻ tầm thường, còn có người mặc áo đen từ bên hiệp trợ, nếu như chiến đấu với nhau, lạnh ít dữ nhiều.

Vô Thiên sắc mặt biến ảo không ngừng, đây là một lần đại mạo hiểm, hắn có tất cần nghĩ cho rõ, nhưng Hòa Vân Tông người, không cho hắn suy nghĩ nhiều, đã ở phân vách đá, chuẩn bị trực xuất người nơi này.

"Thật", Vô Thiên rất thẳng thắn, nhưng là hoàn toàn bất đắc dĩ, giả như có đường lui, hắn sẽ không chút do dự rồi đi.

Ba người nằm về tại chỗ, nhắm mắt lại, lẳng lặng đợi người mặc áo đen đến, bọn họ muốn tập kích, chỉ có đem đám người kia chém giết, mới có thể cùng Hóa Thế đẳng cấp người độ sức.

"Cộc cộc. . ." Không lâu lắm, ngón ngang bước chân vang lên, mấy chục đạo khí tức âm lãnh đi vào hang động.

"Đại gia nhanh nhẹn điểm, cái khác mấy chỗ tuy có các trưởng lão kiềm chế, nhưng kéo dài không được bao lâu, Viêm Tông nói vậy rất nhanh sẽ có thể đến", đây là một đạo thanh âm khàn khàn.

Vô Thiên trong lòng hơi động, người này chính là lúc trước tìm kiếm giao dịch địa điểm, giữa đường bên trên gặp phải tên kia người áo đen, thực lực lại tinh tiến không ít, ở Đại thành kỳ cùng Viên mãn kỳ bồi hồi, hiển nhiên khoảng thời gian này, hắn lại nuốt không ít huyết thực.

"Hê hê, đây là một lần cuối cùng, đại gia động tác nhanh lên một chút, lượng lớn tường thường đang đợi chúng ta."

"Ai nói không phải, những năm này chúng ta mỗi một ngày đều ở lo lắng đề phòng trung tâm vượt qua, rốt cục đối lấy thu hoạch, chỉ cần tông chủ đem Thôn Linh Ma Điện quyền thứ hai truyền thụ cho chúng ta, lên cấp đệ tử nội môn thừa sức, thậm chí có thể trở thành đệ tử thân truyền."

"Hừ, những cái được gọi là đệ tử nội môn, đệ tử thân truyền, cả ngày hang ổ ở tông môn, ngồi mát ăn bát vàng, mà chúng ta ở bên ngoài liều mạng, cũng là nên để bọn họ ăn chịu khổ."

Những người này oán khí đều rất nặng, Vô Thiên có thể rõ ràng cảm giác được sát khí, đây là đối với đồng môn sát ý, hiển nhiên 'Ăn chịu khổ' cũng không chỉ với như vậy, Hóa Vân Tông người đã nhập ma, không tiếc đối với đồng môn sư huynh đệ động thủ.

"Cầu rác rưởi, nhận lấy cái chết", Hàn Thiên ra tay, kim lực lượng dâng trào, kim chủ sát phạt, ác liệt mà bá đạo, một hiệp, nắm tên người mặc áo đen ngã xuống đất bỏ mình.

"Có mai phục..."

Một tên người mặc áo đen ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng âm thanh đột nhiên ngừng lại, một đạo ánh bạc vọt lên, hai hàng răng bạc, hàn quang khiếp người, cắn ở hán trên cổ, răng rắc một tiếng, yết hầu gãy vỡ, huyết dịch phun ra xa một mét.

Hán sắc mặt sợ hãi, che hầu nòng, cả người nhuộm đầy huyết dịch, cuối cùng ngã vào vũng máu.

Tiểu gia hóa hàm răng thuận buồm xuôi gió, như gặm cắn cây khô loại, liên tiếp cắn nát hơn mười người người mặc áo đen yết hầu, đều huyết phun không ngừng, con người phồng to, tràn ngập khó có thể tin.

Đồng thời, Vô Thiên bắn người mà lên, bàn tay như đao, một tên người mặc áo đen lúc này chém thành hai khúc, hán không có dừng lại, một cất bước, đi tới một người khác người mặc áo đen trước người, nắm đầm hạ xuống, phịch một tiếng, đầu người nổ tung, óc tiên phát ra!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, những người mặc áo đen này còn đến không kịp kêu cứu, liền bị chém giết, Vô Thiên ba người khác nào thu gặt sinh mệnh Từ thần, chiêu nào chiêu nấy tàn nhẫn, một đòn giết, hầu như mấy tức, không có một người sống, toàn bộ tử vong.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, nơi này có ba vị Từ Thần mai phục, chờ thu gặt tính mạng của bọn họ, cũng là xuất kỳ bất ý, Vô Thiên ba người mới có thể như bẻ cành khô, nhanh chóng chém giết.

"Chúng ta ẩn núp ở cửa động", ba người nằm nhoài cửa động phát ra, thủ thế chờ đợi.

Nửa khắc đồng hồ sau, thấy không có người xuống, Hóa Thế đẳng cấp người ngồi không yên, Ngô trưởng lão tự mình đến đây, tóc đen dựng đứng, thân thể rắn chắc, mà đang phát sáng, như Man Long ẩn núp, có dùng mãi không hết sức mạnh.

Tốc độ của hán rất nhanh, ở chót vót trên vách núi, như giẫm trên đất bằng.

Ầm!!

Ngay ở Ngô trưởng lão đầu xuất hiện ở trong tầm mắt, Vô Thiên ba người khí thế bạo phát, ai nấy dùng thủ đoạn, đem hết toàn lực, đánh túi bụi mà đi. Hán không kịp chuẩn bị, bị giết vững vàng, rơi xuống, lại không mạng đến bao lớn thương tổn.

"Xuống, cho hán một đòn trí mạng."

Ba người thả người nhảy xuống, điểm ấy độ cao, không coi là cái gì. Tiếng gió bên tai gào thét, bọn họ không buông tha cơ hội, dưới sự đuổi giết đi.

"Ai", Hóa Thế Triệu Hạ đẳng cấp người cả kinh, đưa mắt nhìn tới, đã thấy Ngô trưởng lão rơi rụng mà xuống, bên trên một từ nhất bạch hai bóng người, bên cạnh còn có một con màu bạc thú nhỏ, khí thế Lăng người, điên cuồng vô giết!

"Hàn Thiên, Cỗ Dật!"

"Vô Thiên..."

"Là hán..."

Ba đạo xuất từ không giống trong miệng âm thanh, người trước là Triệu Khuông, người sau là Hóa Thế cùng Lưu Yến, hai người sắc mặt âm trầm, đặc biệt Hóa Thế, mặt trầm như nước, con mắt lệ quang lấp lánh.

"Cái gì, hán chính là Vô Thiên!" Triệu Hạ kinh ngạc thốt lên, chăm chú nhìn chăm chăm cái kia đạo bóng người màu trắng, nguyên lai hán chính là Vô Thiên, Hóa Vân Tông kẻ phản bội!

Hóa Thế cười to nói: "Thực sự là trời cũng giúp ta, Vô Thiên, không nghĩ tới ở đây gặp phải nguoi, lần này xem nguoi có thể hướng về chạy đi đâu".

Trong lòng hán cao hứng vô cùng, tìm kiếm hồi lâu người, cho rằng không có hi vọng, dù sao Xích Dương sơn mạch rộng lớn mệnh mông, muốn tìm một

có ý ẩn giấu người, không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển, không hề nghĩ tới, càng sẽ chủ động xuất hiện ở trước mặt, cái này không phải Thiên Ý là cái gì?

"Cổ Dật chính là Vô Thiên, cái kia Hàn Thiên là ai, bọn họ trà trộn vào hậu viện... Lẽ nào là tông chủ phái tới, tông chủ đã biết chuyện nơi đây!" Triệu Khuông trong lòng rung mình, một luồng linh cảm không lành giáng lâm.

Cho tới Hòa Vân Tông ban phát lệnh truy nã, hẳn chỉ có thể báo lấy cười gằn, tông làm người, hẳn rõ ràng nhất, nói vậy trong đó có nguyên nhân khác.

"Hê hê, Vô Thiên, lần này xem ngươi làm sao trốn", Hỏa Thể cười gằn, hỏa lực lượng phun trào, Hỏa Viêm bốc hơi, đem đề tôn lên như một vị Hỏa Thần loại. Lần này bất luận làm sao, cũng không thể để cho Vô Thiên đào tẩu, hẳn long hành hô bộ, đánh giết mà đến, uy thế kinh người!

"Lần này cần lấy mạng của ngươi, sẽ không trốn", Vô Thiên âm thanh lạnh lẽo, tay trái dò ra, khí thể tăng vọt, như nộ hải rít gào, dưới thân vách đá, ầm ầm nổ tung, quần thạch loạn xạ.

Hàn Thiên thủ đoạn thổ lực lượng, tựa như Sơn Khâu loại trầm trọng, thủ đoạn kim lực lượng, như thần binh loại sắc bén, hẳn khác nào gặp phải nguyên tố Thiên Tôn bá tánh, thân thể một nửa hoàng mang lấp loé, một nửa kim quang óng ánh, nguyên tố Tinh nguyên vận dụng đến cực hạn.

"Tan ra!" Hắn gầm lên, hai loại Tinh nguyên càng dung hợp lẫn nhau, đan xen vào nhau, "Oanh" một tiếng, như một vàng mặt trời chói chang, vàng óng ánh sáng tỏa ra, hẳn như phủ thêm một tầng Hoàng Kim chiến giáp, uy vũ bất phàm.

Thổ sinh kim, thổ lực lượng cùng kim lực lượng dung hợp, người trước trở thành chất dinh dưỡng, cung cấp cho người sau, khiến kim lực lượng uy lực tăng lên dữ dội.

Hắn toả ra khí thể quá mạnh mẽ, nửa bên ngọn núi đều không chịu nổi, không có đá vụn, tất cả đều hóa thành bụi phấn.

Tiểu gia hỏa cũng không cam lòng yếu thế, ánh bạc ngập trời, tựa như ban ngày trăng nguyệt, giá lâm chư thiên bên trên, khủng bố dọa người!

Ba người mục tiêu, đều là Ngô trưởng lão, bởi vì bọn họ biết, nếu như không cho người này một đòn trí mạng, để hắn hoãn khẩu khí, chuẩn bị sẵn sàng, ba người thế tất chết ở chỗ này.

Ngô trưởng lão biến sắc, cũng không phải là bởi vì ba người sát chiêu lợi hại bao nhiêu, mà là bởi vì ba người tiềm lực, chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, liền có như vậy thực lực mạnh mẽ, như trưởng thành, định có thể sánh được một tông chi chủ, thậm chí chi có hơn chứ không kém.

Nhưng đây là đối thủ, hẳn sẽ không lưu thủ.

Hắn lăng không Nhất chuyển, một cước đạp ở trên vách núi, nơi này từng tác từng tác nứt ra, khác nào mạng nhện loại, sau đó ầm ầm nổ tung. Hắn mượn lực, không lùi mà tiến tới, Tinh nguyên phun trào, Thần uy ngập trời, chấn động bát phương!

"Oanh "

Không tránh không cho, cùng Hàn Thiên gắng chống đỡ, kim lực lượng không gì không xuyên thủng, nhưng lần này gặp phải đối thủ. Ngô trưởng lão nắm đầm vung lên, nhìn như không phí sức đánh tan, mưa ánh sáng rơi ra, tan rã với thiên địa.

"Ba" một tiếng, nắm đầm rơi vào Hàn Thiên ngực, hắn gặp phải oanh vào ngọn núi, đập ra một hố sâu, Hoàng Kim chiến giáp tan vỡ, ngực máu thịt be bét, bạch cốt ầm u hiễn lộ!

"Đồng nhất bồi thiếu niên trung tâm, các ngươi rất mạnh, nhưng không phải đối thủ của ta", Ngô trưởng lão mạnh mẽ vô cùng, một chương về phía trước đánh ra, chương phong ác liệt, dưới thân vách núi như là đậu hũ, yếu đuối không thể tả, khối khối nứt ra, tàn tạ khắp nơi!

"Hừ", rên lên một tiếng, Vô Thiên bóng người bay ngang, cũng là gặp phải oanh vào ngọn núi, đập ra một cái lỗ thủng, khóe miệng hắn chảy máu, khí huyết cuộn cuộn, thân thể tựa như muốn chia năm xẻ bảy, đau đớn cực kỳ.

Nhưng thuận buồm xuôi gió Ngô trưởng lão, rốt cục có một tia dừng lại, mà giảm xuống mấy trọng, hẳn kinh ngạc, đây là sức mạnh cỡ nào!

Phải biết, hẳn là Thác Mạch Kỳ đại tu giả, một tay lực lượng có tới mười lăm vạn cân, càng bị một Thoát Thai Kỳ tiểu bối, làm cho giảm xuống mấy trọng. Hơn nữa hẳn vung lên bên dưới, có thể đập nát một khối mười mấy vạn đá tảng, nhưng thiếu niên tay, lại hoàn hảo không chút tổn hại, khó mà tin nổi!

"Oa oa "

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu gia hỏa giết tới, móng vuốt nhỏ vung ra, lần này Ngô trưởng lão triệt để kinh ngạc đến ngây người, bởi vì hắn lần thứ hai giảm xuống mấy trọng, mà trên bàn tay rất, như là gặp phải tổn thương loại, tràn ra một tia huyết dịch, hẳn dĩ nhiên bị thương.

"Yêu thú nào, như thế cường?"

Tiểu gia hỏa đáp xuống, móng vuốt lại vung, nhưng lần này nó không thể toại nguyện, Ngô trưởng lão có chuẩn bị, sức mạnh tụ tập cánh tay, uy thế cuộn cuộn, ngọn núi này đều ở lay động, tựa như muốn sụp đổ loại.

"Oanh" một tiếng, Tiểu gia hỏa gặp phải đẩy lui, da nứt ra, máu tươi chảy ròng. Nó giận dữ, ánh bạc bốc hơi, ánh sáng dâng lên, tiểu bắp chân đột nhiên đập hướng về vách núi, nơi này nhất thời hóa thành bột mịn, phân giương cao bay là tả!

Như một tia chớp, nó bạo vút đi, miệng nhỏ mở ra, hai hàng màu bạc cương nha, nhấp nháy sắc bén, có một loại cực kỳ cứng rắn cùng sắc bén mùi vị, khiến người ta run sợ.

Ngô trưởng lão cũng không bao giờ có thể tiếp tục ung dung không vội, bởi vì ở hai hàng hàm răng bên trên, hắn cảm nhận được uy hiếp, nhanh chóng né tránh, không thể liều. Nhưng Tiểu gia hỏa tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã tới, găm xuống.

Huyết quang hiện ra!

Ngô trưởng lão kêu thảm thiết, cánh tay chấn động. Tinh nguyên thoáng hiện, sức mạnh của hắn lớn biết bao, tiện tay vung lên liền có mười mấy vạn, Tiểu gia hỏa lập tức kem chà răng, mấy cái răng vỡ đi, tiểu thân thể càng là tạt vào ngọn núi.

"A! Con vật nhỏ, ta muốn giết ngươi."

Hàn Thiên kêu thảm thiết, nguyên lai Tiểu gia hỏa vừa vụn tạt ở trên người hắn, mà ở giữa vết thương, hắn kêu rên, nhiều không được con vật nhỏ.

Tiểu gia hỏa bùng lên nhảy lên, ngồi xem nhìn phải, bên trên xem dưới xem, càng một chút việc đều không có, nó cao hứng lên tiếng, vỗ vỗ Hàn Thiên đầu, ý kia là, anh em, cảm tạ ha.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ma Hóa

"Cút ngay, đừng đụng ta", Hàn Thiên rít gào, ngực vốn là đau gần chết, cái này đập một cái bên dưới, thật vất vả chữa trị vết thương, lần thứ hai vỡ tan, huyết không ngừng dừng, xương sườn đứt đoạn mất mấy cái, đau đớn làm hắn suýt chút nữa ngất.

Tiểu gia hỏa phần nộ thu hồi móng vuốt nhỏ, trợn lên giận dữ nhìn Ngô trưởng lão, dư quang nhưng bốn phía bắn phá, tìm kiếm sụp đổ hàm răng, đây là nó vũ khí mạnh mẽ nhất, tuyệt không thể làm mất.

Ngô trưởng lão trong lòng cũng không bình tĩnh, tuy đẩy lui tay nhỏ, bàn tay lại bị găm một nửa, huyết tuôn ra, may nhờ hắn tu vi thâm hậu, đứng lúc chữa trị vết thương, không đến nỗi chảy máu giết hại.

Mặc dù như thế, hắn sức chiến đấu cũng giảm xuống mấy phần, Vô Thiên đẳng cấp người bị thương, cũng coi như là đáng giá được.

"Vèo "

Tiểu gia hỏa lướt ra khỏi, nó phát hiện hàm răng tẩm tích.

"Hừ, há có thể như ngươi nguyện", hàm răng uy hiếp quá to lớn, Ngô trưởng lão không thể ngồi coi mặc kệ, thân thể loáng một cái, ngăn phía trước, vồ tới một chưởng, Tiểu gia hỏa như thiên thạch loại, phóng lên trời.

Nó giận dữ, tiểu thân thể xoay tròn, hắc quang đầy trời, nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, bóng tối bao trùm đại địa, cực kỳ dọa người!

Chiều này rất mạnh, lúc trước đối phó Hỏa Ma xà, liền một chiêu giết.

Khác nào một viên đen kịt Tinh Thần roi rụng, sức mạnh vô hình áp bức, hung mãnh mà cuồng bạo, vùng đất này chấn động, đại thụ chặn ngang bẻ gãy, ngọn núi đổ nát, mây trăm ngàn cân đá tảng, điên cuồng đập xuống, bụi bặm nhân chìm nơi này.

Ngô trưởng lão sắc mặt nghiêm nghị, thủ nhỏ phát huy ra thực lực, đã vượt qua Thoát Thai Kỳ phạm trù, lại có loại không dám liều cảm giác, quả thực là kinh người!

Hắn bay lên trời, tinh mang vạn trượng, khác nào trắng sáng lên không, nhấn chìm tất cả, trong đó có một đạo cái bóng mơ hồ, đó là một con quái thú, tứ chi trắng kiện mạnh mẽ, có thể có cao mười mấy trượng, hình như báo săn, cực kỳ dữ tợn, kỳ lạ nhất chính là, trên đầu nó có một con sừng, tinh mang chính là nó đang toả ra.

Thác Mạch Kỳ đại tu giả, đã có thể tu luyện pháp quyết, điều động Tinh nguyên, ngưng hình huyền vật, tiến hành công kích, uy lực sâu không lường được!

"Oanh "

Màu đen nhạt va trắng sáng, uy thế hám thiên, tựa như sóng lớn vỗ bờ, ầm ầm tiếng không ngừng, nửa đoạn ngọn núi từ gián đoạn nứt rút lên, sau đó nứt toác mở, đá tảng như mưa sao sa gào thét, mạnh mẽ cực kỳ, khủng bố ngập trời, phá hủy tất cả!

Ngô trưởng lão như thiên thạch rơi xuống, Triệu Hạ vị trí Thanh Thạch, ầm ầm nổ tung, đại thụ đập đứt, dường như lúa mạch loại, liên miên liên miên ngã xuống.

Tiểu gia hỏa thân thể nứt ra vài đạo lỗ hổng, huyết dịch ồ ồ tràn ra, nó không hề hay biết, thẳng tắp lao xuống, thân thể liên tục lấp lóe, nắm lên từng viên một hàm răng, ấn vào trong miệng, ánh bạc lấp lóe, khôi phục như vậy.

Nó có dựa dẫm, tức giận nhắm phía Ngô trưởng lão, báo thù rửa hận.

Thân thể nho nhỏ, hình như có dùng mãi không hết sức mạnh, mỗi một quyền hạ xuống, đại địa rung động, vết nứt nứt ra, hàm răng của nó quá hung tàn, cổ thụ chặn ngang bẻ gãy, nó phát điên, quả thực chính là Hoang Cổ tiểu hung thú, hung hãn không đứng được.

Nhưng Ngô trưởng lão tu vi cao thâm, kinh nghiệm lão đạo, há lại là như thế dễ dàng bị đánh bại, nhưng hắn phát hiện một sự thực đáng sợ, trong thời gian ngắn, càng không có cách nào bắt thú nhỏ.

Một người một thú, kịch liệt đại chiến, không để lại dư lực, xảo quyết độc ác, chiêu nào chiêu nấy trí mạng, hoàn toàn muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, Triệu Hạ đẳng cấp người rút đi, vì bọn họ đẳng xuất chiến trắng, nơi này gặp phải san bằng, tựa như chiến xa triển ép, khắp nơi bừa bộn, tàn tạ khắp nơi!

Một bên khác, chiến đấu cũng bắt đầu rồi.

Hỏa Thế cả người bốc lửa, đó là chân thực hỏa diễm, lại không thương tới tự thân, liền quần áo, tóc đều không thiêu đốt, hắn nói: "Lần này ngươi hẳn phải chết, không người có thể cứu giúp".

"Nợ máu trả bằng máu, bắt ngươi đầu người bái tể Long thôn mấy chục oan hồn", Vô Thiên âm thanh lạnh lẽo, cánh tay vung lên, cuồng phong gào thét, mây khói đá tảng bắn ra, nhanh chóng mà hung mãnh!

"Chỉ sợ không có cơ hội." Hỏa Thế cười gằn.

"Cheng "

Kim loại lạnh lạnh tiếng vang lên, một thanh hỏa hồng đại kiếm xuất khiếu, có thể có dài ba thước, rộng năm tấc, hỏa diễm liêu bầu trời, khủng bố phong mang, có thể chém vạn vật. Đá tảng gặp phải chém thành mấy khối, rơi rụng mà xuống, mặt đất ầm ầm chấn động, tiếng ầm ầm vang lên.

Kiểm khí lạnh lẽo, nhắm thẳng vào mà đến, Vô Thiên nhú mày lại, thân thể lóe lên, vài cây cổ thụ đứt hết, áp đảo tầng lớn rừng rậm, mặt đất càng là chém ra một đạo khoảng cách, cực kỳ đáng sợ!

"Linh binh!" Vô Thiên kinh ngạc.

Hắn nghiêng người tiến lên, đầu ngón tay bắn ra, phải biết, đây là cửu cửu cực cảnh sức mạnh, ngọn núi đều có thể nổ nát. Hỏa hồng đại kiếm rung động, vang lên ong ong, Hỏa Thế cả kinh, hồ khẩu chảy máu, phát hiện càng không chống đỡ được đại kiếm.

"Sức mạnh của ngươi. . ." Hỏa Thế sát ý trùng thiên, hai tay cầm kiếm, nộ bỏ xuống.

Không ai so với hắn càng rõ ràng Vô Thiên nội tình, nhớ tới lần thứ nhất gặp mặt, đối phương vừa mới vừa bước vào tu luyện hàng ngũ, giờ đây, liền đem có thể đem xóa bỏ. Nhưng ngăn ngắn thời gian mấy tháng, càng trưởng thành trình độ như thế này, thật là làm người khiếp sợ.

Hắn không thể tái phạm đồng dạng sai lầm, người này hôm nay hẳn phải chết.

Nhưng mà, để hắn ngờ ngạc một màn lần thứ hai xuất hiện, Vô Thiên tay trái bạo tham, trực tiếp bắt lấy đại kiếm, "Leng keng" một tiếng, đại kiếm từ gián đoạn nứt, hắn càng tay không gắng chống đỡ linh binh, cũng đem bẻ gãy, chuyện này. . . Đây là năm mơ sao?

Vô Thiên khoe miệng ngậm lấy một nụ cười lạnh lùng, bàn tay lớn đột nhiên vung lên, nửa đoạn đại kiếm bắn ra, tiếng xé gió từng trận, mục tiêu chính là cách đó không xa Lưu Yên. Hắn sức mạnh của thân thể đại mạnh, toàn lực ném mạnh mà phát ra, nhanh hơn cả chớp giật, tựa như kinh hồng thoáng hiện, sát khí uy nghiêm đáng sợ!

"Sư muội, cẩn thận", Hỏa Thế rống to.

Triệu Hạ phụ tử rục rà rục rịch, muốn đi cứu viện.

Hàn Thiên hoành ở mặt trước, trầm giọng nói: "Khuyên các ngươi đừng nhúc nhích, bé ngoan chờ đợi trưởng lão đến đây, về tông nghe từ sư tôn xử lý".

Triệu Hạ con người co rụt lại, nói: "Người là ai?"

"Ha ha, ta là ai", Hàn Thiên lấy ra một tấm lệnh bài, có thể có to bằng lòng bàn tay, từ khí bốc hơi, tỏa ra làm người ta sợ hãi khí tức, nói: "Nhận thức cái này sao".

Triệu Hạ tròn to mắt, cả kinh nói: "Đệ tử thân truyền lệnh bài, người là tông chủ đệ tử. . ."

"Coi như người biết hàng", Hàn Thiên cười lạnh nói: "Triệu Hạ, các người Triệu gia này điểm sự, sư tôn đã sớm biết, cho nên mới phái ta đến đây điều tra. Còn có Triệu Khuông, đem người điểm tiểu tâm tư kia thu hồi đến, sư tôn đã tra ra các người Địa Ngục Chi Thành căn cứ địa, nếu như không muốn bị diệt tộc, liền bé ngoan chờ ở một bên".

"Cái gì", Triệu Hạ phụ tử hoàn toàn biến sắc, lúc trước Địa Ngục Chi Thành, thành lập bí mật căn cứ địa, là chính là phòng ngừa ngày đó, không nghĩ tới vẫn bị tìm, bọn họ không dám cử động nữa.

Tông môn, đệ tử chân truyền địa vị rất cao, bọn họ nói ra, chẳng khác nào tông chủ ý tứ, nhất ngôn cửu đỉnh.

Nửa đoạn đại kiếm khác nào lưỡi hái của tử thần, ánh sáng phun ra nuốt vào, dọa người cực kỳ!

Chờ Lưu Yên phản ứng lại, đáng tiếc đã không kịp, phù một tiếng, nửa đoạn đại kiếm cắm vào nàg bụng dưới, nơi đó máu tươi phun tung toé, có tới xa mấy mét, Hòa nguyên tố Tinh nguyên dâng lên, mưa ánh sáng bốc hơi, tiêu với thiên địa!

"A", Lưu Yên kêu thảm thiết, đòn đánh này cũng không phải trí mạng, nhưng Khí Hải lại bị phá hủy, chuyện này ý nghĩa là, từ nay về sau, nàg không còn là tu giả, bị trở thành phạm nhân.

Mặc người phong hoa tuyệt đại, thiên tư tuyệt đỉnh, nhưng chỉ cần Khí Hải vừa vỡ, hết thấy đều hủy hoại trong một ngày, không còn tồn tại nữa.

Nàng chậm rãi ngã trên mặt đất, nhìn Hòa Thế, ngày xưa phong thái kết thúc, gò má trắng bệch, không có màu máu, trong mắt chỉ có tuyệt vọng, khác nào chấp tối bà lão.

Khí Hải bị hủy, dĩ vãng nỗ lực, tương lai hi vọng, đều sắp trở thành bọt biển, không có quan hệ gì với nàng.

Đây chính là Vô Thiên hi vọng, gôn gàng nhanh chóng giết bọn họ, không đủ để cho hả giận.

Hòa điểm trần ngập thôn, bất lực cùng tuyệt vọng thôn dân, bị chết biển lửa gia gia, những này hình ảnh, tại mọi thời khắc đều sẽ hiện ra đầu óc, là chân thật như vậy cùng rõ ràng, phảng phất là ở hôm qua mới phát sinh, hấn tâm tư rất đau, như cái dùi ở trụ, tựa như lưỡi dao ở cắt, trong lòng đang chảy máu!

"Sư muội", Hòa Thế tròn tròn đôi mắt, tan nát cõi lòng, trong lòng có một loại thống, khác nào có ngàn vạn giun dế, ở gặm nhấm cốt nhục, đau triệt nội tâm.

Đồng thời, lại có một loại thất lạc, như là mất đi cái gì, trước đây hấn không phát hiện, nhưng cho tới giờ khắc này, sư muội thoi thóp, hấn mới phát hiện, nguyên lai sư muội ở trong lòng hấn là trọng yếu cỡ nào.

Đặc biệt nhìn thấy cặp kia, mang theo bất lực cùng phiền muộn đôi mắt đẹp, hấn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, từ đầu đến cuối bỏ qua cái gì.

Mất đi mới biết quý trọng, mới hiểu được đáng quý, hấn từ trước vẫn không quan tâm, sư muội cùng ở bên cạnh, đã thành quen thuộc, mà giờ khắc này đây? Hấn cảm giác sư muội cách hấn càng ngày càng xa, tựa hồ muốn từ trước mắt biến mất, đây là tâm linh linh cảm, rất chân thực.

Hấn chảy nước mắt, đây là hấn lần thứ nhất rơi lệ, dĩ vãng đều là hấn nhìn người khác bị thương gần chết, than thở khóc lóc, mà giờ khắc này, hấn cảm nhận được loại đau này.

"Lúc trước ta tàn sát Long thôn thôn dân, người cảm thụ cũng là như thế đi. Nhưng là lại có ai thông thạo ta, mẹ của ta bị người hãm hại, phụ thân không hỏi đúng sai giết nàng, anh em ruột của ta môn coi ta là kẻ thù, hoàn toàn mơ ước vị trí của ta. Tông môn đệ tử, mặt ngoài đối với ta cung cung kính kính, sau lưng nhưng dương thịnh âm suy. Vì lẽ đó ta đã hiểu, muốn ở thế giới này tồn tại, liền muốn so với người khác tàn nhẫn, mạnh hơn người khác. Ta làm được, mà thế giới này chỉ có sư muội thông thạo ta, bồi tiếp bên cạnh ta, không rời không bỏ."

Hòa Thế ní non, như ở hồi dò, kể rõ một cái cực kỳ chuyện bình thường.

Dần dần, hấn sắc mặt nhợt nhạt, dữ tợn cực điểm, đột nhiên ngừng đầu, hai mắt đỏ ngầu, gầm hét lên: "Đáng trách, người đoạt duy nhất thông thạo ta người".

"Oanh"

Một luồng ngập trời khói đen, từ trong cơ thể hấn lao ra, đem vùng đất này toàn bộ bao phủ. Âm trầm, tà ác, lạnh lẽo chờ chút, không nói ra được các loại khí tức, tràn ngập ra.

Hấn hai mắt tơ máu tàn đi, gắp phải hắc mang thay thế được, tựa như hai cái hố đen, khiến người sợ hãi thần!

"Sư huynh, không thể, ma điên nghịch chuyển, người sắp thành ma", Lưu Yên muốn ngăn cản, nhưng cả người không còn chút sức lực nào, vô lực đứng lên, nằng trắn bệch trên mặt, tất cả đều là lo lắng.

"Nếu như thời gian có thể chảy ngược, ta vẫn là sẽ chọn làm như thế, ta không hối hận", Hỏa Thế rít gào, hai mắt hắc quang lấp loé, xuyên thủng Thương Khung, hần như một vị Ma Vương phá giới mà đến, thân thể một hồi cường tráng, kiên cường không ít, khí thế càng là đạt đến nửa bước Thác Mạch Kỳ.

"Ồ ồ "

Tựa như gào khóc thảm thiết, bốn phía khói đen trung tâm, từng cái từng cái vụn vỡ khuôn mặt hiện lên, đang thét gào, ở kêu rên, ở khóc thảm thương, các loại thê thảm về mặt, đêm không xuê, lấy Hỏa Thế làm trung tâm, xoay quanh bay lượn, hần khác nào Diêm La Vương, tắm rửa ở oan hồn bên trong.

"Giết!" Hần một chỉ điểm ra, cuồng phong đột nhiên nổi lên, khói đen đầy trời, mặt quỷ khóc tang, hướng phía trước ép đi, nơi này như biến thành địa ngục giữa trần gian, âm u đáng sợ!

Những quỷ này mặt là hần sát hại, nuốt hết người biến thành, đều có mảnh liệt oán hận, có thể khiếp người linh hồn, hoặc tâm trí người, là một đại sát chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Như Bể Cành Khô..?

Không chế oan hồn, làm thủ đoạn, làm như vậy, lại cực kỳ ác độc!

Đêm không hết oan hồn đang thét gào, nơi này gặp phải oán khí cùng thù hận bao phủ. Đen tối tà ma khắp nơi!

Trong lúc hoảng hốt, Vô Thiên tựa hồ hòa vào tâm tình của bọn họ trung tâm, nhìn thấy tình cảnh đó mặc tẩn nhẫn mà lại máu tanh cảnh tượng.

"Người tội nghiệt ngập trời, chết một trăm về cũng không đủ."

Đối với Hỏa Thế, trong lòng hần không có lên nửa điểm sóng lớn, người như thế, bất luận làm sao, đều đáng chết!

Một quyền đánh hụt, hư không chấn động ra, như từng vòng sóng nước, khoách hướng về bát phương. Hần quần áo không gió mà bay, tóc đen cùng bay giương cao, khác nào Chiến Thần trở về, một chiêu phá địch, oan hồn hết thảy, hóa thành khói đen, tan rã với thiên địa!

"Ta bắt từ, bọn họ đều sẽ không biến mất."

Hỏa Thế hai tay hóa thành một mảnh quỹ tích, tiêu tan mặt quỷ, lần thứ hai ngưng tụ, mà càng thêm dữ tợn, âm thanh thê thảm mà bi thương, quấy nhiễu tâm trí người!

Như một cái Ngân Hà buông xuống, có điều, đây là màu đen Ngân Hà, cái kia vô số mặt quỷ, hóa thành trong đó Tinh Thần, vô giết mà đến, nơi này khác nào âm phủ địa ngục, dọa người cực kỳ!

"Vậy thì giết người, giải thoát những này vô tội oan hồn."

Vô Thiên mặt không hề cảm xúc, một chương vung ra, nhu hòa sức mạnh, tựa như một hồi bão táp, nuốt hết tất cả, hần nghiêng người tiến lên, phát động công kích, một cước quét ngang mà phát ra, nhất thời cát bay đá chạy, cây cỏ loạn xạ!

Mười ngón vung lên, khói đen tụ lại, Hỏa Thế trước người, một mặt đen kịt tám khiên ngưng tụ, có cứng rắn mà hùng hậu khí tức, "Oanh" một tiếng, Vô Thiên kinh ngạc, cái này một cước như là đá vào thiết nham bên trên, lại có mất cảm giác cảm!

Phải biết, sức mạnh của hần lớn biết bao, một cước đánh nứt mặt đất là điều chắc chắn, mà phía này màu đen thuần, càng đỡ thể tiến công, hơn nữa, còn đem sức mạnh phản bắn trở về.

Vô Thiên lão đảo lùi về sau mấy trượng, sắc mặt biến đến có chút nghiêm nghị, cái này không phải phổ thông công kích, mà là do vô số oan hồn tạo thành, trước khi chết tâm tư có mảnh liệt bị hận cùng oán khí, chết rồi hóa thành sức mạnh cội nguồn, trở thành đáng sợ sát chiêu.

"Ồ ồ "

Vô tận khói đen đập tới, đem hấn hấn chìm, như là một lớp bình phong, trở ngại tầm mắt, Vô Thiên chỉ có thể nhìn thấy đầy trời khói đen, cùng vô số mặt quỷ, mà ngoại giới tất cả, biến mất rồi.

Hắn phảng phất thân ở địa ngục vực sâu, không nhìn thấy ánh sáng, đen kịt một màu.

"Hê hê, đây là âm quỷ đại trận, có thể cách cắt hết thấy liên hệ, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết", trong hắc vụ, vang lên một đạo cười gần tiếng.

Khói đen phun trào, từng cái từng cái vụn vụn đạo cực hạn mặt quỷ, mang theo vô tận oán hận đập tới. Vô Thiên sắc mặt âm trầm, một chỉ điểm ra, chỉ kính cương mãnh, mặt quỷ kêu khóc, biến thành phần vụn.

Nhưng mà, làm chỉ kính đựng tới khói đen thì, càng cấp tốc biến mất, bị thôn phệ.

"Vô dụng, âm quỷ đại trận không chỉ có thể ngăn cách liên hệ, còn có thể hấp thu hết thấy sức mạnh, ngươi bất kể như thế nào công kích, cũng vô dụng", Hỏa Thể âm thanh lần thứ hai vang lên, lơ lửng không có định, không nhìn thấy bóng người.

Vừa dứt lời, tán loạn oan hồn, nhanh chóng ngưng tụ, như ác quỷ ở gào thét. Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không có biến mất, xuất hiện lần nữa, vô giết mà đến!

Vô Thiên không lùi mà tiến tới, quyền lên quyền bỏ quên, sức mạnh hào hùng, mặt quỷ còn không tới gần, liền biến thành khói đen, tràn ngập ra. Hắn không sợ cự cửu chiến, thân thể có dùng mãi không hết sức mạnh.

"Oanh "

Tám màn đen rung chuyển, còn như là sóng nước, tất cả thế tiến công gặp phải hóa giải, mà, một luồng đáng sợ lực đàn hồi lao ra, Vô Thiên bóng người lùi về sau, bùn đất bắn toé, đóm lửa nổi lên bốn phía, mặt đất triển ép phát ra một cái khoảng cách.

Hắn mặt trầm như nước, ở vừa tiếp xúc tám màn đen chớp mắt, hắn nhìn thấy vô số oan hồn, mở ra miệng rộng, nuốt chửng hết thấy thế tiến công, sau đó sẽ xì ra.

"Không có tác dụng, ha ha, ngươi hẳn phải chết, thiên thần hạ phàm, cũng cứu không được ngươi", khói đen trung tâm, Hỏa Thể cười to.

Vô Thiên nhận biết kéo dài, tìm kiếm chỗ ẩn thân, nhưng cái này tám màn đen khác nào có thể nuốt chửng các loại vật thể, kéo dài ra nhận biết, càng biến mất rồi, cũng lại không cảm ứng được.

"Vạn vật duy lực không phá, không thể phá tan, chỉ có thể nói sức mạnh của ta còn chưa đủ, ngày hôm nay liền để ngươi xem một chút, cái gì là cửu cửu cực cảnh!"

"Oanh" một tiếng, cửu cửu cực cảnh sức mạnh, phá thể mà phát ra, một đạo to lớn bão táp xuất hiện, vờn quanh ở bên cạnh hắn, đại địa chấn động kịch liệt, núi đá nứt toác, cây cối từng tác từng tác tách ra, nơi này chớp mắt khắp nơi bừa bộn, không bỏ tuyệt luân!

"Xì xì "

Bên ngoài, mặt đất rung động kịch liệt, rung động ầm ầm, một đạo rộng lớn mà không biết sâu cạn màu đen uyên, nhanh chóng lan tràn ra. Trong đó từng luồng từng luồng dung nham phóng lên trời, nhuộm đỏ hơn một nửa cái bầu trời!

Nơi này trong nháy mắt hóa thành biển lửa, hoa cỏ cây cối thiêu đốt, hóa thành tro tàn, nam thạch hòa tan, biến thành dung nham một phần, khói đen che kín bầu trời, đây là một bức thế giới tận thế cảnh tượng, chấn động bát phương.

Chu vi trong vòng mười dặm, sóng lửa ngang dọc, như bề cảnh khô, không có gì có thể kháng cự!

Chỉ dựa vào khí thế, liền có thể xúc động địa thế, tạo thành đáng sợ như thế cảnh tượng, thật là kinh người.

"Nguồn sức mạnh này... Hắn đã đột phá đến cực cảnh, hóa thân Thiên Chi Tử", Triệu Hạ đẳng cấp người không ai không hoảng sợ, bóng người liên tục lấp lóe, né qua hung mãnh vọt tới dung nham, đứng núi cao khu vực, nhìn tất cả những thứ này, khiếp sợ cực kỳ!

Tương truyền cửu cửu cực cảnh không người nào có thể phá, đây là cần được đến trời cao quyền luyện, bây giờ Thanh Long châu, không có người nào có thể đạt đến.

Đạt đến cái này một cực cảnh, tất là thiên địa con cung, được vạn người ngưỡng mộ, đây là một không thể vượt qua lịch sử, lịch sử tới nay, không biết bao nhiêu thanh niên hào kiệt, gặp phải che ở ngoài cửa!

Ngô trường lão cũng là như vậy, cả kinh không ngấm mồm vào được, Thiên Chi Tử xuất hiện, đem ở Thanh Long châu, nhắc lên một hồi sóng gió lớn.

Khí thế của hắn hùng hậu, cùng Tiểu gia hỏa đại chiến mấy trăm hiệp, hô hấp càng đều đầu vào đây, không hề có một chút thương thế, nhưng nhìn thấy tình cảnh này, trong cơ thể khác nào có có hàng vạn con ngựa chạy chồm ở xông tới, sắc mặt trắng bệch!

Tất cả những thứ này, đến từ thiếu niên thiên tư, gần như chỉ ở Thoát Thai Tiểu Thành kỳ, liền có thể đạt đến sức mạnh cực cảnh, sau đó thành lớn lên, mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng, có thể làm một tông chi tổ cũng không quá đáng.

Bọn họ chọc tới một kẻ địch đáng sợ!

"Oanh "

Vô Thiên từ đầu tới cuối cũng không hề động thủ, chỉ là phóng thích cuồng bạo khí thế, mặt quỷ kêu thảm thiết, chạy trốn tứ phía, nhưng vẫn là chạy không thoát kiếp nạn này, lần lượt tán loạn, khói đen bốc hơi, hóa thành tro tàn.

Hơn nữa, tấm màn đen răng rắc răng rắc vang lên không ngừng, đạo vết nứt xuất hiện, nhanh chóng lan tràn, khác nào mạng nhện loại.

"Thiên Chi Tử thì lại làm sao."

Trong hắc vụ, Hỏa Thế rít gào, khuôn mặt dữ tợn, hắt một luồng vũ hướng về ngực, phun ra một ngụm máu, so với bình thường dòng máu muốn đỏ sẫm vài lần, kiều điểm ướt át, dâng lên tinh lực, càng không có tán loạn, trôi nổi ở giữa không trung, đem hắc phối hợp đỏ như máu.

Đây là tinh huyết của hắc!

Hai tay hắc vùng lên, tinh huyết tan ra, một đỏ như máu Pháp Ấn ngưng hiện, tỏa ra không gì sánh kịp khí tức tà ác, hình như có lỗ xoáy đột kích, khói đen phun trào, dòng sông lấp biển, càng cấp tốc biến thành hồng vụ, mùi máu tanh tràn ngập.

Mặt quỷ như hít thuốc lức, gào khóc thảm thiết, vang tận mây xanh!

Mà ở Vô Thiên trong mắt, vô số mặt quỷ, càng nhanh chóng bành trướng, mỗi một trương đều có trượng lớn, khuôn mặt đen kịt, nhưng hai con mắt nhưng hồng như máu, cái miệng lớn như chậu máu mở ra, một loạt bài hàm răng như máu xuyên loại, óng ánh long lanh, tỏa ra đáng sợ khí tà ác, dọa người cực kỳ!

Oán khí, sự thù hận, tựa như sóng lớn vỗ bờ, tựa như có hàng vạn con ngựa chạy chồm, Vô Thiên thân thể chấn động, trong óc vang lên ong ong, choáng váng liên hồi chỗ ngồi trong lòng, lại có loại hi vọng ngu si say ý nghĩ.

Sắc mặt chìm xuống, khoe miệng tràn ra một tia huyết dịch, hắc căn lười khiến chính mình duy trì tỉnh táo, trong cơ thể vô tận sức mạnh, dâng trào mà phát ra, tựa như sóng dữ loại dâng trào, đất rung núi chuyển, đại địa vô số đạo lỗ hồng, lan tràn không biết bao nhiêu dặm.

Sức mạnh của hắc quá mạnh mẽ, cửu cửu cực cảnh một trăm từ năm đó, chưa bao giờ từng xuất hiện, là cỡ nào khó có thể đến.

Cuối cùng, "Oanh" một tiếng, tấm màn đen vỡ tan, tiêu tan ở trong thiên địa, lộ ra tất cả cảnh tượng, tàn tạ khắp nơi, tàn tạ không thể tả, vô cùng thể thâm.

"Ta không phục", Hỏa Thế tóc tai bù xù, khuôn mặt vặn vẹo, hai tay vùng lên, hi vọng ngưng tụ khói đen, trấn áp nơi đây.

Vô Thiên cười gằn, không có lời thừa thãi, long hành hổ bộ, đập sóng lửa mà đi, một luồng vũ phát ra, có khai sơn phá địa tư thế, cường hãn đến cực điểm. Hỏa Thế trước người mới vừa hội tụ khói đen, ầm ầm tiêu tan, triệt để tiêu tan đi.

Ngô trưởng lão sốt sắng, né qua Tiểu gia hỏa thế tiến công, chân đập sóng lửa, như một đạo gió xoáy, chớp mắt tới gần, che ở Hỏa Thế trước người, Tinh nguyên phun ra, quyền phong trầm trọng mà hung mãnh!

"Ầm" một tiếng, Thác Mạch Kỳ đại tu giả sức mạnh thật đáng sợ, Vô Thiên miệng phun huyết dịch, thân thể điên cuồng rút lui, trên tay da dẻ, càng là từng tắc từng tắc nứt ra, có thể thấy được bạch cốt, máu tươi liên tục tràn ra, hạ xuống tương hải, bốc hơi phát ra một tia Thanh Yên.

Ngô trưởng lão gài Hỏa Thế, thân thể lóe lên, một cái vọt lên Lưu Yên, dưới chân Tinh nguyên dâng lên, phóng lên trời, rơi vào phía trên ngọn núi.

"Buông tay", Hỏa Thế gào thét, bại ở một cái đã từng không để vào mắt người, trong lòng hắc không cam lòng, muốn đi một trận chiến.

Trước đây hắc đều không muốn nhìn nhiều người, như vậy nhưng trưởng thành đến mức độ như vậy, ở tại trước mặt, càng không có sức lực chống đỡ lại, cái này đối với hắc mà nói, là sỉ nhục.

Ngô trưởng lão trầm giọng nói: "Thiếu tông chủ, việc đã đến nước này, ngươi không thể hành động theo cảm tính, hiện nay Triệu Hạ phụ tử, đang đưa không ngừng, hắc là sẽ không giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình, ta đi chém giết ba người, nếu như phát sinh cái gì dị biến, ngươi lập tức triệu hoán Đại trưởng lão".

Hắc Tinh nguyên dâng lên, thả người nhảy xuống, mang theo vô cùng khí thế, rơi vào sóng lửa bên trên.

Tiểu gia hỏa Vô Thiên hai người cùng tồn tại, trong con ngươi đều có một tia nghiêm nghị, người này không phải là Hỏa Thế đơn giản như vậy, xem Tiểu Thiên thân thể bên trên vết thương liên biết, da tróc thịt bong, máu tươi phun tung toé, mấy cái răng cang là chẳng biết đi đâu.

"Ngươi rất mạnh, Thanh Long châu trẻ tuổi trung tâm, hầu như không có đối thủ, cho ngươi thời gian, sau đó tất là một châu bá chủ, nhưng ta sẽ không cho ngươi cơ hội."

Ngô trưởng lão nói rất bình thản, trong mắt nhưng sát cơ lộ, hiển nhiên hắc động sát tâm

"Hừ", Hòa Thế hừ lạnh, bên ngoài thân khói đen bốc hơi, hai con mắt như hổ đen, khản nhìn chăm chăm Vô Thiên, sát cơ tứ phía, hần nhìn bên cạnh thiếu nữ, trong mắt có một tia nhu hòa cùng thương yêu.

"Yến nhi, bất luận bỏ ra cái giá gì, ta cũng phải đem ngươi chữa khỏi", Hòa Thế nói.

Lưu Yến dung nhan trắng như tuyết, khỏe miệng có vết máu, bụng dưới Tinh nguyên phun ra, mưa ánh sáng tùy ý, từng trận đau nhức chỗ ngồi trong lòng, khiến cho nàng đau đến không muốn sống, nhưng giờ khắc này, trên mặt nàng nhưng có nụ cười, đó là thỏa mãn mà hạnh phúc mỉm cười.

Những năm gần đây, vẫn yêu thích hần, bảo vệ hần, rốt cục đôi lấy bảo lại, trong lòng nàng rất cao hứng, thậm chí quên đau đớn.

"Sư huynh, ngươi đây là tội gì, ma điên nghịch chuyển, ngươi lại cũng không trở về được trôi qua, vì ta, đáng giá không?"

Nàng duỗi ra trắng nõn tay ngọc, xoa xoa tấm kia khuôn mặt quen thuộc, động tác rất ôn nhu, đôi mắt đẹp vô thần, nhưng chứa đầy nhu tình.

"Nha đầu ngốc, trước đây là sư huynh lo là ngươi, mãi đến tận hiện tại, ta mới rõ ràng, ngươi ở trong lòng ta nặng đến đâu muốn, nình cũng không có phụ thân, cũng không thể không có ngươi", Hòa Thế mỉm cười nói.

Lưu Yến chảy xuống nước mắt, hai người chăm chú ôm nhau đồng thời, nghe đôi phương nhịp tim, cảm thụ đôi phương nhiệt độ, tình ý nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Phản Bội

Vô Thiên ba người chiến đấu triển khai.

Ngô trường lão thể phách rất cường tráng, cũng không có nguyên tố linh thể, nhưng phóng thích khí thể, nhưng không bỏ cực điểm.

Dưới chân tương hải khuấy lên, xuất hiện một vòng xoáy, trong nháy mắt, vòng xoáy bốc lên mấy trượng, ngọn lửa phun ra nuốt vào, sóng lửa che ngợp bầu trời!

Hần khác nào nơi này Đế Vương, thân thể kiên cường, gân bắp thịt khối khối nhô lên, theo hô hấp, tựa như cầu long chấp trùng, toàn thân đều đang phát sáng.

"Ngưng "

Ngô trường lão quát khẽ, mấy trượng tương hải vòng xoáy, vụt lên từ mặt đất, như lửa long ở giữa không trung bay lượn, sau đó, hình thành một thanh to lớn hỏa diễm đại đao, khí tức ác liệt mà bá đạo!

Vô Thiên không dám khinh thường, pháp quyết uy lực, thật là đáng sợ, cửu cửu cực cảnh sức mạnh dâng trào, nắm đấm rung động, da dẻ nhô lên, tựa như thừa không chịu được nguồn sức mạnh này, muốn vỡ tan!

Hầm răng một cắn, chân đạp dung nham, cúi người phóng đi, Tiểu gia hỏa đột nhiên nhảy lên, rơi vào trên vai hần. Hần không có liệu, cùng Thác Mạch Kỳ đại tu giả đụng nhau, đó là tự tìm đường chết.

Hần thân thể nghiêng, tách ra hỏa diễm cự đao, nhưng dung nham nhiệt độ thực sự quá cao, quần áo khoảnh khắc hóa thành tro tàn, da thịt gặp phải tổn thương.

"Vèo "

Nhưng mà, còn chưa chờ hần bước ra một bước, hỏa diễm cự đao càng bỗng nhiên quay đầu, đón đầu bỏ tới, uy thế hết sức khủng bố, còn chưa hạ xuống, tương hải liền bị chém ra một cái khoảng cách, sóng lửa lật lên cao mấy trượng.

Vô Thiên kinh hãi, pháp quyết uy lực, thật đáng sợ, so với bí điển phải cường đại mấy lần, hơn nữa ý niệm điều khiển, linh hoạt như thường, khiến người ta khó mà phòng bị.

"Oanh" một tiếng, lòng bàn chân rực rỡ, hần phóng lên trời, hỏa diễm cự đao phách không, tương hải nộ lẫn, lộ ra bên trong mặt đất. Cự đao uy thế vô cùng, vẫn cứ từ trung tâm bổ ra một cái màu đỏ vực sâu, dung nham xì ra.

Hần cái trán dật hần, lẳng không xoay tròn, tựa như một khối thiên thạch, đáp xuống, ở sóng lửa trung tâm qua lại, quyền phong cương mãnh cực điểm,

hết thầy trở ngại đồ vật, hóa thành tro tàn.

Ngô trưởng lão đứng thẳng, sắc mặt bình tĩnh, cửu cửu cực cảnh ở vô địch cùng cảnh giới, nhưng tu vi của hắn, so với thiếu niên cao một bậc, không có bao lớn uy hiếp.

Hắn vùng tay lên, hỏa diễm cự đao tan hết, một con hỏa diễm bàn tay lớn nhưng trong nháy mắt ngưng hiện, về phía trước chớp tới.

Nơi này hư không vặn vẹo, còn như mặt gương loại, răng rắc răng rắc vỡ tan, lộ ra đen thui hố đen, mờ mịt khí lưu tuôn ra.

Đòn đánh này quá nhanh, không cách nào tách ra, Ngô trưởng lão lấy bất biến ứng vạn biến, ổn như Thái Sơn. Vô Thiên tâm trạng hung ác, đột nhiên đánh tới, đồng thời, Tiểu gia hỏa ra tay rồi, tiểu thân thể đang phát sáng, một mảnh sáng trưng, ráng lạnh bốc hơi, uy chấn thập phương.

Hơn nữa, từ trong cơ thể nó lao ra một mảnh ánh bạc, tựa như bảo kiếm xuất khiếu, kim loại âm rung ra, ác liệt phi phạm.

"Xèo!"

Chưa từng bầu trời trên vai bắn ra, trước có ánh bạc mờ đường, sóng lửa tránh né mũi nhọn, triển phát ra một con đường.

"Oanh" một tiếng, nó gặp phải đẩy lui, trong miệng phun máu, nhưng hỏa diễm bàn tay lớn dừng lại một chút, lòng bàn tay mỏng manh, có tiêu tan xu thế.

Vô Thiên toàn lực xuất kích, ở giữa mỏng manh chỗ, lập tức bàn tay lớn bị đánh tan, mưa ánh sáng rơi ra, hỏa tan dung nham trung tâm.

Ngô trưởng lão rất bình tĩnh, không có ngoài ý muốn, một người một thú lực lớn vô tận, quân anh tụ hội, nếu như không thể đánh tan hỏa diễm bàn tay lớn, mới là kỳ quái.

"Uông "

Vô Thiên dừng cảm tiến tới, khí thế hùng hổ, nắm đấm tựa như có thể phá hủy tất cả, nhưng một bàn tay xuất hiện, nhẹ nhàng, cũng chẳng có bao nhiêu sức mạnh, nhưng ung dung đỡ, nắm đấm cũng không bao giờ có thể tiếp tục đi tới mấy may.

"Răng rắc" một tiếng, Vô Thiên thân thể rên lên, cánh tay gãy xương, xót ruột đau truyền đến, Ngô trưởng lão sức mạnh quá mức kinh người, có ít nhất mười lăm, mười sáu vạn cân, đem xương tay hắn bẻ gãy.

Nhưng mà, Vô Thiên không có lùi, trực tiếp nhào tới, tay trái dò ra, ghim lại Ngô trưởng lão cổ, trong cơ thể sức mạnh dâng trào, đem hắn cầm cố.

Tiểu gia hỏa gào thét mà đến, miệng nhỏ mở ra, răng cửa đã biến mất, nhưng bên cạnh mấy cái răng, như thường không thể coi thường, từ Ngô trưởng lão âm trầm về mặt liền có thể nhìn ra, ở nó hàm răng bên trên, nhất định bị thiệt lớn.

Ngô trưởng lão thân thể chấn động, ánh sáng lấp lánh, Vô Thiên chết không buông tay, tay trái càng là đâm vào da thịt, chăm chú thủ sẵn xương quai xanh, khiến cho hắn không thể động đậy.

Tiểu gia hỏa không có tác dụng miệng cắn, mà là vùng lên móng vuốt nhỏ, Tinh nguyên phun trào, hướng viên mắt đập ra.

Phịch một tiếng, huyết dịch彪 xạ, bất luận người rất mạnh, nhưng con mắt là yếu ớt nhất vị trí, nhược điểm lớn nhất.

Ầm ầm ầm!

Tiểu gia hỏa không đứng đánh nơi khác, chuyên chọn ánh mắt hắn đập, Ngô trưởng lão giận dữ, một nguồn sức mạnh đem Vô Thiên đánh văng ra, lập tức lạnh lẽo tiếng không dứt bên tai, xương cốt không biết bị chấn đoạn bao nhiêu cái.

Hơn nữa, Ngô trưởng lão một cái tát đánh bay Tiểu gia hỏa, bỗng nhiên xoay người, bàn tay như đao, đột nhiên đánh xuống, Vô Thiên ngực nứt ra một đạo miệng lớn, máu nhuộm đỏ toàn thân!

Tiểu gia hỏa thương thế cũng nghiêm trọng, miệng đầy hàm răng đều không có, như là một cái mất đi răng nọc xà, đứng cách đó không xa, thương tích khắp người, cả người chảy máu, thờ phỉ phò trùng mất đại hán.

Trái lại Ngô trưởng lão, hai con mắt đen thui, cực kỳ giống trong truyền thuyết mắt gấu trúc, mà có từng sợi từng sợi huyết dịch tràn ra, may nhờ hắn tu vi đủ cao, từng từng làm đôi mắt bộ rèn luyện, đủ rắn chắc, cho tới không gặp phải đánh nổ.

Hắn rất phần nộ, viên mắt rất, như có ngàn vạn mảnh châm đâm, không cách nào mở to mắt.

Vô Thiên nhin đau thống, tay trái bỏ ra, có Thiên Thần Tà Thủ phụ trợ, hắn mỗi một kích đều có tới 99,000 cân lực, hơn nữa phòng ngự kinh người, không sợ xương tay nát bấy.

Sự tình đến cái này mức, chỉ có một mất một còn.

Ngô trưởng lão tuy híp mắt, không cách nào thấy rõ cảnh vật, nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ, một quyền một cước sức mạnh mười phần, Vô Thiên không đứng chiếm thượng phong, gặp phải đè lên đánh, cả người đều là thương, đầm máu.

Tiểu gia hỏa nhảy vào tương trong biển, tìm tới hàm răng, nó bị rất cứng, không gặp phải hòa tan, sắp xếp gọn hàm răng sau, gia nhập vào chiến đấu, móng vuốt nhỏ vun lên tám, chín vạn lực, lại có loại muốn đạt đến cửu cửu cực cảnh xu thế, một cây mười người không thể vây kín cổ thụ gãy vỡ, tựa như Thái Sơn đè xuống, thanh thế hùng vĩ!

Nó hàm răng vô cùng sắc bén, ngó trên người trưởng lão huyết nhục, phù một tiếng, thiếu một khối.

Có Tiểu gia hỏa trợ giúp, Vô Thiên áp lực lần giảm, một người một thú phối hợp không kể hờ, phát huy ra vượt xa người thường thực lực, có thể cùng đại hán đánh hòa nhau, lực lượng ngang nhau!

Nơi này sơn băng địa liệt, sóng lửa nộ phiên, đá tảng bay ngang, cổ thụ liên miên ngã xuống, mặt đất đều gặp phải rung ra vô số đạo lỗ hổng.

Bên cạnh vây xem mấy người, trợn mắt liu lưỡi, đây mà vẫn còn là người ư? Vẫn là yêu thú sao?

Ba người kịch liệt đại chiến, tiến vào gay cán tốt độ, uy thế khủng bố tuyệt luân, liên thân ở phía xa Triệu Hạ đẳng cấp người, đều chịu ảnh hưởng, không thể không lần thứ hai rút đi.

Đặc biệt Vô Thiên, chiến đến điên cuồng, giống như điên, chiêu nào chiêu nấy lấy thương đổi thương, hồn không để ý tự thân.

Chiến Thần Bí Điển vận dụng đến cực hạn, sức mạnh tan vào thân thể mỗi một hạt tế bào, thân thể của hắn đang phát sáng, tinh lỏng lạnh, khác nào một toà thần lò, ánh sáng thần thánh trong vắt.

"Phốc", một bàn tay lớn cắm vào ngực, huyết nhục phun tung toé, nhưng hắn khác nào không biết đau đớn, gất gao bắt lấy bàn tay lớn, sau đó một quyền đánh ra, Ngó trưởng lão viên mắt phun máu, con người đều sắp bạo.

Tiểu gia hỏa từ bên hiệp trợ, tạo thành thương tổn nhưng to lớn nhất, hai hàng răng bạc, không gì không xuyên thủng, ngó trên người trưởng lão nơi này một cái hố, nơi đó một động, huyết ồ ồ bốc lên, bạch cốt đều có thể nhìn thấy.

Ngó trưởng lão uất ức, hai thằng nhãi con, hoàn toàn là lấy mạng đổi mạng đấu pháp, hơn nữa hai người như là trời sinh Đại Lực Thần, có dùng mãi không hết sức mạnh, từ đầu đến cuối đều không có giảm bớt, mỗi một kích đều có tám, chín vạn cân, coi như là thân là Thác Mạch Kỳ đại tu giả, liên tục gặp phải oanh tạc, cũng không chịu được a!

Hơn nữa, hai người dính chặt lấy, gần người áp bức, căn bản không cho hắn triển khai pháp quyết cơ hội.

"Yến nhi, ngươi nghỉ ngơi biết, ta đi trợ giúp Ngó trưởng lão", Hòa Thế cúi đầu, nhìn trong lồng ngực ý trung nhân, ôn nhu nói.

Lưu Yến gật đầu, cũng dặn hắn cẩn thận.

Đem nhu nhược thân thể mềm mại để dưới đất, Hòa Thế sắc mặt một hồi âm trầm xuống, chung thân nhảy một cái, tiếng gió bên tai gào thét, mục tiêu của hắn là ở giữa nơi hang động thiếu niên thiên tài.

"Ngươi dám!", Hàn Thiên quát ầm, bóng người tựa như tiễn, bạo vút đi.

"Phá gia chi tử, đi chăm sóc Thi Thi", Vô Thiên trong lòng cũng là cả kinh, vội vàng dặn dò Tiểu gia hỏa đi vào ngăn cản, thương tổn Thi Thi có thể không tốt.

Tiểu gia hỏa hẹp dài con mắt phun lửa, cực kỳ phẫn nộ, Thi Thi đối với Vô Thiên trọng yếu, nhưng cũng là nó một khối yêu thích, há có thể khiến người ta thương tổn!

"Lưu lại."

Ngó trưởng lão bàn tay hợp lại, như ung trào loại chớp tới, hư không đều cho cào nát, thật là đáng sợ!

"Cút ngay", Vô Thiên tay trái vỗ tới, sức mạnh dâng trào, đem đẩy lui, chính hắn cũng phun ra một ngụm máu, lao đảo lùi về sau, bàn tay càng là mất cảm giác.

Tiểu gia hỏa đột phá chiến cuộc, bắn về phía hang động.

Hàn Thiên tới trước một bước, kim lực lượng sắc bén, thổ lực lượng trầm trọng, hai người va chạm, tựa như một vàng mặt trời chói chang nổ tung, tảng lớn vách núi đánh rơi xuống, hóa thành bột mịn!

"Không phải chỉ có ngươi mới là song linh thể."

Hòa Thế cười gằn, hắc quang Xông Tiêu, trên da thịt màu đen viêm bốc lên, đây là hỏa lực lượng, nhưng gặp phải ma điện đồng hóa, biến thành tà ác ma khí. Hơn nữa, trong cơ thể hắn lần thứ hai đằng phát ra một đạo Tinh nguyên, trong đó đựng lượng lớn tinh hoa sinh mệnh, càng là một lực lượng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Mục đích của hắn cũng như thế, Ngũ Hành nguyên tố một sinh hòa, một lực lượng trở thành chất dinh dưỡng, khiến hỏa lực lượng uy lực tăng lên dữ

đội.

"Oanh "

Ánh vàng cùng hắc mang nổ tung, bầu trời xuất hiện kỳ quan, một nửa kim quang óng ánh, đám mây đều gặp phải nhiễm phải, khác nào có Hoàng Kim Chiến Thần, từ nơi nào phá giới mà tới.

Một nửa hắc mang ngập trời, mây đen cuộn cuộn, bạn có hồ quang, tựa như Ma Vương giáng lâm, cực kỳ kinh người!

Một luồng hùng vĩ mà mạnh mẽ sóng khí, từ giữa hai người lao ra, nửa cái vách núi gặp phải trong nháy mắt tan rã, với che kín bầu trời, ngọn núi chập chờn, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Hai người đều từng người lui về phía sau mấy trượng, Hỏa Thể kinh ngạc, người này trước liền ra tay một lần, cho rằng không cái gì chỗ lợi hại, nhưng giờ khắc này, có thể đánh đến bất phân cao thấp.

"Bất phân cao thấp sao? Còn kém xa đây." Hàn Thiên cười khẩy.

Bỗng nhiên, hắc nộ cười động lại, thân thể như đạn pháo loại, tạt vào ngọn núi.

Vị trí ban đầu, nhiều hơn một người, người này càng là Triệu Hạ!

Chẳng biết lúc nào, Triệu Hạ đi tới phía sau hắc, sét đánh không kịp bưng tai tứ thể tập kích.

"Triệu Hạ, ngươi muốn chết, chẳng lẽ không sợ diệt tộc", Hàn Thiên giận dữ, hận không thể mạnh mẽ đánh chính mình mấy lòng bàn tay, càng ngây thơ cho rằng, Triệu Hạ sẽ bé ngoan ở lại cái kia, chờ đợi tông môn xử lý.

Triệu Hạ là Viên mãn kỳ tu giả, một đòn toàn lực, hơn nữa hắc không hề phòng bị, ngũ tạng lục phủ đều chấn động, khí huyết sôi trào, gặp đáng sợ thương tích.

"Sự tình đã đi đến nước này, tông chủ thể tất sẽ không tha chúng ta, không bằng buông tay một kích. Huống hồ Địa Ngục Chi Thành, coi như là Viêm Tông, cũng không thể tùy ý nhúng tay", Triệu Hạ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Xa Sát!

Triệu Hạ đây là không thêm đến xia.

"Được, rất tốt", Hàn Thiên giận không nhịn nổi, thân thể chấn động, Tinh nguyên dâng lên, nhưng cái này không phải kim lực lượng, cũng không phải thổ lực lượng, mà là mộc lực lượng.

Mộc lực lượng có chữa thương tác dụng, tuy không kịp Quang Minh chi lực cường hãn, nhưng hiệu quả vẫn tương đối khách quan.

Trong cơ thể khí huyết nhanh chóng bình phục, sau lưng vết thương, cũng đang nhanh chóng khôi phục, liền ngay cả trước ngực thương thế, cũng ở mắt trần có thể thấy chữa trị.

"Mộc lực lượng. . ."

Triệu Hạ tròn mắt ngoác mồm, liền Hỏa Thể cũng sửng sốt ở, hắc đã nắm giữ thổ lực lượng kim lực lượng, một loại công kích mạnh mẽ, một loại phòng ngự kinh người, nhưng không nghĩ tới, còn có chữa trị công hiệu khá là cường hãn mộc lực lượng, nói cách khác, hắc là ba linh thể!

Xích Dương son mạch trung tâm, có thể nắm giữ đan linh thể, cũng đã đáng quý, song linh thể càng là một trăm trung tâm không một, huống chi là ba linh thể.

Cái này đã không thể dùng tư chất để hình dung, nhân tài như vậy, bất kể đi đến nơi nào, đều là muôn người chú ý, khiến người ta cướp phá đầu óc, thu vào tông môn.

"Không chỉ có ở đây, hắc còn có Phong Linh thể, thực sự là đáng sợ, không trách có thể trở thành là tông chủ đệ tử", cách đó không xa, Triệu Khuông lăm lăm, nhìn phía phụ thân, không biết lão nhân gia người lần này làm lựa chọn, có chính xác không.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa khó chịu vô cùng, tới gần sau đó, không nói hai lời, móng vuốt nhỏ hướng về Hỏa Thế ném tới.

Không ai dám coi khinh nó, Ngô trường lão chính là chứng minh tốt nhất, Hỏa Thế thân hình lóe lên, vệt vàng tách ra, nhưng Tiểu gia hỏa càng lảng không xoay người, miệng nhỏ mở ra, răng nanh hiển lộ, ánh bạc bốc hơi, làm người ta sợ hãi.

"A!" Hỏa Thế kêu thảm thiết, phía sau lưng gặp phải xé khối tiếp theo thịt, xương trắng ớn ớn, càng tuôn ra đen kịt dòng máu.

Không chỉ có Tinh nguyên gặp phải ma hóa, liền ngay cả huyết dịch cũng bị ma hóa, Thôn Linh Ma Điện thật đáng sợ, quá tà ác!

"Con vật nhỏ, ngươi đi trợ giúp Vô Huỳnh, nơi này giao cho ta."

Hàn Thiên thân thể run lên, một lực lượng biến mất, chân không chạm đất, càng đứng ngạo nghễ giữa không trung, khoe miệng hân ngâm lấy một vệt cười khẩy, hai chân phong lực lượng quán quanh, tiếng gió rít gào, cả mái tóc đen bay lượn, khác nào khoáng thể Tà Thần loại.

"Ngươi cũng đồng loạt ra tay, đừng nói ta không cho ngươi môn cơ hội", hân nhìn về phía cách đó không xa Triệu Khuông, nói.

Hân bề ngễ thiên hạ, cuồng ngạo cực điểm, một người càng muốn độc chiếm ba người!

Tiểu gia hỏa khó chịu trừng mắt, móng vuốt nhỏ giờ giờ, ý kia là, ngươi muốn tinh tướng không đáng kể, nhưng nếu như Thi Thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, oa gia sẽ không bỏ qua ngươi.

Sau đó, nó hóa thành một đạo ánh bạc, bắn về phía cách đó không xa chiến trường, cùng Vô Thiên liên thủ, tái chiến đại hân. Nơi này, cỏ thụ ngã, đại địa nứt, núi đá vỡ, khác nào thế giới tận thế loại.

"A!", Triệu Khuông thở dài, biết có một số việc không thể tránh khỏi, hân hai chân bước ra, dáng người phiêu dật, như giẫm trên đất bằng, đi tới Hàn Thiên phía dưới, cùng Hỏa Thế, Triệu Hạ, hiện hình tam giác đem vi ở trong đó.

"Các ngươi rất thức thời vụ, sau đó Viêm Tông dám động Triệu gia, Hỏa Vân Tông cái thứ nhất đứng ra giúp đỡ", Hỏa Thế nói.

Triệu Khuông trong lòng cười gằn, lại không biểu với diện, chấp tay nói: "Vây trước tiên cảm ơn hỏa huynh".

Triệu Hạ không có lên tiếng, hân cái gì người chưa từng thấy, chuyện gì không trải qua, Hỏa Thế những này lời giải thích, nếu như tin là thật, vậy thì chờ đại họa giáng lâm đi.

"Ha ha. . ."

Hàn Thiên cười to, ở ba trên thân thể người từng cái đảo qua, nói: "Các ngươi cho rằng thắng định sao, Triệu Hạ, Triệu Khuông, cho các ngươi sửa đổi cơ hội làm lại cuộc đời, là chính các ngươi không đúng quý trọng, vậy cũng chớ quái ta không khách khí".

Hỏa Thế hai mắt tựa như hổ đen, màu đen viêm nhảy lên, nói: "Nếu như giết ngươi, Viêm Tông tông chủ có thể hay không đau đến không muốn sống nì".

"Ngươi có cái kia năng lực sao", Hàn Thiên cười gằn, hân ra tay trước, trong ba người, Triệu Khuông tu vi thấp nhất, hân muốn giết gà dọa khỉ.

Dưới chân phong lực lượng ô ô vang vọng, kim lực lượng thổ lực lượng sáp nhập, tuôn ra óng ánh khắp nơi mang, chính ngọn núi đều ở lay động, đá vụn đầy trời loạn xạ.

"Cheng "

Triệu Khuông sắc mặt nghiêm túc, tay đập Giới Tử túi, kim loại âm rung ra, một cái trường mâu xuất hiện, có thể có tám thước, um tùm bạch quang tỏa ra. Đây là một cái cốt mâu, dùng gai xương thú sống lưng cốt luyện chế mà thành, kiên cường như thiết nham, mà dị thường sắc bén.

Một luồng hung khí tràn ngập, bên trong khác nào phong ấn một con yêu thú, phi thường kinh người!

Triệu Khuông làm Triệu gia thiếu chủ, trên người tự nhiên có một ít đáng sợ hung binh.

Cầm trong tay cốt mâu, chân đạp vách núi, nơi này âm âm nổ tung, bụi đá tung bay, hân như là Ma thần, thể không thể đỡ, không gian đều bỏ nứt.

Hàn Thiên mắt đầy bóng loáng, một chút nhìn ra cốt mâu bất phạm, bàn tay lớn vung tới, mang theo một mảnh vàng óng ánh tinh mang. Đang một tiếng, cốt mâu rung động, dư âm âm âm, hân sức mạnh của thân thể tuy không kịp Vô Thiên, nhưng có thổ lực lượng tăng cường, cũng không kém bao nhiêu.

Triệu Khuông cánh tay run rẩy, hồ khẩu chảy máu, cốt mâu muốn tuột tay mà đi.

"Cheng", lần thứ hai một tiếng vang giòn, cốt mâu bay ra. Hàn Thiên thân thể nghiêng về phía trước, một phát bắt được, Tinh nguyên rót vào, cốt mâu như là phục sinh, một con dữ tợn yêu thú từ trong đó lao ra, cả người mọc đầy trường đảm, khiếp người cực kỳ!

Lúc trước luyện chế cốt mâu thì, Triệu Khuông đem thấu xương thú Yêu Hồn phong ấn trong đó, giờ khắc này, kinh Hàn Thiên thôi thúc, Yêu Hồn xuất thế, có tới cao ba trượng, khác nào là do bạch cốt tạo thành, dữ tợn cực điểm!

"Thứ này, cho ngươi cũng là lãng phí."

Hàn Thiên trở tay đâm tới, Yêu Hồn rít gào, ánh sáng vạn trượng, khiến cho người không thể mở mắt ra, phù một tiếng, cốt mâu đi vào sau đó bối, huyết dịch như dừng tuyến loại phun ra.

"A "

Triệu Khuông kêu thảm thiết, đau nhức khiến bộ mặt hấn vận vẹo, đòn đánh này trung tâm tạng, có thể nói muốn hấn mệnh, hấn thậm chí nghe được trái tim vỡ tan âm thanh, hấn ý thức âm đạm, cảm giác được Từ Thần triệu hoán.

"Khuông nhi. . ." Triệu Khuông gào thét, tóc đen cùng bay, chạy nhanh đến.

Hàn Thiên không có nhẹ dạ, tay cầm cốt mâu, đột nhiên uốn một cái, mang theo một mảnh huyết nhục, cốt mâu xuyên thấu ngực.

Phun ra một ngụm máu, Triệu Khuông con ngươi phóng to, cảnh vật trước mắt mờ hồ không rõ, nhưng mờ hồ nhìn thấy một bóng người màu đen vọt tới, trên mặt mang theo vô tận bi ai, càng có một đạo bi gào truyền vào trong tai!

"Phụ thân, chúng ta sai rồi, Triệu gia nguy rồi. . ." Trong lòng hấn bi thương, khác nào nhìn thấy Triệu gia hướng đi diệt vong, tộc nhân ngã vào vũng máu, hấn hai mắt dần dần khép lại, mang theo hối hận cùng không cam lòng chết đi.

Hàn Thiên mặt không hề cảm xúc, cánh tay chấn động mạnh một cái, Triệu Khuông ngực nổ tung, huyết nhục đầy trời lấp bắp, một to lớn lỗ thủng hiện ra, trước sau thông suốt.

Hấn thực sự quá mạnh mẽ, Triệu Khuông chỉ là Đại thành kỳ tu giả, làm sao sẽ là đối thủ của hấn, một chiêu giết!

"Khuông nhi!" Triệu Hạ lão lệ tung hoành, ôm lấy vẫn còn có thừa ôn thân thể, rơi vào vách núi một trong hố sâu, cánh tay run không ngừng, hấn hồn bay phách lạc, một hồi già nua rồi mấy chục tuổi, khác nào một gần đất xa trời lão nhân.

"Thật sai lầm rồi sao. . ." Hấn lâm bầm, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, ngưỡng nhìn bầu trời, bi gào: "Thương Thiên a, vì sao phải như vậy đối xử ta Triệu gia. Hòa Vân Tông, Viêm Tông, các ngươi đều không chết từ tế được. . ."

"Phốc", âm thanh im bật đi, một cái cốt mâu xuyên thấu đầu của hấn, óc phun tung toé, hấn thân thể ngã xuống, lăn xuống vách núi, rơi vào trung trong biển, từng trận khối đen bốc hơi, trong khoảnh khắc hóa thành bạch cốt.

"Vốn định buông tha các ngươi, là chính các ngươi không biết quý trọng", Hàn Thiên cười khẩy, cốt mâu chảy máu. Hấn khác nào một vị Tà Thần, ra tay không chút lưu tình, một hồi giết đi hai người.

Tất cả những thứ này phát sinh ở trong chớp mắt, thực sự quá nhanh, Hòa Thế cũng không kịp cứu viện.

Hòa Thế con ngươi thu lại, sống lưng mồ hôi lạnh bốc lên, hai người là tông môn bán mạng nhiều năm, không có công lao cũng có khổ công lao, nhưng liền như vậy bị giết. Ngươi này lòng dạ độc ác trình độ, cũng không kém hấn!

"Kẻ phản bội nên chết, ngươi nói xem", Hàn Thiên nhẹ như mây gió, không có bất kỳ tâm tình gì, giễu giễu nói: "Thù đoạn của ta, cùng các ngươi nuốt người sống so với, có thể chênh lệch rất nhiều, lại nói, Thôn Linh Ma Diên sự tình, nếu như tiết lộ ra ngoài, Hòa Vân Tông sẽ là cái gì tình cảnh nì".

Hòa Thế ngẩn ra, trong nháy mắt khôi phục bình thường, con ngươi đen nhánh có một loại ma lực, tựa như có thể đem tâm thần của người ta nhiếp đi vào, hấn hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Ngươi thật giống như cùng Vô Thiên quan hệ không tệ, giết ngươi, có thể hay không như toàn bộ Long thôn người chết thảm, còn có gia gia hấn chôn thây biển lửa thì, như vậy khổ sở?"

"Nguyên lai giữa các ngươi là như vậy thâm cừ đại hận, chẳng trách Vô Huynh mỗi lần nhìn thấy ngươi, đều sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đều suýt chút nữa tái rồi."

Hàn Thiên quăng lại tóc đen, tiếp tục nói: "Không nói ngươi có hay không năng lực giết ta, coi như giết, ta nghĩ, Vô Thiên tên khốn kiếp kia, liền trở về xem cũng sẽ không liếc mắt nhìn. Nha, đúng rồi, lần trước đem hấn đánh ngất sự, còn không chấm dứt đây, chỉ sợ ta sau đó không ngày sống dễ chịu".

"Hấn không phải Viêm Tông đệ tử?"

"Ngươi hiểu lầm, chúng ta liên bằng hữu cũng không tính là, chỉ là hợp tác mà thôi. Còn cái gì hợp tác đây, chính là ta trợ hấn giết ngươi, hấn giúp ta. . . Ạch! Cũng là giết ngươi. Ai, ngươi làm sao liền xui xẻo như vậy, có cái Thiên Chi Tử kẻ địch còn chưa đủ, còn muốn chọc ta cái này anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng anh chàng đẹp trai, ngươi thực sự là tìm đường chết nha", Hàn Thiên trêu nói.

"Ngươi ở quý nói bấy món đồ gì, còn không mau động thủ", máu nhuộm đỏ toàn thân, Vô Thiên giận dữ, chính mình ở chỗ này điên cuồng chém giết, đều sắp không kiên trì được, hấn ngược lại tốt, còn có tâm tình ở cái kia trêu chọc người khác. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Hàn Thiên ngượng ngừng cười cợt, nói: "Ngươi xem đi, hấn như vậy hung, như vậy xấu, ta như thế ánh mặt trời, như thế soái, làm sao có khả năng trở

thành bằng hữu. . ."

Chuyện không lên tiếng, liền đột nhiên ra tay, "Xèo" một tiếng, cốt mâu tuột tay, khí tức uy nghiêm đáng sợ, như có một thanh Từ Thần chi kiếm, cắt ra không khí, bạo vút đi.

Đồng thời, hần chân đạp hư không, nơi này nhất thời như mặt gương loại, từng tắc từng tắc vỡ tan, dòng khí màu xám tuôn ra. Có phong lực lượng phụ trợ, tốc độ của hần rất nhanh, như một đạo cầu vòng, theo đuôi cốt mâu sau đó.

Hỏa Thế nham hiểm độc ác, tâm cơ kín đáo, tuy vẫn đang tán gẫu, nhưng cảnh giác lại không một điểm thả lỏng. Bàn tay hần như đao, ánh sáng phun ra, màu đen viêm bốc hơi, thân xuống núi bích đều gặp phải hòa tan.

Ngon núi lão đà lão đảo, đang chậm chậm nghiêng, Hàn Thiên cả kinh, từ bỏ thế tiến công, bắt lấy cốt mâu, nhắm phía mặt đất.

Phải biết, ở giữa bên trong đều là Viêm Tông tương lai đệ tử, cũng không thể có sơ xuất, quan trọng nhất chính là, Thi Thi còn ở bên trong, nếu là ngon núi sụp đổ, Vô Thiên không tìm hần liều mạng mới là lạ.

"Chân nhỏ nhai con, có dừng khí cùng ta đi, chúng ta đại chiến một ngàn hiệp", Hàn Thiên kêu gào, nhưng Hỏa Thế há lại là như vậy dễ dàng gặp phải làm tức giận người?

Hần biết Hàn Thiên ý nghĩ, làm sao có khả năng như ước nguyện của hần, không tiến ngược lại thật lùi, nhắm phía hang động!

"Đáng chết", Hàn Thiên chửi bới, phong lực lượng quán quanh, xông thẳng tới chân trời.

Lợi dụng phong lực lượng, hần có thể bổ sung phi hành, tốc độ nhanh hơn Hỏa Thế bên trên mảng lớn, trong nháy mắt, ngăn ở Hỏa Thế phía trước, cốt mâu quét ngang mà đi, mà vô cùng cẩn thận, không có lan đến ngon núi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trận Lôi Đình

Hàn Thiên dốc hết toàn lực, cũng đặc biệt cẩn thận. Nhất định phải đem Hỏa Thế bức đi, không sau đó quả khó có thể tưởng tượng!

"Hồng "

Cốt mâu hung uy xông trời, yêu hồn hí lên rít gào, vang vọng đất trời, tựa như phải đem ngày này cho phá vỡ, giương nanh múa vuốt nhào tới.

Cốt Thú Thú chính là Thượng Cổ lưu lại loại, không có huyết nhục, toàn thân đều là xương, cứng rắn khó tòi, tuy chỉ là yêu hồn, nhưng uy thế không thể diệt!

Hỏa Thế sắc mặt chìm xuống, cốt mâu có liệt không tư thế, so với bình thường linh binh mạnh hơn vài lần, không dám khinh thường.

Hai tay hần mở rộng, thành một chữ hình, màu đen viêm bốc lên, hội tụ đến trước ngực, ngưng tụ thành một viên đen kịt quả cầu ánh sáng, có thể to bằng nắm tay, bạn có hồ quang nhảy lên, bên trong có một khuôn mặt, dữ tợn mà vận vẹo, một luồng tà ác khí tức lan ra.

Đây là Hồn Vương, tu luyện Thôn Linh Ma Điện tu giả, hấp thu quá nhiều oan hồn, lâu dần sẽ dựng dựng ra một vương giả, cái này chính là Hồn Vương.

Phàm là Hồn Vương xuất hiện, sau đó hết thấy oan hồn, đều sẽ gặp phải nó hấp thu, lớn mạnh bản thân, cuối cùng tu thành chính quả, tương đương với người tu luyện một phân thân, chỉ có điều, cái này phân thân rất tà ác, nhưng rất mạnh mẽ!

Nhưng mà, cũng không phải hết thấy tu luyện Thôn Linh Ma Điện người, đều sẽ dựng dựng ra Hồn Vương. Điều này cần nghịch chuyển ma điện, nguy hiểm lớn vô cùng, mỗi đột phá một tầng đại cảnh giới, trời cao cũng sẽ hạ xuống Thiên Ma lôi kiếp.

Cái này cũng là Lưu Yên lo lắng địa phương, Thiên Kiếp chính là Thương Thiên uy năng, phạm nhân thân thể làm sao có thể vượt qua, kết quả còn không phải tan xương nát thịt?

Đáng tiếc, Thôn Linh Ma Điện một khi nghịch chuyển, liền không thể lại phục hồi như cũ.

Nguyên bản Hỏa Thế cũng không tu luyện Thôn Linh Ma Điện, khi nhìn thấy Nhị thúc ở Long thôn thì ma uy, hần tìm đập thành thịch, lợi dụng Thiếu tông chủ tên gọi tiện lợi, hần thuận lợi được cái này bộ ma điện, lần thứ nhất thử nghiệm nuốt chừng người sống, hấp thu tinh lực cùng oan hồn, thực lực càng tăng gấp đôi tầng trường, từ đây hần mê muội.

Mấy tháng trung tâm, gặp phải hấn tàn hại người lên tới hàng ngàn, hàng vạn, oán khí đã đạt đến một cảnh giới khủng bố, khiến ma điện mới vừa nghịch chuyển, liền sinh ra Hồn Vương.

Hồn Vương vừa hiện, dâng lên khói đen, che kín bầu trời, đem nơi này bao phủ, vô số oan hồn bạn đi theo, đang gầm thét, ở kêu rên, quấy nhiễu tâm thần người, nó là chân chính vương giả!

"Ong ong "

Hồn Vương lên không, đón gió thấy trướng, trong chớp mắt càng cao lên tới một trượng lớn, hai con mắt hồng quang lấp lánh, mùi máu tanh tràn ngập, cái miệng lớn như chậu máu mở lớn, ngửa mặt lên trời rít gào, vùng không gian này chấn động ra.

"Ồ ồ "

Thập phương oan hồn làm bạn, nó bất thiên bất ý, lại trực tiếp cắn ở cốt mâu bên trên, trong miệng nhất thời sinh ra một luồng mạnh mẽ sức hút, càng muốn nuốt chửng Cốt Thứ Thú yêu hồn, đáng sợ cực kỳ!

Yêu hồn giấy dựa, hồng gào không ngừng, cốt mâu điện cuồng rung động, muốn tuột tay mà đi.

Hàn Thiên hừ lạnh, vàng óng ánh tinh mạng dâng trào, cốt mâu nhất thời hào quang toả sáng, óng ánh loá mắt. Hấn buông tay ra, sau đó một chương đột nhiên vung ra, vèo một tiếng, cốt mâu như một nhánh xạ nhất thần tiễn, khí thế hào hùng, xuyên qua mà qua.

Hồn Vương vừa sinh ra, còn rất yếu đuối, sao có thể ngăn cản cốt mâu hung uy, một tiếng hét thảm, ầm ầm tan vỡ, mưa ánh sáng rơi ra, dừng tôi lại thể trong cơ thể, cũng không diệt vong.

"Phốc", Hòa Thế lập tức phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

Hàn Thiên thừa thắng xông lên, một phát bắt được cốt mâu, bạo đâm mà đi.

Hòa Thế nhanh chóng lùi về phía sau, bỏ quên ở mặt đất, hấn không thể không lùi, Hồn Vương tán loạn, để hấn Khí Hải Tinh nguyên bạo loạn, trong lúc nhất thời khó có thể áp chế, mà cả người không còn chút sức lực nào, tựa như khí lực đều gặp phải cái kia một đòn cho tiêu hao hết.

"Oanh "

Cốt mâu đâm vào không khí, mặt đất nổ phát ra một khoảng một trượng hố sâu, bùn đất lấp bắp. Hấn đắc thế không tha người, nắm lên cốt mâu hung mãnh quét ngang, chỗ đi qua, khai sơn liệt thạch, uy thế kinh người!

Hòa Thế bị bức ép liên tục né tránh, bất tri bất giác, đã đã rời xa ngọn núi.

Một bên khác chiến đấu, khốc liệt cực điểm, chu vi sương máu, chưa bao giờ tán quá!

Vô Thiên cả người vết thương đầy rẫy, da thịt nứt ra rồi vô số lỗ hồng, huyết không biết chảy xuôi bao nhiêu, sức mạnh trong cơ thể tiêu hao hết hơn nửa, dựa vào một luồng tất thắng ý chí cùng đại hấn chém giết.

Nơi này, đã sớm là tàn tạ khắp nơi, không có một khối hoàn chỉnh mặt đất, khắp nơi là cái hồ, dung nham bàng như hải dương loại, ồ ồ nổi bong bóng!

Tiểu gia hóa thân thể bản đồ chót, đó là gặp phải huyết dịch nhuộm đỏ, hai con móng vuốt nhỏ đều bẻ gãy, chỉ có thể dựa vào một tấm miệng nhỏ cắn xé.

So sánh với đó, Ngô trưởng lão càng thêm chật vật, thương tích đầy mình, con người gặp phải đánh nổ một, máu thịt be bét. Hấn xưa nay không giống lúc này như vậy uất ức quá, hai cái tiểu súc sinh hoàn toàn không muốn sống, điên cuồng!

Trận chiến này, khiến cho hấn một bờ hơi tai, chủ yếu nhất là tinh thần bên trên dẫn vật, bất luận cái gì đòn công kích trí mạng, oanh đến trên người của hai người, chỉ chốc lát liền trở nên sinh long hoạt hổ, cái này xưa nay chưa từng xảy ra. Trong lòng hấn sinh sôi phát ra một ý nghĩ, tình nguyện cùng cùng cấp bậc đại tu giả chém giết, cũng không muốn cùng hai người này quai vật đối chiến.

Hai người nuốt quá Tiên Thiên linh vật thân dịch, luyện hóa thì, một phần lên vào thân thể trung tâm, gặp phải quên, lúc này phát huy tác dụng lớn, mỗi giờ mỗi khắc không đứng lại chữa trị bị thương thân thể, phảng phất sức mạnh cội nguồn, cuộn cuộn không ngừng.

"Ầm" một tiếng, một nắm nắm oanh ở trên mặt, khác nào nham thạch loại cứng rắn, Vô Thiên sống mũi lúc này sụp xuống, máu mũi phun ra.

Nhưng mà, hấn phảng phất không biết đau đớn, tay trái đột nhiên dò ra, tóm chặt lấy nắm nắm, đón lấy, một đạo ánh bạc xuất hiện, huyết quang hiện ra, Ngô trưởng lão kêu thảm thiết, cánh tay một miếng thịt không rời!

"Súc sinh", Ngô trưởng lão giận không nhịn nổi, đã không biết, đây là hấn lần thứ mấy bạo nộ rồi, giời ạ, đây là yêu thú gì, như thế nào cùng cầu một đức hạnh, liền biết cắn cái liên tục, lẽ nào không có cái khác chiêu?

Tinh mạng lấp lánh, hấn nắm nắm chấn động, Vô Thiên bay ngang mà phát ra, đập nát mấy khối đá tảng, mới dừng lại, xương bả vai gãy vỡ.

Hắn nửa quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm bên người Trần Linh Bi, đăm chiêu. Sau đó, đối với Tiểu gia hòa khiến cho cái màu sắc, Tiểu Thiên tâm thần linh hội.

Vô Thiên di chuyển, nhanh chóng lướt đến Ngô trường lão phía sau, quyền cước cùng xuất hiện, hung mãnh không thể, sức mạnh vô hình xung kích, tương lăng nhấc lên cao mấy chục trượng, ngàn trượng ở ngoài đều gặp phải lan đến, hoa cỏ cây cối thiêu đốt, lửa lớn rừng rực liệu nguyên.

Tiểu gia hòa uyển như một con lươn, hoạt không lưu tay, chuyên chọn còn lại một con mắt tạt.

Một khi gặp phải xà, mười năm sợt tỉnh thẳng, Ngô trường lão mất đi một con mắt, tâm tư có lo lắng, không thể không lảng tránh, vô ý thức lùi về sau, trong lúc vô tình, khoảng cách Trần Linh Bi chỉ có một trượng.

Hai người khác nào ăn thuốc kích thích, hoàn toàn là một bộ không muốn sống tư thế, đánh túi bụi.

Mất thấy phía sau lưng liền muốn dán lên Trần Hồn Bi, một luồng mãnh liệt bất an, xông lên đầu, Ngô trường lão lùi về sau thân thể một trận, hai cái nắm đấm đồng thời vung tới, hai người gặp phải đánh văng văng, trực tiếp gặp phải đánh bay, va nát một tảng đá lớn!

"Khắc khắc", Vô Thiên ho ra máu, khá là yếu ớt nói: "Không thể kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ".

Tiểu gia hòa lè lưỡi, liếm láp đi khoe miệng dòng máu, gật gật đầu. Sau đó, hai người lần thứ hai vọt tới, tốc độ nhanh đến cực hạn, Ngô trường lão còn chưa kịp di động, cũng đã gần người.

"A. . ."

Vô Thiên gào thét, Tinh nguyên tuôn ra Khí Hải, như hồ thủy điện xả lũ, cực kỳ chảy xiết, trong nháy mắt hòa vào thân thể mỗi một hạt trong tế bào, hắn vận dụng toàn bộ sức mạnh, thân thể đang phát sáng, đang run rẩy, đây là hưng phấn run rẩy, thân thể khác nào nắm làm ra bọt biển, điên cuồng hấp thu.

"Àm àm àm", sức mạnh quá mạnh mẽ, hắn không khống chế được, phá thể mà phát ra, đại địa chấn động kịch liệt, từng cái từng cái màu đỏ vực sâu xuất hiện, dưới nền đất nơi sâu xa Hoang Cổ Thiên Hạt, đều gặp phải đã kinh động.

Nó cảm ứng được cái kia mấy cái cướp đi trùng lớn gia hỏa, không hề có một tiếng động gào thét, đỏ chót tương hải sôi trào, gần như mấy ngàn trượng tương lăng, hung mãnh nộ phiên, hòa tan thập phương vực sâu vách núi cheo leo, kinh thế hãi tục!

Vô Thiên kinh hãi, giữa hai người càng có một tia liên hệ, tựa hồ có thể cảm ứng được Hoang Cổ Thiên Hạt tức giận trong lòng, cùng với cái kia sát cơ mãnh liệt, hắn lạnh cả người, không nhìn được rừng mình một cái, không dám suy nghĩ nhiều, nhanh lên một chút giải quyết chuyện nơi đây, mau chóng rời đi.

Tựa hồ chịu đến sức mạnh xung kích, Thiên Thần Tà Thủ bốc hơi phát ra mông lung ánh sáng, cũng không đứng chói mắt, rất nhu hòa, nhưng có một loại thần bí khó lường, khiến cho người hoảng sợ khí tức lan ra, bên trong bỗng nhiên chấn động một chút, tựa hồ là một lần tim đập.

Vô Thiên cũng không phát hiện.

Hắn đâm ra một quyền, mang theo bất khuất cùng chấp nhất, Thác Mạch Kỳ đại tu giả có thể như thế nào, như thường đánh đánh người. Nhưng không như mong muốn, hai người cách biệt không phải cấp một, hai, mà là một cảnh giới lớn.

Ngô trường lão tuy thân thể bị thương nghiêm trọng, nhưng sức mạnh cũng không khô cạn, hắn một chương vỡ phát ra, Tinh nguyên hào hùng tựa như biển, phịch một tiếng, Vô Thiên phun máu, bay ngang mà phát ra, đập vào một cây cổ thụ.

"Oanh", một chương vỡ vỡ tan cổ thụ, Vô Thiên gian nan đứng lên, lần thứ hai chạy như điên tới.

Ngô trường lão sắc mặt âm trầm, trận chiến này phi thường khổ cực, thậm chí hoài nghi, hai người này, có phải là Hoang Cổ hung thú nhai con. Thác Mạch Kỳ đại tu giả đối phó hai cái Thoát Thai Kỳ tiểu quý, gần như nửa canh giờ, đều không chém giết, cái này nếu là truyền đi, e sợ không ai sẽ tin tưởng.

Hơn nữa, chính mình cũng biết đến vết thương chẳng chịt, con mắt phế bỏ một con, thương tích khắp người, hắn đều có dũng khí muốn gặp trở ngại kích động, lại như vậy xuống, ý chí lực sẽ bôn hội.

Tiểu gia hòa mờ ra miệng nhỏ, ngân lóng lánh, bay nhào mà đi. Hắn nắm đấm nổ ra, không thể không phòng, thân thể thương thế, hầu như hơn nửa đều là tên súc sinh này tạo thành, vừa mới hơi mất tập trung, huyết nhục bắt đầu tạm thời một khối, không có may mắn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)

Nhưng Tiểu gia hòa lần này lợi nha chỉ là giả bộ, chân chính thể tiến công là một đôi chân sau, nó ở tới gần nắm đấm thời khắc, néch miệng tựa như đang cười nhạo, bỗng dừng thân thể, sau đó cấp tốc giảm xuống, một cái chân sau hất mang tràn ngập, quay về hắn phía dưới đột nhiên đá vào.

Tiểu gia hòa sức mạnh lớn biết bao, toàn lực một cước, lại là như thế yếu đuối địa phương, lúc này 'Ba' một tiếng, như là món đồ gì vỡ tan.

"A. . ."

Ngô trưởng lão hét thảm, vang tận mây xanh, thập phương yêu thú đều gấp phải kinh động, hiểu kỳ phóng tầm mắt tới mà đến, bên kia ở giết lợn núi sao?

Hắn che hạ thân giờ chân, sắc mặt đỏ chót, sau đó lại nhanh chóng biến thành trư can sắc, độc nhãn phun lửa, mà rơi lệ, sát cơ cùng oán khí cùng tồn tại, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tiểu gia hỏa không biết chết bao nhiêu lần.

Thú nhỏ quá âm hiểm, quá hạ lưu, lại đá bạo hắn chim nhỏ, nơi này là có thể đá sao?

Coi như cùng người thâm cừu tựa như biển, người cũng không thể như vậy vô liêm sỉ a. . .

Hắn hồi hận không kịp, tại sao phải tới tham gia nhiệm vụ lần này, tại sao phải chọc hai người này quái vật, lúc trước nếu như không phải bị lợi ích làm mê muội, cũng sẽ không tạo thành như vậy bị kịch, hồi hận a!

Nhưng mà, còn không kết thúc, Vô Thiên xem chuẩn cơ hội, xông đến hai mét khoảng cách thì, bỗng nhiên bay ngang lên, mụ này cổ lực xung kích, hai chân điên cuồng đá tới.

"Ầm" một tiếng, Ngô trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, liền đánh vào Trần Linh Bi bên trên. Lúc này hắn thân thể chấn động, hai tay tựa như vô lực loại buông xuống, sắc mặt đại ra, huyết dịch không ngừng phun ra, gấp phải bìa đá hấp thu!

Tựa như linh hồn bị đoạt đi, không có kêu thảm thiết, không hề nhúc nhích, cùng Vô Thiên lúc trước đụng vào Trần Hồn Bi thì, giống như đúc!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dị Biến!!

Trần Linh Bi cùng Trần Hồn Bi hiệu quả như nhau, có thể đem người linh hồn hút đi, có lớn lao uy năng!

Thấy thế, Vô Thiên hai người rốt cục thở phào nhẹ nhõm, trong cơ thể tựa như trống vắng loại, thân thể một hồi trở nên vô lực, hai chân càng là liên tục run rẩy.

Liên tục đại chiến, đều là gặp đáng sợ thương tích, phỏng chừng không có mấy tháng, là không cách nào phục hồi như cũ.

Có điều, chỉ dựa vào hai người lực lượng, chiến thắng Thác Mạch Kỳ đại tu giả, cứ việc trong đó có đầu cơ trục lợi, nhưng nếu lưu truyền tới, định có thể khiếp sợ bát phương!

"Hô. . ."

Vô Thiên thở một hơi thật dài, tay cầm nắm đấm, thủ thế chờ đợi.

Ngô trưởng lão tu vi quá cao, tránh khỏi xảy ra bất trắc, muốn giải quyết triệt để, mới có thể chân chính thả lỏng.

Tiểu gia hỏa suất trước một bước di chuyển, nhảy đến đại hán trên đỉnh đầu, bấp dùi mở ra, một chú dòng nước bắn xuống, từ đỉnh đầu, chảy xuôi toàn thân, đây là nó nước tiểu!

Nó miệng nhỏ nứt ra, thoải mái tràn trề, một bộ cực kỳ hèn mọn, thích ăn đòn đáng đáp.

Vô Thiên khí thế thu lại, sắc mặt đen kịt, nổi cả gân xanh, nếu như kẻ địch toàn bộ giải quyết, còn thừa bao nhiêu khí lực, hắn sẽ một quyền ném tới.

"Oa oa."

Tiểu gia hỏa giương lên đầu nhỏ, bàn chân nhỏ một điểm một điểm, tự mình cảm giác phi thường hài lòng, rất tàn bạo, rất có mị lực, rất hôi thối mỹ.

Nó nước tiểu tựa như lưu bất tận, Ngô trưởng lão toàn thân đều gấp phải xối ướt, lại còn có.

Một mùi nước tiểu tràn ngập ra, trên đất một đám con sâu nhỏ, đều không chịu được, suýt chút nữa té xỉu, vung lao nhanh, chạy khỏi nơi này, con nào súc sinh như thế không Đạo Đức, tùy chỗ đại tiểu tiện, hun chết trùng đại gia!

Vô Thiên lắc lắc mũi, thật muốn một cái tát quất đi, đồng thời, lại cảm thấy phi thường hả giận, hai người suýt chút nữa đều gặp phải hại chết, nhục nhã một phen, tâm tình vui sướng không ít.

Hắn cũng không có khách khí, không chê tưng, hai tay ở tại trên người sờ loạn, không lâu lắm, lấy ra một Giới Tử túi, phình, nên xếp vào rất nhiều thứ,

chưa hề mở ra xem, trước tiên thu hồi đến. Tiếp theo sau đó mua bán lại, cuối cùng hấn thất vọng rồi, ngoại trừ một Giới Tử túi, không có thứ gì.

"Thật cùng."

"Ngô trường lão? !" Luru Yển đang ở ngọn núi, tầm nhìn rộng lớn, nhìn ra Ngô trường lão không đúng, không nhìn được hô, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng nàng cả kinh, có một loại linh cảm không lành, hi vọng là lên sư huynh, nhưng cùng Hàn Thiên, đại chiến đến bên ngoài mười dặm, căn bản không nghe thấy, coi như biết rồi tình huống của nơi này, e sợ cũng không rảnh phân thân.

Trong lòng nàng giãy dụa, do dự bất định, cuối cùng hàm răng một cắn, từ trên ngọn núi lớt xuống.

Tuy rằng tu vi toàn phế, nhưng thân thể tổ chất vẫn như cũ khỏe mạnh, hơn nữa là sát vách núi trượt xuống, cũng không có cái gì quá đáng lo.

Luru Yển che bụng dưới, bước tiến tập tễnh, mỗi đi một bước, đều sẽ chảy máu. Nàng gian nan đi tới Giới môn trước, từ trong lòng móc ra một nắm màu lệnh bài, có thể có to bằng lòng bàn tay, rắng màu bốc hơi, mà có một luồng khí tức đáng sợ lan ra.

Nàng cắn phá đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, khiến cho lệnh bài ánh sáng lấp lánh, lại đem huyết dịch toàn bộ hấp thu, sau đó, nhẹ nhàng bỏ vào Giới môn, về một cái biến mất rồi.

"Hả?" Vô Thiên hơi nhướng mày, chú ý đến nơi này tình huống, một luồng mãnh liệt bất an, tràn vào trong lòng, hấn phân phó nói: "Phá gia chi tử, nhanh lên một chút giải quyết".

Chính mình thì lại nâng bị thương thân thể, đi tới Luru Yển trước người, trầm giọng nói: "Lúc trước có nghĩ tới hay không, sẽ là kết quả như thế".

Luru Yển dung nhan trắng xám, theo dõi hấn nhìn một hồi, càng cười nhạo, như một đoá thuần khiết hoa bách hợp tràn ra, ở nơi này, có một phen đặc biệt phong vận, nàng âm thanh rất suy yếu: "Xác thực không nghĩ tới, lúc trước cái kia hồ đồ hương đã thiếu niên, ngăn cản mấy tháng trưởng thành đến trình độ như thế này, Xích Dương sơn mạch chính giữa, người là người số một".

Ầm!!

Vừa dứt lời, liền nghe được từng đạo từng đạo nặng nề nổ vang, Luru Yển nhìn tới, con người đột nhiên co rụt lại, đã thấy Tiểu gia hỏa chân nhỏ ánh bạc lấp lánh, không ngừng mà cuồng đá, hung mãnh không đúng được.

Ngô trường lão đầu, huyết phun tung toé, từng cái từng cái đỏ như máu lỗ hồng nứt ra, tủy não nương theo huyết dịch, tung toé mà phát ra, nhìn thấy mà giật mình!

Hấn không có hoàn thủ, không có chống lại, khác nào một bộ xác chết di động, không biết đau đớn, đầu đều gặp phải đá phá, đều không lên tiếng!

"Oa. . ."

"Ầm" một tiếng, Tiểu gia hỏa chân nhỏ hắc mang lấp lánh, sức mạnh thôi thúc đến mức tận cùng, có tới tám, chín vạn cân, Ngô trường lão đầu nhất thời nở hoa, tim đập ngưng đập, đã không còn hô hấp, mãi đến tận cuối cùng một tia sức sống tiêu tan.

Một bộ thi thể không đầu, dựa lưng bìa đá, không nhúc nhích.

Trần Linh Bì quá mạnh, quá quý dị, Thác Mạch Kỳ đại tu giả liền như vậy gặp phải cầm cố, không có một tia sức phản kháng, đáng sợ đến cực điểm!

"Chúng ta coi khinh con vật nhỏ kia, coi khinh người, đây là mười mấy năm qua, phạm vào sai lầm lớn nhất, nếu như lúc trước đuổi tận giết tuyệt, hôm nay hết thảy đều sẽ không phát sinh", Luru Yển thu hồi ánh mắt, nói rất bình tĩnh.

Vô Thiên lạnh lùng nói: "Chính mình tự sát, vẫn là ta ra tay".

Luru Yển cười nhạo, cười đến rất xán lạn, nơi này vì nét cười của nàng mà làm rạng rỡ, có một loại đặc biệt vẻ đẹp, bị thương chính giữa mang theo hài lòng cùng hạnh phúc, đây là nàng trong cuộc đời chân thật nhất nụ cười.

Từ trước đi theo sư huynh bên cạnh, nhìn hấn hành động, cứ việc rất không đồng ý, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng vui cười, yên lặng giúp đỡ. Bây giờ Khí Hái vỡ tan, tu vi hoàn toàn biến mất, đã không có giá trị, chết đi là tốt nhất giải thoát.

Nàng nhìn phía xa xa, đạo kia không ngừng giao chiến bóng người màu đen, trong mắt mang theo vô tận ôn nhu, thâm tình chân thành, cũng có một tia không muốn, nàng ni non: "Sư huynh, Yển nhi đi rồi, người không muốn khổ sở, không đứng muốn đau lòng, phải kiên cường sống tiếp".

Sau đó, Luru Yển quay đầu lại nói: "Vô Thiên, người phải cẩn thận".

Tiếp đó, đạo đạo 'Đùng đùng' âm thanh, từ trong cơ thể nàng vang lên, khoe miệng chảy máu, nàng đánh gãy kinh mạch tự sát.

Vô Thiên trong lòng phức tạp, Luru Yển vốn không nên chết, đều là chịu đến Hóa Thế liên lụy, nhưng nếu như không giết nàng, Long thôn chết thảm mấy chục thôn dân, khó có thể nhắm mắt, không cách nào cho gia gia một câu trả lời.

Tiểu gia hóa cả người máu me đầm đìa, nhảy đến trên vai hắn, gõ gõ đầu, nhìn phía cách đó không xa, ý kia là, trước tiên đừng thương cảm, còn có một còn chưa có chết đây!

"Ong ong "

Bỗng nhiên, Giới môn chấn động, hào quang chói lọi, bên trong truyền ra một đạo gào thét: "Giết đồ nhi ta già, hôm nay hắn phải chết!"

Âm thanh vang vọng đất trời, dung nham nộ dũng, đám mây đều bị đánh tan. Vô Thiên lập tức liên tục phun máu, thân thể không ngừng rút lui. Trong lòng hắn kinh hãi, đây là người nào?

Chỉ một thanh âm liền có uy thế như vậy, khác nào thiên uy loại, kinh sợ Thiên Địa vạn vật, ngũ tạng lục phủ trong phút chốc lệch vị trí, khí huyết cuộn cuộn, đây tuyệt đối không phải Thác Mạch Kỳ đại tu giả, mà là cảnh giới cao hơn cường giả!

"Vô tri tiểu nhi, dám giết ta ái đồ, diệt ta tông môn trường lão, tội đáng muôn chết", âm thanh bá đạo cực điểm, chấn động núi sông, tuyệt đối là Hỏa Vân Tông cường giả tối đỉnh.

"Yến nhi chết rồi. . ." Hỏa Thế khuôn mặt đại ra, tự lẩm bẩm, sau đó, hắn một chương đầy lui Hàn Thiên, hướng về nơi này bạo lược mà đến, nước mắt tràn mi mà phát ra.

"Yến nhi, ngươi không thể chết được." Hắn gào thét, màu đen viêm ngập trời, bầu trời một hồi tối sầm, hắn tóc tai bù xù, bị thương ngập trời, trong lòng đang chảy máu.

Thống!

Không gì sánh được thống, cơn đau này, xưa nay không cảm nhận được quá, hắn rất thương tâm, coi như mẫu thân chết đi, cũng không như vậy quá.

"Đứng lại cho ta", một thanh cốt mâu bắn ra, thấu xương thú gầm hao, hung uy hiển hách, phong lực lượng hiện lên, Hàn Thiên thân thể lóc lên, ngăn phía trước.

"Phốc" một tiếng, cốt mâu xuyên thấu ngực, huyết dịch phun mạnh. Hỏa Thế sắc mặt dữ tợn, phảng phất không biết đau đớn, một phát bắt được cốt mâu, vẫn cứ từ ngực rút ra, mang theo tảng lớn huyết nhục.

Hắn tóm lấy cốt mâu, mà khí tuân ra, Yêu Hồn trong nháy mắt gặp phải ma hóa, màu đen viêm nhảy lên, cực kỳ khiếp người!

"Đâm này!"

Ngẩng đầu ném mạnh mà phát ra, cốt mâu xuyên qua không khí, như một nhánh tuyệt thế thần tiễn, hung uy hiếp người.

Hàn Thiên hừ lạnh, thân thể một tà, lòng bàn tay thổ lực lượng hiện lên, càng mạnh mẽ bắt lấy cốt mâu, sau đó quét ngang mà đi, sức phòng ngự thật là kinh người!

Hàn Thiên triển khai ác liệt thể tiến công, cốt mâu nhanh chóng mà mãnh liệt, quét ngang tất cả, nơi này liên tục nổ tung, bùn đất tung bay, quần thạch bắn nhanh. Hỏa Thế điên cuồng rít gào, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng không cách nào phá vỡ vòng vây.

Giới môn chấn động càng ngày càng kịch liệt, khác nào có tuyệt thế hung thú, từ nơi xa xôi, muốn phá giới mà đến, thập phương không gian đều rung động, từng tắc từng tắc vỡ tan, Hỗn Độn chân khí ngang dọc!

Tiếp đó, cả toà sơn mạch đều đang rung động, vạn thú ngang nhau gào, sợ hãi thoát đi, như bầy cảnh khô, rừng rậm toàn bộ ngã xuống, đập lên tàn tạ không thể tả.

Thành đàn loài chim, phóng lên trời, che lại bầu trời, núi sông đều thất sắc.

Vô Thiên kinh hãi, một hồi tỉnh ngộ, nhất định cùng Lưu Yến trước khi chết, đưa ra lệnh bài có quan hệ, lợi dụng Giới môn mật báo, triệu hoán tông môn tiền bối giáng lâm. Mà nàng nói tới cẩn thận, chính là chỉ cái này.

"Hủy Giới môn. . ."

Vô Thiên Tiểu gia hóa cúi người vọt tới trước, không có giữ lại chút nào, dốc hết hết thấy sức mạnh. Bây giờ biện pháp duy nhất, chỉ có phá hủy Giới môn, mới có thể ngăn cản truyền tông.

Nhưng mà, Giới môn khác nào thiên thạch vũ trụ tạo nên, cứng rắn không thể, công kích bỏ quên ở phía trên, không có nổi lên một tia bọt nước, liền tiêu tán thành vô hình.

"Trở lại!"

Hắn gầm lên, từng quyền sức mạnh đến mức tận cùng, Giới môn khác nào cửu thiên thần cánh cửa sừng sững, không phải rất nguy nga, không phải rất khổng lồ, lại có một loại tuyên cổ mà xa xưa mùi vị, kim sáng loè loè, hào quang phân tán, sương mù bốc hơi, thần bí mà lóa mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhát Chém....

Giới môn chính là hư không thạch đẳng cấp nhiều loại vật liệu chế tạo, mỗi một loại đều là hi thế trân bảo.

Quý giá nhất liền thuộc về hư không thạch, toàn bộ Xích Dương sơn mạch, cũng khó có thể tìm kiếm một mỏ quặng.

Khối đá này cứng rắn cực kỳ, đao kiếm khó phá, bên trong còn có thần bí không gian năng lượng, gặp phải luyện chế thành Giới môn sau, có thể qua lại Thời Không.

Àm! ! !

Vô Thiên hai người bú sữa lực đều xuất ra, nhưng không cách nào lay động mây may.

"Vô Huỳnh, Giới môn rất rắn chắc, trừ phi có một trăm hướng kỳ cường giả, bằng không không ai có thể phá, chỉ có thể chờ đợi đã đến giờ, tự động biến mất", cách đó không xa, Hàn Thiên nhắc nhở.

"Thời gian không dám người a", Vô Thiên thở dài.

Giới môn bên trong vàng rực rỡ một mảnh, dâng lên mưa ánh sáng, nơi sâu xa, một bóng người mờ ảo, dần dần xuất hiện, cả người ráng màu lưu chuyển, khác nào một viên mỹ lệ thái xuyên loại, sáng lên lấp lánh.

Hơn nữa, một luồng khủng bố tuyệt luân khí thế, tựa như đại dương lao ra, núi sông đều đang chấn động.

"Ha ha. . ."

Hỏa Thế trạng thái như điên, gặp phải ma khí bao trùm trên thân thể, một mảnh đỏ sẫm, cái này đều là huyết dịch, hấn cười lớn: "Đại trưởng lão đích thân tới, Vô Thiên, ngươi không đáng chết Yên nhi, nàng là trưởng lão thương yêu nhất đệ tử, lần này ngươi chết chắc rồi, Thiên Thần hạ phạm đều cứu không được ngươi".

"Hỏa Vân Tông Đại trưởng lão? !" Vô Thiên kinh hãi.

"Vô Huỳnh, mang tới Thi Thi chạy mau", Hàn Thiên âm thanh rất lo lắng, làm Viêm Tông đệ tử thân truyền của tông chủ, hấn biết rõ Đại trưởng lão ở trong tông môn địa vị cùng thực lực, so với tông chủ còn cường đại hơn cùng siêu nhiên, là tông môn Đình phong tồn tại.

Người đến càng là Hỏa Vân Tông Đại trưởng lão, trong lòng hấn kinh hãi, giục Vô Thiên mau chóng rời đi.

Hỏa Thế nói: "Trốn? Đại trưởng lão Thần uy vô địch, ngay cả cha ta đều kính trọng vạn phần, các ngươi có thể trốn đi đâu? Trời cao không đường, dưới địa không cửa, các ngươi toàn đều phải chết!"

Vô Thiên chưa bao giờ tiến vào tông môn, không biết trong đó đầu mối, nhưng nghe Hàn Thiên ngữ khí liền có thể biết, người này tất là một vị cường giả đáng sợ, khả năng có thể so với một tông chi chủ, tiếp tục nữa, sẽ chỉ là một con đường chết.

"Phá gia chi tử, ngươi mang tới Thi Thi đi 'Thiên Sư Phong', không nên quay đầu, cũng không muốn đi Thiết Thạch trấn", Vô Thiên căn dặn.

Thiên Sư Phong chính là Thi Thi sinh hoạt mười mấy năm ngọn núi kia, hai người vì kỷ niệm quen biết hiểu nhau, đặt tên là 'Thiên Sư Phong'. 'Ngày' đại biểu Vô Thiên, 'Kiến' vì hải âm, đại biểu Thi Thi.

Tiểu gia hỏa oa oa hét lên, ý kia là, ngươi đây?

"Chuyện nơi đây vẫn chưa xong, Hỏa Thế nhất định phải chết", Vô Thiên sắc mặt âm trầm, lần thứ hai căn dặn vài câu, thân hình lóe lên, đi vội vã.

Tiểu gia hỏa sâu sắc liếc nhìn rồi đi bóng lưng, viền mắt ướt át, có thể lần này chia lìa, bắt đầu người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất!

Có điều, nó không có do dự nữa, hóa thành một vệt sáng, nhanh chóng bắn về phía hang động. Nó nhất định phải bảo vệ Thi Thi an toàn, hoàn thành Vô Thiên bàn giao.

Phía sau Giới môn vang lên ong ong, năm màu bóng người càng ngày càng rõ ràng, nhưng không thấy rõ hình dáng, khí thế hào hùng, sơn mạch chấn

động kịch liệt, kinh động bát phương, tựa như phải đem cái này đại địa, miễn cưỡng đập vỡ tan!

Vô Thiên sờ cả tóc gáy, hơi thở này quá mạnh mẽ, căn bản là không cùng một đẳng cấp, tất cả gãy dựa đều là phí công, ở cái này bên dưới, nhỏ bé mà không thể thành.

"Biết sợ sao, đáng tiếc, hết thấy đều chậm", Hỏa Thế điên cuồng cười to, khác nào nhìn thấy hai người đã gặp phải một chương vỡ chết, chết không có chỗ chôn.

Vô Thiên trầm giọng nói: "Coi như chết, cũng phải kéo người đồng thời".

Tới gần thời khắc, vỡ tới một chương, nơi này nhất thời cát bay đá chạy, tro bụi nhân chìm tất cả, Vô Thiên không để lại dư lực, phải nhanh một chút đem đánh gục.

Phải biết, Đại trưởng lão bất cứ lúc nào cũng sẽ đến, đến lúc đó, nếu như vẫn chưa thể đem Hỏa Thế chém giết, cái kia trước làm tất cả nỗ lực, đều sẽ hóa thành bọt nước.

Hỏa Thế cùng ba người luân phiên đại chiến, chịu không thể xóa nhòa thương tích, hơn nữa Hàn Thiên liều mạng kiềm chế, căn bản không thể nào tránh né cùng hoàn thủ, gặp phải một chương vỡ vũng vàng, phịch một tiếng, như đạn pháo loại, đập vào mặt đất, lún xuống trong đó!

Hàn Thiên dư quang quét mắt Giới môn, lo lắng nói: "Vô Huỳnh, nhanh lên một chút, không phải vậy tất cả cũng không kịp".

Vì bảo mệnh, hắn cũng không có bên trên bên trong huyết động thiếu niên thiên tài, muốn trách chỉ có thể trách trong tông những kia vô dụng lão già, tha kéo dài kéo, thời gian dài như vậy, còn không tới rồi.

Ầm ầm ầm . .

Giới môn rung động, năm màu bóng người rốt cục hiển hiện, có thể có cao bảy thước, nơi đó muôn màu muôn vẻ, diễm lành dâng lên, hoàn toàn mộng lung, nhìn không rõ ràng. Nhưng khí thế hùng hậu, có thể so với Nhật Nguyệt!

"Phốc", Vô Thiên phun ra một ngụm máu, người này thật đáng sợ, còn chưa đi ra Giới môn, chỉ lan ra khí thế, liền làm hắn ngũ tạng lục phủ lần thứ hai bị thương, khí huyết không khoái.

Hàn Thiên con người thu lại, hắn cũng là như vậy, liên tục phun ra mấy búng máu, sắc mặt trắng bệch, không một chút hồng hào, thân thể loạn choạ loạn choạ, đều không thể đứng vững.

"Vèo" một tiếng, hắn rất không nghĩa khí một mình lưu.

Đùa gì thế, loại này nhân vật đáng sợ, chỉ cần giáng lâm, đang ở bên ngoài trăm dặm, đều không một chút hy vọng đào mạng, ngớ ngẩn mới sẽ lưu lại chờ chết.

Phong lực lượng ô ô vang vọng, tốc độ của hắn cực nhanh, quả thực lại như phát rồ trâu hoang, đầu đá lung tung, hiển nhiên liều cái mạng già.

"Vô Thiên, người chết chắc rồi, ha ha. . ."

Hỏa Thế bò lên, cười to không ngừng, hai tay mở ra, Hồn Vương nhanh chóng ngưng tụ, thập phương vô số oan hồn làm bạn, gào khóc thảm thiết, khí tức tà ác tràn ngập.

Hắn muốn ngăn cản Vô Thiên thoát đi, quân chi chi là mấy tức, đều đầy đủ.

Vô Thiên không có trốn, sát cơ trùng thiên, lệ khí mười phần, đẳng cấp thời khắc này đã rất lâu, làm sao có khả năng trốn. Hắn long hành hổ bộ, quyền kinh cương mãnh, chương phong nhu hòa, chỉ kính ác liệt, cước lực trầm ổn.

Hắn như chiến hồn bám thân, đi khắp Tu La Địa Ngục, không có gì có thể kháng cự, đập tới oan hồn, trong nháy mắt dập tắt, hoàn toàn tán loạn!

Hỏa Thế sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, oan hồn đã cùng hắn hòa làm một thể, diệt vong đối với hắn có thể tạo thành nhất định thương tổn, khoe miệng chảy máu, thân thể co giật, Hồn Vương đều có muốn tán loạn xu thế.

Hỏa Thế rít gào, bàn tay đánh về ngực, liên tục mấy cái tinh huyết phun ra, hai tay vung lên, tinh huyết tan ra, đỏ như máu Pháp Ấn hình thành, chụp vào Hồn Vương, nhất thời nơi này hắc mang Xông Tiêu, che đầy nửa cái bầu trời.

Hơn nữa, Hồn Vương cấp tốc lớn lên, hai con mắt hồng quang lấp lánh, như Nhật Nguyệt óng ánh, mùi máu tanh tràn ngập, dữ tợn mà đáng sợ!

"Nhanh hơn, cũng sắp, Đại trưởng lão mau ra đây", Hỏa Thế điên cuồng, lần thứ hai phun ra mấy cái tinh huyết, gánh chịu gặp phải Hồn Vương phản phệ hậu quả, cũng phải đem Vô Thiên ngăn cản.

Một cái chân từ Giới môn bước ra, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, nhưng xúc động đại địa tư thế, mặt đất ầm ầm chấn động, tựa như sóng lớn vỗ bờ, dư âm

ầm ầm, dưới chân một vết nứt nứt ra, sau đó nhanh chóng lan tràn, mà lớn lên, cuối cùng, một cái có tới mấy trăm trượng rộng màu đen uyên, hiện ra ở trên vùng đất này, kinh thế hãi tục!

Vô Thiên biến sắc, màu đen uyên nhanh chóng lan tràn mà đến, hấn tay trái nắm tay, trán phát ra hào quang xán lạn, cái này không phải Tinh nguyên, mà là Lôi Điện chi lực. Một tia hồ quang đang nhảy nhót, uy lực của thiên kiếp tản ra, tứ phương oan hồn còn đến không kịp kêu rên, liền biến thành tro tàn.

Ngàn cân treo sợi tóc, Vô Thiên càng kích thích ra trên trán thần bí vật, khiến Lôi Điện chi lực tuôn ra, như giun loại, vắn vẹo đong đưa, hội tụ đến Thiên Thần Tả Thủ, thiên uy cuộn cuộn, chỉ một tia, đủ để kinh sợ vạn linh.

Lôi Điện chí cương chí dương, chuyên khắc âm tà đồ vật, hưởng hô, đây là thiên thủ Quan Thế Âm Ngọc tiên từ năm đó đối kháng thiên uy, lưu lại dưới Lôi Kiếp, càng là khủng bố khó mà tin nổi!

"Ồ ô . . ."

Trong thời gian ngắn, hết thảy oan hồn dập tắt, một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, Hồn Vương tán loạn, không có lại dừng tôi lại thế trong cơ thể, tiêu tan với trong thiên địa, không còn tồn tại nữa.

Lôi Điện chi lực bay ra, hào quang trong vắt, phù một tiếng, huyết dịch như dừng tuyền loại nộ phun, một cái đầu lâu rơi vào Vô Thiên trong tay.

Đầu người bên trên, miệng rộng nộ trương, hai mắt tròn tròn, tràn ngập khiếp sợ cùng khó mà tin nổi, còn có sâu sắc không cam lòng!

Hỏa Thế chết rồi, hấn làm sao cũng không đứng sẽ nghĩ tới, sẽ bị bại thẳng thắn như vậy.

"Xi xỉ!"

Lôi Điện nhảy lên, sau đó lại trở về cái trán chính giữa, biến mất không còn tăm hơi.

Đã không thời gian nghiên cứu, một tay tóm lấy thi thể không đầu bên trên Giới Từ túi, vắt một viên chết không nhắm mắt đầu người, Vô Thiên nhanh chóng thoát đi.

"Chạy đi đâu!"

Nhưng mà, một đạo thanh âm khàn khàn vang lên, nhưng rất có uy nghiêm, đón lấy, khủng bố áp lực ngập trời hạ xuống, hấn sững người lại, càng không có cách nào lại bước ra nửa bước, gấp phải cầm cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Xích Tinh!

Vô Thiên ngờ ngác, trở về nhìn tới, đã thấy Giới môn khẩu, hào quang dập dờn, tựa như cuộn sóng loại, rung chuyển không ngớt, hai con chân to giẫm ở trên hư không, dâng lên hào quang.

Trong phút chốc, toàn bộ nửa người dưới, hiển lộ ra, gặp phải ánh sáng che lấp, không cách nào thấy rõ!

"Giết đồ nhi ta, diệt ta tông Thiếu tông chủ, tội đáng muôn chết!"

"Tội đáng muôn chết chính là các ngươi Hỏa Vân Tông."

Đột nhiên, một đạo trung khí mười phần tiếng âm vang lên, cực kỳ vang dội, đỉnh tai nhức óc, chấn động dãy núi này!

"Hỏa Vân Tử, các ngươi dám to gan phạm ta tông môn, cướp giật môn hạ đệ tử, đây là ở hướng về Viêm Tông khiêu khích."

Xa xa, một đạo bóng người màu trắng, tựa như nhanh như tia chớp lướt tới, chỗ đi qua, hư không rung động, như mặt gương phá nát, làm người ta sợ hãi nhất chính là, hấn càng là lẫm liệt phi hành, không có phong lực lượng, không có bất kỳ pháp khí phụ trợ, là chân chính có thể ngự không mà đi cường giả.

"Là ngươi, Xích Viêm Tử", Giới môn bên trong âm thanh, khá là kinh ngạc, trong đó còn mang theo vài phần nghi ngờ, hiển nhiên, đối với người này cực kỳ kiêng kỵ.

Bạch y Xích Viêm Tử chớp mắt tới gần, đây là một ông già, tóc hoa râm, năm vượt qua hoa giáp, không có một chút nào khí thế biểu lộ, tựa như một vị

lão nhân bình thường. Nhưng sắc mặt hồng hào, âm thanh vang dội mà no đủ, tinh thần quắc thước, tràn ngập sức sống.

"Ngày hôm nay không rảnh chiều đãi ngươi, cho ta trở lại."

Khí thế một hồi thay đổi, Xích Viêm Từ bạch y bỗng bình, khác nào Thiên Quân hạ phàm, khủng bố ngập trời, hấn lẫm không một chừng vô phát ra, Tinh Hà đều đang chấn động, một cái dải lụa màu đỏ, từ màn trời bên trên buông xuống, tựa như cửu thiên Thần Hỏa, thiêu vạn vật, thế không thể đỡ!

Một toà cự phong trong nháy mắt nát tan, hóa thành bột mịn, dòng chảy dung nham chảy, cực kỳ đáng sợ!

"Cút ngay!"

Giới môn bên trong, thanh âm khàn khàn đang gào thét, Hỏa Vân Từ tựa như rất phần nộ, một mảnh thần quang năm màu bay ra, dâng lên Tinh nguyên, hà hi bốc hơi, rung động bốn phương tám hướng, đại địa ầm ầm ầm nứt ra, dung nham phun ra, rục rờ loá mắt.

Dải lụa màu đỏ như bề cảnh khô, triển ép mà qua, Thần uy kinh thiên. Thần quang năm màu tán loạn, mưa ánh sáng rơi ra, tinh lỏng lánh, tan rã với Thiên Địa!

"Oanh "

Dải lụa buông xuống, Giới môn rung động, điệu lên óng ánh ánh vàng, trong đó thần quang năm màu phun ra, Hỏa Vân Từ lùi về sau, hai chân trở lại Giới môn bên trong.

Hấn giận dữ, Giới môn bên trong là ở trong không gian mở ra một con đường, không có Tinh nguyên, không thể súc thế công kích mạnh nhất, gặp phải Xích Viêm Từ áp chế.

Hai người làm hai tông Đại trưởng lão, thực lực tương đương, nếu như là ở bên ngoài, căn bản không thể sẽ bị Xích Viêm Từ, dễ dàng như thế đẩy lui.

"Những năm này sổ sách, chờ mười năm sau một trăm tông đại chiến, lại triệt để thanh toán", Xích Viêm Từ vung tay lên, một mảnh dải lụa màu đỏ lần thứ hai hạ xuống, khác nào Thái Dương rơi rụng, ầm một tiếng, Giới môn nổ tung, ánh vàng trùng thiên, rọi sáng tứ phương.

"Giết ta ái đồ tặc tử, coi như lên trời xuống đất, bản tôn cũng phải đưa ngươi nát chết vạn đoạn. . ."

Giới môn biến mất rồi, mưa ánh sáng bay lượn, Hỏa Vân Từ gặp phải đánh trở lại, chỉ còn dư lại một đạo tràn ngập lửa giận âm thanh, ở trong thiên địa vang vọng.

Vô Thiên hô hấp không khoái, cả người mồ hôi lạnh tràn trề, hai người này đều quá mạnh mẽ, thực sự là Thần uy khó dò, trong lúc vung tay nhắc chân, vẫn diệt Sơn Hà, điều động thiên uy, đáng sợ. . . Thật là đáng sợ!

"Hỏa Vân Từ là Hỏa Vân Tông Đại trưởng lão. . ."

Hấn mặt trầm như nước, sự tình vẫn chưa xong, chỉ giết Hòa Thế cùng Lưu Yến còn chưa đủ, muốn hủy diệt toàn bộ Hỏa Vân Tông, mới có thể làm cho Long thôn chết thảm mấy chục thôn dân cùng gia gia, ở Cửu Tuyền dưới ngủ yên. Mà Hỏa Vân Từ chính là kẻ địch lớn nhất.

Hấn song quyền nắm chặt, sức mạnh! Chưa từng có như vậy khát vọng quá sức mạnh, có đủ thực lực, mới có thể cùng người như vậy chinh chiến, mới năng lực gia gia báo thù.

Hào quang lóe lên, Xích Viêm Từ xuất hiện ở hấn trước người, cường thịnh khí thế biến mất rồi, hấn từ mi thiện mục, nhìn chăm chăm Vô Thiên nhìn biết, cuối cùng gật gật đầu, tán dương: "Không sai, không sai".

"Đa tạ tiền bối cứu giúp", Vô Thiên chấp tay nói, đứng mực, lòng biết ơn chân thành, nếu không là người này xuất hiện, giờ khắc này e sợ đã chôn thây nơi này.

Không có cao nhân phong độ, Xích Viêm Từ mỉm cười nói: "Là bản tôn tạ ngươi mới đúng, nếu không phải là có ngươi giúp đỡ, chỉ Hàn Thiên cái kia vô căn cứ tiểu tử thú, hiện tại những đệ tử kia, nói không chắc đã tiến vào Hỏa Vân Tông".

"Nói đúng lắm, ta cũng như thế nghĩ tới", Vô Thiên gật đầu, không có chút nào khiếm tốn, cảm giác sâu sắc tán đồng, bước ngoặt nguy hiểm, có thể bỏ lại đồng bạn, một mình đào tẩu người, tuyệt đối không phải kẻ tốt lành gì.

"Lão già nát rượu, ngươi có ý gì, ta nơi nào vô căn cứ, Hỏa Vân Từ mạnh như vậy, lẽ nào để ta lưu lại chờ chết? Ta lại không phải vạn năm rửa đen, có thể sống hơn vạn năm, còn có, ta chết không quan trọng lắm, nhưng cháu gái ngươi liền muốn thủ sinh hoạt quả."

Thấy Đại trưởng lão đích thân tới, Hàn Thiên chiết đạo trở về, lần này nhưng là công lao lớn a, nếu là đều gặp phải Vô Thiên cướp đi, cái kia không đúng thiệt thòi chết rồi. Nhưng mà, làm tới gần thời khắc, liền nghe được một đạo chế nhạo hấn, hấn đương nhiên không làm a.

"Vô Thiên, ngươi bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa), nếu không là ta kiềm chế Triệu Hạ đẳng cấp người, ngươi có thể chém Ngô trưởng lão? Ở sau lưng nói ta nói xấu, nguyên rủa ngươi sinh nhi tử không hậu môn", Hàn Thiên hùng hùng hồ hồ, chuyện mới vừa bật thốt lên, hấn liền hối hận rồi, nói gì vậy đây, cái này không phải tỏ rõ đem công lao lớn nhất, giao cho Vô Thiên?

Đầu óc thực sự là gặp phải lừa cho đá choáng váng.

Xích Viêm Từ như là đã quen hẳn hồ đồ, chỉ là cười nhạt mà qua, thậm chí lan đến gần cháu gái, cũng không truy cứu, có thể thấy được Hàn Thiên ở tông môn, là cỡ nào được sùng ái.

"Lão già nát rượu, đừng nói bản soái ca, chính ngươi nên tỉnh lại tỉnh lại, tha kéo dài kéo, hiện tại mới tới rồi, ngươi có phải là lão, không còn dùng được, theo ta thấy vẫn là sớm một chút thoái vị, để bản soái ca nếm thử Đại trưởng lão tư vị."

Hàn Thiên kêu gào, đón lấy, hẳn trầm giọng nói: "Ai, ngươi xem đi, mấy người chúng ta phí hết toàn lực, ngăn cản Hòa Văn Tông người, hiện tại đều tàn phế, thân thể đều không động đậy được nữa, tốt xấu cũng phải cho điểm bồi thường cùng ban thưởng đi."

Mặt sau một câu nói mới là trọng điểm.

Xích Viêm Từ híp mắt nói: "Ngươi muốn cái gì ban thưởng?"

"Àn. . ."

Hàn Thiên nâng cằm, nghĩ đến một trận, nói: "Một triệu Tinh nguyên thân thể tổn thất phí. Một bộ thượng thừa pháp quyết, tổn thất tinh thần phí. Một thanh chín sao linh binh, cho là ủy lạo phí. Trăm cây linh dược, xem như là khổ cực phí. Nếu như ngươi cảm thấy còn chưa đủ, có thể đem cháu gái ngươi đưa cho ta, yên tâm, coi như lại xấu, ta cũng sẽ cố hết sức nhận lấy. . ."

Hắn thoải thích lừa bịp, chút nào không chú ý tới, Xích Viêm Từ sắc mặt đen kịt, nổi cả gân xanh, chờ hắn phản ứng lại, đầu đã ăn một bạo lật, giồng lên cái thịt heo bao, đau đến hắn giờ chân.

"Ca ca. . ."

Lúc này, giữa sườn núi cửa động nơi, một vệt màu trắng bóng người nhỏ bé, nhanh chóng rơi xuống, an toàn rơi xuống đất, càng không có bị thương, mập mập trắng tròn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tất cả đều là lo lắng!

"Quang minh linh thể? !" Xích Viêm Từ con ngươi co rụt lại, trên khuôn mặt già nua trôi lên một vệt sắc mặt vui mừng, sau đó, khi nhìn thấy bé gái trong lòng ngực thú nhỏ thì, lông mày nhất thời vừa nhíu, cuối cùng, khá là kinh ngạc đánh giá thấp: "Thôn Nguyên Oa!"

"Ca ca, ngươi như thế nào, không có sao chứ", không có hiềm tặc, Thi Thi một hồi nhào vào trong ngực của hắn, nước mắt tràn mi mà phát ra.

Vô Thiên kinh ngạc, hồn nhiên quên đau đớn, nghi ngờ nói: "Các ngươi không đi?"

Chợt, hắn vất lên Tiểu gia hỏa, sắc mặt khó coi. Tiểu gia hỏa mở ra móng vuốt, một bộ bất đắc dĩ đáng vẽ.

"Ca ca, là ta không đúng đi, không nên trách con vật nhỏ, ta lo lắng ca ca, không đúng muốn rời đi ca ca", Thi Thi đạo, nước mắt Bà Sa, làm người thương yêu yêu.

Lúc này, Vô Thiên mới nhe răng nhếch miệng, đau nhức bao phủ toàn thân, tựa như muốn tan vỡ rồi loại, đem tiểu nha đầu nhẹ nhàng đẩy ra, ôn nhu nói: "Ca ca cái này không phải không có chuyện gì, không muốn lo lắng, hết thấy đều đi qua, đừng tiếp tục khóc, như cái con mèo mướp nhỏ tựa như".

"Ca ca ngươi hư, ta không phải con mèo mướp nhỏ", tiểu nha đầu rất đơn thuần, thoáng một đậu liền vui vẻ, nín khóc mà cười, đáng yêu cực điểm.

Hàn Thiên vẫy vẫy tay, nói: "Này, tiểu quý đầu, hàn Thiên ca ca cũng bị thương, làm sao cũng không đứng lên tiếng chào hỏi, an ủi dưới, liền biết có ca ca ngươi, thật không lễ phép".

"Thúc thúc, ngươi ai nha, ta biết ngươi sao?" Tiểu nha đầu vùng lên đầu nhỏ, nhu thuận tóc đen áo choàng, mắt to vụt sáng vụt sáng, sáng sủa mà linh động.

"Thúc thúc? ! Ạch. . ."

Hàn Thiên không nói gì, tiểu nha đầu thực sự quá hồn nhiên, nếu như không ai biết quan hệ của hai người, còn thật sự cho rằng không quen biết đây.

"Ồ, cái này tóc trắng lão gia gia là ai nha, làm sao không ở trong nhà nghỉ ngơi, chạy tới nơi này làm gì. Lão gia gia, nơi này rất nguy hiểm, ngươi nhanh lên một chút rời đi, không phải vậy sẽ bị thương nha", Thi Thi hai mắt trong suốt, nhắc nhở Xích Viêm Từ.

Vô Thiên hai người hai mặt nhìn nhau, đây là lão gia gia sao?

Hàn Thiên trách cứ: "Tiểu nha đầu, nói như thế nào đây, hẳn làm sao sẽ là lão gia gia, nhớ kỹ, hắn là thọ so với Thần Quy đại nhân vật, không thể đắc tội, cần thận ăn ngươi".

"A, ăn ta", tiểu nha đầu duyên dáng gọi to một tiếng, trốn sau lưng Vô Thiên, dò ra cái đầu nhỏ, hiếu kỳ nhìn.

Xích Viêm Từ hai mắt dựng đứng, thật muốn một cái tát hô đi, nhưng vẫn là nhìn xuống, tiền bối mà, đương nhiên phải có tiền bối phong độ, không thể bỏ quên tiếng người cháu, hần mặt đen lại nói: "Còn không mau đi cho những thiếu niên kia cho ăn thuốc giải, nếu là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ do ngươi phụ trách" .

"Nhưng là. . ." Hàn Thiên giáo bắt tay chỉ, áp a áp ứng nói: "Ta. . . Ta bồi thường cùng ban thưởng đây, còn có. . . Còn có cháu gái ngươi sự tình. . . Ngươi còn không cho ta trả lời chắc chắn" .

Xích Viêm Từ giận dữ mà cười, cái này đều là người nào, phải biết, ở trong tông, địa vị của hần so với tông chủ còn muốn cao thượng, môn hạ đệ tử không người không đúng hần tôn kính rất nhiều, làm sao liền đụng tới như thế một không biết trời cao đất rộng khôn nạn tiểu tử, vẫn muốn bồi thường cùng ban thưởng, thậm chí đem chủ ý, đánh tới chính mình thương yêu nhất tôn nữ trên người.

Ánh mắt của hần kỳ quái, nói: "Ngươi luôn đề bản tôn tôn nữ, ngươi gặp nàng sao?"

"Không có, sư tôn cả ngày đem ta nhốt tại phòng gian nhỏ, không cho phép ta đi ra ngoài", Hàn Thiên lắc đầu, như nói thật nói.

Hần tiếp tục nói: "Có điều, lão nhân gia ngươi oai hùng bất phàm, phong lưu phóng khoáng, tuy rằng cùng ta so với, là chênh lệch một tí tẹo như thế, nhưng vẫn tính là nhìn được, lòng trước nàng sắc đẹp cũng sẽ không quá kém, ân, ngài liền thả một trăm tâm tư, chỉ cần không phải đầy mặt chim sẻ ban, ta đều sẽ việc nghĩa chẳng từ tiếp thu nàng, xem như là vì tông môn làm công hiến" .

Xích Viêm Từ sắc mặt tái nhợt, thối râu mép trừng mắt, càng có một luồng nhàn nhạt uy thế tản ra.

Cái này người nào, muốn lấy được nhân gia tôn nữ, còn nói phát ra như thế đường hoàng lý do? Cái gì gọi là vì tông môn làm công hiến? Tôn nữ của ta rất kém cỏi sao?

Hần quyết định chủ ý, sau khi trở về, nhất định phải dặn dò lão già, cố gắng giáo dục dưới tên khốn này tiểu tử, tiếp tục nhốt vào phòng gian nhỏ.

"Lão già nát rượu, kỳ thực ta cũng rất tốt, là một nhân tài, thiên tư phi phàm, trong tông bao nhiêu thiếu nữ đệ tử vì ta mê, cháu gái ngươi theo ta, sẽ không lỗi, còn năng lực lão nhân gia ngươi mặt dài diện, có sao mà không làm đây, ngươi liền suy nghĩ một chút, ta trước tiên thêm"

Hàn Thiên thấy tình thế không ổn, để lại một câu nói, như một làn khói không còn bóng, đùa giỡn, đây chính là lão tổ tông, chọc giận hần, ăn không được liền chuẩn bị lượn tới đi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Viên Dương Tử..?

Chủ yếu nhất, hần mơ hồ đoán được Xích Viêm Từ trong lòng bàn tính.

Lần này đi ra nhiệm vụ, to lớn nhất mục đích, chính là thoát khỏi mật thất, thoát khỏi cái kia đen thùi, gió thổi không lọt, chim không đứng sinh trứng lao tù, thả chết cũng không muốn trở lại.

Vô Thiên xuất mồ hôi trán, điều này cần bao lớn dũng khí, bao sâu sủng ái, mới dám cùng một tông môn Đại trưởng lão, như vậy tứ không đạn kỵ trêu chọc!

Hàn Thiên đến tột cùng là người nào, có cái gì chỗ kì lạ?

Hần sẽ không đơn thuần tin tưởng, vẹn vẹn bốn nguyên tố linh thể, tông chủ đệ tử thân truyền, liền có thể như vậy không giữ mồm giữ miệng.

"Vô liêm sỉ tiểu tử", Xích Viêm Từ râu mép một kiểu một kiểu, cũng không chân chính nổi giận, ngược lại trên khuôn mặt già nua còn có một tia ý cười.

Vô Thiên chấp tay nói: "Tiền bối, văn bối còn có việc gấp, trước tiên cáo từ, ngày khác lại tạ ân cứu mạng" .

"Chờ đã", Xích Viêm Từ nói: "Ngươi là Vô Thiên?"

Vô Thiên gật đầu, mắt có nghi sắc.

"Rất tốt, rất tốt!" Xích Viêm Từ gật đầu liên tục, càng xem càng thoả mãn, đây là một hiếm có nhân tài, tuy không tận mắt nhìn trước chiến đấu, nhưng nhìn bốn phía khốc liệt hoàn cảnh, cùng với thiếu niên thương thế trên người, liền có thể tưởng tượng phát ra, không phải bình thường kịch liệt.

"Cửu cửu cực cảnh, Thiên Chi Tử!"

Hàn Thiên đã sớm đem Vô Thiên tất cả, truyền quay lại tông môn, vì lẽ đó Viêm Tông cao tăng đều biết nội tình của hắn.

"Ong ong "

Xích Viêm Từ vung tay lên, một vết sáng lao ra, đem Vô Thiên bao phủ, nhất thời, hắn liền cảm giác được, một luồng sức sống mãnh liệt, ở toàn thân chảy xuôi, thoải mái mỗi một tấc da thịt.

Đương nhiên, cũng không có hạ xuống Tiểu gia hỏa, nó đồng dạng gặp phải ánh sáng bao vây, bên ngoài thân vết thương, mắt trần có thể thấy loại, cấp tốc khép lại.

"Cót ca cốt kết" tiếng không ngừng, đây là xương va chạm âm thanh, phá nát xương, chính nhanh chóng tục tiếp, từng trận tê dại cùng đau đớn truyền ra, nhưng cực kỳ vui sướng.

Xích Viêm Từ tu vi quá mạnh mẽ, không lấy ra chốc lát, thương thế của hai người khôi phục hơn nửa.

Xích Viêm Từ thu hồi Tinh nguyên, nói: "Thương thế của các người rất nghiêm trọng, ta chỉ có thể chữa trị đến cái trình độ này, có điều, đã không còn đáng ngại, tinh tâm tĩnh dưỡng mấy tháng, thì sẽ khỏi hẳn".

"Đa tạ tiền bối", Vô Thiên chấp tay, thuận tiện đá một cước, đang tò mò nhìn chăm chăm Xích Viêm Từ Tiểu gia hỏa, nó sững sờ sau, càng cứng ra đáng cùng lên móng vuốt, oa kêu một tiếng, xem như là nói cảm ơn.

Thực sự là thần kỳ, chỉ mới một hồi thời gian, hai con rách nát móng vuốt, càng có thể hoạt động như thường, từ bề ngoài bên trên, căn bản không nhìn ra có bị thương dấu vết. Nó hai mắt tỏa sáng, đang suy nghĩ, có phải là phải đem ông lão này bắt cóc, thành vì chính mình chuyên môn y sư.

"Đây là ta phải làm", Xích Viêm Từ khoát tay áo một cái, hỏi: "Không biết người có hứng thú hay không gia nhập Viêm Tông, ta có thể thu người làm đệ tử".

"Tiền bối, văn bối đến đây, xác thực muốn muốn gia nhập Viêm Tông, nhưng hiện nay còn có việc muốn đi xử lý, mong rằng tiền bối thông cảm", Vô Thiên nói như thế.

Chuyện nơi đây đã kết thúc, tiến vào Viêm Tông, lùi lại một ít cũng không liên quan, hiện nay chủ yếu nhất, muốn trước tiên vì Thi Thi đoạt lại Tiểu Y.

Nếu như Hàn Thiên ở đây, chắc chắn tức giận mắng Vô Thiên ngớ ngẩn, Đại trưởng lão tu vi cao thâm khó dò, trong tông vô số đệ tử, không ai không muốn bái vào môn hạ, liền ngay cả hắn như vậy đệ tử thân truyền, cũng là như vậy, đây là một cơ may lớn, vận may lớn.

Làm sao, tông môn mấy vạn đệ tử, không có người nào, có thể làm cho gặp phải hắn dễ mất, đến nay dưới gối cũng không có một tên truyền thừa đệ tử.

Lần này càng phá thiên hoang chủ động mở miệng, mà Vô Thiên nhưng uyển chuyển từ chối, cái này nếu là bị hắn biết, không phải tức giận đến chửi má nó.

Xích Viêm Từ sững sờ, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, Vô Thiên sẽ từ chối, hắn nói: "Bản tôn biết người vì chuyện gì, người liền yên tâm theo ta về tông môn, không tốn thời gian dài, Phi Thiên Hồ sẽ xuất hiện".

"Thật sự? !"

Vô Thiên kinh hi, Triệu Hạ phụ thân chính là Thoát Thai Kỳ đại tu giả, trong tộc không thiếu rất nhiều cường giả, hơn nữa, nghe nói Địa Ngục Chi Thành lại rất phức tạp, hắn đang lo làm sao cứu viện Tiểu Y, nếu như có tông môn đứng ra, liền đơn giản hơn nhiều.

Xích Viêm Từ gật đầu.

"Bái kiến sư tôn", Vô Thiên khom người cúi đầu, cũng cho thấy ý nguyện, nguyện ý theo hắn sẽ Viêm Tông.

"Vậy ta đây?"

Thi Thi kim nén miệng, lung lay Vô Thiên tay, hắn khẽ mỉm cười, nhìn phía Xích Viêm Từ.

Tiểu nha đầu biết ai là có thể làm chủ giác, búng lên đến bên người, ôm bắp đùi, không có chút nào xa lạ.

"Lão gia gia, người đem ca ca cướp đi, Thi Thi làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại muốn lẻ loi hiu quạnh, một thân một mình sao, Thi Thi thật đáng thương rồi, không ai đau, không nhân ái", nàng làm nũng, mắt to trát nha trát, vẫn cứ bỏ ra hai giọt nước mắt, làm cho người ta không nói được lời nào.

"Oa oa", không chỉ có như vậy, Tiểu gia hỏa cũng phát động rồi, một bộ như quen thuộc, trực tiếp búng lên đến Xích Viêm Từ trên đầu, không hề e ngại gì, chỉ chốc lát liền đem tóc trắng phơ, mua bán lại như cái kê chỗ tựa như.

Xích Viêm Từ sắc mặt đỏ chót, dám chạy đến hắn đỉnh đầu loạn dần vặt, con vật nhỏ là cái thứ nhất.

"Oa oa", Tiểu gia hỏa chỉ chỉ Vô Thiên, chăm chú bắt lấy tóc bạc, cho thấy thái độ, ý kia là, không cho oa gia đi, liền lột sạch người lông.

Vốn nên tức giận, nhưng một là Thôn Nguyên Oa, một là quang minh linh thể, tiện thể một con Phi Thiên Hồ, còn có Thiên Chi Tử, những này trăm năm khó gặp quái vật, bãi ở trước người, Xích Viêm Tử làm sao cũng dưới không được động lòng nộ, xoắn xuýt vô cùng.

"Dừng lại dừng lại", Xích Viêm Tử thỏa hiệp, bắt đầu nói: "Ta vừa không có không đứng để cho các người đi".

"Ừ!" Tiểu nha đầu cùng Tiểu gia hòa vỗ tay, chúc mừng thắng lợi, sau đó đánh gục Vô Thiên trong lòng ngực, nói: "Ca ca, lão gia gia sư tôn đồng ý đây, Thi Thi sẽ không cùng ca ca tách ra".

"Ồ!", Tiểu gia hòa nhảy về Vô Thiên trên vai, mượn gió bẻ măng, trên móng vuốt có thêm một đồng tóc bạc. Xích Viêm Tử bị đau, nổi cả gân xanh, đều có chút hối hận rồi, không biết đem những này tiểu quý đầu thu làm môn hạ, là đúng hay sai.

Tiểu gia hòa dương dương tự đắc, vỗ vỗ ngực, như là ở khoe khoang.

"Con vật nhỏ, nơi này ca ca to lớn nhất, hẳn mới là Đại sư huynh, Thi Thi thứ hai, người muốn xưng sư tử, mà người nhỏ nhất, vì lẽ đó người là tiểu sư đệ", tiểu nha đầu nhắc nhở.

Tiểu gia hòa không làm, giờ giờ lên trên móng vuốt tóc bạc, ý kia là, ta dám rút lão già sư tôn tóc, người dám không? Người nếu dám, ta liền nghe lời người.

Thi Thi tay nhỏ giảo cùng nhau, rất do dự, cuối cùng thực sự không nhận được Tiểu gia hòa kêu gào, nàng nhảy nhót nhót, đi tới Xích Viêm Tử trước người, vung lên đầu nhỏ, nói: "Lão gia gia sư tôn, người có thể hay không cúi đầu, Thi Thi có bí mật nói cho người nhé!"

"Bí mật gì", Xích Viêm Tử cúi người, hẳn nghe không hiểu thú lời nói, tự nhiên không biết Thi Thi ý đồ.

"Ồi!"

Lần thứ hai một tiếng hét thảm, Thi Thi cầm một đồng tóc bạc, nhảy nhót nhót trở về, tay nhỏ giờ giờ lên, nói: "Ta làm được, con vật nhỏ, mau gọi sư tử".

Tiểu gia hòa ghéch đầu lên liếc chéo, chỉ chỉ Vô Thiên, ý kia là, hẳn còn chưa có đi.

Thi Thi không nghe theo, nói như thế nào không đáng tin đây, liền, hai thẳng nhóc mắt to trừng mắt nhỏ, thờ phỉ phò. Hồn nhiên quên, một bên tên kia vô tội lỗi nhân, sư tôn của bọn họ.

Xích Viêm Tử sắc mặt đen kịt, lần này cuối cùng đã rõ ràng rồi.

Cái này đều người nào a, các người tranh xếp hạng, cũng không thể đánh lão già chủ ý a, ta dễ dàng sao, người lão, không sánh được người trẻ tuổi, tóc dài đến chậm, gặp phải các người nhỏ xuống hai tấc, cái này muốn lúc nào mới có thể dài đi ra, nhưng là hẳn lại không đành lòng đi quở trách.

Không đúng! Thú lời nói, Thi Thi có thể nghe hiểu thú lời nói, càng suy nghĩ chút nữa đem nặng như vậy muốn hiện tượng quên đi, Xích Viêm Tử quan sát tỉ mỉ tiểu nha đầu, mắt khác thường sắc.

Có thể nghe hiểu thú lời nói, cùng yêu thú câu thông người, Xích Viêm Tử cho tới bây giờ chưa từng thấy, nhiều khó mà tin nổi, lần này nhất định được bảo, trong lòng hẳn rất kích động.

"Khắc khắc", hẳn tăng háng một cái, nói: "Các người không cần tranh, sư phụ đến sắp xếp".

Hai thẳng nhóc đình chỉ, đồng thời nhìn sang, ánh mắt ước ao.

"Tức khắc lên, Vô Thiên vì Đại sư huynh, Thi Thi vì hai sư tử, Thôn Nguyên Oa, đứng rồi, người tên là gì?"

"Tiểu Thiên", Vô Thiên mắt liếc trên vai, tức giận đến nhảy lên chân Tiểu gia hòa, kết quả này rất rõ ràng đi.

"Ân, Tiểu Thiên là ba sư đệ, có thể, không cho phép lại có thêm tranh luận." Xích Viêm Tử nói như thế, bãi làm ra một bộ sư phụ thái độ.

Hiển nhiên, Tiểu gia hòa sẽ không dính chiêu này, kết quả, Xích Viêm Tử trên đầu lại thiếu một tấc tóc, tức giận đến hẳn trực mắng, khi sư diệt tổ khôn nạn.

Xích Viêm Tử nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Vô Thiên, người tình cảnh bây giờ rất nguy hiểm".

"Sư tôn ý tứ là Hòa Vân Tông truy nã?"

"Không sai, Hòa Vân Tông có Thôn Linh Ma Điện, mấy năm qua thực lực tổng hợp tăng nhiều, ta Viêm Tông tuy không sợ bọn họ, nhưng người bái vào môn hạ ta, tổng sẽ đưa tới một ít phiền phức không tất yếu", hiển nhiên, Viêm Tông sớm liền bắt đầu điều tra Hòa Vân Tông.

"Sư tôn có chuyện xin mời nói thẳng."

Xích Viêm Từ nói: "Ta muốn người thay cái thân phận."

"Thay cái thân phận?" Vô Thiên nghi hoặc.

"Không sai, Thiên Hạt Linh chiến dịch, Vô Thiên cũng chính là Cổ Dật, liên tục chém giết Hỏa Vân Tông Thiếu tông chủ, Hỏa Vân Từ ái đồ Lưu Yên, Chấp pháp trưởng lão Ngô Sơn, nhưng tự thân cũng gặp thương tích cực kỳ nghiêm trọng, không trùng trệ bỏ mình".

"Kể từ hôm nay, người liền gọi Viêm Dương Từ", Xích Viêm Từ thân thể chấn động, một mảnh tinh mang Xông Tiêu, hai tay vung lên, tinh mang càng biến ảo ra một cái bóng, tựa như người hình chiếu, có thể có cao bảy thước.

"Tan ra!"

Xích Viêm Từ quát nhẹ, cái bóng rút xuống, hòa vào Vô Thiên trong cơ thể, nhất thời, một màn kỳ dị xuất hiện.

Thân thể hần đang nhanh chóng biến hóa, hầu như trong chớp mắt, một nam tử xa lạ, xuất hiện ở mấy người trước mặt.

Thân hình gầy gò, hào hoa phong nhã, mặt như ngọc, mi thanh mục tú, cực kỳ giống tay trái gà không chặt bạch diện thư sinh.

"Ca ca, người trở nên đẹp trai ư, chỉ là nhìn qua, không có trước đây có khí thế, như là sinh bệnh", Thi Thi mắt to nháy, ngạc nhiên nói.

Xác thực, hần giờ khắc này hình tượng, hoàn toàn lại như một đi trường thi, tham gia môn học cuộc thi học sinh, không hề có một chút dương cương khí, nhu nhược không thể tả, rất dễ dàng khiến người ta cho rằng sinh bệnh.

Có điều cũng còn tốt, đáng vẻ không kém, so với trước đẹp trai mấy phần, nếu như lại đổi thân y phục hoa lệ, so với Hàn Thiên không kém là bao nhiêu.

Đối với dung mạo, Vô Thiên đúng là không đáng kể, chỉ cần không phải tai to mặt lớn tên Béo, hoặc là gầy trơ xương như củi, như cái hầu tựa như là được.

"Nhớ kỹ, bắt đầu từ hôm nay, người gọi Viêm Dương Từ, từ nhỏ theo ta tu luyện, đây là lần thứ nhất hiện thế, trở về tông môn, cũng phải như vậy nói", Xích Viêm Từ căn dặn.

Vào!!

Lúc này, hang động nơi, đạo bóng người liên tục xuất hiện, rõ ràng là trong ngũ mê thiếu niên thiên tài môn, Hàn Thiên đã xem tất cả mọi chuyện báo cho, bọn họ đều rất phân nộ, đặc biệt nghe nói Thôn Linh Ma Điện, càng là lửa giận ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hiểu Lâm

Nếu như không phải Viêm Tông đã sớm an bài xong, cái kia giờ khắc này, đã tiến vào Hỏa Vân Tông, sau đó muốn tu luyện đáng sợ kia ma điện, biến thành khát máu cuồng đồ.

Còn có cái kia cái gì chó má không cần sát hạch liền có thể trở thành là Viêm Tông đệ tử, tất cả đều là lừa người.

"Bái kiến Đại trưởng lão!"

Không lâu lắm, mấy chục người cũng liệt đứng thẳng, đều thân hình kiên cường, bọn họ đã biết rồi trước mặt cái này vị thân phận của ông lão, không dám lơ đãng, quỳ một chân trên đất, một mực cung kính.

"Lão già nát rượu, nhiệm vụ xem như là hoàn thành đi, khen thưởng khi nào cho ni", Hàn Thiên mặt dày, tiến tới gộp mặt.

Xích Viêm Từ trừng mắt trừng mắt, cả giận nói: "Người sự không tới phiên bản tôn quản, đi tìm lão già, hỏi hần muốn".

"Hẹp hời", Hàn Thiên xệch miệng, sau đó lại nói: "Cái kia cháu gái người sự. . ."

"Cút!" Lời còn chưa dứt, Xích Viêm Từ thổi một cái chân khí, cuồng phong đột nhiên nổi lên, Hàn Thiên một lão đảo, bị gió bạo cuốn lên, ném tới bên ngoài trăm trượng, đau đến oa oa thét lên.

Hần chặt vật bỏ lên, nghe răng nhếch miệng, làm nhìn thấy sau người thư sinh thì, nhất thời sững sờ, nghi ngờ nói: "Cái này chính là ai vậy, Vô Thiên đây?"

"Hấp "

Một đám thiếu niên thiên tài, hấp một cái khí lạnh, chỉ thổi một hơi, liền có như vậy cường uy thế, thật là đáng sợ!

Sau đó, bọn họ con người thu lại, đều là nhìn phía sau người hai người một thú, cái này không phải Cổ Dật muối muối cùng với thú nhỏ sao? Làm sao đứng Đại trưởng lão phía sau, lẽ nào giữa bọn họ có quan hệ?

Còn có, Cổ Dật làm sao không gặp?

Xích Viêm Từ ngẩng nhìn bốn phía, nói: "Các người đang nhìn thấy Cổ Dật, chính là Hóa Vân Tông truy nã Vô Thiên, hẳn vì cứu các người, luân phiên chém giết Hóa Vân Tông chấp sự trưởng lão Ngô Sơn, Thiếu tông chủ Hóa Thế, Đại trưởng lão đệ tử Lưu Yến, cùng với nên tông mấy chục đệ tử nồng cốt, cuối cùng người bị thương nặng, không trùng trị bỏ mình".

"Cái gì. . . Cổ Dật là Vô Thiên? !" Một phần thiếu niên gia thế bất phàm, nghe nói qua đạo kia lệnh truy nã.

"Có người nói hẳn trộm Hóa Vân Tông bí điển, phản lại tông môn, lẽ nào chính là Thôn Linh Ma Điển?" Có người suy đoán.

"Rất có thể, không phải vậy hẳn sao có thể lợi hại như vậy, chém liên tục Hóa Vân Tông mấy chục cường giả, còn có một tên Thác Mạch Kỳ đại tu giả."

Có người phản bác: "Tạm thời nói hưu nói vượn, nếu như Vô Thiên thật trộm ma điển, hẳn làm sao có khả năng cứu chúng ta."

"Vô Thiên? Vô Thiên là ai, làm sao chưa từng nghe tới, rất lợi hại phải không?" Mà có một ít thiếu niên, đang ở xa xôi sơn thôn nhỏ, không biết trong đó trường tình, khá là nghi ngờ hỏi.

"Rất lợi hại? Người không có nghe Đại trưởng lão nói, lần này Hóa Vân Tông người, cơ hồ bị hẳn sát quang, chúng ta mới có thể thu được cứu, tuổi tác cùng chúng ta xấp xỉ, liền có thể có như vậy Thần uy, người nói có lợi hại hay không?"

"Vô Thiên chết rồi?"

Hàn Thiên mắt khác thường sắc, nhìn chăm chăm bạch diện thư sinh trên dưới quan sát tỉ mỉ, khóe miệng hơi vênh lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lão già nát rượu người cứ già vờ đi. Chợt, trên mặt hẳn bỏ lên một vết cười xấu xa, chuẩn bị kỹ càng thật gõ lão già này một trúc giang.

Xích Viêm Từ đưa tay đè ép ép, mọi người lập tức cầm khẩu, hẳn nói: "Vô Thiên trung can nghĩa đảm, không màng sống chết trợ giúp ta Viêm Tông, nhưng tráng niên mất sớm, bản tôn cảm giác sâu sắc đau lòng, vì lẽ đó, hẳn lưu lại muối muối cùng thú nhỏ, từ hôm nay trở đi, chính là bản tôn đệ tử".

"Cái gì? !"

Nơi này lần thứ hai náo động lên, cái này không thể nghi ngờ là một tin tức nặng ký, Đại trưởng lão thân phận gì? Đó là giá lâm tông chủ bên trên tồn tại, có thể ở lại bên cạnh hẳn, là ngày đại Tạo Hóa, vô số người đều hít khóis.

Hai thằng nhóc này, thực sự là đi đại chờ, mọi người là vừa ước ao vừa đổ kỵ, như đánh đổ thổ bình, trong lòng chua xót.

Đặc biệt Hàn Thiên, hai mắt tròn tròn, khó mà tin nổi nhìn Xích Viêm Từ, lão già ngày hôm nay có phải là uống nhầm thuốc, càng mở miệng thu đệ tử.

Không đúng! Thi Thi cùng Tiểu gia hỏa đều thành hẳn đệ tử, cái kia Vô Thiên không phải cũng đã. . .

Nghe tới chỗ này, Hàn Thiên không làm, vất chân lên cổ chạy vội tới, gọi thẳng không công bằng: "Lão già, có ý gì, bản soái ca mỗi ngày suýt người, người ngay cả xem đều không muốn nhìn nhiều, ta này điểm so với chuyện này. . . Hai tên khốn kiếp này chênh lệch, người phải cho ta một cái giải thích".

"A!"

Xích Viêm Từ không nói hai lời, một cái tát hô đi, Hàn Thiên một tiếng hét thảm, lần thứ hai bay ra ngoài. Khiến một đám thiếu niên thiên tài, hai mặt nhìn nhau, đây là người nào a, dám cùng Đại trưởng lão nói như thế.

Xích Viêm Từ cười nói: "Thiết Thạch trấn sát hạch đã sớm bắt đầu, các người đã không kịp tham gia. Có điều, bản tôn cho các người sắp xếp một hồi đặc biệt sát hạch, từ nơi này đến Thiết Thạch trấn, chỉ cần có thể bình yên đến, liền chính thức trở thành Viêm Tông đệ tử".

Chúng thiếu niên nghe vậy, đều phấn chấn không ngớt, tựa như hít thuốc lắc, hưng hăng khí phách hiên ngang, cáo biệt một tiếng, hướng về Thiết Thạch trấn phóng đi.

Hàn Thiên khắp khềnh mà đến, không có sắc mặt tốt, nói: "Lão già nát rượu, ngày hôm nay nhất định phải cho ta cái giải thích, không phải vậy không để yên!"

Xích Viêm Từ lắc đầu bật cười, nói: "Hàn Thiên, tư chất người tuyệt đỉnh, thiên tư bất phàm, ta là rất muốn nhận lấy người, nhưng người là lão già cục cung quý giá, ta cũng không thể đoạt người được rồi".

Hàn Thiên da mặt co giật, hiển nhiên đối với lời giải thích này, phi thường bất mãn.

"Viêm Dương Tử, Hàn Thiên, hai người người trong bóng tối bảo vệ, những thiếu niên này tuy không kịp các người, nhưng cũng là hiếm có nhân tài, tương lai trưởng thành, là tông môn không thể thiếu trụ cột, không thể xảy ra bất trắc", Xích Viêm Tử phân phó nói.

"Vâng, sư tôn", Vô Thiên ngậy cả người, mới đáp lại, đối với cái này tâm tâm, thật là có điểm không thích ứng.

Hàn Thiên xẹp miệng nói: "Viêm Dương Tử, tên thực sự là uy phong".

"Ông ơng "

Một vết sáng dựng lên, đem Hàn Thiên bao phủ, nhất thời, thương thể nhanh chóng khép lại, cốt ca cốt kết tiếng không ngừng, không lâu lắm, hấn bên ngoài thân vết thương vảy, bóc ra, da thịt như tân sinh loại, hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

Lúc này, Hàn Thiên mới mặt mày hơn hớn.

Xích Viêm Tử yên lặng, từ Giới Tử túi lấy ra một viên lệnh bài, có thể có to bằng lòng bàn tay, trắng nõn như tuyết, bằng phẳng như gương, hấn lòng bàn tay ánh sáng lấp loé, ba cái chữ nhỏ, đột nhiên xuất hiện ở bằng phẳng lệnh bài bên trên.

"Đây là sư phụ ban tặng lệnh bài của người, cũng đại biểu thân phận của người", Xích Viêm Tử bàn tay run lên, khiến cho lệnh bài hạ xuống Vô Thiên trong tay, hấn khuôn mặt hiền lành, căn dặn vài câu, tay áo lớn phát một cái, hai thẳng nhóc còn không phản ứng lại, liền biến thành một đạo cầu vồng, biến mất ở trước mặt hai người.

"Khó nghĩ lão gia gia sư tôn, mau thả dưới ta, ta muốn cùng ca ca cùng nhau. . ."

"Oa oa. . ."

Chỉ để lại hai đạo kháng nghị âm thanh, vang vọng ở vùng thế giới này.

Thu hồi ánh mắt, Vô Thiên nhìn bàn tay lệnh bài, chính diện có ba cái chữ nhỏ 'Viêm Dương Tử', làm nhìn về phía phản diện thì, hấn nhất thời ngẩn ra, sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị, 'Nhà lá' !

"Vô Thiên, ạch. . . Viêm Dương Tử, người tự nhiên chờ làm gì đây, có biết hay không, khối này phá lệnh bài cỡ nào quý giá, nếu như ở trong tông lấy ra đến, tuyệt đối có thể gây nên không gì sánh được náo động", Hàn Thiên xẹp miệng, nhưng sát ngậm nước, cực kỳ khát vọng.

"Ngài, người vẫn là xưng hô ta bản danh ba", Vô Thiên thu hồi lệnh bài, thân thể lóe lên, hướng về một đám thiếu niên thiên tài đuổi theo.

Chẳng biết vì sao, Viêm Dương Tử danh tự này, hấn làm sao nghe, làm sao đứng nắm.

Hàn Thiên tròn tròn mắt, đuổi theo, tức giận giải thích: "Người là không biết cái này 'Tử' ý nghĩa, ở tông môn các đệ tử chính giữa, chỉ có thực lực đứng vào năm vị trí đầu, mà cần được đến Đại trưởng lão tán thành, mới sẽ bị ban xuống, một mạng 'Tử' tự phong hào. Bản soái ca thiên tư bất phàm, anh tuấn tiêu sái, phấn đấu mười mấy năm, đều không có được một, người ngược lại tốt, mới mới vừa tiến vào tông môn thì có".

"Cái kia trong tông có mấy cái như vậy phong hào?"

"Hiện nay cũng chỉ có hai cái, một là Đại sư huynh ta, Trương Kiếm, chỉ một hỏa linh thể, chỉ mới mười chín tuổi, tu vi liền đạt đến Thác Mạch Kỳ Sơ Thành, ban tặng phong hào là 'Hỏa Thiên Tử'. Một cái khác là Nhị sư tỷ ta, Sở Dịch Yên, hỏa mộc thủy ba linh thể, mười tám tuổi, được xưng tông cánh cửa đệ nhất mỹ nữ, thực lực cũng ở Thác Mạch Kỳ Sơ Thành, phong hào 'Lạc Thần tử', mà người là người thứ ba".

"Như thế cường", Vô Thiên kinh ngạc, đem hai người này, yên lặng ghi vào ở trong lòng.

Hai người đi theo chúng thiếu niên phía sau, Vô Thiên huấn hỏi Viêm Tông tình huống, dù sao lấy sau liền muốn sinh sống ở bên trong, đối với bên trong sự tình, muốn có sự hiểu biết nhất định.

Hàn Thiên cũng biết gì đều nói hết không giấu diếm.

Viêm Tông tọa lạc với Bích Ba Hồ, do thủy tổ Không Linh Tử thủ đoạn sáng tạo, đến nay có hơn một ngàn năm, cư Hàn Thiên từng nói, người này một thân tu vi đẳng phong tạo cực, năm đó chính là Thanh Long châu cường giả tối đỉnh, thậm chí ở toàn bộ đại lục, đều có nhất định uy vọng.

Hơn nữa, vẫn là chỉ một hỏa linh thể, nhưng cực kỳ mạnh mẽ, một thân Hóa nguyên tố Thần lực, sâu không lường được, bao nhiêu cường giả tuyệt thế, đều thua ở thủ hạ, đến nay cũng là đại gia truyền lưu thần thoại.

Lúc đó, Viêm Tông rất cường thịnh, thậm chí vẫn đỉnh Thanh Long châu môn thứ nhất tông môn, xưng bá một châu.

Tu vi càng mạnh, địa vị càng cao, tự nhiên sẽ gây nên những tông môn khác mơ ước, cũng kết làm rất nhiều đáng sợ kẻ thù.

Lăm năm trước, hết thầy kẻ thù cùng ba đại tông môn liên thủ, vây công Viêm Tông, Không Linh Tử độc chiến ba đại tông môn thủy tổ, trận chiến đó, một trường máu me, toàn bộ Thanh Long châu gặp phải tinh lực tràn ngập, có thể nói khóc liệt cực điểm.

Không Linh Từ Thần uy cái thể, chém giết tam tông thủy tổ, chém hết đến phạm nhân, kẻ địch sụp đổ, nhưng tự thân cũng chịu không thể cứu lại thương thế, có người nói cũng không lâu lắm, liền thân tử đạo tiêu.

Hòa Vân Tông thủy tổ chính là một trong số đó.

Viêm Tông thắng lợi, nhưng cũng là thắng thảm, môn hạ đệ tử tử vong gần vạn, trưởng lão cấp bậc đại tu giả, càng là thương vong nặng nề, một hồi bị trở thành tam lưu tông môn. Nhưng sáu chết lạc đà so với mã lớn, trải qua mấy trăm năm tu thân dưỡng sức, rốt cục cùng cố ở Thanh Long châu địa vị, nhưng thủy chung không cách nào khôi phục ngày xưa huy hoàng.

Hiện tại Viêm Tông, tuy không kịp ngày xưa, nhưng cũng là không thể coi thường tồn tại, thống ngự nửa bên Xích Dương sơn mạch, môn hạ ven vẹn đệ tử liền có mấy vạn, hơn nữa trưởng lão cấp bậc nhân vật, ít nhất cũng có hơn năm, sáu vạn người, thực sự là cái đáng sợ con số.

Bên trong, thiên tài đếm không xuể, cư Hàn Thiên nói là, hẳn ở tông môn đệ tử thân truyền chính giữa, tư chất cùng thiên phú xem như là người tài ba, nhưng thực lực cùng những đệ tử khác so ra, bài không đứng tiến vào mười vị trí đầu.

Cái này còn chỉ là ở cùng thế hệ bên trong, không tính cả một ít tu luyện mấy chục năm đệ tử cũ.

Tông môn đệ tử cấp bậc, cũng có phân chia, đệ tử ký danh, do bối phận cao đệ tử cũ chương quản, gọi chung chấp pháp giả. Đệ tử nội môn, do Chấp pháp trưởng lão chương quản. Đệ tử nòng cốt, do Truyền Công trưởng lão quản hạt. Đệ tử chân truyền, do chín Đại trưởng lão tự mình chương quản. Còn đệ tử thân truyền, tự nhiên là tông chủ chương quản.

Mà mới vào tông môn, bất kể là người nào, bất luận gia thế cỡ nào bất phàm, vẫn là thiên tư tuyệt đỉnh người, đều chỉ có thể từ đệ tử ký danh bắt đầu, thực vừa thăng cấp!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tài Năng!!

Chỉ có lên cấp đến đệ tử nòng cốt, mới có tư cách gặp phải tông môn trưởng lão, hoặc là tông chủ coi trọng, nhét vào môn tường!

Như Vô Thiên tình huống như vậy, ở Viêm Tông vẫn là lần thứ nhất xuất hiện.

Vô Thiên trả lại giải đến, Viêm Tông xem ra rất mạnh mẽ, nhưng nội ưu ngoại hoạn, như Triệu Hạ người như vậy, không đứng ít hơn nữa mấy.

Hơn nữa, Hòa Vân Tông tu luyện ma điển, thực lực tăng mạnh, thế tất sẽ đến trả thù, năm đó thủy tổ mối thù, hơn nữa Âm Dương Hà Bạt Thiên Dương Tông, Ngọc Nữ Tông mắt nhìn chăm chăm, Viêm Tông tình huống, không thể lạc quan!

Âm Dương Hà Bạt, ở vào Xích Dương sơn mạch ở ngoài, hai cái siêu cấp đại tông, đứng sừng sững với này.

Năm đó, Không Linh Từ chém giết hai gã khác thủy tổ, chính là hai người này tông môn khai sơn tổ, bọn họ mỗi giờ mỗi khác, không nhớ tới rửa sạch nhục nhã, diệt Viêm Tông.

Hai người vừa nói, một bên cẩn thận chú ý động tĩnh phía trước.

Một đám thiếu niên thiên tài, thân thủ bất phàm, mỗi một cái đều là gia tộc hoặc là trong thôn Kiều Dương, đối phó biên giới yêu thú, vẫn là thừa sức.

Bọn họ như một dòng lũ lớn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chỗ đi qua, chém giết vô số hung thú.

Xích Viêm Từ quy định sát hạch rất đơn giản, vì lẽ đó bọn họ đều không muốn bị thương, nếu là cái này đều gặp phải đào thải, sau đó còn làm sao ngẩng đầu làm người, không đứng bị người cười chết mới là lạ.

Yêu thú nghe tiếng đã sợ mất mật, nhìn thấy mọi người mà đến, khác nào nhìn thấy ôn thần loại, nhanh chân lao nhanh, thoát được rất xa.

Trên thực tế, những này yêu thú cũng rất nghi hoặc, Thiên Hạt Lĩnh vô số năm qua, đều rất bình tĩnh, rất ít người loại tiến vào, nhưng vì sao những này mấy ngày, đến rồi một nhóm lại một lần sống.

Hơn nữa, đều là mạnh mẽ hàng ngũ, đặc biệt một thối trước hai người một thú, càng là hung tàn khó mà tin nổi, dám xông vào Yêu Lang hẻm núi, giết cầm địa vị kia Hóa Ma bò cạp đại nhân, khiến cho ngoại vi yêu thú môn, hoảng sợ không chịu nổi một ngày!

Đến cùng ai là yêu thú, ai là Nhân Loại, chúng nó đều có chút bị hồ đồ rồi.

"Ồ! Cái kia không phải là cái kia hai cái hung tàn nhân loại!"

Mấy con yêu thú nhìn thấy Vô Thiên hai người, sấn vắng như bộ, tựa như ở chính mình hậu hoa viên đi dạo, nhất thời náo loạn, nhanh chóng thoát đi.

Khác nào một hồi ôn dịch, nhanh chóng tản, hầu như trong chớp lát, ngoại vi hết thấy yêu thú, đều biết cái kia hung tàn nhân loại đến rồi, dồn dập gào thét, thẳng thốt thoát đi.

"Chạy mau, cái kia hai cái hung tàn nhân loại lại tới nữa rồi."

"So với chúng ta yêu thú còn hung tàn, phi nhân loại a!"

Vô Thiên hai người hai mặt nhìn nhau, thật là không rõ, nếu như Thi Thi ở cái này, đem yêu thú thú lời nói phiên dịch ra đến, bọn họ chỉ sợ sẽ không bình tĩnh như thế, chắc chắn đại sát tứ phương, cái gì hung tàn, cái gì phi nhân loại, người xem chúng ta hình dáng giống yêu thú sao?

"Xảy ra chuyện gì, chưa thấy một con yêu thú?"

Phía trước, thiếu nữ mặc áo vàng Trương Đình, nhấn đại lông mày, mắt to chung quanh nhìn quét, trước yêu thú hoàn thành quần thành đàn, làm sao lập tức, một Quỷ ảnh từ đều không có.

Thanh niên mặc áo trắng lau khuôn mặt, tự yêu mình nói: "Có phải là xem thấy chúng ta quá mạnh mẽ, vì lẽ đó đều chạy trốn, hay là bởi vì ta quá đẹp trai?"

"Thiết!"

Vừa dứt lời, liền gây nên tất cả mọi người khinh bỉ.

"Người cho rằng người là ai? Có thể hấp dẫn yêu thú thương thức."

"Không biết xấu hổ, cũng không đi chiếu soi gương, dài đến cùng lợn núi loại, còn tự yêu mình không thể, theo ta thấy, gặp trở ngại chết rồi tính toán."

"Ha ha. . ."

Trải qua lần này đại kiếp nạn, tuy không gặp nguy hiểm, nhưng mọi người đều có dũng khí sống sót sau tai nạn cảm giác, lẫn nhau trong lúc đó ở chung rất hòa hợp, trắng trợn không kiêng dè đùa giỡn, thẳng thắn.

"Như vậy không phải càng tốt hơn, chúng ta tất cả đều bình yên đến Thiết Thạch trấn, anh chị em, nhanh trùng nha!"

Đám người hấp tấp nhắm phía Thiết Thạch trấn, tiếng cười vui, ở cánh rừng rậm này chính giữa tản ra.

"Người nào mà, làm sao có thể như thế tự yêu mình, thực sự là vô liêm sỉ", Hàn Thiên hùng hùng hồ hồ, chút nào không phát hiện, hấn càng thêm tự yêu mình, càng thêm vô liêm sỉ.

Vô Thiên lắc đầu, cùng Hàn Thiên sống chung một chỗ, liền muốn có đầy đủ năng lực chịu đựng, hấn đã quen.

Chợt, hấn như là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt không quen, từng bước ép tới.

"Viêm Dương Tử, người muốn làm gì?"

Hàn Thiên thấy tình thế không ổn, liền tiếp lui về phía sau, hai tay lay động, vội vàng giải thích: "Vô Huỳnh, xem ở hai ta đồng thời xông Yêu Lang hẻm núi, ngọn lửa chiến tranh ma bò cạp, đầu Hoang Cổ Thiên Hạt, đoạt trứng trứng, liền thủ cộng ngọn lửa chiến tranh thể phần bên trên, chuyện trước kia có thể hay không xóa bỏ, lại nói, người cũng biết, ta là bị bắt đắc dĩ a" .

Vô Thiên mặt không hề cảm xúc, đâm tới một quyền.

Hàn Thiên gấp vội vàng xoay người, như lửa thiêu mông loại, như một làn khói không còn bóng.

Vô Thiên nắm lên một tảng đá, ánh chùng một chút trọng lượng, cũng không tệ lắm, sau đó đuổi theo, nghiêm khối tạp ở phía trên đầu, phịch một tiếng, Hàn Thiên hét thảm, sau gãy nhô lên một thịt heo bao, tràn ngập máu mù!

Đương nhiên, Vô Thiên cũng không vận dụng toàn lực, chỉ là loại kia bị người tạp sau gáy, đánh lên cảm giác , khiến cho hấn rất khó chịu, hấn muốn ăn miếng trả miếng.

"Ta liều mạng với người", Hàn Thiên tức giận đến giơ chân, lấy ra Giới Tử túi thiết nham, phi nhào tới.

Hung khí đều vẫn còn, Vô Thiên tức điên, hoàn toàn buông tay buông chân, đập tới!

Sau một canh giờ, mười mấy tên thiếu niên thiên tài, rốt cục đi tới Thiết Thạch trấn cửa ải. Nơi này sát hạch đã kết thúc, đào thải người cũng đã rời đi, chỉ còn dư lại hơn trăm tên bóng người, ngồi xếp bằng ở đài cao bên dưới, vận khí công chữa thương.

Bọn họ quần áo lam lũ, cả người vết thương, mắt mũi sưng bầm, khí huyết không khoái, từ cái này liền có thể thấy được, trước nhất định phát sinh một hồi không gì sánh được đại chiến.

Chúng thiên tài đều âm thầm vui mừng, Viêm Tông hàng năm sát hạch, hiệp một đều là hỗn chiến tình huống, đã không phải bí mật gì, vì lẽ đó bọn họ ở trong lòng, chân tâm cảm tạ Hỏa Vân Tông, nếu không, hỗn loạn như thế chiến đấu, coi như thắng, cũng sẽ là thương tích đầy mình, nào giống hiện tại dễ dàng như vậy.

"Các người tới."

Trên đài cao, một cô gái áo đỏ tách mọi người đi ra, đánh giá một đám thiếu niên, gật gật đầu, cười nói: "Không sai, năm mươi một người, tất cả đều bình yên thông qua sát hạch, đứng ở một bên đi thôi".

Cô gái này ước chừng khoảng chừng hai mươi, mặt như thoa phấn, trắng nõn như ngọc, bước đi nhẹ lay động, nga na nhẹ nhàng, có một loại khí chất đặc biệt!

Sau người, năm tên trẻ tuổi nam nữ, thẳng tắp đứng thẳng, đều chừng hai mươi tuổi, nam oai hùng anh phát, nữ dáng ngọc yêu kiều, yêu kiều thướt tha, xa xa phóng tầm mắt tới, khác nào một đạo mỹ lệ phong cảnh tuyến.

Năm người tất cả đều thân mang hồng y, trên ngực thêu một chữ 'Viêm', lấp lánh hào quang, bọn họ là Viêm Tông đệ tử nòng cốt, phụ trách nơi này sát hạch.

"Đa tạ sự tỷ."

Chúng thiếu niên thiên tài chấp tay nói cảm ơn, đứng ở một bên, nhìn chăm chăm mấy người trang phục, không ngừng hâm mộ, lúc nào mình mới có thể mặc vào cái này hồng y áo bào.

Trong tông chính giữa, không giống đệ tử, trên người mặc không giống quần áo.

Đệ tử ký danh thông thường là áo bào trắng, đệ tử nội môn là thanh bào, đệ tử nòng cốt là hồng bào, đệ tử chân truyền là áo bào đen, đệ tử thân truyền là tử bào. Đây là tượng trưng cho thân phận, cũng là một loại thức giục, nếu muốn trở thành người trên người, được người tôn kính, nhất định phải nỗ lực tu luyện.

"Người nào", bỗng nhiên, hồng y quát lên.

Nàng mắt nhìn xa xa, khí thế biến đổi, một luồng sát khí phun ra, mái tóc lộ liễu, quần áo phàn phật, khác nào hóa thân thành nữ Chiến Thần!

Đồng thời, phía sau năm người, khí thế bỗng nhiên bạo phát, một luồng khí lưu vô hình lao ra, bao phủ bát phương, trên đài cao tro bụi, quét một cái sạch sành sanh, tron bóng như gương, trong vòng mười trượng cỏ dại, vụt lên từ mặt đất, chung quanh bay vút!

"Ầm!"

Xa xa, vang dội tiếng va chạm vang lên, bùn đất nổ tung, bụi bặm đầy trời, không thấy rõ sự vật, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, hai bóng người xẹt ở đầu, nhanh chóng áp sát.

"Nơi này là Viêm Tông sát hạch địa phương, hai vị bằng hữu, còn mời các người thối lui, không phải vậy, đừng trách chúng ta không khách khí", cô gái áo đỏ quát lên.

Nhưng, nơi đó không có đáp lại, nhưng có tảng đá kích va tiếng vang, không dứt bên tai, lấy tốc độ nhanh như tia chớp, hướng về nơi này vọt tới, chỗ đi qua, bùn đất tung bay, hoa cỏ bắn nhanh, Trần Bạo che kín bầu trời.

Viêm Tông vài tên đệ tử nòng cốt, mặt lộ vẻ nghiêm nghị, cái này hai đạo khí tức rất mạnh, vượt qua bọn họ, thậm chí so với tông môn đệ tử chân truyền, còn cường thịnh hơn.

"Các người lui về phía sau", cô gái áo đỏ quát lên.

Trên đất ngồi xếp bằng hơn trăm người, nhanh chóng bò lên, cùng mấy chục đệ tử thiên tài, tất cả đều đứng vài tên đệ tử nòng cốt phía sau, hiếu kỳ nhìn.

Cửa ải nơi, đã tụ đầy người ảnh, ở xem trò vui đây.

"Hai vị lại không nghe khuyên bảo, cái kia đừng trách chúng ta không khách khí", cô gái áo đỏ bước liên tục nhẹ nhàng, giẫm thảo nhện mà đi, nàng dáng người uyển chuyển, tốc độ nhanh, như một con mỹ lệ hồ điệp, uyển chuyển nhảy múa.

"Sự muội, đừng kích động, là người mình."

Lúc này, một thanh âm truyền đến, tiếng như hồng chung, cô gái áo đỏ mấy người thân thể chấn động, Tinh nguyên càng tan vỡ.

"Ta biết là ai, Hàn Thiên", thiếu nữ mặc áo vàng Trương Đình, nhẫn mũi ngọc tinh xảo.

Thanh niên mặc áo trắng cười nói: "Ta cũng biết, không trách một đường không có yêu thú, hóa ra là hấn trong bóng tối trợ giúp".

"Cùng hấn chiến đấu, hấn là Đại trưởng lão bên người người thư sinh kia."

Từ Thiên Hạc Linh đi ra mấy chục đệ tử, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười, sau đó, hết mức lao ra, hoan hô nghênh tiếp.

Mà đám kia không có tiến vào Thiên Hạc Linh người, đều hiếu kỳ hỏi, bọn họ là người nào nha.

Mấy chục thiếu niên thiên tài giải thích, mồm năm miệng mười, thuận tiện đem Vô Thiên chém giết Hỏa Vân Tông người, văn cứu chuyện của bọn họ, toàn bộ bê ra.

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, mỗi một người đều liên tục lấy làm kỳ cùng tiếc hận, một Thoát Thai Kỳ thiếu niên, đem đến xâm phạm Hỏa Vân Tông người, hết mức chém giết, có thể nói là mạnh đến mức không còn gì để nói, nhưng mà liền chết như vậy, thực sự khiến người ta tiếc hận.

Sáu tên đệ tử nòng cốt mồ hôi đầm đìa, trong lòng hoảng hốt, hai người như hai con hung thú, mặt đất đều đang rung động, may là không phải kẻ địch.

Đồng thời, bọn họ có nghi hoặc, là vị nào đệ tử thân truyền?

"Viêm Dương Tử, người xong chưa, ta cũng đã xin lỗi, còn muốn như thế nào?" Trần Bạo càng ngày càng gần, trong đó truyền ra gầm lên giận dữ.

"Viêm Dương Tử. . ."

Sáu tên đệ tử nòng cốt nghe vậy, sắc mặt đại biến, người đến dĩ nhiên là có chứa phong hào đệ tử thân truyền, chuyện này. . . Cái này quá khó mà tin nổi.

Sau đó, bọn họ vừa nghi hoặc, Viêm Dương Tử cái này phong hào, làm sao chưa từng nghe nói, lẽ nào là tân sắc phong? Nhưng là không đạo lý nha, mỗi lần sắc phong phong hào, đều sẽ khiến cho to lớn náo động, toàn tông người, người người đều biết, sẽ không là giả mạo chứ?

Sáu người nhìn nhau, trận địa sẵn sàng đón quân địch, làm tốt chiến đấu chuẩn bị.

"Sư huynh, sư tỷ, đừng như vậy cẩn thận nha, bọn họ thực sự là tông môn đệ tử thân truyền", thanh niên mặc áo trắng nói.

"Ồ, hai người đều cầm gạch đá, ha ha, bọn họ lại nắm gạch đá đập đối phương đầu", Trương Đình cười to, ngửa tới ngựa lui, thật không thoải mái.

Trần Bạo đã đến trăm trượng có hơn, tình huống bên trong, từng cái bày ra trong mắt của mọi người.

"Thật sự ư! Người xem Hàn Thiên, trên đầu thật nhiều bao thịt, đều sắp nổ tung, mà Viêm Dương Tử, lại một đầu không có, thật là quái tai!"

"Bộc lộ tài năng, cũng chỉ đến như thế ai!"

Mấy chục thiên tài phình bụng cười to, hơi hơi rụt rè người, che miệng lại, gò má ửng đỏ chói.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều nhẫn không lấy ra nở nụ cười, nơi này thành một mảnh vui cười hải dương!

Chỉ có sáu tên đệ tử nòng cốt, đầy mặt nghiêm túc, chưa thấy tông môn tín vật, bọn họ không dám thư giãn, bởi vì hai người này, bọn họ đều chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bích Ba Hồ

Trần Bạo chính giữa!

"Tính toán, ngày hôm nay trước tiên buông tha", Vô Thiên thân thể lóe lên, tách ra một húc đầu nắp, thu hồi hòn đá, bảo tồn lại, sau đó nói không chắc có thể dùng đến.

Hàn Thiên đau đến nước mắt đều suýt chút nữa rơi xuống, cái gì gọi là trước tiên buông tha, vậy sau này có phải là còn phải tiếp tục? Cũng đã như vậy,

liền không thể kết thúc sao?

Vốn là hai người vừa mới bắt đầu chuyện cười thức phái, bất quá cuối cùng đều đánh ra Chân Hòa.

Luận thực lực, hẳn hiện tại không phải là đối thủ, chỉ có chịu đòn phần, trên đầu đầy mấy thịt heo bao, chính là chứng minh tốt nhất.

"Ha ha, thật bực lộ tài năng", thiếu nữ mặc áo vàng cười đến ngửa tới ngửa lui, nước mắt đều mau ra đây.

Trần Bạo dần dần tản đi, hai người nhanh chân đi ra, Hàn Thiên mạnh mẽ trừng mắt cô gái mặc áo vàng, sau đó gãi đầu bên trên bao thịt, nghe răng nhếch miệng, tức giận bất bình.

Cô gái áo đỏ tiến lên, chấp tay nói: "Hai vị, thật không tiện, xin lấy ra tín vật của các người".

"Cái gì chó má tín vật, bản soái ca như là tên lừa đảo sao?" Hàn Thiên sắc mặt kém đến cực điểm.

"Anh chàng đẹp trai?"

Cô gái áo đỏ sững sờ, đầu đầy bươu thịt, rất giống cái cóc ghè, thật giống cùng anh chàng đẹp trai một điểm đều triêm không lên một bên đi. Nàng vẫn là nhịn xuống, không có nói rõ, có điều xinh đẹp dung nhan, nhưng ức đến đỏ chót, suy nghĩ không cần nói cũng biết.

"Cười cái gì cười, cẩn thận trên mặt trường chim sẽ ban, còn có nguoi, đúng, nói chính là nguoi, hoàng y tiểu bắt điểm, nhìn một cái nguoi, muốn cái mộng không có cái mộng, muốn vóc người không vóc người, muốn khuôn mặt không khuôn mặt, muốn ngực cũng không ngực, có tư cách gì nói đến người khác, mau mau nhắm lại mồm chó của nguoi", Hàn Thiên khác nào chửi đồng giới phụ.

Trương Đình sững sờ sững sờ, cuối cùng nổi giận cực kỳ, nàng điên rồi, giương nanh múa vuốt đập tới, bên cạnh mấy cái thiếu niên thiên tài, vội vã tiến lên kéo, gọi thẳng bớt giận, không muốn tính toán.

Sáu tên đệ tử nòng cốt, tuy không quen biết hai người, nhưng đều cảm thấy trên mặt tối tăm, quay đầu nhìn về phía nơi khác, một bộ ta không quen biết người đáng vẻ, trên thực tế, bọn họ vốn là không quen biết.

Như vậy không phẩm người, lại còn có thể trở thành là đệ tử thân truyền, mới đáng ghét, tông chủ cái gì ánh mắt cũng không biết.

"Này, nguoi không phải phải tín vật sao, hiện tại cho nguoi, làm sao nhưng quay đầu đi đây, lẽ nào là ở ta đẹp trai khuôn mặt dưới, mặc cảm không bằng, không dám nhìn thẳng?" Hàn Thiên đem lệnh bài màu tím thả tới.

Cô gái áo đỏ cười khổ không thể, đây là người nào, gặp không biết xấu hổ, chưa từng thấy không biết xấu hổ như vậy, trong lòng an ủi, khả năng hẳn căn bản không biết, vô liêm sỉ hai chữ viết như thế nào.

Tiếp nhận lệnh bài nhìn lại, cô gái áo đỏ con nguoi co rút lại, khuôn mặt một hồi trở nên nghiêm túc, cung kính đưa cho đi qua, nói: "Mời ngài thu hồi lệnh bài, chỗ mạo phạm, kính xin cố gắng tha thứ".

"Thực sự là đệ tử thân truyền?!"

Phía sau năm tên đệ tử nòng cốt, về mặt một hồi đều thay đổi, cung kính kính, mặc dù bọn hắn trong lòng rất khó chịu, nhưng đệ tử thân truyền địa vị, không cho nửa điểm khinh nhờn, đây chính là tông môn chế độ.

Cô gái áo đỏ nghi ngờ nói: "Vị này chính là?"

Vô Thiên lấy ra lệnh bài, cô gái áo đỏ sững sờ, làm sao là màu trắng? Lệnh bài màu trắng thông thường đại biểu chính là đệ tử ký danh, nàng tiếp nhận lệnh bài, khi nhìn thấy phản diện thời điểm, sắc mặt biến đổi liên tục, khó có thể tin ở Vô Thiên trên người, quét tới quét lui.

Cuối cùng, nàng không nói thêm gì, đem lệnh bài trả lại Vô Thiên, cũng chân thành xin lỗi.

"Viêm Dương Tử đại nhân, xin hỏi tiếp đó, chúng ta phải nên làm như thế nào", cô gái áo đỏ cung kính nói.

Vô Thiên nói: "Nên làm như thế nào, liền làm như thế đó, không cần hỏi ta".

"Đúng", cô gái áo đỏ chấp tay đáp, sau đó đi tới đài cao, quát lên: "Các nguoi lại đây, sắp hàng chỉnh tề".

Thông qua vòng thứ nhất sát hạch hơn trăm người, hướng về bên dưới đài cao tụ lại, cũng không ngừng nhìn về phía Vô Thiên, có thể làm cho Viêm Tông đệ tử nòng cốt, như vậy một mực cung kính, tất là ghé gớm đại nhân vật, nhưng là nhìn hẳn đáng vẻ, hào hoa phong nhã, cũng như là cái thư sinh, yếu đuối mong manh.

"Hàn Ngưng sư tỷ, hẳn thực sự là phong hào đệ tử thân truyền?", một tên thanh niên nhỏ giọng dò hỏi.

"Không nên hỏi nhiều", cô gái áo đỏ Hàn Ngưng, liếc mắt ra hiệu, thanh niên tự giác im lặng, yên tĩnh đứng một bên.

Hàn Ngưng nhìn quét lại mới hơn trăm người, nói: "Nghị ngại lâu như vậy, các người thương thế cũng nên gần như hoàn toàn khôi phục, hiện tại bắt đầu hiệp hai sát hạch, bắt đầu từ nơi này, toàn lực chạy tới tông môn, trước hết đến năm mươi vị trí đầu người, đem chính thức trở thành tông môn đệ tử. Nhưng phải nhớ kỹ, sinh tử do mệnh, lộ trình chính giữa, bất luận các người gặp phải nguy hiểm gì, chúng ta đều sẽ không giúp đỡ, hiện tại nếu muốn từ bỏ có thể đứng ra".

"Không buông tha!"

Phía dưới hơn trăm thiếu niên, cùng kêu lên quát, thanh thế kinh người. Bọn họ đều là từ Đại lão địa phương xa tới rồi, dọc theo đường đi gặp phải nguy hiểm, chưa bao giờ từng đứt đoạn, nhưng đều tiếp tục kiên trì, huống hồ điểm ấy lộ trình.

Thiết Thạch trấn đến Bích Ba Hồ, ước chừng 300 dặm lộ trình, mọi người thực lực cơ bản đều là Tiểu thành kỳ, cá biệt đã đạt đến Đại thành kỳ, hết tốc lực tiến lên, cá biệt canh giờ liền có thể đến.

"Tốt lắm", cô gái áo đỏ tay đập Giời Từ túi, ánh sáng lấp lánh, một quyển quyền da thú xuất hiện ở bên trên: "Đây là địa đồ, ghi lại con đường cùng với bốn phía địa thế, các người một người lĩnh một phần, còn đi như thế nào, chính mình quyết định. Lên đường đi, chúng ta sẽ ở tông môn chờ đợi".

Mọi người tiến lên, từng người lấy đi một tấm quyền da thú, nhưng ghép lại lập tức xuất phát, túm năm tụm ba tụ tập cùng nhau, tựa hồ đang thương nghị cái gì.

Tuy rằng chỉ có 300 dặm lộ trình, nhưng yêu thú rất nhiều, tu vi nông cạn người, một mình cất bước, không thể nghi ngờ là dẽ vào miệng cọp, vì lẽ đó phải tìm đồng bạn. Cũng có cá biệt gan lớn, tu vi hơi cao người, không đứng muốn làm trễ nải thời gian, một người một ngựa, một mình rời đi.

Trong đó khiến người chú ý nhất thuộc về Tân Sinh Liên Minh, có ít nhất ba mươi người, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, thảo luận.

Cầm đầu là một tên thanh niên tóc đỏ, ngũ quan rõ ràng, có lãng có sùng, trên khuôn mặt thời khắc mang theo ánh mặt trời loại nụ cười, ngăm đen con mắt rất trong suốt, khiến người ta rất dễ dàng có ấn tượng tốt.

Người này, Vô Thiên từng thấy, chính là cùng hắn từng có gặp mặt một lần Hứa Viêm.

Tựa như cảm ứng được có người nhìn kỹ, Hứa Viêm ngẩng đầu, nhìn lại, khẽ mỉm cười, hữu hảo gật gật đầu, liền cúi đầu tiếp tục cùng mấy người thảo luận.

Vô Thiên thân thể biến hóa rất thành công, ngoại trừ biết đến Hàn Thiên đẳng cấp người, e sợ đã từng thấy người, không ai có thể nhận ra.

Cuối cùng, Tân Sinh Liên Minh rời đi, ba mươi người kết đúng, mệnh mông cuộn cuộn. Mà những người khác cũng lục tục rời đi, cửa ải từ từ yên tĩnh lại.

Cô gái áo đỏ hét dài một tiếng, mười một con Hỏa Liệt Điều bay lượn mà đến, xòe hai cánh, có tới dài hơn mười mét, bỏ ra tầng lớn bóng tối, cả người không lông, che kín vây giáp, tựa như dung nham đúc, toàn bộ đỏ như lửa!

Chúng nó tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã tới, rơi vào trên vùng bình nguyên, nhấc lên từng trận sóng gió, tro bụi nổi lên bốn phía, hoa cỏ đều phi.

Cô gái áo đỏ nhìn còn lại năm mươi một tên thiếu niên thiên tài, nói: "Các người rất may mắn, đã trở thành đệ tử chính thức, hi nhìn các người có thể nỗ lực tu luyện, sớm ngày vì tông môn phát ra một phần lực, được rồi, toàn bộ đi tới, về tông môn đưa tin".

Mọi người giải tán lập tức, hưng phấn chạy đi, đây chính là Hỏa Liệt Điều nha, ở tông môn không đứng tính là gì, chỉ là công cụ thay đi bộ, nhưng giá cả nhưng cực kỳ đắt giá, bình thường gia tộc, rất khó có năng lực mua lại một đầu, bọn họ đều cảm thấy rất mới mẻ.

"Viêm Dương Tử đại nhân, xin mời", cô gái áo đỏ tiến lên một bước, cung kính nói.

Vô Thiên nói: "Xưng hô sư huynh liền có thể".

Sau đó, cùng Hàn Thiên hai người, trước tiên nhảy đến Hỏa Liệt Điều trên lưng.

Cô gái áo đỏ dung nhan trên có một vết ý cười, xem ra vị này Viêm Dương Tử đại nhân, cũng không phải rất khó ở chung, so với hai gã khác phong hào thiên tài, hiền lành hơn nhiều.

"Chúng ta cũng đi thôi", nàng bắt chuyện một tiếng, mấy người lần lượt nhảy tới, đứng nghiêm ở Vô Thiên phía sau hai người.

"Đi!" Cô gái áo đỏ quát nhẹ, mười mấy con Hỏa Liệt Điều, phóng lên trời, trong khoảnh khắc liền biến mất ở Thiết Thạch trấn bầu trời.

Lạnh gió vù vù, nhưng không cảm giác được lạnh giá, ngược lại có một luồng sóng nhiệt đập tới, chúng thiếu niên thiên tài, đều phi thường kinh ngạc, xoa xoa đỏ đậm vây giáp, yêu thích không buông tay.

"Bảo bối a, sau đó ta nhất định phải làm đầu Hỏa Liệt Điều làm linh sủng, lại không sợ lạnh giá, lại đẹp trai", một tên thiếu niên khắp nơi ước ao.

"Có chút cốt khí có được hay không, Hỏa Liệt Điều chỉ là phổ thông vật cưỡi, muốn làm cũng phải làm đầu Thiểm Điện Ưng, hoặc là mắt vàng chói lửa

thú cái gì, liền có thể làm thú cười, lại có chiến lực mạnh mẽ", một cái khác thiếu niên mặc áo xanh mắt tròn trắng.

"Người có cốt khí, người đứng là đi nắm bắt đầu Thiểm Điện Ứng, mắt vàng chói lóa thú, xem người có hay không cái kia năng lực", thiếu niên không phục, phản kích nói.

"Ha ha, chỉ nói là nói mà thôi, đừng như vậy chăm chú mà", thiếu niên mặc áo xanh cười gượng.

Vô Thiên ngồi ở Hòa Liệt Điều phía trước, nhân nhật khí thể tản ra, đem sóng nhiệt ngăn trở, khiến cho gió lạnh đập tới.

Thiên Hạo Linh chiến dịch, kẻ cầm đầu đã đến tới, nhưng trong lòng hấn kết, trước sau không cách nào mở ra.

Từ lệnh truy nã liền có thể thấy được, Hỏa Thể độc ác hành vi, Hỏa Vân Tông cao tăng sớm đã biết, nhưng không đứng hơn nữa nghiêm trị, trái lại toàn châu truy nã hấn, thậm chí cho hấn an cái có lẽ có tội danh, đủ thấy Hỏa Vân Tông cao tăng thái độ, không chết không thôi.

Đột nhiên, hấn nghĩ tới Lâm Sơn, nhớ tới Long Hồ, không biết hai người thế nào rồi, có phải là cũng tu luyện Thôn Linh Ma Điện.

Hai người đối với hấn đều rất tốt, người trước thường thường đưa tới của cải, để hấn cùng gia gia, áo cơm không lo. Người sau là hấn từ nhỏ đến lớn, duy nhất bạn chơi, duy nhất bằng hữu, cũng là ngoại trừ Thi Thi cùng Tiểu Thiên cùng với gia gia, duy nhất đối với hấn không có ý đồ người, hấn rất lo lắng.

Nhưng hiện tại tu vi nông cạn, hấn cũng không thể ra sức, đem hai người tiếp đi.

"Hi nhìn các người có thể bình an, một ngày nào đó, ta sẽ để các người thoát ly ma chương", trong lòng hấn yên lặng chúc phúc, đồng phát thề.

Hàn Thiên yên lặng chữa thương, Vô Thiên trầm tư, bầu không khí vô cùng nghiêm nghị, mấy người xuất mồ hôi trán, không dám thở mạnh, rất sợ quấy nhiễu đến cái này hai Tôn đại nhân vật.

Cô gái áo đỏ ánh mắt, trước sau đều ở Vô Thiên trên người, nàng cảm giác, trước mặt vị này nhìn như hào hoa phong nhã, mà thập phần thần bí nam tử, trong lòng nhất định có rất nhiều cố sự, thậm chí, nàng cảm ứng được một luồng nhân nhật bi thương.

Rốt cục, nàng không nhịn được hỏi: "Viêm Dương Tử sư huynh, người lúc nào trở thành Đại trưởng lão đệ tử, làm sao ở tông môn, chúng ta đều chưa từng nghe nói?"

Vô Thiên lấy lại tinh thần, thu lại khí thể, sóng nhiệt nhào tới trước mặt, đuổi đi trong cơ thể hàn khí, quay đầu, hấn liếc nhìn nữ tử, nói: "Mười mấy năm, trước sau đều ở bế quan tu luyện, không đi ra đi lại, các người tự nhiên chưa từng nghe nói".

"Mười mấy năm đều ở bế quan tu luyện?!"

Cô gái áo đỏ kinh ngạc, phía sau mấy người, cũng là ánh mắt kỳ dị xem ra, như là ánh mắt nhìn quái vật, có thể bế quan mười mấy năm, không hỏi tục sự, tiềm lực tu luyện, người như thế thực sự chỉ có thể dùng quái vật để hình dung.

Khác một cô gái nói: "Vậy người tu vi nhất định rất mạnh đi!"

"Qua loa".

Mấy người đều là sừng sò, đều có phong hào, còn qua loa, vậy bọn họ những này đệ tử nòng cốt, không phải không đủ tư cách.

Hàn Thiên mở mắt ra, nói: "Biết tại sao chúng ta có thể trở thành là đệ tử thân truyền, mà các người chỉ là đệ tử nòng cốt sao?"

"Xin mời sư huynh chỉ giáo", mấy người khiêm tốn thỉnh giáo.

Hàn Thiên tăng hắng một cái, nói: "Bởi vì chúng ta thiên phú tốt, hơn nữa quanh năm bế quan, khắc khổ nỗ lực. Mà các người thì sao, cả ngày liền biết game hồng trần, xem người mỹ nữ này, oa! Thật là đẹp. Cái kia anh chàng đẹp trai, oa! Thật đẹp trai, không có việc gì, lãng phí thời gian, ta nói không sai chứ. Vẫn là tư chất còn kém, còn không biết cố gắng, sau đó phát ra đại sự thời điểm, chỉ có bị trở thành bia đỡ đạn phần".

Mấy người sắc mặt đỏ chót, Hàn Thiên, tuy không xuôi tai, nhưng những câu nói đúng chỗ yếu.

"Đa tạ sư huynh dựa vào, sau đó chúng ta nhất định cố gắng nỗ lực", mấy người nói cảm ơn.

"Trẻ nhỏ dễ dạy", Hàn Thiên gật đầu, nói: "Kỳ thực nhìn mỹ nữ, nhìn anh chàng đẹp trai cũng không phải các người sai, sai liền sai ở, các người nhìn lầm đối tượng, nói thí dụ như các người những nữ đệ tử này, muốn xem anh chàng đẹp trai, cũng có thể xem ta như vậy, vừa có thể nhìn một lần cho thỏa, có thể tăng cường tu vi, nhất cử lưỡng tiện, các người nói là ba".

~~~~~

Ba cái nữ tử hai mặt nhìn nhau, tại sao có thể có như thế tự yêu mình người, thực sự là không biết xấu hổ. Nếu không là bạn tâm đệ tử thân truyền thân

phận, thật muốn nhào tới, mạnh mẽ đánh một trận.

Hỏa Liệt Điều tốc độ rất nhanh, có điều chốc lát, liền tới đến Viêm Tông vị trí —— Bích Ba Hồ!

Phía dưới có một mảnh rộng rãi hồ nước, đang ở giữa không trung, càng không nhìn thấy phần cuối, cùng với nói là hồ nước, còn không bằng nói là đại dương, càng thêm chuẩn xác một ít, chấn động mọi người thị giác!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hỏa Lân Thú...?

Bích Ba Hồ thực sự quá to lớn, căn bản nhìn không tới phần cuối!

Hồ nước trong suốt sáng sủa, lán ánh sáng ba, hình thù kỳ quái thủy thú, ở trong hồ du đãng.

Bên hồ kỳ mộc san sát, muôn hoa đua thắm khoe hồng, khác nào thế ngoại đảo nguyên loại, yên tĩnh an lành.

Trung tâm, là một mảnh bao la đại địa, gần như mấy vạn dặm chu vi, quần điện kỳ bố, rộng lớn mà khí thế, vàng óng ánh mái ngói, dưới ánh mặt trời, lấp lóe lửa mắt hào quang.

Quần trong điện, lầu nằm dày đặc, trúc tùng đứng ngạo nghễ, tao nhã mà yên tĩnh.

Nơi này khác nào một mảnh thần thánh tịnh thổ, tiên hạc bay lượn, thủy thú chạy chồm, sương mù mông lung, cỏ thụ xanh um, không nói ra được mỹ lệ.

"Thật là đồ sộ, thật là hùng vĩ", mọi người trợn mắt ngoác mồm, khó có thể tưởng tượng, sau đó liền muốn sinh hoạt nơi này.

"Xích Dương sơn mạch đỉnh cấp đại tông, quả nhiên không giống người thường", tất cả mọi người cũng bắt đầu kỳ vọng, tương lai mỹ hảo tháng ngày.

Thu! ! !

Hỏa Liệt Điều đáp xuống, rơi vào Bích Ba Hồ một mảnh trên thảo nguyên, nơi này cây cỏ tươi tốt, hoa đại nở rộ, say lòng người mùi thơm, nhào tới trước mặt.

Cách đó không xa một đám linh thú, không có chán kinh, phảng phất đã thành thói quen, lười nhác ngọa trên đất, tiếp thu ánh mặt trời tắm rửa.

Một đám người từ Hỏa Liệt Điều trên lưng nhảy xuống, hô hấp tinh khiết mà mới mẻ không khí, trong phút chốc, cả người bình tĩnh mà thư thái!

"Ta muốn ở lại đây cả đời, không muốn đi rồi", thiếu nữ mặc áo vàng Trương Đình, ở trên cỏ hoan hô nhảy nhót, khác nào một con mỹ nữ hồ điệp, có một đặc biệt mỹ.

Cô gái áo đỏ Hàn Ngưng, lại cười nói: "Nếu muốn ở cả đời, liền muốn nỗ lực tu luyện, trong vòng năm năm nếu không thể lên cấp đệ tử nội môn, bắt đầu gặp phải bên ngoài đến trong thế tục, quản lý sự vụ".

Mọi người nghe vậy, đều cười nhạo, bọn họ là thiên tài, có khiếu ngạo cùng tự phụ, thời gian năm năm, thừa sức.

"Xích Viêm Từ, nơi này như thế nào", Hàn Thiên hỏi, một bộ dương dương tự đắc đáng ghét.

Vô Thiên lạnh nhạt nói: "Vẫn được".

"Cái gì gọi là vẫn được, người có gặp so với cái này càng đẹp hơn, nơi tốt hơn?"

"Xin chào", Vô Thiên như thực chất đạo, nghiêm ngặt nói đến, Thiên Sư Phong so với nơi này muốn đẹp, chỉ là nhỏ rất nhiều mà thôi.

Bên hồ có một toà cửa đá lớn, tất cả đều là thiết nham tạo nên, có phong hoá dấu vết, xa xưa mà cổ xưa.

Phía trên, điêu khắc hai chữ lớn 'Viêm Tông', bên cạnh, kí tên là Không Linh Từ, hai chữ chính là Viêm Tông thủy tổ tự mình đề danh, bút lực hùng hậu, ngàn năm trôi qua, vẫn như cũ có một khí thế bàng bạc lan ra, có thể thấy người này năm đó sự cường hãn.

Bên trong, có một toà cầu đá, có thể có khoảng ba trượng rộng, bạch ngọc thạch làm nền, thẳng tắp dẫn tới trung tâm hòn đảo, rất nhiều tông môn đệ tử, lui tới.

Ở cửa đá lớn hai bên, mười tên màu đen giáp người, nắm Phương Thiên Họa Kích, ngạo nghễ đứng thẳng, khí thế mạnh mẽ, càng tất cả đều là cùng một

màu Thoát Thai Viên Mãn kỳ tu giả.

Bọn họ là trong tông đệ tử chân truyền, ở đây bảo vệ tông môn.

"Hàn Ngưng sư muội, người trở về!"

Một tên màu đen giáp người đi ra, trên tay người này không có bất kỳ vũ khí nào, nhưng toả ra khí tức, so với cái khác chín người mạnh mẽ rất nhiều, hiển nhiên, hẳn là nơi này thủ lĩnh.

"Xin chào Tất Thuật sư huynh", Hàn Ngưng chấp tay nói: "Sư huynh, không muốn đều là Chấp pháp trưởng lão bảo vệ, làm sao đôi thành người đến làm đáng giá?"

Màu đen giáp người Tất Thuật cười cợt, bắt đầu đi nói: "Còn không phải Hóa Vân Tông trêu ra phiền phức, các trưởng lão đều đi ra ngoài, không ai trấn thủ, tông chủ mới sẽ phái ta đến đây, tạm thời đại thủ dưới".

Sau đó, hắn nhìn phía sau người một đám thiếu niên, cười nói: "Những này chính là Thiết Thạch trấn chọn lựa ra đệ tử thiên tài? Tư chất đều còn có thể, sau đó các người có thể phải cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày vì tông môn làm cống hiến".

"Vâng, Tất Thuật sư huynh." Mọi người cùng kêu lên đáp.

Màu đen giáp người gật gật đầu, nói: "Hàn Ngưng sư muội, người dẫn bọn họ mau vào đi thôi, những nơi khác người, khả năng cũng sắp đến".

"Tất Thuật sư huynh, cáo từ", Hàn Ngưng chấp tay bái biệt, dẫn dắt mọi người, đi tới Viêm Tông trước đại môn.

Nàng từ trong lòng móc ra một viên lệnh bài màu đỏ, đặt ở trước đại môn, nhất thời, nơi này tạo nên từng vòng quang lãng, từ chính giữa nứt ra một cái khe, cấp tốc mở rộng.

Hàn Ngưng thu hồi lệnh bài, bắt chuyện một tiếng, trước tiên đi vào.

Vô Thiên hít mắt, từ quang lãng chính giữa, cảm nhận được một luồng mật mờ khí tức.

"Đây là một lớp cấm chế, cần phân biệt thân phận mới có thể đi vào, là thủy tổ năm đó tự mình bố trí, không ngừng nơi này, toàn bộ Bích Ba Hồ đều có một tầng cấm chế, phòng mắc bệnh kẻ thù đột kích. Cũng xưa nay không ai có thể phá, coi như sư tôn ta cũng không được", Hàn Thiên giải thích.

Vô Thiên trong lòng khiếp sợ, Không Linh Tử tự mình bố trí cấm chế, quá ngàn năm trước, lại không người có thể phá, khi còn sống hẳn đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Hắn đi ở cuối cùng, ý niệm kéo dài, muốn đi tìm hiểu ngọn ngành, bất quá còn không đụng tới cấm chế, liền bị một nguồn sức mạnh, gây trở về, hầu như nóng lên, mùi máu tanh gay mũi, càng suýt chút nữa phun máu.

"Khà khà, đừng thử đi thăm dò, người sư tôn Đại trưởng lão, nghiên cứu cái này đã mấy trăm năm, có thể chung quy kết quả gì đều không có, huống hồ là người, đừng không biết tự lượng sức mình", Hàn Thiên giễu giễu nói.

Thẳng đường đi tới, ven đường gặp phải rất nhiều đệ tử, cơ bản đều là đệ tử nòng cốt, đệ tử chân truyền.

Hóa Vân Tông kế hoạch lần này bại lộ, đệ tử nòng cốt, đệ tử chân truyền, bao quát trưởng lão cấp người, hầu như dốc hết toàn lực, bọn họ biểu hiện nghiêm nghị, cảnh tượng vội vã, căn bản không thời gian chào hỏi.

Một đám thiếu niên thiên tài, hiếu kỳ chung quanh quan sát, kỳ kỳ sao sao để hỏi liên tục.

Cầu đá có lâu đài lịch sử, bạch ngọc thạch bóng loáng êm dịu, có nhân nhạ ám màu nâu, căn cứ Hàn Ngưng giảng giải, nơi này đã xảy ra vô số lần đại chiến, bạch ngọc thạch chảy máu, lâu đài, biến thành như vậy.

Trong hồ yêu thú hoành hành, nhưng không có thương tổn mọi người, hữu hảo chào hỏi, những này yêu thú cùng Viêm Tông ở chung nhiều năm, sớm thành thói quen nhân loại, thậm chí, trên mặt nước có thật nhiều thân mang đủ loại áo bào đệ tử, đang cùng yêu thú trêu chọc, luận bàn.

Tiếng cười vui, tiếng thú gào, tiếng măng chửi, ở đây vang lên, an bình mà an lành!

Chung thiếu niên, hai mắt tỏa sáng, quyết định chủ ý, sau đó muốn tới nơi này, hằng phục một con yêu thú làm linh sủng.

Hàn Ngưng nói là, tông môn đệ tử bắt giữ linh sủng, cơ bản đều là ở mảnh này hồ nước, nhưng mình phải có thực lực mạnh mẽ, có thể làm cho yêu thú thuyết phục, cảm tâm tình nguyện tùy tùng, người ngoài sẽ không nhúng tay.

Hàn Thiên xep miệng nói: "Những này yêu thú tính là gì, bản soái ca căn bản xem không muốn mắt".

Hắn dã tâm rất lớn, nói thẳng muốn thu phục một con Hoang Cổ hung thú, tỷ như Kim Long, Phượng Hoàng, Côn Bằng các loại. Kỳ thực hắn rất muốn vẫn là Tiểu gia hỏa, cường khó mà tin nổi không nói, còn có thể tinh luyện Tinh nguyên, căn bản sẽ không vì tài nguyên phát sầu.

"Hàn Ngưng sư tỷ, làm sao không nhìn thấy một đệ tử thân truyền?" Một tên thiếu niên nghi ngờ nói.

Hàn Ngưng cười cợt, nói: "Bọn họ đều là thiên tư tuyệt đỉnh hạng người, thông thường đều đang tu luyện, rất ít đi ra đi lại, liền giống với phía sau hai vị, mười mấy năm qua, ta xưa nay chưa từng nghe nói, lần thứ nhất nhìn thấy".

"Thì ra là như vậy", mọi người tỉnh ngộ.

Cây cầu kia rất dài, chúng người đi rồi gần như một canh giờ, vừa mới đến phần cuối.

Đương nhiên, cũng không phải hết tốc độ tiến về phía trước.

Trước mặt là một toà cung điện to lớn, cao vút trong mây, huy hoàng mà khí phách, hai con yêu thú trấn thủ nơi này.

Đây là hai con Hỏa Lân Thú, cả người hỏa điểm bốc hơi, hung uy lẫm lẫm, con thú này cực kỳ mạnh mẽ, có Hoang Cổ hung thú Hỏa Kỳ Lân huyết mạch.

Hàn Ngưng nói là, cái này hai con Hỏa Lân Thú, là thủy tổ bên người linh thú, tồn tại ngàn năm lâu dài, vẫn bảo vệ Viêm Tông, những năm này tông môn có thể ở Xích Dương sơn mạch sừng sững không ngã, chúng nó không thể không kể công.

"Oa! Ngàn năm lâu dài linh thú, thật khó mà tin nổi!"

Chúng đệ tử vây quanh hỏa lân thú, tầm tắc lấy làm kỳ lạ, có người dạn dĩ, đưa tay ra xoa xoa, kết quả, bàn tay toàn bộ đỏ như lửa, thiêu đốt phát ra mấy cái hồng thủy phao, đau đến oa oa thét lên.

Hỏa Lân Thú huyết mạch tuy không tinh khiết, nhưng thời gian tu luyện trường, huyết thống dần dần Phản Tổ, có Hỏa Kỳ Lân nhất định hung uy.

Chúng nó lười nhác nằm trên mặt đất, trượng bên trong dung nham lẫn, tỏa ra nhiệt độ, hết sức e sợ!

"Vậy chúng nó tu vi nhất định rất mạnh đi!"

Hàn Ngưng nói: "Cụ thể rất mạnh không ai biết, có điều, có người nói 300 năm trước, Hỏa Vân Tông Đại trưởng lão tự mình xâm lấn, lại bị đánh thành toi bời hoa lá, chặt vật mà chạy, hơn nữa, chỉ có Thú Thần đại nhân ra tay, Thú Hoàng chỉ đang quan sát".

"Hấp!"

Mọi người không nhìn được hấp một cái khí lạnh, Hỏa Vân Tông Đại trưởng lão đều bị đánh bại, quá khó có thể tin, hơn nữa, vẫn là 300 năm trước, vậy bây giờ lại là thực lực ra sao? !

Vô Thiên cũng rất khiếp sợ, Hỏa Vân Tử thực lực, hấn sâu sắc lĩnh giáo qua, có thể đánh bại dễ dàng hấn người, tuyệt đối có thể ở Xích Dương sơn mạch xưng hùng, nhưng trung thành tuyệt đối bảo vệ ở cái này, hấn càng ngày càng muốn biết, Không Linh Tử đến tột cùng là cái hình dáng gì người.

Hai con Hỏa Lân Thú, không phải rất khổng lồ, ước chừng dài hai mét, cao một mét, khó có thể tưởng tượng, như thể nhỏ bé trong thân thể, chất chứa như vậy sức mạnh bàng bạc.

Chúng nó hai con mắt đỏ như máu, Hỏa Viêm nhảy lên, một luồng nhân nhạ uy thế tán ra.

Mọi người nhưng cảm giác, khác nào một toà vô hình cự phong đè xuống, khó có thể hô hấp, sắc mặt tái nhợt, cả người mồ hôi lạnh tràn trề.

Hàn Ngưng ra hiệu mọi người thả lỏng, đây là Thú Thần đại nhân ở xem kỹ mọi người, phòng ngừa kẻ phạm pháp, vàng thau lẫn lộn.

Mọi người nghe vậy, mới đưa một cái chân khí, thả ra tâm thần.

Một đạo mịt mờ khí tức bao phủ mà đến, mọi người cảm thấy, có một đôi có thể nhòm ngó tất cả con mắt phóng tới, không có gì đáng gọi là bí mật.

Hai con Hỏa Lân Thú, ở trên người mọi người từng cái đảo qua, không có cái gì dị dạng.

Nhưng mà, làm nhìn về phía Vô Thiên thì, con người nhất thời co rụt lại, trước mắt tên này nhân loại, trên người có một loại khí tức quái dị ngăn cản, chúng nó lại không cách nào nhìn thấu.

"Người là ai", Thú Thần mở miệng, tiếng như hồng chung, đỉnh tai nhức óc, hung uy ngập trời, chấn động vùng nước này.

Mọi người đầu mục choáng váng, chờ tỉnh lại, nhất thời kinh hô: "Nó. . . Nó lại đang nói chuyện. . ."

"Không nên kinh hoảng, Thú Thần đại nhân tu vi đẳng phong tạo cực, không chỉ có sẽ nói, còn có thể biến ảo hình người", Hàn Ngưng giải thích, sau đó nhìn phía Vô Thiên, trong con người xinh đẹp tràn ngập nghi hoặc.

Lẽ nào hấn là giả mạo?

"Yêu thú có thể nói chuyện, thật mới mẻ, chỉ có ở ghi chép chính giữa từng thấy, không nghĩ tới có thể tận mắt nhìn", mọi người kinh ngạc.

Vô Thiên trong lòng cũng là nhấc lên sóng biển ngập trời, từ quyền da thú bên trong hiểu được đến, có thể miệng nói tiếng người, biến ảo hình người yêu thú, chỉ có hai loại có thể làm được.

Một là, Hoang Cổ hung thú!

Hai là, đạt đến thần biến kỳ, vượt qua hoá hình Thiên Kiếp yêu thú!

Hiển nhiên, trước mặt cái này hai con yêu thú, là loại thứ hai.

Chẳng trách có thể đem Hỏa Vân Tử dễ dàng thất bại, có thể vượt qua Thiên Kiếp yêu thú, thực lực khủng bố ngập trời, bất bại cũng khó.

Hắn ổn ổn tâm thần, lạnh nhạt nói: "Viêm Dương Tử".

"Viêm Dương Tử? Lẽ nào là Xích Viêm Tử tên đệ tử kia?" Một con Hỏa Lân Thú kinh ngạc.

Vô Thiên gật đầu.

Nghe vậy, hai con Thú Thần, mới thu lại khí thế, sau đó đối với Hàn Ngưng gật gật đầu, ra hiệu mọi người đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Sức Mạnh Của Sự Huyết Thống.

Lúc này, Hàn Ngưng mới đưa khẩu khí, nếu như Viêm Dương Tử thực sự là giả mạo, làm dẫn dắt người, nàng cũng phải bị trách phạt.

"Đi tới, theo ta đi vào đưa tin", Hàn Ngưng nói.

Đương nhiên, đem Hàn Thiên cùng Vô Thiên tự động quên.

"Vô Huỳnh, có muốn hay không ta dẫn ngươi đi nhà lá nha", Hàn Thiên giễu giễu nói.

Vô Thiên gật đầu, nhân sinh địa không quen, không thể khách khí.

"Ngươi cũng thật là không có chút nào khách khí", Hàn Thiên xẹp miệng, sau đó vòng qua đại điện, hướng về phía sau bước đi.

"Người trẻ tuổi, lúc nửa đêm, mang Thôn Nguyên Oa tới gặp ta."

Vô Thiên mới vừa na động bước chân, đầu óc bỗng nhiên vang lên một thanh âm, hắn trở về, nhìn phía Thần Thú, đêm chiều, cuối cùng, gật gật đầu, theo Hàn Thiên mà đi.

Nơi này không hổ là Thánh địa, sương mù tràn ngập, hào quang bốc hơi, các loại thực thú chạy trốn.

"Nơi này là đệ tử ký danh trụ sở", Hàn Thiên một đường đi, một đường giới thiệu.

Phía trước là một toà đại điện, có tới mấy chục tầng, toàn thân bạch ngọc thạch, lấp lánh hào quang.

Đại điện trước, có một khối có tới ngàn trượng quảng trường, thiết nham lát thành, bên trên có thật nhiều tàn tạ dấu vết, vô số bóng người ở phía trên luận bàn, không cần giới thiệu, Vô Thiên cũng biết, nơi này tất là đệ tử ký danh giao đầu trăng.

Thiết nham cứng rắn cực kỳ, mới có thể chịu đựng trụ tu giả tàn phá.

"Cố lên, đánh bại hắn!"

"Uống, nạp mạng đi!"

Trên quảng trường, hét to tiếng, tiếng reo hò, tiếng mắng chửi, không dứt bên tai, lời nói tuy hung ác, nhưng trên mặt đều mang theo ý cười, phi thường hoà thuận.

Trải qua quảng trường, tự nhiên hấp dẫn đến rồi vô số ánh mắt, đặc biệt nhìn thấy Hàn Thiên thân mặc áo bào tím, đều sắc mặt cung kính vẫn an, hai mắt tỏa sáng, không ngừng hâm mộ!

"Phía trước chính là đệ tử nội môn trụ sở", Hàn Thiên một vừa giới thiệu.

Đệ tử nội môn thân mang thanh bào, tu vi tự nhiên so với đệ tử ký danh cao hơn một bậc, trên quảng trường thiết nham, khắp nơi đều có vỡ tan dấu vết.

Vô Thiên càng xem càng hoảng sợ, Viêm Tông quả nhiên không tầm thường, vẻn vẹn đệ tử ký danh cùng đệ tử nội môn, thì có hơn vạn người, thật là đáng sợ!

Đệ tử nòng cốt ở lại nơi đối lập nhỏ rất nhiều, quảng trường không có người nào, đều đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Hàn Thiên nói là, trong tông chỉ có đệ tử ký danh, đệ tử nội môn, đệ tử nòng cốt, từng người cư trú ở cùng một chỗ, mà đệ tử chân truyền, đều ở từng người sư tôn cái kia, ở lại không giống địa phương.

Đây là địa vị tượng trưng.

Cho tới đệ tử thân truyền, ở tại càng sâu xa, do tông chủ thống nhất chương quản, ngoại trừ tông chủ đại diện, không có cái khác kiến trúc, đại diện phụ cận, đứng là có thêm chín mươi chín toà ngọn núi cao vút, nguy nga mà hùng vĩ!

Toà sơn mạch này tên chín mươi chín Động thiên, đệ tử thân truyền cũng chỉ có chín mươi chín tên, mỗi người các chiếm một toà động phủ.

"Chín mươi chín Động thiên phía dưới, có một cái tinh tú linh mạch, cuộn cuộn không ngừng cung cấp Tinh nguyên, không cần lo lắng tài nguyên, cái này cũng là vô số người đệ tử ước ao địa phương", Hàn Thiên giải thích.

Sơn, sương mù mông lung, loài chim bay lượn, thực thú bay lên không, càng đều là Tinh nguyên biến thành, đi tới đây, khác nào tiến vào tinh khí hải dương, cả người thư thái cực kỳ, không cần cố ý thu nạp, đều có thể cảm giác tinh khí không ngừng tràn vào trong cơ thể, nồng nặc đến dọa người trình độ!

Vô Thiên âm thầm lưu luyến, ở nơi này tu luyện, đồ ngu cũng có thể biến thành thiên tài a.

Hàn Thiên chỉ vào trung ương hai ngọn núi, hâm mộ nói: "Cái kia hai toà chính là Đại sư huynh cùng hai sư tỷ động phủ, thuộc về tinh tú linh mạch trung tâm, Tinh nguyên nồng nặc nhất".

"Người đây?" Vô Thiên nghi ngờ nói.

Hàn Thiên sao sao đầu, áp ứng nói: "Tốt nhất. . . Cuối cùng bên phải toà kia chính là".

Vô Thiên lắc đầu, ngọn núi này tuy không kịp trung ương, nhưng tinh khí so với ngoại giới, nồng nặc không ngừng gấp trăm lần, càng còn không vừa lòng.

"Được rồi, đừng xem, xuyên qua dãy núi này, chính là Đại trưởng lão nhà lá", Hàn Thiên đẩy hấn rồi đi.

Dọc theo đường đi, gặp phải rất nhiều hình thù kỳ quái yêu thú, đều vô cùng mạnh mẽ, thậm chí cũng không có thiếu Thượng Cổ lưu lại loại, thực lực khủng bố ngập trời, chỉ toát ra một tia khí thế, Vô Thiên đều có cảm giác sợ hết hồn hết vía, thật là kinh người!

Hai người xuyên qua sơn mạch, phía trước là một mảnh bao la bình địa, cỏ thụ che trời, cành lá xum xuê, phi trùng tảo thú, nhiều không kể xiết!

"Đại trưởng lão nhà lá đang ở bên trong",

Hàn Thiên trước tiên đi vào rừng rậm, hai người ở trong rừng qua lại, trên đất cây cỏ rậm rạp, chuột bọ côn trùng rần rết, các loại yêu thú quan sát, ghép lại thoát đi, đã thành thói quen nhân loại tồn tại.

Đi rồi gần như nửa canh giờ, trước mắt rốt cục sáng ngời.

Trước mặt là một mảnh hồ nước nhỏ, có thể có khoảng trăm trượng, hồ nước trong suốt như gương, từng đoá từng đoá hoa sen nở rộ, mùi thơm ngát xông vào mũi, hồ điệp vô mỹ lệ lông cánh, uyển chuyển nhảy múa.

Thình thoảng, mấy cái màu sắc sắc sỡ cá nhỏ, nhảy ra mặt nước, va chạm phát ra 'Leng keng' vang lên giòn giã!

Bên hồ, trăm hoa đua nở, muôn màu muôn vẻ, mùi thơm bức người, trên hoa gheo nguyệt.

Chỉ có ba toà nhà lá tọa lạc ở khóm hoa chính giữa, hoàn toàn không hợp, làm xấu cả phong cảnh. Cũng may tinh khí dồi dào, so với chín mươi chín Động thiên, không kém là bao nhiêu.

"Ân, đây chính là người sau đó gốc địa phương", Hàn Thiên cười trêu nói.

Vô Thiên lắc lắc đầu, đang muốn nói chuyện.

"Ca ca, người rốt cục đến rồi."

Lúc này, tiểu nha đầu nhảy nhót nhót nhót mà đến, trên tay nâng một bó hoa dại, bó hai cái đuôi ngựa biện, bạch y bông bành, khác nào tiểu Tinh Linh loại.

"Ngày hôm nay có hay không nghịch ngợm", Vô Thiên đưa nàng ôm lấy, quát lại cái mũi nhỏ, cứng chiều nói.

Tiểu nha đầu nói: "Chán ghét, Thi Thi mới không nghịch ngợm".

"Tiểu Thiên cùng sư tôn đây?"

"Bọn họ đi bên trong", tiểu nha đầu chỉ vào rừng rậm nơi sâu xa, chu miệng nhỏ, nói: "Lão gia gia sư tôn quá đáng ghét, có thứ tốt chỉ lo con vật nhỏ, không mang tới ta".

"Vô Huỳnh, các người tán gẫu, ta đi về trước, không đi nữa đưa tin, lão già lại nên phát hỏa", Hàn Thiên nói lời từ biệt, trong miệng lão gia hoá, chính là Viêm Tông tông chủ.

Tiểu nha đầu lắc lắc tay, nói: "Thúc thúc, tạm biệt, không muốn, cũng không gặp lại".

"Tiểu quý đầu, hôm nào lại tới thu thập người", Hàn Thiên một lão đảo, suýt chút nữa ngã chổng vó, đặt câu tiếp theo lời hung ác, vội vội vàng vàng rời đi.

"Ca ca, hần là bại hoại, sau đó đừng tìm hần chơi", tiểu nha đầu nói như thế.

"Được, đều nghe lời người."

"Lúc này mới ngoan, ca ca, ta dẫn người đi người gian phòng, lão gia gia sư tôn đã an bài xong", Thi Thi nhảy xuống, lôi kéo hần, nhảy nhót nhót nhót hướng đi nhà tranh.

Đẩy cửa ra, không khí rất thanh tân, nóc nhà trang bị mấy viên dạ minh châu, hào quang nhu hòa, trong phòng rất sáng sủa, rất sạch sẽ, ngoại trừ một chiếc giường đá, không có thứ gì.

"Nơi này chính là người gian phòng, lão gia gia sư tôn thực sự là hẹp hòi, cũng không muốn nắp hơi lớn nhà", Thi Thi nhăn cái mũi nhỏ.

Vô Thiên mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, người đi ra ngoài cùng yêu thú chơi đi, ca ca có việc cần hoàn thành".

"Ồ", tiểu nha đầu lăm bặm miệng nhỏ, rất không vui, nhưng nàng rất hiểu chuyện, không có quấy rầy nữa, rầu rĩ không vui đi ra khỏi phòng.

Vô Thiên ngồi xếp bằng ở trên giường đá, hi vọng nghiên cứu cái trán chính giữa cái kia một tia Lôi Điện chi lực, chém giết Hỏa Thể thì, chỉ một chốc cái kia kích phát, liền lại biến mất không còn tăm hơi không còn hình bóng.

Lôi Điện chi lực chính là thiên uy biến thành, có lớn lao uy năng, nếu như có thể nắm giữ, tuyệt đối có thể trở thành là một đại lợi khí.

Hơn nữa, nói không chắc còn có thể nhòm ngó Lôi Điện bản nguyên, nắm giữ tinh túy trong đó, hóa thân Lôi Thần, sức chiến đấu tăng nhiều.

Có điều, đây là một quá trình dài đằng đặc.

Ý niệm kéo dài, hòa vào cái trán bên trong, lại một lần sừng sốt, vẫn là như dĩ vãng như vậy, không có thứ gì.

Hần không cam lòng, hồi tưởng chém giết Hỏa Thể thi cảnh tượng, khi đó, chịu đến Hỏa Vân Tử uy hiếp, Lôi Điện chi lực mới có thể giải phóng. Lẽ nào chỉ có gặp phải lớn lao nguy cơ, mới có thể kích phát cái trán chính giữa thần bí vật?

Bỗng nhiên, hần nhắm mắt lại, song chỉ bắt đầu bắt.

Bói toán thuật!

Từ khi gia gia chết rồi, hần vẫn không dùng tới này thuật, nhưng giờ khắc này, tâm huyết dâng trào, muốn toán toán quá khứ của chính mình, cha mẹ hướng đi.

Bấm chỉ chốc lát, trên trán một đạo nhũ quang lóe lên liền qua, lần này hần tóm lấy.

Ngay ở nhũ quang lấp lóe đồng thời, hần nhìn thấy một hạt bụi bậm, tan ra ở trong máu thịt, lại một lần liền biến mất rồi, mặc cho hần làm sao tìm kiếm, cũng không tìm được.

Mà cái kia mảnh bao la Thiên Địa lại xuất hiện ở trước mắt, Tinh Thần óng ánh, nguyệt quang hừng hực, núi non sông suối, hoa cỏ cây cối, cùng lần thứ nhất nhìn thấy cảnh tượng, giống như đúc.

Thiên Địa phần cuối, hùng vĩ cự phong như ẩn như hiện, ở mộng lung dưới ánh trăng, như một con Hoang Cổ hung thú ẩn núp, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Cự phong bên trên, có một tòa khổng lồ cung điện, chỉ thấy được mơ hồ đường viền, nhưng hấn nhưng cảm ứng được một tia khí tức.

Trong đầu của hấn vang lên ong ong, cái này càng là huyết thống khí tức.

Vô Thiên trong lòng kích động, lần thứ nhất thời điểm, chỉ nhìn thấy cung điện, mà hiện tại, dĩ nhiên cảm ứng được một tia người thân sức mạnh huyết thống!

Máu mủ tình thâm, không có sai!

Lẽ nào, nơi này chính là ta gia, phụ thân mẫu thân đều ở cái này?

Ngón tay hấn bắt tốc độ biến nhanh, hi vọng rút ngắn tầm mắt, xem cái rõ ràng.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, bầu trời sấm vang chớp giạt, cuồng phong đột nhiên nổi lên, Bạo Vũ mưa tầm tã, trên vòm trời, một con bàn tay khổng lồ hạ xuống, che kín bầu trời, chặt đứt cái kia tia liên hệ.

*****

"Phốc!"

Hấn bỗng nhiên chấn động, phun ra một ngụm máu, hình ảnh biến mất, chỉ còn dư lại một vùng tăm tối.

Lau đi huyết dịch, lập tức lần thứ hai bấm chỉ, lần này hấn không chú ý trên trán thần bí vật, một lòng muốn đi thế giới kia, xem rõ ngọn ngành, cha mẹ cứu có phải là ở cái kia.

Hình ảnh xuất hiện, nhưng khi cảm ứng được sức mạnh huyết thống thì, bàn tay lớn lại vô tình hạ xuống, giống bị làm tức giận, uy thế so với trước, càng mạnh mẽ hơn.

"Ầm" một tiếng, Vô Thiên hoành bay ra ngoài, nhà lá gặp phải đập ra một cái lỗ thủng.

"Ca ca, người làm sao", tiểu nha đầu liền chạy tới, quan tâm nói.

Vô Thiên lắc lắc đầu, sau đó đi vào trong nhà, lại bắt đầu bấm chỉ.

Ầm!!

~~~~~

Mỗi một lần kết quả đều giống nhau, bàn tay lớn đè xuống, hơn nữa, một lần so với một lần hung mãnh, nhà lá đều gặp phải Vô Thiên gặp phải đập nát, một lần cuối cùng, càng là rơi vào hồ nước.

Hấn rất buồn bực, nhưng không cách nào vượt qua bàn tay lớn kia, nếu như ở tiếp tục nữa, mệnh đều sẽ không còn.

"Tại sao. . . Chỉ thiếu chút nữa chỉ cách, nhưng như Thiên Địa xa, tại sao. . ."

Vô Thiên ngửa mặt nhìn lên bầu trời, hí lên rít gào, cỡ nào muốn gặp cha mẹ một mặt, nhưng vô tình bàn tay lớn, đem hấn cách ở Bỉ Ngạn.

Gần trong gang tấc, nhưng không cách nào nhòm ngó, trong lòng hấn không cam lòng.

"Tu vi, đúng, chỉ cần tu vi càng cao hơn, liền có thể nhìn ra càng nhiều!"

Vô Thiên không phải không chịu nổi đã kích người, trải qua mấy lần bấm toán, hấn mơ hồ rõ ràng huyền cơ trong đó, mỗi tầng cao một cảnh giới, liền có thể xem thêm một điểm.

"Một ngày nào đó, ta sẽ nhìn thấy, người cũng không còn cách nào ngăn cản. . ."

.....

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thần Thú Thỉnh Cầu!!

Nếu như liền nhẹ như vậy dịch bị đánh bại, vậy hẳn liền không muốn gọi Vô Thiên.

Đẩy ra tiểu nha đầu, hẳn tọa ở bên hồ, vận khí công chữa thương, tinh khí tan ra quán toàn thân, chấn thương ngũ tạng lục phủ, nhanh chóng chữa trị.

Sau một canh giờ, hẳn đứng thẳng người lên, lấy lại bình tĩnh, cha mẹ tung tích không thể sốt ruột, hiện nay nhiệm vụ thiết yếu, là đem tu vi tăng cao.

"Thì Thì, lại đây giúp ta tu bổ phòng ốc."

Hai người bận việc lên, may là trước đây Vô Thiên có từng làm chuyện như vậy, rách nát nhà xí rất nhanh gặp phải bù tót.

Sắc trời dần dần ám đi, Xích Viêm Tử cùng Tiểu Thiên trở về, Tiểu gia hòa vết thương chẳng chít, căn cứ Thì Thì phiên dịch, nó là vì ba người sau này đồ ăn, đi nơi sâu xa săn thú.

Có Xích Viêm Tử cùng đi, đương nhiên sẽ không chỉ là săn thú đơn giản như vậy, Tiểu gia hòa thương tích khắp người, ánh mắt lờ mờ, hiển nhiên, phát sinh một trường ác đấu.

Xích Viêm Tử ném một quyển sách sách, căn dặn mấy người đừng có chạy lung tung, liền một mình rời đi.

Đây là một quyển liên quan với tông môn giới thiệu, cùng với hòn đảo địa đồ, còn có tông môn môn quy.

Vô Thiên từng cái nhìn sang, đơn giản chính là cái gì, không thể gây tổn thương cho hại đồng môn, cấu kết người ngoài vân vân.

"Hà? Đây là. . ."

Ánh mắt của hắn khóa chặt ở một cái nào đó nơi, mặt trên ghi chép liên quan với Tàng Kinh Các giới thiệu.

Tàng Kinh Các là thu gom bí điển, pháp quyết địa phương, vì tông môn cấm địa, có cao nhân canh gác, không có được tông chủ cho phép, bất luận người nào đều không thể tự tiện tiến vào, trái lệ giả, trục xuất tông môn.

Còn có một loại khác phương pháp, vậy thì là dụng công tích đổi lấy cơ hội.

Cái gọi là công lao là chỉ, vì tông môn làm ra cống hiến, hoặc chém giết kẻ địch, hoặc chém giết yêu thú chờ chút, đem chiến lợi phẩm, tài nguyên các loại, quyền tặng cho tông môn, đổi lấy công lao.

Đệ tử lên cấp đẳng cấp, cũng cần công lao.

Thí dụ như, đệ tử ký danh lên cấp đệ tử nội môn, không chỉ có muốn ở tỷ thí bên trên, thu được năm mươi vị trí đầu thứ tự, còn muốn có đầy đủ công lao mới được.

Ở tông môn, công lao chẳng khác nào tiền, có thể nắm giữ mua vật phẩm, hối đoái tài liệu các loại các loại.

Đương nhiên, đi ra tông môn, công lao liền không còn gì khác.

Mà tiến vào Tàng Bảo Các, ngoại trừ được tông chủ cho phép, có thể dùng một ngàn công lao đổi lấy một lần tiến vào cơ hội, nhưng thời gian có hạn, chỉ có một canh giờ.

"Công lao. . ."

Vô Thiên cau mày, tiến vào Viêm Tông vốn là hướng về phía bí điển, pháp quyết mà đến, không ngờ cần đồ chơi này, xem ra sau này có khó khăn.

Công lao, cũng không phải tùy tiện món đồ gì đều có thể đổi, mà là phải trải qua giám định, hữu dụng, có giá trị, mới sẽ hối đoái.

"Không biết Hỏa Ma bò cạp nha, còn có mấy cái bắp đùi, có thể đổi lấy bao nhiêu công lao", Vô Thiên bắt đầu hối hận, không đem Hỏa Ma bò cạp nửa cái thân thể lưu lại, nếu như sớm biết là như vậy, hẳn đánh chết cũng sẽ không cho nước bùn thú.

Tiểu gia hòa nằm nhoài ở một bên chữa thương, trên móng vuốt Giới Tử túi, gây nên sự chú ý của hắn.

Vô Thiên cướp đoạt tới, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, mấy con khổng lồ yêu thú, rơi ra ngoài, huyết dịch chảy xuôi, mùi máu tanh tràn ngập.

"Làm sao đều là lừa cái, lợn nui, không biết nhào nắm bắt điểm thứ tốt?" Vô Thiên lẩm bẩm.

Tiểu gia hòa khó chịu, móng vuốt vung lên, oa oa thét lên.

Thì Thì phiên dịch: "Con vật nhỏ nói, những này chỉ là khoảng thời gian này đồ ăn, nếu như ca ca hi vọng tốt vật liệu, có thể đi nơi sâu xa săn bắn, bên trong Thượng Cổ lưu lại loại nhiều vô cùng, nó bị thương, chính là cùng một con Thượng Cổ lưu lại loại đánh nhau chết sống tạo thành".

"Rất mạnh sao?"

Tiểu gia hỏa lần thứ hai khoa tay.

"Nó nói, bên trong yếu nhất đều cùng Hỏa Ma bò cạp gần như, còn mạnh nhất nó không biết, không đi thử quá, hỏi người ngày mai có muốn cùng đi hay không."

Vô Thiên gật đầu, muốn phải nhanh một chút tiến vào Tầng Kinh Các, cũng chỉ có cái biện pháp này.

Ba người nói chuyện phiếm biết, Xích Viêm Từ Phong Trần một hồi trở về.

Hắn đem một Giới Từ túi ném tới, nói: "Đây là y phục của các người, còn có công lao khiến, nhỏ máu nhận chủ liền có thể. Còn có, nếu như không có chuyện gì, không muốn thường thường đi ra ngoài đi lại, cho sư phụ cố gắng tu luyện, hoặc là đi Bích Ba Lâm nơi sâu xa săn bắn, tranh thủ sớm ngày tiến vào Tầng Kinh Các".

"Đúng", Vô Thiên đáp.

Xích Viêm Từ ở trên người hắn nhìn quét, ánh mắt trở nên quái lạ: "Còn nhỏ tuổi, bảo bối cũng không ít, đem nhẫn cùng Thiên Thần Tà Thủ, cho sư phụ nghiên cứu một chút".

"Chuyện này. . ."

"Cái này cái gì cái này, sư phụ còn có thể muốn hay sao? Chỉ là trong lúc rảnh rỗi, đựng tới Thượng Cổ tàn lưu lại đồ vật, tương đối hiếm kỳ thôi, lại nói, sức mạnh của người bây giờ đã tới cứu cứu cực cảnh, Thiên Thần Tà Thủ cũng không nhiều tác dụng lớn nơi, chờ sư phụ nghiên cứu xong liền còn người, nói không chắc còn có thể có kinh hi đây."

Vô Thiên bắt đắc dĩ, dù sao cũng là sư tôn, từ chối tổng không tốt sao!

Liền, hắn đem Thiên Thần Tà Thủ cùng tư không chiến giới gỡ xuống, đưa tới, hỏi: "Sư tôn, sức mạnh của ta bây giờ đã đạt cực hạn, tiếp đó, nên hướng phương diện nào tu luyện?"

Xích Viêm Từ nghe vậy, trở nên trầm tư.

Một lát sau, hắn mỉm cười nói: "Người có thể lựa chọn rèn luyện thân thể, tăng mạnh sức phòng ngự, đột phá Viên mãn kỳ trước, có thể chịu đựng trụ cứu cứu cực cảnh sức mạnh công kích, mà sẽ không bị thương, liền triệt để Viên mãn. Còn có, sư phụ muốn nhắc nhở một câu, tuyệt đối đừng phá tan cứu cứu cực cảnh, nếu là tiến vào Viên mãn cảnh giới, coi như sư phụ tu vi Thông Thiên, cũng không bảo vệ được người".

Vô Thiên gật đầu, điểm này hắn biết, vượt qua cứu cứu cực cảnh, tiến vào Viên mãn cảnh giới người, được gọi là nghịch thiên giả, sẽ gặp đại lực tất cả mọi người truy sát, từ cổ chí kim, đều là như vậy.

"Được rồi, chuyện của các người, tự mình xử lý là tốt rồi, không có chuyện gì đừng đến quấy rầy ta", Xích Viêm Từ nói xong, xoay người đi vào trong đó một gian nhà lá.

Tiểu nha đầu bất mãn nói: "Lão gia gia sư tôn quá không chịu trách nhiệm, đem chúng ta lừa gạt tới nơi này, nhưng chẳng quan tâm, cũng không cho Thi Thi tìm bản ghê gớm pháp quyết tu luyện, quá đáng ghét".

Vô Thiên cười khò, lúc trước là ai miễn cưỡng tới, hiện tại ngược lại tốt, trả đũa, trách móc lên người khác tới.

Hướng chi, coi như cho người pháp quyết, người cũng không cách nào tu luyện đi.

Hắn mở ra Giới Từ túi, lấy ra mấy bộ quần áo, y phục trên người rất lâu không thay đổi, đều có cỗ chua mùi thối.

Sau đó, hắn nhìn ba khối lệnh bài màu trắng, vật liệu rất đặc thù, xưa nay chưa từng thấy, rất cứng rắn, mặt trái khắc ba chữ 'Công lao khiến', nhưng không phải dùng bút, hoặc là binh khí khắc mà thành, mà là Tinh nguyên ngưng tụ thành.

Có thể đem Tinh nguyên không chế được như vậy thoả đáng, lâu dài mà không tiêu tan, e sợ không phải tông chủ, chính là sư tôn gây nên.

Cắn phá ngón tay, một giọt máu hạ xuống, công lao khiến bốc hơi phát ra nhàn nhạt mạng, sau đó, Vô Thiên trong đầu, xuất hiện vài chữ.

Công lao khiến tương ứng: Viêm Dương Từ.

Công lao: Linh.

Đem mặt khác hai khối, phân biệt cho Tiểu gia hỏa họa thơ thơ, hắn lần thứ hai phát hiện ba tấm lệnh bài, cái này ba khối hắn từng thấy, cùng Hàn Thiên đã từng cho hắn xem qua Vạn Tượng Lệnh giống như đúc, dùng cho đồng môn truyền âm.

Đồng dạng là nhỏ máu nhận chủ.

Thu hồi Vạn Tượng Lệnh, đem Giới Tử túi ném cho tiểu nha đầu, nàng vui đến quên cả trời đất, hiếu kỳ thương thức, liên tục lấy làm kỳ.

Vô Thiên đi tới hồ nước, một nhảy lên rơi vào trong nước, lạnh lẽo hàn khí, bao phủ tới, nhưng tinh thần thoải mái, hết thấy buồn phiền, trong nháy mắt tan thành mây khói, cả người toàn bộ thái không ngớt.

Buổi tối, trăng sáng treo cao, ánh trăng trong sáng, rải tung mà xuống, đại địa như phủ lên một tầng áo bạc.

Hồ nước một bên, một đồng lửa trại, phản phát thiêu đốt, rọi sáng nơi này.

Trên đồng lửa mới, điều khiển một con lợn nui, vàng rực rỡ, bì tồ thật mềm, mùi thơm mê người!

"Vô Huynh, người tay nghề này không sai, thịt mềm vị hương, ngày nào đó, ta mỗi ngày đều đến", Hàn Thiên ăn như hùm như sói, đầu lưỡi đều suýt chút nữa cắn được.

Vô Thiên lắc đầu.

"Đừng giới a, trước đây ta nghĩ đến, lão già nát rượu không cho, hiện tại người ở cái này, hẳn không lý do đuổi ta đi ba", Hàn Thiên một bên gặm đại chân giò, vừa nói.

Tiểu nha đầu cũng ăn được rất sung sướng, trên cái miệng nhỏ nhắn đều là dầu tí, ác nhìn hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống, nói: "Ca ca, không nên đáp ứng hẳn, hẳn là người xấu".

"Oa oa", Tiểu gia hóa gật đầu, biểu thị đồng ý, nó là che chở thực chủ, không chịu nổi cùng nó cướp đồ ăn người.

"Các người không lương tâm, ta mạnh mẽ ăn, nỗ lực ăn."

Hương thụ bữa ăn ngon, nói chuyện phiếm biết, Hàn Thiên rời đi.

Tiểu nha đầu cũng buồn ngủ, đi vào nhà lá, tiến vào mộng đẹp, Tiểu gia hóa muốn đi tham gia trò vui, nhưng gặp phải Vô Thiên bắt được, cũng báo cho cùng Thú Thần ước định.

Một người một oa, nhìn ánh trăng, khá là cảm khái, cái này một đường cực kỳ gian khổ, nhiều lần đều suýt chút nữa làm mất mạng, bây giờ rốt cục có an thân địa phương.

"Phá gia chi tử, người nói, gia gia sẽ biến thành tinh tinh à."

"Oa oa", Tiểu gia hóa oa kêu, hẹp dài con mắt, lộ ra mê mẩn, chột gật gật đầu, xem như là an ủi.

Thời gian một chút đi qua, lúc nửa đêm rốt cục đến.

Vô Thiên đứng dậy, hướng về bên ngoài chạy đi.

Buổi tối, tất cả mọi người cơ bản đều nghỉ ngơi, cả hòn đảo nhỏ ngoại trừ nguyệt quang, chỉ có linh tinh ánh đèn, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Không lâu lắm, Vô Thiên liền tới đến Thú Thần trước người.

"Người trẻ tuổi, người rất đúng giờ, ta rất yêu thích."

Vô Thiên chấp tay nói: "Tiền bối, không biết đêm khuya hoá chúng ta đến đây, vì chuyện gì".

"Không hổ là Xích Viêm Tử vừa ý người, thẳng thắn thoải mái", Thú Thần cười nói: "Vậy ta cứ việc nói thẳng".

"Văn bối rửa tai lắng nghe."

Thú Thần nhìn về phía Tiểu gia hóa, nói: "Lần này ta để cho các người đến đây, chủ yếu là vì nó, ta nghĩ để nó làm tông môn thú bảo vệ thần, chúng ta người thừa kế".

"Hả?" Vô Thiên sững sờ, đây là diễn cái kia nơi, các người không phải còn tốt, tìm người thừa kế làm cái gì?

Thú Thần giải thích: "Thực không dám giấu giếm, chúng ta sống hai ngàn năm, bảo vệ Viêm Tông một ngàn hơn hai trăm năm, trải qua vô số huyết chiến, trong cơ thể gặp đáng sợ ám thương, chỉ là chậm chạp không tìm được có thể tiếp thay chúng ta người thừa kế, vì lẽ đó vẫn sống chui nhui ở thế gian".

~~~~~
"Năm đó, chúng ta cùng Không Linh Tử ước định, sau khi hẳn chết chúng ta toàn lực bảo vệ tông môn, cái này loáng một cái hơn một ngàn năm liền đi qua, từ lâu cả người uế oải, trong cơ thể ám thương cũng càng ngày càng nghiêm túc, khủng không còn nhiều thời gian rồi", Thú Hoàng đạo, càng là một đạo nữ tử âm thanh.

"Nàng là thê tử ta, theo ta đồng thời bảo vệ Viêm Tông. Ai là ta liên lụy nàng, lúc trước nếu không là ta cố ý đáp ứng Không Linh Tử thỉnh cầu, bây giờ cũng sẽ không rơi xuống trình độ như vậy", Thú Thần than thở.

Vô Thiên nói: "Lẽ nào không có linh dược, có thể trị hết các người ám thương, kéo dài sinh mệnh?"

"Chậm, chúng ta thương thế tha quá lâu, đã đến không thể cứu lại mức độ, sức sống gần như suy kiệt, đi tới phần cuối, coi như có thần đan thần dược, nhiều nhất chỉ có thể để chúng ta sống thêm một quãng thời gian, kết quả vẫn là như thế."

Thú Thần dừng một chút, tiếp tục nói: "Vốn là chúng ta đã từ bỏ tìm kiếm người thừa kế, chuẩn bị nói với Viêm Dương Tử mình tất cả, không nghĩ tới, ngày hôm nay hắn mang về Thôn Nguyên Oa, chúng ta rốt cục nhìn thấy hi vọng. Người trẻ tuổi, xin mời đáp ứng chúng ta thỉnh cầu".

*****

Vô Thiên trầm mặc.

Chuyện này hắn không cách nào làm chủ, muốn xem Tiểu gia hỏa ý nguyên.

Tiểu gia hỏa sao sao đầu, không quyết định chắc chắn được, sau đó theo dõi hắn, ý kia là, người nói làm sao bây giờ, liền làm sao bây giờ.

Vô Thiên cảm thấy đau đầu, hắn cũng không có ý định cả đời ở tại Viêm Tông, nơi này chỉ là một quá độ kỳ, sau đó còn muốn đi tìm kiếm cha mẹ, thế tất sẽ rời đi.

Nhưng, Thú Thần Thú Hoàng vì một hứa hẹn, thà rằng từ bỏ trị thương, cũng phải canh giữ ở tông môn, một bước cũng không rời đi, thật là làm người kính nể.

Hắn rất do dự, không biết làm thế nào..?

.....

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ba Con Rắn..?

"Người trẻ tuổi, nếu như người đáp ứng, ta có thể cho người tài nguyên, thậm chí có thể cho người bất cứ lúc nào tiến vào Tầng Kinh Các, không bị hạn chế, hơn nữa, Thôn Nguyên Oa lần thứ nhất tiến hóa, chúng ta có biện pháp, để nó không bị Cửu Dương Lô Kiếp gột rửa, thuận lợi tiến hóa đến Âu niên kỳ".

Thú Thần mở ra mê người điều kiện.

Vô Thiên trầm mặc, điều kiện như vậy, thật sự rất mê người, đặc biệt một câu tiếp theo, để hắn rất khó quyết định.

Từ xưa đến nay, Thôn Nguyên Oa tiến hóa, đều muốn chịu đủ Thiên Kiếp nổi khổ, chết ở dưới, nhiều vô số kể, hắn phi thường lo lắng, Tiểu gia hỏa cũng sẽ đi tới con đường này.

Thú Hoàng nói: "Không chỉ có như vậy, vợ chồng chúng ta suốt đời sở học, hết thảy truyền thừa cho nó, tương lai nói không chắc có thể huyết thống trở về, thoát biến thành Thôn Thiên Thú".

"Thôn Thiên Thú?" Vô Thiên nghi hoặc.

"Người khả năng còn không biết đi, trên thực tế, Thôn Nguyên Oa là Hoang Cổ hung thú Thôn Thiên Thú đời sau, trong cơ thể nắm giữ chí cao huyết mạch, có điều đời đời kéo dài, Tiểu gia hỏa huyết mạch rất đậm bạc, hi vọng triệt để trở về, nếu như không có ngoại lực trợ giúp, hoặc là kỳ trân dị bảo, rất khó."

Thú Thần giải thích: "Vạn cổ tới nay, Thôn Thiên Thú xuất hiện con số, không muốn vượt qua hai chữ số, so với Ngũ Trảo Kim Long còn ít ỏi hơn. Hết thảy chúng nó đều rất mạnh, bên trên Thôn Thiên khung, dưới nuốt đại địa, luyện hóa vạn vật, lại xưng là nghịch thiên thú, vì Thiên Đạo không cho".

"Như thế cường?" Vô Thiên khiếp sợ, nhìn chằm chằm Tiểu gia hỏa, nguyên lai nó tổ tiên, như thế dũng mãnh!

Tiểu gia hỏa giờ giờ lên móng vuốt, chống nạnh, phi thường đắc ý, ý kia là, Tiểu Thiên tử, để người cả ngày hà hê, hiện tại biết oa gia lợi hại đi.

Vô Thiên mỉm cười, nghi ngờ nói: "Thông thường không phải nói, nghịch thiên giả sẽ gặp đại lực hết thảy truy sát, cái này không phải hại chúng ta?"

"Ha ha", Thú Thần cười cợt, có chút trào phúng ý tứ, nói: "Có một số việc, người hiện tại còn không có tư cách biết, đẳng cấp leo lên Luân Hồi đại lục Đình phong thời gian, tất cả tự có người nói cho người".

Vô Thiên lắc lắc đầu, nói thẳng: "Ta sẽ không ở Viêm Tông chờ quá thời gian dài, sau đó sẽ rời đi, Tiểu Thiên tuy là đệ tử, nhưng cùng ta sinh từ gấn bó, tình đồng thủ túc, không thể để nó mất đi tự do, bảo vệ tông môn một đời".

"Hai vị tiền bối xin mời thứ lỗi, vãn bối cáo từ", hần chấp tay cúi đầu, xoay người rời đi, cũng không vì mê người điều kiện, mà đáp ứng thỉnh cầu.

Thú Thần Thú Hoàng nhìn nhau, nhớ tới đã từng chủ nhân, hần cũng xưa nay không coi chính mình là thành linh sủng, mà là như người thân loại đối xử, cho nên mới phải đáp ứng hần thỉnh cầu.

Chúng nó đồng thời gật đầu, đạt thành nhận thức chung.

"Người trẻ tuổi, chúng ta không muốn cầu Thôn Nguyên Oa bảo vệ tông môn một đời, nhưng tông môn gặp nạn, hi nhìn các người có thể hết sức giúp đỡ, như vậy có thể hay không?"

Vô Thiên nghi chân, đối với hai thú lòng mang, cảm giác sâu sắc khâm phục, đều sắp muốn chết, còn một lòng nghĩ Viêm Tông.

Hần trầm ngâm không ít, gật đầu nói: "Ta sẽ tận lực, nhưng không dám hứa chắc".

Dù sao, chuyện tương lai tình ai biết, không nắm sự tình, cũng không thể tùy ý hứa hẹn.

Hai thú nhìn nhau, đều có chút do dự, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Thật sự cái ngoan cố người trẻ tuổi, được rồi, chúng ta đáp ứng".

"Đa tạ tiền bối tác thành", Vô Thiên chấp tay nói.

Thú Thần nói: "Đừng tạ quá sớm, nếu người không muốn có thể bảo đảm, cái kia trước mở ra điều kiện hết hiệu lực, có điều, Thôn Nguyên Oa tiến hóa, chúng ta sẽ tận lực hiệp trợ, truyền thừa cũng sẽ tặng cho nó".

"Vãn bối đã thỏa mãn", Vô Thiên nói.

"Ha ha, không muốn tham lam, không cầu lợi, trọng tình cảm, không sai", Thú Hoàng cười nói: "Ngày mai đi Bích Ba Lâm nơi sâu xa, chúng ta động phủ ở cái kia, bên trong có mấy con Thượng Cổ lưu lại loại thi thể, người lấy đi, đổi thành công lao, lẽ ra có thể tiến vào Tầng Kinh Các một lần".

Vô Thiên vui vẻ nói: "Đa tạ Thú Hoàng tiền bối".

"Đặt ở vậy cũng là lãng phí, không bằng tác thành cho người, có điều muốn có được, vẫn là sẽ ăn một phen vị đắng. Được rồi, chúng ta mang Thôn Nguyên Oa trước tiên đi tới."

"Nhanh như vậy?"

"Chúng ta không còn nhiều thời gian, truyền thừa cần thời gian rất lâu, có thể càng nhanh càng tốt", Thú Thần ngữ khí rất cấp bách, xem ra trong cơ thể ám thương, xác thực rất nghiêm trọng.

Vô Thiên gật đầu, Tiểu gia hỏa phát phát tay móng vuốt, nhe răng nhếch miệng, ý kia là, Tiểu Thiên tử, cho ta chờ, đẳng cấp oa gia học thành trở về, lần thứ nhất trước tiên trấn áp người.

"Ông ơng "

Hai đạo ánh lửa ngút trời mà lên, hướng về Bích Ba Lâm phương hướng, gào thét mà đi.

"Môn hạ đệ tử nghe lệnh, bản tọa có chuyện quan trọng bề quan, tất cả mọi người cầm chỉ đi tới Bích Ba Lâm nơi sâu xa săn bắn!"

Một đạo âm thanh uy nghiêm, vang vọng ở vùng thế giới này.

"Cái gì? Thú Thần đại nhân, Thú Hoàng đại nhân muốn bề quan?"

"Có người nói mấy trăm năm qua, xưa nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa, còn hạ lệnh không cho phép đi nơi sâu xa săn bắn, ngày hôm nay đây là làm sao?"

"Chẳng lẽ muốn phát sinh đại sự gì, hoặc là có người muốn xâm phạm tông môn, chúng nó bề quan, là vì điều chỉnh trạng thái, nghênh tiếp kẻ địch?"

Rất nhiều người nghi hoặc, chuyện như vậy, cái này mấy trăm năm xưa nay không từng xuất hiện, có người nói chỉ có ở 500 năm trước, ba đại tông môn liên thủ tiến công Viêm Tông thì, hai vị đại nhân mới đi bề quan.

"Thú Thần Thú Hoàng, các người là làm sao? Ngữ khí như thế cấp bách, chẳng lẽ có sự tình gât bản tọa?"

Tông chủ đại diện, một tên thân ảnh màu tím, ngồi trên mặt đất, nghe vậy, hần mở mắt ra, hào quang trong vắt, như Nhật Nguyệt óng ánh, trong đó mang theo nghi hoặc.

"Bể quan."

Nhà lá, Xích Viêm Từ đỉnh chỉ động tác trong tay, hai con mắt tựa như có thể xuyên thủng nóc nhà, nhìn hướng về, sau một lúc lâu, mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục nghiên cứu Thiên Thần Tả Thủ.

Thủ Thần đơn giản một đạo mệnh lệnh, thức tỉnh tông môn mọi người, đều là xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn cái kia hai đạo, xuyên qua hư không bóng người.

Đêm đó, tất cả mọi người trong lòng đều bay lên một loại linh cảm không lạnh, khó có thể ngủ.

Mãi đến tận sáng sớm ngày thứ hai, đều còn đang sôi nổi nghị luận, lời đồn nổi lên bốn phía, người người tự ngụy.

Cuối cùng, chín Đại trưởng lão tự mình đứng ra giải thích, rốt cục trở nên bình lặng.

Viêm Tông cửa lớn, một đám người mênh mông cuộn cuộn mà đến, thoáng thổng kê, lại có hơn ba mươi người, bọn họ chính là Thiết Thạch trấn tham gia sát hạch đệ tử, Tân Sinh Liên Minh.

Hứa Viêm liền ở trong đó.

"Oa, nơi này chính là Viêm Tông, thật là xinh đẹp, thật là đồ sộ địa phương."

Bọn họ cùng hơn năm mươi thiếu niên thiên tài mới tới thì, trên mặt vẻ mặt giống như đúc, đều là gặp phải chấn động ở.

"Ha ha, nhanh như vậy liền đến, rất tốt!"

Cô gái áo đỏ Hàn Ngưng từ lâu chờ đợi ở đây.

"Cái này còn nhanh hơn?"

Những người này sắc mặt đỏ chót, trong lòng cảm giác khó chịu, vốn tưởng rằng 300 dặm lộ trình, rất nhanh sẽ có thể đến, nhưng bất quá, trên đường yêu thú quá hơn nhiều, nếu không là người đông thể mạnh, từ lâu chết không có chỗ chôn.

Bọn họ một đường đánh tới, quần áo lam lũ, thương tích khắp người, thậm chí có mấy người thoi thóp, gặp phải mấy người đồng bạn nâng, bước đi gian nan.

Hàn Ngưng mỉm cười nói: "Mọi người đều nghỉ ngơi biết, chữa trị thương thế, đẳng cấp những người khác đến, lại thống nhất đi đưa tin".

Thời gian một chút đi qua, lục tục đến rồi mười mấy người, đều máu me khắp người, tóc một đống một đống, vô cùng chật vật.

Bọn họ vừa đi tới đây, đầu tiên là khiếp sợ nhìn chung quanh một lần, sau đó, đặt mông tảng ngồi dưới đất, bắt đầu chữa thương.

Không lâu lắm, một thanh niên cụt tay đến, vết thương chảy máu, sắc mặt trắng bệch.

Người này là một đám người không đa số Đại thành kỳ tu giả, bản không chỉ dừng lại tại đây, nhưng trách hần xui xẻo, đụng với một đám đáng sợ viên hầu, may mắn đào mạng, nhưng mất đi một cái cánh tay.

Hần ánh mắt lơ mơ, mất đi một cánh tay, thực lực giảm mạnh, liền mang ý nghĩa, ở trong tông môn, sẽ không bị người vừa ý, năm năm sau, đi đây đến thế tục, quản lý sự vụ, cả đời bận rộn vô vi.

Hàn Ngưng khuyên bảo, không nên nản chí, trong tông cụt tay gãy chân không phải số ít, chỉ cần nỗ lực, lên cấp đến đệ tử nòng cốt, cũng không có vấn đề gì.

Nghe vậy, người này mới lại nhật tự tin, ngồi ở một bên, bắt đầu chữa thương.

Lại quá nửa canh giờ, đã không ai đến, khả năng từ bỏ, cũng có thể có thể chết rồi.

Hàn Ngưng mang theo cả đám, tiến vào tông môn đưa tin.

Bọn họ rời đi sau đó không lâu, lại có mấy bảy người vọt tới, những người này là những nơi khác đệ tử, trải qua một phen máu tanh rèn luyện, rốt cục đi tới tông môn.

Bọn họ đều rất cao hứng, không nhịn được hoan hô.

Trong vòng một ngày, hầu như đến rồi mười mấy ba, gần nghìn người.

Nhưng làm một đám đệ tử nòng cốt, đệ tử chân truyền bận bịu hồng rồi.

.....

Nhà Lá.....

Trời còn chưa sáng, Vô Thiên liền rời giường, ngồi ở hồ nước một bên thu nạp phần chân, rèn luyện thân thể.

Xích Viêm Tử đề điểm vài câu, tựa như tâm sự nặng nề, vội vã rời đi.

Trải qua Xích Viêm Tử đề điểm, hơn nửa nơi này tinh khí nồng nặc, hiệu quả gấp bội, chỉ một buổi sáng sớm, hắn cũng cảm giác được, thân thể so với dĩ vãng lại cứng cỏi một tia.

"Hô "

Thu công đứng dậy, hắn thở một hơi thật dài, trong cơ thể trọc khí sắp xếp ra, tinh khí thần, tựa hồ trong phút chốc lên cấp đến một tầng khác.

Thi Thi sáng sớm liền đi ra ngoài, nói là đi tìm bằng hữu chơi.

Vô Thiên khởi đầu còn nghi hoặc, vừa tới Viêm Tông, thì có bằng hữu?

Cuối cùng trải qua một phen giải thích, Vô Thiên mới biết, nguyên lai, ngày hôm qua tiến vào tông môn thi, gặp phải rất nhiều đẹp nữ đệ tử, thấy nàng quá đáng yêu, dôn dập phát sinh thư mời.

Lấy ra sách, Vô Thiên nhìn chốc lát, sau đó, hướng Bích Ba Lâm nơi sâu xa chạy đi.

Ven đường, đụng tới rất nhiều yêu thú, lại không chủ động công kích, dòn dập tránh né, thậm chí gan lớn, ở bên quan sát.

Nhưng mà, đến khu vực miền trung, những yêu thú đó lệ khí mùi phần, hung uy hiển hách, cùng ngoại vi yêu thú, hoàn toàn không phải một dạng, hung tàn mà cuồng bạo!

"Ầm" một tiếng, một con bạo viên, đầu người nổ tung, bay ngang mà phát ra, máu me tung tóe!

Vô Thiên máu me khắp người, nơi này yêu thú, thực sự quá hơn nhiều, bất luận đi con đường kia tuyển, đều sẽ gặp phải thành đàn yêu thú, mà không thiếu Thượng Cổ lưu lại loại.

Đã hai canh giờ đi qua, còn ở khu vực miền trung dừng lại.

Hắn thu hồi bạo viên thi thể, công lao khan hiếm, không có chút nào có thể lãng phí.

Hắn lựa chọn một con đường, đi về phía trước biết, trốn ở một bụi cây chính giữa nhìn tới, trong lòng cả kinh, nơi đó là một khối bình địa, trăm trượng bên trong không có cây cối, trung tâm nơi đang nằm một con cự xà, có thể có dài mười mấy trượng, bằng thùng nước, vậy um tùm, có tới to bằng lòng bàn tay!

Làm người ta sợ hãi nhất chính là, nó có ba cái đầu, bên trái là màu trắng, bạch quang lấp lánh, bên phải là màu đen, khói đen bốc hơi, trung gian có một viên đầu màu đỏ lòe, so với mặt khác hai viên, càng lớn hơn gấp đôi, mà có Hỏa Viêm bốc lên.

"Thượng Cổ lưu lại loại, ba con xà. . ."

Vô Thiên kinh hãi, cái này rõ ràng là ba con xà, mỗi một cái đầu đều có thể phun ra không giống nọc độc, xúc hắn phải chết, hóa thành máu mủ!

Ba con xà nằm úp sấp đầu, thích ý phơi nắng, tam đôi hẹp dài con nguoi, nhấp nháy sắc bén, nhưng chặt chẽ nhìn chăm chăm bốn phía, xà tín không ngừng phụt ra hút vào, tiên dịch nhỏ xuống, mặt đất khói đen bốc hơi, càng ăn mòn phát ra một to lớn hố sâu, cực kỳ đáng sợ!

"Làm sao sẽ tiến vào địa bàn của nó", Vô Thiên biến sắc, tả chọn hữu tuyển, càng xông vào cái này lưu lại loại địa bàn, hắn có thể cảm giác được, ba con xà so với Hóa Ma bò cạp, mạnh hơn một bậc!

Vô Thiên quyết định chủ ý, chuẩn bị lui lại, một lần nữa lựa chọn một con đường.

"Ầm!"

Bỗng nhiên, hắn giẫm đến một khối đá vụn, dưới chân trượt đi, ngã ầm ầm trên mặt đất, đập ra thanh âm vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ác Chiến

Có câu nói, người xui xẻo, uống nước đều nhét kẽ răng, giờ khắc này, ở Vô Thiên trên người, bày ra roi tới tận cùng.

Giẫm đến đá vụn đều sẽ trượt tới, không thể bảo là không muốn khổ rồi.

"Tê tê "

Trong dự liệu, Tam Đầu Xà gặp phải kinh động, dài lâu mà thân thể cao lớn vận vẹo, to lớn ba cái đầu, trong nháy mắt phá không mà tới.

Nó ba đôi trông mắt rất kỳ lạ, một đôi là màu trắng, khác nào không có con ngươi, một đôi là màu đen, lệ quang lấp loé, khác một đôi là màu đỏ, tỏa ra khát máu cùng lạnh lẽo mang.

Bỗng một hồi, một cái Cự Vĩ quét tới, có vậy chi chút, thanh thế cuộn cuộn, làm người ta sợ hãi!

Vô Thiên biến sắc, hai chân đột nhiên đá vào trên một tảng đá, Thanh Thạch nổ tung, đầy trời lấp bắp, mượn quán lực, hiểm chi lại hiểm tách ra.

"Ầm" một tiếng, Cự Vĩ thất bại, vài cây ba, bốn người không cách nào vây kín đại thụ, theo tiếng gãy vỡ, vụn gỗ bắn ra bốn phía, đại thụ hung mãnh ngã xuống, đập ngã tảng lớn rừng cây.

"Hồng . . "

Mấy con yêu thú không kịp thoát đi, gặp phải vô tội lan đến, lập tức huyết quang hiện ra, thành một bãi thịt nát.

Dưới sự kinh hãi, yêu thú chạy trốn, hung cầm kinh phi!

Tam Đầu Xà uy thế, cường vô cùng khó tin, cánh rừng rậm này đều là hắc lãnh địa, không người dám cùng với tranh đấu, đều thắng thốt mà chạy, chấn động vùng đất này.

Vô Thiên mặt trầm như nước, Tam Đầu Xà thực lực, ít nhất đều có Thoát Thai Viên Mãn kỳ.

Nếu như là nhân loại, hắc ngược lại không sợ, dựa vào cửu cửu cực cảnh sức mạnh, tuyệt đối có thể thủ thắng. Nhưng đây là yêu thú, hơn nữa là Thượng Cổ lưu lại loại, vậy giáp cứng rắn, sức phòng ngự cường kinh người!

Lúc trước, đối phó Hỏa Ma bò cạp, ba người liên thủ, lại lợi dụng địa thế đem nhốt lại, mới gian nan chém giết, bây giờ một người, Vô Thiên có chút không nắm.

Hơn nữa, Tam Đầu Xà nọc độc, hung tàn đáng sợ, người đụng đến hắc phải chết, tương đối khủng bố!

Huống hồ, hắc bây giờ còn có bị thương tại người, Thiên Hạt Lĩnh chiến dịch bị thương, còn không khỏi hắc.

"Xem ra chỉ có thể một trận chiến", Vô Thiên lẩm bẩm.

Chỉ dựa vào vừa nãy một đòn tốc độ, hắc liền kết luận, con thú này tốc độ không muốn kém hắc, hay là còn nhanh hơn bên trên một bậc, trốn khả năng trốn không thoát.

Sức mạnh dâng lên, dung hợp toàn thân, đối phó cái này quái vật, hắc không dám khinh thường, ra tay liền dùng toàn lực.

Cửu cửu cực cảnh sức mạnh, thể không thể đỡ, bên cạnh hắc khác nào có một đạo vô hình bão táp, cuốn sạch lấy tất cả, hoa cỏ cây cối, vọt lên từ mặt đất, sau đó trong nháy mắt giảo thành phần vụn, bay lượn đầy trời!

"Đến đây đi!"

Vô Thiên chủ động xuất kích, một bước đạp địa, bạo vút đi, mặt đất ầm ầm chấn động, nứt ra vài đạo lỗ hổng.

Tam Đầu Xà ánh mắt lấp loé, hơi kinh ngạc, trong ngày thường nhìn thấy nó người, trốn cũng không kịp, không nghĩ tới, người này còn dám chủ động ra tay.

Ba cái đầu lưỡi dài phun ra nuốt vào, Lục Mục tỏa sáng, khác nào là nhìn thấy bữa ăn ngon loại, nó có lòng tin tuyệt đối, có thể sẵn giết trước mắt kẻ nhân loại này, thôn tính tiến vào bụng.

"Tê tê "

Màu trắng đầu người vung lên, một luồng trắng nõn chất lỏng phun ra, uyển như thủy tinh loại, óng ánh long lanh, còn mang theo một luồng say lòng người hương vị.

Đây căn bản không giống nọc độc, ngược lại như là rượu tiên nước thánh.

Hơn nữa, nọc độc có một loại làm người hi vọng ngủ say cảm giác.

Vô Thiên đột nhiên lắc lắc đầu, thân hình loáng một cái, nọc độc gặp thoáng qua.

'Xi xi' tiếng truyền ra, một khối có tới hai trượng đá tảng, càng trực tiếp xuyên thấu, trước sau trong suốt.

Tốt nhất làm người kinh hãi chính là, nọc độc tốc độ còn không đình chỉ, liên tục xuyên thủng vài cây cỏ thụ, mới tung rơi trên mặt đất, nơi này khói đen bốc hơi, trong khoảnh khắc, xuất hiện một hố sâu!

"Thật mạnh độc tính!"

Dư quang đảo qua, Vô Thiên ngờ ngác, sắc mặt càng thêm nghiêm nghị.

Hắn chân đạp thảo nhọn, mãnh liệt cực điểm, tay nắm thành quyền, đánh về bảy tấc.

Xà loại, bất luận cỡ nào cường hãn, nhưng 7 tấc vị trí đều là nhược điểm, có câu nói, đánh rắn đánh giáp đầu, chính là cái đạo lý này.

Tam Đầu Xà càng không né tránh, lạnh lẽo con người, lập loè vẻ trào phúng, nó đối với vậy tương đối có tự tin, chỉ là một Thoát Thai Kỳ tu giả, vọng tưởng đánh vỡ bảy tấc, căn bản không thể.

Cự Vĩ kéo dài, từ phía sau vọt tới, phát sinh sắc bén chói tai tiếng.

"Leng keng "

Vô Thiên một quyền đánh vào bảy tấc chỗ, kim loại âm rung ra, tuôn ra liên tiếp đóm lửa. Sức mạnh của hắn lớn biết bao, một đòn toàn lực, núi nhỏ đều có thể nứt toác, nhưng vậy bên trên, lại chỉ nứt ra rồi một tia nhỏ bé vết rách, quá cường hãn!

"Tê tê "

Tam Đầu Xà bị đau, tuy chỉ có một tia vết rách, nhưng vậy dưới, nhưng là tốt nhất giong thịt vị trí, từng trận đau đón truyền đến, sự tự tin của nó gặp phải đánh vỡ.

Cự Vĩ hung mãnh kéo tới, Vô Thiên sau não khác nào mọc ra một đôi con mắt, không cần quay đầu lại, cũng có thể biết. Ở cự xà 7 tấc bên trên, lâm thời bù đắp một cước, mượn sức mạnh, hướng về bên cạnh tránh đi.

"Vèo" một tiếng, một đạo đen kịt chất lỏng, từ màu đen đầu người phun ra, tanh tưởi từng trận, xông vào mũi , khiến cho đầu người ngất hoa mắt, chặn lại đường đi của hắn.

Đồng thời, Cự Vĩ phương hướng Nhất chuyển, nhắm ngay phía sau lưng hắn, điên cuồng đâm tới.

Hai mặt giáp công!

Trước không đường đi, sau không có đường lui, Vô Thiên lại không hoang mang, trải qua nhiều lần đại chiến, từ lâu tâm như thiết thạch.

Hắn xem chuẩn Tam Đầu Xà đầu, chỉ có nơi đó mới có thể thoát vậy.

Nhưng, phải tùy thời chú ý, phòng ngừa ba cái đầu, ngang nhau phun nọc độc.

Hai chân rơi xuống đất, ầm một tiếng, mặt đất đánh nứt, hắn bay lên trời, ngón tay duỗi ra, sức mạnh dung hợp, vài đạo mạnh mẽ chi kính, liên tục bắn ra.

Tam Đầu Xà nguyên bản còn đang cười lạnh, hướng về bên trên thực sự là tự tìm đường chết, nhưng mà, chỉ kính tỏa ra gọn sóng quá mạnh mẽ, nếu như không tránh, hai mắt nhất định bị phé.

Nó cũng không phải kẻ tầm thường, ba cái đầu tách ra thời khắc, trung gian đầu màu đỏ lộ, miệng rộng mở ra, một đạo màu đỏ tươi chất lỏng, từ trong đó bắn ra, dường như sấm sét, nhanh mà tàn nhẫn!

Đồng thời, Cự Vĩ theo sát không nghỉ, hàn quang lấp loé, có thể xuyên qua tất cả.

Dư quang đảo qua phía sau, Vô Thiên sắc mặt âm trầm, Tam Đầu Xà trò gian quá hơn nhiều, ba cái đầu người cũng có thể phun nọc độc, hơn nữa Cự Vĩ cận chiến đầu, đối với mình chỉ có thể tai hại mà không lợi.

Mở cung không quay đầu lại tiến, hắn không thể không xông vào, thân thể lăng không Nhất chuyển, màu đỏ tươi nọc độc, từ đỉnh đầu xuyên qua, lập tức vài sợi sợi tóc rơi xuống, một luồng kinh người độc khí, từ đỉnh đầu rót vào đầu óc, lúc này đầu âm ảm, lão đã lão đảo!

Đột nhiên cần lười, khiến chính mình tỉnh táo, Vô Thiên ngón tay điểm ra, lại vài đạo chỉ kính phun ra, phòng ngừa cự xà lại thổ nọc độc. Hắn một cước đạp ở thân rắn bên trên, tốc độ đột nhiên tăng nhiều, chạy về phía trên không.

Phía sau đuôi rắn, không tha thứ.

Bỗng nhiên, phần cuối bên trên ánh sáng lấp lánh, một vết sáng phun ra, khí thể ác liệt, khác nào một thanh mũi tên nhọn, phong mang không thể đỡ!

"Phốc!"

Vô Thiên thân thể nghiêng, nhưng không có may mắn thoát khỏi, chùm sáng từ tay trái cánh tay xuyên qua, mang đi một mảnh huyết nhục, trước sau thông suốt.

"Àm" một tiếng, một cho vay nặng lãi, hắn chặt vật đứng lên, che chảy máu cánh tay, khuôn mặt âm trầm.

Tam Đầu Xà thật đáng sợ, cận chiến xa chiến đều rất mạnh, cái này vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy như thế hung mãnh yêu thú, so với Hỏa Ma bò cạp chỉ có hơn chứ không kém.

Hắn hít một hơi thật sâu, lần thứ hai ra tay, mục tiêu vẫn như cũ là 7 tác, biết đánh nhau phát ra một tia vết rách, liền mang ý nghĩa, có thể nổ tan.

Có điều, hắn không có đầu đá lung tung, thân hình chột trái chột phải, lẫn lộn tầm mắt, chậm rãi tới gần.

Sàn sạt. . .

Tam Đầu Xà Cự Vĩ kéo dài, cũng không có trực tiếp công kích, mà là hình thành một cái vòng tròn hình, đem Vô Thiên quẩn ở bên trong.

Thượng Cổ lưu lại loại đã thông linh, trí tuệ cũng không so với nhân loại kém, phải đem hắn vây quanh, không đường có thể trốn!

"Bạch!"

Vô Thiên tốc độ đột ngột tăng, chỗ đi qua, cát bay đá chạy, đạo đạo tàn ảnh xuất hiện, phân không rõ thật giả.

"Leng keng "

7 tác chỗ vẩy giáp, lần thứ hai có thêm một tia vết nứt, thậm chí, từng sợi dòng máu đỏ sẫm tràn ra.

Tam Đầu Xà gào lớn, Cự Vĩ bỗng nhiên co rút lại, vẩy giáp uyển như lưỡi dao loại, thế không thể đỡ, nam thạch vỡ vụn, hóa thành bột mịn, bụi cây chặn ngang chặt đứt, tiết diện bằng phẳng bóng loáng.

Nếu như đem những này vẩy, làm thành một bộ chiến giáp, cận chiến đấu thì, tuyệt đối có thể quét ngang tất cả, đánh đầu thắng đó không gì cần nói.

"Hiển cho cho tông môn, nhất định có thể đòi không ít công lao!"

Vô Thiên mơ màng, bóng loáng lấp lánh, tốc độ nhưng một điểm không chậm, để lại một chuỗi tàn ảnh, cấp tốc thoát ly thân rắn vây quanh. Nhưng cũng gặp đáng sợ thương thế, hai chân máu thịt be bét, bạch cốt âm u hiển lộ!

Tam Đầu Xà giận dữ, vung lên đuôi rắn, dường như một cái to lớn roi, nộ đánh mà xuống, tiếng xé gió từng trận, không gian đều vận vẹo.

Không tiến ngược lại thật lùi, Vô Thiên hai chân hiện ra quang, tinh khí tự động chữa thương, huyết nhục nhúc nhích, mất thương mà thấy chữa trị.

Ở Cự Vĩ tới gần thời khắc, hắn liên tục lay động, tách ra thế tiến công, đuôi rắn đập xuống đất, nơi này mãnh liệt chấn động, bụi bặm đầy trời, một vết nứt lan tràn ra, hết sức đáng sợ!

Vô Thiên một bước bước ra, phi thân nhảy lên, quyền kinh cương mãnh cực điểm, 7 tác chỗ vẩy, lại nhiều một vết nứt.

Vô Thiên một đòn thực hiện được, lập tức lùi về sau, nhưng ngay lúc đó vừa nghi hoặc, làm sao không thấy phun ra nọc độc?

Thăm dò tính chiết thân mà phản, đã thấy Cự Vĩ kéo tới, miệng rộng căn bản không mở ra dấu hiệu, lẽ nào nó phụt lên nọc độc, là có hạn chế?

"Àm "

Nắm đấm đột nhiên đánh vào 7 tác, to bằng lòng bàn tay vẩy, càng ngày càng yếu đuối, một hồi nứt ra hơn nửa, bên trong huyết dừng mà phát ra, mùi máu tanh gay mũi!

Nhân lúc người bệnh đòi mạng người, Vô Thiên tránh thoát đuôi rắn thế tiến công, từng quyền điên cuồng đánh tới, chỉ trong nháy mắt, liên tục đập ra ngũ quyền!

Vẩy khác nào mạng nhện loại, từng tác từng tác nứt ra, huyết dịch phun mạnh!

Tam Đầu Xà giận dữ, nhưng không thể làm gì, Cự Vĩ quét tới, thân thể di chuyển nhanh chóng.

Xa xa, một đám hung thú vây xem, tròn mắt ngoác mồm, trước Tam Đầu Xà còn chiếm thượng phong, nhưng không ngờ trong nháy mắt qua đi, hai phe vị trí thay đổi, chỉ có chịu đòn phần!

Đây chính là Thượng Cổ lưu lại loại, vùng đất này bá chủ, càng bị một kẻ loài người đuổi theo đánh? !

Có một phần yêu thú, trong lòng nhưng đang cười lạnh, Tam Đầu Xà nếu như như thế dễ dàng bị đánh bại, vậy này bên trong, cũng sớm đã đổi chủ người.

Quả nhiên, nó thân thể một trận, đầu người vung lên, ba đạo chất lỏng đồng thời phun ra.

Bay vút, càng dung hợp ở tất cả, hào quang trong vắt, nọc độc mạnh vài lần, trăm trượng bên trong, hoa cỏ cây cối khô héo, khác nào sức sống gặp phải đánh quang loại. Tầng đá bùn đất, càng cũng đang nhanh chóng hòa tan, cực kỳ làm người kinh hãi!

Vền vền mấy tức, trăm trượng hướng tới, không có một ngọn cỏ, khắp nơi trụi lủi, không có một con đường sống!

Vô Thiên đầu vàng mất hoa, một mảnh âm đạm, sắc mặt đại ra, da thịt nóng bỏng, khác nào đang ở dung nham loại, mồ hôi không ngừng tràn ra, thân thể nhanh chóng pha loãng.

Ba màu chất lỏng, hào quang mờ lung, như vạn độc chi nguyên, khủng bố ngập trời!

Hắn tứ chi đã mất cảm giác, ý thức từ từ hôn mê, không có tránh né, ba màu chất lỏng rơi ra ở trên người hắn, quần áo trong nháy mắt hóa thành tro tàn, da thịt lại bị ăn mòn, đầm đìa máu tươi!

Tam Đầu Xà gào lớn, ánh mắt lạnh lẽo mà hung tàn, màu đỏ đầu người đáp xuống, miệng rộng mở ra.

Cái này đáng ghét nhân loại, lại đem chính mình 7 tác vậy đánh nát, thực sự không thể tha thứ, muốn nuốt sống hắn.

Nhưng mà, đang lúc này, Vô Thiên bên ngoài thân, bỗng nhiên nổi lên mờ lung mang.

Khiến Tam Đầu Xà giật mình một màn xuất hiện, ánh sáng bên dưới, ba màu chất lỏng càng cấp tốc bốc hơi lên, tiêu tan với trong thiên địa, mà kẻ nhân loại này khí thế, xoay mình một hồi tăng vọt, lại có loại đề nó khiếp đảm cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Đáng Sợ! Bách Ba Lâm...!!

Thời khắc máu chó, Vô Thiên đột phá, đến Đại thành kỳ, Tinh nguyên xuất thể.

Luyện hóa thân dịch sau đó, hắn Tinh nguyên, không chỉ có nhất định chứa thương năng lực, đối với nọc độc cũng có mạnh mẽ sức đề kháng.

Hoang Cổ ma bò cạp nọc độc, so với Tam Đầu Xà nọc độc, không biết mạnh bao nhiêu lần, hai người so với, quả thực chính là như gặp sư phụ.

Nọc độc cấp tốc phát huy, da thịt tái sinh, hai chân vết thương, cũng nhanh chóng ước khép lại, vậy!

Vô Thiên tỉnh táo lại, phi thường tức giận, vốn định ở áp chế một quãng thời gian, chờ căn cơ triệt để vững chắc, lại đột phá Đại thành kỳ, nhưng nọc độc tích thân, như không nữa đột phá, tất thành cự xà trong bụng thực, hóa thành một bãi máu sền sệt!

Có điều, sau khi đột phá, hắn cảm giác được cực kỳ mạnh, sức mạnh ghép lại tăng cường, còn ở cừu cừu cực cảnh.

Thân thể so với Tiểu thành kỳ thì, mạnh không ngừng hai lần, căn cứ phỏng chừng, chịu đựng trụ 10 ngàn cân sức mạnh, là điều chắc chắn. Nếu như Tinh nguyên phụ thể, mới có thể chịu đựng 3 vạn cân sức mạnh.

Đây chính là Đại thành kỳ chỗ tốt, sức phòng ngự tăng nhiều!

Đồng thời, Tinh nguyên tan ra quán toàn thân, mỗi giờ mỗi khắc đều ở tự chủ rèn luyện thân thể, mỗi phân mỗi giây đều có thể cảm giác ở trở nên mạnh mẽ.

Xa xa, lũ yêu thú kinh hãi, người này lại đối với ba màu nọc độc miễn dịch.

Phải biết, ở cái này nọc độc bên dưới, chết thảm không biết bao nhiêu người, hoành hành một phương.

Chúng nó biết, Tam Đầu Xà thất bại, nó mạnh nhất chính là nọc độc, nhanh chuẩn tàn nhẫn, bây giờ nọc độc mất đi uy hiếp, lại không hậu chiêu.

"Hừ", Vô Thiên lạnh rên một tiếng, Tinh nguyên bao trùm toàn thân, như phủ thêm một tầng trắng nõn chiến giáp, uy phong凛凛.

Đột nhiên một quyền vung ra, Tam Đầu Xà vẫn còn khiếp sợ trạng thái, gấp phải đánh vững vàng.

"Ầm" một tiếng, 7 tác chỗ, vậy rốt cục vỡ tan, chung quanh bay vụn, có một phần, càng là đi vào 7 tác chính giữa, huyết dịch như dừng tuyền loại phun ra, nhuộm đỏ đại địa.

Tam Đầu Xà liên tục kêu thảm thiết, thân thể cao lớn co giật, sau đó chạy trốn.

Đùa giỡn, nọc độc đều vô dụng, còn không trốn, lưu lại chờ chết a!

Nó tuy là bò sát yêu thú, nhưng tốc độ nhanh cực kỳ, trong chớp mắt, liền biến mất ở trong rừng rậm.

"Muốn chạy? Đây chính là công lao nha", Vô Thiên chạy như bay, như một làn khói đuổi theo.

Đột phá Đại thành kỳ sau, không chỉ có thân thể phòng ngự trở nên mạnh mẽ, tốc độ đã gia tăng rồi vài lần, mấy tức, liền nhìn thấy phía trước, không lồ thân hình.

Quan chiến hung thú, đều là kinh ngạc không ngớt, lần này là chân chính đuổi theo đánh, đến cùng ai là hung thú, chúng nó bị hồ đồ rồi.

Đã từng không ít Viêm Tông đệ tử đến đây, hoành hành vô kỷ không phải số ít, nhưng chưa từng thấy như thế hung tàn, trốn đều chạy trốn, còn muốn đuổi tới đi.

Trong đó có không ít yêu thú, cảm thấy rất thoải mái, Tam Đầu Xà không chỉ có săn giết nhân loại, có lúc kể cả loại đều không buông tha, hung danh ở cánh rừng rậm này, từ lâu tung tin lan xa, không thú không biết, không thú không hiểu.

Đáng đời!

Chúng nó cười trên sự đau khổ của người khác, dồn dập theo sau, nhìn một cái tên khốn kiếp này, sẽ rơi xuống kết cục gì.

Tam Đầu Xà thân thể không lồ, thể như chẻ tre, rung động âm âm, bụi cây gãy vỡ, hoa cỏ héo tàn, mở ra một cái rộng rãi con đường.

Vô Thiên theo sát không nghỉ, tốc độ cực nhanh, cũng sắp tới gần.

"Oanh", hấn đập nát một tảng đá lớn, khác nào một viên sao chổi, lăng không vọt tới, nắm đấm hào quang rực rỡ, lóa mắt cực điểm.

"Ầm" một tiếng, Tam Đầu Xà màu đen đầu, nứt ra vài đạo lỗ hồng, bên trong phun máu, nhưng nó nhưng chưa từng giáng trả, trái lại mượn nguồn sức mạnh này, nhanh chóng thoát đi.

Đá tảng đổ nát, bụi bặm che kín bầu trời, nó vậy quá sắc bén, mặt đất đều gấp phải cắt ra một đạo khoảng cách.

Một viên cỏ thụ trước mặt, nhưng không tránh không cho, hoành trùng mà qua, phịch một tiếng, cỏ thụ chặn ngang bẻ gãy, ngã xuống, liền miên đại thụ gấp phải đập đứt, yêu thú kêu rên không ngừng.

"Hồng hồng "

Không chết yêu thú, vô cùng phẫn nộ, các người chém giết liền có thể, làm gì liên lụy chúng ta? Bọn họ tất cả đều đuổi theo, rít gào liên tục.

Dần dần, phía sau theo một đám yêu thú, khác nào thú triều loại, lít nha lít nhít một đám lớn, hình dạng khác nhau, đủ mọi màu sắc, trong hàng ngũ, thậm chí còn có mấy con Thượng Cổ lưu lại loại!

Có song đầu hỏa viên, cả người phun lửa, thô bạo mười phần, vung cánh tay, một tảng đá lớn nát tan.

Còn có mọc ra cánh chim màu đen tượng, da lông như tơ lụa từ loại sáng loáng, dài ba mét mũi, tráng kiện mạnh mẽ, mấy viên đại thụ niên cường gấp phải rút lên, bên mép hai cái trắng nõn ngà voi, không gì không xuyên thủng, đại thụ trong nháy mắt chém thành mấy đoạn, quả thực là kinh người!

Vô Thiên cả kinh, cái này mấy con yêu thú, càng đều là Thượng Cổ lưu lại loại, cực kỳ mạnh mẽ, nếu là một con ngược lại không sợ, nhưng một hồi đi ra mấy con, coi như thác mạch Sơ thành kỳ đại tu già, cũng sẽ chạy trời chết, huống hồ vẫn là vô số hung thú nương theo.

"Vèo!"

Tinh nguyên dâng lên, tốc độ trường đến cực hạn, như một tia chớp, chớp mắt rút ngắn hai người khoảng cách.

Tam Đầu Xà hoảng hốt, ba đạo chất lỏng phun ra.

Vô Thiên liên tục lấp lóe, dễ dàng mà nâng tách ra, phía sau yêu thú gấp xui xẻo, chết rồi tăng lớn.

Chúng nó triệt để nổi giận, vung lao nhanh, từ bốn phương tám hướng vây tới, không riêng là truy sát Vô Thiên, liên đới Tam Đầu Xà, cũng chịu đến công kích.

Đổi mặt thành đàn yêu thú, Vô Thiên nhanh nhẹn như báo săn, trốn mở một lần thứ công kích.

Nhưng mà, Tam Đầu Xà liền không may mắn như vậy, nó thân thể khổng lồ, không cách nào tách ra, chỉ có thể xông vào, triển ép phát ra một con đường máu, nhưng tốc độ nhưng chậm lại.

Xem đúng thời cơ, Vô Thiên một nhảy lên, đi tới nó trước người, ngón trỏ duỗi ra, Tinh nguyên tràn ngập, kinh khí ác liệt, đột nhiên một hồi, đi vào 7 tấc, huyết nộ dừng không thôi.

Không kịp xem có hay không chết đi, trực tiếp thu vào Giới Tử túi, tiện thể đem hết thầy gặp phải triển ép mà chết yêu thú, hết thầy thu rồi, mới rời đi.

Những thứ này đều là công lao, không thể lãng phí.

Tốc độ của hắn triển khai đến mức tận cùng, ngoại trừ mấy con Thượng Cổ lưu lại loại, những yêu thú khác đều hít khói, rất nhanh sẽ biến mất chúng thú trong mắt, chúng nó không cam lòng rít gào, chấn động vùng đất này.

Vô Thiên trở về, mấy con Thượng Cổ lưu lại loại, hai mắt phun lửa, theo sát không nghỉ, mặt đất gặp phải đạp lên khắp nơi bừa bộn.

"Sau đó lại đến thu thập các người", Vô Thiên có tự mình biết mình, không nghĩ muốn đi săn giết.

Vượt qua một gò núi, hắn trốn ở hai khối đá tảng trong lúc đó, ngừng thờ.

Rất nhanh, mặt đất rầm rầm chấn động, vài đạo phần nộ hao tiếng vang tận mây xanh, đại thụ kịch liệt chấp chôn, lá rụng bay tán loạn!

Cuối cùng, mấy con Thượng Cổ lưu lại loại, mang theo không cam lòng rời đi.

Sau một chốc, Vô Thiên từ trong khe đá bò ra ngoài, khá là khiếp đảm vỗ vỗ ngực, cái này còn chỉ là Bích Ba Lân một điểm nhỏ của tảng băng chìm, liền có mấy con Thượng Cổ lưu lại loại, cái kia toàn bộ cánh rừng, lại có bao nhiêu tạm thời nhân vật khủng bố.

Một con bò cạp độc từ trong đất thò đầu ra, không có phát sinh một điểm âm thanh, lần thứ hai chui vào trong đất, bùn đất phun trào, Vô Thiên một cước giẫm đi, kỳ kỳ một tiếng, bò cạp độc biến thành thịt vụn.

Bò cạp độc chỉ là phổ thông độc trùng, nhưng cho Vô Thiên một lời nhắc nhở, vùng rừng rậm này, cũng không chỉ là Thượng Cổ lưu lại loại đáng sợ, còn có đủ loại, cường đại dị thường độc trùng, khiến người ta khó mà phòng bị.

Sau đó, quả nhiên không lấy ra dự liệu, Vô Thiên đụng tới một đám Phệ Huyết Trùng.

Không phải một con, mà là mấy ngàn con, khác nào một mảnh sóng máu, mệnh mông cuộn cuộn, âm thanh cao vút chói tai, còn không tới gần, bốn phía đá tảng, cỏ thụ tất cả đều hóa thành bột mịn, không có cái gì có thể ngăn cản chúng nó bước chân.

Vô Thiên trốn ở sâu dưới lòng đất, đều gặp phải sóng âm lan đến, hai lỗ tai chảy máu.

Vùng rừng rậm này thật đáng sợ, Long thôn phía sau núi có thể nhìn thấy một con Phệ Huyết Trùng, đã hiếm thấy, nơi này càng xuất hiện một đám, làm người ta sợ hãi!

Dọc theo địa đồ, Vô Thiên thời khắc cảnh giác, ẩn nấp chỗ tối, lặng yên mà đi, càng đến nơi sâu xa, hung thú càng nhiều, mạnh mẽ kinh người, chỉ một tia khí tức, hắn liền hãi hùng khiếp vía.

Hơn nữa, Thượng Cổ lưu lại loại chiếm đa số, mỗi một đầu đều khủng bố tuyệt luân.

Vùng rừng rậm này quá to lớn, duyên thẳng tắp mà đi, sáu tiếng còn chưa đi ra khu vực miền trung.

Trong lúc, Vô Thiên giấu ở một chỗ ẩn nấp địa phương, quan sát hai con Thượng Cổ lưu lại loại chiến đấu, coi là thật là son băng địa liệt, nhật nguyệt âm đạm, khốc liệt cực điểm!

Một con là Bá Vương Long, có tới cao năm mươi trượng, khác nào một gò núi, lực lớn vô tận, hai cái bắp đùi trắng kiện mạnh mẽ, mỗi lần hạ xuống, mặt đất đều sẽ đánh vỡ ra vô số vết nứt, cực kỳ kinh người!

Một đầu khác là hỏa lân ưng, tướng mạo cùng Hỏa Liệt Điều tương tự, nhưng thực lực một là ngày, một là địa, trong cơ thể có Hoang Cổ hung cầm Kim Ô huyết mạch, Hòa nguyên tố Thần lực, vận dụng đến cực hạn, hai cánh vung lên, ánh lửa ngập trời, thiêu tất cả, chu vi trăm trượng đều hóa thành tro tàn!

Hai con đều là thác mạch Sơ thành kỳ, lực lượng ngang nhau, không chết không thôi.

Cuối cùng đồng quy vu tận, năm con yêu thú xuất hiện, vì tranh cướp Thượng Cổ lưu lại loại huyết nhục, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chết rồi bốn con, còn lại một con cũng người bị thương nặng, hành động vô lực.

Vô Thiên xuất hiện, sét đánh không kịp bưng tai tư thế, đem chém giết, nhanh chóng thu rồi bảy con yêu thú, tiến vào rừng rậm, biến mất không còn tăm hơi.

Hắn rất kích động, nguy cơ cùng thu hoạch cùng tồn tại, lời này quả nhiên không giả, dễ dàng như thế phải đến hai con Thượng Cổ lưu lại loại, cùng với mấy con yêu thú, đây chính là một món của cải lớn phước.

Một đường đi tới, hắn cũng không vội vã, nhìn có còn hay không vận khí công, có thể gặp được chuyện tốt như vậy.

Nhưng mà, chém giết đúng là nhìn thấy không ít, nhưng cuối cùng đều là thất vọng mà đi, bởi vì thực lực của hai bên cách xa quá lớn, coi như song phương đều chết rồi, nhưng phát ra đến cướp đoạt yêu thú, đều mạnh mẽ khủng khiếp, Thác Mạch Kỳ không phải số ít, căn bản không tới phiên hắn đi kiếm lợi.

Thậm chí có mấy lần, suýt chút nữa làm mất đi mạng nhỏ, cũng may Tinh nguyên chữa trị năng lực mạnh, có điều cũng may mắn được, mấy con Thác Mạch Kỳ hung thú thì thế.

Cái kia có thể đều tốt như vậy vận đây, hắn lắc đầu, cũng không muốn việc này, hết tốc lực chạy đi.

Lại là sáu cái canh giờ đi qua, sắc trời đã từ tối lại, hắn hầu như đi rồi cả ngày, nơi này thực sự vô cùng khó tin.

Cái này một đường đi tới, thời khắc đều duy trì ở cảnh giác trạng thái, thân bị hết lực, thật muốn ngã trên mặt đất, cố gắng ngủ một giấc.

Nhưng là, hung thú không đáp ứng.

Có mấy lần, hắn đều cảm ứng được một luồng khí tức đáng sợ, đem chính mình bao phủ, những khí tức này đều khủng bố cực điểm, hoàn toàn giá lâm ở Thác Mạch Kỳ bên trên. Nhưng không có chủ động công kích hắn, hay là xem thường, hơi ngừng lại, liền tản ra.

Vì lẽ đó hắn không dám dừng lại, buổi tối hung thú càng đáng sợ, nhất định phải nhân lúc trước khi trời tối, cảm thấy Thú Thần nhai.

Xuyên qua một mảnh rừng rậm, nhìn phía trước, Vô Thiên trên khuôn mặt, hiện ra một vệt sắc mặt vui mừng.

P phía trước ngàn trượng nơi, có một vách núi, cao có điều ngàn trượng, kỳ thạch đá lồi chồm, khác nào hung thú biến thành, không có một cây cỏ đại, bên trên vẫn như cũ là một mảnh mênh mông rừng rậm, nhìn không thấy bờ.

Hắn lấy ra sách đối chiếu, ngọn núi này nhai chính là Thần Thú nhai, mà mặt trên rừng rậm, nhưng là Bích Ba Lâm nơi sâu xa.

Khó có thể tương tượng, Bích Ba Lâm đến tột cùng lớn bao nhiêu? !

"Vào!"

Một đạo tiếng xé gió vang lên, Vô Thiên cả kinh, bóng người lấp lóe, vị trí ban đầu, mặt đất âm âm nổ tung, một gần như mười trượng hố sâu, xuất hiện ở trước mắt.

Bụi bặm chính giữa, lộ ra một đạo tám thước bóng người, nhưng cũng không là người, mà là một con bạo viên, cả người mọc đầy đen kịt bộ lông, uyển như là thép nguội, ô quang lấp lóe, kỳ lạ nhất chính là, nó trên vai mọc ra hai cái đầu, mỗi một viên đều có biểu hồn lớn, hai con mắt đỏ như máu, hung uy hiếp người!

Đồng thời, hai cái đầu bên, có một to bằng cái bát bươu thịt, bộ lông bộc phát.

*****

Vô Thiên cũng không quay đầu lại lao nhanh, bạo viên mỗi tăng lên một cảnh giới, liền sẽ mọc ra một đầu, hơn nữa bên cạnh cái kia chính đang trường thành bươu thịt, con thú này đã đến ranh giới đột phá, nói cách khác, chỉ nửa bước đã bước vào một trăm hướng kỳ!

Loại này nhân vật đáng sợ, không trốn sẽ chỉ là chờ chết.

Dưới chân hắn rục rờ, tốc độ nhanh cực kỳ, nhưng bạo viên tốc độ, tựa hồ cao hơn hắn.

Nó hai tay nện ngực, liên tục rít gào, vài bước đuổi theo, hung uy hiển hách, còn không ra tay, Vô Thiên thân thể run lên, phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch không có chút máu.

Một con cứng rắn nắm đấm, hạ xuống phía sau lưng, lực lớn vô tận.'Răng rắc' tiếng không dứt bên tai, Vô Thiên dường như thiên thạch loại, bay ra xa mấy chục trượng, đập ra một to lớn hố sâu.

"Khắc khắc!" Hắn ho ra máu, phía sau lưng xương không biết đứt đoạn mất bao nhiêu cái, không chút do dự nào, nhanh chóng bò lên, tiếp tục hướng phía trước lao nhanh.

Bạo viên tốc độ mau kinh người, Vô Thiên lần thứ hai chịu một quyền, sức mạnh hào hùng tựa như đại dương, căn bản không có sức lực chống đỡ lại, hoành bay ra ngoài, xương sườn gãy vỡ!

Đau đớn khó nhịn, liên tục ho ra máu, tứ chi vô lực, liên tục một ngày chạy đi chém giết, hấn từ lâu kiệt sức, lại bị bạo viên tạt hai quyền, thân thể tựa như muốn tan vỡ loại, rất muốn liền như vậy ngủ say.

"Hồng hồng "

Bạo viên không có lần thứ hai tấn công tới, đứng bên ngoài hơn mười trượng, nện ngực giậm chân, điên cuồng rít gào.

Vô Thiên sững sờ, nhìn chung quanh, trong mắt tất cả đều là nghi hoặc, chợt, gian nan bò lên, che ngực, nhìn kỹ dưới chân, đăm chiêu.

Dưới chân là một mảnh trọc lốc đất vàng địa, không giống bên ngoài hơn mười trượng, mọc đầy cỏ dại cùng bụi cây, lẽ nào cùng cái này có quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Giao Dịch Các!

Hắn thăm dò tính đi về phía trước một bước, Bạo Viên gào thét, hai chân đứng bãi cỏ biên giới, không có đi vào.

"Nguyên lai đây là một đạo đường phân cách", Vô Thiên tỉnh ngộ, lần thứ hai đi mấy bước, xác nhận Bạo Viên không dám vào vào, đặt mộng tăng ngồi dưới đất, sâu sắc thờ dốc.

Sau đó, ngồi đằng hoàng ở địa, hấn bắt đầu chữa thương, thương thế lần này thực sự quá nặng.

Vết thương cũ tân bị thương thêm một khối, như trĩ trĩ liệu, thì sẽ như Thú Thần giống như, lưu lại đáng sợ ám thương, hướng đi tuyệt lộ.

Bạo Viên rít gào, khác nào nơi này là cấm địa, không dám vượt qua giới hạn, cũng không lâu lắm mang theo không cam lòng cùng hối hận, rời đi.

Bóng đêm dần dần sâu hơn, minh nguyệt từ chân trời bay lên , khiến cho đại địa một mảnh trắng nõn.

Vô Thiên mở mắt ra, xương tục nổi lên, ngũ tạng lục phủ cơ bản chữa trị, nhưng nếu muốn khôi hấn, sợ là cần mấy tháng.

"Trời đã đen", nhìn lên bầu trời, hấn hơi nhướng mày, buổi tối sợ là cần không trở về đi tới, hi vọng Thi Thi không muốn lo lắng mới tốt.

"Người trẻ tuổi, nguoi đến rồi!"

Lúc này, trong vách núi một đạo Hỏa Viêm lao ra, Thú Thần thân thể hiển hiện, lập ở không trung.

"Ta mới đến", Vô Thiên không nói gì, đồng thời phi thường kinh ngạc, phía trên vách núi này, cũng không có cửa động, Thú Thần lại có thể từ bên trong đi ra?

Thú Thần hạ xuống, sóng nhiệt đập tới, đuổi đi hàn khí, nói: "Người trẻ tuổi, cái này một chuyến lữ hành thế nào?"

"Lữ hành? !"

Vô Thiên thật là không có gì để nói, cái này xem như là lữ hành sao? Quả thực lại như là từ Địa Ngục đi một lượt.

"Ha ha, biết tại sao, ta không muốn trực tiếp đem Thượng Cổ lưu lại loại thi thể cho nguoi, mà nhất định phải nguoi tự mình đi một chuyến."

Vô Thiên trầm tư chốc lát, lắc lắc đầu.

Thú Thần nói: "Nguoi xem dưới thân thể có biến hóa gì hay không" .

Vô Thiên sững sờ, nhưng cũng theo lời, ý niệm hòa vào toàn thân, nhất thời, hấn sững sờ.

"Ta căn cơ, cư trú nhưng đã vững chắc, thân thể cũng cường một chút, gần như có thể chịu đựng 40 ngàn cân sức mạnh, hơn nữa, toàn thân không một hạt bụi, không hề có một chút tạp chất. . . Chuyện này. . ."

Vô Thiên cảm giác quá khó mà tin nổi, thân thể lại phát sinh biến hóa lớn như vậy, nhưng hấn hồn nhiên không biết.

"Người ở trường kỳ sốt sáng cao độ trạng thái, đặc biệt biết bốn phía có rất nhiều không thể chiến thắng kẻ địch, áp lực vô hình bắt đầu tựa như ngọn núi loại đè xuống, hơn nữa quan sát rất nhiều cường giả chiến đấu, trong lúc vô tình, thì sẽ kích thích ra trong cơ thể ẩn tại tiềm năng, khiến tự thân diễn biến đến hoàn mỹ cảnh giới."

Vô Thiên kích động nói: "Tiền bối ý tứ là, ta hiện tại thân thể, đã đến hoàn mỹ cảnh giới?"

"Không có", Thú Thần lắc đầu, nói: "Hoàn mỹ cảnh giới, cũng chính là cái gọi là cửu cửu cực cảnh, sức mạnh của ngươi đã đạt đến, nhưng thân thể sức phòng ngự vẫn không có" .

"Thì ra là như vậy!"

Vô Thiên cũng không muốn nhụt chí, lúc trước sức mạnh đến hoàn mỹ cảnh giới, tất cả đều là bởi vì trùng lớn thần địch, loại bảo vật này có thể gặp mà không thể cầu, thân thể sức phòng ngự, chỉ có thể chậm rãi rèn luyện.

"Tâm tính của ngươi rất tốt, giả dối lấy thời gian, tổng sẽ đạt tới song hoàn mỹ cảnh giới, như vậy mới xứng làm chúng ta người thừa kế chủ nhân."

Vô Thiên sắc mặt chìm xuống, nói: "Tiền bối, Tiểu Thiên tuy bị ta khống chế, nhưng ta xưa nay không coi nó là thành linh sủng, hơn nữa chỉ cần ta tìm ra nguyên nhân căn bản, ngay lập tức sẽ giải trừ đối với nó khống chế" .

"Thân thể của ngươi rất kỳ quái, tựa hồ ẩn giấu đi món đồ gì, có chút nhìn không thấu, ta nghĩ thân phận của ngươi không đơn giản", Thú Thần nói.

"Tiền bối có thể nhìn ra thân thể ta tình hình? !"

Thú Thần lắc đầu nói: "Không thể, khi ta lần thứ nhất nhìn thấy ngươi thời điểm, có một loại quý dị sức mạnh bỗng nhiên xuất hiện, đem ý niệm của ta ngăn cản ở ngoài, nguồn sức mạnh này rất kỳ lạ, xưa nay chưa từng thấy, khả năng là ta không đủ mạnh, có một số việc còn không biết" .

Vô Thiên có chút mất mát, cái trán chính giữa thần bí vật, trước sau là một khúc mắc, một ngày không làm rõ được, một ngày trong lòng liền không thoải mái.

Thú Thần tu vi cao thâm, sống hai ngàn năm, chính là người thời thượng cổ, kiến thức rộng rãi, Vô Thiên đem từ cái trán chính giữa nhìn thấy cảnh vật, đơn giản miêu tả một lần, hy vọng có thể có một ít manh mối.

Thú Thần trầm mặc rất lâu, nói rằng: "Loại này sự tình ta cũng chưa từng thấy, có thể Hoang Cổ bảo quản người còn sống sót, rõ ràng trong đó huyền ảo, có điều có một chút ta có thể khẳng định, vật ấy khả năng là cha mẹ ngươi hoặc là người thân lưu lại, không gặp nguy hiểm, đem tới mở thì, hay là có thể mang đến không tưởng tượng nổi thu hoạch" .

"Cái gì?" Vô Thiên sửng sốt, cả kinh nói: "Tiền bối ý tứ là, Hoang Cổ còn có bảo quản người còn sống sót?"

"Cổ sự này nói rất dài dòng, ta liền không nói, để cho ngươi sau đó chậm rãi đào móc", Thú Thần nói như thế, sau đó, nhìn chằm chằm không chớp mắt theo dõi hần, nói: "Trên người ngươi làm sao có dung khí Hoang Cổ hung thú mùi vị?"

"Điều này cũng có thể nghĩ phát ra!" Vô Thiên trầm bầm, đem Hoang Cổ Thiên Hạt sự tình, chậm rãi nói phát ra.

"Nguyên lai nó thật sự không chết, càng tuyệt chút nữa thoát biến thành Tiên Thiên linh thú. Không trách ngày hôm qua, từ ngươi cùng Tiểu Thiên, còn có Hần Thiên trên người tiểu tử kia, nghe thấy được đồng dạng mùi vị" .

Thú Thần nói: "Các ngươi rất may mắn, có thể được Tiên Thiên linh phù tinh hoa, sau đó trưởng thành không thể đo lường, có điều, các ngươi cũng rất bất hạnh, tương lai tất có một kiếp" .

"Lời ấy nghĩa là sao?"

"Tiên Thiên linh phù là Hoang Cổ Thiên Hạt hết thảy tinh huyết, lại trải qua vô số năm hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, Thiên Địa chi tinh túy mà hình thành, các ngươi luyện hóa, nó có thể rõ ràng cảm ứng được các ngươi vị trí, mà một ngày nào đó, Hoang Cổ Thiên Hạt chắc chắn thoát vây."

Vô Thiên thân thể quơ quơ, đầu óc vang lên ong ong, không khỏi nhớ tới Trần Hồn Bì, lẽ nào đều là thật sự?

Thú Thần nói: "Có bảy khối thần bí trấn áp, nó muốn thoát vây, có thể còn muốn mấy ngàn năm, thậm chí càng lâu, khi đó các ngươi, khả năng đã là đại lục cường giả tối đỉnh. Hơn nữa trải qua mấy triệu năm trấn áp, nó tu vi e sợ không kịp Đỉnh phong thì một phản vận, không cần lo lắng quá mức" .

Mặc dù như thế, Vô Thiên vẫn cảm thấy đau đầu, vèn vèn một cái đuôi, liền có thể đem Trần Hồn Bì đánh gãy, nếu là thật thoát vây, còn không mạnh như tiên thần? !

"Nửa đoạn Trần Hồn Bì là đồ tốt, có thời gian đi tìm đến, thiết mặc rơi vào người khác trong tay, Trần Hồn Bì có thể trấn áp Hoang Cổ Thiên Hạt, cũng có thể trợ nó thoát thân, như gặp phải nó di dân được, bây giờ đại lục, khả năng lại phải về đến cái kia hắc ám niên đại."

"Di dân?" Thú Thần nói rồi quá nhiều không thể tưởng tượng nổi sự tình, nhưng không nói rõ, đầu hần bắt đầu mơ hồ.

Thú Thần cười nói: "Ngày hôm nay tiết lộ quá nhiều Thiên Cơ, không thể lại nói" .

Vô Thiên nổi cá giận xanh, có dừng khí muốn tàn nhẫn tập hợp nó một trận nổi kích động, tiền đề là muốn đánh thắng được.

Thú Thần lắc lắc đầu, mi tâm bắn ra một ánh hào quang, nắm con thi thể khổng lồ xuất hiện, rơi trên mặt đất: "Cái này ngũ cụ đều là Thượng Cổ lưu lại loại thi thể, hơn nữa người một đường được yêu thú, đủ để đổi lấy mấy lần tiền vào Tàng Kinh Các cơ hội, mang tới chúng nó trở về đi thôi".

Lần này toàn rõ ràng, không trách một đường hữu kinh vô hiểm, hóa ra là Thú Thần trong bóng tối trợ giúp.

"Đa tạ Thú Thần tiên bối", Vô Thiên chân thành nói cảm ơn, thu hồi mấy cỗ lưu lại loại thi thể, hỏi: "Tiểu Thiên thế nào rồi, cần phải bao lâu thời gian, mới có thể trở về".

"Cũng không lo ngại, đương nhiên, thống khổ là miễn không được. Còn thời gian, nói không chắc, muốn xem vận mệnh của nó, có thể hai, ba tháng liền có thể hoàn thành, có lẽ phải hai ba năm".

Nghe vậy, Vô Thiên yên tâm không ít, chấp tay nói: "Tiền bối, cáo từ".

"Lẽ nào người còn muốn đi trở lại? Lần này ta cũng sẽ không giúp người", Thần Thú cười trên nói.

Vô Thiên sao sao đầu, không rõ vì sao.

Bỗng nhiên, hắn chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, mắt tối sầm lại, sau đó sẽ độ nhìn thấy ánh sáng thì, càng xuất hiện ở Bích Ba Lâm khu vực biên giới, chỉ mấy tức thời gian, lại ngang qua trung bộ cùng ngoại vi, trực tiếp xuất hiện ở biên giới!

Ngơ ngác đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cảm giác quá không chân thực, liền ngay cả Thú Thần lúc nào rời đi, hắn cũng không biết.

Rất lâu qua đi, hắn mới lấy lại tinh thần, nhìn chung quanh một lần, nặn nặn da mặt, rất đau, xem ra không phải đang nằm mơ.

Hắn lắc lắc đầu, cao nhân thế giới, rất khó hiểu!

Không lâu lắm, hắn trở lại nhà lá, tiểu nha đầu tọa ở bên hồ, rầu rĩ không vui xem tinh tinh, nhìn thấy Vô Thiên, cũng hờ hững.

Vô Thiên đi lên trước, cười nói: "Tiểu nha đầu, làm sao rồi! Ai chọc ta gia Tiểu công chúa tức rồi? Nói cho ca ca, ca ca thế người dạy hắn".

"Hừ!" Thi Thi hừ khau khí, quay đầu, nhìn về phía nơi khác.

Vô Thiên cười lạnh nói: "Ca ca biết sai rồi, sau đó đi đâu, nhất định trước tiên cho Thi Thi báo cáo".

"Cái này còn tạm được", tiểu nha đầu cười nhạt, mập mập trắng trắng trên gương mặt, xuất hiện hai cái lúm đồng tiền nhỏ, rất là đáng yêu: "Ca ca, người ngày hôm nay lên một lượt cái kia đi tới, ta tìm một buổi chiều, đều không tìm được người".

"Đi đánh quái thú, không phải vậy Thi Thi như thế học tập mạnh mẽ pháp quyết."

"Không trách", tiểu nha đầu gật gật đầu, lộ ra hai viên con thỏ nhỏ nha, tràn đầy chờ mong: "Cái kia đánh tới không, ngày mai có thể đi học pháp quyết sao?"

"Đương nhiên, cũng không nhìn ca ca là ai, ngày mai sẽ dẫn người đi Tàng Kinh Các học pháp quyết."

"Liền biết ca ca lợi hại nhất", tiểu nha đầu nhảy nhót, ở trên mặt hắn hôn dưới, xem như là khen thưởng.

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, tiểu nha đầu rất sớm liền đến gọi giường, giục đi Giao Dịch Các.

Giao Dịch Các chính là hối đoái công lao địa phương, sở dĩ xưng là Giao Dịch Các, là bởi vì, nơi này cũng là môn hạ đệ tử giao dịch địa phương, nếu như vật phẩm bị người vừa ý, đệ tử có ưu tiên đủ mua quyền lực.

Vô Thiên mở mắt ra, trời còn chưa sáng, như thế đi sớm, nói không chắc còn chưa mở cánh cửa đây.

Có điều, hắn không cưỡng được tiểu nha đầu, bị bức ép rời giường, nhanh chóng bộ thật quần áo, rửa mặt một phen, bắt đầu theo lệ mỗi ngày bài tập.

Hắn ở bên hồ ngồi trên mặt đất, nuốt phấn chấn, có ám thương tại người, khoảng thời gian này, không thể làm kịch liệt rèn luyện.

Tiểu nha đầu ở bên hồ đi tới đi lui, khác nào con kiến trên chảo nóng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là khát vọng.

Vô Thiên mỉm cười, đồng thời lại vô cùng nghi hoặc, nàng tại sao lại như vậy khát vọng bí điển? Từ trước có thể chưa từng như vậy quá.

Thời gian một chút đi qua, tiểu nha đầu rốt cục chờ đến thiếu kiên nhẫn, nâng hắn rời đi.

Vô Thiên bắt đầu đi, thu công đứng dậy, ngắm nhìn sư tôn nhà lá, sáng sớm hôm qua đi ra ngoài, đến hiện tại đều còn chưa có trở lại, làm cái gì đi cơ chứ?

"Đi rồi rồi!" Tiểu nha đầu thúc.

Chín mươi chín Động thiên, ít dấu chân người, đều ở bế quan tu luyện, mãi đến tận đi tới trường lão khu, mới nhìn thấy rất nhiều bóng người, mỗi một cái đều ngồi đằng hoàng ở địa, nuốt phần chân, thổ trọc khí.

Giữa bầu trời, từng cái từng cái dải lụa màu vàng óng buông xuống, phần chân phồn thịnh, cảnh tượng vô cùng đồ sộ.

Đệ tử nòng cốt khu vực người càng nhiều, có ở nuốt thổ khí, có ở tỷ thí với nhau, sinh long hoạt hổ, thật không náo nhiệt.

"Ồ! Cái kia đáng yêu tiểu bắt điểm lại tới nữa rồi."

Một số người dừng lại động tác trong tay, nhìn lại, cùng tiểu nha đầu cười chào hỏi.

"Bên cạnh cái kia bạch y phục người, lẽ nào chính là ca ca hần? Cũng không nhìn ra nơi nào cường mà!"

"Vẻ nhỏ nhả, cũng như cái thư sinh, còn là một đệ tử ký danh."

Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn Vô Thiên, nghị luận sôi nổi.

"Nói vậy, ca ca rất mạnh, không tin người thử xem", tiểu nha đầu hồng khuôn mặt nhỏ, giải thích.

Một tên khôi ngô đại hán, tách mọi người đi ra, cất cao giọng nói: "Vị sư đệ này, Thi Thi nói người rất lợi hại, chúng ta đều không phải là đối thủ, có thể không tới luận bàn một chút".

Thân thể người này cường tráng, có thể có tám thước, tóc ngắn từng chiếc dựng đứng, có một loại nhanh nhẹn mùi vị.

*****

"Ta chính là bồi tiểu nha đầu đi đạo, các người tiếp tục", Vô Thiên lạnh nhạt nói, tu vi của người này ở Đại thành kỳ, ở đệ tử nòng cốt khu vực, xem như là người tài ba, nhưng đối với hần mà nói, căn bản là lãng phí thời gian.

Hần vội kéo tiểu nha đầu rời đi, thẳng tắp hướng đi sở giao dịch, chút nào không để ý tới phía sau tiếng bàn luận.

"Ca ca, người làm gì thế bắt hòa hần so một lần, như vậy ta thật mất mặt ư!" Thi Thi tỏ oán nói.

Vô Thiên lắc đầu bật cười, cười trêu nói: "Thi Thi lớn rồi nha, đều biết sĩ diện".

"Hừ", tiểu nha đầu nghiêng đầu đi, không để ý tới hần.

Không lâu lắm, hai người đi tới Giao Dịch Các, chỉ có hai tầng, ở ngoài khám nạm hổ phách thạch, cũng không phải khổng lồ cùng huy hoàng, nhưng có một luồng tang thương khí tức biểu lộ mà phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Gặp Đạo Sĩ Béo..?

Cửa, hai tên đệ tử áo đen bảo vệ, thân hình thẳng tắp, sắc mặt nghiêm túc.

Khí thế của bọn họ đều rất mạnh, có Viên mãn kỳ tu vi.

Vô Thiên từ sách lên mình bạch đến, lên cấp đến đệ tử nòng cốt sau, liền muốn vì tông môn làm việc, tỷ như bảo vệ tông môn, thủ vệ các nơi trọng yếu, duy trì trật tự.

Đương nhiên, không thể lâu dài bảo vệ, miễn cho làm lỡ tu luyện, vì lẽ đó cơ bản một tháng trước bắt đầu đổi một lần, thay phiên đang làm nhiệm vụ.

Cũng không phải làm không, mỗi một lần đều có thể được không ít công lao, vì lẽ đó bình thường không có cường hãn thực lực người, thông thường sẽ chọn cái này, không muốn tồn tại nguy hiểm.

Vô Thiên lôi kéo Thi Thi tay nhỏ, trực tiếp đi tới bậc thang bằng đá. Hai người liếc mắt nhìn hần, liền đưa mắt dò.

Một đệ tử ký danh có thể có vật gì tốt?

Trong mắt bọn họ có một vết xem thường, giấu giếm rất sâu, lại bị Vô Thiên bắt lấy, cũng không nói thêm gì, từ giữa hai người đi qua, nhảy vào cửa lớn.

Phòng khách rất lớn, có tới năm trăm trượng chu vi, bên trong hai bên bày ra mấy tấm ghế gỗ, tận cùng bên trong bày một tấm trường kỷ, có thể có dài khoảng mười trượng, ngoài ra, không còn gì khác vật phẩm, có vẻ đặc biệt trống trải.

Vách tường là dùng vôi tất xoát, có phong hoá dấu vết, hiển nhiên rất lâu đều không có tân trang quá, hơn nữa, không có bất kỳ trang sức gì phẩm, sạch sẽ mà đơn giản!

Bên trong đại sảnh, đã có thật nhiều ăn mặc đủ loại áo bào đệ tử, gặp nhau đồng thời, nghị luận sôi nổi, đề tài đơn giản là, người thu hoạch như thế nào, ta ngày hôm qua săn được cái gì.

Trường kỷ mặt sau có một tên lợm khộm ông lão, thân mang áo vải, tóc trắng phơ ngồn ngang rồi tung, trắng như tuyết chòm râu buông xuống trước ngực, gầy trơ cả xương, trên khuôn mặt già nua khô cằn, khác nào cây khô loại, vẫn đục hai mắt híp lại, xem trong tay vật phẩm.

Trường kỷ trước, mấy chục người xếp hàng chờ đợi, châu đầu ghé tai.

"Ca ca, gọi người sớm một chút đến người không chịu, người xem mà, hiện ở đây sao nhiều người xếp hàng, phải đợi tới khi nào", tiểu nha đầu tà oán nói.

Vô Thiên cười cợt, nói: "Không có chuyện gì, người đi bên cạnh ngồi xong, ca ca vậy thì đi".

"Vậy người phải nhanh lên một chút đi!"

Tiểu nha đầu lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ, nhảy nhót nhót đi tới ghế ngồi, hiếu kỳ chung quanh quan sát.

Vô Thiên vừa dừng lại đợi, phía trước một người quay đầu, hỏi: "Huynh đệ, người để đổi món đồ gì?"

Người này ước chừng chừng hai mươi tuổi, thân mang áo bào màu đỏ, tai to mắt lớn, như là mười tháng hoài thai, cái bụng căng tròn, trên khuôn mặt chất đầy thịt mỡ, hai mắt híp thành một cái khe, bên trong hai viên con ngươi xoay tròn trực chuyển.

Vô Thiên kinh ngạc, chột nhìn lại, cái tên mập mạp này cho hần một loại cảm giác rất quen thuộc, bụng phê, vẻ mặt gian xảo, nhưng trong ký ức, lại xác thực chưa từng thấy.

"Hối đoái một ít yêu thú."

"Yêu thú nào, đáng giá bao nhiêu Tinh nguyên, có thể hay không cho ta xem dưới, nếu như là Thượng Cổ lưu lại loại, ta có thể phát ra gấp đôi công lao, cho người mua", tên Béo hai mắt tỏa sáng.

Vô Thiên sững sờ, ánh mắt này thật sự thật quen thuộc, nhưng thực sự không nhớ ra được.

Tên Béo còn tưởng rằng Vô Thiên đối với giá cả bất mãn, nói: "Huynh đệ, ta Thiện Hữu Đức làm người tuyệt đối là đỉnh cao, cấp một bông, xưa nay không muốn bắt nạt lừa các người đệ tử ký danh, giá cả vừa phải, không tin người có thể đi hỏi thăm một chút".

"Thiện thiếu đạo đức, đừng dao động mới tới đệ tử, cẩn thận gặp phải Truyền Công trường lão biết, để người chịu không nổi", nói chuyện cũng là một tên thân mang hồng bào thanh niên.

"Thiện thiếu đạo đức?" Vô Thiên sững sờ, có thể có như vậy bí danh người, hần là sẽ không như hần ở bề ngoài nói vậy thì được rồi.

Thiện Hữu Đức bất mãn trừng mắt hồng bào thanh niên, cường điệu nói: "Ngô Phong, ta tên Thiện Hữu Đức, còn có, ta lúc nào dao động quá những đệ tử khác, chứng cứ, đem chứng cứ lấy ra, dùng sự thực nói chuyện".

"Còn muốn chứng cứ? Tông môn lão nhân, người nào không biết người nội tình, đừng phùng má giả làm người mập", hồng bào thanh niên Ngô Phong, khinh bỉ nói, sau đó vỗ vỗ cái trán, chột nói: "Quên, người vốn là tên Béo, thiếu đạo đức lợm béo".

"Ha ha!"

Thanh niên bên cạnh mấy người, cũng theo nở nụ cười, một gã đại hán nói: "Thiện thiếu đạo đức, người lại muốn không biến mất thu lại, Truyền Công trường lão khả năng thì sẽ không như lần trước giống như dễ dàng tha người, e sợ trực tiếp đưa người đưa vào Bích Ba Lâm trung bộ, đến lúc đó không chết cũng tàn tật".

"Đúng nha, thiếu đạo đức, người cử chỉ này xác thực phải sửa lại, huống chi hần chỉ là một tên đệ tử ký danh, có thể có vật gì tốt đây."

Thiện Hữu Đức vội vàng giải thích: "Huynh đệ, đừng nghe bọn họ nói vậy, bọn họ đây là đang hãm mộ ta có viên thuần khiết tâm tư, trợ giúp đồng môn không cầu báo lại thiện tâm, như thế nào, đem đồ vật lấy ra cho ta xem một chút, yên tâm, tuyệt đối cho người công khai thực giả hai lần".

Vô Thiên mặt không hề cảm xúc, lắc lắc đầu.

"Huynh đệ, xem người vàng trán cao, thể trạng cường tráng, tất là tư chất phi phàm hạng người, sau đó lên cấp đệ tử nòng cốt, nhất định dễ dàng mà nâng, chỉ cần người có thể để cho ta xem một chút là yêu thú nào, tương lai ta nhất định cố gắng chăm sóc người."

"Hả?"

Lời này làm sao như thể quen tai, Vô Thiên đem hết thấy gặp người, từ trong ký ức tìm ra, bỗng nhiên, hần sắc mặt biến đến cực kỳ quái dị, chăm chú đến đánh giá người này.

Hắn đột nhiên mở miệng: "Đạo sĩ bất lương".

"Ân", tên Béo không chút nghĩ ngợi đáp, sau đó hai mắt híp lại, chung quanh nhìn quét một vòng, nghi ngờ nói: "Huynh đệ, người đang nói cái gì? Nơi này nào có đạo sĩ?"

Hắn trang rất giống, không biết chuyện nhất định sẽ tin là thật. Nhưng Vô Thiên dĩ kinh từ phản ứng đầu tiên phán đoán, mập mạp này chính là Thiết Thạch trấn gặp phải vô lượng đạo sĩ.

Thực sự là đập phá thiết hải vô mịch xử, chiếm được toàn không uổng thời gian, lại ma xui quỷ khiến, ở Viêm Tông dừng tới hắn, hơn nữa còn là đệ tử nòng cốt.

Như vậy, lúc đó hắn định là nuốt biến hóa hình thảo, giả dạng làm một bộ người bình thường đáng đáp, giả danh lừa bịp.

Hắn vừa nghi hoặc, Thiện Hữu Đức nếu là đệ tử nòng cốt, không đạo lý không biết Thiên Thần Tà Thủ ý nghĩa, nhưng vì sao lại muốn bán đi?

Vô Thiên không biết, Thiện Hữu Đức xác thực không rõ ràng Thiên Thần Tà Thủ quý giá, lúc trước là từ một đệ tử ký danh trên tay, dùng một trăm Tinh nguyên mua được, tên kia đệ tử ký danh cũng không rõ ràng, hơn nữa một trăm Tinh nguyên, đối với một đệ tử ký danh tới nói, là một bút khả quan của cải, không có một chút nào cân nhắc, trực tiếp đáp ứng rồi.

Liên, Thiện Hữu Đức biến hóa dáng dấp, đi Thiết Thạch trấn thử vận may, đồng thời, vì tăng cao gắng tay đặc thù, còn cố ý thả một cây biến hóa hình thảo, nhìn có hay không cái kia hai hàng mắc câu, không ngờ thật sự có một ngu ngốc, giới đều không nói, trực tiếp dùng một ngàn Tinh nguyên mua đi, nhưng làm hắn trò vui hỏng rồi.

Đến nay còn thường thường một mình vụng trộm trò vui.

Nếu như, hắn nếu như biết gắng tay chính là trong truyền thuyết Thiên Thần Tà Thủ, không biết còn có thể hay không cao hứng như thế, e sợ ý muốn đâm đầu vào tường đều có.

Vô Thiên không có cảm kích, trái lại rất giống cuồng đánh cái này bấy người gia hỏa, lúc trước nếu không là lần theo hắn, thì sẽ không tiến vào Thiên Hại Lĩnh, cũng sẽ không chọc Hoang Cổ Thiên Hại cái này nhân vật khủng bố.

"Huynh đệ, đừng ngăn người nha, đến cùng như thế nào mà, cho câu nói nha", thật lâu không gặp Vô Thiên nói chuyện, Thiện Hữu Đức thúc giục.

Vô Thiên lắc lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng.

Thiện Hữu Đức thấy thế, thất vọng cực kỳ, mạnh mẽ trừng mắt về phía thanh niên mấy người, tức giận đến đỏ mặt tía tai, thịt mỡ run run, ta là gọi các người hỗ trợ, không phải để cho các người hắt ta gót gấc, thật vất vả đụng với cái ngốc qua, liên như vậy gặp phải quỷ tung.

Hắn nào biết, cùng thanh niên mấy người không hề có một chút quan hệ, hết thấy đều bởi vì chính hắn.

Coi như không phải đạo sĩ bất lương, Vô Thiên cũng sẽ không cùng hắn giao dịch, danh tiếng như thế khó ngủ người, có thể có tốt làm người mới là lạ a.

"Nếu đụng tới, liên đừng vọng tưởng chạy nữa", Vô Thiên trầm nói, Thiên Thần Hữu Thủ can hệ trọng đại, nhất định phải nghĩ biện pháp được.

Sau đó, hắn lại nghĩ tới Hàn Thiên, nếu như cho hắn biết, đạo sĩ bất lương chính là Thiện Hữu Đức, không thông báo làm ra ra sao cử động.

"Không thể nào, đây chính là Thượng Cổ lưu lại loại, mới đôi mươi giờ công lao, Vạn trưởng lão, người có phải là ở lừa gạt đệ tử nha".

Phía trước, bỗng nhiên vang lên một đạo âm thanh lạnh lạnh, nói chuyện chính là một tên cô gái mặc áo xanh, tóc dài xõa vai, đường cong ưu mỹ, xinh xắn lạnh lợi, là một tên đệ tử nội môn, hiển nhiên là đối với ông lão đưa ra công lao bất mãn.

Ông lão cũng không tức giận, lạnh nhạt nói: "Đây quả thật là Thượng Cổ lưu lại loại, nhưng chỉ có một cái răng, không có cái gì giá trị lợi dụng, nếu như không phải là bởi vì người là tông môn đệ tử, ta sẽ không thu".

Nữ tử nghe vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi, cái này tuy chỉ là một cái răng, nhưng vì được nó, nhưng là bỏ ra cái giá rất lớn, nhưng không nghĩ chỉ thay đổi mười giờ công lao.

"Hừ", nàng hanh một cái chân khí, xoay người lại, cúi đầu giận dỗi hướng đi cửa lớn, chút nào không chú ý tới, cửa một tên thanh niên mặc áo đen, nhanh chân mà tới.

"Àm!"

"Ồi, tên khốn kiếp kia. . ."

Nữ tử tâm tình vốn là không được, cái này va chạm bên dưới, ngã trên mặt đất, tức giận đột nhiên bạo phát, chửi ầm lên, nhưng làm thấy rõ người tới thì, âm thanh im bật đi.

"Vũ sư huynh, đứng. . . Không nổi. . ." Phảng phất cực kỳ sợ sệt trước mặt người này, nàng thân thể đang run rẩy, áp úng nửa ngày, mới nói hết lời.

Thanh niên ngang tàng bảy thước, tướng mạo đường đường, trong tay cầm một loại quạt giấy, thêm vào chính tề mà nhu thuận tóc đen, người này nhìn qua, phong độ phiến phiến, anh tuấn bất phàm.

*****

Hắn mặt mang ý cười, sự hòa hợp người thời nay, tiến lên nâng dậy nữ tử, quan tâm nói: "Sư muội, không làm bị thương ba".

"Không. . . Có. . ."

Nữ tử nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay lớn, cũng không quay đầu lại địa vội vàng vàng rời đi.

Thanh niên mặc áo đen quay đầu nhìn uyển chuyển bóng lưng, đáy mắt nơi sâu xa xuất hiện một mảnh dị dạng mạng, làm cho người ta một loại con gà con đựng với hoàng thử lang cảm giác, cực kỳ quý dị.

Hắn xoay người, trào phúng quét mắt xếp hàng mọi người, trực tiếp hướng đi trường quy.

"Vũ sư huynh, người xin mời", đang chuẩn bị lấy ra vật phẩm giao dịch một tên đệ tử nòng cốt, vội vàng tránh ra vị trí.

Vô Thiên hai con mắt bóng loáng lấp lánh, từ thanh niên xem cô gái mặc áo xanh trong ánh mắt, hắn nhìn ra một tia thâm tà tâm ý, người này tuyệt đối không phải mặt ngoài đơn giản như vậy.

"Huynh đệ, sau đó có tỷ muội cái gì có thể muốn giấu kỹ, tuyệt đối không nên giấu công tử vũ nhìn thấy, không phải vậy trình tiết khó giữ được", Thiện Hữu Đức thấp giọng nói.

Vô Thiên sững sờ, mặt mày chết bầm này làm sao tốt bụng như vậy?

Quả nhiên, lập tức lộ ra ý đồ, hắn cười híp mắt nói: "Huynh đệ, lão ca ta ở tông môn có nhất định quan hệ, chỉ cần cho nhất định chỗ tốt, ta bảo đảm người tỷ muội không việc gì".

"Ta không có tỷ muội", Vô Thiên lắc đầu, câu cải không được ăn cứt câu nói này, giờ khắc này hắn tràn đầy linh hội.

"Đệ tử chân truyền, đệ tử thân truyền chính là tốt, làm chuyện gì đều có quyền ưu tiên, lúc nào ta nếu có thể đi tới bước này, cả đời này đều biết đủ."

"Tông chủ cũng thực sự bất công, khắp nơi hướng về đệ tử chân truyền cùng đệ tử thân truyền, phần lớn tài nguyên đều cho bọn họ, cũng không muốn vì chúng ta suy nghĩ một chút."

Hồng y thanh niên mấy người, châu đầu ghé tai, khe khẽ bàn luận.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Vũ Công Tử

Vô Thiên tỉnh ngộ, nguyên lai đệ tử chân truyền cùng đệ tử thân truyền, còn có đãi ngộ như vậy, vậy hắn cái này Đại trưởng lão phong hào đệ tử, không phải cũng có?

Vô Thiên đi ra xếp hàng hàng ngũ, hướng về quầy hàng bước đi, như vậy tiện lợi đặc quyền, không cần rõ ràng không cần.

Huống hồ, tiểu nha đầu đã chờ đến thiếu kiên nhẫn, nếu là còn chưa khỏe, lại nên tức rồi.

"Ai, huynh đệ, người làm gì thế đi a", Thiện Hữu Đức hô.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người phóng tới, đều là sững sờ, sau đó sắc mặt co giật, lẽ nào giáo dục bọn họ người không giảng quá, đệ tử ký danh là không thể chen ngang sao?

"Ta nói huynh đệ, đệ tử ký danh là không thể chen ngang, ai, người đứng là mau trở lại nha, không phải vậy sẽ đại họa lâm đầu a."

Vô Thiên dáng vẻ hiện tại, hào hoa phong nhã, ngoan ngoãn biết điều, rất dễ dàng khiến người ta có ấn tượng tốt, hồng y thanh niên mấy người đều vội vàng nhắc nhở cùng khuyên nhủ.

Hắn không để ý đến, đi thẳng tới quầy hàng.

Ánh mắt của mọi người, trước sau đều nhìn kỹ hắn, tràn ngập trào phúng cùng xem thường.

"Thực sự là muốn chết, chờ sau đó Vạn trưởng lão nổi giận, có hắn đẹp đề."

"Điếc không sợ súng, đệ tử ký danh liền dám can rờ như thế, còn không mau cong đuôi đào tẩu, không muốn lại tiếp tục mất mặt."

"Vừa vặn còn đụng với vũ sư huynh, hắn nhất định xong đời, sau đó không sống yên lành được."

Ngoại trừ tiểu nha đầu, Thiện Hữu Đức mấy người ở ngoài, tất cả đều không quen nhìn Vô Thiên, trong đó mang theo cười trên sự đau khổ của người khác, có nhất gan nữ đệ tử, thậm chí nhắm mắt lại, không đành lòng xem chuyện phát sinh kế tiếp.

"Tiểu tử này, vẻ nho nhã, tính khí đúng là rất quật, có điều sau đó sợ là không có ngày nổi danh", hồng y thanh niên lắc đầu nói.

Thiện Hữu Đức hai mắt hí thành một cái khe, nói: "Cũng không thập chỗ đặc thù mà, lại dám mất không tông quy, việc này nếu là truyền vào Chấp pháp trưởng lão trong tai, không chết cũng muốn tróc da a".

Vô Thiên đi tới quầy hàng, cũng không lập tức yêu cầu hỏi đồái, dù sao có cái tới trước tới sau, không thể quá mức hung hăng đi.

Nhưng mà, Vũ công tử cùng với phía sau một loạt người không thoải mái, người nói một mình người đệ tử ký danh, không cố gắng xếp hàng, chạy tới xem náo nhiệt gì, huống hồ coi như đến rồi, Vạn trưởng lão cũng sẽ không cho người hỏi đồái, chỉ là làm không công một hồi.

"Người không biết tông quy sao? Cho ta đi ra sau xếp hàng", Vũ công tử trầm mặt, âm thanh lạnh lẽo cực điểm, cùng trận đánh lúc trước cô gái mặc áo xanh như hai người khác nhau.

Vô Thiên bình yên như thái, sắc mặt bình tĩnh, mắt điếc tai ngơ.

Vũ công tử chân mày cau lại, sắc mặt một hồi âm trầm xuống, nói: "Có nghe không? Cho ta cút ngay lập tức trở lại".

Vô Thiên hơi nhướn mày, có điều lập tức lại triển khai, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn là nghĩ như vậy.

Nhưng Vũ công tử có thể không đáp ứng, chưa bao giờ không có cái kia đệ tử ký danh, đệ tử nội môn hoặc là đệ tử nòng cốt, dám công nhiên ngỗ nghịch lời nói của hắn.

"Người là vị nào chấp pháp giả thủ hạ, đi gọi tới cho ta, một đệ tử đều giáo không được, muốn hắn can gì dùng", Vũ công tử mạnh phi thường thế, Vạn trưởng lão còn không lên tiếng, liền tự chủ trương, muốn sau đó trách nhiệm.

Thân là ba trưởng lão thương yêu nhất đệ tử, từ lâu nuôi thành kiêu căng ương ngạnh tính cách, liền trước đây đệ tử cũ đều không để vào mắt, muốn cùng nhau xử phạt.

Vạn trưởng lão không có mở miệng, cúi đầu mua bán lại một cái bình ngọc, thậm chí ngay cả ngẩng đầu không hề liếc mắt nhìn một chút.

"Ai đang bắt nạt ca ca."

Lúc này, tiểu nha đầu chạy tới, che ở Vô Thiên tiền thân, cả giận nói: "Người người nào, tại sao bắt nạt ca ca ta".

"Nguy rồi", Thiện Hữu Đức thầm hô không tốt.

Hồng y thanh niên mấy người biến sắc, mà những đệ tử khác, trên mặt đều là hiện ra một vết nụ cười quái dị.

Bởi vì bọn họ biết, Vũ công tử không chỉ có háo sắc, còn có nghiêm trọng luyện đồng phích, đối với loại này đáng yêu bé gái, càng là không thể tự thoát ra được.

"Huynh đệ, cẩn thận. . ."

Thiện Hữu Đức muốn nhắc nhở, nhưng rồi lập tức im lặng, nếu như đắc tội rồi Vũ công tử, vậy sau này ở tông môn tuyệt đối không sống yên lành được, trong lòng chỉ có thể yên lặng cầu khẩn.

"Cái kia gan to bằng trời đệ tử ký danh, dám ở chỗ này gây sự?" Đoàn người tiến vào sở giao dịch, cầm đầu chính là tên kia đệ tử nòng cốt khu vực không ngạo đại hân.

Khi nhìn thấy Vô Thiên thì, mọi người đều là cả kinh, làm sao sẽ là hân?

"Tiểu bất điểm phiền phức, vậy phải làm sao bây giờ", mọi người sắc mặt biến ảo không ngừng, hi vọng trợ giúp, nhưng lại sợ Vũ công tử thù dai, sau đó báo thù.

"Khà khà, nơi này thật là nhiều người a, ta cũng tới tập hợp tham gia trò vui."

Một tiếng cười khẩy vang lên, một đạo bóng người màu tím nhanh chóng đi vào.

Người này chính là Hàn Thiên.

"Đệ tử thân truyền đến rồi, sự tình có thể sẽ có khả năng chuyển biến tốt", Thiện Hữu Đức lẩm bẩm.

Nhưng mà, không như mong muốn, Hàn Thiên quét một vòng mọi người, cười khẩy nói: "Nghe nói có người phạm vào tông quy, chuyện này có thể liên quan đến tông môn danh tiếng, quyết không thể dễ tha, muốn nghiêm khắc xử phạt".

Hân lăm lăm liệt liệt tọa trên ghế ngồi, không được dấu vết đối với tiểu nha đầu trừng mắt nhìn, không chút nào ngăn cản ý tứ.

"Phạm môn quy già, tuyệt không dễ tha!"

Một đám người sau lưng cùng kêu lên hò hét.

Đùa giỡn, đây chính là đệ tử thân truyền, trong ngày thường có thể không gặp a, giờ khắc này không muốn đập nịnh hót, còn chờ khi nào.

Vũ công tử khỏi đầu còn có chút do dự, nhưng đệ tử thân truyền đều nói như thế, trong lòng hân vô cùng quyết tâm, quát lên: "Đi gọi phụ trách giáo dục người chấp pháp già, ta sẽ từ nhẹ nhàng xử lý, nếu không, gặp phải tông chủ biết, các người chắc chắn bị trục xuất tông môn".

Nhìn thấy Vô Thiên thờ ơ không động lòng, hân giận dữ, lập tức một cái tát phiến đi, phảng phất đang giáo huấn thủ hạ loại, hung hăng Lăng người!

Hân thân là đệ tử chân truyền, địa vị cao cả, như thả vào ngày thường, cũng không muốn dám can rờ như thế, mà giờ khắc này không giống nhau, người này phạm vào tông quy, coi như giết, tông chủ cũng sẽ không trách phạt.

"Chớ ép ta ra tay", Vô Thiên lùi về sau một bước, thông dong tách ra, trầm giọng nói.

"Ha ha. . . Thấy không, phạm vào tông quy còn không biết sai, ngược lại uy hiếp, hân đã phát điên, hôm nay nếu không lấy nhìn thẳng vào nghe, đến thời điểm hết thấy đệ tử ký danh cũng giống như hân như vậy, tông môn còn không lớn loạn", Vũ công tử tức giận phản cười, lạnh lùng nói.

"Lấy nhìn thẳng vào nghe, tự đoạn một tay, trục xuất tông môn, răn đe!"

Đoàn người hò hét, tông quy chính là định luật, người vi phạm hối lỗi hối cải, nhiều nhất hạ xuống trách phạt, cũng không lo ngại, nhưng chết cũng không hối cải người, can tự đoạn một tay, trục xuất tông môn, đây là quy củ.

Vũ công tử cười lạnh nói: "Hiện tại hối vẫn còn đổi kịp".

"Ta không muốn gây chuyện, nhưng tại sao bất kể đi đến nơi nào, đều có thể gặp được người như người?" Vô Thiên hỏi một đảng trả lời một nẻo.

"Ca ca, không bằng chúng ta. . ."

Tiểu nha đầu khuôn mặt nhỏ bé béo mập non nớt, mắt to trong suốt mà linh động, khác nào tiểu thiên sứ loại, ý của nàng rất rõ ràng, muốn lấy ra thân phận lệnh bài.

Vô Thiên lắc đầu, lấy ra lệnh bài chỉ có thể khiến người ta mặt ngoài thần phục, sau lưng còn có thể tính toán, chỉ có nắm đấm mới có thể chân chính để bọn họ im lặng.

Vũ công tử xem thường, phụ cận một bước, phun ra một đạo thanh âm yếu ớt: "Đem mọi người đưa cho ta, ta có thể tha cho người một mạng, hơn nữa sau đó cùng ở bên cạnh ta, bảo đảm người một đời bình an".

Hân không biết, một câu nói này, thay đổi Vô Thiên ý nghĩ nội tâm ban đầu.

"Xin hỏi, có thể giết người sao?" Vô Thiên quay đầu, nhìn Vạn trưởng lão, nói ra một đạo khiếp sợ bốn tòa mà nói!

Vạn trưởng lão đột nhiên ngừng đầu, vẫn đục hai mắt bóng loáng lấp lánh, một lát sau, hân hơi lắc đầu, thu hồi ánh mắt, khàn giọng nói: "Chỉ cần song phương đều đồng ý là có thể, nhưng muốn đi bên ngoài, chớ đem nơi này làm bản".

"Ha ha, ngươi rất ngông cuồng, chỉ là đệ tử ký danh dám khiêu chiến ta, được, rất tốt, ta tiếp thu", Vũ công tử cười to, sau đó nhỏ giọng nói: "Ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt đau quá yêu muội muội ngươi".

"Ha ha. . ."

Hắn càn rỡ cười to, hướng về ngoài cửa nhanh chân bước đi.

Thiện Hữu Đức tập hợp tới, khuyên nhủ: "Ta nói huynh đệ, ngươi cái này không phải muốn chết sao, nhanh lên một chút đi nói lời xin lỗi, nhận cái sai, được điểm trách phạt, dù sao cũng hơn đưa mạng cường a".

"Đúng vậy, Vũ công tử ở đệ tử chân truyền chính giữa cũng là người tài ba, ngươi cái này không phải tự tìm đường chết sao, nói lời xin lỗi cũng sẽ không đi khỏi thịt, đừng liều chết", hồng y thanh niên mấy người khuyên nhủ.

Thậm chí, liền khôi ngô đại hán lên một lượt trước khuyên bảo.

"Đừng sợ, ca ca rất lợi hại, cái kia tên vô lại không phải là đối thủ", tiểu nha đầu không một chút nào lo lắng, lời thề son sắt nói.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một dòng nước ấm tràn vào trong lòng, Vô Thiên nhìn mọi người, tất cả đều tỏ không quen biết, nhưng liễu lĩnh gặp phải đệ tử chân truyền trả thù nguy hiểm, cũng phải đến đây khuyên bảo.

Dần dần, trong lòng hắn nhiều hơn một loại lòng trung thành.

"Đa tạ", hắn chấp tay tạ, sau đó liếc mắt Hàn Thiên, ôm tiểu nha đầu hướng về cửa lớn đi đến.

Sàn đánh lộn ở trường lão khu vực, có tới hơn ngàn trọng, mặt đất là dùng Kim Cương Thạch lát thành, cứng rắn cực kỳ, thoát thai Đại thành kỳ tu giả, rất khó lay động, là đặc biệt vì đệ tử chân truyền chế tạo.

Đệ tử ký danh khiêu chiến đệ tử chân truyền vẫn là lần thứ nhất xuất hiện, trong nháy mắt gây nên to lớn náo động, không tới chốc lát, ngoại trừ chín mươi chín Động thiên đệ tử thân truyền, tất cả mọi người đều biết, đều chạy tới.

Mấy vạn người chen chúc ở một khối, có thể nói là người ta tấp nập, thanh thế hùng vĩ.

Bọn họ đều đang bàn luận, đến tốt cùng là ai không biết mùi vị, dám muốn khiêu chiến đệ tử chân truyền.

Làm nghe nói là tiểu bắt điểm ca ca thì, từ Thiết Thạch trấn đến đây đệ tử, còn có Hàn Ngưng sáu người, mơ hồ đã đoán được là ai.

Bọn họ đều phi thường nghi hoặc, rõ ràng là Đại trưởng lão đệ tử, làm sao liền biến thành đệ tử ký danh? Cái này cất giấu trong đó cái gì vấn đề?

Có điều, bọn họ đều có tự mình biết mình, không có nói rõ, tầng thứ này tranh cãi, không phải bọn họ có thể trộn đều.

Vào!!

Vô số đến bóng người màu đen, chạy nhanh đến, những thứ này đều là đệ tử chân truyền, nghe nói có người khiêu chiến Vũ công tử, ngay lập tức chạy tới, muốn nhìn một chút là thần thánh phương nào.

Bọn họ khí thế rất mạnh mẽ, uy hiếp bát phương, biến người tự động tránh ra con đường, cung bọn họ thông hành.

So với trên đấu trường, Vô Thiên lẳng lặng đứng thẳng, tiểu nha đầu vẫn còn đang trong lòng ngực của hắn.

"Hắn quá càn rỡ, lại còn ôm một cô bé, chờ sau đó chết như thế nào cũng không biết!"

"Ngông cuồng tự đại, đệ tử ký danh cũng dám chủ động khiêu chiến đệ tử chân truyền, điếc không sợ súng!"

Dưới đài có người trào phúng.

Hàn Thiên trạm ở trên đài, làm thời đảm nhiệm trọng tài, nhẹ nhàng tăng hắng một cái, tràng dưới lập tức yên tĩnh xuống, lớn tiếng nói: "Các vị sư đệ sư muội được, đây là ta lần thứ nhất công chúng biểu hiện, liền có nhiều người như vậy vây xem, thực sự là nhiệt tình như lửa, bản soái ca thụ sủng nhược kinh, cảm giác sâu sắc vinh hạnh. . ."

"Đầu tiên, tự giới thiệu mình dưới, bản thân Hàn Thiên, năm nay mười sáu tuổi, chưa kết hôn, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ở ta đẹp trai dung mạo dưới, Nhật Nguyệt thất sắc, Thiên Địa tối tăm, tú lệ núi sông, vì ta mà xấu hổ!"

Hàn Thiên không trực tiếp tiến vào chủ đề, tự mình tự giới thiệu.

"Nếu như có vị sư muội kia đối với ta nhất kiến chung tình, có thể truyền âm cho ta, chúng ta có thể đi hẹn hò, có thể đi đánh tử hổ quái thú, có thể lôi kéo tay xem tà dương, hoặc là ngồi ở đỉnh núi gần bó xem mặt trời mọc, đương nhiên, một số tướng mạo tựa như khủng long, vóc người tựa như trâu

hoang liên chó quấy rầy, ta không thích cùng dã thú làm bạn. . ."

Một đám đệ tử chân truyền hai mặt nhìn nhau, đầu đầy màu đen tuyền, trong lòng hò hét, chúng ta quan tâm không phải cái này, có thể hay không nhanh lên một chút tiến vào chủ đề? Cái này lại không phải ngại ra mắt đại hội, lâu dài cái gì kính a!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thăm Sát

Một đám đệ tử, bao quát đệ tử chân truyền, giận mà không dám nói gì, nắm chặt nắm tay, nổi cả gân xanh.

Bọn họ vốn là mang theo cao vút tâm tư, đến đây quan sát giao đấu, không ngờ một không quá quan trọng người ở phía trên, lú ra lú rú nói cái liên tục, lại không phải đến xem võ kịch lớn, tại sao phải nghe hấn đông dài.

Vì lẽ đó, một nhóm người yên lặng rời đi.

Nhưng mà, một đám nữ đệ tử nhưng đang hoan hô, Hàn Thiên ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, thêm vào thân phận cao quý, tự nhiên có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Thậm chí, có một phần nữ tử, lập tức lấy ra Vạn Tượng Lệnh, truyền ra tin tức.

"Không nghĩ tới các vị sư muội nhiệt tình như vậy, Vạn Tượng Lệnh đều sắp tăng cao!"

Hàn Thiên hướng về phía Vô Thiên cười đắc ý, tiếp tục nói: "Kỳ thực đây, yêu cầu của ta cũng không muốn cao, dương liễu eo nhỏ, thủy mị thướt tha, thiên kiều bá mị, trời sinh vu vật, một câu nói tổng kết, ngoài đầu nhìn lại một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, nếu như ngại là, xin mời truyền tin cho ta. Mà những kia hai mươi tuổi trở lên bác gái, kính xin hạ thủ lưu tình, bản soái ca không có luyện mẫu tình kết".

Yêu cầu này còn chưa đủ cao?

Chúng người không lời, có thể dài thành như vậy nữ tử, sợ là vạn người chưa chắc có được một đi.

Đặc biệt một câu tiếp theo chuyện, rất nhiều người nghe đều cảm giác khó chịu, hai mươi tuổi chính là bác gái? Cái kia ba mươi tuổi lại là cái gì?

Lại nói, ngại có gấp như thế tuổi trẻ bác gái sao?

"Được rồi, tự giới thiệu mình xong xuôi, chúng ta cắt vào chủ đề đi!"

Nghe vậy, tất cả mọi người lau vệt mồ hôi, chết tiệt ôn thần cuối cùng kết thúc.

Hàn Thiên nói: "Mọi người đều biết phía trước ta hai vị này là ai đi, nếu như không biết, ta có thể giới thiệu sau".

"Không cần, trực tiếp bắt đầu!"

Tất cả mọi người đều hò hét.

Đùa giỡn, tự giới thiệu mình hay dùng nửa khắc đồng hồ, lại giới thiệu hai người, không phải lại muốn nửa canh giờ, còn muốn chạy về đi tu luyện đây, có thể không nhiều như vậy thời gian rảnh rỗi cùng ngại hao tổn nữa.

"Mọi người cũng thật là nhiệt tình như lửa nha! Được rồi, chúng ta trực tiếp bắt đầu!"

Hàn Thiên nhìn hai người, nghiêm túc nói: "Lần này giao đấu, tất phân sinh tử, không cho phép đầu hàng, không thể từ bỏ, không thể có người ngoài hiệp trợ, các ngại có đồng ý hay không?"

"Có quan hệ gì, kết quả đều giống nhau, ta đồng ý", Vũ công từ điều trong tay quạt giấy, không để ý chút nào.

Vô Thiên gật đầu.

"Tốt lắm, ta tuyên bố, giao đấu chính thức bắt đầu!"

Vũ công từ cũng không trực tiếp động thủ, ung dung như thế đi lên trước, nói: "Ta vừa nảy điều kiện vẫn tính mấy, ngại suy nghĩ thêm dưới, vô tội làm mất mạng, có thể không đáng".

"Tự sát vẫn là ta động thủ", Vô Thiên lạnh lùng nói, không có lời thừa thãi.

"Achl!"

Vũ công tử sững sờ, sau đó cười nhạo, từ trước tới nay chưa từng gặp qua như vậy ngông cuồng đệ tử ký danh, đây là lần thứ nhất, cũng là một lần cuối cùng.

Hắn muốn giết gà dọa khỉ, để tất cả mọi người biết, thân phận gì phải làm gì sự, không muốn mưu toan khiêu khích địa vị cao giả uy nghiêm.

"Bé gái thật đáng yêu, đều không muốn nhả tâm xuống tay, nhưng là bãi ở trước mắt, không muốn ăn xong đáng tiếc. . ."

"Xem ra là muốn ta động thủ!"

Vô Thiên sắc mặt chìm xuống, khí thế bỗng nhiên bạo phát, tóc đen không gió mà bay, vây quanh Thi Thi, vỗ tới một chưởng, kinh người khí tức tràn ngập, mạnh mẽ sóng khí lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra đến, trăm trượng hướng tới, bụi bặm quét một cái sạch sành sanh!

Người này có Viên mãn kỳ tu vi, trở thành đệ tử chân truyền, một là dựa vào năng khiếu, hai là dựa vào quan hệ, có người nói ba trường lão là thúc thúc hắn, cho nên mới dám như thể trắng trợn không kiêng dè.

Đối phó người như vậy, một cái tay liền được rồi!

Hắn bộ này tư thái, rơi vào trong mắt hắn, chính là hung hăng cùng ngông cuồng, đối thủ tốt xấu cũng là đệ tử chân truyền, người lại ôm cái bé gái chiến đấu, là có thực lực mang tính áp đảo, vẫn là tự đại đây?

Đám người chung quanh đều rất chờ mong.

Vũ công tử không nghĩ tới Vô Thiên nói ra tay liền ra tay, nhưng không có quá mức kinh hoàng, thân thể nghiêng, hướng về bên phải tránh đi, trong tay quạt giấy sáp nhập, phản xạ phát ra từng sợi chói mắt mang, phiến diệp bên trên càng lấp đặt mấy mảnh lưỡi dao sắc.

"Bạch!"

Quạt giấy quay về cánh tay đâm tới, Vô Thiên cười gằn, vung tay lên, trực tiếp bắt lấy lưỡi dao sắc, lập tức 'Leng keng' tiếng vang lên, ở cái này yên tĩnh quảng trường, có vẻ các vị chói tai!

"Đang đang!"

Mấy chuỗi nửa đoạn lưỡi dao sắc, rơi xuống ở địa, va chạm phát ra thanh âm vang dội.

Vũ công tử sắc mặt đại biến, thân hình liên tiếp lui về phía sau, mãi đến tận lùi tới trăm trượng có hơn, mới ổn định thân hình.

Hắn hai mắt tròn tròn, xem trong tay quạt giấy, tràn ngập khó có thể tin, đây chính là huyền sắt chế tạo, lại gặp phải dễ dàng như thể đánh gãy, mà nhìn như không tổn sức chút nào, nhìn lại đối phương tay, càng một điểm vết thương đều không có, cái này hoàn toàn lật đổ hắn thường thức.

Huyền sắt chế tạo lưỡi dao sắc, tuy không sánh được thiết nham, nhưng cũng không phải Đại thành kỳ tu giả có thể bẻ gãy, sức mạnh của hắn, cơ thể hắn, làm sao có khả năng như thế cường?

Vũ công tử sắc mặt không nhịn được trắng bệch, như thế một nhân vật đáng sợ, làm sao có khả năng là đệ tử ký danh? !

Sàn đánh lộn yên lặng như tờ, cảm như hén, mỗi con mắt đều tròn tròn lên, đây mà vẫn còn là người ư! Như thế cường thân thể, tuyệt đối có thể so sánh với thành niên kỳ Thượng Cổ lưu lại loại, thật đáng sợ.

Bọn họ biết, Vũ công tử nguy hiểm.

"Trong vòng nhất chiêu giết ngươi!"

Vô Thiên lần thứ hai nói ra một đạo kinh thiên động địa, cái gì gọi là cuồng, cái gì gọi là ngạo, đây mới gọi là cuồng ngạo, đây mới gọi là hung hăng!

Ôm một cô bé, coi rẻ đối thủ, không thể bảo là không muốn thô bạo!

Hiện trường ngoại trừ Hàn Thiên, không ai dám nói có thể một chiêu đem Vũ công tử chém giết, mà trên đài cái này tên điều chưa biết đệ tử ký danh liền dám.

Hắn vẫn là đệ tử ký danh sao? Có thể hay không vị nào đệ tử thân truyền?

Chín mươi chín Động thiên người, rất ít xuất hiện, mọi người biết không muốn vượt qua hai chữ số, bọn họ bắt đầu hoài nghi, thiếu niên có thể hay không là còn lại đệ tử thân truyền một trong.

"Đại thành kỳ, lại trở nên mạnh mẽ a!"

Hàn Thiên thăm than, trong lòng nổi lên một luồng cảm giác vô lực, chỉ mới mấy ngày trôi qua, liền đột phá đến Đại thành kỳ, hơn nữa hắn có thể cảm giác được rõ rệt, thân thể so với ở Thiết Thạch trấn thì càng mạnh hơn!

Nguyên bản hắn còn muốn nỗ lực tu luyện, hi vọng có một ngày, có thể đem trấn áp, mỗi ngày không có chuyện gì gõ mõ, xem ra lần này hi vọng thất bại.

Vũ công tử cũng chinh sủng sốt một chút, một chiêu giết người, bốn chữ này vẫn ở bên tai vòn quanh, thật lâu không tiêu tan.

"Ha ha. . ."

Hắn gương cao ngày cười to, đó là châm biếm, cười nhạo, giờ khắc này còn có thể cười được, chứng minh cũng không phải mặt ngoài đơn giản như vậy, nhất định có hậu chiêu!

Vũ công tử quát lên: "Thiểm Diệu, đi ra!"

"Hồng!"

Vang dội tiếng gầm gừ vang lên, trường lão khu vực một đồng trong trạch viện, một vệt kim quang bắn ra, nhanh khó mà tin nổi, khác nào một trận cuồng phong quét đến, mọi người còn chưa kịp phản ứng, sàn đánh lộn bên trên thỉnh thoảng xuất hiện một con màu vàng yêu thú!

"Thượng Cổ lưu lại loại Kim Lôi Báo!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, miệng mở lớn, dù có thể nhét vào một cái trứng gà, mà những đệ tử chân truyền kia đầy mặt kinh ngạc, hiển nhiên, bọn họ cũng không biết, Vũ công tử còn có như thể một con đáng sợ Thượng Cổ lưu lại loại!

Con thú này ước dài hai mét, bộ lông màu vàng óng như Hoàng Kim loại, sáng lên lấp lánh, trong đó còn tô điểm điểm điểm màu trắng, gặp phải kim quang bao phủ, rất khó phát hiện.

"Con này Kim Lôi Báo còn ở sơ sinh kỳ, thực lực ở Đại thành kỳ, có điều thắng ở tốc độ rất nhanh, người này nói tới một chiêu phải giết, khả năng không cách nào làm được."

"Có Kim Lôi Báo hiệp trợ, Vũ công tử thậm chí khả năng trở mình!"

Vài tên đệ tử chân truyền nghị luận.

"Thật không?" Hàn Thiên khóe miệng ngậm lấy một nụ cười gần, nếu như vên vẹn Vô Thiên, một chiêu khả năng không cách nào đánh giết, nhưng trở mình cơ hội tuyệt đối không muốn tồn tại, không ai so với hắn càng hiểu rõ Vô Thiên cường.

Nhưng mà, Vô Thiên ma xui quỷ khiến, càng đem Thi Thi ôm vào trong ngực, có nàng, một chiêu đánh giết dễ dàng mà nâng, nói không chắc còn có thể hàng phục Kim Lôi Báo, đây chính là tương đương với Thiểm Điện Ứng Thượng Cổ lưu lại loại, phi thường hiếm thấy a.

"Như thế nào, giết mình sao, ha ha, thân thể người mạnh, nhưng không có đất dụng võ, ha ha! Ta muốn đem người lăng trì xử tử, từng khối từng khối thịt cắt lấy, để người đau đến không muốn sống", phảng phất thắng lợi nắm chắc, Vũ công tử cười to, vung lên ngòi ở Kim Lôi Báo trên người.

"Ca ca, ta thật thích con này báo nhỏ, có thể hay không không muốn giết, đưa cho ta nha", tiểu nha đầu mắt to liếc nhìn ngôi sao nhỏ, cực kỳ ước ao.

"Người xem đó mà làm đi!"

Tiếng nói rơi xuống đất, Vô Thiên một bước bước ra, có tới hai mươi trượng, nhanh đến mức đáng sợ, bốn phía người vây xem trợn mắt liú lười, nguyên lai hắn vẫn luôn không dùng toàn lực a!

Nếu như không đột phá Đại thành kỳ, không tiến vào Bích Ba Lâm trải qua một lần tôi luyện, hắn không dám nói ra lớn lối như thế, nhưng giờ khắc này không giống nhau, có đầy đủ tư bản, coi rẻ Thoát Thai Kỳ tu giả, vô địch cùng cảnh giới!

"Như vậy muốn chết, ta sẽ tác thành người, Thiểm Diệu, chúng ta bên trên, nhưng nhớ tới không nên thương tổn bé gái, nàng nhưng là ta sau này món đồ chơi!"

"Hồng!"

Kim Lôi Báo rít lên một tiếng, hóa thành một vệt kim quang, càng so với Vô Thiên còn nhanh hơn một bậc, thực tại khó mà tin nổi.

Rất nhanh, hai người tới gần.

Đang lúc này, Thi Thi bỗng nhiên rơi trên mặt đất, ở mọi người ánh mắt kinh nghi dưới, mở ra tay nhỏ, hướng về Kim Lôi Báo Porsche mà đi, mắt to tràn ngập chờ mong, mà hô lên một đạo làm người muốn gặp trở ngại.

"Tiểu báo báo, ngoan, đến tỷ tỷ trong lòng ngực đến."

Kim Lôi Báo kinh ngạc, tốc độ một hồi chậm lại, nhưng ở Vũ công tử giục giã, cũng nhắc nhở không muốn thương tới, tốc độ lập tức tăng vọt, như một mảnh tia chớp màu vàng óng, muốn vòng qua tiểu nha đầu.

Nhưng mà, tiểu nha đầu một hồi lướt ngang đi qua, hai người khoảng cách gần vô cùng, chỉ có năm trượng, lấy Kim Lôi Báo tốc độ, điểm ấy khoảng cách, dùng không được một tức thời gian liền có thể đến, thậm chí bán tức đều nếu không đến.

"A!"

Nhất gan nữ đệ tử, che mắt, rít gào liên tục, không dám nhìn cái kia máu tanh một màn.

Như thế đáng yêu bé gái, liền muốn bị chết ở Thượng Cổ lưu lại loại trào dưới, liền những đệ tử chân truyền kia, trên mặt cũng có không đành lòng cùng tiếc hận.

Thậm chí, Hàn Thiên cũng sốt sắng lên đến, không nhận được hi vọng tiến lên cứu viện.

Vô Thiên khẽ nhíu mày, con ngươi co rút lại, con mắt chăm chú khóa chặt kim Lôi thú, ở nửa mét khoảng cách thì còn không dừng lại, hẳn sẽ không chú ý, đem con thú này chém giết.

Ngay ở mọi người đều cho rằng tiểu nha đầu chắc chắn phải chết thì, bỗng nhiên, một đạo hào quang màu nhũ bạch, từ thân thể nho nhỏ bốc lên mà phát ra, một luồng hào hùng sức sống nhanh chóng lan tràn ra.

"Tiểu báo báo, nghe lời, cùng tỷ tỷ đi!"

Tiểu nha đầu bạch y bỗng bình, mắt to linh động cực điểm, tiểu thân thể gặp phải nhũ quang bao phủ, khác nào tiểu thiên sứ loại, thần thánh mà thuần khiết!

"Ô ô "

Mọi người chấn động một màn xuất hiện, Kim Lôi Báo chạy trốn thân thể, đột nhiên đình chỉ, như cái ngoan bảo bảo loại nằm trên mặt đất, lè lưỡi ở tiểu trên mặt cô gái liếm láp, biểu hiện cực kỳ thân mật.

"Ta nói rồi chỉ cần một chiêu, ngươi hẳn phải chết!"

Kim Lôi Báo đột nhiên làm phản, Vũ công tử vẫn còn trong khiếp sợ, bỗng nhiên, một đạo khác nào Từ Thần âm thanh ở vang lên bên tai, nhất thời hoàn hồn, đã thấy một bóng người đứng sừng sững trước mặt, một ngón tay đặt tại trên trán, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được, đầu ngón tay cái kia sức mạnh cuồng bạo, miễn cưỡng đem da dẻ đánh nứt!

Huyết dịch từ cái trán tràn ra, thậm chí ngay cả xương cốt đều chịu ảnh hưởng, khác nào đang dần dần nứt ra loại, tiếng răng rắc không ngừng truyền ra.

Hắn sắc mặt kịch biến, mồ hôi lạnh thấm ướt áo bào, vội vàng cầu xin tha thứ: "Đừng giết ta, cầu ngươi đừng giết ta, ta có rất nhiều Tình nguyên, còn có công lao, chỉ cần ngươi tha ta, hết thảy đều cho ngươi, bao quát con này Kim Lôi Báo."

"Ngươi không nên nói câu nói kia, nếu nói rồi, liền muốn trả giá thật lớn!" Vô Thiên lạnh lùng nói.

"Câu nói kia?" Vũ công tử sững sờ, trầm tư suy nghĩ, chợt một hồi tỉnh ngộ, cầu xin nói: "Xin lỗi, là ta sai, là ta không giữ mồm giữ miệng, ta cũng không dám nữa, ngươi coi như ta là một con súc sinh loạn nói láo, cầu ngươi tha ta một mạng. . ."

"Phốc" một tiếng, âm thanh im bật đi, một đạo nhanh chóng mà mãnh liệt chỉ kinh, xuyên qua đầu người, trước sau thông suốt, huyết dịch nộ phun mà phát ra.

Vũ công tử hai mắt trợn trừng, mang theo sâu sắc hối hận, ngã xuống đất từ vong!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chấn Động Thiên Hạ!

Một đòn hẳn phải chết, nói được là làm được!

Vô Thiên sắc mặt lạnh lùng, bản không muốn dự định muốn tính mạng của hắn, có trách thì chỉ trách ở hắn không nên nói phát ra câu nói kia.

Vì một câu nói, mà đánh mất tính mạng, Vũ công tử đến chết mới biết, đáng tiếc hối hận muộn rồi!

Vô Thiên bám thân, gỡ xuống bên hông hắc Giới Tử túi.

Bây giờ trên người đã có hai cái Giới Tử túi, một là Hòa Thế, một là Ngô trưởng lão, hơn nữa cái này một, chính là ba cái.

Xưa nay Viêm Tông, vẫn đang bận bịu, hẳn đều không thời gian sửa sang lại chiến lợi phẩm.

Cái này ba cái Giới Tử túi chủ nhân, thân phận đều không bình thường, bên trong có thể có một hai kiện hiếm thấy bảo bối.

"Thi Thi, đi thôi."

Vô Thiên bắt chuyện tiếng, trước tiên đi xuống sân đánh lộn, đoàn người tự động tránh ra con đường, liền ngay cả đệ tử chân truyền cũng như thế, không tự chủ được lui sang một bên, phía sau Kim Lôi Báo kim quang nhấp nháy, hung uy hiển hách, tiểu nha đầu cười ở trên lưng nó, cười hi hi cùng người quen biết tìm bắt chuyện!

Tất cả mọi người đều trợn mắt ngoác mồm, miệng khô lưỡi khô, cảm giác này quá không chân thực, nói một chiêu liền thật sự một chiêu giết.

Hơn nữa, tiểu nha đầu càng thêm hung tàn, trực tiếp kêu hai tiếng tiểu báo báo, Kim Lôi Báo lại liền lâm trận lâm phản, thành nòng tiểu sủng vật!

"Tiểu bất điểm là Quang Minh linh thể!"

Có người nhận ra được, khiếp sợ mở miệng, não động toàn trường.

Quang Minh linh thể quá hiếm thấy, toàn bộ tông môn, các đệ tử chính giữa cũng khó khăn tìm một người, có thể thấy được cỡ nào ít ỏi!

"Ai, huynh đệ chờ ta a!"

Hàn Thiên lắc lắc đầu, không cảm thấy kinh ngạc, gấp vội vàng đuổi theo.

"Bại hoại, ngươi xem ta tiểu báo báo đẹp mắt không?" Thi Thi cười híp mắt hỏi.

Nàng trò vui hồng rồi, trước ở đệ tử nòng cốt khu vực bị ủy khuất, quét một cái sạch sành sanh, ca ca lần này quá ra sức, một chiêu đánh bại bại hoại, vô cùng có mặt mũi.

"Tiểu nha đầu, có thể hay không thương lượng cái sự."

Tiểu nha đầu trong lòng chính cao hứng lắm, không chút suy nghĩ, nói: "Nói đi, chuyện gì chứ!"

"Ngươi lúc nào có thời gian, theo ta đi Bích Ba Lâm nơi sâu xa, hàng phục mấy con Thú Vương cho ta làm linh sủng, có được hay không", Hàn Thiên đây mặt chờ đợi.

Tiểu nha đầu đang chuẩn bị đáp ứng, Vô Thiên một cái tát hô đi, một tiếng hét thảm, Hàn Thiên hoành bay ra ngoài, roi bì mắt xanh thừng, gào gào thét lên!

"Ngươi tên khôn kiếp, ta nói chuyện với Thi Thi, mắc mớ gì tới ngươi, lại đánh ta, lão tử liều mạng với ngươi", Hàn Thiên kéo lên ống tay áo, thả ra lời hung ác.

Bốn phía đoàn người vừa hoàn hồn, lần thứ hai sững sờ ở, cảm tình các ngươi nhận thức?

Cái kia trước ở Giao Dịch Các trang không quen biết, là có ý gì? Lẽ nào là có ý chôn giết Vũ công tử?

"Bọn họ nhận thức!"

Nhìn thấy điểm ấy, tất cả mọi người sắc mặt đều là hơi đổi một chút, thân phận của người nọ, tuyệt đối không phải đệ tử ký danh đơn giản như vậy.

Hơn nữa, tên này đệ tử thân truyền tựa hồ có hơi e ngại, có thể làm cho đệ tử thân truyền sợ người, e sợ chỉ có thực lực siêu cấp kẻ đáng sợ.

Người này vẫn không có thể hiện ra toàn lực, khả năng một nửa đều không có, rất nhiều người suy đoán.

Nơi đây kết thúc, mọi người dần dần tản đi, nhưng đều đang sôi nổi nghị luận, bạch y đệ tử ký danh không người nào biết tên gọi là gì, nhưng bóng người kia, lại sâu sâu sắc sắc ở đầu óc, e sợ cả đời khó có thể tản đi.

Vô Thiên mang theo tiểu nha đầu, đi tới Giao Dịch Các, phía sau Hàn Thiên như cái theo đuôi, khổ sở cầu xin Thi Thi, cùng hẳn đi nắm bắt linh sủng, Thi Thi thái độ rất rõ ràng, ca ca đồng ý, ta liền giúp ngươi.

Hàn Thiên mấy lần tiến lên xin nhờ, đều gặp phải Vô Thiên oanh đi, đùa gì thế, Bích Ba Lâm khu vực miền trung yêu thú đều đáng sợ thái quá, Thoát Thai Kỳ yêu thú liên miên liên miên, một trăm hướng kỳ hung thú đều có, chớ nói chi là nơi sâu xa.

Như vậy cường yêu thú, nếu như không mua Thi Thi sổ sách, không phải đưa dê vào miệng cạp, tự tìm đường chết? !

Không lâu lắm, Thiện Hữu Đức mấy người đuổi theo, nói là, sau đó với hấn lẫn lộn, muốn nhận hấn làm lão đại.

Thực lực siêu cường, cùng thân truyền đệ tử xưng huynh gọi đệ, loại này nhân vật đáng sợ, quá cái này thôn liền không cái kia điểm, phải cố gắng nắm, quan hệ đánh được, sau đó còn không ở tông môn nghênh ngang mà đi?

Vô Thiên lắc lắc đầu, trực tiếp đi vào Giao Dịch Các, bên trong đã có không ít đệ tử, tất cả đều đứng ở một bên tránh ra đường, thế giới này thực lực vì tôn, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ, đi tới nơi đó, cũng có thể làm cho người kính trọng.

Hắn cũng không khách khí, mang theo Thi Thi, ở mọi người ánh mắt hâm mộ dưới, đi vào, phía sau Thiện Hữu Đức đăng cấp người, theo sát mà tới.

Vạn trưởng lão hiện ra như thế đã biết rồi chuyện đã xảy ra, cũng không cảm thấy kinh ngạc, thoáng có thêm một chút, hỏi: "Người phải thay đổi cái gì?"

"Công lao."

Vạn trưởng lão nghi ngờ nói: "Lấy cái gì đổi?"

"Yêu thú thi thể", Vô Thiên nói.

"Lấy ra ta xem một chút."

Vô Thiên rút ra bên hông Giới Tử túi, liếc nhìn nhìn bốn phía, ra hiệu tránh ra điểm, mọi người sững sờ, gọi người nắm đồ vật đi ra, nhưng nhìn chúng ta làm gì? Không rõ vì sao.

Cuối cùng vẫn là ở tiểu nha đầu vỗ một cái bên dưới, Kim Lôi Báo rít gào một tiếng, bọn họ mới gấp phải nhiếp lùi.

Phong Lôi báo đối với Vô Thiên tới nói, không muốn bảo quản đang đe dọa, nhưng đối với những đệ tử khác, nhưng là nhân vật khủng bố, khó có thể chiến thắng hung thú!

Giới Tử túi ánh sáng lóe lên, một con bàng lớn như núi khâu thi thể xuất hiện, ầm ập trên mặt đất, phòng khách đều chấn động mãnh liệt một hồi, có vậy chi chít, mùi máu tanh tràn ngập, ba viên bá chủ nọc độc tràn ra , khiến cho người đầu văng mắt hoa, Lục Mục chính giữa vẫn còn có vẻ sợ hãi!

"Đây là Thượng Cổ lưu lại loại Tam Đầu Xà. . ."

Mọi người kinh ngạc thốt lên, dùng sức xoa hai mắt, khó có thể tưởng tượng.

"Thật giống là trung bộ đầu kia Tam Đầu Xà, nghe nói mấy tháng trước, hơn mười người đệ tử chân truyền liên thủ đi chém giết, kết quả chết rồi sáu cái, còn lại cũng vết thương đầy rẫy, thảm bại mà về."

"Huyết dịch còn không động lại, hiển nhiên không chết bao lâu."

Đoàn người nhìn chằm chằm Vô Thiên, đầy mặt khiếp sợ, không trách đối mặt Vũ công tử, thần thái tự nhiên, tuyên bố một chiêu giết, nguyên lai hấn có giết chết Tam Đầu Xà thực lực, đáng sợ, thật là đáng sợ!

"Mau nhìn, lại có một con đi ra!"

Một con to lớn hung thú rơi vào Tam Đầu Xà bên, có thể có cao mấy chục trượng, cả người chảy máu, đã chết, mặc dù như thế, nhưng có một luồng khí thể kinh người lan ra , khiến cho mọi người không nhận được lùi về sau.

"Đây là Thác Mạch Kỳ Thượng Cổ lưu lại loại Bá Vương Long. . ."

Lần này liền vui vùi đầu mua bán lại Vạn trưởng lão, cũng không nhận được ngừng đầu, nhìn trước mắt cái kia thi thể khổng lồ, con người co rút lại, sau đó nhìn hướng về thiếu niên này, cũng không có kết thúc đáng vẻ, hấn bắt đầu chờ mong.

Một con cả người đỏ chót hung cầm lần thứ hai xuất hiện, vậy bốc hơi Hỏa Viêm, sóng nhiệt cuộn cuộn mà đến, ngoại trừ Vạn trưởng lão ở ngoài, mọi người điên cuồng lùi về sau mấy trượng, mới không gặp phải tổn thương, Vô Thiên cũng là như thế.

"Đây là Hóa Lân Ưng , tương tự là Thác Mạch Kỳ Thượng Cổ lưu lại loại. . ."

Mọi người cảm thấy quá khó mà tin nổi, cái này so với trước chiến đấu còn có có tính chấn động. Thác Mạch Kỳ a, vậy cũng là Chấp pháp trưởng lão cấp bậc cao thủ, khủng bố ngập trời, lại gặp phải cát vào người này Giới Tử túi, khó có thể tưởng tượng a!

Vô Thiên quay đầu hỏi: "Vạn trưởng lão, cái này ba con có thể đổi bao nhiêu công lao?"

"Hô", rốt cục xong, mọi người cảm thấy, đầu văng mắt hoa, nếu là xuất hiện ở hiện mấy con Thượng Cổ lưu lại loại, trái tim nhỏ e sợ sẽ thừa không chịu được a.

Vạn trưởng lão nhắm mắt trầm tư, thì quá chốc lát, mở mắt ra, từng cái định giá.

"Tam Đầu Xà, hoàn chỉnh thi thể, công lao có thể đổi năm trăm."

"Bá Vương Long, hoàn chỉnh thi thể, công lao có thể đổi một ngàn."

"Hỏa Lân Ứng, hoàn chỉnh thi thể, công lao có thể đổi một ngàn."

"Ít như vậy", Vô Thiên không chút suy nghĩ, bật thốt lên, nhất thời gây nên mọi người bất mãn.

Cái này vẫn tính tạm thời?

Phải biết, vậy cũng là 2,500 công lao, đổi thành người khác, cũng không biết muốn thời gian mấy năm, người một hồi liền xiêm đến, nhưng vẫn còn chê ít, vậy chúng ta những này người cơ khổ, có còn nên sống.

Vô Thiên lắc lắc đầu, xác thực không đủ, một ngàn muốn tặng cho Thi Thi, một ngàn muốn lưu cho mình, không thể chỉ đi một lần Tàng Kinh Các đi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đem Thú Thần đưa năm con Thượng Cổ lưu lại loại, toàn bộ lấy đi ra, còn có mặt khác mấy chục con hung thú.

"Mịa nó, ta nhìn thấy cái gì, tốt lắm như là Giao Long. . . Còn có Thanh Lân Điều. . ."

Mọi người trái tim nhỏ lần thứ hai rầm rầm nhảy không ngừng, năm con thi thể càng tất cả đều là Thượng Cổ lưu lại loại, hơn nữa còn là loại kia hiếm thấy hiếm thấy chủng loại, đồng thời, những yêu thú khác thi thể cũng có hai mươi ba cụ, trong đó càng là có ba con là Thác Mạch Kỳ hung thú.

"Ta không chịu được", Thiên Hữu Đức điên cuồng thở hổn hển, đối mặt một đồng yêu thú, nổi lòng thực sự có chút ngổn ngang.

Tại sao trước không có dính chặt lấy, có thể được một con yêu thú cũng tốt, hần hối hận phát điên, mạnh mẽ nhìn chăm chăm hồng y thanh niên mấy người, vẫn cứ đem sai lầm lại ở trên người bọn họ.

Mấy người nhún vai một cái, ý kia là, trời mới biết một đệ tử ký danh hoá trang nhân thân bên trên, có thể có nhiều như vậy bảo vật.

Thượng Cổ lưu lại loại huyết nhục là đại bổ, đối với tu luyện hoặc là phá quan, đều có không tương đồng chỗ tốt, mà bí cốt đều là luyện khí tài liệu tốt, xưng là bảo vật không quá đáng.

"Người cũng quá hung tàn đi, mới vừa trở về không hai ngày, lại lấy nhiều như vậy", Hàn Thiên kinh ngạc, sau đó tả oán nói: "Đi săn thú cũng không cho ta biết, có tiện nghi độc chiếm, quá không nghĩa khí".

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thật là không có gì để nói, điều này có thể xem như là tiện nghi sao?

Mỗi một đầu yêu thú đều mạnh đến mức không còn gì để nói, nhất định trải qua một phen điên cuồng chém giết, hoặc là trải qua cái gì chuyện đáng sợ, mới có thể được, như vậy tiện nghi không chiếm cũng còn tốt, vạn nhất vừa mới hơi mất tập trung, mệnh quy thiên ngày, nhiều hơn nữa bảo vật cũng hưởng không chịu được, làm không công một hồi.

*****

Như một trận gió xoáy, tin tức này rất nhanh lại truyền khắp tông môn, vừa tản đi không lâu đệ tử, lần thứ hai tụ tập ở tất cả, hướng bên này vọt tới, hơn năm trăm phòng khách, chật đầy bóng người, đều là chấn động nhìn tới.

"Người này đến tốt cùng mạnh bao nhiêu, có thể bắt giết nhiều như vậy Thượng Cổ lưu lại loại."

Đây là tất cả mọi người nghi ngờ trong lòng.

"Vạn trưởng lão, thêm vào những này đây?" Vô Thiên hỏi.

Vạn trưởng lão cũng là ngần ngại, nhìn chăm chăm không chớp mắt nhìn chăm chăm thiếu niên, những này Thượng Cổ lưu lại loại đối với hần mà nói không muốn tính là gì, nhắc tay chém giết, nhưng thực lực của thiếu niên cũng là Đại thành kỳ, lại có thể được nhiều như vậy, vô số đệ tử thứ luôn mơ tưởng, thật là làm người không thể tưởng tượng nổi.

Hần suy nghĩ một chút, nói: "Năm con Thượng Cổ lưu lại loại phẩm loại, đều cực kỳ hiếm thấy, cộng hỏi đoái sáu ngàn công lao. Mặt khác hai mươi ba con yêu thú, ba con Thác Mạch Kỳ mỗi đầu ba trăm, cái khác mỗi đầu năm mươi, thêm vào trước, tổng cộng là 10 ngàn lẻ bốn một trăm công lao, người nhất định phải đổi sao?"

"Hấp!"

~~~~~

Mọi người hấp một cái khí lạnh, 10 ngàn lẻ bốn một trăm công lao a, đối với bọn họ tới nói, tuyệt đối là một con số trên trời, coi như là đệ tử chân truyền, không có thời gian bảy, tám năm, sợ là cũng không cách nào tiến đến.

Vô Thiên gật đầu, lấy ra công lao khiến, đưa tới.

Vạn trưởng lão tiếp nhận lệnh bài, một tia ý niệm hòa vào, sắc mặt nhất thời biến đổi, hô: "Viêm Dương Tử!"

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khiếp Sợ

Vạn trưởng lão trước sau bất biến trên khuôn mặt già nua, vào thời khắc này rốt cục biến hóa, vẫn đục hai mắt, tinh mang nhấp nháy, khác nào có thể thấy rõ tất cả, cực kỳ sắc bén.

Hắn muốn đem thiếu niên nhìn thấu, nhưng trên người người này khác nào có một tấm khăn che mặt bí ẩn bao phủ, ý niệm trực tiếp gặp phải ngăn cản ở ngoài.

"Phong hào đệ tử?"

Lời này vừa nói ra, bốn phía đoàn người không hề có một chút âm thanh, thậm chí ngay cả tiếng hít thở đều trở nên bình lặng, như cùng một mảnh nước đọng loại yên tĩnh.

Bọn họ khuôn mặt đại ra, trong óc vang lên ong ong, Viêm Dương Tử ba chữ này ở bên tai vồn quanh, trước sau không tiêu tan.

Không người có thể tưởng tượng, người này không phải đệ tử ký danh, cũng không phải đệ tử thân truyền, mà là phong hào đệ tử!

Cái này không thể nghi ngờ là một kinh thế tin tức, khiếp sợ bốn tòa, hiện trường không người nói chuyện, khó mà tin nổi nhìn chằm chằm thiếu niên mặc áo trắng kia.

"Làm sao có khả năng? !"

"Hắn lại là phong hào đệ tử? !"

Ngắn ngủi trầm mặc sau, não động tiếng ầm ầm nổ tung.

"Phong hào đệ tử không phải chỉ có 'Hỏa Thiên Tử' Trương Kiếm sư huynh, 'Lạc Thần tử' Sở Dịch Yên sư tỷ sao? Lúc nào lại thêm một người Viêm Dương Tử? !"

"Từ khi năm năm trước Sở sư tỷ phong hào Lạc Thần tử sau đó, liền cũng không có xuất hiện nữa phong hào đệ tử, bây giờ dĩ nhiên thần không biết quỷ không hay có thêm một tên, đồng thời không có công chư hậu thế? !"

Bốn phía đoàn người nghị luận sôi nổi, trong lòng một hồi tinh ngộ, chẳng trách đối mặt Vũ công tử thời điểm không có sợ hãi, tuyên bố một đòn chém giết, hóa ra là có đầy đủ tự tin.

Đây chính là phong hào đệ tử a!

Giá lâm với đệ tử chân truyền cùng đệ tử thân truyền bên trên tồn tại, người nào không phải nhân vật khủng bố, người nào không phải thiên tư tuyệt đỉnh hạng người, người nào không phải tông môn Kiều Dương, tương lai Thanh Long châu cường giả tối đỉnh!

Lúc này hôm nay, cũng là Thanh Long châu trẻ tuổi chính giữa người tài ba, đối mặt một đệ tử chân truyền, làm sao có khả năng quan tâm, còn không muốn như bẻ cành khô chém xuống?

Đệ tử nòng cốt khu vực người, giờ khắc này cuối cùng đã rõ ràng rồi, tại sao không chấp nhận đại hán khiêu chiến, đó là xem thường, lãng phí thời gian!

"Ca ca rất lợi hại, không muốn tin các ngươi thử xem!"

Bây giờ trở về nhớ tới tiểu bất điểm nói, mọi người không dám lại có thêm cười nhạo, như thế một tên phong hào đệ tử, nằm ngang ở trước mặt, khác nào một toà cao cao không thể với tới cự phong, không muốn lợi hại mới là lạ!

"Cái kia. . . Cái kia Viêm Dương Tử sư huynh, ta đối với đó trước hành vi, hướng về người trịnh trọng nói khiêm", đại hán bài chúng đi ra, thô lỗ trên khuôn mặt, mang theo một vệt về lưng túng.

"Cái gì hành vi?"

Mọi người không khỏi nghi hoặc hỏi.

Đại hán nét mặt già nua đỏ chót, áp ứng nói: "Liên. . . Chính là trước, Viêm Dương Tử sư huynh trải qua thì, ta. . . Ta hướng về hấn chọn. . . Chọn. . . Chiến!"

"Ha ha! Người lại dám đối với phong hào đệ tử khiêu chiến, thật hài hước, thật bá đạo!" Mọi người cười to, trêu chọc.

"Cái kia. . . Viêm Dương Tử sư huynh, ta cũng chuyện lúc trước xin lỗi người, xin người không nên tức giận ha, lần sau ta cũng không dám nữa, nhất định lấy người làm gương, cố gắng làm người, cố gắng làm việc." Thiện Hữu Đức nhọc nhọc mở miệng, phì bều môi bều môi da mặt co giật, một mảnh tái nhợt.

"Cái gì? Thiện thiếu đạo đức cũng đem chủ ý đánh tới phong hào đệ tử trên người?"

Mọi người quý dị nhìn chăm chăm tên béo đáng chết, vô liêm sỉ hành vi, trong tông đệ tử đã không người không biết, không người không hiểu, phạm là mới tới đệ tử, không có người nào không gặp phải hấn đã lừa gạt, từ lâu tiếng xấu lan xa.

Có câu nói, suốt ngày đánh nhận, ngược lại bị nhận mỗ, suốt ngày đánh răn, ngược lại bị răn cắn, lần này được rồi, tên béo đáng chết đắc tội rồi phong hào đệ tử, chọc vào tổ ong vô vẽ, cuộc sống sau này khổ sở lạc!

Vô Thiên thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng không nhận được cảm khái, địa vị cùng thực lực, quả nhiên là pháp tắc sinh tồn.

Một phần trong đó người, rõ ràng là trận đánh lúc trước Vũ công tử thì, trào phúng hấn người, nhưng giờ khắc này, cung cung kính kính, đằng hoàng đứng một bên, càng có người a đua nịnh hót.

Hấn đối với đại hán cùng Bàn Tử lắc lắc đầu, ý kia rất rõ ràng, sẽ không tính toán, sau đó nhìn về phía ông lão, nói: "Vạn trưởng lão, có thể thay đổi sao?"

"Có thể. . . Có thể!" Vạn trưởng lão vội vàng nói.

"Nguyên lai hấn chính là Đại trưởng lão đệ tử!"

Vạn trưởng lão trong lòng thâm nghĩ, hai ngày trước buổi tối, Đại trưởng lão yêu cầu công lao khiến thì, hấn còn nghi hoặc, Viêm Dương Tử là người phương nào, lại gặp phải Đại trưởng lão vừa ý, nguyên lai chính là tên này trước quên người trẻ tuổi.

"Người không muốn tương mạo a, người lão, mất vụng về!"

Hấn thờ dài, ngón tay một ánh hào quang bắn ra, hòa vào công lao khiến chính giữa, sau đó quân lệnh lệnh bài đưa tới: "Công lao đều ghi chép được rồi, người tra thu".

Vô Thiên tiếp nhận công lao khiến, ý niệm rót vào trong đó, mấy dòng chữ hiển hiện ra.

Công lao khiến tương ứng: Viêm Dương Tử.

Công lao: 10 ngàn lẻ bốn một trăm điểm!

Trước khi rời đi, Vô Thiên lại sẽ bốn viên Hóa Ma bò cạp nha, còn có mấy cái bắp đùi lấy ra, tổng cộng lại hồi đoái năm mươi công lao, nhưng đưa cho Thiện Hữu Đức!

Những thứ đồ này, hấn giữ lại cũng vô dụng, chẳng bằng cho người khác, làm một phần ân tình.

"Cảm tạ", Vô Thiên nói cảm ơn một tiếng, lôi kéo tiểu nha đầu hướng về Tầng Kinh Các đi đến.

"Cảm ơn ta?"

Bàn Tử đứng tại chỗ, không nhúc nhích, phì đến nước mồm trên mặt, tất cả đều là vẻ ngờ vực, vốn tưởng rằng sẽ gặp đến quả trách hoặc là trả thù, không nghĩ tới trái lại đưa năm mươi công lao?

"Xảy ra chuyện gì?"

Bên người vài tên hồng y thanh niên cũng không hiểu ra sao, không quen nhìn chăm chăm Bàn Tử, muốn hấn thành thật khai báo, có phải là gạt bọn họ làm chuyện tốt đẹp gì?

Bàn Tử nở nụ cười, dương dương tự đắc bước bước tiến, ở mọi người ánh mắt hâm mộ dưới, đi ra ngoài.

Năm mươi công lao đối với đệ tử thân truyền cùng phong hào đệ tử hay là không muốn tính là gì, việc nhỏ như con thỏ, nhưng đối với đệ tử nòng cốt mà nói, là một bút khả quan con số, xem trước cô gái mặc áo xanh tình hình, liền có thể biết là cỡ nào hiếm thấy, vì lẽ đó bọn họ ước ao ghen tị!

Hơn nữa, còn có thay đổi một tầng hàm nghĩa, nếu ở đưa công lao cho Bàn Tử, hai người kia khẳng định nhận thức, hoặc là có cái gì ngon ngon.

Sau đó nhìn thấy tên béo đáng chết, không thể lại giống như kiểu trước đây, phải cố gắng cung lên. Rất nhiều người thầm nghĩ.

Vô Thiên không muốn sẽ nghĩ tới, trong lúc vô tình cách làm, đem Thiên Hữu Đức đẩy hướng về phía không thể trêu chọc tồn tại.

Người thứ ba phong hào đệ tử diện thể tin tức, rất nhanh lại truyền khắp toàn bộ tông môn, không ngừng môn hạ đệ tử, liền ngay cả chấp pháp giả, Chấp pháp trưởng lão, Truyền Công trưởng lão đều vạn phần chấn động.

Phong hào đệ tử địa vị, cao hơn nhiều bình thường, ở tông môn ngoại trừ Đại trưởng lão cùng tông môn, bọn họ có thể nói là một tay che trời, thậm chí ngay cả chín Đại trưởng lão đều muốn kính lễ ba phần.

Bởi vì bọn họ là Kiều Dương, là Viêm Tông ngày mai hi vọng, là Viêm Tông ở Thanh Long châu trẻ tuổi bên trong đại biểu, cũng là đời tiếp theo Đại trưởng lão cùng tông chủ người thừa kế!

Chín mươi chín Động thiên, mặt mờ bốc hơi, tinh khí dâng trào, hóa thành thủy thú ở khe núi chạy chồm, dường như một toà tiên sơn loại.

Trung ương đệ nhất toà động phủ chính giữa, mặt đất Kim Cương Thạch phủ kín, toả ra mông lung ánh sáng màu vàng óng, bốn vách tường bên trên mã não thạch, đủ mọi màu sắc trần châu khảm nạm, như chi chít như sao trên trời loại, tươi đẹp tuyệt luân, tráng lệ!

Nơi này không giống động phủ, càng như một toà xa hoa cung điện, có tới hơn hai trăm trượng, bốn phía bày ra các loại quý hiếm dị bảo, bất luận một cái nào vật phẩm thả ở đệ tử nòng cốt chính giữa, đều sẽ bị cướp phá đầu, mà ở đây, chỉ là bị trở thành trang sức phẩm.

Một tên thanh niên mặc áo đen đứng động phủ trung ương, cúi đầu, cung kính nói: "Hỏa Thiên Tử sư huynh, trong tông môn lại nhiều một tên phong hào đệ tử, được xưng Viêm Dương Tử, nghe nói là Đại trưởng lão đệ tử, cùng là lão nhân gia người tự mình sắc phong, người xem..."

Thanh niên mặc áo đen phía trước, bày ra một tấm màu vàng ghé dựa, điều long phụ phượng, phi thường bất phẩm, bên trên một tên bóng người ngồi xếp bằng, Hỏa Viêm tràn ngập, che khuất toàn thân, nhìn không rõ ràng.

Người này cả người khí thế mạnh phi thường, ánh sáng bên dưới, có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt, cái kia càng cũng là như Hỏa Viêm tạo thành loại, bốc hơi vô tận hỏa diễm, khiến người sợ hãi thần!

Hắn chính là Trương Kiếm, tông chủ đại đệ tử, phong hào Hỏa Thiên Tử!

Hắn như một vị Hỏa Thần, từng sợi từng sợi từ trong cơ thể bốc lên, toả ra kinh người nhiệt độ, hướng về bốn phía lần lần đi, thanh niên mặc áo đen trong lòng hoảng hốt, cả người đổ mồ hôi, quần áo rất nhanh gặp phải ướt đầm.

Mỗi một lần đến đây, cũng có thể cảm giác được Trương Kiếm sư huynh thực lực lại tăng tiến lên một bước, không hổ là tông môn đệ tử chính giữa người số một, lưu truyền sôi sục Viêm Dương Tử, ở sư huynh trước mặt không đáng kể chút nào.

Nghe vậy, Hỏa Thiên Tử trầm mặc, như là đang suy tư, một lát sau, truyền ra một đạo thanh âm nhàn nhạt, nhưng rất có uy nghiêm: "Còn có cái khác sao?"

"Viêm Dương Tử một chiêu chém giết Vũ công tử, còn không khiến xuất toàn lực, lúc đó ta cũng ở đây, tận mắt nhìn thấy, hơn nữa bên cạnh hắn còn có một tiểu nha đầu, thật giống gọi Lý Thi Thi, chỉ mới mười một mười hai tuổi, nhưng có hiếm thấy Quang Minh linh thể, cũng là Đại trưởng lão đệ tử."

Thanh niên mặc áo đen dùng một chút, tiếp tục nói: "Tông môn đệ tử đồn đại, Lý Thi Thi là mấy ngày trước mới vừa gia nhập tông môn, bên người còn có một con Ma Oa, có người nói là cứu lại Thiết Thạch trấn đệ tử, Hỏa Vân Tông kẻ phản bội Vô Thiên muội muội cùng linh sủng".

"Hả? Cái kia người này đây?" Thân là nhân vật cao tăng, địch tông tình huống, bọn họ đều rõ như lòng bàn tay, tự nhiên biết Vô Thiên cái này việc sự.

Thanh niên như thực chất nói: "Nghe đồn đại, Vô Thiên cứu vớt Thiết Thạch trấn đệ tử, cùng Hỏa Vân Tông Hỏa Thể cùng Lưu Yên, còn có một tên Chấp pháp trưởng lão luân phiên đại chiến, cũng đem ba người từng cái chém giết, nhưng tự thân cũng thương thể nặng nề, Đại trưởng lão chạy tới thời gian, đã chết rồi, vì lẽ đó lão nhân gia người vì báo ân, mới nhận lấy Lý Thi Thi cùng Ma Oa".

Hỏa Thiên Tử trầm ngâm chốc lát, nói: "Viêm Dương Tử người này là Đại trưởng lão đệ tử, không nên đi trêu chọc, phái người trong bóng tối tập trung liền có thể, Sở Dịch Yên gần nhất có động tĩnh gì không?"

"Vẫn ở động phủ tu luyện, chưa từng xuất hiện."

"Ân, người lưu ý điểm, vừa có động tĩnh, lập tức hướng về bản tọa báo cáo, đi ra ngoài đi."

"Đúng", thanh niên mặc áo đen cung kính đáp, sau đó xoay người đi ra động phủ, biến mất ở khe núi.

~~~~~
"Viêm Dương Tử. . . Vô Thiên..."

Động phủ chính giữa, một đạo ni non truyền ra, dần dần biến mất, sau đó cũng không còn bất kỳ thanh âm gì vang lên, hoàn toàn tĩnh mịch!

Hỏa Thiên Tử động phủ cái khác một ngọn núi bên trong, có đồng dạng một kích cỡ tương đương động phủ, nhưng nơi này, không có Kim Cương Thạch rải địa, không có mã não trên châu khảm nạm, không muốn trắng lè, cũng không muốn xa hoa, ngược lại có một loại yên tĩnh thoải mái bầu không khí.

Mấy chục viên dạ minh châu to bằng nắm tay, treo lơ lửng ở tứ phương trên vách tường, tỏa ra mông lung ánh sáng lộng lẫy, nhu hòa không muốn chói mắt.

Hai bên, trồng đủ loại kiểu dáng hoa cỏ, lục thảo tươi tốt, hoa đại nở rộ, nhàn nhạt hương thơm, tràn ngập ở toàn bộ động phủ chính giữa, khiến cho người say mê!

Một tên cô gái mặc áo đen đứng khóm hoa chính giữa, khom người nói: "Sở sư tỷ, chuyện đã xảy ra chính là như vậy".

Phía trước là một đạo bình phong, bên trên thêu có các loại kỳ cầm thú, sinh hoạt sinh hoạt hiện, khác nào muốn đăng phát ra bình phong bay ra ngoài, mịt mờ bốc hơi, hào quang phân tán, có thể nói là xảo đoạt thiên công.

"Ân, mật thiết quan tâm là tốt rồi, khuyên những người khác không muốn gây chuyện thị phi, đi ra ngoài đi!"

Sau tấm bình phong, một đạo dễ nghe êm tai lạnh lẽo tiếng truyền ra, khác nào xuất cốc chim hoàng oanh, oanh lời nói uyển chuyển, nhiều lương ba ngày, dư âm không dứt!

Âm thanh này thật sự rất êm tai, như tiếng trời loại, nếu như có nam đệ tử ở đây, chắc chắn hồn vía lên mây, không nhìn được sẽ muốn chứng kiến phương dung.

Nơi như thế này, rất thích hợp tu luyện, Tinh nguyên hào hùng tựa như đại dương, khác nào Tiên Nhân lưu lại tiên động, thực sự để người ghen tỵ.

Cô gái mặc áo đen nhìn chung quanh, trong con ngươi xinh đẹp tất cả đều là vẻ hâm mộ, sau đó nhanh chóng thoái lui, động phủ rất nhanh yên tĩnh xuống, không có lại truyền ra một tia động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thiên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.